

Giới thiệu Manh Hậ Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng

Nhạc Đồng Đồng, một cô gái đang học cao trung một cách nhàm chán, bỗng nhiên xuyên không trở thành Thái Hậu!!

【Tình tiết đặc sắc một】

Lựa mông trong la trước, một nữ tử tuyệt sắc đang lui về phía sau từng bước. Một đôi mắt chứa hơi nước đáng thương tội nghiệp tràn đầy phòng bị nhìn nam tử tuần mỹ trước mắt đang từng bước tới gần.

"Người, người muốn làm cái gì? Người đừng xằng bậy, Ai gia là mẫu hậu người. . . . ."

"Mẫu hậu!?" Nam tử tuần mỹ nhủ mày liếc xéo nhìn tiểu nữ tử niên kỷ còn nhỏ hơn so với mình, cười nhạo "Người cũng không thể sinh ra nhi tử lớn như Trẫm đi!?" . . . . .

【Tình tiết đặc sắc hai】

Nhìn mười mấy nữ tử trước mắt quần áo mát mẻ, không ngừng liếc mắt đưa tình với mình, khóe miệng mỡ nam không khỏi căng lên, liếc xéo nữ tử nào đó đang ngồi ở bên cạnh về mặt xem kịch vui.

"Đây là có chuyện gì?"

"Ha ha, người vẫn nhìn không ra sao! Mẫu hậu đây là đang quan tâm người nha! Chính là tuyển phi cho Hoàng đế! Coi, khuôn mặt bộ dáng này thật tốt, đẹp mắt! Cái này cũng không tệ, sóng lớn mãnh liệt, xò thoải mái! Còn có cái kia, mông lớn, dễ sinh con. . . . ." Nhìn mỡ nữ càng nói càng hưng phấn, sắc mặt mỡ nam càng phát ra khóe mũi. Sau cùng, lại nhìn không được một tay kéo mỡ nữ tử qua, hung hăng hôn lên cái miệng nhỏ mềm mại đang cắn nhai không ngừng kia. . . . . Hừ! Tuyển phi cho hần! ? Hần ăn hết nàng trước rồi nói. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậ Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Xuyên qua

Tùng đám mây trắng tinh bông bênh trong đó, cùng với những chú chim đang bay lượn trên bầu trời xanh biếc, một màn này, đẹp như trong mơ, quả thực khó có thể dùng bút miêu tả!

Hiện tại, nàng đang nằm mơ sao! ?

Nếu không phải đang nằm mơ, bầu trời trong xanh không chút khói bụi này quả nhiên không phải là thế kỷ hai mươi một có thể có! ?

Nếu không phải đang nằm mơ, hiện tại rõ ràng là mùa đông rét lạnh. Đêm qua nàng còn thấy tuyết rơi bên ngoài! Như thế nào vừa tỉnh lại, lại ấm như ngày xuân! ? ?

Là nằm mơ đi! ?

Nhạc Đồng Đồng suy nghĩ, lập tức liền nhắm nghiền mắt, hảo hảo cảm thụ được ấm áp trong mộng đẹp này.

Nhưng mà, ngay lúc này, một đạo thanh âm thanh thúy mang theo kích động lo lắng vang lên.

Cùng với tiếng bước chân vội vàng chạy tới phía nàng.

"Trời ạ! Người đâu mau tới đây! Thái hậu nương nương ngắt xiù! Mau truyền ngự y!"

Theo hô to kích động luống cuống kia, Nhạc Đồng Đồng không khỏi nhẹ nhàng nhún nhún mày.

Bất quá cũng không để ý tới.

Hiện tại là nàng đang nằm mơ! Vẫn lại là hảo hảo đi ngủ đi!

Nhưng mà, ngay lúc Nhạc Đồng Đồng đang tự ru ngủ, chỉ cảm thấy tiếng bước chân vội vàng kia đã đi tới bên cạnh nàng.

Không để cho nàng nghĩ cái khác, chỉ cảm thấy mình bị người nâng dậy.

Bên tai là giọng nữ thanh thúy mang theo tiếng khóc lóc, bối rối.

"Thái hậu nương nương, người làm sao vậy! ? Đừng dọa Thụy Nha! Thái hậu nương nương. . . . ."

Theo thanh âm kích động cuồng cuồng của thiếu nữ kia, Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy thân thể mình bị người dùng lực nâng dậy, khí lực nữ tử to lớn, như là muốn bẻ gãy xương cốt toàn thân nàng.

Cảm giác được nơi này, trong lòng Nhạc Đồng Đồng không hề giận.

Suy nghĩ tại sao giấc mơ này cảm giác lại chân thật như thế! ?

Thực không cho người ta ngủ đã sao! ?

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng không hề nghĩ ngợi, môi đỏ mở ra, liền mở miệng quát.

"Không được lấc, xương cốt ta sắp rơi ra hết rồi!"

Nhạc Đồng Đồng vừa nói lời này, bên tai lập tức truyền đến thanh âm hút không khí. Ngay sau đó, Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy đôi tay đỡ lấy thân thể mình đã buông ra, không kịp phòng bị cả thân thể lập tức ngã xuống mặt cỏ.

Thật đúng là không còn gì để nói! Giấc mơ này, như thế nào cảm giác một cái so với một cái chân thật như thế! ?

Mà còn đặc biệt đau!

Nghĩ tới đây, trong lòng Nhạc Đồng Đồng nghi hoặc, ngay sau đó, một dòng suy nghĩ bất an từ từ nảy lên trong lòng.

Rõ ràng là trời đông giá rét, hiện giờ lại ấm như ngày xuân.

Còn có cảm giác đau đớn chân thật trên người kia. . . . .

Này. . . . . Giống như không phải đang nằm mơ. . . . .

Trong lòng bất an, Nhạc Đồng Đồng lập tức mở mắt ra, tròn mắt từ từ chuyển động, quét tới bốn phía.

Cung điện xanh vàng rực rỡ, tầng lầu cao thấp, đan xen tầng tầng lớp lớp.

Phía trên đỉnh điện phủ kín ngôi lưu ly, dưới ánh mặt trời lại càng tản ra ánh sáng loá mắt!

Bạc thang cẩm thạch ngay ngắn chỉnh tề, khí thế vương giả!

Rường cột chạm trổ, hành lang rộng lớn, cầu nhỏ nước chảy, núi giả quái thạch. . . . .

Còn có bên hồ dương liễu là lướt. . . . .

Cảnh vật cổ kính này, đẹp như thi như họa, cổ kính. . . . . Rất chân thật!

Trời ạ!

Không biết tới cùng là địa phương nào! ?

Là mơ sao! ?

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Xuyên qua thành Thái Hậu

Trong lòng nghi hoặc, Nhạc Đồng Đồng vẫn không thể tin được toàn bộ trước mắt, lập tức giơ tay lên, hạ quyết tâm, hướng tới cánh tay mình hung hăng nhéo một cái.

Từ đau đớn kịch liệt kia, Nhạc Đồng Đồng lập tức hít một ngụm khí. Đau đến ngũ quan vô thành một nắm.

"Hí, thật đúng là đau!"

Cánh tay Nhạc Đồng Đồng bị đau không khỏi nhủu mảy thì thảo.

Nhưng mà, ngay sau đó, một đạo thanh âm không dám tin khác phút chốc vang lên ở bên cạnh nàng.

"Nha! Thái hậu nương nương, người làm sao! ? Như thế nào lại tự làm đau chính mình! ? Có phải rất đau hay không, Thúy Nha xoa xoa cho Thái Hậu nương nương. . . . ."

Ngay sau đó, Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy cánh tay đang đau xót của mình được một đôi tay mềm mại từ từ xoa.

Cảm giác được điều này, ánh mắt Nhạc Đồng Đồng mới rơi vào trên người nữ tử bên cạnh.

Khi thấy y phục mặc trên người nữ tử, Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy trong đầu ‘ầm’ một tiếng, cả người chấn kinh như hoá đá.

Đôi mắt đẹp lại càng trừng lớn, kinh hồn bất định nhìn nữ tử bên cạnh.

Mười sáu tuổi, trên đầu dựng thẳng hai hoàn trâm, ngũ quan thanh tú, màu da trắng nõn. . . . .

Nhưng mà làm cho Nhạc Đồng Đồng giật mình là y phục trên người nữ tử!

Toàn thân cung trang màu hồng. . . . .

Trang phục này nhìn rất quen mắt, thật giống như là y phục cung nữ hoàng cung cổ đại. . . . .

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng sợ tới mức không khỏi hít một ngụm khí, ngay sau đó, thân thể giống như viên đạn vừa được bắn ra.

Sau khi nhảy dựng lên, Nhạc Đồng Đồng lại càng trừng to mắt, một tay chỉ vào nữ tử vẫn ngồi xõm trên mặt đất, lắp bắp mở miệng hỏi.

"Người, người, người. . . . . Người là ai! ? Như thế nào mặc đồ kỳ quái như thế! ? Còn có nơi này, tới cùng là nơi nào! ? Tại sao ta lại ở chỗ này! ?"

Nhạc Đồng Đồng mở miệng đem toàn bộ nghi hoặc trong lòng hỏi ra.

Nhưng mà, trái ngược với Nhạc Đồng Đồng tràn đầy lo lắng không dám tin, tiểu cung nữ kia vẫn duy trì tư thế ngồi xõm trên mặt đất.

Bất quá, sau khi nghe mấy câu hỏi liên tiếp của Nhạc Đồng Đồng, nguyên bản khuôn mặt nhỏ nhắn ngu ngơ dần dần đổi thành không dám tin.

Đôi môi mở ra, mang theo thanh âm thật cẩn thận từ từ tràn ra.

"Thái, Thái hậu nương nương, người, người làm sao vậy! ? Nô tỳ, nô tỳ là Thúy Nha, là cung nữ bên người Thái Hậu nương nương. . . . ."

"Cái gì Thái Hậu nương nương! ? Người nào! ? Ai là Thái Hậu nương nương! ? ?"

Nghe được nữ tử nói, trong lòng Nhạc Đồng Đồng hồi hộp một tiếng, cảm giác bất an kia càng phát ra dày đặc.

Bất quá, nàng vẫn chưa từ bỏ ý định, mở miệng hỏi.

"Người, người nói ai là Thái Hậu. . . . . Nương nương! ?"

Đối với lời nói của Nhạc Đồng Đồng, Thúy Nha một bộ nghi hoặc khó hiểu, bất quá sau cùng nàng vẫn mở miệng, thật cẩn thận nói.

"Người, người chính là Thái Hậu nương nương!"

"Cái gì! ? ? Ta, ta là Thái Hậu nương nương! ?"

Nghe được lời của Thúy Nha, Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy ‘đông’ một tiếng, cả người giống như rơi vào vực sâu vạn kiếp bất phục.

Đôi mắt che kín không dám tin cùng rung động, lại càng gắt gao rơi vào trên mặt Thúy Nha, giống như muốn tìm ra chút chột dạ trên mặt Thúy Nha, nàng muốn biết, nữ tử này có phải đang lừa gạt nàng hay không!

Nhưng mà, không có!

Trên mặt Thúy Nha trừ thật cẩn thận, rung động, không dám tin ra không có bất luận cái gì chột dạ, một điểm cũng không như là nói dối. . . . .

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng ngu ngơ một hồi lâu, ngay sau đó, đôi mắt đẹp đảo qua, tiện rơi vào hồ nước cách đó không xa.

Nàng không tin! Nàng chẳng qua là ngủ mơ mà thôi, làm sao có thể trở thành Thái Hậu nương nương! ?

Nàng năm nay mới mười sáu tuổi! Tuổi còn như hoa, nàng còn chưa được đi học cao đẳng đã trở thành Thái Hậu nương nương! ?

Hơn nữa, Thái Hậu nương nương! Thật là có bao nhiêu già!

Không bảy tám chục tuổi cũng không đảm đương nổi chức Thái Hậu!

Nếu thật sự là như thế, nàng không bằng chết đi!

Trong đầu Nhạc Đồng Đồng vừa nghĩ, người đã chạy vội tới bên hồ.

Lập tức ngồi xổm trên cỏ, Nhạc Đồng Đồng không lập tức cúi đầu xem bộ dáng hiện tại của mình.

Bởi vì nàng sợ hãi.

Nàng sợ hãi, nếu như mình thực sự trở thành Thái Hậu nương nương, bộ dáng mình có thể là tóc trắng xoá, nếp nhăn đầy mặt hay không.

Nếu như thật sự là như vậy, nên làm cái gì bây giờ! ?

Tuy diện mạo nàng bình thường, nhưng nói như thế nào cũng vẫn là ngũ quan cân đối.

Nếu như hiện tại nàng thực biến thành bà già! ?

Càng nghĩ, Nhạc Đồng Đồng càng sợ hãi, lo lắng.

Nàng cứ như vậy, ngồi chồm hổm ngồi ở bên hồ, mãi đến thật lâu sau, Thúy Nha phục hồi tinh thần lại, không rõ chân tướng đi tới, nhìn Thái Hậu nương nương ngồi ở bên hồ, nghi hoặc.

Không biết thế nào, nàng cảm thấy hôm nay Thái Hậu nương nương, thật sự quá mức kỳ quái, một điểm cũng không giống Thái Hậu nương nương trước kia.

Nghĩ đến Thái Hậu nương nương trước sờ tác sờ vi, thủ đoạn tàn nhẫn, thân thể Thúy Nha không khỏi ớn lạnh một cái.

Mặc dù không biết Thái Hậu nương nương hiện tại tới cùng là làm sao, nhưng Thúy Nha cúi đầu, đôi mắt kính sợ, thật cẩn thận nhìn thiếu nữ mặc y phục hoa lệ, lại thần tình bất lực trước mắt, mở miệng nhẹ nhàng hỏi.

"Thái hậu nương nương, người làm sao vậy! ?"

"Đừng gọi ta là Thái Hậu nương nương, người mới là Thái Hậu nương nương, cả nhà các người đều là Thái Hậu nương nương!"

Lo lắng, bất an, sợ hãi trong lòng, sau cùng hết thảy đều hóa thành phát tiết.

Nhạc Đồng Đồng chỉ là không khống chế nổi rống lớn thôi, không thể tưởng được, nữ tử đứng ở bên cạnh nàng vừa nghe đến nàng rống to, sợ tới mức ‘bùm’ một tiếng quỵ rạp xuống đất, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy kinh sợ đối với nàng đập đầu.

Vừa đập đầu, lại vừa bên kích động mở miệng cầu xin tha thứ.

"Thỉnh Thái Hậu nương nương thứ tội, thỉnh Thái Hậu nương nương thứ tội. . . . ."

Một người sống ở thế giới bình đẳng mười mấy năm, cho nên, khi nhìn thấy thiếu nữ này cư nhiên quỵ xuống đất đập đầu với mình, này làm cho Nhạc Đồng Đồng sợ quá mức.

Vội vàng nhảy dựng lên, Nhạc Đồng Đồng kinh hồn chưa định mở miệng nói.

"Người, người, người không cần đập đầu với ta!"

Nàng không nhận nổi!

Hơn nữa, nhìn không tự nhiên !

Dù sao, tư tưởng bên trong Nhạc Đồng Đồng là người người bình đẳng, đâu nào thấy được có người quỵ bái mình! ?

Chỉ tiếc, Thúy Nha không biết, Thái Hậu nương nương trước mặt đã sớm thay đổi chủ nhân.

Vừa rồi thấy Thái Hậu nương nương rống to với nàng, bộ dáng giống như rất tức giận, Thúy Nha đúng là sợ hãi.

Trong đầu không khỏi nhớ tới chuyện đã xảy ra ngày trước.

Nha đầu Tiểu Thúy trước hầu hạ bên người Thái Hậu nương nương, bởi vì lúc chải đầu cho Thái Hậu nương nương không cẩn thận kéo đứt mấy cọng tóc của Thái Hậu nương nương liền bị Thái Hậu nương nương cho người bọn họ đánh chết.

Còn có Tiểu Bình, bởi vì đi theo hầu hạ phía sau Thái Hậu nương nương, cũng không cẩn thận ngã xuống, lại không cẩn thận đẩy Thái Hậu nương nương một cái, sau cùng, Thái Hậu nương nương liền cho người chém hai tay của Tiểu Bình, sau đó đuổi nàng xuất cung, nghe nói, Tiểu Bình về sau bởi vì không làm gì được nên đã chết đói. . . . .

Nghĩ đến những thứ này, Thúy Nha lại sợ tới mức toàn thân run rẩy không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậ Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Dung mạo tuyệt sắc

Nghĩ lại trên mình còn có bà nội tám mươi tuổi, phía dưới còn có mấy đệ đệ muội muội, cha mẹ nhiều bệnh, tất cả chỉ dựa vào bổng lộc hàng tháng của nàng.

Trước, rất nhiều cung nữ đều biết Thái Hậu nương nương là chủ nhân tâm ngoan thủ lạt, cũng không nguyện ý đến Mộng Nguyệt điện hầu hạ Thái Hậu nương nương.

Nàng bởi vì người trong nhà mới cần rặng tự nguyện đến đây.

Hiện tại, nàng mới hầu hạ Thái Hậu nương nương không tới mười ngày, bổng lộc còn chưa lấy! Cũng không muốn chết sớm như thế.

Càng nghĩ, Thúy Nha lại càng sợ hãi.

Sau cùng không không chế nổi, khóc đến nước mắt nước mũi chảy ròng ròng.

Nhạc Đồng Đồng nguyên bản tâm tình đang phiền táo không thôi, khi nhìn nữ tử trước mắt không ngừng quỳ lạy mình, bây giờ còn khóc thành lệ nhân.

Này vẫn còn không ngừng, thân thể nhỏ nhắn kia lại càng run rẩy không dứt, nàng là ma quỷ ăn thịt người thật sao! ? ?

Nhìn niên kỷ Thúy Nha rõ ràng so với mình còn nhỏ hơn khóc thành lệ nhân, bộ dáng kinh sợ, thân thể tử run rẩy, nếu bị những người khác thấy còn tưởng rằng nàng đang khi dễ nàng!

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng phi thường bất đắc dĩ.

Hơn nữa nàng không có thói quen người khác vừa quỳ lạy mình vừa khóc, Nhạc Đồng Đồng đành phải điều chỉnh thần sắc, nhíu mi bất đắc dĩ nói với Thúy Nha.

"Được rồi, người mau dậy đi, ta cũng không trách người, nếu để người khác thấy được, còn tưởng rằng ta là mãnh thú ăn tươi nuốt sống!"

"Ngạch. . . . ."

Nghe được lời này của Nhạc Đồng Đồng, Thúy Nha nguyên bản khóc nước mũi một đồng lệ, lập tức kinh ngạc ngẩng đầu lên, trong mắt tất cả là không dám tin.

Nàng kinh ngạc, không phải lời nói của Nhạc Đồng Đồng, mà là thái độ giờ phút này của Nhạc Đồng Đồng.

Không biết như thế nào, Thúy Nha cảm thấy, Thái Hậu tàn bạo bất nhân trước mắt này giống như biến thành một người khác.

Nếu là trước đây, thái hậu mỹ lệ tâm lại như rắn rết này đâu thể dùng thanh âm hòa ái nói chuyện với một cung nữ như vậy! ?

Hiện tại, Thái Hậu lại dùng lời nói nhẹ nhàng đối với mình, này này này. . . . . Chẳng lẽ, mặt trời hôm nay mọc từ đằng tây! ?

Trái ngược với Thúy Nha bộ dáng tràn đầy rung động, Nhạc Đồng Đồng không biết suy nghĩ của nàng.

Thấy Thúy Nha dừng khóc, nàng mới thở ra.

Cũng không quản biểu tình rung động hiện tại của Thúy Nha là vì cái gì.

Hiện tại, nàng muốn biết nhất là bộ dáng mình hiện tại.

Tới cùng là xấu là già hay là. . . ! ?

Trong lòng lo sợ, lo lắng trùng trùng, bất quá, càng thêm tò mò.

Nghĩ lại, đau dài không bằng đau ngắn.

Sớm một chút biết diện mạo mình hiện tại cũng không cần luôn lo lắng đề phòng.

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng hít sâu một hơi, chuẩn bị tốt tâm lý mới cắn răng, thò đầu ra mặt hồ.

Gió êm dịu từ từ, hồ nước trong suốt, dương quang ấm áp, nhu hòa chiếu xuống mặt hồ, khiến cho trên mặt hồ tựa như trải một lớp kim sắc, rất là mỹ lệ.

Khi Nhạc Đồng Đồng nhìn thấy cái bóng trong nước, chỉ cảm thấy ‘âm’ một tiếng, đôi mắt đẹp lại càng mở lớn, chỉ thiếu không từ trong hốc mắt rơi xuống.

Trong mắt lại càng che kín nồng đậm rung động cùng kinh diễm!

Trời ạ!

Nữ tử này, tới cùng là người hay là tiên nữ! ?

Mặt như trăng đêm trung thu, sắc ví như đóa hoa chớm nở. Hai hàng lông mày cong cong, mũi thon như ngọc, đôi môi như cánh hoa. Bờ vai như được gọt thành, thắt lưng như ước thúc, tay như búp măng, làn da như mỡ đông, tuyết phiêu lãng trong gió, mây vờn bên trắng. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Hoàng thượng giá lâm

Câu dẫn ánh mắt người khác, là một đôi mắt đẹp vừa lớn vừa tròn, con ngươi tối đen như đêm, lại giống như sóng nước mênh mông, hết sức động lòng người. Giống như có thể nói, lại giống như ủy khuất ai oán.

Đây là một đôi mắt đủ để gọi lên thương tiếc của nam nữ khắp thiên hạ. . . . .

Nhìn khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành, bẻ nguyệt tu hoa, quyến rũ động lòng người trong nước, Nhạc Đồng Đồng thâm sâu chấn kinh.

Cũng không dám tin, trên đời lại có nữ tử đẹp đến như vậy!

Đây là những cái chinh hình ở hiện đại hoàn toàn không so sánh được. . . . .

Mà hiện tại, nữ tử tuyệt sắc khuynh thành này, là nàng. . . . .

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng còn đang rung động, khoe miệng câu lên, chỉ kém không kéo đến sau tai.

Lập tức, tiếng cười che kín nồng đậm hưng phấn sung sướng từ trong miệng nàng phút chốc tràn ra.

"Hô hô, đây là ta, này thật là ta. . . . . Ta không phải lão thái bà, hô hô, ta hiện tại là siêu cấp đại mỹ nữ, hô hô. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Hoàng thượng giá lâm 2

Câu dẫn ánh mắt người khác, là một đôi mắt đẹp vừa lớn vừa tròn, con ngươi tối đen như đêm, lại giống như sóng nước mênh mông, hết sức động lòng người. Giống như có thể nói, lại giống như ủy khuất ai oán.

Đây là một đôi mắt đủ để gọi lên thương tiếc của nam nữ khắp thiên hạ. . . . .

Nhìn khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành, bẻ nguyệt tu hoa, quyến rũ động lòng người trong nước, Nhạc Đồng Đồng thâm sâu chấn kinh.

Cũng không dám tin, trên đời lại có nữ tử đẹp đến như vậy!

Đây là những cái chỉnh hình ở hiện đại hoàn toàn không so sánh được. . . . .

Mà hiện tại, nữ tử tuyệt sắc khuynh thành này, là nàng. . . . .

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng còn đang rung động, khóe miệng câu lên, chỉ kếm không kéo đến sau tai.

Lập tức, tiếng cười che kín nòng đậm hưng phấn sung sướng từ trong miệng nàng phút chốc tràn ra.

"Hô hô, đây là ta, này thật là ta. . . . . Ta không phải lão thái bà, hô hô, ta hiện tại là siêu cấp đại mỹ nữ, hô hô. . . . ."

Lòng thích cái đẹp người người đều có!

Hơn nữa, trước kia bộ dáng Nhạc Đồng Đồng tuy không xấu nhưng đặt trong đám người cũng tìm không tới.

Hiện tại, vừa xuyên qua, cư nhiên thành đại mỹ nữ tuyệt sắc như vậy, có thể nào không kích động hưng phấn! ?

Càng nghĩ Nhạc Đồng Đồng càng vui vẻ. Nhưng mà, bộ dáng Nhạc Đồng Đồng điên điên khùng khùng rơi vào trong mắt Thúy Nha, đúng là dọa nàng phá hủy.

Trời ạ!

Thái hậu nương nương này tới cùng là làm sao vậy! ?

Giống như người điên vậy, thật sự quá kỳ quái.

Thấy vậy, đôi môi đỏ mọng của Thúy Nha mở ra, thật cẩn thận mở miệng hỏi.

"Thái, Thái hậu nương nương, người, người làm sao vậy! ?"

"Ngạch, ta không sao, ta chỉ là vui vẻ, ta thật vui vẻ. . . . ."

Nhìn bộ dáng Thúy Nha cẩn thận, Nhạc Đồng Đồng nguyên bản mừng như điên kích động không thôi, cũng nhận thấy mình hiện tại quá mức khoa trương, vì thế liền dừng một chút, hung hăng đè áp vui mừng của mình.

Bằng không, người khác còn tưởng rằng nàng là kẻ điên!

Ngay lúc Nhạc Đồng Đồng đang cố kìm nén, Thúy Nha nghe được Nhạc Đồng Đồng nói lời này, chỉ là thần sắc nghi hoặc.

Thái hậu vui vẻ! ?

Có chuyện gì đáng để nàng vui vẻ! ?

Nhưng mà, không đợi Thúy Nha nghĩ nhiều, một trận thanh âm lạnh lạnh vang lên từ phía sau bọn họ——

"Hoàng thượng giả lâm, Thất vương gia giả lâm!"

Theo thanh âm lạnh lạnh này vang lên, triệt để kéo thần trí Nhạc Đồng Đồng từ trong mừng như điên ra.

Thân thể hung hăng run lên, toàn thân nổi da gà từ khi thanh âm lạnh lạnh này vang lên, toàn bộ đột nhiên đứng dậy.

Ngạch, thanh âm thật khó nghe!

Thanh âm phát ra giống như bị người dùng tay nắm chặt cổ, đủ để cho da đầu run lên, toàn thân nổi da gà đột nhiên đứng dậy.

Hơn nữa, nghe thanh âm khó nghe đấy, Nhạc Đồng Đồng dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết thanh âm này là ai vọng lại.

Nghĩ đến, đây là thái giám trong truyền thuyết!

Dù sao, trước kia thời điểm xem TV, những công công này cũng là nói như vậy.

Chỉ là chính tai nghe được, Nhạc Đồng Đồng mới phát hiện, thanh âm công công nói chuyện trong phim truyền hình cùng thanh âm thái giám ở hiện tại này có vẻ khác nhau!

Ngay lúc Nhạc Đồng Đồng suy nghĩ, xuất phát từ tò mò, Nhạc Đồng Đồng không khỏi nhìn lại hướng tới nơi thanh âm phát ra.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậ Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Nhi thần thỉnh an Mẫu hậu

Trong lòng không khỏi nhớ lại.

Hoàng thượng! ? Thất vương gia! ?

Căn cứ vào thân phận của mình hiện tại, như thế Hoàng thượng này hẳn là con trai của nàng! ?

Nhớ lại chính mình chẳng qua chỉ là một nữ sinh mới học cao trung, vừa xuyên qua, không chỉ thành Thái Hậu, mà còn làm mẹ người, Nhạc Đồng Đồng phi thường không nói gì.

Bất quá, điều duy nhất đáng được ăn mừng chính là Thái hậu này tuổi còn quá nhỏ, như thế con trai của nàng, có lẽ chỉ là một đứa bé! ?

Nghĩ đến dung mạo khuynh thành tuyệt sắc, sinh ra nhi tử, khẳng định là phần điều ngọc trác, đáng yêu giống như thiên sứ, Nhạc Đồng Đồng lại bắt đầu hưng phấn.

Dù sao, Nhạc Đồng Đồng là con gái một, từ nhỏ đã khát vọng có thể có một đệ đệ muội muội đáng yêu, như vậy, khẳng định là một chuyện phi thường hạnh phúc!

Nhưng mà, ngay lúc Nhạc Đồng Đồng vô cùng chờ mong, thời điểm thấy rõ một đạo màu vàng sáng cao lớn cầm đầu đi tới kia lại hung hăng chắn kính.

Nam tử cực đẹp!

Hơn hai mươi, long bào màu vàng sáng bao quần thân, dáng người thon dài càng phát ra thẳng thắn!

Một cái kim quan tinh mỹ, đem một đầu tóc đen tuyền như tơ lụa buộc lại phía trên, còn lại toàn bộ thả xõa phía sau, đổ xuống hai vai, đón gió mà đứng, tao nhã tuấn vũ!

Khuôn mặt tuấn mỹ vô trù, hình dáng hoàn mỹ, tựa như trải qua tế trác tinh điêu, mày kiếm, sắc bén như đao! Mũi thẳng như tạo hình, môi đỏ như chu sa, cảm lại gọi lên một độ cung duyên đáng . . . . .

Nam tử cực đẹp, cho dù chỉ lẳng lẳng đứng ở nơi đó, quả nhiên là phong thần tuấn lãng.

Toàn thân lại tản mát ra một loại khí phách vương giả!

Nhưng mà, nam tử tuấn mỹ vô trù này lại làm cho người ta có cảm giác phi thường băng lãnh.

Đuôi mắt hơi hơi nhếch lên, con ngươi dưới ánh mặt trời lộ ra một loại màu hồ phách.

Đôi mắt băng lãnh, đậm mạc, giống như một hồ sâu ngàn năm, băng lãnh không gọn sóng, giống như toàn bộ thế gian hẳn cũng không để vào mắt.

Lãnh mạc làm cho người ta chỉ có thể đứng nhìn từ xa, mà không thể khinh nhờn . . . . .

Trời ạ!

Thế gian lại có một nam tử đẹp như vậy!

Cao quý giống như thiên thần, lại mang theo băng lãnh thực cốt trí mạng!

Nam tử như vậy thế gian hiếm có, giống như thiên sơn lãnh diễm cao quý chính là Thiên Sơn tuyết liên, mỹ lệ cao quý băng lãnh. . . . .

Nhìn đại soái ca tuyệt sắc này đang đi tới phía mình, Nhạc Đồng Đồng từ trong rung động phục hồi tinh thần lại, như là nghĩ đến cái gì, nhanh chóng chỉnh lý lại dung nhan, lập tức, từ trên bãi cỏ từ từ đứng lên.

Sau đó, lại càng bày ra một tư thái mà bản thân cảm thấy tao nhã nhất.

Môi đỏ mọng hơi vạch, hướng tới suất ca lộ ra một nụ cười mê người.

Thời điểm nhìn thấy bộ dáng tuyệt sắc của mình, Nhạc Đồng Đồng đã biết dạng cười khẳng định khuynh quốc khuynh thành, đủ để cho nam nữ khắp thiên hạ cam tâm tình nguyện quỳ gối dưới váy màu thạch lựu của nàng.

Đại soái ca băng lãnh trước mắt này cũng không ngoại lệ đi! ?

Nghĩ tới đây, tim Nhạc Đồng Đồng đập rộn lên, trên mặt lại từ từ nhiễm lên vài phần khó xử.

Đôi mắt đẹp hướng tới suất ca trước mắt lại càng hàm chứa một chút hờn dỗi. . . . .

Bộ dáng kia hoàn toàn là nữ tử hoài xuân nhìn thấy tình nhân trong mộng nên có bộ dáng khó xử. . . . .

Nhưng mà, khi Nhạc Đồng Đồng nghe thấy câu nói kế tiếp của đại suất ca, cả người giống như từ thiên đường rơi xuống vực sâu vạn trượng vạn kiếp bất phục, bởi vì ——

"Nhi thần thỉnh an Mẫu hậu."

Tuần mỹ nam tử đậm mạc nói một câu, nhất thời, Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy trong đầu ‘ầm’ một tiếng, giống như ngũ lôi rền vang, cả người triệt để chấn kinh như hoá thạch. . . . .

Trời ạ!

Hắn hần hần hần hần hần hần. . . . . Vừa rồi gọi mình cái gì! ? ? ?

Mẫu hậu! ? ? ?

Trời ạ!

Nhân vật đại soái ca, tuần mỹ vô trù, đẹp tuyệt nhân gian, thể gian hiếm có, cư nhiên là nhi tử. . . . . của nàng! ? ? ? ?

Nhận thức được cái này, Nhạc Đồng Đồng bày tỏ phi thường đau thương.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nguyên bản khó xử không thôi lập tức phủ trên một tầng âm đạm.

Nhưng mà, không để Nhạc Đồng Đồng tiếp tục đau thương, đột nhiên hướng tới thiếu niên áo lam bên cạnh. Phụng mầu xinh đẹp kia lại càng mang theo ý tứ cảnh cáo.

Thiếu niên áo lam kia nhìn thấy, trên mặt tuy có chi sắc bất mãn, bất quá vẫn tiến lên trước một bước, hơi khom lưng đối với Nhạc Đồng Đồng, mở miệng nói.

"Nhi thần thỉnh an Mẫu hậu."

"Ngạch. . . . ."

Nghe được lời này của thiếu niên áo lam, phát hiện nhi tử mình không chỉ một cái, đau thương trên mặt Nhạc Đồng Đồng càng đậm.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Nhi thần thỉnh an Mẫu hậu 2

Lại thêm nữa, thời điểm nàng nhìn thấy khuôn mặt như ngọc của thiếu niên áo lam tuần mỹ kia, bày tỏ phi thường bất đắc dĩ.

Như thế nào nam tử tuần mỹ đều thành nhi tử mình, chỉ có thể nhìn, không thể đụng vào. . . . .

Ngay lúc Nhạc Đồng Đồng đang cảm thán hết sức, nhưng không thể không thừa nhận, trong hoàng cung này, người có bộ dáng đẹp mắt thực không ít.

Chỉ thấy thiếu niên áo lam này, xem ra chỉ có mười lăm mười sáu tuổi, ngũ quan có bảy tám phần tương tự hoàng đế trẻ tuổi bên cạnh.

Mặt như trăng tròn, mi như một bút khinh lau xuống. Mũi thẳng tào nhả, đôi môi như củ ấu.

Trên người cảm y ngọc dải, tóc đen ngọc, quả nhiên là một người phong lưu lỗi lạc, tuần mỹ tiêu sái!

Nhưng mà, có một chút làm cho Nhạc Đồng Đồng nhìn có chút bất mãn, đó là ánh mắt thiếu niên áo lam này nhìn mình.

Chán ghét không chút nào che dấu, giống như đang nhìn một con chuột chạy qua đường.

Còn có ngạo kiều giữa trán, khiến cho hắn nhìn qua giống như một con Không Tước kiều ngạo. . . . .

Thiếu niên này, không thích nàng!

Nhận thức này rõ ràng như thế, người mù cũng có thể nhìn ra!

Chỉ là, vì cái gì thiếu niên này lại không thích mình! ?

Đối với điểm này, Nhạc Đồng Đồng bày tỏ không chút nào cảm kích.

Bởi vì, nàng tuy xuyên đến ở trong thân thể xinh đẹp này, lại một điểm cũng không có trí nhớ thân thể trước.

Cho nên, toàn bộ trước mắt đối với Nhạc Đồng Đồng mà nói đều là xa lạ.

Bởi vì không biết hiện tại tới cùng là tình hình gì, cho nên Nhạc Đồng Đồng chỉ không nói một lời đứng ở nơi đó.

Có lẽ là nhận thấy Nhạc Đồng Đồng có chỗ không thích hợp, Dạ Quân Minh, cũng là đương kim thánh thượng, không khỏi mở miệng hỏi.

"Mẫu hậu, ngươi không sao chứ! ? Vừa rồi nghe thái giám nói, ngươi té xỉu, phải không! ?"

Nghe được Dạ Quân Minh lời này, Nhạc Đồng Đồng mới hồi phục tinh thần lại.

Nhớ lại vừa rồi Thúy Nha hô to, rõ ràng đã kinh động mọi người trong cung.

Vì thế, Nhạc Đồng Đồng lập tức đưa tay để lên trên trán, ra vẻ một bộ khó chịu, đối với Dạ Quân Minh bọn hắn mở miệng nói.

"A, đầu Ai gia hiện tại đau quá, thật choáng váng. . . . ."

Mới đến, còn không biết tất cả chân tướng, Thái hậu trước đây tới cùng vì sao mà chết, cho nên, Nhạc Đồng Đồng tính toán án binh bất động, trước giả bộ một chút, biết tất cả chân tướng rồi tính!

Nhạc Đồng Đồng trong lòng suy tính, Dạ Quân Minh vừa nghe thấy lời này của Nhạc Đồng Đồng, vừa thấy bộ dáng Nhạc Đồng Đồng thống khổ, lập tức mở miệng đối với cung nhân bốn phía nói.

"Người tới, lập tức đỡ Thái hậu trở về Mộng Nguyệt điện, tuyên ngự y."

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Như thế nào bắt tử như vậy đi

Hoàng đế ra lệnh một tiếng, mọi người nghe lệnh.

Kết quả là Nhạc Đồng Đồng lập tức bị Thúy Nha cùng một vài tiểu cung nữ khác thật cẩn thận đỡ đi về phía trước.

Nhưng mà, ngay lúc này, một đạo thanh âm rất nhỏ lại nhẹ nhàng truyền vào trong tai nàng, làm cho lòng nàng chấn động ——

"Hừ, nữ nhân ác độc này, như thế nào mà vẫn chưa chết. . . . ."

Thanh âm này rất nhẹ rất nhẹ, nếu là Nhạc Đồng Đồng trước đây hẳn không nghe được.

Bất quá, không biết thể chất khối thân thể này có vấn đề, hay là nhĩ lực quá tốt, cứ nhiên đem lời này một chữ cũng không thiếu.

Nghe vậy, trong lòng Nhạc Đồng Đồng chấn động, lập tức liền hướng tới nơi phát ra thanh âm, chống lại lại là một khuôn mặt tuấn mỹ.

Là thiếu niên áo lam kia, thất vương gia, cũng là nhi tử của mình. . . . .

Hắn cứ nhiên hận mình như thế! ?

Như thế, thái hậu này, tới cùng là chết như thế nào! ?

Chẳng lẽ, là thất vương gia này hại chết! ? ?

Trong lòng vừa rung động vừa nghi hoặc, khiến cho Nhạc Đồng Đồng quên che dấu suy nghĩ trong mắt mình, ánh mắt nhìn về phía thiếu niên áo lam lại

càng mang theo nồng đậm chấn động.

Chống lại đôi mắt tràn đầy chấn động của Nhạc Đồng Đồng, khuôn mặt tuấn mỹ của thất vương gia - Dạ Quân Lăng không khỏi sùng sốt, trong lòng rung động.

Chính mình vừa rồi nói chuyện nhỏ như thế, nữ nhân ác độc này hẳn là không nghe được, nhưng, vì cái gì nàng lại dùng ánh mắt như vậy nhìn hắn! ?

Ngay lúc Dạ Quân Lăng nghi hoặc, có lẽ là nhận thấy được cái gì, Nhạc Đồng Đồng lập tức thu hồi ánh mắt chấn động của mình, lập tức thay một bộ mặt mới khó chịu, tùy ý Thúy Nha đỡ đi về phía trước, giống như chấn động vừa rồi kia chỉ là vô ý . . . . .

Thấy vậy, Dạ Quân Lăng tuấn mi không khỏi nhẹ nhàng nhăn lại, lập tức cũng không nghĩ nhiều.

Có lẽ là hắn nghĩ nhiều thôi! ?

. . . . .

Bắt mạch cho Nhạc Đồng Đồng là một lão thái y đã năm mươi tuổi.

Chỉ thấy lão thái y kia sau khi bắt mạch cho Nhạc Đồng Đồng chỉ cho ra một kết luận.

Đó chính là ——

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, Thái hậu chỉ là thân thể suy yếu mới dẫn đến hôn mê. Chỉ cần uống mấy thang thuốc sẽ không có việc gì."

Nghe lão thái y nói lời này, nếu không phải nhiều người ở đây như vậy, Nhạc Đồng Đồng khẳng định có thể nói hắn là lang băm!

Thái hậu này rõ ràng đã chết, như thế nào chỉ là thân thể suy yếu! ?

Là lão thái y này nói dối, hay là có ẩn tình khác! ?

Đối với nghi hoặc trong lòng Nhạc Đồng Đồng, trên mặt lại không có biểu hiện ra cái khác, chỉ là đối với lão thái y nhếch môi gật gật đầu, nhẹ nhàng cười.

Đối với Nhạc Đồng Đồng lễ phép mỉm cười, lão thái y rõ ràng bị kinh hách.

Nét mặt già nua che kín nếp nhăn có chút ngạc nhiên.

Thái hậu này, như thế nào có phản không giống như trước đây! ?

Trái ngược với sự ngạc nhiên của lão thái y, Dạ Quân Minh nghe đến lời này của hắn, phượng mâu xinh đẹp chỉ nhẹ nhàng lóe lên, tuấn mi hơi hơi nhăn lại, mâu trung xẹt qua một tia nghi hoặc.

Bất quá rất nhanh, trên mặt Dạ Quân Minh đã khôi phục thần sắc bình tĩnh đạm mạc, đối với lão thái y gật gật đầu, mở miệng nói.

"Một khi đã như vậy, vậy người liền đi xuống sắc thuốc đi!"

"Vâng"

Lão thái y tuân lệnh khom lưng cung kính lui xuống.

Trong lúc này, bên trong Mộng Nguyệt điện chỉ còn lại mấy người Dạ Quân Minh, Dạ Quân Lăng cùng Nhạc Đồng Đồng, Thúy Nha.

Nghe được thân thể Nhạc Đồng Đồng không ngại, Dạ Quân Minh hiển nhiên không muốn tiếp tục ở lại chỗ này.

Môi mỏng mở ra, lạnh giọng nói.

"Nếu Mẫu hậu vô sự, nhi thần còn có rất nhiều tấu chương phải phê duyệt, phải về trước."

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Ai gia rất đáng sợ

Nghe được lời này của Dạ Quân Minh, cảm nhận được hấn đối với mình lãnh mạc xa cách, Nhạc Đồng Đồng hiện tại lại muốn làm rõ tình hình, tự nhiên không muốn Dạ Quân Minh bộn hấn ở lại chỗ này.

Lại thêm nữa, nam tử này vừa thấy liền biết là loại người đặc biệt thông minh lanh lợi, ví như để cho hấn ở lại chỗ này, không chừng sẽ bị hấn nhận ra cái gì.

Ở trong này, không có trí nhớ của Thái hậu trước đây, cuộc sống không quen, lại không có người tín nhiệm, lại không dám nói ra thân phận chân thật, Nhạc Đồng Đồng đúng là sợ người khác sẽ coi nàng như yêu quái mà đem thiêu sống!

Hơn nữa, từ khi nàng mở mắt ra đến bây giờ, thái độ của mọi người đối với mình nàng cũng nhìn ra một chút.

Những người này có sợ mình, có chán ghét mình, có đối với mình không lạnh không nhạt, tóm lại chính là không nhìn ra một người thật tình quan tâm mình.

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng không khỏi vì Thái hậu lúc trước cảm thấy bi ai.

Nghĩ đến tính tình thái hậu trước kia có bao nhiêu không làm cho người thích. . . . .

Trong lòng cảm thán, Nhạc Đồng Đồng chỉ là đối với Dạ Quân Minh gật gật đầu, mở miệng dùng thanh âm trầm định nói.

"Một khi đã như vậy, các người lui xuống trước đi!"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng nói như vậy, Dạ Quân Minh cùng Dạ Quân Lăng hai người cũng không nói thêm cái gì, chỉ là xoay người nhanh chóng ly khai.

Kết quả là cả căn phòng chỉ còn lại hai người Thúy Nha cùng Nhạc Đồng Đồng.

Hiển nhiên, Thúy Nha phi thường sợ hãi chính mình! Thời điểm Nhạc Đồng Đồng mở mắt ra nhìn thấy nữ tử này đã biết rõ.

Bởi vì, Thúy Nha này, khi vừa nhìn thấy chính mình, ánh mắt nhìn mình luôn luôn một bộ tất cung tất kính, khúm núm.

Giống như mình là hồng thủy mãnh thú, làm cho Nhạc Đồng Đồng nhìn liền cau chặt mày.

Vì thế, mỗi đồ mọng mở ra, không hề nghĩ ngợi, mở miệng hỏi.

"Ai gia rất đáng sợ! ? ?"

"A! ?"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng đột nhiên nói ra một câu, tuy Nhạc Đồng Đồng nói nhẹ nhàng giống như đang nói chuyện thời tiết hôm nay, lại làm Thúy Nha sợ tới mức cả người ‘bùm’ một tiếng quỳ gối trên mặt đất băng lãnh.

Không để Nhạc Đồng Đồng nói thêm cái gì nữa, Thúy Nha liền một bộ tiêu chuẩn nô tài, dập đầu đối với Nhạc Đồng Đồng, vừa dập đầu, lại vừa hốt ha hốt hoảng mở miệng nói.

"Thái hậu tha mạng, thái hậu tha mạng. . . . ."

"Ngạch. . . . ."

Nhìn bộ dáng Thúy Nha đứng chuẩn nô tài, Nhạc Đồng Đồng bày tỏ phi thường nhàm chán, nếu như nàng có trứng mà nói. . . . . -_-|||

Tuy Thúy Nha nhát gan, bắt quá, Nhạc Đồng Đồng hiện tại có rất nhiều nghi hoặc, vì thế, vùi đầu nghĩ nghĩ, vẫn là nhịn không được, mở miệng nói với Thúy Nha.

"Người trước đứng dậy đã, Ai gia có vài chuyện muốn hỏi người."

Nghe được Nhạc Đồng Đồng nói, nghe ra nàng không có ý tức giận, Thúy Nha mới khúm núm từ trên mặt đất đứng lên.

Chỉ là trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú kia vẫn trắng xanh không thôi, dư kinh chưa tiêu. Nhạc Đồng Đồng không khỏi bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Trong lòng cảm thán, trong lòng Nhạc Đồng Đồng cân nhắc một phen, lập tức liền mở miệng nói với Thúy Nha.

"Người tiến cung bao lâu, hầu hạ Ai gia bao nhiêu thời gian! ! ?"

"Thúy Nha là một năm trước tiến cung, hầu hạ Thái hậu chưa tới mười ngày."

Tuy nghi hoặc Nhạc Đồng Đồng vì sao hỏi như vậy, bắt quá Thúy Nha vẫn tất cung tất kính chi tiết nói.

Nhạc Đồng Đồng nghe vậy, không khỏi cúi đầu nghĩ nghĩ, mỗi đồ mọng bữu một cái, thì thảo nói nhỏ.

"Còn chưa tới mười ngày. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Manh Hạo Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Mất trí nhớ

Tuy là như vậy, bất quá, Nhạc Đồng Đồng nhìn ánh mắt, nhất định chuẩn, nhìn ra được Thúy Nha này nhất gan, bất quá tính tình cũng không xấu.

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng lập tức để tay trên trán, làm ra một bộ ảo não nghi hoặc, mở miệng thì thảo nói.

"Ai, Ai gia có chút nhức đầu, không biết có phải đụng trúng đầu hay không, rất nhiều sự tình đều không nhớ rõ, Thúy Nha, ngươi có thể nói cho Ai gia một vài chuyện trước đây hay không! ?"

Không biết là Nhạc Đồng Đồng diễn quá đạt, hay là Thúy Nha thật sự quá mức đơn thuần, lập tức liền bị Nhạc Đồng Đồng lừa gạt.

Hai tròng mắt mở lớn, vẻ mặt ghen hờn nhìn trần trối, sau khi tiêu hóa được ý tứ trong lời nói của Thái hậu nương nương, Thúy Nha lập tức kinh hô một tiếng.

"Thái hậu nương nương, ngươi, ngươi là mất trí nhớ sao! ? Thúy Nha hiện tại lập tức tuyên thái y cho thái hậu nương nương!"

Nói xong lời này, Thúy Nha liền lập tức xoay người, muốn chạy ra khỏi Mộng Nguyệt điện tuyên thái y. Nhưng mà Nhạc Đồng Đồng nhẹ nhàng nói một câu liền lập tức ngăn trở cước bộ của nàng.

"Trở về!"

Truyện cười! Nếu như nàng muốn để cho những người khác biết nàng ‘mất trí nhớ’ còn dùng đến chiêu này sao! ?

Vừa mới xuyên đến cái triều đại này, nàng chuyện gì cũng không biết.

Tuy chưa thấy qua heo chạy nhưng cũng đã ném qua thịt heo, lục đục trong hoàng cung nàng cũng thường thường thấy trên TV.

Thêm nữa, vừa rồi thất vương gia kia đối với mình rõ ràng không có ý tốt, cùng thái độ lãnh mạc của hoàng đế trẻ tuổi đối với mình, điều này cũng làm sáng tỏ, Thái hậu này phi thường bị người ghét.

Nếu như bị bọn hán biết nàng đã quên tất cả chuyện trước kia, không chừng sẽ sinh ra phong ba.

Kết quả là, Nhạc Đồng Đồng đành phải gọi Thúy Nha lại, dùng lời lẽ nói vài câu, để cho Thúy Nha đem những chuyện mà mình biết về Thái hậu nói cho nàng nghe.

Thúy Nha tâm tư đơn thuần, cũng tuyệt đối không thể tưởng được kỳ thật Thái hậu này đã thay đổi chủ nhân.

Vì thế, liền mở miệng, khúm núm đem những chuyện về thái hậu, từ từ nói ra.

Thời điểm cung nhân đem thuốc tới, Nhạc Đồng Đồng đối với khối thân thể hiện tại này đã có một chút hiểu biết.

Là con gái của Hộ quốc tướng quân, bởi vì ngày sinh tháng đẻ nghe nói là độc nhất vô nhị, mệnh định là mẫu nghi thiên hạ, định được thiên hạ. Cho nên, Nhạc Đồng Đồng niên kỷ chỉ có mười lăm tuổi liền bị lão Hoàng Đế đã qua sáu mươi tuổi lập làm Hoàng Hậu!

Nghe nói, thiếu nữ này trùng tên trùng họ với mình, là một nhân vật phi thường truyền kỳ.

Sau khi được lão Hoàng Đế lập làm Hoàng Hậu liền được lão Hoàng Đế sủng ái có thêm, cơ hồ là hàng đêm triệu đến thị tẩm, trong một năm, hậu cung ba ngàn mỹ nữ đều không chống lại được thiếu nữ tuyệt sắc này!

Mãi đến nửa năm trước, lão Hoàng Đế băng hà, tân đế Dạ Quân Minh đăng cơ làm đế, Nhạc Đồng Đồng lại càng đương nhiên trở thành Thái hậu nương nương.

Nghe Thúy Nha nói, không biết vì cái gì, Nhạc Đồng Đồng vẫn cảm thấy nàng có chỗ giấu diếm.

Thúy Nha chỉ nói thực tế về thái hậu này nhưng không nói đến tính cách của Thái hậu.

Bộ dáng từ khi Thúy Nha nhìn thấy mình đến bây giờ đều là một bộ tất cung tất kính, khúm núm sợ hãi, Nhạc Đồng Đồng mỗi mọng mở ra, không khỏi mở miệng thăm dò hỏi.

"Vậy tính cách Ai gia trước đây là như thế nào ! ?"

"Ngạch. . . . . Này, cái này, Thái hậu nương nương phi thường quan tâm nô tài, cho nên, Thái hậu nương nương phi thường, tốt. . . . ."

Thúy Nha mở miệng, bất quá, lời này nói lấp bắp, lo lắng không thôi.

Vừa nghe liền biết Thúy Nha khẳng định là nói dối.

Ai, thật sự là một người không biết nói dối!

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Thương Minh quốc

Chỉ là, có một cung nữ đơn thuần không biết nói dối như vậy ở bên người so với những cung nữ có dã tâm tốt hơn nhiều.

Vì thế, Nhạc Đồng Đồng không hỏi thêm nhiều nữa, chỉ là để cho Thúy Nha tuyệt đối không thể nói cho những người khác việc mình ‘mất trí nhớ’.

Thúy Nha nghe vậy lại càng dùng giọng điệu phi thường kiên định, thề đảm bảo tuyệt đối sẽ không nói ra chuyện Thái hậu nương nương ‘mất trí nhớ’.

Nghe vậy, Nhạc Đồng Đồng mới phóng tâm.

. . . . .

Nơi Thái hậu ở là Mộng Nguyệt điện, phi thường hoa mỹ quý khí! Hoa văn trang sức tinh mỹ, tứ phương mái vòm màu tím nhạt, trong phòng bày đầy các loại ngọc khí, mỗi một dạng xem ra đều là vô giá. Phía trước giường lớn lại đặt bình phong bách điều triều phượng. Tủ quần áo bằng gỗ trầm hương khắc hoa tinh xảo. . . . .

Nhìn căn phòng cổ kính, tinh mỹ hoa lệ, cực độ xa hoa này, Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy mình như là đang nằm mơ!

Trời ạ!

Nếu như một ngày trước có người nói với nàng, nàng hôm nay sẽ xuyên qua, nàng khẳng định hội hừ mũi!

Cái gì xuyên qua! ?

Tình huống kia chỉ có thể xuất hiện trên TV có được hay không, nàng là một người hiện đại tiếp thu nền giáo dục hiện đại mới không tin chuyện xuyên qua vừa nói.

Nhưng hiện tại, nhìn khung cảnh cổ kính này, tâm tình Nhạc Đồng Đồng không biết nên dừng từ gì để hình dung.

Kích động! ? Hưng phấn! ? Sợ hãi! ? Hoảng sợ! ?

Sau cùng, kỳ quái nhất là, Nhạc Đồng Đồng lại đột nhiên cảm thấy toàn bộ việc này, nhìn nhìn, sẽ cảm thấy không có gì xa lạ, giống như vốn dĩ nàng thuộc về chỗ này.

Thật sự là ý nghĩ kỳ quái.

Chẳng lẽ, mình bị những việc trước mắt này làm sợ tới mức chấp nhận! ?

Ai, không muốn nghĩ nữa, trời sinh voi sinh cỏ đi!

. . . . .

Thời gian nháy mắt đi qua.

Bất tri bất giác, Nhạc Đồng Đồng đi tới cái triều đại này đã nửa tháng.

Tại đây trong nửa tháng, theo chính mình từ từ mò mẫm, Nhạc Đồng Đồng cũng hiểu biết một chút về triều đại này.

Thương Minh quốc, tên cái quốc gia này.

Nghe nói, tổ tiên Thương Minh quốc là anh hùng trên lưng ngựa, mỗi người đều dũng mãnh thiện chiến, mới sáng lập Thương Minh quốc.

Chỉ là tới nay, hoàng đế đều đã chết sớm.

Vị Hoàng đế trước, cũng chính là lão công của mình, mới hơn sáu mươi tuổi đã chết.

Bất quá, đối với Nhạc Đồng Đồng mà nói, lão công này chết là tốt.

Bằng không, nàng xuyên qua tới, bên người có lão công như vậy, lại còn mỗi ngày cùng hắn thị tẩm, ngách, ngấm lại, Nhạc Đồng Đồng toàn thân nổi da gà.

Nhạc Đồng Đồng lạc quan từ nhỏ, đối với chuyện mình xuyên qua thành quả phụ, vẫn rất vui.

Trong hoàng cung, nhiều người nhiều miệng, nhiều chuyện là thiên tính của mỗi người, cho nên, Nhạc Đồng Đồng chỉ cần tùy tiện đi dạo, liền có thể vơ vét rất nhiều tin tức bất quá.

Mà ở bên trong hoàng cung, những cung nhân này thảo luận nhiều nhất có bốn người.

Người đầu tiên, chính là đương kim hoàng thượng.

Nghe nói, đương kim hoàng thượng Dạ Quân Minh này, năm nay hai mươi tuổi, mới vừa đăng cơ nửa năm. Võ công cao cường, công tích hiển hách, tuần mý vô song, bày mưu nghĩ kế, thông minh cơ trí!

Thời điểm Dạ Quân Minh vẫn là Nhị hoàng tử, đó là nhân vật phong vân, được quân thịnh sùng, nghe nói là nhị tử tiền đề đắc ý nhất!

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Được nàng, được thiên hạ

Người thứ hai chính là Tam hoàng tử.

Nghe nói, tiền đề tổng cộng có mười mấy nhị tử.

Bỏ qua mấy người đã chết yếu, những người khác đều là tư chất bình thường, tiền đề coi trọng bất quá có hai người, một là Nhị hoàng tử Dạ Quân Minh.

Một người là Tam hoàng tử Dạ Quân Dực.

Nghe nói, Dạ Quân Dực này kỳ thật chẳng qua sinh ra chậm hơn so với Dạ Quân Minh một ngày, lại bị người đặt ở trên đầu.

Truyền văn, bộ dáng Dạ Quân Dực này phi thường xinh đẹp mỹ hoặc.

Hắn có một khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành, so với nữ nhân vẫn còn xinh đẹp dễ nhìn hơn.

Chỉ cần hắn nhẹ nhàng ngoắc ngoắc ngón tay, cũng đủ để cho nữ tử thiên hạ vì điều này mà điên cuồng thét chói tai, cam tâm tình nguyện quỳ gối dưới hai chân của hắn. . . . .

Hơn nữa, Dạ Quân Dực này tính tình phong lưu thành tánh, tại thời điểm còn là Tam hoàng tử đã thế thiếp thành đàn, nữ nhân trong phủ hoàng tử quả thực không kém hậu cung là bao!

Bất quá, người không phong lưu uống thiếu niên, đối với nhị tử truyền thừa tính phong lưu của mình, đối với đứa con thứ ba này cũng là coi trọng có thêm!

Chỉ là về sau, Hoàng đế qua đời, Nhị hoàng tử Dạ Quân Minh lại đăng cơ lâm đế, Tam hoàng tử Dạ Quân Dực lại mất tích vào ngày Dạ Quân Minh đăng cơ, đến nay sinh tử chưa biết.

Có người nói, Dạ Quân Dực bị Dạ Quân Minh bí mật xử tử, bởi vì lúc ấy lưỡng long đoạt vị, Thành Hoàng bại khuất, là tất nhiên vương đạo!

Còn có người nói là Dạ Quân Dực không cam tâm để Nhị hoàng tử đăng cơ hoàng đế nên rời khỏi Thương Minh quốc.

Đối với những lời đồn về Dạ Quân Dực rất nhiều, Nhạc Đồng Đồng cũng không đi truy cứu, dù sao Dạ Quân Dực này mình không biết, về sau khả năng sẽ không gặp mặt.

Hon nữa, nam nhân đẹp mắt hơn so với nữ nhân, kia không phải nhân yêu sao! ?

Ngạch, nghĩ lại Nhạc Đồng Đồng đều toàn thân không được tự nhiên.

Làm cho nàng không thích nhất chính là loại nam không ra nam, nữ không ra nữ này!

Còn nhân vật phong vân thứ ba, chính là đương triều Thừa tướng Sở Quy Trần.

Sở Quy Trần là Thừa tướng trẻ tuổi nhất, tuấn mỹ như ngọc, thái độ, tướng mạo phi phàm, kinh tài phong dật, là trượng phu lý tưởng tha thiết ước mơ của tất cả nữ tử trong toàn bộ kinh thành!

Năm nay mới mười chín tuổi, bà mai tới cửa cầu thân chỉ kém không đập nát cửa nhà hấn.

Chỉ tiếc, Sở Quy Trần đến nay chưa lập gia đình.

Hon nữa, Sở Quy Trần từ nhỏ là thư đồng của Dạ Quân Minh, Dạ Quân Minh đối với hấn nghe nói là quan hệ vừa là quân thần vừa là bằng hữu.

Nhân vật cuối cùng đó là đương kim thái hậu, cũng là nàng hiện giờ! Nhạc Đồng Đồng!

Nói ba nhân vật phong vân phía trước, trên mặt mọi người đều lộ ra các loại hâm mộ ghen tị khát khao, chỉ riêng đối với người sau cùng, trên mặt mọi người lại không có chỗ nào mà không lộ ra nghiêng răng nghiêng lợi, bộ dáng tức giận bất bình, hận không thể một cước đạp chết nàng.

Mọi người khi nhắc tới nàng đều lộ ra bộ dáng tức giận ai oán ngoan độc.

Cho dù nàng sớm đã có chuẩn bị tâm lý chủ nhân thân thể này trước đây không được lòng người lắm cũng không thể tưởng được là hận nàng như vậy.

Hận ý đối với nàng giống như nước sông cuộn cuộn, liên miên không ngừng.

Bất quá, mọi người thống hận nàng như vậy cũng không lạ.

Nghe nói, thái hậu nương nương này là con gái duy nhất của hộ quốc Đại tướng quân.

Hộ quốc Đại tướng quân cả đời hộ quốc, sau cùng lại vì nước quên mình.

Con của hấn lại càng có hoàng thất chăm sóc.

Sau cùng, không sai biệt lắm hai năm trước, thời điểm tiên đế còn đang tại vị, một ngày kia quốc sư kết chỉ tính toán, tính ra bát tự một nữ tử, chính là mệnh tướng mẫu nghi thiên hạ. Được nàng, được thiên hạ! !

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Thái hậu ác độc

Tuy là vua của một nước địa vị cao quý cao cao tại thượng, nhưng cho dù đã là thiên tử nhưng trong lòng tất cả hoàng đế đều lo lắng.

Kết quả là, sau khi quốc sư tính ra việc này, hoàng đế Lão Tử liền cho thân tín của mình tìm kiếm người này.

Không quên nhờ vả, cuối cùng rốt cục tìm được con gái của hộ quốc Đại tướng quân chính là chân long Thiên nữ trong thiên mệnh!

Kết quả là, lão hoàng đế không cảm thấy thẹn lậ Nhạc Đồng Đồng làm hậu.

Bất quá, không biết là trùng hợp hay là chuyện quốc sư nói là thật.

Sau khi lão hoàng đế lập Nhạc Đồng Đồng làm hậu, tứ hải thái bình, cái gì thiên tai nhân họa đều so với những năm qua ít đi không ít.

Kết quả là, lão hoàng đế đối với Hoàng hậu tuổi trẻ này lại càng sùng ái có thêm.

Nữ nhân hậu cung người nào chịu được tịch mịch! ? Một đám lại càng không phải là kẻ dễ bắt nạt.

Vì thế, các loại tranh thủ tình cảm hãm hại diễn ra bất tận.

Cả đám đều chỉ hướng Hoàng hậu nương nương, muốn dụ dỗ Hoàng hậu nương nương!

Chỉ là, Hoàng hậu nương nương này tuổi còn trẻ nhưng thủ đoạn lại thật cao.

Muốn nói sự tích vinh quang của Hoàng hậu nương nương này, quả thực nói ba ngày ba đêm đều nói không xong.

Nghe nói, khi lão hoàng đế còn chưa chết, có một người gọi là Thục phi nương nương am hiểu âm luật, nàng trước kia chính là dùng giọng hát êm tai giống như chim vàng anh của mình để chinh phục lão hoàng đế, cũng được sủng một vài ngày.

Chỉ là lão hoàng đế phong lưu, sau khi sủng ái nàng một vài ngày liền bị một người mới đoạt đi phong đầu.

Về sau Thục phi nương nương bị lão hoàng đế vắng vẻ, mỗi ngày đều ca hát trên những đoạn đường lão hoàng đế phải đi qua.

Tiếng ca động lòng người kia lại đã động lão hoàng đế, đêm đó lão hoàng đế liền sủng hạnh Thục phi nương nương.

Lúc ấy Thục phi nương nương kia đắc ý, lại được lão hoàng đế sủng ái, liền lập tức ăn mặc trang điểm xinh đẹp, mang theo trâm cài đỏ thắm mà lão hoàng đế mới ban thưởng, tính toán đến trước mặt hoàng hậu lên mặt.

Ai biết, cho dù nàng ăn mặc trang điểm xinh đẹp, ở trước mặt Hoàng hậu nương nương diện dung băng lãnh, toàn thân quý khí, thật giống như một con chim trĩ khoe khoang trước mặt Phượng Hoàng cao quý, làm trò cười cho thiên hạ.

Sau cùng, Thục phi nương nương xấu hổ nhìn không được mắt Hoàng hậu nương nương một câu, cái gọi là họa từ miệng mà ra, đừng nhìn bộ dáng Hoàng hậu nương nương này tuyệt sắc, trẻ tuổi, xuất thủ cũng không kém phần tàn nhẫn.

Chỉ là nhẹ nhàng một câu, đã cho người cắt đi đầu lưỡi của Thục phi lúc trước vẫn lấy làm tự hào.

Một màn kia, tất cả nữ nhân hậu cung đều khiếp sợ, hoàng hậu này cũng không phải là dễ chọc.

Cho dù sau cùng Thục phi nương nương đến khóc lóc trước mặt lão hoàng đế muốn tố khổ, kể ra sự ác độc của hoàng hậu lại nói không ra miệng.

Lại nói, khi lão hoàng đế nhìn thấy Thục phi đã bị cắt đi đầu lưỡi, thấy người chết vật, diện dung hung dữ lại càng sinh lòng chán ghét, lập tức tống vào lãnh cung. Sau cùng, Thục phi bị cắt lưỡi lại không có người chăm sóc nên chết đói.

Việc này sợ tới mức làm nữ nhân hậu cung an phận một vài ngày.

Chỉ là, sau khi qua mấy tháng, mọi người dần dần quên đi chuyện này. Lại có một phi tử cố ý cầm một tượng gỗ viết ngày sinh tháng đẻ của lão hoàng đế, muốn giá họa hại Hoàng hậu nương nương. Sau cùng lại bị Hoàng hậu nương nương biết được, vì chán ghét hậu cung, nàng triệu tập mọi người trong hậu cung, sau đó tự mình đem phi tử dám hãm hại mình đẩy vào trong một cái hồ chứa đầy độc xa.

Nhìn phi tử kia bị vô số độc xà quần lấy, cắn chết, nương nương tuổi trẻ mỹ mạo liền đứng ở phía trên hồ ha ha cười.

Tiếng cười kia ngọt ngào thanh thúy như thế, giống như hoàng anh xuất cốc, nhưng nghe vào trong tai mọi người lại giống như rắn rết. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Xuất cung

Sau khi nghe các thủ đoạn của thái hậu trước đây Nhạc Đồng Đồng nghe được cũng kinh hồn táng đảm, cũng không dám nghe tiếp.

Ngồi ở trước gương đồng nhìn khuôn mặt xinh đẹp hiện tại này của chính mình, Nhạc Đồng Đồng quả thực khó có thể tin khuôn mặt mỹ lệ này trước đây lại có tâm địa ác độc như vậy. . . . .

Khó trách người trong cung, mặc kệ là ai nhìn thấy nàng đều giống như chuột thấy mèo, thờ cũng không dám thờ mạnh.

Cho dù là Thúy Nha hầu hạ bên người nàng, mỗi ngày nhìn thấy nàng đều cảnh giác mười phần, sợ mình làm sai chuyện gì sẽ trừng phạt.

Mỗi khi nhìn đến đây, Nhạc Đồng Đồng bày tỏ phi thường bất đắc dĩ.

Có thể được quyền lực tối thượng, tất nhiên là điều mọi người tha thiết ước mơ.

Nhạc Đồng Đồng bắt quá cũng chỉ là thiếu nữ mới mười tám tuổi, xuyên đến khối thân thể này chỉ có mười sáu tuổi, nàng cũng cân bằng hữu, nàng cũng cực kỳ buồn chán.

Ở bên trong hoàng cung hoa lệ này, Nhạc Đồng Đồng từ hiếu kỳ, sau khi nhìn thấy tất cả mọi người đều khúm núm với nàng liền mất đi tất cả cảm giác tươi mới.

Mỗi ngày, sau khi nàng tỉnh lại đều là ăn điểm tâm, giữa trưa đi dạo hoàng cung, buổi tối ăn cơm, tắm rửa, đi ngủ.

Ngày qua ngày, nàng quả thực rất buồn bức!

Nhạc Đồng Đồng đề nghị xuất cung chơi một phen!

Nghĩ lại, cảnh vật ngoài hoàng cung khẳng định phi thường đặc sắc, mới mẻ.

Đường phố cổ kính, người đến người đi, ngựa xe như nước, ngấm lại, Nhạc Đồng Đồng giống như đánh máu gà, tràn ngập sức sống.

Nhưng mà, nghe tới nàng nói muốn xuất cung du ngoạn, Thúy Nha liền nói một câu giống như một chậu nước lạnh triệt để dập tắt nhiệt tình tràn đầy trong lòng Nhạc Đồng Đồng.

"Thái hậu nương nương, từ xưa đến nay, Thái hậu nương nương cùng phi tử hậu cung nếu không được Hoàng Thượng cho phép thì không được phép xuất cung!"

"Ngạch. . . . ."

Nghe được Thúy Nha lời này, Nhạc Đồng Đồng triệt để hết chỗ nói.

Còn tưởng rằng chính mình xuyên qua thành Thái hậu nương nương cao cao tại thượng, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, chỉ là một chuyện xuất cung nhỏ như vậy lại khó khăn như thế! ?

Phải được Hoàng thượng cho phép! ?

Nghĩ tới đây, trong đầu Nhạc Đồng Đồng không khỏi hiện ra một khuôn mặt tuấn mỹ vô trù, lại băng lãnh giống như huyền băng ngàn năm.

Nhớ lại ‘nhì tử’ kia của mình phi thường không thích mình, tuy hắn không nói gì nhưng từ thái độ lạnh nhạt của hắn đối với mình cũng đủ để nhìn ra.

Hơn nữa, sau khi mình đi tới cái hoàng cung này, trừ ngày đầu tiên nhìn thấy Hoàng đế trẻ tuổi kia ra vẫn chưa từng gặp lại, cũng không thấy hắn tới thỉnh an.

Về sau nghe Thúy Nha nói, trước đây chính mình nói Hoàng đế kia nếu không có sự tình gì thì không cần tới thỉnh an.

Hiện tại, nàng muốn xuất cung, cư nhiên phải được Hoàng đế kia cho phép mới có thể! ?

Ngẫm lại, Nhạc Đồng Đồng đều cảm thấy bức tức.

Tuy là như vậy, bắt quá, Nhạc Đồng Đồng vẫn nhịn không được muốn xuất cung, nhìn xem sự vật bên ngoài tới cùng là như thế nào.

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng liền phái người đi tìm Hoàng đế, nói với hắn chuyện mình muốn xuất cung. Nhưng mà, người trở về lại nói Hoàng đế đã xuất cung, không biết khi nào thì trở về.

Nghe vậy, Nhạc Đồng Đồng bày tỏ phi thường nhàm chán.

Người khác muốn xuất cung liền xuất cung, tiêu dao tự tại biết bao, dựa vào cái gì mình muốn xuất cung còn phải xin người khác! ?

Nói như thế nào mình cũng là mẫu hậu hắn!

Càng nghĩ, Nhạc Đồng Đồng càng tức giận.

Kết quả là, Thúy Nha không dám tin nhìn Nhạc Đồng Đồng toàn thân nam trang tuyết trắng, đem một đầu tóc đen tuyền như tơ lụa trát thành một cây đuôi ngựa. Nhìn bộ dáng Thúy Nha ghen hờn nhìn trần trời, trợn mắt há hốc mồm Nhạc Đồng Đồng lại học hành động ăn chơi trác táng thường có trên tivi.

Cầm quạt giấy trên tay nhẹ nhàng nâng cằm Thúy Nha lên cười vô lại, mở miệng đáng vẻ lưu manh nói.

"Ha ha, tiểu mỹ nhân, cười với gia một cái."

Nhìn thiếu niên tuấn mỹ trước mắt phong lưu phóng khoáng lại thần tình ngả ngớn, Thúy Nha triệt để rung động.

Môi đỏ mở ra, lấp bắp mở miệng nói.

"Thái, Thái hậu nương nương! ?"

Trời ạ!

Là nàng hoa mắt hay là xuất hiện ảo giác! ?

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Xuất cung 2

Thiếu niên tuổi trẻ như ngọc trước mắt này thật sự là Thái hậu nương nương tâm ngoan thủ lạt, tâm địa rắn rết trước kia sao! ?

Này này này. . . . . Khác biệt cũng quá lớn đi! ?

Chỉ là, từ khi Thái hậu nương nương ‘mất trí nhớ’ cùng lúc trước quả thực tựa như hai người!

Đối với biến hóa của Nhạc Đồng Đồng, Thụy Nha kinh hãi rất nhiều, kỳ thật trong lòng là vui mừng.

Trước kia, nếu không phải bắt đắc dĩ nàng cũng sẽ không đến Mộng Nguyệt điện hầu hạ Thái hậu nương nương mà người người kinh sợ này.

Mỗi ngày đều phải lo lắng đề phòng, sợ mình không cẩn thận đắc tội với Thái hậu nương nương, hậu quả đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng hiện tại, từ khi Thái hậu nương nương ‘mất trí nhớ’, nàng bắt đầu trở nên bất đồng. Nàng trở nên không còn đáng sợ giống như trước đây.

Hơn nữa, hiện tại Thái hậu nương nương toàn thân nam trang phong lưu phóng khoáng như thế, cho dù trên mặt có nụ cười ngả ngớn, cũng cảm thấy rất đáng yêu. Còn có hành động lưu manh kia càng làm cho Thụy Nha nhìn không được xấu hổ trên mặt.

Thoáng đỏ hồng, lại càng nhanh chóng lan ra trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Thụy Nha.

Người đẹp như hoa đào, kỳ thật, bộ dáng Thụy Nha này dễ nhìn.

Thấy khuôn mặt Thụy Nha khó xử, Nhạc Đồng Đồng lại không ngừng cố gắng học động tác ăn chơi trác táng đùa giỡn con gái nhà lành, tới sát khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu đang ửng đỏ của Thụy Nha.

Lập tức dùng tốc độ nhanh như chớp hôn trộm lên mặt Thụy Nha một cái.

Nhìn bộ dáng Thụy Nha thần tình kinh sợ, Nhạc Đồng Đồng lại nhìn không được cười lên ha ha.

"Hô hô, Thụy Nha, nguoi thật sự là quá đáng yêu!"

"Thái hậu nương nương, người như thế nào như vậy. . . . ."

Nhìn bộ dáng Nhạc Đồng Đồng cười ha ha, Thụy Nha da mặt mỏng, không khỏi đứng trên mặt đất hung hăng chà chà chân, bộ dáng tràn đầy khó xử hèn dối.

Chỉ là tuy trên mặt Thụy Nha ảo não, trong lòng cũng không khỏi nảy lên vui mừng.

Hiện tại Thái hậu nương nương thật sự là đáng yêu a. . . . .

Thật hy vọng Thái hậu nương nương sẽ vĩnh viễn như vậy. . . . .

Không biết tâm tư của Thụy Nha, Nhạc Đồng Đồng tiếp tục đùa Thụy Nha rất lâu mới mở miệng đắc ý nói.

"Thụy Nha, như thế nào! ? Ai gia mặc như này có được không! ?"

"Vâng, Thái hậu nương nương khuynh quốc khuynh thành, bất kể mặc cái gì cũng đều đẹp! Vừa rồi Thụy Nha thoát nhìn còn tưởng là công tử phần điều ngọc trác ở đâu ra!"

Thụy Nha ăn ngay nói thật, nhất điểm nhìn không ra thần sắc vuốt mông ngựa.

Nghe vậy, trong lòng Nhạc Đồng Đồng đắc ý, lập tức tràn đầy tự kỷ sờ sờ đôi má phấn nộn của chính mình, mở miệng ảo não nói.

"Ôi, làm sao bây giờ, Ai gia thật sự là thiên sinh lệ chất quả thật rất khó che giấu!"

Lời nói tự kỷ như thế, phối hợp với biểu tình tràn đầy ảo não kia lại càng làm cho Thúy Nha nhin không được nâng bụng cười lên ha ha.

Trời ạ!

Thái hậu nương nương này khi nào thì trở nên đáng yêu như thế! ? Đùa chết nàng!

Ngay lúc Thúy Nha cười hết sức, Nhạc Đồng Đồng nhìn thấy bộ dáng Thúy Nha ôm bụng cười lăn lộn, mâu trung không khỏi xẹt qua ý cười.

"Ha ha, rốt cục cũng cười! ? Ngươi hiện tại mới có điểm nhân khí, trước một bộ tiểu tức phụ, người khác nhìn còn tưởng rằng ai gia thường xuyên khi dễ ngươi!"

"Ngạch, Thái hậu nương nương. . . . ."

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, trên mặt Thúy Nha sùng sốt, bưng tỉnh đại ngộ.

Thì ra Thái hậu nương nương vừa rồi cố ý làm như vậy là vì muốn đùa nàng vui về!

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãng Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Xuất cung 3

Nàng chẳng qua chỉ là một nô tài thân phận hèn mọn mà thôi, tài đức gì để cho Thái hậu nương nương tôn quý như vậy hao tổn tâm tư đùa nàng vui về! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Thúy Nha lại càng cảm động không thôi.

Ngay cả Thúy Nha cũng không biết sợ hãi ban đầu đối với Nhạc Đồng Đồng đã dần dần xảy ra biến hóa. . . . .

Nhạc Đồng Đồng tự nhiên cũng không nghĩ vậy, khi thấy Thúy Nha dùng ánh mắt ngây ngốc nhìn mình như vậy, Nhạc Đồng Đồng chỉ nhếch môi cười.

"Được rồi, đừng dùng ánh mắt thâm tình khẩn thiết như vậy nhìn Ai gia, bằng không Ai gia còn tưởng ngươi yêu ai gia!"

"Ngạch. . . . ."

Đối với Nhạc Đồng Đồng không biết xấu hổ, Thúy Nha bày tỏ phi thường không nói gì.

Chỉ là, nàng thích!

Ngay lúc Thúy Nha đang khó xử Nhạc Đồng Đồng đã xoay người, hướng tới phía ngoài Mộng Nguyệt điện đi.

Thúy Nha thấy vậy, không khỏi mở miệng hỏi.

"Thái hậu nương nương, ngươi hiện tại muốn đi đâu! ?"

"Ngu dốt nha, ngươi xem toàn thân Ai gia này tự nhiên là muốn xuất cung!"

Đối với Thúy Nha mà nói, Nhạc Đồng Đồng chỉ là nhẹ nhàng điểm điểm đầu, mở miệng nói.

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, Thúy Nha lập tức kinh hô.

"A! ? Xuất cung! ? Nhưng là, chúng ta còn chưa được Hoàng Thượng cho phép! Làm sao có thể xuất cung! ! ?"

"Điều nói ngươi ngu dốt! Hoàng thượng không cho chẳng lẽ Ai gia liền không thể xuất cung sao! ? Thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng, chúng ta trèo tường đi!" Lời nói ra tràn đầy đắc ý.

Ha ha, vẫn là nàng thông minh nhất!

Trái ngược với Nhạc Đồng Đồng tràn đầy đắc ý, mặt Thúy Nha lại triệt để thành khổ qua.

Ai, gặp phải một chủ nhân không an phận như vậy, nàng cũng không biết là họa hay phúc . . . . .

. . . . .

Bên trong hoàng cung cảnh vệ sâm nghiêm, chỉ là, địa phương sâm nghiêm nhất có đôi khi cũng sẽ có thời điểm sai sót.

Hơn mười ngày ở tại hoàng cung, trong lúc Nhạc Đồng Đồng vô ý đi lạc lại trong họa gặp phúc, phát hiện cung điện hoang vắng cách lãnh cung không xa.

Chỉ là ngăn cách bằng một bức tường cao, bên ngoài đó là phố xá kinh thành.

Cho nên bây giờ Nhạc Đồng Đồng càng không để ý đáng vẽ, thừa dịp không người phát hiện, liền dẫn Thúy Nha trèo lên cây đại thụ, sau đó từ trên tường cao nhảy xuống.

Thật không ngờ cách một bức tường lại là một thế giới hoàn toàn khác biệt! !

Đối với đáng vẽ bất cần, không phù hợp thân phận tác phong của Nhạc Đồng Đồng, Thúy Nha bày tỏ phi thường rung động.

Chỉ an phận đi theo phía sau Nhạc Đồng Đồng, Nhạc Đồng Đồng đi nơi nào, nàng liền đi tới nơi đó.

Tái thuyết, niên kỷ của Thúy Nha cùng Nhạc Đồng Đồng đều là xấp xỉ nhau, nguyên bản bàng hoàng bất an, dần dần khi nhìn thấy đường phố kinh thành phồn vinh liền hoàn toàn tiêu thất hầu như không còn.

Đặc biệt khi Nhạc Đồng Đồng nhìn đến khung cảnh cổ kính trước mắt, lại phồn vinh náo nhiệt thì triệt để rung động.

Không hổ là ở dưới chân thiên tử! ! !

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Lạc

Phóng mắt nhìn đi, con đường ngang dọc lần lượt thay đổi, phòng ốc liên miên không ngừng.

Trên đường phố kia năm sáu chiếc xe ngựa đều có thể song song chạy, giường tầng trên bằng phẳng tầng đá, liếc mắt một cái trông không thấy đầu!

Hai bên đường phố cửa hàng san sát, trà lâu tửu quán, kỹ viện, đầy đủ mọi thứ!

Có bán củi gạo dầu muối tương dấm chua trà, có bán lụa tơ lụa, có bán ngọc khí, có bán thư họa . . . . .

Trừ các cửa hàng lớn hai bên, hai bên đường còn có không ít quán nhỏ.

Giờ phút này là giữa trưa, là thời điểm dòng người rùng rục nhất trên đường phố. Chỉ thấy trên đường phố dòng người đi lại tấp nập, thỉnh thoảng có mấy tiểu hài tử truy đuổi vui đùa ầm ĩ.

Một bên có quán bánh bao nhỏ, lão bản trong quán lại thỉnh thoảng hét to.

"Bán bánh bao, có bánh bao thịt heo, bánh bao xá xiu. . . . ."

Theo lão bản ra sức hét to hấp dẫn không ít người tiến đến mua bánh, lão bản nhìn thấy buôn bán có lời lại càng mặt mày hớn hở. . . . .

Xem một màn trước mắt rộn ràng hoà thuận vui vẻ, ngựa xe như nước, phồn vinh không thôi, đôi mắt đẹp của Nhạc Đồng Đồng lại càng mở lớn, khoe miệng chỉ kém không rộng đến sau tai.

Rung động qua đi, Nhạc Đồng Đồng giống như một con chim hoàng yến xỏ lồng, không ngừng xuyên qua đám người.

Nhìn đến thú vị, tổng hội dừng lại đứng chập chờn sờ sờ.

Bởi vì, toàn bộ trước mắt này đối với Nhạc Đồng Đồng mà nói đều là những thứ mới mẻ!

Sống tại thế kỉ XXI mười tám năm, nhìn quen nhà cao tầng, cửa hàng cao cấp, hiện tại, đường cái cổ kính này, vật phẩm trang sức tinh mỹ đáng yêu này đều làm cho Nhạc Đồng Đồng xem đến mặt mày hớn hở.

Nhìn quán nhỏ ven đường, nhìn vật phẩm trang sức phía trên rực rỡ muôn màu, làm cho người ta hoa cả mắt.

"Thúy Nha, người mau nhìn nha! Thứ này thật là đẹp mắt!"

Nhạc Đồng Đồng vui mừng nói, ý cười trên mặt vẫn chưa từng dừng lại.

Bởi vì toàn bộ sự vật đối với Nhạc Đồng Đồng mà nói đều tươi mới.

Cho nên, cho dù Nhạc Đồng Đồng đi dạo rất lâu cũng không cảm thấy mệt.

Nhưng mà, Nhạc Đồng Đồng đi dạo được một lúc cũng không thấy Thúy Nha phía sau đáp lại lời mình, trong lòng nghi hoặc, không khỏi quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy, ở sau lưng nàng chỉ là biển người mênh mông, đâu còn có bóng dáng Thúy Nha! ? ?

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng tựa như ý thức được cái gì, trợn mắt, trong lòng kinh hãi.

Không xong, Thúy Nha khi nào thì không thấy nữa! ?

Khẳng định là vừa rồi người đi lại quá nhiều, nàng lại không chú ý tới động tĩnh phía sau, ngay cả khi nào thì không thấy Thúy Nha nữa cũng không biết.

Nghĩ tới đây, trong lòng Nhạc Đồng Đồng liên ảo não không thôi, cũng không còn tâm tư tiếp tục đi dạo, một lòng chỉ muốn tìm được Thúy Nha!

Nhưng mà trên đường cái ngựa xe như nước, muốn tại biển người mênh mông này tìm người, nói dễ hơn làm! ?

Cho nên, Nhạc Đồng Đồng ở trên đường cái tìm rất lâu cũng tìm không thấy bóng dáng Thúy Nha, dần dần bắt đầu lo lắng.

"Thúy Nha tới cùng đi nơi nào ! ? Ai, vừa rồi nên sớm phát hiện không thấy nàng mới đúng, nàng hiện tại khẳng định rất lo lắng . . . . ."

Nhớ lại tính nhát gan của Thúy Nha động một tí liền khóc, lại thêm đã biết thân phận, nếu như Thúy Nha phát hiện không thấy nàng nữa, khẳng định lo lắng.

Càng nghĩ Nhạc Đồng Đồng lại càng lo lắng, trong lúc tri bất giác Nhạc Đồng Đồng đã đi tới một con đường nhỏ ít người lui tới.

Đôi mắt đẹp nhìn quét bốn phía.

Chỉ thấy dãy phố này, cùng đường phố phồn vinh kia hoàn toàn bất đồng.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hại Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Gặp lưu manh

Lâu phòng hai bên đường nhỏ cũng có chút dấu vết năm tháng, có vẻ có chút rách nát lộn xộn.

Hơn nữa người đi trên con đường này cũng lác đác.

Liếc mắt một cái nhìn lại liền có thể thấy rõ cuối ngã tư đường.

Không thấy có bóng dáng Thúy Nha, Nhạc Đồng Đồng liền tính toán xoay người trở về.

Nhưng mà, ngay lúc này, một đạo thanh âm mang theo bất thiện vang lên sau lưng nàng——

"A, một tiểu công tử phân điều ngọc trác như vậy! ? Chắc chắn, các người coi da thịt hán kia, nếu như không biết còn tưởng hán là nữ a!"

"Đúng vậy, hô hô, nhìn y phục trên người hán, trên người khẳng định có rất nhiều bạc, lão Đại, hôm nay chúng ta đúng là gặp may, tìm được một con dê béo như vậy!"

"Đúng vậy. . . . ."

"Hô hô. . . . ."

Theo thanh âm cười to tràn ngập bất thiện cùng bí ối phía sau kia, cho dù Nhạc Đồng Đồng không quay đầu lại cũng biết chuyện gì xảy ra.

Xoay người vừa thấy, chỉ thấy sau lưng nàng chẳng từ biết lúc nào đã xuất hiện năm sáu tên lưu manh.

Chỉ thấy mấy tên lưu manh này khuôn mặt hung dữ, đáng về lưu manh, vừa thấy liền biết, bình thường làm không ít chuyện phi pháp!

Hiện tại, nàng lại xui xẻo trở thành dê béo trong miệng bọn hần!

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng mày không khỏi nhăn lại.

Cho dù nàng là thái hậu cao cao tại thượng, chỉ là hiện tại đơn độc một mình ở bên ngoài, đối mặt với năm sáu tên lưu manh, yếu không địch lại mạnh. Cho nên, kẻ sách bây giờ chỉ có một, đó là ——

Ba mươi sáu kẻ, tẩu vi thượng sách!

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng thừa dịp những tên lưu manh này đang cười gian liền lập tức rút chân xoay người chạy!

Nàng không tin, nàng đến đường cái phồn vinh kia, trước mắt bao người, bọn hần còn dám xằng bậy với mình!

Trong lòng suy nghĩ, Nhạc Đồng Đồng liền ra sức chạy về phía trước.

Nhìn con dê béo mình nhìn trũng cứ nhiên chạy, mấy tên lưu manh hơi sững sờ, sau khi phục hồi tinh thần lại liền la lớn.

"Đuổi theo! Đừng cho hần chạy!"

"Tiểu tử hỗn trướng, ngươi dám chạy, để Lão Tử bắt được ngươi, không cắt chân chó của ngươi!"

"Xú tiểu tử, ngươi mau đứng lại!"

Nghe thanh âm nhón nhác phía sau, khóe miệng Nhạc Đồng Đồng nhếch lên, bên môi gọi lên khinh thường.

Lập tức, vẫn không quên quay đầu, kéo mí mắt xuống, là lưới nhện đối với mấy tên lưu manh đang truy đuổi phía sau nàng!

Truyện cười!

Xem nàng như ngọc tử sao! ?

Gặp nguy hiểm còn đứng ở nơi đó để bọn hần bắt! ?

Sự thật chứng minh, Nhạc Đồng Đồng không phải ngọc tử, mà còn chạy rất nhanh.

Nhạc Đồng Đồng chạy chạy chạy, đều biết tốc độ chạy trốn kinh ngạc không thôi.

Kỳ thật trước kia tướng mạo nàng thường thường, trong môn thể dục đã có thành tích bất phàm.

Đặc biệt là chạy cự li dài, ở trong trường cũng là số một số hai.

Nhưng tốc độ hiện tại này, cư nhiên nhanh hơn so với thân thể nàng trước kia.

Tốc độ kia giống như là đang bay, cánh vật hai bên lui về phía sau với tốc độ không thể tưởng tượng được.

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng kinh ngạc không nói, trong lòng mừng như điên.

Không thể tưởng được, khối thân thể này nhìn nhu nhu nhược nhược, gió thổi cũng có thể bay, chạy lại nhanh như thế!

Cái gọi là người không thể xem bề ngoài, chính là ý tứ này thôi! ?

Trong lòng Nhạc Đồng Đồng chấn kinh, bất tri bất giác cũng không chú ý tới, nàng đã sớm đem những kẻ lưu manh truy đuổi nàng ném lại phía sau.

Giờ phút này, nàng cũng không biết mình rốt cuộc đã tới địa phương nào.

Phóng mắt nhìn đi.

Chỉ thấy phía trước cách nàng không xa, là một hồ nước mênh mông!

Bạn đang đọc truyện *Manh Hạng Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Tuấn mỹ nam tử

Lục sóng liên liên, mệnh mông khôn cùng, yên ba Hồ Bờ, Dương Liễu phiêu như.

Cách đó không xa, quần sơn liên miên, tôn lên làn nước trong xanh như ngọc, bắt tận mê người!

Trên mặt hồ, mấy chiếc thuyền hoa tinh mỹ, tiếng đàn tiếng ca kéo dài không ngừng.

Không ít tài tử giai nhân đi lại trên thuyền hoa. . . . .

Vừa vịn lúc này, ngay trước mặt Nhạc Đồng Đồng là một con thuyền hoa đang từ từ đi tới.

Nhạc Đồng Đồng cũng không nghĩ nhiều, thân thể đã tự di chuyển.

Thời điểm thuyền hoa cách bờ hai thước, mũi chân Nhạc Đồng Đồng điểm một cái, cả người giống như thanh yên, phi thân nhảy tới.

Thời điểm hai chân Nhạc Đồng Đồng chạm tới mặt thuyền mới thở ra nhẹ nhõm.

Nhìn lại, chỉ thấy con thuyền này đã chạy tới giữa hồ.

Hiện tại khoảng cách tới bờ cũng hai ba thước.

Nghĩ lại chính mình vừa rồi là gan như thế nào lớn như vậy, cư nhiên dám từ bờ nhảy tới đây.

Quay lại nhìn phía bờ hồ, dương liễu là lướt, hai ba người đi trên đường, đâu còn có bóng dáng những kẻ du côn lưu manh vừa rồi! ?

"Oa! ? Bọn hán đâu!"

Không phải vừa rồi sống chết đuổi theo nàng sao! ? Khi nào thì không thấy! ?

Ngay lúc trong lòng Nhạc Đồng Đồng đang hết sức nghi hoặc, đột nhiên, cảm giác được ánh mắt bốn phía hướng tới mình.

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng mới nghĩ đến cử chỉ vừa rồi của mình kia, đúng là kinh hách đến người xung quanh, không khỏi sờ sờ sau ót, bất đắc dĩ thề lời.

Ngay lúc Nhạc Đồng Đồng thần tình xấu hổ, hoàn toàn không biết bộ dáng le lười rơi vào trong mắt người nào đó là bao nhiêu đáng yêu!

Kết quả là, Nhạc Đồng Đồng chỉ nghe ‘phốc xuy’ một tiếng, một trận tiếng cười nhẹ, tựa như như gió mát chậm rãi, từ từ truyền tới tai nàng.

Nhạc Đồng Đồng nghe vậy, trong lòng nghi hoặc, không khỏi nhìn lại nơi phát ra tiếng cười.

Khi thấy nam tử áo trắng đứng ở bên cạnh mình, Nhạc Đồng Đồng cả người giống như bị sét đánh.

Trời ạ!

Nam tử thật là đẹp mắt!

Môi đỏ như máu, mi như tu trúc, mắt sáng như ngọc, đặc biệt thời điểm cười lộ lên giống như tụ tập muôn vàn quang ảnh, sáng quắc lưu động!

Toàn thân trường sam trắng tinh bao quanh dáng người thon dài vô cùng nhuần nhuyễn.

Bên hông đeo một khối ngọc Dương Chi thượng đẳng, quý khí.

Một đầu tóc dài đen tuyền như nước chỉ dùng một chiếc châm ngọc nhẹ nhàng vắn lên, còn lại toàn bộ buông xõa xuống hai vai.

Gió nhẹ nhàng thổi, nam tử liền ở trên tàu đón gió mà đứng, quả nhiên là một người phong hoa tuyệt đại, ôn văn như ngọc!

Nhìn nam tử ôn nhuận thanh nhã xuất trần trước mắt này, Nhạc Đồng Đồng cơ hồ là nhìn đến đờ đẫn.

Trong lòng suy nghĩ, Thương Minh Quốc này thật đúng là phong thủy tốt, cư nhiên có thể dưỡng ra nhiều mỹ nam dung mạo xuất sắc như vậy!

Nếu như nói Dạ Quân Minh là thiên sơn tuyết liên quý khí băng lãnh.

Dạ Quân Lăng là hoa hương dương ở dưới ánh mặt trời đón gió phấp phới, quý khí kinh người.

Như thế nam tử trước mắt này chính là hoa lan thanh nhã thoát tục, khắp người lộ ra tao nhã, nhìn thế nào cũng thấy thuận mắt thoải mái kinh diễm!

Ngay lúc Nhạc Đồng Đồng đang đánh giá nam tử áo trắng phía trước, nam tử áo trắng cũng tinh tế đánh giá Nhạc Đồng Đồng.

Trong lòng thán phục!

Một thiếu niên mặt như quan ngọc!

Ngũ quan tinh xảo, da thịt tuyết trắng, tóc đen ngọc quan, áo trắng không nhiễm bụi trần.

Câu người nhất là ánh mắt, là một đôi mắt hắc bạch phân minh.

Con ngươi đen nhánh sâu thẳm, giống như nước suối sạch sẽ nhất, có thể rửa sạch tất cả ô uế trên thế gian. . . . .

Trên người, lại tản mát ra một loại khí chất bùng bùng. Làm cho người ta nhìn liền sinh lòng thích!

Chỉ là, vì cái gì cho hắn cảm giác quen thuộc như thế. . . . .

Bất quá, trong lúc này, Sở Quy Trần cũng không muốn tra tòi cùng đã từng gặp mỹ thiếu niên như ngọc này ở nơi nào.

Trong lòng nghi hoặc, mỹ thiếu niên xuất sắc như vậy, nếu như trước đây mình thật sự đã từng gặp thì sẽ khó quên, không phải sao! ?

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Tuấn mỹ nam tử 2

Ngay tại trong lòng Sở Quy Trần nghi hoặc hết sức, Nhạc Đồng Đồng cũng phục hồi lại tinh thần từ trong sắc đẹp của nam tử.

Thấy nam tử áo trắng cười nhẹ với mình, trong lòng vừa khó xử, vừa nghi hoặc không thôi.

Mà Nhạc Đồng Đồng cũng không nghĩ nhiều, môi đỏ mở ra liền đem nghi hoặc trong lòng hỏi ra.

"Ngươi đang cười cái gì! ?"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, lại chống lại một đôi mắt hắc bạch phân minh lại mang theo nghi hoặc kia, Sở Quy Trần ngưng cười, con ngươi đen xinh đẹp kia liền lẳng lẳng rơi vào trên người Nhạc Đồng Đồng.

Môi đỏ mở ra, thanh âm trầm thấp du dương kia liền từ trong miệng hắn từ từ tràn ra.

"Công tử thân thù rất tốt, lá gan cũng thực lớn, khoảng cách xa như vậy cũng dám nhảy, cũng không sợ sẽ rơi vào nước sao! ?"

Nghe được lời này từ nam tử áo trắng, Nhạc Đồng Đồng ngẩn người.

Trong lòng cảm thán.

Ông trời thật ưu ái nam tử này, không chỉ có cho hắn dung mạo tuấn mỹ, ngay cả thanh âm cũng dễ nghe như vậy.

Cũng không biết lúc hát lên có phải cũng phi thường động lòng người hay không! ?

Nghĩ vậy, Nhạc Đồng Đồng không khỏi có chút như đi vào cõi thần tiên.

Mãi đến quá một khắc, thấy nam tử vẫn lẳng lẳng nhìn nàng, đợi đáp án của nàng.

Nhạc Đồng Đồng mới hoàn toàn tỉnh giấc, ngằm cắn cắn đầu lưỡi, trong lòng ảo não không thôi.

Anh đẹp trai cũng không phải chưa từng thấy qua, như thế nào chính mình liền tiếp thất thần trước nam tử này! ? Mình thật đúng là hoa si.

Đã biết bộ dáng hoa si rơi vào trong mắt những người khác, không biết sẽ nghĩ về nàng như thế nào!

Nghĩ tới đây, trong lòng Nhạc Đồng Đồng ảo não không thôi.

Phục hồi tinh thần lại, liền lập tức mở miệng nói.

"Thân thủ ta chưa nói tới tài giỏi, chỉ là vừa rồi phía sau có mấy tên lưu manh truy ta, ta bắt đắc dĩ mới phải nhảy lên."

"A..., lưu manh! ? Giữa ban ngày ban mặt, lại ở dưới chân thiên tử, kinh thành cư nhiên còn có cuồng đồ lớn gan như vậy! ?"

Nghe được lời này của Nhạc Đồng Đồng, Sở Quy Trần không khỏi nhăn mi, mở miệng nói.

Vừa nghe nói đã làm cho nam tử nhăn mày, nghĩ đến, nam tử này cũng là người cương trực công chính, Nhạc Đồng Đồng sinh lòng thích.

Cũng nổi lên ý muốn kết giao.

Dù sao, nàng tại cái triều đại này không quen, nam tử áo trắng trước mắt này, dáng vẻ bất phàm, hẳn không phải là người bình thường.

Nhìn lại, hẳn làm cho người ta có cảm giác giống như một con gió ấm áp, làm cho người ta sinh lòng yêu thích.

Cho dù hiện tại là lần đầu tiên bọn hắn gặp mặt, nhưng không làm cho Nhạc Đồng Đồng cảm thấy bất luận câu thúc gì.

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng không hề nghĩ ngợi, môi đỏ mở ra liền nói.

"A..., đúng rồi, ta gọi là Nhạc Đồng, người tên là gì! ?"

Nhạc Đồng Đồng tên này quá mức nữ tính, hiện tại nàng là nữ giả nam trang, Nhạc Đồng Đồng cũng không muốn để cho người khác nhìn ra mình là thân nữ nhân.

Cho nên, liền xóa bỏ một chữ trong tên mình.

Chỉ thấy nam tử nghe đến đây, khuôn mặt tuấn mỹ kia vốn là sừng sốt, lập tức, môi đỏ hơi vạch, thanh âm dễ nghe lại vang lên.

"Ha ha, ta gọi là Sở Quy Trần, rất hân hạnh được biết người."

Nam tử nhếch môi cười, nụ cười kia giống như ánh mặt trời tháng ba, trăm hoa đua nở, đẹp không sao tả xiết!

Thấy vậy, trong mắt Nhạc Đồng Đồng xẹt qua một tia kinh diễm nồng đậm.

Chỉ cảm thấy, mỹ nam cười cũng đủ làm cho vạn vật trong thiên hạ thất sắc!

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Sở quy trần

Chỉ là, Sở Quy Trần, Sở Quy Trần, tên này, giống như có phần quen tai!

Nàng giống như nghe qua ở nơi nào, chỉ là trong lúc này nàng lại quên, nghĩ không ra.

Ngay lúc Nhạc Đồng Đồng đang suy nghĩ, ngay sau đó tựa như lại nghĩ đến cái gì, ‘nha’ một tiếng, kinh hô lên.

"Không xong!"

Nàng vừa rồi chỉ lo nhảy lên thuyền, quên mất Thúy Nha còn đang tìm nàng!

Cũng không biết Thúy Nha hiện tại tới cùng ra sao, nàng là Thái hậu, thân phận tôn quý, lấy thân phận cung nữ của Thúy Nha kia, lạc mất Thái hậu, đúng là từ tội!

Thúy Nha hiện tại khẳng định phi thường lo lắng.

Nghĩ đến Thúy Nha nhát gan, nhưng tâm tư đơn thuần, Nhạc Đồng Đồng nhăn mặt lại, chỉ kém không nhăn thành một đống.

Thấy bộ dáng Nhạc Đồng Đồng đầy bụng tâm sự, khuôn mặt tuấn tú của Sở Quy Trần sừng sốt, không khỏi lo lắng hỏi.

"Nhạc công tử, người là làm sao vậy! ?"

Nghe được Sở Quy Trần nói, thấy trên mặt hấn lộ ra lo lắng.

Nhạc Đồng Đồng không hề nghĩ ngợi liền đem việc của mình đơn giản nói ra.

"Ta vừa rời ra ngoài lạc mất tên thư đồng trong nhà, về sau ta lại gặp lưu manh, không nghĩ ngợi liền nhảy lên thuyền, cũng không biết thư đồng kia của ta không tìm thấy ta có bao nhiêu lo lắng. A..., đúng rồi, thuyền này khi nào thì cập bờ, ta muốn trở về tìm thư đồng của ta!"

Nhạc Đồng Đồng không dám nói ra thân phận chân thật của mình, hơn nữa, Thủy Nha ra ngoài cũng thay đổi y phục thành một tên thư đồng.

Hiện tại, nàng lo lắng chính là Thủy Nha đang tìm kiếm nàng!

Nhưng mà, Sở Quy Trần nghe đến Nhạc Đồng Đồng lời này, tuy có suy nghĩ sẽ giúp nàng, nhưng cũng bất lực lắc đầu, thần tình bất đắc dĩ nói.

"Chiếc thuyền hoa này, bởi vì hôm nay tổ chức trận đấu đựng rượu lớn, cho nên sẽ tổ chức ở giữa hồ, đợi trận đấu kết thúc mới có thể cập bờ."

"Cái gì? Trận đấu đựng rượu lớn!?"

Nghe được Sở Quy Trần lời này, Nhạc Đồng Đồng sửng sốt, không khỏi mở miệng hỏi.

Sở Quy Trần thấy bộ dáng Nhạc Đồng Đồng thần tình khó hiểu, trong lòng biết nàng không biết chuyện đựng rượu, liền lập tức mở miệng giải thích.

"Trận đấu đựng rượu này, là Long gia tửu thương tổ chức tại kinh thành! Hàng năm lúc này, Long gia tửu thương đều đã tại lúc này tổ chức đựng rượu trận đấu lớn, hơn nữa, người thắng trận có thể nhận được phần thưởng lớn. Nghe nói năm nay, đựng rượu trận đấu lớn là do hai người tổ đội, người thắng có thể nhận được ngọc bội chống lại chờ đợi long phượng!"

Nghe Sở Quy Trần nói, Nhạc Đồng Đồng dần dần cảm thấy hứng thú.

Thật đúng là đừng nói, tuy Nhạc Đồng Đồng chỉ là học sinh cao trung, nhưng bởi vì trong nhà mở xưởng rượu cho nên Nhạc Đồng Đồng từ nhỏ đã uống không ít mỹ tửu.

Cái gì dương tửu, hồng tửu, bạch tửu, bia, chỉ cần nói được ra nàng đều đã nếm qua.

Bởi vì từ nhỏ đã bắt đầu uống rượu như nước, cho nên dần dần tửu lượng Nhạc Đồng Đồng đúng là ngưu bức.

Cho dù là đại hán tửu lượng hơn người so uống rượu với nàng đều chỉ có thể cam bái hạ phong!

Hiện tại, vừa nghe đến trận đấu đựng rượu, Nhạc Đồng Đồng liền thấy hứng thú.

Trong lòng suy nghĩ, nếu hiện tại nàng không lên bờ được, không bằng góp chút náo nhiệt cũng được!

Trong đầu Nhạc Đồng Đồng suy nghĩ lại hoàn toàn không biết trong lòng mình nghĩ cái gì đều biểu lộ hết trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo tựa như hoa sen kia.

Nhìn Nhạc Đồng Đồng thần tình hứng thú, mắt Sở Quy Trần không khỏi lóe ra một cái, môi mọng mở ra, liền mở miệng nói.

"Nhạc công tử có hứng thú tham gia!?"

Tuy là câu hỏi, nhưng Sở Quy Trần lại nói phi thường khẳng định.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Trận đấu đựng rượu lớn

Nhạc Đồng Đồng bị người nhìn thấu tâm tư, nhất thời có chút xấu hổ sờ sờ ót, bất quá, nàng cũng không giấu diếm, mở miệng nói.

"Ha ha, Đúng vậy, ta từ nhỏ thích uống rượu, nghe người nói như vậy cũng cảm thấy hứng thú, chỉ là, người nói trận đấu đựng rượu này phải là hai người tham gia. . . . ."

Nói tới đây, Nhạc Đồng Đồng có chút khó xử.

Nàng là muốn tham gia, nhưng là chỉ có một mình nàng. . . . .

Ngay tại Nhạc Đồng Đồng thần tình khó xử, đã thấy Sở Quy Trần đứng ở trước người nàng môi đỏ hơi vạch, cười hết sức ôn nhu sáng lạn.

"Ha ha, này có cái gì khó, hai người chúng ta tham gia không phải thành! ?"

"Cái gì! ? Ngươi, ngươi cũng biết uống rượu! ?"

Nghe được Sở Quy Trần lời này, Nhạc Đồng Đồng chấn động.

Thấy bộ dáng Nhạc Đồng Đồng giật mình, Sở Quy Trần chỉ cảm thấy buồn cười, nhin không được cười nhẹ một tiếng, nhúu mày trêu tức hỏi.

"Như thế nào! ? Chỉ cho phép Nhạc công tử ngươi biết uống rượu, người khác thì không sao! ?"

"Ngạch, ha ha, không phải, chỉ là cảm thấy Sở đại ca giống như trích tiên cũng biết uống rượu, cảm thấy kinh ngạc thôi."

Nhìn bộ dáng Nhạc Đồng Đồng thè lưỡi xấu hổ, Sở Quy Trần liền phì cười không thôi.

Thật sự là một mỹ thiếu niên thủy linh đáng yêu.

Chỉ là, thấy mỹ thiếu niên này ăn mặc không tầm thường, hẳn là phú gia công tử, nhưng trong kinh thành khi nào thì xuất hiện một công tử xuất sắc như vậy mà hắn lại không biết! ?

Nghĩ tới đây, ánh mắt Sở Quy Trần hướng tới Nhạc Đồng Đồng không khỏi mang theo một tia nghi hoặc.

Gặp ánh mắt Sở Quy Trần thẳng tắp rơi vào trên mặt mình, trong mắt có tìm tòi nghiên cứu.

Nhạc Đồng Đồng sững sốt, lập tức, không khỏi sờ sờ đôi má trắng nõn của mình, tò mò hỏi.

"Sở đại ca, trên mặt ta dính cái gì sao! ? Ngươi như thế nào nhìn ta như vậy! ?"

"Ngạch. . . . ."

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, nhớ lại chính mình vừa rồi cư nhiên nhìn chằm chằm vào thiếu niên, nghĩ tới đây, Sở Quy Trần cảm thấy chính mình vừa rồi thất lễ.

"Không có gì." Sở Quy Trần mở miệng nói.

Kỳ thật, hắn rất muốn biết, mỹ thiếu niên tuấn mỹ như ngọc này tới cùng là công tử nhà nào.

Chỉ là, hỏi xuất xứ người khác, tất nhiên phải nói ra thân phận bản thân.

Tuy nhiên đã biết thân phận, không có gì nói không nên lời.

Chỉ là từ nhỏ đã sinh ra trong gia đình giàu có, về sau lại có được vị trí quyền cao chức trọng, người khác gặp mình nhất định sẽ có chỗ cố kỵ.

Những lời nói thật, hẳn rất ít khi nghe được.

Trái lại những lời nói a dua nịnh hót, hắn nghe đã ngấy.

Tuy nói hắn nhìn ra được mỹ thiếu niên trước mắt cái này không giống những người khác.

Nhưng Sở Quy Trần vẫn không muốn nói thân phận hắn sớm như thế.

Dù sao kết bạn là tỏ lộ tình cảm, không phải giao thân phận.

Ngay lúc Sở Quy Trần đang suy nghĩ không thôi, vừa lúc trong thuyền hoa truyền đến một trận thanh âm gõ chiêng thanh thúy.

Nghe vậy, Sở Quy Trần lập tức đối với Nhạc Đồng Đồng nhếch môi cười nói.

"Trận đấu đựng rượu sắp bắt đầu, chúng ta nhanh đi báo danh tham gia đi!"

"Ừ, được!"

Nghe được Sở Quy Trần lời này, Nhạc Đồng Đồng cũng không nghĩ nhiều, chỉ là đi theo phía sau Sở Quy Trần.

. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậ Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23: Trận đấu đựng rượu lớn 2

Màn che lụa mỏng, thảm đỏ mềm mại thoải mái.

Bốn phía đặt hàng loạt ghế dựa khắc hoa.

Trên bàn mặt lại càng bày đặt một vài bồn hoa bằng đồng. . . . .

Không thể tưởng được, chiếc thuyền thuyền hoa này bên ngoài nhìn không lớn, vào bên trong mới phát hiện là có khoảng trời riêng!

Hơn nữa, phóng mắt nhìn đi, người trong thuyền hoa rất nhiều, một đám quần áo hoa mỹ, nữ có nam có, đa số đều là văn nhân nhã sĩ các loại.

Từng đợt gió từ từ thổi qua, trừ đưa tới từng đợt mùi hoa bích hà tươi mát, còn có từng đợt nồng đậm mùi rượu. . . . .

Tìm phương hướng mùi rượu nồng đậm kia truyền tới, ánh mắt Nhạc Đồng Đồng đảo qua, sau cùng liền rơi vào phía trước thuyền hoa.

Chỉ thấy, ở trước thuyền hoa đặt rất nhiều vò rượu, phía trên vò rượu lại dán rất nhiều tên rượu khác nhau.

Phía trước bình rượu đặt một tấm bàn gỗ thật dài.

Trên mặt bàn đặt rất nhiều bát để không.

Một lão nhân bộ dáng phúc hậu, tuổi qua năm mươi đứng ở phía trước bàn dài kia, đối với bốn phía ha ha cười nói.

"Ngày hôm nay là trận đấu đựng rượu mỗi năm một lần của Long gia tửu thương chúng ta, vô cùng may mắn khi có nhiều người đến như vậy. Trận đấu đựng rượu năm nay so với những năm qua hơi có bất đồng, năm nay là hai người một đội tham gia thi đấu, các người đại khái có thể tìm người khác đựng rượu. Thắng liền có thể đạt được một đôi ngọc bội long phượng của Long gia tửu thương chúng ta!"

Theo lão nhân gia những lời này, một nam tử ăn mặc như một gã sai vặt, thật cẩn thận chuyển cho lão nhân gia một cái hộp gấm tinh mỹ.

Lão nhân gia sau khi nhận lấy liền từ từ mở ra trước mặt mọi người.

Chỉ thấy, ở bên trong hộp gấm đang đặt một đôi ngọc bội long phượng.

Một đôi ngọc bội này vừa nhìn đã biết là hàng tốt, giá trị xa xỉ.

Hình dạng giống như quả trứng đập dẹt, phía trên khắc long phượng đang bay, đẹp lại đáng giá, hẳn tới không ít người kinh hô!

Đối với mỹ ngọc, Nhạc Đồng Đồng không có nghiên cứu.

Bất quá, thân là đương kim Thái hậu, trang sức trong cung đúng là từng rung.

Tiền đề phi thường sủng ái Hoàng Hậu này, hẳn không thể đem tất cả những gì trân quý nhất trong thiên hạ dâng đến trước mặt nàng, chỉ vì muốn thấy mỹ nhân cười.

Cho nên, thời điểm nhìn đến đôi ngọc bội long phượng này, Nhạc Đồng Đồng thần sắc nhàn nhạt.

Không giống những người khác, thời điểm vừa thấy đôi ngọc bội long phượng này, hai mắt chỉ kém không tỏa sáng!

Thần sắc lạnh nhạt của Nhạc Đồng Đồng lại càng vô cùng nhuần nhuyễn rơi vào trong mắt Sở Quy Trần đứng ở bên cạnh nàng.

Một đôi ngọc bội long phượng này giá trị xa xỉ, ít nhiều phú gia tử đệ thấy đều sinh lòng kinh ngạc.

Hiện giờ, không ít người nhìn, đều nắm chặt hai tay, khơi dậy ý chí chiến đấu ngút trời.

Chỉ có tuấn mỹ thiếu niên bên cạnh hắn này, thần sắc lạnh nhạt, giống như đôi ngọc bội long phượng này nhất điểm cũng không lọt vào mắt của hắn!

Nếu không phải là người không biết phân biệt tốt xấu, đó phải là người vô cùng giàu có, mới có thể làm được thần sắc lạnh nhạt như vậy. . . . .

Bất quá, Sở Quy Trần nghĩ, mỹ thiếu niên này có lẽ thuộc loại sau. . . . .

Nghĩ tới đây, Sở Quy Trần đối với thân phận mỹ thiếu niên này càng thêm tò mò. . . . .

Chỉ là không để Sở Quy Trần nghĩ nhiều, lời lão nhân kia muốn nói đã nói xong.

Tất cả người dự thi đều nhao nhao đi đến phía trước bàn dài, tìm vị trí tối chuẩn bị trận đấu.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, lại kéo ống tay áo Sở Quy Trần, ý bảo Sở Quy Trần đi.

Sở Quy Trần thấy vậy, không khỏi gật gật đầu, cùng đi theo.

Chỉ thấy, ở trước mặt bọn họ, mỗi người đều có một cái bát không.

Ở trước mặt bọn họ, có một vài người phụ trách tính toán mỗi người bọn họ uống vào bao nhiêu bát rượu.

Chỉ cần nửa canh giờ, cũng tương đương với một giờ hiện đại, trong bọn họ người nào uống nhiều nhất lại không ngã xuống, liền là người thắng cuộc.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hạng Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Trận đấu đụng rượu lớn 3

Nghe lão nhân gia nói quy tắc trận đấu xong, mọi người nhao nhao gật đầu bày tỏ hiểu biết.

Lúc này, thừa dịp trận đấu còn chưa bắt đầu, Nhạc Đồng Đồng không khỏi lấy khừ tay khều khều cánh tay Sở Quy Trần.

Thời điểm Sở Quy Trần cúi đầu nhìn nàng, mới bắt đầu hỏi.

"Người uống được rượu không! ?"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, Sở Quy Trần như là nghĩ đến cái gì, môi mọng mở ra, chỉ là nhàn nhạt cười nói.

"Chỉ là hiểu sơ."

"A..., như vậy, không có việc gì, có ta ở đây, ta là ngàn chén không say!"

Nói đến uống rượu, Nhạc Đồng Đồng thật giống như một tiểu hồ ly đắc ý, thần thái phấn khởi, chỉ kém sau lưng không mọc ra một cái đuôi.

Nhìn tiểu bộ dáng Nhạc Đồng Đồng lên mặt không thôi, Sở Quy Trần không khỏi phì cười.

Ha ha, thật sự là một mỹ thiếu niên chọc người thích!

Đang nghĩ ngợi liền nghe được một tiếng gõ chiêng thanh thúy truyền đến bên tai, 'đông'.

Mọi người nghe vậy, nhao nhao bung bát rượu trước mặt bọn họ lên, ngửa đầu uống cạn.

Mọi người uống cực kỳ nhanh, tựa như sợ mình sẽ thua bởi những người khác.

Chỉ có Nhạc Đồng Đồng cùng Sở Quy Trần đứng ở bên cạnh nàng không uống vội.

Nhạc Đồng Đồng vừa uống, đôi mắt đẹp không khỏi quét bốn phía.

Chỉ thấy bây giờ dự thi tổng cộng có hơn ba mươi người, hai người một tổ, cộng lại có hơn mười tổ.

Hơn nữa không ít đều là đại hán đáng người cường tráng, vừa thấy liền biết phi thường có thể uống!

Hiện tại, nhìn những đại hán này bung bát rượu lên uống cạn, giống như trong chén bọn họ không phải rượu mà là nước.

Sở Quy Trần bên cạnh nàng không chỉ có bộ dáng tuấn mỹ như trích tiên, ngay cả bộ dáng uống rượu cũng dễ nhìn như vậy.

Giờ tay nhắc chân đều tao nhã, nhìn đều làm cho người ta cảnh đẹp ý vui . . . . .

Nhạc Đồng Đồng vừa uống, trông mắt hắc bạch phân minh kia lại không ngừng loạn chuyển, nhìn quét bốn phía.

Uống rượu, không thể uống quá mau, đây là kinh nghiệm nàng nhiều năm uống rượu đạt được.

Nhưng bốn phía không ít kẻ dự thi lại không biết đạo lý này.

Còn tưởng rằng uống nhanh nhất là có thể thắng.

Kết quả là, theo thời gian từng giây từng phút trôi qua, không ít kẻ dự thi đứng ở bên cạnh Nhạc Đồng Đồng, một đám ‘bùm’ ‘bùm’ ngã xuống.

Có người uống đến mặt đỏ tía tai, có người uống chịu không nổi đã ói ra.

Dần dần, chỉ còn lại có ba tổ.

Trong đó một tổ chính là nàng cùng Sở Quy Trần.

Nhạc Đồng Đồng vừa uống, vừa tính toán mình cùng Sở Quy Trần uống rượu.

Hai người bọn hắn uống vào tổng cộng ba mươi bát rượu.

Hai tổ khác vẫn thua bọn hắn mấy bát rượu!

Hơn nữa, nàng tính toán bát rượu trước mặt mình.

Wow, Sở Quy Trần uống, cư nhiên cùng mình không phân biệt được trên dưới a!

Vừa rồi hỏi hắn, hắn chỉ nói hiểu sơ.

Lúc ấy nàng còn tưởng hắn nói thật, lại vỗ ngực nói, có nàng ở đây!

Không thể tưởng được, người ta nói hiểu sơ, chỉ là khiêm tốn mà thôi.

Hắn như vậy còn nói là hiểu sơ, những người kia tính là cái gì! ?

Ngay lúc Nhạc Đồng Đồng còn đang suy nghĩ, bên cạnh nàng đột nhiên truyền đến hai tiếng ‘bùm’, còn có thanh âm mang theo thống khổ.

"A, Lão Từ không được, uống không xong, nôn. . . . ."

Theo lời đại hán nói ra, liền thấy đại hán kia đã vọt ra bên ngoài, ói lên ói xuống.

Theo đại hán kia bỏ đi, một trận tiếng gõ chiêng thanh thúy lập tức vang lên, tuyên bố trận đấu kết thúc.

Còn lại sau cùng cũng không quá ba tổ, mọi người xem bát không phía trước từng người dự thi liền biết đến đáp án.

Không có gì bất ngờ xảy ra, tổ của Nhạc Đồng Đồng thắng.

Nhìn lão nhân gia tuyên bố tên người thắng, toàn trường lập tức vang lên một trận nhiệt liệt tiếng hoan hô cùng thanh âm vỗ tay.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Ngọc bội

Nhìn bốn phía mọi người hoan hô nhiệt tình, trên mặt Nhạc Đồng Đồng lại càng gọi lên nụ cười rực rỡ.

Bởi vì, nàng nhớ lại lúc trước tham gia trận đấu này chỉ là vì uống rượu thôi, không thể tưởng được, sau cùng còn được nhận thưởng!

Khi nàng cảm hộp gấm lão nhân gia đưa cho, mâu trung vẫn nhiễm một tia không dám tin.

Sở Quy Trần đứng ở một bên thấy vậy, không khỏi mở miệng cười nói.

"Làm sao vậy! ? Vui đến phát ngốc sao! ?"

Tuy vừa mới nhận thức mỹ thiếu niên này, không biết như thế nào, Sở Quy Trần liền phi thường thích.

Chỉ cảm thấy mỹ thiếu niên này, không kiêu ngạo không nóng nảy, không làm việc hoa lệ, thật sự đáng yêu!

Đặc biệt đôi mắt hắc bạch phân minh kia, thủy linh linh, giống như nước suối sạch sẽ nhất, nhìn khiến cho người thích.

Nghe được trêu tức trong lời Sở Quy Trần nói, Nhạc Đồng Đồng không khỏi sờ sờ ót, mở miệng cười nói.

"Ha ha, chỉ là cảm thấy bất ngờ thôi, không thể tưởng được chúng ta có thể thắng!"

Nói xong lời cuối cùng, Nhạc Đồng Đồng như là nghĩ đến cái gì, tiểu thủ nắm lại, sau đó nắm lên cánh tay Sở Quy Trần, môi mọng chu lên, mở miệng hơi bất mãn nói.

"Giỏi lắm Sở đại ca, vừa rồi còn nói uống rượu chỉ là hiểu sơ, không thể tưởng được từ lượng của Sở đại ca tốt như vậy!"

"Ha ha, từ lượng của người cũng không kém! Như thế nào, vừa rồi uống nhiều như vậy, có cảm thấy thân thể không thoải mái hay không! ? Choáng váng đầu không, nơi đó có trà tinh rượu, chúng ta đi uống một chút đi! ?"

Sở Quy Trần mở miệng quan tâm nói.

Nhạc Đồng Đồng nghe vậy, lập tức nhếch môi cười nói.

"Ta cũng không phải là khoe khoang, nhà ta mở xưởng rượu, từ nhỏ ta đã uống rượu như nước, nào có thể dễ say như vậy! ?"

Tuy nói như vậy, Nhạc Đồng Đồng vẫn bị Sở Quy Trần mang đến uống trà tinh rượu.

Vừa nghe Nhạc Đồng Đồng lời này, trong đầu Sở Quy Trần nhanh chóng chuyển động.

Mở xưởng rượu, ở kinh thành, trừ xưởng rượu lớn nhất của Long gia ra, còn có vài xưởng rượu, cũng không biết, nữ thiếu niên trước mắt này, là nhà nào . . . . .

Sở Quy Trần suy nghĩ không khỏi xuất thần.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, còn tưởng rằng Sở Quy Trần là uống có chút say.

Vội vàng bưng một ly trà tinh rượu lên, đưa tới trước mặt Sở Quy Trần.

"Sở đại ca, tới uống một ly trà tinh rượu đi!"

"A..., cảm ơn. . . . ."

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, Sở Quy Trần không khỏi phục hồi tinh thần lại.

Nhìn một khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo chân thành trước mắt này, cũng không nghĩ nhiều cái khác.

Dù sao cái bằng hữu này hẳn đã định, còn nhiều thời gian, thân phận thiếu niên này, hẳn về sau sẽ biết.

Nghĩ thông suốt điểm này, Sở Quy Trần thôi không suy đoán nữa, chỉ là cúi đầu uống trà tinh rượu.

Đội Sở Quy Trần uống trà tinh rượu xong, mới vừa đặt ly trà xuống, trước mặt liền xuất hiện một khối ngọc bội óng ánh trong suốt.

Chỉ thấy khối ngọc bội này, dưới sự soi sáng của ánh mặt trời, Phi Long khắc phía trên lại càng sống động, phảng phất như muốn bay lên từ ngọc bội!

Thấy vậy, khuôn mặt tuấn tú của Sở Quy Trần sững sờ.

Tại chỗ lại đôi mắt hắc bạch phân minh trước mắt này, mâu trung có chút nghi hoặc.

Nhìn Sở Quy Trần nghi hoặc, khóe miệng Nhạc Đồng Đồng nhếch lên, liền mở miệng cười nói.

"Một đôi ngọc bội long phượng này là chúng ta cùng thắng, cho nên, một đôi ngọc bội này, theo lý chúng ta nên một người một khối! Nha, ngọc bội Phi Long này liền cho người, Phượng Hoàng liền về ta, hay là người cũng thích Phượng Hoàng! ?"

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Ngọc bội 2

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, Sở Quy Trần cũng không cự tuyệt.

Chỉ là thân thủ tiếp nhận ngọc bội Phi Long trên tay Nhạc Đồng Đồng, mở miệng cười nói.

"Ta lấy khối này là được! Khối ngọc bội này ta sẽ hảo hảo quý trọng, dù sao, đây chính là chúng ta cùng nhau thắng được!"

"Ha ha, ta cũng nghĩ như vậy!"

Nghe được Sở Quy Trần lời này, Nhạc Đồng Đồng mở miệng cười nói.

Mặt mày cong cong, môi hồng răng trắng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo kia, nụ cười rực rỡ, tại trời chiều chiều rọi xuống, đặc biệt loá mắt.

Sở Quy Trần nhìn không khỏi dờ dẫm.

Thật sự là một mỹ thiếu niên phần điều ngọc trác !

Nét đẹp của hắn chẳng phân biệt được giới tính!

Linh khí trên người hắn làm cho người ta không dám khinh nhờn!

Mỹ thiếu niên như vậy, tuổi còn nhỏ đã xuất sắc như vậy, nói vậy tiếp qua vài năm, khẳng định có thể vang danh cả nước, làm cho tất cả nữ tử thấy đều điên cuồng. . . . .

Trong lúc Sở Quy Trần suy nghĩ, Nhạc Đồng Đồng nhất điểm cũng không biết kinh diễm trong lòng Sở Quy Trần.

Giờ phút này, bọn hắn liền đứng ở trên tàu đón gió, từ từ nhìn mặt trời ngã về tây.

Nghĩ đến, hôm nay là ngày nàng chơi đùa vui vẻ nhất từ khi đi tới triều đại này.

Trong hoàng cung, cảm y ngọc thực, áo tơi chỉ duỗi tay, cơm tơi há mồm.

Chỉ là, nàng lại cảm thấy cuộc sống như vậy rất không thú vị, từ đầu không phải chính mình muốn.

Hiện tại, có một mỹ nam lịch sự nho nhã như vậy, cảm giác thật đúng là không tệ!

Chỉ tiếc, thời gian trôi rất nhanh, luôn luôn trôi qua nhanh như vậy.

Giống như trong nháy mắt thôi, sắc trời đã tối.

Chỉ thấy mặt trời đã ngã về tây, trời chiều màu hồng quả quyết kia, tại một khắc sau cùng vẫn tản ra quang mang chói mắt.

Một màn tráng lệ này, quả thực khó có thể dùng bút mực để hình dung.

Trách không được thi nhân cổ đại thường nhìn mặt trời lặn ngâm thơ làm câu đối!

Khi nhìn mặt trời ngã về tây trước mắt, không ít người hứng khởi, đều ngâm thơ.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, cũng không nghĩ nhiều, mồm mồm mở ra, một câu thơ từ trong miệng nàng phút chốc tuôn ra.

"Tịch dương vô hạn mỹ, chích thị cận hoàng hôn."

Nhạc Đồng Đồng lời này, chỉ là thuận miệng nói.

Nhưng mà sau khi Nhạc Đồng Đồng nói xong lời này, tất cả người trên sàn tàu lập tức dừng nói chuyện.

Ánh nắng mang theo rung động kinh diễm tán dương đồng thời hướng tới Nhạc Đồng Đồng.

Khi thấy một câu của mình làm cho chính mình trở thành tiêu điểm của toàn trường, làm cho Nhạc Đồng Đồng không khỏi sùng sốt.

Còn không kịp nghĩ cái khác, một trận thanh âm vỗ tay đỉnh tai như óc liền lập tức vang lên, âm lượng to lớn, cao đến tận trời.

Cùng với kia không chút nào keo kiệt tiếng than thờ.

"Hay hay hay, hay cho một câu Tịch dương vô hạn mỹ, chích thị cận hoàng hôn! Tài văn chương của công tử thật cao!"

"Đúng vậy, đúng vậy, không thể tưởng được vị công tử này tuổi còn trẻ, lại đọc đủ thi thư, làm được thi, làm cho tại hạ cảm thấy không bằng ..., cam bái

hạ phong. . . . ."

"Đúng vậy, ta nói, danh hiệu tài tử đệ nhất kinh thành này nên tặng cho công tử. . . . ."

"Ngạch. . . . ."

Nghe được bốn phía không ngừng tán thưởng, Nhạc Đồng Đồng chẳng những không có một tia vui mừng, chỉ cảm thấy chột dạ xấu hổ.

Dù sao, bài thơ này cũng không phải nàng làm ra, không thể tưởng được mình tùy tiện nói ra lại đưa tới một màn như vậy.

Ai, sớm biết nàng đã không nói .

Ngay lúc Nhạc Đồng Đồng trong lòng ảo não hết sức, lại hoàn toàn không biết, Sở Quy Trần đứng ở bên cạnh nàng vừa rồi khi nghe Nhạc Đồng Đồng tùy ý nói, trong lòng cũng rung động không thôi.

Mới đầu hắn chỉ cảm thấy bộ dáng mỹ thiếu niên trước mắt đẹp mắt, khí chất linh động, không thể tưởng được lại là một người có tài như vậy!

Nhân tài xuất sắc như vậy, nếu như lên triều làm quan, khẳng định là có thể giúp ích rất nhiều!

Ngay lúc Sở Quy Trần suy tính, thuyền hoa đã về tới bờ.

Nhạc Đồng Đồng trở thành tiêu điểm của mọi người thấy vậy, lập tức không nghĩ ngợi liền nhảy lên bờ.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãng Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Vào triều làm quan

Ai, nàng thật sự chột dạ, vẫn nên nhanh thoát khỏi hiện trường mới tốt!

Ngay tại Nhạc Đồng Đồng trong lòng suy nghĩ, Sở Quy Trần thấy động tác nhanh chóng nhảy lên bờ của Nhạc Đồng Đồng, trên mặt vốn là sùng sốt, lập tức liền vén vạt áo nhảy theo.

"Nhạc công tử, người đi như thế nào gấp như thế!?"

"Ngạch, còn không đi, ta sẽ bị ngập trong nước miếng của những người đó."

Nghe được Sở Quy Trần lời này, Nhạc Đồng Đồng không hề nghĩ ngợi, liền mở miệng nói.

Sở Quy Trần nhìn bộ dáng Nhạc Đồng Đồng một bộ 'tiểu sinh hơi sợ', không khỏi phì cười không thôi.

"Ha ha, Nhạc công tử thật sự là khiêm tốn, những người đó chỉ là ngưỡng mộ tài hoa của Nhạc công tử thôi, nếu là những người khác đã sớm hưởng thụ tôn vinh như vậy, chỉ có Nhạc công tử coi là hồng thủy mãnh thú. Nghĩ đến Nhạc công tử là nhân tài như vậy, nếu vào triều làm quan, khẳng định rất có ích, có thể có được thưởng thức của Hoàng thượng!"

Khi nghe được Nhạc Đồng Đồng vừa rồi thuận miệng nói ra, Sở Quy Trần liền tính toán những thứ này. Cho nên hiện tại nói ra cũng có chút thăm dò.

Nếu như mỹ thiếu niên này có tâm vào triều làm quan, hắn đại khái có thể tiến cử hắn cho Hoàng thượng.

Hơn nữa, Hoàng Thượng luôn luôn coi trọng người tài. . . . .

Nhưng mà, Nhạc Đồng Đồng nhất điểm cũng không biết tâm tư Sở Quy Trần.

Hiện tại, nghe đến lời này của Sở Quy Trần, lập tức không hề nghĩ ngợi, khoát khoát tay, mở miệng nói.

"Thôi đi! Ta mới không vào triều làm quan!"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng khẳng định như vậy, khuôn mặt tuấn tú của Sở Quy Trần sùng sốt, không khỏi tò mò hỏi.

"Vì cái gì? Có thể đền đáp triều đình, vào triều làm quan, không phải là tất cả nam tử muốn đạt được nhất sao!?"

Nghe được Sở Quy Trần lời này, Nhạc Đồng Đồng biết, Sở Quy Trần đối đãi với nàng như nam tử mới có thể nói như vậy.

Nàng lại không thể nói với hắn, mình là nữ tử.

Vì thế, Nhạc Đồng Đồng cúi đầu nghĩ nghĩ, liền mở miệng nói.

"Ha ha, tuy vào triều làm quan, thăng quan tiến chức là điều rất nhiều người muốn đạt được, nhưng cũng không phải điều ta muốn! Cái ta muốn là cuộc sống tự do tự tại, vô cầu vô thúc."

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, trên mặt Sở Quy Trần vốn là sừng sốt, lập tức như là nghĩ đến cái gì, nhếch môi cười.

"Ha ha, Nhạc công tử quả nhiên cùng những người khác bất đồng!"

Cái gọi là ai có chí nấy, đại khái chính như vậy đi!

Tuy cảm thấy thật đáng tiếc, chỉ là, Sở Quy Trần ngẫm lại, cuộc sống vô cầu vô thúc như vậy, xác thực rất thích hợp với thiếu niên tràn ngập linh khí trước mắt này.

Nếu một ngày kia, thiếu niên này bị quyền lợi địa vị trói buộc, có lẽ liền mất đi bản sắc của hắn. . . . .

Nghĩ thông suốt điểm này, Sở Quy Trần không khỏi đối với Nhạc Đồng Đồng nhếch môi cười.

Mà Nhạc Đồng Đồng nghe đến Sở Quy Trần lời này, không khỏi nghịch ngợm đối với Sở Quy Trần chớp chớp mắt, mở miệng cười nói.

"Bất đồng! ? Ta cùng những người khác có cái gì không đồng dạng như vậy! ? Không phải đều có hai con mắt, một cái cái mũi, một cái miệng ! Chẳng lẽ ta còn có thể dài ra ba đầu sáu tay thật sao! ?"

Nhìn động tác Nhạc Đồng Đồng có ý nháy mắt nghịch ngợm, làm Sở Quy Trần phì cười.

Thanh âm trầm thấp dễ nghe kia, tại thời khắc mặt trời ngã về tây càng cảm thấy êm tai. . . . .

Nhưng mà, Nhạc Đồng Đồng không kịp nán lại hảo hảo cảm thụ tiếng cười dễ nghe này, một tiếng kinh hô quen thuộc cách đó không xa liền truyền đến

"Nha, thái, công tử! Nô tài rốt cục tìm được người! Hu hu. . . . ."

Tiếng kinh hô mang theo kích động cùng sợ hãi kia, vừa nhìn thấy Thúy Nha toàn thân ăn mặc giống thư đồng, dùng tốc độ nhanh như chớp, chạy vội tới bên mình.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Hứng thú

Nhìn Thúy Nha giống như hóa tiễn, Nhạc Đồng Đồng vui mừng không thôi không khỏi nhú nhú mi.

Không thể tưởng được Thúy Nha này nhìn nhu nhu nhược nhược, tính cách nhát như chuột, chạy thật đúng là nhanh!

Trong nháy mắt, Thúy Nha đã chạy vội tới trước mặt Nhạc Đồng Đồng.

Có lẽ là quá mức kích động, lại là mấy ngày này Nhạc Đồng Đồng thay đổi, làm cho Thúy Nha quên Thái hậu tâm ngoan thủ lạt, thủ đoạn hung tàn trước kia,.

Kết quả là, hai tay Thúy Nha liền ôm chặt lấy cả người Nhạc Đồng Đồng.

"Hu hu, công tử, cuối cùng nô tài cũng tìm được người! Người không biết, không thấy công tử đâu, nô tài có bao nhiêu sợ hãi! Nô tài cho rằng công tử bị người xấu bắt cóc, đi lại trên đường còn không ngừng hỏi thăm công tử, về sau, đi đến nơi này, nghe được một lão bá bá câu cá nói, thời điểm giữa trưa có một tuần công tử diện mạo xuất sắc, mặc áo trắng nhảy lên thuyền hoa, nô tài nghe lão bá bá kia hình dung, cùng công tử không sai biệt lắm, vì thế liền ở chỗ này chờ."

Bị Thúy Nha ôm, nghe nàng khóc mang theo thanh âm sợ hãi giải thích, Nhạc Đồng Đồng mới bừng tỉnh đại ngộ.

"Thúy Nha, thực xin lỗi, làm cho người lo lắng rồi."

Nhạc Đồng Đồng mở miệng, tràn đầy có lỗi nói.

Tuy hiện tại thân phận của nàng ở trong mắt những người khác là Thái hậu cao cao tại thượng.

Nhưng đối với Nhạc Đồng Đồng mà nói, tất cả mọi người là ngang hàng.

Chẳng phân biệt tôn ti, cho nên đối với Thụy Nha, Nhạc Đồng Đồng đối đãi như là tiểu muội muội.

Hiện tại nhìn Thụy Nha vì mình thất tung mà lo lắng, còn khóc nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, bộ dáng điềm đạm đáng yêu kia thật sự chọc người thương tiếc.

Nghĩ lại, ở hậu cung tráng lệ kia, có lẽ, chỉ có tiểu nha đầu Thụy Nha đơn thuần này mới thiết tình đối tốt với mình.

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng cũng không ghét bỏ Thụy Nha khóc nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, làm dơ y phục của nàng.

Thân thủ từ trong lồng ngực lấy ra một chiếc khăn tay tinh xảo, thân thủ lau nước mắt trên mặt Thụy Nha.

Nhưng mà, Nhạc Đồng Đồng hoàn toàn không biết, hành động này lại làm Thụy Nha sợ hãi.

"Thái, công tử, người như thế nào có thể giúp nô tài lau nước mắt, nô tài. . . . ."

Thụy Nha một bộ thụ sủng nhược kinh, trừng lớn một đôi lệ mâu, tràn đầy rung động nhìn Nhạc Đồng Đồng.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, không khỏi cảm thấy hiện tại Thụy Nha thấp phận đáng yêu.

Môi đỏ hơi vạch, không khỏi mở miệng nói.

"Có cái gì không thể! ? Người khác đối ta như thế nào, ta liền đối đãi lại nàng như thế! Được rồi, Thụy Nha, đừng khóc, người đi đã một ngày, bụng khẳng định rất đói rồi! ? Ta mang người đi ăn ngon!"

Nhạc Đồng Đồng nói về mặt hào khí.

Bộ dáng ngay thẳng kia, không ngừng làm Thụy Nha nhìn ngây người, liền ngay cả Sở Quy Trần một bên cũng nhìn ngây người.

Dù sao, tại nơi phân biệt giai cấp rõ ràng, nô tài chính là nô tài.

Nô tài vì chủ tử làm việc, quan tâm chủ tử là đương nhiên.

Nhưng chủ tử đối với nô tài tốt như vậy, hẳn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy!

Thấy thiếu niên này tự nhiên lau nước mắt, vô tư thẳng thắn, không chút tự phụ, làm cho người ta nhìn liền thích.

Tới cùng gia đình như thế nào mới dưỡng ra một người kỳ lạ như vậy! ?

Ở trong mắt mỹ thiếu niên này làm cho người ta cảm giác, giống như ở trong mắt hắn, người người ngang hàng. . . . .

Sở Quy Trần vẫn là lần đầu tiên gặp được người như vậy, vì thế, không khỏi đối với Nhạc Đồng Đồng sản sinh hứng thú to lớn.

Ánh mắt nhìn Nhạc Đồng Đồng lại càng mang theo nồng đậm tìm tòi nghiên cứu.

Có lẽ là ánh mắt Sở Quy Trần quá mức nóng, Nhạc Đồng Đồng nhận thấy ánh mắt nam tử không khỏi quay đầu, gặp con người đen nóng bỏng của Sở Quy Trần đang gắt gao nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hạng Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Ăn cơm

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng chưa từng nghĩ nhiều cái khác, nhớ lại sắc trời không còn sớm, buổi trưa bọn hắn đã uống không ít rượu, hiện tại sớm đói bụng.

Hơn nữa, Nhạc Đồng Đồng khó có thể gặp được một người hợp nhau như vậy, cũng không muốn cùng Sở Quy Trần tách ra sớm như thế, vì thế, môi mọng mở ra, không hề nghĩ ngợi, mở miệng nói.

"Thời gian không còn sớm, không bằng chúng ta cùng ăn bữa cơm!"

Đối với đề nghị của Nhạc Đồng Đồng, trên mặt Sở Quy Trần chỉ là hơi sững sờ, lập tức môi mọng hơi vạch, cười xinh đẹp. Giữa lông mày lại càng lộ ra một tia khí tức nho nhỏ.

"Ha ha, ta cũng đang nghĩ đến việc này a!"

Kỳ thật Sở Quy Trần cũng không muốn nhanh như vậy cùng mỹ thiếu niên này tách ra, hiện tại nghe được Nhạc Đồng Đồng mà nói, lập tức không nghĩ ngợi, liền mở miệng nói.

Nhạc Đồng Đồng nghe vậy, mặt mày cong cong, không khỏi nhếch miệng cười.

Sau cùng, ba người Nhạc Đồng Đồng liền hướng tới đường phố kinh thành.

Nhạc Đồng Đồng là lần đầu tiên xuất cung, đối với đường xá kinh thành một điểm cũng không quen thuộc.

Nhà của Thúy Nha là ở phía tây kinh thành, phi thường xa xôi, cho nên, đối với đường xá trong kinh thành cũng không quen thuộc.

Kết quả là, đương nhiên do Sở Quy Trần dẫn đường.

Nhạc Đồng Đồng mặc dù không biết thân phận Sở Quy Trần, nhưng từ y phục của hắn mặc cũng có thể nhìn ra, ở kinh thành khẳng định không phú thì quý.

Bất quá, năng kết bạn là nhìn người không quan tâm thân phận, cũng không cần hỏi nhiều.

Trái lại một bên Thúy Nha, sau khi lau khô nước mắt, nhận thấy Sở Quy Trần, ánh mắt thỉnh thoảng lại rơi vào trên thân hắn.

Đôi mắt ướt sũng kia khi thì lộ ra thần sắc nghi hoặc, khi thì mang theo vài phần buồn rầu.

Nhìn thấy bộ dáng Thúy Nha đáng yêu như vậy, Nhạc Đồng Đồng thừa dịp Sở Quy Trần không chú ý, không khỏi ghé vào bên tai Thúy Nha, dùng thanh âm chỉ có hai người bọn hắn mới có thể nghe được, mở miệng trêu ghẹo.

"Như thế nào! ? Nhìn thấy người ta bộ dạng xinh xắn, liền động xuân tâm! ?"

Tuy biết tính tình Thái hậu hiện tại này cùng trước kia đại biến, chỉ là hiện tại nghe được Thái hậu trêu ghẹo như vậy, Thúy Nha không khỏi rung động lại ảo não.

Hung hăng chà chà chân trên mặt đất, đôi mắt chứa hờn dỗi, nhìn Nhạc Đồng Đồng liếc mắt một cái liền mở miệng ảo não nói.

"Công tử, nô tài mới không phải!"

"Không phải! ? Vậy ngươi làm cái gì cứ nhìn

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậ Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Ăn cơm 2

"Không phải! ? Vậy ngươi làm cái gì cứ nhìn chăm chăm người ta! ? Không phải vì bộ dạng người ta đẹp mắt! ?"

Nhạc Đồng Đồng mở miệng, trong giọng nói rõ ràng có chút không tin.

Thúy Nha nghe vậy, trong lòng biết Nhạc Đồng Đồng không tin, không muốn Nhạc Đồng Đồng tiếp tục suy đoán, liền thấp giọng mở miệng giải thích.

"Nô tài chỉ là cảm thấy vị công tử này bộ dáng có phần quen mắt, nô tài giống như đã từng nhìn thấy ở nơi nào, lúc này lại không nhớ gì cả. . . . ."

"A...! ? Thì ra là thế, vậy ngươi hảo hảo nghĩ đi!"

Nghe được Thúy Nha lời này, Nhạc Đồng Đồng ngẩn người, liền mở miệng nói.

Nói xong lời này, cũng không để ý tới Thúy Nha .

Bởi vì giờ phút này, Sở Quy Trần đã mang theo các nàng đi tới một gian khách điểm bài trí xa hoa.

Chỉ thấy khách điểm này tên là ‘Phượng Lai Lâu’, tên thực không tề.

Trang hoàng bên trong cũng thập phần lịch sự tao nhã!

Phượng Lai Lâu tổng cộng có ba tầng.

Tầng thứ nhất là đại sảnh, vừa mới đi vào, phóng mắt nhìn đi chỉ thấy trong đại sảnh kê rất nhiều bàn ghế.

Giờ phút này, bởi vì là thời gian ăn cơm, người đến ăn cơm không ít.

Lầu một đại sảnh đã sớm không còn chỗ trống, người đến người đi.

Từng đợt mùi đồ ăn làm cho người ta thêm nhớ dãi lại thỉnh thoảng bay ra.

Người mùi đồ ăn này, Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy bụng càng đói.

Ngay lúc này một tiểu nhị trên vai vắt khăn, vừa nhìn thấy mấy người Nhạc Đồng Đồng liền lập tức ra đón.

Vừa thấy là Sở Quy Trần, trên mặt lập tức lộ ra tươi cười nhiệt tình, mở miệng kêu hô nói.

"Sở công tử, ngài tới a!"

"Ừ, lầu ba có chỗ không! ?"

Nghe được tiểu nhị nói, Sở Quy Trần môi đỏ hơi vạch, lễ phép cười nói.

Điểm tiểu nhị nghe vậy, lập tức mở miệng nói.

"Có, đương nhiên là có! Sở công tử, vẫn là Mộc Lan phòng đi! Vừa lúc Mộc Lan phòng không có ai!"

Nghe được điểm tiểu nhị lời này, Sở Quy Trần chỉ gật gật đầu, liền để cho tiểu nhị đi chuẩn bị nước trà, chính mình mang theo Nhạc Đồng Đồng hướng lầu ba đi đến.

Nhìn Sở Quy Trần cùng tiểu nhị đối thoại, còn có bộ dáng quen thuộc của Sở Quy Trần hiện tại, Nhạc Đồng Đồng không khỏi mở miệng nói.

"Ngươi là khách quen nơi này!"

"Ha ha, thời điểm rảnh rồi không có việc làm, ta liền tới nơi này, nơi này trà bánh không tệ, ngươi có thể nếm thử. Hơn nữa, ngồi ở lầu ba có thể nhìn thấy cảnh đêm ở kinh thành."

Nghe được Sở Quy Trần lời này, Nhạc Đồng Đồng không khỏi gật gật đầu.

Mắt đẹp lại càng không ngừng đánh giá bốn phía.

Chỉ thấy Phượng Lai Lâu lầu một là đại sảnh dành cho dân chúng bình thường.

Lầu hai là hàng loạt phòng trang nhã.

Lầu ba lại có một vài gian phòng.

Làm cho người ta cảm thấy thú vị nhất là, mỗi một gian phòng này đều có tên.

Hơn nữa, những tên này đều là tên các loài hoa.

Có Cúc phòng, có Liên Hoa phòng, có Bách Hợp phòng, có Mẫu Đơn phòng. . . . .

Sau cùng, Sở Quy Trần lại mang theo Nhạc Đồng Đồng đi tới Mộc Lan trong.

Chỉ thấy gian phòng này, diện tích ước chừng hai mươi mấy mét vuông, bàn ghế bên trong, thảm trên mặt đất, khăn trải bàn, màn che, hết thảy đều có hoa văn Mộc Lan.

Không chỉ có như vậy.

Khi bọn hắn đi tới, Nhạc Đồng Đồng cư nhiên ngửi được một trận hương Mộc Lan nhàn nhạt. . . . .

Nghe vậy, Nhạc Đồng Đồng không khỏi ‘oa’ một tiếng, mặt mang kinh ngạc quay qua nhìn Sở Quy Trần bên cạnh.

Bởi vì, lúc này, nàng nhớ rõ hoa mộc lan cũng chưa nở a.

Có lẽ là biết suy nghĩ trong lòng Nhạc Đồng Đồng, Sở Quy Trần không khỏi mở miệng giải thích.

Trong phòng đốt hương Mộc Lan, cho nên người vừa tiến đến mới có thể ngửi được hương Mộc Lan.

"A... A..., thì ra là thế."

Nghe được Sở Quy Trần lời này, Nhạc Đồng Đồng sau cùng cũng tại phòng góc phát hiện một cái tiểu đồng lô kim sắc.

Chỉ thấy bên trong tiểu đồng lô, giờ phút này khói xanh lượn lờ, tỏa ra mùi hoa đầy nhà.

Nghĩ đến, Phụng Lai Lâu này có thể trở thành khách điểm số một số hai kinh thành cũng là có đạo lý!

Ngay lúc Nhạc Đồng Đồng trong lòng suy nghĩ, tiểu nhị đã bung nước trà vào.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy cũng không khách khí, vén vạt áo liền ngồi xuống.

Đi lại một ngày, nàng đúng là mệt mỏi.

Sở Quy Trần thấy vậy cũng ngồi ngay ngắn ở nơi đó, sau đó mở miệng, để cho điểm tiểu nhị làm một chút đồ ăn của Phụng Lai Lâu.

Điểm tiểu nhị lĩnh mệnh, lập tức xuống thu xếp.

Trong lúc này, trong phòng chỉ còn lại ba người Nhạc Đồng Đồng bọn hắn.

Giờ phút này, Nhạc Đồng Đồng cùng Sở Quy Trần đều đã ngồi, chỉ có Thúy Nha tận trung với cương vị công tác đứng ở phía sau Nhạc Đồng Đồng.

Nhạc Đồng Đồng thấy Thúy Nha bởi vì mình đã sớm một muốn chết rồi.

Trên mặt lại lộ ra vài phần ừ ừ, nghĩ tới đây, không khỏi thân thủ vỗ vỗ ghế bên cạnh, mở miệng nói.

"Thúy Nha, ngồi xuống đi!"

"A! ? Đây đây đây. . . . . Làm sao có thể! ? Công tử là chủ tử, nô tài như thế nào có thể cùng chủ tử ngồi cùng một chỗ! ?"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, Thúy Nha lập tức sợ tới mức trừng to mắt, sau đó lắc đầu liên tục nói.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Uống chút rượu đi

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, cảm thấy chính mình giống như vừa nói cái gì đó kinh thế hãi tục mới dọa cho Thúy Nha thành bộ dáng như vậy.

Trong lòng lại cảm thán, thời đại này phân biệt giai cấp rõ ràng, mới khiến cho người ta biến thành như vậy đi! ?

Tuy Nhạc Đồng Đồng đã sinh sống tại hoàng cung một vài ngày, nhưng vẫn không có thói quen sinh hoạt như vậy.

Ở trong quan niệm của nàng, người người ngang hàng, không phân biệt cao thấp.

Hơn nữa, nàng nhìn ra được, Thúy Nha sợ hãi nàng, nhưng cũng thiết tình đối tốt với nàng.

Bên trong hoàng cung trắng lẽ, lại băng lãnh vô cùng kia, nàng không nơi nương tựa, mọi người ở bên ngoài tuy đối nàng tất cung tất kính, nhưng tới cùng có bao nhiêu người là thật tâm đối tốt với nàng! ?

Chỉ có Thúy Nha này, chuyện hôm nay cùng nàng tách ra thất lạc làm cho nàng nhìn ra, Thúy Nha thật sự quan tâm mình.

Cho nên, cũng tại một khắc kia bất đầu, Nhạc Đồng Đồng quyết định sẽ đối tốt Thúy Nha.

Nhạc Đồng Đồng chính là người như vậy, người nào đối tốt với nàng, nàng liền đối tốt gấp bội người đó.

Chỉ tiếc, Thúy Nha lại không biết, Thái hậu trước mắt này sớm đã không phải là Thái hậu trước đây, trong quan niệm của nàng, nàng chỉ là nô tài hèn

mọn, tuyệt đối không thể cùng chủ từ ngồi cùng một chỗ.

Sau cùng, lại càng mở miệng cự tuyệt.

Mãi đến khi mặt Nhạc Đồng Đồng trầm xuống, giống như sinh khí, Thúy Nha thấy vậy, sợ tới mức thân thể run run, sau cùng, không dám chọc Nhạc Đồng Đồng sinh khí, đành phải khúm núm ngồi xuống.

Vừa lúc này, điểm tiêu nhị lại bùng thức ăn nóng hồi lên.

Nguyên bản bàn tròn to như vậy, lập tức đặt đầy đồ ăn, mỗi món ăn một món canh, mỗi một món ăn đều sắc hương vị đều đủ, làm cho người ta thấy trong bụng sôi sục.

Sở Quy Trần nhìn Nhạc Đồng Đồng hai mắt tỏa sáng, giống như một con mèo tham ăn không khỏi phì cười không thôi.

"Ha ha, nhanh ăn đi! Trừ ngự trù hoàng cung làm, thức ăn nơi này là ngon nhất."

"Ha ha, phải không! ? Ta đây thật sự phải hảo hảo ném thù!"

Mỹ thực thật sự là một dụ hoặc quá lớn, lại thêm Nhạc Đồng Đồng hiện tại thật sự đói bụng, cho nên, cũng không chú ý tới Sở Quy Trần vừa rồi nói.

Chỉ là cầm lấy chiếc đũa, bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Thúy Nha bên cạnh nhìn Nhạc Đồng Đồng ăn ngấu nghiến, cũng nhịn không được cầm lấy chiếc đũa khúm núm ăn.

Có lẽ là thức ăn quá ngon, dần dần cũng thà lỏm không ít.

Trái ngược với Nhạc Đồng Đồng, Sở Quy Trần chỉ nâng một ly rượu bạch ngọc lên, từ từ nhấp nháp.

Nhạc Đồng Đồng đang ăn vui vẻ, thấy Sở Quy Trần chỉ tào nhả uống rượu, đũa cũng không động, không khỏi nhíu mi nói.

"Uống rượu ít chút đi! Vừa rồi đã uống không ít, còn tiếp tục sẽ làm thương tổn dạ dày!"

Nhạc Đồng Đồng mở miệng nói.

Tuy nàng cũng là một tửu quỷ, bắt quá, lại phi thường yêu quý thân thể của chính mình.

Cho nên mỗi lần uống rượu đều chỉ là nhấp nháp, một vừa hai phải thôi.

Mà Sở Quy Trần vừa nghe đến Nhạc Đồng Đồng lời này, nghe ra quan tâm trong giọng nói của nàng, khuôn mặt tuấn tú vốn là hơi sững sờ, lập tức, dừng một chút, liền buông ly rượu bạch ngọc trong tay ra, mở miệng cười nói.

"Được, ta không uống."

Nói xong lời này, Sở Quy Trần liền cầm lấy chiếc đũa, đi theo Nhạc Đồng Đồng bắt đầu ăn.

Một bàn lớn đồ ăn, sau cùng cư nhiên toàn bộ bị ba người Nhạc Đồng Đồng tiêu diệt sạch.

Ăn no, nhìn đồ ăn thừa trên bàn, Nhạc Đồng Đồng cũng cảm thấy bất khả tư nghị.

Không thể tưởng được ba người bọn hắn ăn nhiều như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Manh Hạng Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Trận đấu tài nghệ

Cho dù Thúy Nha khúm núm nhưng cũng ăn không ít.

Bắt quá, phải kể tới ăn nhiều nhất vẫn là mình.

Không thể tưởng được, mình tuổi còn nhỏ mà có thể ăn nhiều như vậy.

Cũng không biết là khối thân thể này đang vào trạng thái phát dục, hay là hôm nay quá mức cao hứng.

May mắn, nàng xuyên vào trong thân thể Thái hậu, mỗi ngày cũng không lo ăn mặc, nếu xuyên vào nhà bình thường đã có thể không xong.

Đối với cái này, Nhạc Đồng Đồng vẫn là vừa lòng.

Về sau ăn no liền ngủ, ngủ đủ liền ăn, thật tốt!

Ngay tại trong lòng Nhạc Đồng Đồng suy nghĩ, bên ngoài sắc trời đã không còn sớm.

Thúy Nha thấy sắc trời bên ngoài, vẻ mặt đã sớm lo lắng.

Dù sao bọn hán lần này là tự ý xuất cung, tuy nàng đã sớm căn dặn người trong cung không có việc gì thì không cần đi quấy rầy nàng.

Như vậy, người trong cung cũng không biết nàng trốn ra ngoài.

Chỉ là, sự tình tổng hội có vạn nhất. Cho nên, không muốn gây ra phiền toái, Nhạc Đồng Đồng đành phải cùng Sở Quy Trần nói lời từ biệt.

Nghe được Nhạc Đồng Đồng phải rời khỏi, trong lòng Sở Quy Trần không khỏi dâng lên một tia không nỡ.

Bất quá, hán cũng biết, không có bữa tiệc nào không tàn. Cho nên, chỉ là đối với Nhạc Đồng Đồng gật gật đầu, mở miệng cười nói.

"Được rồi, đi đường cẩn thận."

"Ừ, ta biết rõ, Sở đại ca ngươi cũng vậy."

Nghe được Sở Quy Trần lời này, Nhạc Đồng Đồng không khỏi mở miệng cười nói.

Sau cùng, Sở Quy Trần không biết nghĩ cái gì, dừng một chút, liền đối với Nhạc Đồng Đồng mở miệng nói.

"Đúng rồi, đầu tháng sau kinh thành sẽ tổ chức trận đấu tranh tài, ngươi sẽ đi xem sao! ?"

"A? ! Trận đấu tranh tài! ?"

Nghe được Sở Quy Trần lời này, trên mặt Nhạc Đồng Đồng sùng sốt, trong mắt tất cả là nghi hoặc.

Thấy vẻ mặt Nhạc Đồng Đồng không biết, Sở Quy Trần có chút hoài nghi, mỹ thiếu niên này thật sự là người kinh thành sao! ? Như thế nào ngay cả trận đấu tranh tài mỗi năm một lần cũng không biết! ?

Trận đấu tranh tài lần này đã sớm truyền khắp kinh thành.

Trong lòng tuy nghi hoặc, Sở Quy Trần vẫn cẩn thận đem chuyện trận đấu tranh tài lần này nói ra.

"Hàng năm kinh thành đều tổ chức một trận đấu tranh tài, dự thi là nữ tử tuổi từ mười ba đến mười tám. Những nữ tử này sẽ ở biểu diễn tài nghệ mình am hiểu trong trận đấu tranh tài ngày đó, phi thường náo nhiệt!"

Nghe được Sở Quy Trần lời này, Nhạc Đồng Đồng không khỏi cảm thấy hứng thú.

Dù sao vẫn là mười tám tuổi, là tuổi thích náo nhiệt!

Hơn nữa cả ngày trong hoàng cung, buồn muốn chết.

Hiện tại nghe được Sở Quy Trần lời này, tự nhiên cảm thấy hứng thú.

Vì thế, Nhạc Đồng Đồng không hề nghĩ ngợi, liền mở miệng nói.

"Nghe rất thú vị! Tốt lắm, chúng ta ngày đó sẽ cùng đi xem trận đấu tranh tài đi! Chúng ta ngày đó gặp nhau tại nơi này, không gặp không về!"

"Được, không gặp không về!"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, biết được bọn hán đầu tháng sau còn có thể gặp mặt, tâm tình Sở Quy Trần phi thường vui vẻ.

Sau cùng, sau khi Nhạc Đồng Đồng lưu luyến không rời cùng Sở Quy Trần nói lời từ biệt, liền dẫn Thúy Nha hoá tốc chạy tới phương hướng hoàng cung.

Giờ phút này, đêm đã khuya.

Nhạc Đồng Đồng cùng Thúy Nha phi thường may mắn, không làm kinh động bất luận kẻ nào thuận lợi về tới hoàng cung.

Bất quá, khi cung nhân trong Mộng Nguyệt điện nhìn Nhạc Đồng Đồng ngảnh ngang từ bên ngoài tiến vào, lại là toàn thân nam trang, nhất thời kinh ngạc.

Chỉ là, trong lòng mọi người tuy nghi hoặc, cũng không dám hỏi nhiều.

Truyện cười, chuyện của Thái hậu ai dám hỏi nhiều, cũng không phải chê mạng mình dài.

Trong hoàng cung ai không biết, ai không hiểu, Thái hậu tâm ngoan thủ lạt, tàn bạo bất nhân! ?

Đối với ánh mắt kinh ngạc hoặc sợ hãi của cung nhân, Nhạc Đồng Đồng lại nhất điểm cũng không để ý.

Trở lại tâm cung của mình, sau khi Thúy Nha hầu hạ tắm rửa liền ngáy o o o.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãng Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Tiềm nhập giả

Cùng lúc đó, bên kia ——

"Hoàng huynh, người nói có người đi vào thư phòng, nhưng đến bây giờ cũng không tìm được người kia, bên trong cũng không mất thứ gì, này thật sự quá kỳ quái! Hơn nữa, bên trong không phải có bố trí cơ quan à! ? Trừ hai người chúng ta, người nào đi vào chạm phải cơ quan hẳn phải chết không thể nghi ngờ, như thế nào cơ quan bên trong đã hoạt động, nhưng vẫn tra không ra người đi vào kia! ?"

Đêm đã khuya, trong ngự thư phòng vẫn đèn đuốc sáng trưng.

Bên trong ngự thư phòng giờ phút này có hai tuần mỹ nam tử đang vừa đứng ngồi xuống.

Giờ phút này, mở miệng nói chuyện là mỹ thiếu niên niên kỷ chỉ có mười lăm mười sáu tuổi.

Chỉ thấy thiếu niên vận cẩm bào màu thủy lam lam từ tư lụa thượng đẳng.

Ông tay cùng cổ áo lại dùng chỉ bạc thêu đoá đoá tương vân, hiển quý khí!

Bên hông là đai lưng khảm ngọc bích, cùng một khối điện ngọc, đầu đội mũ ngọc, nổi bật lên một khuôn mặt như quan ngọc, môi hồng răng trắng.

Chỉ là, giữa trán thiếu niên giờ phút này lại mang theo nồng đậm ảo não cùng nghi hoặc.

Trái ngược với mỹ thiếu niên đang vô cùng nghi hoặc, trong lòng có cái gì đều hoàn toàn toàn biểu lộ ở trên mặt, hắc y nam tử đứng ở phía trước cửa sổ rõ ràng bình tĩnh hơn rất nhiều.

Ánh trăng trong veo mà lạnh lùng, ánh trăng nhu hòa kia từ từ bao phủ tất cả đất đai, bao trùm hoàng cung to như vậy.

Hoàng cung ban đêm, dưới ánh trăng chiếu rọi xuống, ít đi nét trắng lợt xanh vàng rực rỡ của ban ngày lại hơn một loại thâm nghiêm.

Bên ngoài năm bước một tốp thị vệ, thập bước một trạm gác, cảnh vệ thâm nghiêm.

Dưới tình huống như vậy quả thực ngay cả một con ruồi cũng không thể bay vào được.

Nhưng vài ngày trước đã có người vụng trộm tiềm nhập vào mật thất trong ngự thư phòng hần!

Đây là chuyện chưa từng phát sinh!

Hơn nữa, mật thất trong ngự thư phòng cũng hiếm có người biết.

Trước kia, chỉ có các thế hệ hoàng đế biết, hiện tại cũng chỉ có Dạ Quân Minh cùng Dạ Quân Lăng hai người biết.

Mật thất trong ngự thư phòng cất giữ rất nhiều cơ mật, bình thường cũng chỉ có Dạ Quân Minh cùng Dạ Quân Lăng đi vào.

Mà còn, hiện tại cũng chỉ có hai người bọn hần biết chốt mở ở nơi nào.

Chỉ là mấy ngày trước hần lại phát hiện có người đi vào mật thất trong ngự thư phòng.

Bởi vì cơ quan đã khởi động, chỉ là, mật thất bên trong lại không có người.

Mà còn, hần cũng kiểm tra qua một lần, những thứ trong mật thất không thiếu một thứ.

Có lẽ người nọ vừa tiềm nhập mật thất, phát hiện có cơ quan liền nhanh chóng ly khai.

Chỉ là, Dạ Quân Minh khẳng định, người tiềm nhập mật thất kia khẳng định trùng ám khi từ cơ quan trong mật thất.

Bởi vì cơ quan kia, là hần thiết kế.

Phàm là động cơ quan sẽ bị tể châm đâm vào nhân trong cơ thể.

Mà còn, những cái tể châm này là trí mạng!

Người nọ khẳng định là không sống được!

Chỉ là, vì cái gì hần cho người điều tra hoàng cung thời gian dài như thế, nhưng không có phát hiện hành tung người tiềm nhập kia! ?

Chẳng lẽ, đêm đó tiềm nhập mật thất không chỉ có một người! ?

Người trùng tể châm được đồng bọn của hần cứu đi! ?

Đối với cái này, Dạ Quân Minh nghĩ mãi không xong.

Con người sau thăm hơi híp lại.

Dưới ánh trăng chiếu rọi xuống, nguyên bản con người màu hổ phách ở trong đêm đen trở nên đậm đặc như mực, thâm thúy như đêm, làm cho người ta nhìn không thấu tâm tư của hần.

Khuôn mặt như được điêu khắc một cách tỉ mỉ kia lại không chút thay đổi, không chút thần sắc, tựa như một tòa huyền băng vạn năm, không người có thể hòa tan. . . . .

Dạ Quân Minh đang trầm tư suy nghĩ, Dạ Quân Lăng ngồi ở chỗ kia như là nghĩ đến cái gì, đột nhiên mở to mắt, mở miệng thì thảo tự nói.

"Ngày đó tại ngự hoa viên, nữ nhân ngoan độc kia như thế nào đang êm đẹp lại bị ngắt xiù! ? Hoàng huynh người nói, ngày đó lên vào mật thất có thể là nữ nhân ác độc kia không! ?"

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Không có khả năng là nàng

Nghe được Dạ Quân Lăng lời này, con người Dạ Quân Minh không khỏi ngẩn ra.

Bất quá, ngay sau đó, Dạ Quân Minh liền rất nhanh phủ định.

"Không có khả năng là nàng! Lúc ấy thái y nói, nàng chỉ là thân thể suy yếu mới ngắt đi! Cơ quan bên trong mật thất đúng là có thể làm cho người ta mất mạng!"

Nghe được Dạ Quân Minh lời này, Dạ Quân Lăng ngẫm lại, cảm thấy cũng là như vậy.

Chỉ là sau đó Dạ Quân Lăng tựa như lại nghĩ đến cái gì, thần tình chán ghét mở miệng nói.

"Nữ nhân ác độc kia như thế nào mãi không chết! Thời điểm Phụ hoàng qua đời, nên kéo nàng tuần táng mới đúng! Miễn cho ở lại thế giới này gây hại cho những người khác, lần trước ta lại nghe những cung nhân nói, nữ nhân kia bởi vì một tiểu cung nữ không cẩn thận chải đầu cho nàng làm đứt vài cọng tóc của nàng liền bị đánh chết, thật sự đáng thương."

Nói tới đây, trong mắt Dạ Quân Lăng lại càng nồng đậm vẻ chán ghét.

Trái ngược với Dạ Quân Lăng thần tình chán ghét, tức giận bất bình, Dạ Quân Minh chỉ là thần sắc đạm mạc.

Đối với tâm địa ác độc của Thái hậu, tại tất cả hoàng cung, đúng là không ai không biết không người không hiểu.

Chỉ là, ngày thường hẳn chính sự bận rộn, nếu không can thiệp đến chuyện của hẳn, chuyện hậu cung hẳn luôn luôn ít quản.

Lại nói, hẳn cùng ‘mẫu hậu’ kia một điểm huyết thống quan hệ đều không có, quan hệ cũng không tốt.

Từ khi phụ hoàng qua đời, hẳn ít khi cùng nữ nhân kia tiếp xúc.

Chỉ cần cái kia nữ nhân không giẫm lên điểm mấu chốt của hẳn, hẳn đều có thể dễ dàng tha thứ. . . . .

. . . . .

Ngày lại ngày qua đi, Nhạc Đồng Đồng dần dần quen với cuộc sống trong cung.

Chỉ là càng là thói quen, Nhạc Đồng Đồng càng cảm thấy ngọt ngào muốn chết.

Cách trận đấu tranh tài còn có mấy ngày! Nhạc Đồng Đồng hiện tại, mỗi ngày trong hoàng cung, mở mắt là rời giường rửa mặt chải đầu ăn điểm tâm, sau đó đi dạo hoàng cung.

Đói bụng liền ăn cơm, buổi tối liền đi ngủ.

Ngày qua ngày, Nhạc Đồng Đồng cũng phải phát cuồng.

Ngồi ở trong lương đình, nhìn bên ngoài sân mỗi người một việc, Nhạc Đồng Đồng tự nhiên cảm thấy mình bắt đầu hâm mộ những người này.

Ít nhất, những cung nhân này đều dùng chính sức lao động của mình để đổi lấy bạc sinh hoạt.

Sống phong phú!

Nhìn lại nàng xem! Thật giống như một phé vật!

Càng chán, Nhạc Đồng Đồng không khỏi trùng điệp thở dài một hơi.

Vào lúc này, Thúy Nha lại mang một ly trà thơm tiến vào.

Nhìn thấy Nhạc Đồng Đồng đang một tay chống má, thần tình bất đắc dĩ nhìn sân bên ngoài, hơn nữa không ngừng than thở.

Thúy Nha thấy vậy, đúng là nghi hoặc.

"Thái hậu, người là làm sao vậy!? Có phải không thoải mái hay không!?"

Nghe được Thúy Nha nói, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tràn đầy quan tâm, Nhạc Đồng Đồng chỉ là thần tình bất đắc dĩ lắc đầu, mở miệng nói.

"Không phải, chỉ là cảm thấy quá buồn chán."

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, Thúy Nha mới thở ra.

Lập tức như là nghĩ đến cái gì, mở miệng cười yếu ớt nói.

"Thái hậu nếu buồn chán, đi dạo trong cung một chút đi! Ngự hoa viên nở rất nhiều hoa!"

"Ài, cho dù hoa có đẹp, mỗi ngày xem, cũng nhìn chán."

Đối với đề nghị của Thúy Nha, Nhạc Đồng Đồng chỉ là bất đắc dĩ nói.

Thúy Nha nghe vậy cũng không biết nói cái gì cho phải.

Lại thấy hiện tại sắc trời không còn sớm, là lúc nên chuẩn bị bữa trưa.

Trước kia thái hậu mỗi bữa trưa, thức ăn phong phú, ngự thiện phòng ít nhất cũng phải chuẩn bị hai mươi mấy món ăn.

Bởi vì khẩu vị Thái hậu đặc biệt kén chọn!

Chỉ là Thái hậu từ khi ngắt xiu tại ngự hoa viên tính tình liền đại biến.

Nhìn chính mình một người ăn cơm lại có hai mươi mấy đĩa thức ăn, nói cái gì lãng phí, vì thế, liền để cho ngự thiện phòng mỗi ngày chỉ làm mấy món, đủ nàng ăn là được.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35

Thúy Nha sợ ngự thiện phòng làm không hợp khẩu vị Nhạc Đồng Đồng, cho nên mỗi lần không sai biệt lắm đến thời điểm sắp ăn cơm đều hỏi trước Nhạc Đồng Đồng hôm nay ăn cái gì.

Hiện tại, cũng như vậy.

"Thái hậu, hôm nay người muốn ăn cái gì, nô tỳ để cho ngự thiện phòng làm đi."

"Ăn cái gì! ?"

Nghe được Thúy Nha lời này, Nhạc Đồng Đồng không khỏi nghiêng đầu nghĩ nghĩ.

Bất quá, suy nghĩ rất lâu cũng không biết ăn cái gì.

Tuy đồ ăn ngự thiện phòng làm mỗi một dạng đều là sắc hương vị đều đủ.

Chỉ là, không biết như thế nào, gần đây Nhạc Đồng Đồng có cảm giác ngon miệng.

Cũng không biết có phải do nàng hiện tại muốn cái gì sẽ có cái đó, cảm thấy mấy thứ này đều đã thay đổi vị hay không.

Vì thế, suy nghĩ thật lâu, Nhạc Đồng Đồng cũng không biết muốn ăn cái gì.

Mắt đẹp vừa nhắc, nhìn thấy chim trên cây đang líu ríu kêu lên vui mừng, giống như đang hát một khúc nhạc vui vẻ.

Dụng chính sức lao động của mình đổi lấy đồ ăn thật sự là một chuyện tốt đẹp. . . . .

Trong lòng suy nghĩ, đột nhiên, Nhạc Đồng Đồng như là nghĩ đến cái gì, vỗ tay một cái, đôi mắt sáng lên.

"Ta biết hôm nay muốn ăn cái gì !"

"A! ?"

Nhìn thấy bộ dáng Nhạc Đồng Đồng vô cùng kích động hưng phấn, trên mặt Thúy Nha lập tức sùng sốt, nghiêng đầu mở miệng hỏi.

"Vậy thái hậu muốn ăn cái gì! ?"

"Thúy Nha, người lập tức dặn ngự thiện phòng chuẩn bị một chút thịt dê, thịt heo, thịt bò, thịt gà, đem những thứ loại thịt này cắt thành từng khối, sau đó dùng thớt trúc xiên lại, sau đó cho thêm một chút gia vị . . . . ."

Nhạc Đồng Đồng phân phó, Thúy Nha lại càng chặt chẽ nhớ kỹ.

Mặc dù không biết Nhạc Đồng Đồng tới cùng muốn làm cái gì, chỉ là, thấy bộ dáng Nhạc Đồng Đồng nói hứng thú bừng bừng, giống như cực kỳ kích động, Thúy Nha cũng cảm thấy hứng thú.

Kết quả là, sau khi Nhạc Đồng Đồng nói xong cần gì đó, Thúy Nha lập tức cùng những người khác lui xuống thu xếp.

Nhạc Đồng Đồng lại gọi một vài người, tại chính hoa viên Mộng Nguyệt điện đốt một đồng lửa, tìm tới một chút than, lưới sắt các loại.

Những cung nhân này mặc dù không biết dụng ý Nhạc Đồng Đồng muốn những thứ này, bất quá, chuyện Thái hậu phân phó, mọi người cũng chỉ theo lệnh mà làm.

Kết quả là, đợi Thúy Nha bưng tới các loại thịt rau dưa gia vị cần có tại ngự thiện phòng, các cung nhân khác cũng đã nổi lên một lò than ở khoảng đất trống cạnh lương đình bên ngoài.

Nhìn hiện tại trước mắt toàn bộ đều có, Nhạc Đồng Đồng không khỏi xoa xoa tay, sau đó vén ống tay áo lên động thủ nướng đồ.

Nhưng mà, hành động này của Nhạc Đồng Đồng lại làm mọi người trong cung sợ hãi, dù sao Nhạc Đồng Đồng cũng là Thái hậu!

Thái hậu muốn ăn cái gì chỉ cần nói thì tốt rồi, không cần chính mình tự mình động thủ! ?

Kết quả là, Thúy Nha lập tức tiến lên, mở miệng nói.

"Thái hậu nương nương muốn ăn cái gì, cứ việc phân phó nô tỳ liền được."

"Không cần, chính mình động thủ, com no áo ẩm! Các người cũng đói bụng đi! ? Hôm nay cũng đừng câu thúc, mọi người muốn ăn cái gì liền tự mình động thủ làm!"

Nhạc Đồng Đồng nói xong lời này, liền cầm lấy một khối thịt dê, sau đó thêm gia vị liền đặt lên phía trên vỉ nướng.

Đối với hành động của Nhạc Đồng Đồng, mọi người đều là nghi hoặc không thôi.

Ánh mắt nhìn về phía Nhạc Đồng Đồng lại càng che kín khó hiểu, chỉ là không dám hỏi nhiều.

Sau cùng, vẫn là Thúc Nha nhìn không được, mở miệng hỏi.

"Thái hậu nương nương, người làm cái gì vậy! ?"

"Nướng thịt nha! Chính là đem đồ người thích ăn, thêm gia vị, đặt trên mặt than từ từ nướng ăn, này ăn rất ngon!"

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậ Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Nhạc Đồng Đồng vừa nói, một bên lại cầm vài xiên thịt gà cùng thịt bò tới từ từ nướng.

Đối với chuyện nướng đồ này, Nhạc Đồng Đồng đúng là làm vô cùng nhuần nhuyễn.

Dù sao, trước kia thời điểm nàng ở thế kỷ hai mươi mốt thường giúp bạn bè mình nướng.

Cho nên, không tới một hồi, xiên thịt trên tay Nhạc Đồng Đồng từ từ bay ra từng đợt mùi thơm làm cho người ta thèm nhỏ dãi. . . . .

Nguyên bản mọi người vẫn che kín nghi hoặc khó hiểu, vừa nghe hương vị thịt nướng này đành phải nuốt nuốt nước miếng, trong mắt đều là bộ dáng thèm nhỏ dãi, trong lòng thở dài.

Hương vị thơm quá, quả thực so với ngự thiện phòng làm còn tom hơn. . . . .

Thúc Nha bên cạnh nhìn hành động thuần thực của Nhạc Đồng Đồng, giống như chuyện này phi thường quen thuộc.

Trong lòng tuy nghi hoặc, cũng không dám hỏi nhiều.

Mà còn, rất nhanh, Thúc Nha liền bị hương thơm của thịt nướng trên tay Nhạc Đồng Đồng hấp dẫn.

Thỉnh thoảng nuốt nước miếng, về mặt muốn ăn nhưng không dám nói.

Các cung nhân khác cũng như vậy!

Bởi vì thịt nướng này thật sự quá thơm. . . . .

Mọi người ở đây nhao nhao mong chờ, Nhạc Đồng Đồng vô cùng nhuần nhuyễn đem biểu tình trên mặt mọi người thu vào đáy mắt.

Biết những người này ngại thân phận cho nên mới vô cùng câu nệ.

Nhưng nàng không phải Thái hậu trước kia, cũng không để ý cái gì quan niệm giai cấp.

Vì thế, thấy vẻ mặt Thúc Nha thèm nhỏ dãi, mắt đẹp không khỏi chuyển động một phen.

Lập tức, liền đối với Thúc Nha mở miệng nói.

"Thúc Nha, há miệng."

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, Thúc Nha không hề nghĩ ngợi, chỉ là theo lời há miệng ra, ngay sau đó, một chuỗi hương thịt gà liền nhét ở trong miệng nàng.

"Ngạch, Thái . . . . . Hậu. . . . ."

Miệng nhét đầy thịt gà, Thúy Nha thần tình ngạc nhiên.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy không khỏi mở miệng cười nói.

"Được rồi, ăn nhanh đi! Người theo ta lại vẫn câu thúc chuyện này để làm gì! ? Được rồi, các người cũng ăn đi! Bất quá phải tự mình nướng...!"

Nhạc Đồng Đồng vừa nói, vừa đem đồ vừa nướng tốt đặt ở trên cái đĩa, chính mình ngồi ở trong lương đình, vừa uống trà thơm vừa ăn.

Cung nhân bên ngoài lương đình thấy vậy, vốn là nhìn Thúy Nha liếc mắt một cái.

Dù sao, Thúy Nha hiện tại ở trong lòng mọi người là tâm phúc bên người Thái hậu!

Mà còn, thịt nướng này thật sự quá thơm, bọn hắn thật sự rất muốn ăn. . . . .

Ngay lúc trong lòng mọi người đang suy nghĩ, Thúy Nha vẫn đắm chìm trong câu nói vừa rồi kia của Nhạc Đồng Đồng, thật lâu cũng chưa phục hồi thần trí.

Hiện giờ Thái hậu thật sự thay đổi! Mà còn trở nên thật thân thiết, thật hiền lành. . . . .

Vừa rồi câu nói kia cũng làm cho nàng rất cảm động. . . . .

Đều là nô tài hèn mọn, ở trong hoàng cung, người người đều là chủ tử của các nàng, nhưng Thái hậu lại không đối đãi nàng như nô tài.

Thật giống như xem nàng như muội muội, đối đãi bằng hữu. . . . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Thúy Nha cảm động không thôi.

Trong lòng lại càng hạ quyết tâm, về sau, nhất định phải hảo hảo hầu hạ Thái hậu, tuyệt không phản bội!

Nhạc Đồng Đồng không biết chính mình nhẹ nhàng một câu đã làm cho Thúy Nha cảm động như vậy.

Giờ phút này, nàng đang ở trong lương đình hóng mát, ăn đồ nướng say sưa ngon lành!

Thúy Nha phục hồi tinh thần lại, thấy ánh mắt mọi người nghi hoặc, lập tức liền cầm thịt gà lên, vừa ăn, vừa hướng mọi người gật gật đầu, mở miệng nói.

"Nếu Thái hậu đã nói như vậy, các người tự mình nướng thịt ăn đi!"

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

"Dạ!"

Nghe được Thúy Nha lời này, mọi người vốn là đưa mắt nhìn nhau, sau cùng cũng nhin không được cầm lấy thịt trên bàn bắt đầu nướng.

Chỉ là, đối với thiêu nướng, tất cả mọi người là người học nghề.

Mà còn, cái triều đại này cũng không lưu hành cách thiêu nướng này.

Có thể nghĩ, đến sau cùng, tất cả mỹ vị gì đó, dưới thủ pháp không thuần thực của mọi người đa phần đều nướng cháy.

Nhìn chính mình nướng gì đó, cũng không thể giống như Thái hậu, mọi người bày tỏ phi thường uể oải.

Vừa lúc Nhạc Đồng Đồng ăn xong, nhìn thấy thủ pháp vụng về của mọi người, thậm chí không dám nhìn, nàng cũng nhìn không được, vì thế, liền cầm lấy một chuỗi thịt bắt đầu kiên nhẫn dạy bảo.

"Thịt nướng không phải nướng như vậy! Phải nướng từ từ, hơn nữa, thỉnh thoảng phải lật chuyển, phía trên bôi chút tương, mật các loại, sau cùng, các người dùng tăm xuyên vào, nhìn xem thịt bên trong đã chín kỹ chưa. . . . ."

Nhạc Đồng Đồng kiên nhẫn dạy bảo, mọi người lại phi thường chuyên chú học.

Sau cùng, dưới sự kiên nhẫn dạy bảo của Nhạc Đồng Đồng, mọi người cũng học không sai biệt lắm. Đồ nướng ra cuối cùng so với lúc trước tốt hơn nhiều.

Mà còn, nguyên bản mọi người câu nệ không thôi, thấy bộ dáng Nhạc Đồng Đồng hiền lành thân thiết như vậy, tâm lo lắng đề phòng rốt cục từ từ thả xuống.

Mặc dù không thể hoàn toàn phóng hạ, tổng so với trước kia tốt hơn nhiều.

Dù sao, thủ đoạn thái hậu trước kia hung tàn, trong cung người người biến sắc. . . . .

Đối với điểm này, Nhạc Đồng Đồng cũng biết đến.

Theo tự nhiên là tốt rồi.

Nhạc Đồng Đồng trong lòng suy nghĩ, sau cùng, sau khi nướng một chút rau dưa cùng thịt, liền đặt trong lưng đĩnh hóng từ từ ăn. . . . .

Nhưng mà, thời điểm Nhạc Đồng Đồng đang ăn lại không biết cách đó không xa một đạo bóng dáng màu thủy lam đang hướng tới bên này từ từ đi tới. . . . .

. . . . .

"Tiểu Quế Tử, ngươi có nghĩ được cái gì? ? Thơm quá. . . . ."

Dạ Quân Lăng vừa không ngừng ngửi mùi thịt từ đằng xa bay tới, vừa mở miệng hỏi Thái giám bên cạnh mình.

Tiểu Quế Tử nghe được Dạ Quân Lăng lời này, cũng thỉnh thoảng ngửi hương thịt nướng phát phối kia, lập tức thật cẩn thận mở miệng nói.

"Dạ, nô tài nghe thấy được, hình như là hương vị thịt nướng. . . . ."

"Thịt nướng! ? Nhưng ngự thiện phòng không phải cách bên này rất xa sao! ? Như thế nào mùi thịt nướng này có thể bay xa như thế! ?"

Đối với Tiểu Quế Tử lời này, trên khuôn mặt tuần lã của Dạ Quân Lăng lại tràn đầy nghi hoặc.

Nhưng mà, ngay sau đó, Tiểu Quế Tử như là nghĩ đến cái gì, trên mặt sùng sốt, lập tức, một tay chỉ hướng về phía phía trước cách đó không xa, mở miệng nói.

"Nha, Vương gia ngươi coi, mùi thịt nướng kia hình như là từ Mộng Nguyệt điện truyền đến! Bên kia có khói!"

Nghe được Tiểu Quế Tử lời này, Dạ Quân Lăng không khỏi quay đầu, theo phương hướng ngón tay hắn nhìn lại.

Quả nhiên nhìn thấy, phương hướng Mộng Nguyệt điện khói bếp lượn lờ, hương vị thịt nướng kia chính là từ bên kia bay tới. . . . .

Thấy vậy, Dạ Quân Lăng không khỏi sùng sốt, rõ ràng có chút kinh ngạc.

"Mùi thơm quả thật là từ nơi nào tới. . . . ."

Dạ Quân Lăng thì thảo nói, trong đầu không khỏi nghĩ đến nữ nhân tâm địa độc ác kia, trong mắt hiện lên vẻ chán ghét, không chút nào che giấu.

Nếu là trước đây, hắn khẳng định sẽ không đi đến đó, cho dù là liếc mắt một cái cũng không muốn nhìn thấy nữ nhân độc ác kia.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Nhưng hiện tại. . . . .

Nghe mùi thịt nướng làm cho người ta thèm nhỏ dãi kia, thấy Mộng Nguyệt điện khói bếp lượn lờ, Dạ Quân Lăng không khỏi tò mò.

Tới cùng, nữ nhân độc ác kia đang làm cái gì? ?

Trong lòng nghi hoặc, hai chân Dạ Quân Lăng lại như có ý thức hướng tới phương hướng Mộng Nguyệt điện từ từ đi đến. . . . .

.....

Lúc này, Nhạc Đồng Đồng đã ăn mười xiên thịt, mấy gốc rau dưa.

Không biết có phải bởi vì chính mình tự nướng hay không, ăn lên đặc biệt thơm!

Tuy triều đại này không thể sánh bằng hiện đại, thứ gì cũng có. Bất quá, ở trong này, các loại hương liệu vẫn phi thường phong phú.

Cho nên, bữa tiệc này, Nhạc Đồng Đồng ăn phi thường cảm thấy mỹ mãn.

Giờ phút này, ăn đến no căng bụng, Nhạc Đồng Đồng giống như một con mèo lười, miễn cưỡng để cung nhân đưa đến ghế quý phi, đón gió mát mang theo mùi hoa, thích ý vô cùng!

Thời điểm Dạ Quân Lăng bước vào Mộng Nguyệt điện, nhìn đến chính là một màn như vậy ——

Trong hoa viên trăm hoa đua nở, mười mấy cung nhân đang vây quanh một cái lò than, không ngừng nướng đồ.

Nướng xong liền tùy ý ngồi ở một bên ăn ngon lành.

Mọi người cười nói vui vẻ, không có vẻ khúm núm của trước đây, hơn vài phần tùy ý.

Thấy vậy, trong nháy mắt, Dạ Quân Lăng cho rằng mình đi nhầm địa phương.

Này thật là cung điện của nữ nhân ác độc kia sao! ?

Trong hoàng cung, ai không biết ai không hiểu, lòng dạ ác độc của nữ nhân kia, thời điểm nàng còn là hoàng hậu đã giết hại không biết bao nhiêu cung nhân cùng phi tử.

Cho nên, các cung nhân đều coi nàng giống như hồng thủy mãnh thú.

Cung nhân hầu hạ tại Mộng Nguyệt điện, tự nhiên mỗi ngày đều phải tỉnh mười phần tinh thần, hảo hảo hầu hạ, không dám thất lễ, sợ không cẩn thận làm Thái hậu mất hứng, kết cục cũng không đơn giản là bị ăn đòn. . . . .

Nhưng hiện tại nhìn mười mấy cung nhân tại Mộng Nguyệt điện phi thường tùy ý ngồi ở chỗ kia, có nói chuyện phiếm, có nướng đồ ăn, mọi người nói cười, rất nhiệt náo!

Kỳ quái!

Thật là kỳ quái!

Không lẽ mặt trời hôm nay mọc từ phía tây! ! ?

Hay là nữ nhân ác độc kia không có ở đây cho nên những cung nhân này mới dám làm càn như vậy! ? ?

Trong lòng Dạ Quân Lăng nghĩ đến điều này, liền có chút hiểu rõ.

Nhưng mà, khi ánh mắt hắn đảo qua rơi vào trong lương đình, con người xinh đẹp kia không khỏi mở lớn.

Ngày xuân ánh mặt trời sáng lạn quyến rũ, trời xanh mây trắng, thiên cao khí sáng.

Dương quang rực rỡ kia giống như một tầng lụa mỏng bao phủ tất cả đất đai.

Càng nhu hòa chiếu lên trên người tiểu nữ nhân trong lương đình.

Chỉ thấy trên người nữ tử chỉ là mặc một bộ y phục bạch sắc trang nhã là quần lụa mỏng.

Một đầu tóc dài đen tuyền mềm mại chỉ đơn giản búi lên một búi tóc, búi tóc cắm một cái ngọc trâm Hồ Điệp, trừ cái đó ra không còn cái khác.

Trên khuôn mặt xinh xắn tinh xảo kia ngũ quan hài hòa.

Hai hàng lông mày cong cong, mũi dọc dừa môi anh đào, làn da như mỡ đông, vô cùng mịn màng.

Mê người nhất là đôi mắt hắc bạch phân minh hơi hơi nheo lại, giống như nước suối trong suốt, tựa như bảo thạch xinh đẹp nhất, đẹp rạng rỡ phát sáng, làm cho người ta nhìn đều không nỡ dời mắt. . . . .

Giờ phút này, khoe miệng nữ tử mỉm cười, đang lẳng lặng nhìn cung nhân bên ngoài lương đình, bộ dáng cực kỳ thích ý! !

Giống như một con mèo lười biếng đang phơi nắng . . . . .

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Trời ạ!

Nữ tử trong lương đình kia quả nhiên là nữ nhân tâm địa độc ác mình nhận thức! ?

Còn nhớ rõ lần đầu tiên mình nhìn thấy nữ tử này, lúc ấy, nàng bởi vì một cung nữ pha trà không hợp khẩu vị, hung hăng cho cung nữ kia một cái tát.

Móng tay dài nhỏ bén nhọn kia đã để lại dấu vết không thể xóa mờ trên mặt cung nữ. . . . .

Nghe nói về sau cung nữ kia không chịu nổi chuyện mình bị hủy dung liền tự sát. . . . .

Nhưng mà, nữ nhân tâm địa ác độc này lại không bởi vì việc này mà lộ ra một tia áy náy. . . . .

Từ đó về sau, nữ nhân tâm địa ác độc này lại càng làm cho người người trong cung biến sắc.

Tất cả mọi người ở sau lưng nguyên rửa nàng thất sủng, không chết từ tế được.

Chẳng qua, mọi người càng nguyên rửa nàng, nữ nhân này càng sống vô cùng tốt.

Giày vò, là lạc thú của nàng.

Nhưng hiện tại, nhìn nữ tử tuyệt sắc trong lương đình kia kiều nhan như ngọc, Dạ Quân Lăng cảm thấy mình cũng không biết nàng . . . . .

Cái nữ tử trang nhã xuất trần như vậy, thần sắc điềm tĩnh, xinh đẹp như vậy, giống như nguyệt hoa tiên tử.

Nụ cười mê người trên mặt kia làm cho bách hoa đều thất sắc. . . . .

Trong lúc này, Dạ Quân Lăng vừa rung động, lại vừa nghi hoặc, ánh mắt nhìn về phía nữ tử trong lương đình lại càng kinh diễm.

Chỉ là trong lúc này, Dạ Quân Lăng vẫn không thể tin được trước mắt đã thấy.

Bởi vì, nữ nhân ác độc kia hẳn đã quá rõ ràng, hôm nay, nữ nhân này như thế nào giống như trở nên bất đồng! ?

Chẳng lẽ, là hấn hoa mắt nhìn lầm! ?

Trong lòng nghi hoặc, vì thế, Dạ Quân Lăng liền hơi hơi quay mặt, hỏi Tiểu Quế Tử đi theo phía sau.

"Tiểu Quế Tử, ngươi xem người trong lương đình kia, là Thái hậu! ?"

Nghe được Dạ Quân Lăng nói, Tiểu Quế Tử hướng tới trong lương nhìn nhìn đình mới quay đầu cung kính đối với Dạ Quân Lăng mở miệng nói.

"Hồi gia, trong lương đình đúng là Thái hậu nương nương!"

Nghe được Tiểu Quế Tử lời này, con người đen của Dạ Quân Lăng mở lớn, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc.

"Thật là nàng. . . . ."

Đây cũng quá kỳ quái đi!

Nếu như nữ nhân tâm địa ác độc kia ở đây, như thế những cung nhân này lại là chuyện gì xảy ra! ?

Bọn hắn vừa cười vừa nói, còn đang ăn cái gì trước mặt chủ tử, này, thật sự là. . . . .

Ngay lúc Dạ Quân Lăng nghi hoặc không thôi, một cung nhân đang thiêu nướng trong hoa viên lúc này rốt cục thấy được Dạ Quân Lăng.

Thấy vậy, cung nhân kia cả kinh, lập tức nói cho mọi người bốn phía.

Mọi người thấy vậy, lập tức đồng thời quỳ rạp xuống đất, hành lễ với Dạ Quân Lăng.

"Thất vương gia Cát Tường!"

Thấy mọi người quỳ xuống đất kinh hô, Nhạc Đồng Đồng nguyên bản ngồi ở lương đình thích ý hóng gió nghỉ ngơi, không khỏi từ từ quay đầu, hướng tới Dạ Quân Lăng bên kia nhìn lại.

Khi thấy Dạ Quân Lăng chẳng biết xuất hiện tại địa bàn mình từ lúc nào, trong mắt không khỏi xẹt qua một tia kinh ngạc.

Dù sao, từ khi Nhạc Đồng Đồng xuyên đến cái triều đại này tới nay, trừ lần đầu tiên tỉnh lại tại ngự hoa viên gặp qua Thất vương gia này ra thì chưa từng gặp lại.

Cho dù chỉ gặp một lần, Nhạc Đồng Đồng đối với Thất vương gia, là nhi tử trên danh nghĩa này phi thường ấn tượng!

Bởi vì, Thất vương gia này chán ghét mình không chút nào che dấu!

Còn có lần trước khi rời đi, lời Thất vương gia thì thậm lại càng làm cho Nhạc Đồng Đồng rung động không thôi.

Thất vương gia này, đúng là hận không thể để nàng đi tìm chết nha!

Bất quá cũng khó trách!

Từ khi Nhạc Đồng Đồng đi tới cái triều đại này, trong hoàng cung Nhạc Đồng Đồng đã không dưới trăm lần nghe được những cung nhân này bình luận về Thái hậu.

Không ngoài mấy từ: thái hậu tâm địa ác độc, thù đoạn hung tàn, rắn rết. . . . .

Tóm lại, không có một câu là lời hay.

Cho nên, một nữ nhân tâm địa ác độc như vậy có người thích mới là lạ!

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Chỉ có thể thương cảm chính mình một người tâm địa thiện lương như vậy cư nhiên lại xuyên đến một khối thân thể tâm địa ác độc, không ai thích như vậy, cũng không biết là may mắn hay là bất hạnh! ?

Hiện tại, nhìn Thất vương gia chán ghét chính mình, cư nhiên đi tới Mộng Nguyệt điện, Nhạc Đồng Đồng kinh ngạc rất nhiều, trong lòng lại càng nghi hoặc không thôi.

Có lẽ là nhận thấy ánh mắt nghi hoặc của Nhạc Đồng Đồng, Dạ Quân Lăng nguyên bản đứng ở bên ngoài lương đình thấy vậy, trên mặt không khỏi có chút không được tự nhiên.

Dù sao, nếu là dĩ vãng, đánh chết hắn cũng sẽ không tới cái cung điện của nữ nhân ác độc này.

Chỉ là hôm nay ngửi thấy mùi thịt nướng này hắn thật sự kim lòng không đậu.

Hiện giờ, vừa nhìn quang cảnh bên trong Mộng Nguyệt điện như vậy, càng làm cho Dạ Quân Lăng nghi hoặc lại kinh ngạc.

Hiện tại, nhìn mọi người quỳ xuống đất, Dạ Quân Lăng chỉ nhàn nhạt nói một câu bình thân.

Mọi người nghe vậy lập tức cung kính đáp lại một câu ‘Dạ’, sau đó đồng thời đứng sang một bên.

Mà còn, mọi người giờ phút này đều là cúi đầu liếm mầu, trên mặt làm ra một bộ tất cung tất kính.

Thấy vậy, trái lại làm cho Dạ Quân Lăng có chút là lạ.

Tuy nhiên, trong quan niệm của Dạ Quân Lăng, nô tài nên có bộ dáng này.

Chỉ là, vừa rồi nhìn thấy bọn hắn ở trước mặt nữ nhân tâm địa ác độc kia tùy ý như vậy. Nhưng hiện tại, nhìn thấy mình đến ngược lại trở nên câu nệ.

Này so lại, trái lại có về chính mình phi thường đáng sợ . . . . .

Vì thế, trong lòng Dạ Quân Lăng rất không có tư vị.

Vì thế, trên mặt Dạ Quân Lăng không khỏi hơi trầm xuống, lập tức, con ngươi đen lạnh lùng quét một vòng bốn phía, không che dấu được ngạo khí.

"Vừa rồi, các ngươi đang làm cái gì! ?"

Dạ Quân Lăng mở miệng, nói như là tùy ý, bất quá, uy nghiêm trong giọng nói tự nhiên biểu lộ.

Không hổ là con cháu hoàng gia, cho dù tùy ý một câu cũng mang theo quyết đoán chấn nhiếp lòng người!

Cung nhân trong Mộng Nguyệt điện nghe vậy, trong lòng nhao nhao cả kinh, trên mặt đều là một bộ kinh hồn táng đảm.

Dù sao, trong hoàng cung quy củ sâm nghiêm, mỗi bước đều là quy củ, nếu như không cẩn thận phạm sai lầm đúng là phải bị phạt.

Tuy nói vừa rồi là Thái hậu cho bọn họ tùy ý, nhưng hiện tại nhìn sắc mặt Thất vương gia đúng là không tốt!

Kết quả là, trong lòng mọi người đều bất an.

Sau cùng, vẫn là Thúy Nha dừng một chút, liền đứng ra, mở miệng nói.

"Hồi Thất vương gia, chúng nô tài đang nướng thịt. . . . ."

"Nướng thịt! ? Đó là cái gì! ?"

Nghe được Thúy Nha lời này, Dạ Quân Lăng không khỏi nhú mày, thần tình nghi hoặc.

Thúy Nha nghe vậy, lập tức mở miệng giải thích.

"Hồi Thất vương gia, nướng thịt chính là đem những thực vật này thêm gia vị, từ từ nướng trên mặt than rồi ăn. . . . ."

Nghe được Thúy Nha giải thích, con ngươi xinh đẹp kia nhẹ nhàng quét lò than bên cạnh, thời điểm nhìn thấy phía trên vẫn để thực vật, trong lòng mới bình tĩnh đại ngộ.

Nguyên lai, hương vị làm cho người ta thêm nhỏ dãi vừa rồi chính là mấy thứ này truyền ra. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Giả mạo

"Phương pháp ăn này thật đúng là tươi mới! Như thế nào trước kia Bồn vương chưa từng nếm qua! ?"

Lời này là Dạ Quân Lăng làm bầm lẫu bầu, bất quá Thúy Nha vẫn nghe được, vì thế, Thúy Nha lập tức hồi phục đạo.

"Hồi Thất vương gia, phương pháp ăn này là Thái hậu dạy chúng ta, thịt nướng này ăn rất ngon."

Đối với Thúy Nha lời này, trong lòng Dạ Quân Lăng kinh ngạc không thôi, sau cùng, ánh mắt không khỏi lại rơi vào trên người Nhạc Đồng Đồng trong lương đình.

Thứ mới mẻ như vậy, cư nhiên là nữ nhân tâm địa ác độc kia nghĩ ra! ?

Trong lòng Dạ Quân Lăng đang kinh ngạc, Nhạc Đồng Đồng chống lại con ngươi xinh đẹp che kín kinh ngạc kia của Dạ Quân Lăng, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười.

Tuy Thất vương gia này không thích mình, nhưng Nhạc Đồng Đồng cũng không để ý cái gì.

Bởi vì, Thất vương gia này không thích là Thái hậu trước đây.

Nói thực ra, sau khi nghe nhiều sự tích về vang về Thái hậu trước như vậy, Nhạc Đồng Đồng đối với Thái hậu kia cũng là chán ghét không thôi.

Bất đắc dĩ chính mình hiện tại lại trở thành nàng, nàng cũng chỉ có thể nhẫn.

Hiện giờ, nhìn Thất vương gia Dạ Quân Lăng bên ngoài lương đình, chẳng qua là một thiếu niên niên kỷ chỉ có mười lăm tuổi thôi!

Hơn nữa lại là một mỹ thiếu niên bộ dáng phi thường dễ nhìn!

Ở trên mặt hắn che kín ngạo khí, thời điểm đối mặt với nàng lại chán ghét không chút nào che dấu.

Rõ ràng là không biết che dấu tâm tư của bản thân.

Chỉ là, người dám yêu dám hận, chân thật như vậy, kỳ thật cũng có chỗ làm người thích, không phải sao! ?

So với những người phía trước nịnh bợ, sau lưng lại không ngừng nguyên rủa thì tốt hơn nhiều!

Nhìn ánh mắt Dạ Quân Lăng vừa rồi vừa kinh ngạc, lại thêm nhỏ dãi, Nhạc Đồng Đồng liền hiểu rõ vì sao hôm nay Dạ Quân Lăng lại đến.

Nghĩ đến, là bị mùi thơm của những món thiêu nướng này hấp dẫn tới!

Ha ha, thật đúng là một kẻ ham ăn. . . . .

Trên mặt này, Dạ Quân Lăng này cùng mình vẫn có chút tương tự, đều thích ăn!

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng liền từ trên ghế quý phi từ từ đứng lên, sau đó tao nhã tiêu sái đến trước mặt Dạ Quân Lăng.

"Người đã đến đây, không bằng chúng ta cùng nướng thịt đi!"

"Cái gì! ? Cùng nhau! ?"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, khuôn mặt tuấn tú của Dạ Quân Lăng sùng sốt, con ngươi đen mở lớn, mâu trung tất cả là kinh ngạc.

Trái ngược với Dạ Quân Lăng tràn đầy kinh ngạc, trong lòng Nhạc Đồng Đồng biết tâm tư của hắn, không khỏi gật gật đầu, mở miệng nói.

"Đúng vậy, nướng thịt ăn, càng nhiều người càng tốt! Vừa rồi người cũng thấy đấy, mọi người chúng ta đều nướng thịt, rất vui vẻ!"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lăng không lập tức mở miệng, chỉ là dùng ánh mắt tò mò khó hiểu cùng tìm tòi nghiên cứu nhìn nữ tử xinh đẹp trước mặt này.

Bởi vì, hắn muốn nhìn một chút, nữ tử này đến cùng có phải là nữ nhân tâm địa ác độc trước kia hay không!

Chẳng lẽ, nữ nhân này là người giả mạo! ?

Bằng không, nữ nhân tâm địa ác độc kia khi nào thì có vẻ mặt ôn hoà như vậy! ?

Dạ Quân Lăng hồi tưởng trước kia gặp nữ nhân này, nữ nhân này phục trang đẹp để tâm cài đồ thắm trên đầu, giữa trán lạnh lùng ngạo khí, một bộ cao cao tại thượng, bộ dáng không đem mọi người để vào mắt, phi thường làm cho người ta chán ghét!

Mà bây giờ nữ tử này chỉ lẳng lặng đứng ở nơi đó, toàn thân áo trắng, gió nhẹ từ từ thổi bay mái tóc dài mềm mại trên đầu.

Ngẫu nhiên có vài sợi tóc nghịch ngợm nhẹ nhàng lướt qua gương mặt như ngọc, khiến cho nữ tử tăng thêm ôn nhu.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Gia hỏa không tiền đồ

Trên khuôn mặt tinh xảo không son phấn cũng sắc sỡ loá mắt, mình diễm chiếu nhân.

Quả nhiên là phong hoa tuyệt đại, khuynh quốc khuynh thành. . . . .

Thấy vậy, Dạ Quân Lăng trong lòng không khỏi rung động, cũng mới biết, thì ra bộ dáng nữ nhân này cũng dễ nhìn như vậy. . . . .

Trong lòng kinh diễm, Dạ Quân Lăng không biết ánh mắt mình nhìn về phía Nhạc Đồng Đồng hơn vài phần kinh diễm mình chưa từng biết đến. . . . .

Nhạc Đồng Đồng không biết tâm tư của Dạ Quân Lăng, chỉ thấy hắn an tĩnh nhìn mình, giống như dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn nàng. Bộ dáng

ngơ ngác kia thật đáng yêu!

Thấy vậy, trong lòng Nhạc Đồng Đồng biết Dạ Quân Lãng nghi hoặc, nhưng không có lời cái khác.

Dù sao, ánh mắt giống như Dạ Quân Lãng, hôm nay nàng cũng gặp nhiều.

Nói như thế nào, thái hậu trước kia thủ đoạn thật cay, sự tích về vang kia quá mức xâm nhập dân tâm, mọi người nhìn thấy nàng giống như nhìn thấy độc xà mãnh thú.

Hiện giờ, độc xà mãnh thú này đột nhiên biến thành nai con ngoan ngoãn, mọi người không nghi ngờ mới là lạ!

Trong lòng hiểu rõ, Nhạc Đồng Đồng cũng không để ý Dạ Quân Lãng, chỉ là thân thủ kêu mọi người tiếp tục thiêu nướng.

"Tới tới tới, mọi người mau trở lại nướng thịt, đồ cũng sắp cháy hết rồi!"

Nhạc Đồng Đồng vừa nói, vừa vén tay áo cầm lấy mấy chuỗi thịt cùng rau dưa nướng.

Cung nhân khác thấy vậy, vốn là đưa mắt nhìn nhau, sau cùng, cũng lục tục tiếp tục nướng.

Dạ Quân Lãng đứng ở một bên thấy vậy, ánh mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu kia vẫn rơi vào trên người Nhạc Đồng Đồng.

Chỉ thấy nữ tử xinh đẹp kia giờ phút này cũng không để ý hình tượng thái hậu, đi theo các cung nhân khác cùng nhau vén tay áo, cầm trên tay mấy chuỗi thịt, nướng phía trên lưới sắt.

Khi thì cầm lấy bàn chải, đem những gia vị này chải quét.

Khi thì lật chuyển những chuỗi thịt này. . . . .

Nhìn hành động Nhạc Đồng Đồng thuần thanh, vừa thấy liền biết việc này trước kia đã làm nhiều mới có thể thuần thực như vậy.

Dạ Quân Lãng vốn là kinh ngạc, lập tức lại nghĩ đến nữ tử này là con gái của Hộ quốc Đại tướng quân, trước kia lớn lên tại biên cảnh, có lẽ, biên cảnh bên kia mọi người liền là ăn như vậy. . . . .

Vừa nghĩ thông điểm này, chớp mũi Dạ Quân Lãng không khỏi nghĩ thấy từng đợt mùi vị thịt nướng phát phối. . . . .

Người được điều này làm cho người thêm nhỏ dãi, Dạ Quân Lãng kim lòng không đậu nuốt nuốt nước miếng. . . . .

Thơm quá. . . . .

Trong lòng thêm muốn, ánh mắt Dạ Quân Lãng lại càng kim lòng không đậu rơi vào chuỗi thịt nướng trên tay Nhạc Đồng Đồng.

Thật đúng là đừng nói, nơi này nhiều người nướng thịt như vậy, chỉ có Nhạc Đồng Đồng nướng gì đó, là thơm nhất. . . . .

Mà còn, bộ dáng nhìn qua giống như rất ngon. . . . .

Từ nhỏ cảm y ngọc thực, ăn quen các loại sơn hào hải vị, hiện giờ, nhìn trước mắt tươi mới như vậy, làm cho Dạ Quân Lãng không khỏi cảm thấy hứng thú.

Chỉ là ngại mặt mũi, còn có nữ nhân trước mắt này. . . . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Dạ Quân Lãng lại xoắn xuyết.

Cho tới nay hẳn đều phi thường chán ghét nữ nhân này, cho dù bình thường gặp mặt hẳn đều đối với nàng làm như không thấy.

Hơn nữa, hẳn là Vương gia địa vị cao quý, chẳng lẽ điểm ấy lại vẫn ăn không nổi sao! ?

Chẳng qua, đợi hẳn trở về để cho cung nhân cũng chiếu theo như vậy làm một cái ăn. . . . .

Trong lòng tuy nghĩ như vậy, nhưng hai chân Dạ Quân Lãng giống như mọc rễ trên đất, một bước cũng không đi.

Tiểu Quế Tử đi theo phía sau hẳn nhìn cung nhân Mộng Nguyệt diện vừa thiêu nướng, vừa ăn, vừa nói cười, ánh mắt lại càng các loại hâm mộ ghen tị cùng thêm nhỏ dãi.

Nước miếng kia chỉ kém không chảy ra.

Nhìn bộ dáng tham ăn của Tiểu Quế Tử, Dạ Quân Lãng không khỏi thầm trách một câu.

"Gia hỏa không tiền đồ!"

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Đáng yêu

Dạ Quân Lăng mới vừa nói xong câu đó, trước mắt đột nhiên xuất hiện thêm mấy chuỗi thịt nướng vàng ươm, hương thơm phát phối.

"Ngạch. . . . ."

Nhìn thịt nướng đột nhiên xuất hiện trước mắt, Dạ Quân Lăng vốn là sững sốt, lập tức liền theo chuỗi thịt nướng kia nhìn lên.

Trước hết nhìn đến là một cánh tay tuyệt trắng như ngọc.

Chỉ thấy làn da như mỡ đông, ngón tay thiên thiên như ngọc, ngay cả móng tay cũng được cắt sửa chỉnh tề, thập phần xinh đẹp! Làm cho người ta nhìn đều có kích thích muốn nắm thật chặt.

Còn có một đoạn cánh tay lộ ở bên ngoài kia, chỗ cổ tay lại mang theo một cái vòng tay từ dương chi ngọc thượng đẳng tạo ra mà thành.

Vòng tay lỏng lẻo trong suốt, nổi bật lên cánh tay tuyệt trắng như ngọc càng thêm tinh xảo xinh xắn. . . . .

Theo ngọc thủ xinh đẹp mềm mại kia nhìn lên, một khuôn mặt nhỏ nhắn hàm chứa ý cười ôn hòa liền xuất hiện trong tầm mắt của Dạ Quân Lăng.

Đào chi yêu yêu, chúc chúc kỳ hoa!

Thu hút ánh nhìn nhất là một đôi mắt đen nhánh xinh đẹp!

Đây là một đôi mắt như thế nào! ?

Hắc bạch phân minh, ngập nước, tựa như nước suối sạch sẽ nhất trên đời!

Lại giống như một đôi mắt mĩ hảo xinh đẹp, dưới ánh mặt trời tản ra ánh sáng loá mắt quang mang, rạng rỡ phát sáng. . . . .

Thấy vậy, trong lòng Dạ Quân Lăng không khỏi kinh sợ.

Đã từng có người nói, nhìn ánh mắt một là người có thể nhìn ra tới cùng là một người như thế nào.

Trước kia, trong mắt cô gái này, hẳn thấy lãnh ngạo, tàn nhẫn, hơi mù, giống như một con rắn độc, làm cho người ta không rét mà run, sinh lòng chán ghét.

Nhưng là hiện tại, ánh mắt nữ tử này xinh đẹp, trong suốt như thế.

Mà còn, thời điểm nhìn về phía hắc hắc, trong mắt hàm chứa điểm điểm ý cười, giống như ánh mặt trời trong khe suối, tản ra ánh sáng vô cùng quang mang. . . . .

Đẹp quá. . . . .

Trong lòng Dạ Quân Lăng đang hết sức kinh diễm, bên tai liền truyền đến một thanh âm ngọt ngào thanh thúy ——

"Nha, ăn đi!"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lăng phục hồi tinh thần lại, không khỏi ngẩng đầu nhìn lại.

Khi chống lại đôi mắt mĩ hảo cười kia, như là ma quỷ sui khiến, Dạ Quân Lăng cư nhiên tiếp nhận chuỗi thịt nướng nàng đưa cho.

Đợi đến lúc phục hồi tinh thần lại, Dạ Quân Lăng không khỏi ngây ngẩn cả người.

Trời ạ!

Nếu đổi lại là trước kia, đánh chết hẳn cũng sẽ không nhận gì đó từ nữ nhân ác độc này. Nhưng hiện tại. . . . .

Nhìn chuỗi thịt hương thơm nghi ngút trong tay, Dạ Quân Lăng chỉ ngây ngốc nhìn, mâu trung mang theo nghi hoặc bất khả tư nghị. . . . .

Đối với tâm tư của Dạ Quân Lăng, Nhạc Đồng Đồng không biết.

Thấy Dạ Quân Lăng chỉ cầm chuỗi thịt nướng kia ngốc đứng ở nơi đó, không khỏi mở miệng nói.

"Ăn đi! Thứ này là lấy ra ăn, không phải để xem!"

Vừa nói, Nhạc Đồng Đồng vừa ăn chuỗi thịt dê mới vừa nướng xong, ăn miếng đều là dầu.

Chỉ là, thời điểm Dạ Quân Lăng nhìn Nhạc Đồng Đồng nồng nhiệt ăn, ăn đến miếng đầy dầu lại cảm thấy nữ tử như vậy phi thường chân thật!

Hơn nữa, lại vẫn phi thường . . . . . Đáng yêu. . . . .

Gặp quý! Hẳn cư nhiên cảm thấy nữ nhân tâm địa ác độc này đáng yêu!?

Trong lòng Dạ Quân Lăng rung động, nếu là dĩ vãng, hẳn khẳng định sẽ vứt bỏ chuỗi thịt trong tay, nhưng là. . . . .

Nhìn chuỗi thịt vàng óng trong tay, còn có mùi thơm làm cho người ta thêm nhỏ dãi kia.

Dạ Quân Lăng do dự . . . . .

Thứ này, nhìn giống như mùi vị không tệ!

Liên ăn một miếng, ăn một miếng xem có được hay không. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Cười tuyệt mỹ

Trong lòng Dạ Quân Lăng vùng vẫy, sau cùng vẫn là mỹ thực chiếm thượng phong.

Nguyên bản, Dạ Quân Lăng chỉ là muốn ăn một miếng, nếm thử hương vị.

Ai biết, khi mỹ vị kia vào miệng cư nhiên không dừng lại được!

Không thể tưởng được, thịt này thêm gia vị nướng lên ăn ngon như vậy.

Rõ ràng là không đáng giá tiền bạc gì đó, so với sơn hào hải vị hẳn ăn bình thường càng thêm ngon!

Năm chuỗi thịt, Dạ Quân Lăng thoáng cái liền ăn sạch.

Ăn xong, Dạ Quân Lăng còn có điểm thêm thưởng liếm liếm cánh môi, một bộ còn chưa ăn đủ.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Cái thiếu niên ngạo kiều này, chính là khó chịu!

Rõ ràng là muốn ăn lại làm ra một bộ không thích ăn.

Hiện tại ăn xong rồi lại có bộ dáng thêm thưởng, nhìn thế nào cũng thấy thú vị!

Tuy nói thiếu niên này cho mình ấn tượng không tốt lắm, cũng biết hẳn không thích mình.

Nhưng Nhạc Đồng Đồng lại một điểm cũng không để ý.

Hơn nữa, mọi người chán ghét, kỳ thật là thái hậu trước kia, cũng không phải nàng.

Trong lòng suy nghĩ, Nhạc Đồng Đồng vừa nướng nhục thịt vừa hướng Dạ Quân Lăng đang liếm môi mở miệng nói.

"Muốn ăn thì tự mình nướng, nếu không biết, Ai gia có thể dạy người!"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lăng vốn là do dự một phen, sau cùng, vẫn là mỹ thực hấp dẫn quá lớn.

Hơn nữa, nhìn tất cả mọi người tự nhiên thiêu nướng, Dạ Quân Lăng cảm thấy phi thường mới mẻ!

Dù sao, từ nhỏ đến lớn, hắn muốn ăn cái gì cũng chỉ cần nói một câu là có thể, đâu nào thử qua chính mình động thủ làm! ?

Chỉ là nhìn tất cả mọi người động thủ thiêu nướng, trong lòng Dạ Quân Lăng không khỏi rộn rạo.

Một bên Tiểu Quế Tử cũng là một bộ ngo ngoe muốn thử bộ dáng, thấy vậy, Dạ Quân Lăng cũng không tái nhiều do dự .

Một tay cầm lấy loại thịt chính mình thích ăn, học những người khác hành động, từ từ nướng trên lưới sắt.

Chỉ là, Dạ Quân Lăng từ nhỏ đến lớn đã bao giờ phải làm loại chuyện này! ?

Kết quả là, chuỗi thịt Dạ Quân Lăng nướng, toàn bộ đều bị hần nướng cháy.

Nhìn chính mình nướng gì đó đều toàn bộ cháy đen, Nhạc Đồng Đồng nướng lại vàng ươm, hơn nữa không ngừng tản mát ra mùi thơm làm cho người ta thèm nhỏ dãi.

Thấy vậy, Dạ Quân Lăng thần tình uể oải.

Rõ ràng hần cũng nướng như những người khác, như thế nào chính mình nướng toàn bộ cháy! ?

Vì thế, Dạ Quân Lăng bày tỏ phi thường ảo não.

Một bên Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, không khỏi mở miệng cười nói.

"Ha ha, người lần đầu tiên nướng, là như vậy, từ từ học là được."

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, nguyên bản thần tình uể oải, trong lòng Dạ Quân Lăng không khỏi một lần nữa bốc cháy lên hi vọng.

Sau cùng, nghe Nhạc Đồng Đồng dạy bảo, lại từ từ nướng.

Bây giờ, Dạ Quân Lăng nướng phi thường kiên nhẫn.

Đến sau cùng, lại càng nướng đầu đầy mồ hôi.

Bất quá, cho dù như vậy, Dạ Quân Lăng cầm lấy một chuỗi thịt cuối cùng không có nướng cháy kia, nội tâm tràn ngập hưng phấn cùng vui sướng!

Dù sao, đây là lần đầu tiên hắn dựa vào chính mình tự mình làm ra!

Dạ Quân Lăng kích động vô cùng, bộ dáng cầm chuỗi thịt dê kia giống như trong tay hần không phải chuỗi thịt dê mà là phần thưởng. . . . .

Đối với hưng phấn cùng vui sướng không chút nào che dấu trên mặt Dạ Quân Lăng, Nhạc Đồng Đồng chỉ là nhếch môi cười yếu ớt.

Cái thiếu niên này thật đúng là dễ dàng thỏa mãn. . . . .

Nhạc Đồng Đồng trong lòng nhớ lại, nhưng mà nàng lại không biết, hiện tại chính mình cười có bao nhiêu mỹ.

Giống như muôn vàn đóa hoa đào nở rộ, đẹp đến kinh thiên động địa!

Vừa lúc, nụ cười tuyệt mỹ này lại vô tình rơi vào trong mắt Dạ Quân Lăng. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Tim đập rộn lên

Nhìn nữ tử bên cạnh cười xinh đẹp đến ánh mặt trời cao ngạo cũng phải thất sắc. Dạ Quân Lăng chỉ cảm thấy tâm mình đột nhiên như bị một cây búa hung hăng đánh vào.

‘bang bang ầm’ tiếng tim đập, nhảy kịch liệt như thế, giống như vạn mã phi nhanh. . . . .

Thật lâu sau, cũng không phục hồi tinh thần lại được.

Mãi đến khi một trận mùi khét truyền đến, cung nhân bên cạnh kinh hô, Dạ Quân Lăng mới hồi phục tinh thần lại.

Nhớ lại chính mình vừa rồi cư nhiên bị nữ tử trước mắt này mê đảo, lại lộ ra bi quần.

May mắn, không ai phát hiện. . . . .

Dạ Quân Lăng ngẫm nghĩ, sau cùng, không dám nhìn Nhạc Đồng Đồng nữa.

Bởi vì, hắn cảm thấy, Nhạc Đồng Đồng hôm nay cùng trước kia thật sự quá bất đồng.

Ở trên người nàng tựa như có một loại sức quyến rũ vô hình, chỉ cần nhìn nhiều một cái sẽ bị hút vào trong đó, vô pháp thoát khỏi. . . . .

Sau cùng, Dạ Quân Lăng ở chỗ Nhạc Đồng Đồng nán lại thật lâu, mãi đến khi no căng bụng mới lau lau khóe miệng, nhàn tản li khai.

Đương nhiên, Dạ Quân Lăng cũng là người có lương tâm, trước khi rời khỏi cũng nướng không ít, sau đó hướng tới ngự thư phòng bên kia đi đến.

Thứ tốt, tự nhiên muốn chia sẻ cùng nhà mình huynh đệ, không phải sao! ?

. . . . .

Trong Ngự thư phòng, Dạ Quân Minh đang cùng đại thần trong triều thương nghị quốc gia đại sự.

Mãi cho đến lúc xế chiều, Dạ Quân Minh mới cùng chúng đại thần thương nghị xong, hơn nữa để cho bọn họ toàn bộ lui ra, sau cùng, chỉ còn lại nam tử trẻ tuổi nhất trong đó.

Trong lúc này, trong ngự thư phòng an tĩnh một mảnh.

Chỉ có đồng hồ tinh xảo khói xanh lượn lờ.

Một vị cung nữ xinh đẹp nhẹ nhàng đem hai ly trà vào, tất cung tất kính lui xuống.

Bất quá, trước khi rời đi, cung nữ xinh đẹp kia vẫn nhìn không được vụng trộm nhìn hai nam tử trẻ tuổi trong ngự thư phòng.

Dù sao, hai nam tử tuấn mỹ ở trong ngự thư này, một cái là Hoàng Đế cao cao tại thượng.

Mặt như mũ ngọc, long chươg phượng tư, phong hoa tuyết đại, tập trung toàn bộ quyền lợi cùng tài phú trí tuệ ở tại toàn thân, tuấn mỹ vô song, thế gian hiếm gặp!

Một cái lại là Thừa tướng trẻ tuổi nhất, Sở Quy Trần!

Bạch y nhẹ nhàng tung bay, mỹ mạo tựa Phan An, nho nhã xuất trần, ôn tồn lễ độ, được ân thịnh sủng, đương triều không hai!

Hai nam tử tuấn mỹ này, mặc kệ người nào đều đẹp làm cho người ta không dời mắt được!

Cũng là nhân vật phong vân được cung nữ thảo luận nhiều nhất.

Tất cả nữ nhân đều có một giấc mơ được làm cô bé lọ lem, mơ có một ngày được những nam tử phong hoa tuyết đại này nhìn trúng. . . . .

Đối với si mê cùng ngượng ngùng trong mắt cung nữ kia, hai nam tử trong ngự thư phòng, lại nhất điểm đều không có nhìn đến.

Có lẽ biết, cũng không để ý.

Dù sao, từ nhỏ đến lớn, trên người mang theo hào quang, làm cho bọn họ vô luận đi đến nơi nào đều có thể trở thành tiêu điểm, đã thành thói quen.

Giờ phút này, Dạ Quân Minh mệt mỏi một ngày nhìn thấy trong ngự thư phòng chỉ còn lại Sở Quy Trần cùng mình, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, miễn cưỡng ngồi trên ghế tử đàn.

Thân thủ nhẹ nhàng xoa xoa mi tâm, giảm bớt một nhọc chi mới nhẹ nhàng nâng chung trà thơm, nhẹ nhàng.

Cảm giác hương trà nhập khẩu, làm cho Dạ Quân Minh không khỏi giãn mày, đôi mắt thanh tỉnh hơn một chút, không khỏi hướng tới bạch y nam tử phía dưới nhìn lại.

Khi thấy bộ dáng bạch y nam tử kia đầu hướng ngoài cửa sổ, hơi hơi thất thần, khuôn mặt tuấn mỹ của Dạ Quân Minh không khỏi sùng sốt, mày kiếm nhẹ chau lại, giữa trán mang theo vài tia nghi hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hạng Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Hương vị

Nhiều lần, hắn đều nhìn thấy Quy Trần lộ ra dáng điệu này, mới đầu hắn cho rằng Quy Trần là tâm hệ quốc sự, hiện tại xem ra giống như có một số việc là hắn không biết. . . . .

Nghĩ tới đây, Dạ Quân Minh không khỏi mở miệng hỏi.

"Quy Trần, người làm sao vậy! ? Có tâm sự! ?"

Nghe được Dạ Quân Minh lời này, Sở Quy Trần không khỏi phục hồi tinh thần lại.

Nhớ lại chính mình cứ nhiên lại thất thần trước mặt Dạ Quân Minh, trên mặt không khỏi ửng đỏ, lập tức, trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Từ khi gặp được mỹ thiếu niên tuấn mỹ như ngọc trên thuyền hoa kia, trong lòng hắn liền thường xuyên nhớ tới thiếu niên kia.

Bởi vì, hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một thiếu niên linh khí như vậy, ở trên người hắn giống như có một cỗ ma lực, nhìn thấy hắn một lần liền có thể đối hắn nhớ mãi không quên.

Thật sự rất muốn trận đấu tranh mau đến, đến lúc đó, hắn liền có thể lại nhìn thấy mỹ thiếu niên tràn ngập linh khí kia. . . . .

Nghĩ tới đây, Sở Quy Trần liền hận thời gian không thể trôi nhanh hơn, đối với ngày đó càng tràn ngập chờ đợi.

Chỉ là hiện tại, đối mặt với ánh mắt của Dạ Quân Minh, Sở Quy Trần cũng không giấu diếm.

Bởi vì, hắn cùng Dạ Quân Minh bề ngoài là quan hệ quân thần, nhưng cũng là quan hệ bằng hữu phi thường tốt.

Nhận thức hơn mười năm, Sở Quy Trần cũng không có cái gì bí mật mà Dạ Quân Minh không biết.

Đồng dạng, chuyện của Dạ Quân Minh, Sở Quy Trần cũng nhất thanh nhị sở.

Hiện tại, nhìn ánh mắt thăm dò của Dạ Quân Minh kia, Sở Quy Trần môi đỏ hơi vạch, không khỏi mở miệng cười nói.

"Ha ha, chỉ là nghĩ tới một người."

"Nghĩ đến một người! ? Là ai! ?"

Nghe được Sở Quy Trần lời này, Dạ Quân Minh không khỏi cảm thấy hứng thú.

Dù sao, thời gian nhận thức Sở Quy Trần dài như thế, tuy có không ít nữ nhân yêu thương nhưng nhớ hắn, hắn lại chưa từng để tâm đến những nữ nhân kia!

Có thể được Sở Quy Trần nhớ đến, khẳng định là một người phi thường đặc biệt.

Ngay lúc Dạ Quân Minh tò mò hết sức, Sở Quy Trần vừa thấy ánh mắt Dạ Quân Minh che kín hứng thú, liền biết hắn hiểu nhầm.

Vì thế, môi đỏ mở ra, không khỏi mở miệng cười nói.

"Bệ hạ, người kia không phải nữ nhân, mà là một. . . . ."

Nói tới đây, Sở Quy Trần không khỏi dừng một chút, trong đầu không khỏi xuất hiện một khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ không tỳ vết như ánh nắng chiều.

"Thiếu niên phi thường tài hoa đào đạt linh khí bức người !"

"A...! ? Tài hoa đào đạt linh khí bức người! ?"

Nghe được Sở Quy Trần lời này, Dạ Quân Minh không khỏi nhướn mày kiểm.

Dù sao, có thể từ trong miệng Sở Quy Trần nhận được nhận xét cao như vậy, thiếu niên kia khẳng định có chỗ hơn người!

Dạ Quân Minh là người trọng nhân tài, hơn nữa hiện tại triều đình đúng là rất thiếu người, nếu như đúng như Sở Quy Trần nói, nếu thiếu niên kia có thể trở thành hắn sử dụng, là chuyện không thể tốt hơn.

Nghĩ tới đây, Dạ Quân Minh không khỏi mở miệng hỏi.

"Thiếu niên kia tới cùng là người nào! ? Có thể để cho Quy Trần người khen không dứt miệng, Trẫm thật muốn gặp mặt."

Nghe được Dạ Quân Minh lời này, Sở Quy Trần chỉ là nhẹ nhàng lắc lắc đầu, mở miệng nói.

"Kỳ thật, trừ tên của thiếu niên kia ra, ta đối với hắn hoàn toàn không biết gì cả, chỉ là, chúng ta nhất kiến như cố, đã ước hẹn ngày trận đấu tranh tài sẽ gặp mặt."

"A..., trận đấu tranh tài! ?"

Nói tới đây, Dạ Quân Minh không khỏi có vẻ dăm chiêu.

Đối với thiếu niên trong miệng Sở Quy Trần kia, Dạ Quân Minh cũng cảm thấy có hứng thú, nếu như thiếu niên kia đúng như lời Sở Quy Trần nói, hắn trái lại rất muốn gặp. . . . .

Ngay tại Dạ Quân Minh trong lòng suy nghĩ, đột nhiên, một trận hương vị làm cho người ta thêm nhỏ dãi từ bên ngoài nhẹ nhàng tràn vào.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậ Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Thay đổi một người

Nghe hương thịt nướng bất thình lình, trên mặt Dạ Quân Minh sững sốt, không khỏi đối với Sở Quy Trần mở miệng hỏi.

"Đây là hương vị gì! ?"

Lúc này, làm sao có thể có loại hương vị này! ?

Hơn nữa, hiện tại lúc này còn chưa tới bữa tối đi! ?

Ngay tại Dạ Quân Minh trong lòng nghi hoặc hết sức, đối với Dạ Quân Minh mà nói, Sở Quy Trần cũng là thần tình nghi hoặc.

Hai người theo phương hướng hương thịt nướng kia bay tới nhìn lại, ngay sau đó, một đạo bóng dáng cao gầy từ bên ngoài vội vàng đến vào.

"Hoàng huynh, ta mang theo đồ ăn ngon, ta hôm nay mới biết được, thì ra những thứ này nướng lên, cứ nhiên ăn ngon như vậy!"

Người chưa tới, tiếng đã tới trước!

Hơn nữa, người có thể chưa thông báo liền có thể tự do ra vào ngự thư phòng trừ Thất vương gia Dạ Quân Lăng nghịch ngợm gây sự kia ra cũng không có người khác!

Giờ phút này, Dạ Quân Lăng lại càng cao hứng phấn chấn thẳng tiến vào ngự thư phòng, vừa thấy trong ngự thư phòng, trừ hoàng huynh tôn kính ra còn có Sở Quy Trần ở đây.

Bất quá, Dạ Quân Lăng cũng không cảm thấy cái gì.

Dù sao, ba người bọn hắn đúng là từ nhỏ cùng nhau lớn lên.

Vì thế, Dạ Quân Lăng liền đối với Sở Quy Trần gật gật đầu, mở miệng nói.

"Sở đại ca cũng ở đây, vừa lúc, tới ăn những thứ này đi! Những thứ này ăn rất ngon, mà những thứ này đều là bản thân ta thân thủ nướng!"

Dạ Quân Lăng nói về mặt hưng trí bừng bừng, thần thái phấn khởi. Giống như mình vừa làm một chuyện phi thường đáng tự hào.

Bất quá, cũng không trách hắn hưng phấn như vậy.

Nói như thế nào, Dạ Quân Lăng cũng đường đường là Vương gia, từ nhỏ đã ở trong cảm y ngọc thực.

Son hào hải vị bình thường lại càng cái gì cần có đều có.

Muốn ăn cái gì chỉ cần nói liền có người tự mình đưa tới, dứt tận miệng hắn đều được!

Hiện tại, một nam tử tôn quý như vậy, cứ nhiên tự mình làm mấy thứ này, nghe vào trong tai Dạ Quân Minh cùng Sở Quy Trần không khỏi làm cho bọn

họ nhao nhao nhú nhú mày.

"Mấy thứ này, là nguoi tự mình nướng! ?"

Dạ Quân Minh nhú mày hỏi.

Trong giọng nói rõ ràng có chút nghi hoặc.

Bởi vì, người đệ đệ này của hần, hần thật sự quá mức hiểu biết, bình thường khẳng định sẽ không làm loại chuyện này, hôm nay là mặt trời mọc từ đằng tây sao! ?

Nghe ra nghi hoặc trong giọng nói của Dạ Quân Minh, Dạ Quân Lăng sợ Dạ Quân Lăng không tin, lập tức đem chuyện xảy ra vừa rồi, không chút nào giấu diếm nói ra.

Nghe Dạ Quân Lăng vừa rồi cư nhiên đi Mộng Nguyệt điện của Thái Hậu, Dạ Quân Minh mày không khỏi nhẹ nhàng nhăn lại.

"Nguoi vừa rồi đi Mộng Nguyệt điện! ?"

"Đúng vậy, Hoàng huynh nguoi cũng không biết, thời điểm ta ngửi được mùi thịt nướng kia mà đi đến Mộng Nguyệt điện, nguoi đoán ta thấy cái gì ! ?"

Nói tới đây, Dạ Quân Lăng cố ý thừa nước đục thả câu.

Thời điểm nhìn ánh mắt Dạ Quân Minh cùng Sở Quy Trần nhao nhao rơi vào trên thân mình, Dạ Quân Lăng mới mở miệng sinh động như thật mở miệng nói.

"Lúc ấy, ta vừa vào đến Mộng Nguyệt điện, còn tưởng rằng mình đi nhầm địa phương! Chỉ thấy mười mấy cung nữ thái giám trong Mộng Nguyệt điện toàn bộ vây quanh một cái lò than ở trong hoa viên thiêu nướng, mọi người vừa cười vừa nói, phi thường thích ý! Lúc ấy ta còn cho rằng nữ nhân kia không có ở đây mọi người mới dám làm càn không tuân thủ quy củ như vậy, ai biết, cái nữ nhân kia cư nhiên ở ngay trong lương đình, lại còn kêu hô ta ăn, dạy mọi người thiêu nướng như thế nào, cái nữ nhân kia, giống như thay đổi một người. . . . ."

Nghe được Dạ Quân Lăng lời này, Dạ Quân Minh mày kiếm không khỏi gắt gao nhăn lại, trong lòng nghi hoặc.

"Thay đổi một người! ?"

"Đúng vậy! Hoàng huynh, cái nữ nhân kia, hôm nay ta thấy, thật sự cùng trước kia phi thường bất đồng, giống như một người khác, nếu không phải bộ dáng nàng không đổi, ta còn cho rằng nàng là giả!"

Nói tới đây, Dạ Quân Lăng vừa cảm thấy nghi hoặc vừa rung động.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Thay đổi một người 2

Trong đầu, không khỏi hồi tưởng lại chuyện vừa rồi phát sinh tại Mộng Nguyệt điện, nếu là trước kia, hần đánh chết cũng sẽ không tin cái nữ nhân tâm địa ác độc kia cư nhiên sẽ hoà mình cùng người trong cung, vừa nói vừa cười, hòa ái dễ gần như vậy.

Kia toàn thân bạch y tung bay, thay thế tơ lụa trước kia.

Một đầu đen tuyền như nước, chỉ là cầm một cái ngọc trầm đơn giản, không còn cái khác.

Cho dù như vậy lại đẹp như nguyệt hoa tiên tử, khiến cho tất cả thiên địa đều vì này mà thất sắc. . . . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Dạ Quân Lăng không khỏi xẹt qua một tia khác thường.

Mà nghe Dạ Quân Lăng miêu tả, Dạ Quân Minh chỉ là trầm mặc không nói.

Cho tới nay, Dạ Quân Lăng đối với Thái Hậu đều là chán ghét cực điểm, trước kia cho dù nhìn thấy nàng cũng sẽ làm như không thấy.

Hiện tại lại thái độ khác thường, miêu tả Thái Hậu cùng trước kia hoàn toàn bất đồng.

Nghe vậy, Dạ Quân Minh chẳng những không cảm thấy Thái Hậu thay đổi, ngược lại có chút đề phòng.

Bởi vì, Dạ Quân Minh cho rằng, Thái Hậu tâm ngoan thủ lạt, thủ đoạn hung tàn, nàng đã làm vô số chuyện thương thiên hại lý, mọi người đều thấy rõ ràng.

Hắn mới không tin tưởng, Thái Hậu tâm địa ác độc thật sự sẽ biến thành như lời Dạ Quân Lăng.

Ngược lại cảm thấy Thái Hậu tâm cơ thâm trầm.

Nhớ lại, trước kia lúc Tiên Đế tại vị bởi vì tin lời Quốc Sư nói, cho rằng Thái Hậu là mệnh mẫu nghi thiên hạ, cho nên đối với nàng sùng ái có thêm.

Có Tiên Đế sùng ái, Thái Hậu ở hậu cung sở tác sở vi, làm mưa làm gió.

Hiện giờ, đại thụ đề dựa vào đã ngã xuống, cho dù vẫn là Thái Hậu địa vị cao quý cũng không thể như trước.

Chẳng lẽ, nữ nhân kia là muốn ở trước mặt mọi người diễn trò! ? Hiện tại thay đổi là có mục đích! ?

Càng nghĩ, Dạ Quân Minh cảm thấy cái khả năng này phi thường lớn.

Kết quả là, phượng mâu xinh đẹp kia không khỏi lóe ra, môi mỏng mở ra, liền đối với Dạ Quân Lăng mở miệng nói.

"Mất thấy chưa hẳn là thật sự, có lẽ, nàng là cố ý ở trước mặt người diễn trò, về sau, đề phòng nàng một chút, nữ nhân này, không đơn giản!"

Nghe được Dạ Quân Minh lời này, Dạ Quân Lăng nguyên bản vẫn cao hứng phấn chấn nghe vậy, trên mặt vốn là sùng sốt lập tức cúi đầu liếm mầu, nhẹ nhàng ‘a...’ một tiếng, không có phản bác.

Bởi vì, cho tới nay, Dạ Quân Lăng luôn nghe lời người mà hắn gọi là Hoàng Huynh này.

Hoàng Huynh nói, khẳng định không giả.

Hơn nữa, trong lòng hắn kỳ thật cũng có rất nhiều nghi hoặc.

Rõ ràng là một người tâm địa ác độc như vậy, trước kia sở tác sở vi, nhân thần bị phẫn, mọi người đều biết.

Hiện tại lại đột nhiên biến thành một người khác, có lẽ, đúng như Hoàng huynh nói, nữ nhân kia, là cố ý như vậy, có tâm cơ khác. . . . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Dạ Quân Lăng không khỏi buồn phiền.

Bởi vì, trái ngược với nữ nhân tâm địa ác độc trước kia, hắn thiết tình thích cái nữ nhân hiền lành hiện tại này.

Nếu như nàng thật sự cố ý diễn trò trước mặt hắn, kia thật sự thật là đáng sợ. . . . .

. . . . .

Ngày trận đấu tranh tài, dưới sự chờ mong của Nhạc Đồng Đồng rốt cục đã đến.

Ở hoàng cung nhiều ngày như vậy, Nhạc Đồng Đồng cảm thấy thân mình sắp mọc râu lên rồi, hôm nay, nàng nhất định phải tận tình ngoạn chơi một phen.

Lại nói, hôm nay có thể nhìn thấy Sở Quy Trần tao nhã như trích tiên kia, tâm tình Nhạc Đồng Đồng lại càng sung sướng không thôi.

Không làm kinh động cung nhân, Nhạc Đồng Đồng lại cùng Thúy Nha thay toàn thân nam trang, tính toán dọc theo đường lần trước xuất cung, trèo tường xuất cung.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậ Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Tái xuất cung

Nguyên bản, Nhạc Đồng Đồng cũng đề cho Thúy Nha đến Dạ Quân Minh bên kia xin chỉ thị, ai biết, cung nhân lại nói Hoàng Thượng không ở trong cung.

Nếu như không được hoàng thượng cho phép, nữ tử hậu cung không được xuất cung.

Chẳng qua, Nhạc Đồng Đồng là người nào! ?

Dù sao lần trước đã vụng trộm trèo tường xuất cung, có lần đầu tiên, khẳng định sẽ có lần thứ hai.

Kết quả là, Nhạc Đồng Đồng mang theo Thúy Nha thần tình thần sắc, tính toán hướng tới địa phương lần trước xuất cung đi đến.

Ai biết, khi Nhạc Đồng Đồng đi tới cây đại thụ lần đó xuất cung lại phát hiện, đại thụ có thể leo ra kia đã bị chặt đứt.

Nhìn đến đại thụ bị chặt đứt kia, Nhạc Đồng Đồng mày không khỏi gất gao vắn cùng một chỗ.

Bởi vì, nàng chỉ phát hiện chỗ này có thể xuất cung, nhưng gốc cây đại thụ này lại bị chặt đứt, nàng muốn như thế nào leo ra! ?

Một bên Thúy Nha thấy vậy, nghĩ nghĩ, liền mở miệng nói.

"Thái hậu, nô tỳ nhớ mấy hôm trước không phải hạ một hồi mưa bão sao! ? Cây đại thụ này khẳng định khi đó bị sét đánh đoạn, nếu không, chúng ta sẽ không cần xuất cung thôi! ? Dù sao cũng ra không được."

Thúy Nha mở miệng nói.

Tuy Thúy Nha cũng rất muốn xuất cung nhìn trận đấu tranh tài lần này, dù sao vẫn là tiểu cô nương, thích náo nhiệt là thiên tính.

Chỉ là, nàng càng yêu quý mạng nhỏ của mình.

Lần trước là vận khí các nàng tốt mới không làm cho người ta phát hiện các nàng xuất cung.

Chỉ là, vận khí này không phải lúc nào cũng có, ví như bây giờ bị người phát hiện các nàng chưa được Hoàng Thượng cho phép đã vụng trộm xuất cung thì nên làm cái gì bây giờ! ?

Cho dù là Thái Hậu địa vị cao quý, khẳng định cũng sẽ bị trừng phạt đi!?

Hơn nữa, thân là Thái Hậu, vụng trộm xuất cung, truyền ra ngoài, còn ra thế thống gì! ?

Trái ngược với Thúy Nha lo lắng trùng trùng, Nhạc Đồng Đồng đứng là không nghĩ tới nhiều như vậy.

Nhân sinh ngắn ngủn vài thập niên, nếu như sống bó tay bó chân, còn không bằng không sống!

Cho nên, trong từ điển của Nhạc Đồng Đồng chính mình sống khoái hoạt mới là trọng yếu nhất!

Cho dù hiện tại, đại thụ thể leo ra đã bị chặt đứt, vẫn không thể đánh tan ý muốn xuất cung của Nhạc Đồng Đồng.

Hơn nữa, hôm nay là ngày nàng cùng Sở Quy Trần ước định gặp mặt, nàng cũng không muốn thất ước.

Trong lòng suy nghĩ, Nhạc Đồng Đồng đôi mắt đẹp không khỏi quét một vòng bốn phía.

Chỉ thấy nơi này vô cùng lộn xộn, cỏ dại mọc đầy, vừa thấy liền biết rất lâu cũng chưa có người đến bên này.

Mà đại thụ có thể leo ra khỏi cung đã bị chặt đứt, hiện tại trên người nàng lại không có công cụ khác, cũng không biết như thế nào vượt qua mặt tường cao này.

Nhìn tường đồ cao cao này, Nhạc Đồng Đồng vô cùng ảo não, nếu nàng có thể có khinh công như trong phim võ hiệp thì thật tốt!

Chỉ cần nhẹ nhàng nhảy liền có thể nhảy qua.

Chỉ là, mộng tưởng là tốt đẹp, hiện thực lại phi thường tàn nhẫn.

Cúi đầu nhìn thân thể mình nhu nhược gió thổi qua cũng có thể đổ, coi năng lực này, có thể nhảy lên tường ước chừng bốn thước này quả thực là chuyện viễn tưởng!

Tuy đây là chuyện không có khả năng, bất quá, Nhạc Đồng Đồng cũng không biết là quá mức ảo não hay là động kinh, trong lòng đột nhiên nảy lên một ý nghĩ quái dị.

Nhảy qua đi!

Nàng có thể nhảy qua!

Trong lòng giống như có thanh âm kêu hô.

Trong lòng quái dị, ngay sau đó, Nhạc Đồng Đồng cũng không nghĩ nhiều, hai chân giống như có ý thức, vốn là lui về phía sau hai bước, lập tức một tiếng trống lâm tinh thần hăng hái thêm, liền hướng tới mặt tường kia vọt tới.

Mũi chân trùng điệp điểm xuống đất, nhún người nhảy lên, ngay sau đó, Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy mình giống như phi yến, thân thể nhanh chóng bay lên trời.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Bí mật trên người

Một loạt động tác này, giống như có thần lực thao túng.

Đội Nhạc Đồng Đồng phục hồi tinh thần lại hết sức rung động phát hiện chính mình cứ nhiên đứng ở phía trên tường đỏ cao cao kia. . . . .

"Trời ạ! Đây, tới cùng là chuyện gì xảy ra! ?"

Mắt đẹp trừng lớn, nhìn vị trí của mình, trong đầu Nhạc Đồng Đồng có khoảng khắc trống rỗng.

Ngay sau đó, trong lòng lại vừa rung động vừa nghi hoặc.

Tường đỏ này ít nhất cũng cao bốn thước, nếu là người bình thường khẳng định sẽ không lập tức liền nhảy lên được.

Nhưng nàng!

Cứ nhiên dễ dàng nhảy lên, mà cũng không phải thở gấp. Giống như sự tình này đối với nàng mà nói chỉ là chuyện nhỏ như hạt mè hạt đậu thôi. . . . .

Chỉ là, căn cứ vào thăm dò của nàng, Thái Hậu trước đây là con gái độc nhất của Hộ quốc Đại tướng quân, hung hãn ương ngạnh, cũng không biết võ công.

Nhưng, coi tình huống hiện tại, xem ra, khối thân thể này biết võ công, hơn nữa, võ công cũng không tồi. . . . .

Nhưng vì cái gì Thái Hậu trước đây muốn ẩn tàng võ công! ?

Chẳng lẽ, Thái Hậu trước đây, trên người lại ẩn dấu bí mật khác! ? ?

Càng nghĩ, sự nghi ngờ trong lòng Nhạc Đồng Đồng càng lớn.

Tổng cảm giác, có chuyện gì đó mà nàng không biết. . . . .

Nhưng nàng không có trí nhớ của khối thân thể này, cho nên dựa vào nàng nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra một cái nguyên do.

Mãi đến dưới Thúy Nha phục hồi tinh thần lại, nhin không được hút một ngụm khí, kinh hô lên.

"Nha! Thái Hậu nương nương, người, người, người là như thế nào đi lên! ? Thái hậu nương nương, người, người quá lợi hại!"

Nghe được thanh âm Thúy Nha phía dưới tràn ngập rung động cùng ánh mắt sùng bái, giống như fan nhìn thấy thần tượng mình sùng bái, làm cho Nhạc Đồng Đồng hư vinh cảm tỏa ra.

Cũng không nghĩ nhiều mình vừa rồi là chuyện gì xảy ra, lông mi khẽ chớp.

"Hừ! Chỉ là cao vài thước, chuyện nhỏ!"

Nhạc Đồng Đồng lên mặt nói, nếu như rơi vào trong mắt những người khác, khẳng định cảm thấy nàng quá mức đắc ý.

Chỉ là Thúy Nha lại một điểm cũng không cảm thấy, ngược lại đối với Nhạc Đồng Đồng càng thêm sùng bái phục sát đất.

Đối mặt với ánh mắt sùng bái của Thúy Nha, bản thân Nhạc Đồng Đồng cảm thấy tốt bụng liền phát phát tay đối với Thúy Nha mở miệng nói.

"Đừng quá sùng bái Ai gia, Ai gia chỉ là cái truyền thuyết!"

"Truyền thuyết! ?"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng nói kỳ quái như vậy, Thúy Nha không khỏi nghiêng đầu, tràn đầy khó hiểu.

Nhạc Đồng Đồng cũng không muốn giải thích thêm, mắt thấy hiện tại thời gian không còn sớm, cũng không biết Sở Quy Trần có phải đã ở Phụng Lai Lâu chờ nàng hay không.

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng liền giơ tay ra với Thúy Nha, mở miệng nói.

"Tới, đưa tay cho Ai gia, Ai gia kéo ngươi lên!"

"Ngạch, nhưng, Thái Hậu, nô tỳ với không tới tay ngươi, tường này thật sự rất cao!"

Thúy Nha nhíu mi thân tình ảo não nói.

Nhạc Đồng Đồng nghe vậy cũng hiểu được Thúy Nha nói không sai.

Tường này ít nhất cũng cao bốn thước, bộ dáng Thúy Nha cũng không cao, cho dù kiễng chân lên cũng không bắt được tay nàng.

Nhưng ở trong này lại không có vật khác kéo nàng lên, thật sự làm cho người ta khó xử!

Nhạc Đồng Đồng suy nghĩ, ngay sau đó, nghĩ nghĩ, liền đối với Thúy Nha mở miệng nói.

"Ai, một khi đã như vậy, Ai gia cũng không biện pháp, Thúy Nha, ngươi trở về đi! Ai gia một người xuất cung là được!"

Vừa nghe đến Nhạc Đồng Đồng lời này, Thúy Nha lập tức kinh hô lên.

"A! Thái Hậu, cái này làm sao có thể! ? Thái Hậu nương nương là thân thể ngàn vàng, nếu như sau khi rời khỏi đây gặp cái gì nguy hiểm, đến lúc đó nên làm cái gì bây giờ! ? Vẫn là để cho nô tỳ đi theo Thái Hậu đi!"

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậ Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Bí mật trên người 2

Thúy Nha lo lắng nói, tựa như sợ Nhạc Đồng Đồng không mang theo nàng.

Nhạc Đồng Đồng biết Thúy Nha trung tâm, bất quá hiện tại cũng thật sự không có biện pháp.

Cho dù hiện tại Thúy Nha trở về lấy dây thừng đến cũng mất thời gian, khả năng còn có thể dẫn tới những người khác chú ý.

Lại thêm nữa, nàng hiện tại đã biết thân thể có võ công, tuy chưa tỷ thí cùng người khác, bất quá, nếu như gặp các loại du côn cũng có thể trốn.

Trong lòng tính toán, Nhạc Đồng Đồng liền có chủ ý.

"Được rồi, đừng nhiều lời, tâm ý Ai gia đã quyết, ngươi trở về đi! Khi nào mặt trời lặn Ai gia sẽ trở về ! Không nói nữa, chờ một lúc gặp!"

Nhạc Đồng Đồng nói xong lời này cũng không chờ Thúy Nha nói cái gì, thân thể nhẹ nhàng nhảy lên, ngay sau đó hai chân đã rơi xuống đất.

Đứng chắc trên mặt đất trong lòng Nhạc Đồng Đồng vẫn cảm thấy bất khả tư nghị.

Thân thể này giống như so với mình tưởng tượng tốt hơn rất nhiều a!

Không biết chính mình có thể là cao thủ võ lâm không địch thủ trong truyền thuyết hay không! ?

Ha ha, coi như mình si tâm vọng tưởng, ngẫm lại cũng là phi thường tốt đẹp!

Kết quả là, tâm tình Nhạc Đồng Đồng vô cùng sung sướng hướng tới Phụng Lai Lâu đi đến!

.....

Hôm nay trời trong nắng ấm, ngàn dặm không mây, ánh mặt trời vũ mị, thật sự là một ngày tốt xuất du đạp thanh!

Có lẽ hôm nay chính là trận đấu tranh tài mỗi năm một lần, hôm nay đường phố kinh thành người đến người đi, ngựa xe như nước, tấp nập không ngừng.

Tuy chỉ mới xuất cung một lần, đối với đường kinh thành vẫn còn không quen thuộc, chỉ là Phụng Lai Lâu chính là khách điểm số một số hai kinh thành, cho nên, Nhạc Đồng Đồng rất dễ tìm được.

Khi Nhạc Đồng Đồng vừa bước vào Phụng Lai Lâu, một điểm tiểu nhị vai vắt khăn tay, tay cầm ấm nước lập tức tiến đến tươi cười hướng tới Nhạc Đồng Đồng.

"Ha ha, vị công tử này, Sở công tử đã đến đây a! Hiện giờ người đang ở ngay tại phòng Mộc Lan lâu ba chờ công tử!"

Nghe được điểm tiểu nhị lời này, trên mặt Nhạc Đồng Đồng không khỏi sùng sốt, lập tức, nghiêm túc đánh giá điểm tiểu nhị trước mắt một phen, nhớ lại điểm tiểu nhị này chính là lần trước tiếp đón nàng cùng Sở Quy Trần.

Chỉ là, bọn hắn mới thấy qua một lần, điểm tiểu nhị này mỗi ngày nghênh đón nhiều khách nhân như vậy, làm sao có thể liếc mắt một cái liền nhớ ra nàng là ai! ?

Ngay lúc Nhạc Đồng Đồng nghi hoặc hết sức, điểm tiểu nhị kia giống như biết trong lòng Nhạc Đồng Đồng nghĩ gì, lập tức mở miệng cười nói.

"Ha ha, tiểu nhân tuy mỗi ngày đều phải tiếp đãi rất nhiều khách nhân, nhưng bộ dạng tuấn tú giống như công tử quả thực làm cho người ta vừa nhìn qua khó quên, tự nhiên nhớ rõ công tử ngài đã tới!"

Tuy nói trong lời nói điểm tiểu nhị này có ý tứ khen tặng, chỉ là, nghe cũng làm cho người ta thoải mái.

Nhạc Đồng Đồng cũng biết, thân thể hiện tại này bộ dáng cũng rất đẹp mắt, y phục cũng bắt mắt, tự nhiên làm cho người ta đã gặp qua là không quên được.

Trong lòng đắc ý, lập tức Nhạc Đồng Đồng lấy ra một thỏi bạc thưởng cho điểm tiểu nhị.

Điểm tiểu nhị tiếp nhận bạc Nhạc Đồng Đồng thưởng lại càng cười không thấy mắt.

Này ước chừng cũng gần mười hai lượng bạc! Là nửa năm tiền công hắn làm tiểu nhị a!

Không thể tưởng được công tử này hào phóng như vậy!

Thời điểm điểm tiểu nhị trong lòng vui vẻ nở hoa, Nhạc Đồng Đồng đối với điểm tiền thưởng ấy lại nhất điểm cũng không để ở trong lòng.

Trước kia nhà nàng phi thường giàu có, vẫn không lo ăn mặc.

Đến nơi đây, thân là Thái Hậu cao cao tại thượng lại càng cảm y ngọc thực, đeo vàng đội bạc, lão hoàng đế trước kia ban cho không ít trân bảo hiếm lạ.

Một rương vàng bạc châu báu kia xem nhiều cũng ngấy.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hại Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Xuất cung gặp Dạ Quân Minh

Một chút tiền kia có thể làm cho người ta vui vẻ như vậy, Nhạc Đồng Đồng cũng hiểu được đáng.

"Được rồi, người không cần để ý ta, bản thân ta đi lên là được."

Bỏ xuống những lời này, Nhạc Đồng Đồng liền hướng tới phương hướng lâu ba đi đến.

Lần trước đã tới Phụng Lai Lâu, cho nên đối với nơi này Nhạc Đồng Đồng cũng không xa lạ.

Nghĩ đến Sở Quy Trần đang chờ nàng, trong lòng nàng không khỏi nảy lên một cỗ sung sướng.

Chân lại càng gia tăng tốc độ, không đến một chốc, người đã đi tới bên ngoài phòng Mộc Lan.

Cửa khép hờ, Nhạc Đồng Đồng lại càng không nghĩ ngợi, lấy tay đẩy đẩy.

Môi mọng mở ra, thanh âm vui vẻ kia theo miệng anh đào của nàng phút chốc tràn ra.

"Ha ha, Sở đại ca, để người đợi lâu, thật sự xấu hổ! Hôm nay cứ tính cho ta!"

Nhạc Đồng Đồng mở miệng hào khí cười nói, dù sao tiền bạc đối với nàng mà nói là chuyện nhỏ. Chỉ cần cao hứng là được.

Chỉ là, khi đôi mắt đẹp của Nhạc Đồng Đồng đảo qua, nhìn đến tình huống trong phòng, cả người lập tức giống như bị sét đánh trúng, rung động như hoá thạch!

Chỉ thấy ——

Trong phòng, trừ Sở Quy Trần ra, lại vẫn hơn vài nam tử.

Mãng bào tử sắc quần thân, bên hông là đai lưng kim sắc khảm bảo thạch, bày ra dáng người gầy gò của nam tử kia vô cùng nhuần nhuyễn.

Bên hông đeo một khối tử ngọc thượng đẳng, vừa thấy liền biết giá trị xa xỉ.

Một đầu tóc đen tuyền như tơ lụa dùng một cây tương khảm tử sắc bảo thạch cột lên, tăng thêm tuấn mỹ!

Ngũ quan hình dáng rõ ràng, giống như quý phù thần công tỉ mỉ tạo hình mà thành!

Mây kiếm tà phi nhập tóc mai, mũi thẳng như đao gọt, môi mỏng như củ ấu, băng cơ ngọc phu, một đôi mắt đan phượng xinh đẹp, giờ phút này đang nhẹ nhàng dừng ở phía nàng.

Con người màu hồ phách kia dưới ánh mặt trời lại càng tản ra một loại rực rỡ thâm thúy thông thấu.

Giống như một cái thủy đàm ngàn năm sâu không thấy đáy, nhìn như gió êm sóng lặng, bên trong lại che giấu mãnh liệt. . . . .

Cho dù chỉ là an tĩnh ngồi ở chỗ kia, khí tức lãnh liệt cao quý bẩm sinh kia lại càng làm cho không người nào có thể bỏ qua.

Nam tử này nhất định là vương giả đứng ở cao cao đỉnh phong, làm cho người ta nhìn, cam tâm tình nguyện thần phục dưới chân hắn. . . . .

Mà nam tử này không phải người khác, đúng là Hoàng đế cao cao tại thượng của Thương Minh quốc, Dạ Quân Minh! ! !

Mà ngồi bên cạnh Dạ Quân Minh còn có một mỹ thiếu niên toàn thân màu thủy lam quý khí bức người, Dạ Quân Lăng!

Nhìn đến hai huynh đệ Dạ Quân Minh cùng Dạ Quân Lăng, tâm Nhạc Đồng Đồng vô cùng rung động.

Trời ạ!

Dạ Quân Minh bọn hắn làm sao có thể ở trong này! ?

Hơn nữa, bọn hắn cùng quen biết Sở Quy Trần! ?

Trong lòng rung động, ngay sau đó, Nhạc Đồng Đồng như là nghĩ đến cái gì, bình tĩnh đại ngộ.

Sở Quy Trần, Sở Quy Trần!

Trách không được nàng cảm thấy cái tên này quen thuộc như thế, đây chẳng phải là một trong những nhân vật phong vân nhất trong hoàng cung mà mọi người thường hay bàn luận! ?

Thừa tướng tuấn mỹ trẻ tuổi nhất Thương minh quốc, tài hoa hơn người! Sở Quy Trần!

Trời ạ!

Nàng sớm nên nhận ra mới đúng! ? Nàng thật sự quá ngu ngốc!

Chỉ là hiện tại ảo não hối hận đã không làm được chuyện gì, hiện tại trọng yếu nhất là, làm như thế nào để Dạ Quân Minh bọn hắn không phát hiện thân phận của nàng.

Nàng cũng không quên mình là đương kim Thái Hậu, mẫu hậu trên danh nghĩa của bọn hắn.

Hơn nữa, Dạ Quân Minh bọn hắn chán ghét nàng!

Nếu như bị bọn hắn biết, đường đường là Thái Hậu, cư nhiên vụng trộm xuất cung, cũng không biết sẽ gây ra cái gì.

Kết quả là, Nhạc Đồng Đồng nhìn thấy Dạ Quân Minh bọn hắn, trong lòng tuy phi thường rung động, chỉ là rất nhanh nàng liền thu hồi thần sắc chấn động trên mặt, thay một bộ nghi hoặc, đối với Sở Quy Trần mở miệng hỏi.

"Sở đại ca, hai vị này là! ?"

Bạn đang đọc truyện *Manh Hạng Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Dạ Quân Minh tìm tòi nghiên cứu

Nhìn đến bộ dáng Nhạc Đồng Đồng nghi hoặc khó hiểu, Sở Quy Trần lập tức đứng lên giới thiệu bọn hắn cho Nhạc Đồng Đồng.

"A..., để ta giới thiệu cho các ngươi, Nhạc Đồng Đồng là bằng hữu lần trước ta kết giao. Nhạc Đồng, đây là bằng hữu của ta, Quân Minh, đây là đệ đệ của Quân Minh, Quân Lăng."

Sở Quy Trần cố ý lược bớt chữ trong tên của Dạ Quân Minh, bởi vì, tại Thương Minh quốc, chỉ có người trong hoàng thất mới mang họ Dạ.

Đối với cái này, Nhạc Đồng Đồng biết rõ, nhưng trên mặt không biểu lộ ra.

Chỉ là đối với Dạ Quân Minh bọn hắn gật gật đầu, mở miệng cười nói.

"Không thể tưởng được bằng hữu Sở đại ca nhận thức đều phong tư trác tuyệt như vậy!"

"Ha ha, Nhạc huynh đệ cũng là một người phong lưu hiếm có!"

Đối với Sở Quy Trần mà nói, Nhạc Đồng Đồng chỉ là nhếch môi cười.

Mắt đẹp nhẹ nhàng quét một vòng Dạ Quân Minh.

Chỉ thấy Dạ Quân Minh an vị ở nơi đó, một tay cầm ly rượu bạch ngọc, nhẹ nhàng phẩm mỹ tửu, nhưng đan phượng màu xinh đẹp kia vẫn rơi vào trên thân thể nàng.

Tựa như là đang đánh giá cái gì. . . . .

Cho dù nhận thấy ánh mắt của nàng cũng chỉ là nhẹ nhàng gật đầu, lại chưa từng dời mắt.

Thấy vậy, trong lòng Nhạc Đồng Đồng giống như mười lăm người treo thùng mức nước, bất ổn, không yên bất an.

Trời ạ!

Dạ Quân Minh này có phải phát hiện cái gì hay không! ? Bằng không, hắn như thế nào nhìn nàng như vậy! ?

Đã sớm nghe nói Dạ Quân Minh cơ trí hơn người, thông minh quyết đoán, làm việc mạnh mẽ vang dội, là minh quân thông minh cơ trí!

Chẳng lẽ, hắn phát hiện cái gì sao! ?

Trong lòng Nhạc Đồng Đồng khẩn trương không thôi, chỉ là trên mặt chưa từng biểu hiện ra ngoài.

Chỉ là nhú nhú mày, lập tức dùng ánh mắt tràn đầy nghi hoặc nhìn thẳng Dạ Quân Minh, mở miệng khó hiểu hỏi.

"Quân công tử, trên mặt ta có vật gì sao! ? Như thế nào ngươi nhìn ta như vậy! ?"

Càng là trong lòng có quỷ, phải biểu hiện càng thẳng thắn vô tư, như vậy, người khác mới không biết tâm tư của ngươi!

Có lẽ Dạ Quân Minh phát hiện được cái gì, lại có lẽ cái gì đều không có nhận thấy được, Nhạc Đồng Đồng vô luận như thế nào cũng không thể tự loạn trận tuyến.

Theo Nhạc Đồng Đồng lời này, đan phượng màu của Dạ Quân Minh không khỏi lóe ra một cái, lập tức liền thu hồi ánh mắt rơi trên người Nhạc Đồng Đồng, môi mím mở ra, nhàn nhạt nói.

"Không có gì, chỉ là cảm thấy Nhạc huynh đệ bộ dáng không tệ."

Dạ Quân Minh mở miệng, tiếng nói trầm thấp từ tính mê người.

Nếu là đến hiện đại, khẳng định có thể để cho những minh tinh thoái vị!

Chỉ là hiện tại, Nhạc Đồng Đồng nghe đến Dạ Quân Minh lời này, chỉ là cười ha ha nói.

"Hô hô, chỉ là một cái túi da thôi!"

Nhạc Đồng Đồng mở miệng cười đáp, thấy Dạ Quân Minh nghe xong lời này, chỉ nhếch môi âm thầm cười.

Giống như không nhận thấy cái gì, tâm trạng thấp thòm rớt cục hạ xuống.

Nhưng mà, khi nàng ánh mắt vô ý đảo qua, thời điểm ánh mắt rơi vào trên người Dạ Quân Lăng, trong lòng lại căng thẳng.

Chỉ thấy Dạ Quân Lăng tiều tụy từ kia giờ phút này đang nhú mi, dùng ánh mắt che kín nghi hoặc khó hiểu đánh giá nàng từ trên xuống dưới, giống như muốn nhìn thấu nàng từ trong ra ngoài.

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng phi thường không nói gì.

Trong lòng kêu gào!

Đủ rồi! Hai huynh đệ này, tôi cùng muốn nháo thế nào! ??

Ứng phó được một cái, lại đến thêm một cái!

Trong lòng điên cuồng kêu gào, Nhạc Đồng Đồng ngồi nghiêm chỉnh, tuy biết Dạ Quân Lăng đang gắt gao đánh giá mình, lại ra vẻ không biết chuyện.

Nghĩ lại, Dạ Quân Minh cũng không nhận thấy chuyện gì, Dạ Quân Lăng này tâm tư đơn giản khẳng định phát hiện không được cái khác

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Nhìn quen mắt

Nhưng mà, khi Nhạc Đồng Đồng nghe được thanh âm che kín nghi hoặc của Dạ Quân Lăng, sợ tới mức toàn bộ tóc gáy đều dựng thẳng lên-

"Thiếu niên này, bộ dáng như thế nào nhìn quen mắt như vậy! ? Giống như ta đã từng gặp qua ở nơi nào rồi! Tôi cùng là gặp ở nơi nào! ?"

"Ngạch. . . . ."

Tuy Dạ Quân Lăng nói âm lượng rất nhẹ nhưng Nhạc Đồng Đồng vẫn nghe được.

Nghe vậy, Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy một cổ núi cao vô hình đánh úp lại.

Dạ Quân Lăng này không thể nghĩ được nhãn lực của hắn tốt như vậy.

Bất quá cũng khó trách!

Địa vị của nàng là Thái Hậu cao quý, trước đây bọn họ thấy không ít lần.

Thêm nữa mấy hôm trước, bọn hắn lại cùng một chỗ tại Mộng Nguyệt điện thiêu nường, thời gian ở chung dài như thế.

Chỉ là, y phục hiện tại nàng mặc trên người là toàn thân nam trang, ngay cả ngực cũng dùng vải gắt gao bó lại. Trên mặt lại thay đổi một chút.

Nếu chỉ là thay toàn thân nam trang, khuôn mặt tinh xảo kia của nàng thật sự quá mức nữ tính.

Vì thế, nàng liền đem lông mi cong vút của mình hóa thành thô thô anh mi.

Cái mũi nàng cũng bôi đen hai bên cánh mũi, khiến cho cái mũi nhìn qua càng thêm cao mà chắc!

Nàng đã soi gương vô số lần, bộ dáng nàng hiện tại chỉ có thể nói là tư thế oai hùng.

Thêm nữa nàng cái này niên kỷ, đúng là khó phân biệt niên kỷ.

Nếu như Dạ Quân Lăng phát hiện nàng là Thái Hậu, kia thật sự quá lợi hại!

Trong lòng không yên, Nhạc Đồng Đồng bất an.

Cho dù trên mặt trấn định, chỉ là, trời mới biết, sau lưng nàng đã đổ mồ hôi ướt đầm y phục. . . . .

Nhạc Đồng Đồng đang khẩn trương bất an hết sức, có lẽ ánh mắt Dạ Quân Lăng thật sự không chút nào che dấu, làm cho Sở Quy Trần ngồi ở một bên không khỏi mở miệng hỏi.

"Quân Lãng, người như thế nào nhìn Nhạc huynh đệ như vậy! ?"

Nghe được Sở Quy Trần lời này, Dạ Quân Lãng mới thu hồi ánh mắt vẫn rơi vào trên người Nhạc Đồng Đồng, đối với Sở Quy Trần mở miệng nói.

"Ta chỉ là cảm thấy bộ dáng Nhạc huynh đệ này nhìn rất quen mắt, ta hình như đã gặp ở nơi nào. . . . ."

"A..., phải không! ?"

Nghe được Dạ Quân Lãng lời này, Sở Quy Trần chỉ nhàn nhạt đáp lại, nhưng không nói thêm cái gì.

Chỉ là, ở trong lòng hắn kỳ thật cũng có một chút nghi hoặc.

Từ lúc lần đầu tiên nhìn thấy thiếu niên này, kỳ thật, hắn cũng có loại cảm giác giống như đã từng quen biết.

Chỉ là đến bây giờ hắn cũng không nhớ ra mình rốt cuộc ở nơi nào gặp qua hắn!

Công tử tuấn tú như Nhạc Đồng Đồng, nếu thấy khẳng định gặp qua là không quên được mới đúng. . . . .

Sở Quy Trần đang nghi hoặc hết sức, Nhạc Đồng Đồng vừa nghe đến Dạ Quân Lãng lời này, trong lòng lại càng khẩn trương.

Sợ mình sẽ lộ ra sơ hở, trên mặt lập tức làm ra một bộ phi thường ảo não, vừa sờ mặt mình vừa mở miệng ảo não nói.

"Kỳ thật các người không ngừng nói với ta như vậy, ai, có lẽ gương mặt này của ta quá đại chúng, cho nên các người mới có thể cảm thấy nhìn quen mắt đi! ?"

Đối với Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lãng không khỏi xẹt qua một tia nghi hoặc, mở miệng hỏi.

"Mặt đại chúng! ? Đó là thứ gì! ?"

Dạ Quân Lãng không ngừng nghi hoặc, liền ngay cả Dạ Quân Minh cùng Sở Quy Trần một bên nghe xong ánh mắt cũng nhao nhao hướng tới Nhạc Đồng Đồng.

Nhạc Đồng Đồng thấy một câu nói của mình lại dẫn tới ánh mắt mọi người, không khỏi ngậm cắn cắn đầu lưỡi, trong lòng ảo não không thôi.

Môi mọng mở ra, liền mở miệng nói.

"Mặt đại chúng, chính là ý từ đại chúng hoá! Là rất nhiều người đều có, hô hô. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Tâm tư của Dạ Quân Lãng

Nghe được Nhạc Đồng Đồng giải thích, mọi người mới bừng tỉnh đại ngộ.

"Nhạc huynh đệ nói chuyện lại thật mới mẻ !"

Dạ Quân Lãng nghe vậy, không khỏi mở miệng cười nói.

Tuy hắn cảm thấy cái thiếu niên này nhìn quen mắt, chỉ là, không biết như thế nào, tuy lần đầu tiên cùng thiếu niên này gặp mặt, hắn lại đối với thiếu niên này phi thường có hảo cảm.

Dạ Quân Lãng cũng là một người rộng rãi hoạt bát, sau khi nói xong lời này liền lập tức mời Nhạc Đồng Đồng qua đi bên hắn ngồi.

"Tới, Nhạc huynh đệ, đừng đứng! Trước uống ngụm trà, chờ một chút chúng ta liền đi Tây Hồ bên kia xem trận đấu tranh tài! Trận đấu tranh tài rất đẹp mắt! Hàng năm lúc này đều có không ít nữ tử tham gia thi đấu, cảm kỳ thư họa, ca vũ thi từ, cái gì cần có đều có, rất đặc sắc !"

Thấy Dạ Quân Lãng không tiếp tục vương mắc cái đề tài vừa rồi, nghĩ mình đã qua được cửa ải.

Nghe vậy, Nhạc Đồng Đồng không khỏi thờ ra.

Nghe đến Dạ Quân Lãng lời này cũng cảm thấy hứng thú.

Dù sao, ở trong hoàng cung thời gian dài như thế, người nàng cũng sắp mọc râu lên rồi.

Rất không dễ dàng mới ra khỏi hoàng cung, khẳng định phải hào hào chơi đùa, mới không uổng công này!

Kết quả là, Nhạc Đồng Đồng liền cùng Dạ Quân Lãng tán gẫu.

"Tốt lắm! Chúng ta phải hào hào thưởng thức, nghe nói, nữ tử tham gia lần này, một đám bộ dáng yểu gây hoàn phi, mỗi người mỗi vẻ, cũng không biết có phải thật sự hay không! ?"

Thực sắc tính dã, thói thường của con người.

Làm nam nhân, ngoài giả dạng, cũng phải thỉnh thoảng lộ ra tính nết nam nhân mới được.

Dạ Quân Lãng đang nghe đến Nhạc Đồng Đồng lời này, vốn là sững sốt, lập tức liền đối với Nhạc Đồng Đồng nháy mắt ra hiệu một phen, trong mắt tất cả là ý trêu tức.

"Ha ha, không thể tưởng được Nhạc huynh đệ là người phong lưu!"

"Ha ha, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu! Chẳng lẽ Quân nhị công tử không nghĩ như vậy? !"

Nhạc Đồng Đồng mở miệng, giữa trán tất cả là ý trêu tức.

Ai ngờ, Dạ Quân Lãng vừa nghe đến Nhạc Đồng Đồng lời này, khuôn mặt tuần tú vốn là sững sốt, ngay sau đó, một mặt đỏ hồng khó xử liền nhanh chóng nhiễm lên đôi má nguyên bản tuyết trắng của hắn.

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng không khỏi 'oa' một tiếng, ánh mắt nhìn Dạ Quân Lãng lại càng kinh ngạc không thôi.

Trời ạ!

Nàng vừa rồi nói bậy sao! ? Hay là người của triều đại này, vậy mà ngây thơ đến mức này! ?

Nhạc Đồng Đồng đang kinh ngạc hết sức, lại không biết, kỳ thật Dạ Quân Lãng sờ dĩ đồ mặt là vì vừa rồi nghe thấy Nhạc Đồng Đồng nói, trong đầu không khỏi hiện lên một khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp.

Nhớ lại ngày ấy, tại Mộng Nguyệt điện, nàng kia chỉ có bạch y, xuất trần như trích tiên.

Nụ cười xinh đẹp, đủ để cho tất cả thiên địa vì này mà thất sắc. . . . .

Cũng không biết, hiện giờ nàng tới cùng đang làm cái gì! ?

Ngạch, trời ạ!

Đang êm đẹp, vì cái gì hắn lại nghĩ đến nữ nhân độc ác kia! ?

Tuy nói lần trước nữ nhân kia giống như biến thành một người khác.

Nhưng, Hoàng Thượng không phải cũng nói sao! ?

Có lẽ, nữ nhân kia là cố ý ở trước mặt hắn làm như vậy, nàng làm như vậy, là có mục đích!

Nhớ lại đủ loại chuyện ác độc mà nữ nhân kia đã làm, trong lòng Dạ Quân Lãng liền mâu thuẫn không thôi.

Bởi vì hiện tại hắn không biết kia nữ nhân tới cùng là người như thế nào.

Trước kia chỉ biết là nàng tâm địa độc ác, hiện tại. . . . .

Ai, không nghĩ muốn những thứ này.

Hơn nữa, cho dù nàng thay đổi như thế nào cũng cải biến không xong, chuyện nàng và mẫu hậu hắn. . . . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Dạ Quân Lãng không biết như thế nào, có chút âm đạm. . . . .

Nhạc Đồng Đồng ngồi ở bên cạnh Dạ Quân Lãng, thấy giờ phút này trên mặt Dạ Quân Lãng giống như đèn kéo quân, một hồi đỏ, một hồi ảo não, một hồi nhũn mỳ, biểu tình trên mặt thập phần đặc sắc.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hạng Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 56: Nghĩ đến cô nương nhà nào

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng không khỏi phì một tiếng, phì cười không thôi.

"Ha ha, Quân nhị công tử, ngươi làm sao! ? Nghĩ đến chuyện gì vậy! ?"

Theo Nhạc Đồng Đồng bật cười, ánh mắt hai người Sở Quy Trần cùng Dạ Quân Minh ngồi ở một bên cũng nhao nhao rơi vào trên người Dạ Quân Lăng.

Đối với chuyện Dạ Quân Lăng đột nhiên đỏ mặt, mọi người giống như đều phi thường tò mò.

Trái lại Dạ Quân Lăng vừa nhìn thấy ánh mắt mọi người cur nhiên toàn bộ rơi vào trên thân mình, trên mặt không khỏi 囧, lập tức, không hề nghĩ ngợi liền mở miệng nói.

"Không, không nghĩ cái gì!"

"Ha ha, ngươi như vậy còn nói không nghĩ cái gì! ? Nói đi, ngươi không phải nghĩ đến cô nương nhà nào chứ! ?"

Nhạc Đồng Đồng không bỏ qua nét khó xử xẹt qua trong mắt Dạ Quân Lăng, cho nên không nghĩ ngợi liền đem suy đoán trong lòng nói ra.

Kỳ thật, nàng chỉ là tùy ý mở miệng, không thể tưởng được lại nói trúng tâm tư Dạ Quân Lăng.

Dạ Quân Lăng nghe vậy, con ngươi đen nhất thời mở lớn, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc.

Ngay sau đó, trên mặt lại là 囧.

Bộ dáng thất thần lại quần bách kia, rõ ràng cho thấy là bị người nói trúng tâm sự.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, không khỏi cảm thấy vô cùng thú vị.

Thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy Dạ Quân Lăng, thái độ hân hoan với nàng, mắt cao hơn đỉnh, giữa trán tất cả đều là ngạo kiều chi khí.

Giống như một con khổng tước tôn quý kiêu ngạo.

Hiện tại, trên mặt hân lộ ra quần bách khó xử, bộ dáng hiện giờ vô cùng đáng yêu.

Ha ha, vẫn là một tiểu hài tử! Tâm sự vẫn không thể ẩn dấu. . . . .

Nhạc Đồng Đồng đang cảm thấy thú vị hết sức, Dạ Quân Minh một bên nhìn thấy bộ dáng đệ đệ nhà mình quần bách lại ảo não khó xử, mày kiếm không khỏi nhíu lại!

Đối với tiểu đệ đệ kém mình vài tuổi này, Dạ Quân Minh là sủng ái có thêm.

Hiện giờ, người đệ đệ này lại có người trong lòng, như thế nào hẳn lại không biết! ?

Nghĩ tới đây, Dạ Quân Minh môi mỏng mở ra, không khỏi mở miệng hỏi.

"Lăng, là thật sao! ? Ngươi có cô nương yêu mến! ?"

"Ngạch, hoàng, ca ca, mới không phải như vậy, các ngươi đừng nghĩ lung tung! Ta mới không có thích cô nương!"

Nghe được Dạ Quân Minh lời này, Dạ Quân Lăng lập tức nghiêm mặt lớn tiếng ôn ào.

Chỉ là, hân cang như vậy càng biểu hiện ra giấu đầu lòi đuôi.

Mọi người nghe vậy nhao nhao đưa mắt nhìn nhau một phen, trong mắt đều là ý tứ đã hiểu.

"Ha ha, không thể tưởng được trong mấy người chúng ta, niên kỷ của Lăng nhỏ nhất lại tìm được cô nương mình thích sớm hơn chúng ta!"

Đối với khuôn mặt đỏ bừng của Dạ Quân Lăng, Sở Quy Trần phì cười không thôi.

Dạ Quân Lăng nghe vậy, sợ Nhạc Đồng Đồng bọn hắn lại quay chung quanh mình nói tiếp, lập tức từ trên chỗ ngồi đứng lên, đối với Dạ Quân Minh bọn

hắn nói.

"Được rồi, thời gian cũng không sớm, chúng ta nhanh đi Tây Hồ xem trận đấu tranh tài đi!"

Nói xong lời này, Dạ Quân Lăng cũng không chờ những người khác trả lời, hai chân như gió liền hướng tới ngoài cửa chạy đi.

Thấy bộ dáng Dạ Quân Lăng mặt đỏ bừng chột dạ, mọi người cũng chỉ nhìn nhau cười, cùng đi theo ra ngoài. . . . .

. . . . .

Tây Hồ ở phía đông kinh thành.

Tây Hồ diện tích to như vậy, hồ nước trong suốt thấy đáy, nước trong vắt, mênh mông khôn cùng.

Trên bờ dương liễu nhảy múa vòng quanh, giống như một đám vũ cơ mặc lục y đang nhảy múa động lòng người. . . .

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậ Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Trận đấu tranh tài

Mà ở giữa Tây Hồ lại dựng một cái quảng trường diện tích to như vậy.

Đá xanh lát đường, rường cột chạm trổ, bạch ngọc điêu lan, chòi nghỉ mát bát giác, đồ sộ không thôi!

Phóng mắt nhìn đi, ở giữa quảng trường kia là một sân khấu hình tròn.

Dưới võ đài lại bày đặt hàng loạt bàn ghế ngay ngắn chỉnh tề.

Nghe nói trận đấu tranh tài hàng năm đều là cử hành ở trong này.

Giờ phút này đã gần đến giữa trưa, trận đấu tranh tài không sai biệt lắm bắt đầu, cho nên, phía trung tâm quảng trường Tây Hồ đã sớm tấp nập người, không còn chỗ ngồi.

Nhìn quảng trường nhiều người như vậy, Nhạc Đồng Đồng mày không khỏi nhăn lại, mở miệng có vẻ khó xử.

"Phía trên nhiều người như vậy, đã sớm không có chỗ trống! ?"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lăng nghe vậy lập tức nhíu nhíu tuấn mi, mở miệng cười nói.

"Cái này người cũng đừng lo lắng, vị trí của chúng ta đã sớm định, đi!"

Nghe được Dạ Quân Lăng lời này, Nhạc Đồng Đồng không khỏi bừng tỉnh đại ngộ.

Đúng vậy, Dạ Quân Lăng bọn hắn là thân phận gì ?

Chỉ là một trận đấu tranh tài, làm sao có thể không có vị trí bọn hắn !

Nghĩ đến điểm này, Nhạc Đồng Đồng lập tức mặt mày hớn hở, đi theo phía sau bọn họ.

Khi đoàn người Nhạc Đồng Đồng đến quảng trường, một nam tử trung niên có lẽ là quản sự liền lập tức tươi cười nhiệt tình hướng tới bên này đi tới.

"Ha ha, Thừa tướng đại nhân tiến đến, quả thực làm vẻ vang cho kẻ hèn này!"

"Ha ha, Lý lão khách khí . . . . ."

Sở Quy Trần nói vài câu khách khí liền theo sự chỉ dẫn của Lý lão đi tới vị trí phía trước sân khấu ngồi xuống.

Ngồi ở trên vị trí, Nhạc Đồng Đồng không khỏi nhìn bốn phía, bỗng nhiên cảm thấy kẻ có tiền có khác.

Đặc biệt bọn hắn là loại người vừa có tiền lại vừa có quyền này, đài ngộ tự nhiên cùng những người khác không đồng dạng!

Coi!

Bên kia rất nhiều người không có chỗ ngồi, chỉ có thể đứng ở nơi đó!

Tuy hiện tại thời tiết không nóng, nhưng đứng lâu cũng phi thường mệt!

Mà bọn hán nòi này, không chỉ có các loại điểm tâm, còn có trà thơm giải khát, quả thực là hưởng thụ như Hoàng đế!

Ngạch, chính xác mà nói, Dạ Quân Minh là Hoàng đế, đãi ngộ như vậy tự nhiên là cấp hưởng thụ Hoàng đế. . . . .

Nhạc Đồng Đồng vừa nghĩ vừa tính tề đánh giá bốn phía.

Thời gian cũng bất tri bất giác đi qua.

Theo một tiếng trống kích động lòng người nổi tiếng, quảng trường nguyên bản náo nhiệt dần dần an tĩnh lại.

Tất cả mọi người biết, trận đấu tranh tài mỗi năm một lần này sắp bắt đầu, kết quả là ánh mắt mọi người che kín chờ mong, nhao nhao rơi vào phía trên sân khấu.

Không đến một hồi, Lý lão vừa rồi cùng Sở Quy Trần khách sáo liền đi lên sân khấu, sau đó, ở trên đài nói một phen quy củ cùng phần thưởng trận đấu tranh tài, tiện xuống đài.

Tiếp theo, người chủ trì trận đấu tranh tài liền đi lên đài, mở miệng lớn tiếng nói.

"Người dự thi đầu tiên, Liễu Như Mĩ, mười lăm tuổi, nàng biểu diễn là ca hát. . . . ."

Theo người chủ trì nói xong lời này, một nữ tử ăn mặc xinh đẹp bước lên sân khấu, bắt đầu hát.

Tiếng ca kia giống như chim vàng anh, mặc dù hơi trúc trắc, lại coi như không tệ.

Nhạc Đồng Đồng một bên hưởng thụ điểm tâm trước mặt, một bên từ từ thưởng thức biểu diễn trên sân khấu, chỉ cảm thấy ngày hôm nay thật đúng là nhàn nhã thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Trận đấu tranh tài 2

Nhưng mà, không biết như thế nào, Nhạc Đồng Đồng cảm thấy có một ánh mắt nóng bỏng vẫn rơi vào trên người nàng.

Cảm giác được điểm này, Nhạc Đồng Đồng trong lòng cả kinh, lập tức nâng lên đôi mắt đẹp quét bốn phía một phen.

Nhưng mà bốn phía biến người mênh mông, ánh mắt mọi người đều rơi trên sân khấu, nào có người nhìn nàng! ?

Chẳng lẽ là nàng cảm giác sai! ?

Nhạc Đồng Đồng trong lòng nghi hoặc, tiện thu hồi ánh mắt, đem ánh mắt rơi vào phía trên sân khấu.

Chỉ thấy, trận đấu tranh tài lần này, các nữ tử đã dùng hết toàn lực để có thể thắng được giải quán quân!

Này cũng khó trách!

Quán quân trận đấu tranh tài, ước chừng một ngàn lượng bạc!

Trừ có bạc này ra, thắng trận đấu tranh tài hàng năm còn có một lợi ích nữa, đó là gả được cho một lang quân như ý!

Cho nên, trận đấu tranh tài kỳ thật cũng là thời điểm những cô nương chưa lấy chồng triển lộ tài nghệ, vì chính mình tìm kiếm lang quân như ý.

Trong lòng có tính toán, Nhạc Đồng Đồng lại càng nồng nhiệt nhìn biểu diễn trên sân khấu.

Nghĩ đến, nữ tử triều đại này thật đúng là đa tài đa nghệ.

Cầm kỳ thư họa, ca vũ thi từ, cái gì cần có đều có.

Những nữ tử này lại mỗi người mỗi vẻ.

Có thanh thuần như bách hợp, có xinh đẹp như cây tường vi, có đoan trang như chim quỳên, có tao nhã như bích liên. . . . .

Nhưng có thể lọt vào mắt Nhạc Đồng Đồng, bắt quạ cũng chỉ một hai cái thôi.

Không phải Nhạc Đồng Đồng mắt cao hơn đỉnh.

Mà là Nhạc Đồng Đồng trước kia, tuy bộ dáng không động nhỏ giọt, bắt quạ, hứng thú đối với biểu diễn ca vũ phi thường lớn.

Nàng ca hát khiêu vũ còn đang là đứng đầu!

Cho nên hiện tại nhìn những cổ nhân này khiêu vũ ca hát các loại, tự nhiên yêu cầu cao một chút.

Mãi đến một nữ tử mặc lụa mỏng màu đỏ, ăn mặc mê hoặc lên sân khấu, Nhạc Đồng Đồng không khỏi nhú nhú mày.

Nghĩ đến, thấy nhiều nữ tử như vậy, nữ tử này mặc kệ giả dạng hay là ra vẻ, nhưng ở giữa những người này xem như người nổi bật!

Không biết múa như thế nào! Không phải chỉ có bề ngoài thì tốt rồi.

Nhạc Đồng Đồng đang suy nghĩ, một trận tiếng đàn ưu mỹ từ từ vang lên.

Theo tiếng đàn ưu mỹ kia, hồng y nữ tử trên sân khấu lại càng nhanh nhẹn bắt đầu nhảy múa.

Bộ dáng nữ tử yêu diễm, lụa mỏng toàn thân theo nhất cử nhất động của nàng phiêu đảng thành những đường cong duyên dáng. . . . .

Eo thon nhỏ không đầy nắm tay kia lại càng nhu nhược không xương, làm cho người ta nhìn cũng nhịn không được muốn tiến lên nắm lấy. . . . .

Nữ tử trên sân khấu vô luận dáng múa hay là bộ dáng đều là thật tốt. Tự nhiên dẫn tới nam tử dưới võ đài vì này mà điên cuồng.

Xem đi, không thấy những cái giống đực này giờ phút này đang dùng ánh mắt cực nóng nhìn nữ tử trên sân khấu sao! ?

Ánh mắt cực nóng thèm nhỏ dãi kia giống như muốn xé rách y phục đơn bạc trên người nữ tử xuống. . . . .

Bắt quạ, thực sắc tính dã cũng là thói thường của con người.

Ví như nhìn thấy mỹ nữ cũng không động tâm, cũng không tính là nam nhân!

Nhạc Đồng Đồng đang suy nghĩ, đôi mắt đẹp không khỏi theo bản năng hướng tới ba nam tử bên cạnh.

Chỉ thấy, Dạ Quân Minh bọn hắn ngồi ở bên cạnh nàng đối với nữ tử vô cùng yêu diễm trên sân khấu, thần sắc trên mặt nhàn nhạt, không chút nào bị kinh diễm hoặc mê đảo.

Cũng không biết là định lực bọn hắn tốt, hay là đã sớm miễn dịch với mỹ nữ.

Cũng khó trách!

Đại nhân vật có quyền thế như bọn hắn như vậy, loại mỹ nữ gì chưa từng thấy! ?

Bạn đang đọc truyện *Manh Hại Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Trận đấu tranh tài 3

Nhạc Đồng Đồng đang nghĩ ngợi, liền nhìn thấy Dạ Quân Lăng ngồi ở bên cạnh héch môi lên, mở miệng nói.

"Điều múa này, nhảy thực bình thường! Còn không bằng một phần mười mẫu hậu!"

Dạ Quân Lăng lời này âm lượng rất nhẹ, chỉ là, nhạc Đồng Đồng vẫn có thể nghe được.

Trên mặt không khỏi sùng sốt nhìn lại Dạ Quân Lăng.

Dạ Quân Lăng thấy vậy, có lẽ là nhận thấy mình nói sai, trên mặt không khỏi 囧, lập tức mở miệng hỏi.

"Người, người nhìn cái gì! ?"

Thấy bộ dáng Dạ Quân Lăng hơi chột dạ, Nhạc Đồng Đồng lòng dạ biết rõ, trên mặt lại làm ra một bộ không nghe rõ, mở miệng hỏi.

"Vừa rồi người nói cái gì không bằng một phần mười! ? Chẳng lẽ người thấy người nhảy đẹp hơn?"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lăng cho rằng Nhạc Đồng Đồng không nghe rõ lời vừa rồi, không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Ngay sau đó, như là nghĩ đến cái gì, tuấn mi nhíu lại, giữa trán tất cả là tự hào chỉ sắc, mở miệng nói.

"Đó là tất nhiên! Ta có thể nói, Thương Minh quốc không ai thể so sánh với mẹ ta! Nhớ năm đó, mẹ ta một điệu kinh hồng vũ, vang dội toàn thành, cũng làm cho phụ thân ta xem thần hồn điên đảo . . . . ."

Nghe được Dạ Quân Lăng lời này, lại nhìn dương dương đắc ý không chút nào che dấu trên mặt hắn, trong đầu Nhạc Đồng Đồng không khỏi hồi tưởng lại chuyện đã nghe nói qua trước đây.

Nghe nói, mẫu hậu Dạ Quân Minh bọn hắn là Đức Phi.

Đức Phi nương nương bộ dáng khuynh quốc khuynh thành, quốc sắc thiên hương, đã từng là đệ nhất mỹ nữ kinh thành!

Mà Đức Phi nương nương am hiểu nhất, đó là khiêu vũ.

Nghe nói, năm đó Đức Phi nương nương khiêu vũ dưới tàng hoa anh đào, lão Hoàng đế trong lúc vô tình đi ngang qua nhìn thấy lập tức kinh sợ, tiện lập tức đem Đức Phi nhét vào cung, sủng ái có thêm!

Chỉ tiếc, Đức Phi nương nương vào mười năm trước đã chết, khi đó, Dạ Quân Lăng mới năm tuổi đi! ?

Ngay lúc Nhạc Đồng Đồng nhớ lại, đã thấy Dạ Quân Lăng nguyên bản nói thần tình đắc ý, thần thái phấn khởi không khỏi ảm đạm xuống, giống như nhớ tới chuyện gì thương tâm.

Nhạc Đồng Đồng biết rõ, trên mặt cũng không biểu lộ ra, chỉ là một bộ quan tâm, mở miệng hỏi.

"Làm sao vậy! ?"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, vẻ lo lắng không chút nào che dấu trên mặt hắn, Dạ Quân Lăng chỉ cảm thấy trong lòng ảm áp.

Giống như ánh nắng ảm áp giữa trời đông giá rét, rút đi rét lạnh, trong lòng cũng bắt đầu ảm áp.

Thiếu niên này, mới nhận thức ngắn ngủn không tới một ngày, nhưng không biết như thế nào lại cho hắn cảm giác giống như bọn hắn đã nhận thức thật lâu, thật sự là cảm giác kỳ quái!

Nhìn thấy thiếu niên quan tâm chính mình như vậy, trong lòng Dạ Quân Lăng liền quyết định, thiếu niên này, hắn nhất định phải kết giao!

Trong lòng suy tính, Dạ Quân Lăng không muốn Nhạc Đồng Đồng lo lắng, cũng không muốn phá hoại không khí lúc này, vì thế, liền lác lác đầu, mở miệng nói.

"Không có gì, tiếp tục xem biểu diễn đi!"

"A..., được!"

Nghe được Dạ Quân Lăng lời này, Nhạc Đồng Đồng biết hắn không muốn nói chuyện mẫu hậu hắn.

Chuyện thương tâm như thế, không đề cập tới cũng được!

Trong lòng suy nghĩ, Nhạc Đồng Đồng rất đẹp đẽ qua, liền rơi vào sân khấu.

Giờ phút này, hồng y nữ tử kia đã lui xuống, tiếp theo là một nữ tử hoàng y xinh đẹp lại đăng trường . . . . .

Ca vũ xem nhiều cũng cảm thấy mệt.

Nhạc Đồng Đồng vừa rồi uống nhiều nước trà như vậy, hiện tại chỉ cảm thấy cái bụng phình ra, muốn đi nhà xí.

Vì thế, Nhạc Đồng Đồng liền đứng lên, nói một tiếng với Sở Quy Trần bọn hắn, tiện hướng tới phương hướng nhà xí đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hạng Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Gặp kẻ trộm

Giờ phút này, ca múa trên sân khấu, ánh mắt mọi người lại càng đồng thời rơi vào sân khấu.

Người đến thưởng thức trận đấu tranh tài rất nhiều, cho dù là đường đến nhà xí cái cũng chật ních không ít người.

Nhạc Đồng Đồng đúng là phí sức của chín trâu hai hổ mới thoát ra được.

Cho dù là đầu mùa xuân thời tiết mát mẻ, bị người chen lách như vậy, thời điểm Nhạc Đồng Đồng thoát khỏi đám người, toát ra không ít mồ hôi.

Chỉ là, thời điểm Nhạc Đồng Đồng đi tới nhà xí bên kia lại bắt đầu khó xử.

Nàng là nữ tử, nhưng hiện tại nàng là toàn thân nam trang.

Nhà xí này lại phân nam nữ, nàng hiện tại tới cùng phải lên một gian! ?

Trong lòng do dự một phen, sau cùng, Nhạc Đồng Đồng không nhịn được nữa, cũng không quản nhiều như vậy, tiện hướng tới toilet nam đi vào.

Hôm nay người tiến đến quan sát trận đấu rất nhiều, cho nên bên trong nhà xí nam cũng có vài người.

May mắn bên trong nhà xí coi như rộng lớn.

Nhạc Đồng Đồng vốn định ở bên trong giải quyết nhanh rồi trở lại đường ngay, thấy nam nhân khác đều đã đi ra ngoài mới nhanh chóng đi vào một gian trong đó, ngồi xổm xuống bắt đầu giải quyết.

Giải quyết hoàn tất, Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy cả người đều thoải mái.

Rửa tay sạch sẽ xong, Nhạc Đồng Đồng mới bước ra ngoài.

Nhưng mà, ngay lúc Nhạc Đồng Đồng đang hướng tới quảng trường bên kia đi đến, đối diện lại đi tới một người.

Người nọ cúi đầu nhanh chóng đi tới, Nhạc Đồng Đồng cũng không để ý.

Mãi đến nàng bị người nọ hung hăng đụng phải một cái, cả người lao đảo hai bước, thiếu chút nữa liền ngã sấp xuống.

May mắn nàng phản ứng kịp, rất không dễ dàng ổn định cước bộ, còn không kịp nói với người nọ cái gì.

Chỉ nghe người đụng vào nàng nhanh chóng nói một tiếng 'thực xin lỗi' liền vội vàng ly khai.

Người nọ đi vội vàng, giống như phía sau có người truy hấn.

Nhạc Đồng Đồng vốn sững sốt, hơi nghi hoặc khó hiểu.

Ngay sau đó, Nhạc Đồng Đồng như là nghĩ đến cái gì, theo bản năng sờ sờ bên hông.

Quả nhiên! Bóp tiền nàng treo bên hông không thấy nữa! ! !

Trong lòng biết kẻ vừa rồi kia là cố ý đụng vào nàng, mục đích là trộm đi ví tiền của nàng!

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng lập tức nhắc hai chân lên đuổi theo kẻ trộm bóp tiền kia.

"Có trộm! Người tới, bắt kẻ trộm!"

Nhạc Đồng Đồng lớn tiếng hô, chỉ tiếc, kẻ trộm kia giống như phi thường quen thuộc nơi này. Chuyên môn hướng địa phương ít người chạy đi.

Lúc này, lực chú ý của mọi người đều đặt ở trận đấu tranh tài, cho dù có người nghe được cũng sẽ không để ý tới việc này.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, biết hiện tại chỉ có thể dựa vào chính mình!

Tuy nói chính mình cũng không thiếu chút bạc đó, nhưng nàng xem thường nhất chính là những người không dựa vào chính mình lao động kiếm tiền, trộm cắp lừa gạt người khác!

Kết quả là, Nhạc Đồng Đồng cũng không quản cái khác, dùng hết toàn lực truy đuổi.

Khối thân thể này của Nhạc Đồng Đồng chạy rất nhanh!

Cơ hồ gót chân không chạm xuống đất, tốc độ như bay, làm cho Nhạc Đồng Đồng kinh hãi đồng thời không khỏi mừng thầm.

Lần trước bị những kẻ du côn kia đuổi theo, nàng cứ trốn, lại chưa từng lưu ý cái khác.

Hiện tại, Nhạc Đồng Đồng mới chú ý tới, biết thân thể không chỉ có võ công không tệ, chạy lại càng nhanh!

Chỉ là, kẻ trộm kia chạy cũng không chậm.

Mà còn, kẻ trộm kia rõ ràng biết rõ địa hình nơi này, giờ phút này giống như một con chuột, quẹo trái quẹo phải, truy Nhạc Đồng Đồng cũng quá sức.

Có một khác, trong đầu Nhạc Đồng Đồng có chút buồn tha, chỉ là về sau, Nhạc Đồng Đồng vẫn cắn chặt răng bạc, đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Gặp kẻ trộm 2

Chẳng qua, sau khi kẻ trộm kia quẹo trái, Nhạc Đồng Đồng tiến lên vừa thấy, lập tức dừng lại cước bộ.

Bởi vì, hiện tại tại trước mặt nàng có hai con đường, nàng cũng không biết kẻ trộm kia chạy bên trái, hay là chạy bên phải.

Thấy vậy, trong lòng Nhạc Đồng Đồng khó xử.

Đại mi cau chặt, Nhạc Đồng Đồng vốn là do dự một phen, sau cùng, ánh mắt rơi trên mặt đất, đôi mắt nhất thời sáng lên, liền biết đáp án.

Hôm trước mới vừa mưa to, trên mặt đất còn có chút ẩm ướt.

Cho nên, bên trái một đám dấu chân thật sâu, vô cùng nhuần nhuyễn rơi vào đáy mắt Nhạc Đồng Đồng.

Thấy vậy, khoe miệng Nhạc Đồng Đồng nhếch lên, mâu trung tất cả là tự mãn.

"Hừ! Tiểu dạng nhi, nguoi chạy không khỏi Ngũ Chi sơn của ta!"

Nhạc Đồng Đồng lên mặt nói, nói xong lời này, liền lại nhấc chân lên hướng tới phương hướng bên trái truy đuổi qua đi.

Nhưng mà, thời điểm Nhạc Đồng Đồng hướng tới phía trước vội vàng chạy đi lại không phát hiện, ở sau lưng nàng cách đó không xa có một đạo bóng dáng cao lớn đang đi theo xa xa. . . . .

. . . . .

Nhạc Đồng Đồng hướng tới phía trước chạy đi, càng chạy, chỉ cảm thấy hoàn cảnh nơi này hỗn loạn rách nát.

Bình phòng cũ nát, rất nhiều còn sập.

Ở bên trong bình phòng chỉ là dùng bùn đất hợp lại mà thành kia, không hề thiếu quần áo nam nữ già trẻ rách nát đặt trong đó.

Khi thấy xuất hiện tại nơi này, rõ ràng thời điểm không phù hợp, mọi người nhao nhao buông công việc trong tay xuống, ánh mắt ngạc nhiên nghi hoặc hướng tới Nhạc Đồng Đồng bên này.

Không trách bọn hấn lại như vậy.

Dù sao, tại địa phương cũ nát như vậy, cư nhiên xuất hiện một mỹ thiếu niên quần áo hoa lệ, tuấn tú vô cùng, thật sự hiếm lạ!

Đối với chính mình trở thành tiêu điểm của mọi người, Nhạc Đồng Đồng không khỏi nhú nhú mày.

Không phải không thích người khác nhìn nàng như vậy, mà trong lòng Nhạc Đồng Đồng là ngạc nhiên cùng buồn bực.

Ở dưới chân thiên tử, cư nhiên xuất hiện địa phương rách nát như vậy.

Rõ ràng cách nơi này không xa, là tráng lệ như thế.

Nhưng cùng nơi này so sánh, quả thực là một cái trên trời, một cái dưới bùn đất!

Tương phản như vậy làm Nhạc Đồng Đồng phản ứng không kịp.

Nhạc Đồng Đồng vừa đi, đột nhiên, ngay phía trước nàng cách đó không xa, bên trong một gian bình phòng rách nát truyền đến một trận thanh âm hỗn hển.

"Người cái này nghịch tử! Số tiền này, ngươi tới cùng ở nơi nào làm ra! ? Ngươi, ngươi không phải là đi làm tặc, trộm của người ta! ?"

Nghe tới động tĩnh này, lông mi Nhạc Đồng Đồng lập tức nhú lại.

Nghĩ đến, người nàng muốn tìm, đã tìm được!

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng lập tức đi tới.

Chỉ thấy, gian phòng này rõ ràng so với cái khác càng thêm rách nát.

Ở trước phòng còn có một cái sân nho nhỏ.

Trong viện đặt một cái sào trúc, phía trên lại phơi mấy bộ y phục.

Nhạc Đồng Đồng càng lưu ý đến những thứ quần áo này, không có một kiện nào không có miếng vá . . . . .

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng nguyên bản tức giận bởi vì bị người đánh cắp bóp tiền, dần dần hạ thấp xuống.

Cước bộ từ từ đi về phía trước, cũng chưa đi vào phòng, đứng ở ngoài cửa lẳng lặng đánh giá tình huống bên trong.

Chỉ thấy, căn nhà này chỉ có một phòng khách nhỏ cùng một gian phòng đơn sơ.

Cửa gỗ không khóa, cửa sổ cũng mở ra, cho nên Nhạc Đồng Đồng có thể thấy rõ ràng một màn trong phòng.

Trên giường gỗ đơn sơ kia, một lão phụ nhân khoảng sáu mươi tuổi, tóc trắng xoá, sắc mặt vàng vọt đang nằm.

Thấy sắc mặt lão phụ nhân tái nhợt, không có chút huyết sắc nào, vừa thấy liền biết là người bệnh nằm lâu trên giường.

Giờ phút này, lão phụ nhân đang nén giận, gắt gao cảm tức nhìn thiếu niên quần áo rách nát đang đứng ở bên giường.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hạng Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Gặp kẻ trộm 3

Thiếu niên này, đúng là kẻ trộm vừa rồi trộm đi túi tiền của Nhạc Đồng Đồng.

Vừa rồi, kẻ trộm này vẫn cúi đầu đi tới, cho nên Nhạc Đồng Đồng không thấy rõ dung mạo của hắn lắm, chỉ là, toàn thân y phục rách rưới kia, Nhạc Đồng Đồng truy đuổi phía sau hắn thời gian dài như thế, tự nhiên có thể nhận ra.

Chỉ là làm cho Nhạc Đồng Đồng kinh ngạc là trộm đi túi tiền của nàng, cư nhiên là một thiếu niên mới mười năm sáu tuổi.

Tuy thiếu niên này gầy gò xơ xương, chỉ là, ngũ quan coi như thanh tú!

Thật sự là người không thể nhìn vẻ bề ngoài, một thiếu niên thanh tú như vậy, cư nhiên là kẻ trộm!

Trong lòng Nhạc Đồng Đồng kinh ngạc hết sức, chỉ thấy thiếu niên thanh tú kia đang nghe đến những lời này của lão phụ nhân, gương mặt lập tức lo lắng lo lắng mở miệng nói.

"Nương! Ngươi đừng nghĩ lung tung, chú ý thân thể, đại phu không phải nói sao! ? Ngươi ho lao, chớ tức giận!"

"Nếu như ngươi không muốn nương tức giận, ngươi liền nói thực ra, tiền này, ngươi là ở nơi nào mà có! ?"

Lão phụ nhân tức giận nói, có lẽ nói hết sức, nhịn không được ho khan liên tục.

Nhìn thấy lão phụ nhân ho khan vất vả như thế, giống như muốn ho ra phổi, thiếu niên lo lắng như kiến bò trên chảo nóng, vừa châm trà vừa thuận lưng cho lão phụ nhân.

Nhìn hần thần tình lo lắng, vừa thấy liền biết là một hiếu tử!

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng cảm thấy nên án binh bất động, nhìn xem tới cùng là chuyện gì xảy ra.

Xem tình huống bên trong này, đối với mẫu tử này, mẫu bệnh tử ấu, gia cảnh bản cùng, nghĩ đến thiếu niên này cũng là cùng đường bất đắc dĩ mới đi ăn trộm! ?

Trong lòng đang nghĩ ngợi, đã thấy lão phụ nhân kia lại ho khan thật lâu, rất không dễ dàng mới thuận khí.

Như là thiếu khí ngã vào trong lòng thiếu niên, song mục rung rung, thần tình bi thiết, giống như nhớ lại chuyện cũ khổ sở.

"Tiểu Hồ tử! Điều là nương sai, nương xin lỗi ngươi! Nhớ ngày đó Lý gia chúng ta nói như thế nào cũng là thế gia, ngươi sinh ra là đại thiếu gia, áo com không lo, có thể hưởng hết vinh hoa phú quý, chỉ là cha ngươi chết sớm, bá phụ ngươi, bọn hần tâm ngoan thủ lạt, cư nhiên thiết kế cướp đi gia sản Lý gia chúng ta, lại đuổi mẫu tử chúng ta đi, nếu như nương thông minh cường thế một chút, ngươi cũng không đến mức rơi vào con đường trộm cướp chữa bệnh cho nương. . . . ."

Nói xong lời cuối cùng, lão phụ nhân lại càng thần tình tự trách áy náy, thương tâm rơi lệ.

Lý Hồ nghe đến lão phụ nhân lời này, lập tức mở miệng nói.

"Nương, ngươi thiên vạn không cần nói như vậy, này toàn bộ không trách ngươi! Điều là bá phụ những cái này súc sinh, tâm ngoan thủ lạt, nhất điểm cũng không để ý tới tình cảm huynh đệ, cướp đi gia nghiệp của Lý gia chúng ta, lại đuổi mẫu tử chúng ta đi, nương, ngươi chờ, Lý Hồ ta thề, một ngày kia sẽ đoạt lại gia sản thuộc về Lý gia chúng ta, để cho nương có thể sống những ngày tốt nhất!"

Lý Hồ tuyên thệ, mâu trung lại càng lóe ra kiên định vô cùng.

Nghĩ đến, một người có chí khí như vậy, một ngày kia, có thể so với châu báu!

Nhạc Đồng Đồng vùng trộm đứng bên ngoài, đem đôi thoại của mẫu tử bên trong nghe vào trong tai không thiếu một chữ, trong lòng cũng minh bạch.

Nguyên lai, đôi mẫu tử này trước kia cũng từng phong quang, chỉ là thương cảm hiện tại. . . . .

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng không khỏi đối với bọn hần sinh ra đồng tình, đều là người đáng thương, hà tất khó xử bọn hần! ?

Tiền bạc, nàng còn nhiều mà, không bằng thôi đi! ?

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng tính toán xoay người rời đi.

Nhưng mà, đúng lúc này, bên tai lại truyền đến tiếng của lão phụ nhân.

"Tiểu Hồ tử, nghe lời của nương, cho dù chúng ta hiện tại có thất vọng, cũng thiên vạn không cần làm ra chuyện vi phạm pháp lệnh, bằng không, cho dù về sau chúng ta Đông Sơn tái khởi, những thứ này, đều trở thành vết nhơ trong đời ngươi. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Gặp kẻ trộm 4

Lão phụ nhân mở miệng, gần từng tiếng, đều là suy nghĩ vì nhi tử mình.

Nghe được lão phụ nhân lời này, trong lòng Nhạc Đồng Đồng biết, lão phụ nhân là người hiểu chuyện, nơi chốn vì nhi tử suy nghĩ, tình thương của mẹ như vậy, làm cho Nhạc Đồng Đồng không khỏi nhớ tới phụ mẫu của mình.

Không biết chính mình đi tới cái triều đại này, cha mẹ tới cùng ra sao! ?

Lúc ấy, nàng là rơi lầu mới xuyên đến nơi đây, cũng không biết, hiện đại nàng đã chết chưa, hay là đã bị chủ nhân cổ thân thể này xuyên qua thay thế nàng.

Nếu có thể, nàng hi vọng là cái sau, ít nhất, cha mẹ nàng sẽ không bởi vì cái chết của nàng mà khổ sở thương tâm.

Chỉ là về sau Nhạc Đồng Đồng lại nghĩ, nguyên bản chủ nhân cỗ thân thể này tâm ngoan thủ lạt như thế, nếu như thay thế nàng, cũng không biết sẽ làm ra chuyện gì.

Ngẫm lại, mình vẫn là đã chết thôi. . . . .

Ai, nghĩ tới đây, trong lòng Nhạc Đồng Đồng các loại bất đắc dĩ ưu thương.

Trong lòng khổ sở, Nhạc Đồng Đồng cũng không muốn nhìn thấy người khác giống mình.

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng nhẹ nhàng thở dài một hơi, lập tức, liền tại thời điểm thiếu niên thần tình lo lắng khó xử bước vào.

Đối với Nhạc Đồng Đồng xuất hiện, hai người trong phòng đều cả kinh.

Trái ngược với lão phụ nhân thần tình buồn bực nghi hoặc, Lý Hổ lại là trừng lớn, trong mắt tất cả là kinh sợ.

Nhìn thần tình kinh hoàng của Lý Hổ, Nhạc Đồng Đồng tự nhiên đoán ra trong lòng hắn nghĩ cái gì.

Chỉ là, nàng không để ý tới Lý Hổ, chỉ là ánh mắt lảng lạng chống lại ánh mắt nghi hoặc của lão phụ nhân.

"Vị công tử này, ngươi là! ?"

Đối với Nhạc Đồng Đồng đột nhiên xuất hiện, lão phụ nhân thần tình kinh ngạc nghi hoặc.

Dù sao, mỹ thiếu niên quần áo bất phàm, đầy người quý khí trước mắt này, hiển nhiên cùng địa phương rách nát này không hợp nhau.

Tại địa phương cũ nát này đột nhiên xuất hiện một mỹ thiếu niên mặt như mũ ngọc, quý khí bức người như vậy, mặc cho ai nhìn đều cảm thấy kinh ngạc không thôi.

Gặp bộ dáng lão phụ nhân thần tình nghi hoặc, Nhạc Đồng Đồng không khỏi tiến lên một bước, đang định mở miệng nói cái gì, không ngờ Lý Hổ đứng ở bên giường lão phụ nhân lập tức tiến lên một bước, ánh mắt nhìn Nhạc Đồng Đồng lại càng mang theo nồng đậm cảnh giác cùng khinh thường.

Thấy bộ dáng Lý Hổ tựa như phòng lang, Nhạc Đồng Đồng chỉ là môi mọng hơi vạch, dưới ánh mắt kinh ngạc của hắn, gọi lên tươi cười hiền lành.

Ngay sau đó, xoay chuyển ánh mắt, tiện rơi vào trên người lão phụ nhân, môi đỏ mở ra, mở miệng cười nói.

"Vị đại thẩm này, ngươi thiên vận dường hiểu lầm Lý Hổ, số tiền này là ta cho Lý Hổ!"

"Cái gì? Số tiền này, là ngươi cho tiểu Hổ từ!?"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, đôi mắt lão phụ nhân mở lớn, lập tức kinh hô một tiếng.

Không chỉ có lão phụ nhân cảm thấy kinh ngạc, liền ngay cả Lý Hổ nghe đến Nhạc Đồng Đồng lời này, cả người lập tức giống như ngũ lôi hoành đĩnh, triệt để rung động.

Bởi vì, lai lịch số tiền này, trong lòng bọn hắn biết rõ, nhưng vì cái gì thiếu niên này lại cùng nương hắn nói như thế! ??

Trong lòng Lý Hổ đang rung động nghi hoặc hết sức, lão phụ nhân không biết rung động trong lòng Lý Hổ.

Lại nói, Lý Hổ liền đứng ở trước mặt nàng, nàng cũng thấy không rõ lắm biểu tình trên mặt nhi tử nhà mình.

Giờ phút này, lão phụ nhân nghe đến Nhạc Đồng Đồng lời này, lập tức mở miệng hỏi.

"Nhưng vị công tử này, đang êm đẹp, ngươi vì sao phải cho tiểu Hổ từ nhiều bạc như vậy!?"

Không trách lão phụ nhân lại hỏi như vậy.

Dù sao, trong túi tiền của Nhạc Đồng Đồng đúng là có vài trăm ngàn phiếu giá trị trăm lượng, cộng lại, có vài ngàn lượng!

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Gặp kẻ trộm 5

Đối với lão phụ nhân mà nói, trên mặt Nhạc Đồng Đồng mang ý cười, môi đỏ mở ra, tinh tế nói.

"Là như vậy, vừa rồi ta xuất môn, không ngờ bị kẻ bắt cóc theo dõi, sinh mệnh ta đang bị đe dọa, may mắn Lý Hồ xuất thủ cứu giúp, mới cứu được cái mạng nhỏ này của ta. Sau khi nghe Lý Hồ nói tình huống trong nhà mình, đang cần bạc gấp chữa bệnh cho mẫu thân, ta cái khác không có, tiền bạc lại có thừa, cho nên liền đem túi tiền của mình đưa cho hắn, sự tình chính là như vậy."

Nhạc Đồng Đồng nói tựa như có căn cứ, đôi mắt đẹp trong veo, nhất điểm cũng không như là nói dối.

Lão phụ nhân nghe vậy, vốn là sững sốt một phen, lại nhìn biểu tình trên mặt Nhạc Đồng Đồng, sau cùng mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, mở miệng nói.

"Thì ra là thế, nhưng công tử, tiền này thật sự quá nhiều, chúng ta đúng là nhận không nổi, hơn nữa, tiểu Hồ tử cứu người, cũng không phải vì tiền của người. . . . ."

"Đại thẩm, ta biết Lý Hồ cứu ta không phải vì tiền của ta, nhưng Lý Hồ cứu ta một mạng là sự thật, số tiền này chính là ta báo đáp Lý Hồ, bằng không, trong lòng ta sẽ bất an nha!"

Nhạc Đồng Đồng nói về mặt kiên trì, lão phụ nhân còn muốn nói cái gì, bất quá, Nhạc Đồng Đồng cũng không cho nàng cơ hội.

"Được rồi, sắc trời không còn sớm, ta còn có chuyện, ta đi trước!"

"Này. . . . ."

Lão phụ nhân nghe vậy, còn muốn nói gì, bất quá, Nhạc Đồng Đồng đã hướng ra ngoài đi đến.

Lúc này, Lý Hồ mới từ trong rung động phục hồi tinh thần lại, thấy Nhạc Đồng Đồng phải rồi khỏi, lập tức cùng lão phụ nhân nói một tiếng.

"Ta ra ngoài tiễn công tử!"

"Ừ, cũng tốt!"

Đối với Lý Hồ lời này, lão phụ nhân tự nhiên không ý kiến.

Mà Lý Hồ lại nhắc hai chân lên đuổi theo Nhạc Đồng Đồng.

Mãi đến dưới đại thụ chỗ rẽ ngoặt nhìn thấy Nhạc Đồng Đồng đang đứng ở nơi đó, rõ ràng là đang chờ hắn.

Giờ phút này đúng là lúc xế chiều, nắng chói treo cao.

Ánh dương quang vàng rực rỡ kia thẳng tắp chiếu xuống, bao phủ tất cả đất đai.

Thiếu niên toàn thân bạch y thanh trần, liền lẳng lặng đứng ở nơi đó.

Dưới ánh dương quang tăng thêm vài phần phiêu dật. . . . .

Mà giờ phút này, Nhạc Đồng Đồng ở trong cảm nhận của Lý Hồ chính là tiên nhân hạ phàm cứu hắn!

Nguyên bản sinh ra trong gia đình thế gia, cảm y ngọc thực, vô ưu vô lự. Nay toàn bộ, đều sau khi phụ thân qua đời, toàn bộ đã không còn.

Bá phụ hung ác vô tình, đoạt đi gia sản thuộc về bọn hắn, đuổi hắn cùng mẫu thân ra ngoài.

Trong lòng tức giận, lại bất đắc dĩ bọn hắn thế đơn lực bạc.

Sau cùng đành phải khuất thân ở lại địa phương đồ nát này.

Về sau, mẫu thân vì kiếm tiền nuôi gia đình, mỗi ngày giúp người ta giặt quần áo làm việc đồng áng, sau cùng, lại bởi vì làm lụng vất vả quá độ mắc ho lao.

Trong nhà tất cả những gì đáng giá đều đã bán lấy tiền chữa bệnh cho mẫu thân hắn.

Hắn cũng từng nghĩ đi làm công kiếm tiền, bất quá, hắn hiện tại gầy gò, niên kỷ lại nhỏ, cái gì cũng không làm được, sau cùng, cũng không có người thu hắn.

Nếu không phải thực đến sơn cùng thủy tận, vạn bất đắc dĩ, Lý Hồ đánh chết cũng sẽ không làm kẻ trộm này.

Bất quá, không biết có phải lên trời thương tiếc cảnh ngộ của hắn hay không. Hôm nay chính là lần đầu tiên hắn trộm đồ của người ta liền gặp phải một

quý nhân như vậy!

Lần đầu trộm đồ, hấn tâm hoảng ý loạn, cứ chạy trốn chết.

Không ngờ, người này lợi hại như thế, mặc kệ hấn chạy như thế nào vẫn đuổi theo được.

Thời điểm lại nhìn thấy mỹ thiếu niên này, Lý Hồ chỉ cảm thấy xong rồi.

Thứ nhất, để mẫu thân biết tiền này là trộm tới, khẳng định phi thường thương tâm.

Thứ hai, nếu như người này báo quan, hấn bị bắt giam, mẫu thân hấn bệnh nặng nên làm thế nào cho phải! ?

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Làm chuyện tốt

Chỉ là, kết quả lại xuất hồ ý liệu.

Mỹ thiếu niên này không chỉ không vạch trần hấn trước mặt mẹ của chuyện, lại vì hấn nói tốt, này thật sự là. . . . .

Lý Hồ trong lòng nghi hoặc không thôi, nhìn mỹ thiếu niên trước mắt này tựa như trích tiên, trong lúc này chỉ áp ứng, cũng không biết nên mở miệng như thế nào.

Trái lại Nhạc Đồng Đồng đứng ở dưới đại thụ không khỏi nhếch môi cười, mở miệng nói thẳng.

"Người là muốn hỏi ta vì cái gì giúp người! ?"

Tuy là câu nghi vấn, Nhạc Đồng Đồng nói lại vô cùng khẳng định.

Lý Hồ nghe vậy, lập tức gật gật đầu, mở miệng nói.

"Chúng ta chưa từng gặp mặt, lần đầu tiên gặp mặt, nhưng là ta trộm đi tiền của người, nhưng là, vì cái gì người lại còn giúp ta, ở trước mặt mẹ ta nói vậy! ?"

Lý hồ gần từng tiếng, hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

Nhạc Đồng Đồng nghe vậy, nhưng không lập tức trả lời vấn đề này.

Mà từ từ ngẩng đầu, nhìn nhìn điểm dương trên trời.

Giờ phút này trời quang khí sáng, không biết ở thế kỷ hai mươi mốt phụ mẫu nàng có phải cũng có thể nhìn đến thời tiết tốt như vậy hay không! ?

Trước kia, nàng sinh ra trong gia đình giàu có, phụ từ mẫu ái, đâu nào sẽ nghĩ tới một ngày kia sẽ gặp tình huống như vậy, cùng cha mẹ tách ra.

Chờ cha mẹ nàng trăm tuổi, người nào sẽ thay nàng chiếu cố bọn hấn! ?

Vừa rồi, nàng sở dĩ giúp Lý Hồ này là vì bị hiếu tâm của hấn cảm động.

Cho nên mới ra tay giúp hấn.

Trong lòng nhớ lại, Nhạc Đồng Đồng môi đỏ mở ra, liền mở miệng nói.

"Ta giúp người, tất cả đều là vì cảm thấy người không xấu, là một hiếu tử. Hơn nữa, vừa rồi ta cũng vô ý nghe được người với nương người đối thoại, cảm thấy người chính là một người có chí khí, đợi một thời gian, khẳng định sẽ trở nên nổi bật! Cho nên, hiện giờ ra tay giúp người, không cầu cái khác, chỉ hy vọng người ngày khác thật sự trở nên nổi bật thì giúp những người khác nhiều chút!"

Sau khi Nhạc Đồng Đồng nói nói xong, Lý Hồ nghe vậy, cả người vốn ngu ngơ lập tức như là nghĩ đến cái gì, trong mắt không khỏi nảy lên cảm động.

Song thủ nắm chặt thành quyền, đối với Nhạc Đồng Đồng, gần từng tiếng, kiên định vô cùng mở miệng nói.

"Ta đại ân đại đức của công tử, Lý Hồ đời này kiếp này đều sẽ không quên !"

Nói xong, Lý Hổ liền lập tức quỳ xuống đất, hướng tới Nhạc Đồng Đồng dập đầu ba cái.

Trán đụng đến sung đồ, Nhạc Đồng Đồng nhìn có chút kinh hãi, trong lòng bất đắc dĩ.

Như thế nào người của triều đại này động một tí tiện quỳ xuống! ?

Trong lòng suy nghĩ, Nhạc Đồng Đồng lập tức mở miệng nói.

"Nam nhi dưới gối có hoàng kim, người mau dậy đi! Đừng quỳ!"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, trong mắt Lý Hổ lóe ra lệ quang, sau cùng chỉ rung rung gật gật đầu đứng lên. Ngay sau đó, lại tựa như nghĩ đến cái gì, mở miệng hỏi.

"Không biết công tử xưng hô như thế nào! ? Đại ân đại đức của công tử đối với Lý Hổ, đời này, Lý Hổ khẳng định sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp công tử!"

Nghe được Lý Hổ lời này nói, Nhạc Đồng Đồng chỉ cười mỉm.

Chỉ cảm thấy, những người cổ đại này nói chuyện thật thú vị, động một tí đã nói làm trâu làm ngựa.

Trong lòng cảm thấy buồn cười, lại không biết chính mình hiện tại mỉm cười rơi vào trong mắt người là bao nhiêu đẹp.

Da trơn bóng như tuyết, hai hàng lông mày như vũ, mũi thon như ngọc, đôi môi như cánh hoa, đôi mắt đẹp kia như mỉm cười, ở dưới ánh mặt trời giống như một đôi mã não thạch xinh đẹp, rạng rỡ phát sáng, loá mắt như vậy!

Thiếu niên này, giống như nước suối sạch sẽ nhất thế gian, có thể gội rửa những thứ dơ bẩn nhất trên thế gian!

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Lạc đường

Lại giống như ánh mặt trời tháng ba, có thể ấm áp tâm linh!

Lại giống như muôn vàn hoa đào, đoá đoá nở rộ, chúc chúc kỳ hoa, vẻ đẹp kia động phách kinh hãi!

Một màn này, không chỉ có Lý Hổ xem đờ đẫn, liền ngay cả một nam tử vẫn theo đuôi Nhạc Đồng Đồng cũng nhìn kinh diễm.

Một đôi đan phượng hơi hơi híp lại, quét xuống kinh diễm chỉ sắc chớp lóe lướt qua. . . . .

Đối với nụ cười vô ý lại làm khơi mào tâm tình của hai nam tử nguyên bản bình tĩnh, Nhạc Đồng Đồng nhất điểm cũng không biết.

Giờ phút này, nàng thấy Lý Hổ ngây ra như phỗng nhìn nàng, thấy vậy, vốn là sững sốt, ngay sau đó, không khỏi quơ quơ tay trước mặt Lý Hổ, đợi Lý Hổ phục hồi tinh thần lại mới nghĩ hoặc hỏi.

"Người làm sao vậy! ? Như thế nào đang êm đẹp lại ngẩn người! ?"

"Ngạch. . . . ."

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, Lý Hổ trên mặt lập tức 囧.

Trong lòng một cỗ khí nóng đậm nóng bùng nhanh chóng nảy lên ốt, khiến cho khuôn mặt nguyên bản vàng vọt bởi vì thiếu dinh dưỡng thoáng chốc lập tức bay lên hai vệt đỏ hồng.

Trên mặt nóng bừng, trong lòng Lý Hổ lại càng ảo não không thôi.

Chết tiệt! Mình rốt cuộc làm sao vậy! ?

Cư nhiên lại luống cuống trước mặt ân nhân.

Nghĩ tới đây, trong lòng Lý Hổ ảo não, đôi mắt lập tức buông xuống, không dám nhìn mặt Nhạc Đồng Đồng, tựa như sợ Nhạc Đồng Đồng sẽ nhìn thấu tâm tư của hắn.

Đối với tâm tư của Lý Hổ, Nhạc Đồng Đồng không biết.

Nhìn bộ dáng Lý Hổ cúi đầu liếm máu, Nhạc Đồng Đồng môi mọng mở ra, mở miệng nói.

"Không phải muốn biết tên của ta sao! ? Một ngày kia, thời điểm khi chúng ta có thể gặp mặt lại, ta sẽ nói cho ngươi!"

Nói tới đây, Nhạc Đồng Đồng cố ý thừa nước đục thả câu, tại thời điểm Lý Hổ thất thần ngẩng đầu lại càng đối với Lý Hổ chớp chớp mắt, bộ dáng nghịch ngợm đáng yêu.

Lý Hổ thấy vậy, trên mặt vốn là sùng sốt.

Vẫn còn chưa kịp phục hồi tinh thần lại, Nhạc Đồng Đồng đã nhanh chóng ly khai.

Sự tình phát sinh này, Nhạc Đồng Đồng không ngờ tới.

Hơn nữa, Nhạc Đồng Đồng kỳ thật cũng muốn về sau sẽ không còn nhìn thấy Lý Hổ, cho nên rất nhanh liền không đem việc này để ở trong lòng.

Nhưng nàng lại không biết cử chỉ vô ý của mình lại làm thay đổi vận mệnh của một người . . . . .

. . . . .

Ra ngoài lâu như thế, Nhạc Đồng Đồng suy nghĩ, Sở Quy Trần bọn hắn phát hiện chính mình ly khai thời gian dài như thế, khẳng định sẽ nghi hoặc. Vì thế, liền tính toán nhanh trở về.

Nhưng mà, Nhạc Đồng Đồng đi tới đi lui, lại bắt đầu ảo não.

Bởi vì nàng phát hiện, chính mình lạc đường! !

Này cũng không trách được ai.

Vừa rồi nàng một lòng muốn đuổi theo kẻ trộm túi tiền của nàng, đâu còn có thể chú ý cái khác! ? ?

Hiện tại, nàng càng chạy càng thấy hoang vắng, muốn tìm một người hỏi đường cũng không được.

Mất thấy thời gian từng giây từng phút trôi qua, Nhạc Đồng Đồng đi vừa mệt, lại vừa khát.

Trong lòng cũng bắt đầu lo lắng, cũng không biết Sở Quy Trần bọn hắn không thấy nàng trở về, tới cùng có thể lo lắng hay không! ?

Thời điểm Nhạc Đồng Đồng đang ảo não, đột nhiên ngay lúc này trên trời ‘ầm vang’ một tiếng, vang lên một trận tiếng sấm, đem Nhạc Đồng Đồng dọa nháy dưng.

Đôi mắt đẹp vừa nhấc, không khỏi hút một ngụm khí.

Trời ạ! ! !

Vừa rồi rõ ràng vẫn là không một gợn mây! Như thế nào mới một hồi công phu liền mây đen dày đặc! ?

Chỉ thấy mây đen kịt đang trầm thấp buông xuống giữa không trung, mây mù màu đen cuộn cuộn, cùng với từng đạo tia chớp làm cho người ta sợ hãi.

Thoạt nhìn giống như một cái miệng rộng ma quỷ đang mở ra, muốn nuốt trọn đất đai vào trong bụng, làm cho người ta sợ hãi!

Bạn đang đọc truyện *Manh Hạng Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Dạ Quân Minh xuất hiện

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng anh mi không khỏi gắt gao nhăn lại.

Lại nhìn bốn phía, đều là hoang vắng vô cùng, một bóng người cũng không có.

Mất thấy một hồi bão táp sắp xảy ra, nàng vẫn nên sớm tìm một chỗ trốn trốn mưa mới tốt!

Trong lòng suy nghĩ, Nhạc Đồng Đồng đôi mắt đẹp đảo qua, thấy cách đó không xa có một cái chòi nghỉ mát liền nhanh chóng rút chân chạy vội qua.

Đến gần chòi nghỉ mát, Nhạc Đồng Đồng đôi mắt đẹp đảo qua, không khỏi tỉnh tể đánh giá cái chòi nghỉ mát này.

Chỉ thấy cái chòi nghỉ mát này có lẽ là lâu không có ai đã tới, bên trong trên mặt đất trên bàn đều trải lên một tầng bùn đất thật dày.

Nhạc Đồng Đồng là đi mệt, cũng không quản cái khác, liền từ trong lòng lấy ra một khối khăn tay, trải trên mặt ghế ngồi xuống.

Ngay lúc Nhạc Đồng Đồng vừa mới ngồi xuống, liền nghe được 'rầm' một tiếng.

Hạt mưa to như hạt đậu không ngừng rơi xuống, gió thổi làm cho cành lá đều cúi thấp xuống.

Cuồng phong thổi quét, thổi trúng nhánh cây đều lung lay thoáng động.

Nghĩ đến trận mưa to này có lẽ phải mất thời gian rất lâu mới tạnh. . . . .

Nhìn tình huống bên ngoài, Nhạc Đồng Đồng không khỏi lo lắng cau mày lại.

Hiện tại bên ngoài mưa to, chính mình lại lạc đường, cũng không biết nàng có thể đứng lúc chạy về cung! ?

Nếu như nàng không kịp về, Thúy Nha khẳng định sẽ phi thường lo lắng đi! ?

Càng nghĩ, Nhạc Đồng Đồng càng lo lắng.

Đang nghĩ ngợi, thời điểm muốn hay không mặc kệ cái khác lao ra tìm đường, đột nhiên có một đạo bóng dáng cao lớn mờ mờ ảo ảo đang miễn cưỡng hướng bên này đi tới. . . . .

Thấy vậy, mắt Nhạc Đồng Đồng không khỏi sáng lên!

Có người đến đây, tìm người này hỏi đường một chút là được!

Ha ha, thật đúng là trời không tuyệt đường người nha!

Nhạc Đồng Đồng trong lòng mừng thầm.

Nhưng mà, khi người tới càng chạy càng gần, Nhạc Đồng Đồng mày đẹp không khỏi nhăn lại.

Bởi vì, không biết như thế nào, nàng nhìn người này giống như càng ngày càng quen thuộc, thật giống như là. . . . .

"Nha! Dạ Quân Minh!"

Khi người tới đã tiến vào, Nhạc Đồng Đồng rõ ràng thấy rõ ràng bộ dáng người tới, không khỏi thấp giọng kinh hô, mắt đẹp trừng lớn, thần tình giật mình nhìn người tới.

Giờ phút này bên ngoài mưa to mưa như trút nước, trên tay nam tử cầm một chiếc dù giấy, dáng bước hướng tới bên này đi tới.

Mưa to gió lớn, cho dù là cầm ô cũng không miễn làm ẩm ướt vạt áo.

Chỉ là, cho dù như vậy nam tử kia cước bộ trầm ổn, tư thái tao nhã, hồn nhiên thiên thành, không chỗ nào không lộ ra quý khí chỉ có vương giả mới có!

Chắc chắn chắc!

Không hổ là vua của một nước, mặc kệ là dung mạo hay là khí chất cũng là nhất đẳng.

Cho dù vạt áo ướt đầm cũng không thấy chật vật, chỉ thêm một loại ung dung đẹp để quý giá!

Chẳng qua, lúc này, hắn làm sao có thể xuất hiện tại nơi này! ?

Hắn không phải nên ở Tây Hồ bên kia xem trận đấu tranh tài sao? !

Cho dù hiện tại cuồng phong bạo vũ, chỉ là nàng nhớ rõ, quảng trường nơi đó diện tích to như vậy, người ở trong trong đó hắn không bị mưa lâm đến . . . . .

Chỉ là, Dạ Quân Minh hiện tại vì cái gì lại xuất hiện ở trong này! ?

Chẳng lẽ, bọn hắn phát hiện không thấy nàng, cho nên ra ngoài của nàng sao! ?

Trong lòng đang nghĩ ngợi, đợi Dạ Quân Minh đi vào chòi nghỉ mát, Nhạc Đồng Đồng không khỏi mở miệng, đem nghi hoặc trong lòng hỏi ra.

"Quân công tử, người làm sao có thể ở trong này! ? Người không phải nên ở Tây Hồ xem trận đấu tranh tài à! ?"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Minh vừa đi vào chòi nghỉ mát cũng không lập tức mở miệng trả lời vấn đề của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Thương thức

Chỉ là cúi đầu, từ từ cầm dù giấy trong tay khép lại.

Nhìn nước mưa óng ánh trong suốt kia không ngừng chảy xuống, lại hòa cùng mưa bên ngoài làm một thể, tuy hai mà một.

Sau cùng, Dạ Quân Minh mới từ từ ngẩng đầu, một đôi phượng mâu màu hồ phách xinh đẹp kia nhẹ nhàng rơi vào trên người Nhạc Đồng Đồng.

Khi vừa tiếp xúc với đôi mắt màu hồ phách của nam tử, tâm Nhạc Đồng Đồng không biết sao phút chốc thay đổi.

Rõ ràng chỉ là nhẹ nhàng liếc mắt một cái lại làm cho nàng có vẻ vô cùng khản trương.

Đôi mắt này là đôi mắt xinh đẹp nhất mà nàng đã từng thấy, nhưng cũng là đôi mắt sắc bén nhất!

Trên mặt nam tử không có biểu tình gì, là thuộc về một loại hi nộ không hiện sắc.

Thoạt nhìn giống như là một tòa băng sơn vạn năm biết di động.

Chỉ là khí thế hồn nhiên thiên thành nghiêm nghị trên người làm cho người ta không thể không tránh xa!

Không hổ là vua của một nước, khí thế bức người!

Đặc biệt đôi mắt màu hồ phách kia, đây là một đôi mắt như thế nào! ?

Đôi mắt thâm thúy, đường cong hoàn mỹ.

Thần sắc nhàn nhạt, giống như lợi kiếm sắc bén, tựa như có thể nhìn thấu tâm tư người khác vô cùng nhuần nhuyễn . . . . .

Ngay lúc Nhạc Đồng Đồng lẳng lặng đánh giá nam tử trước mắt này, Dạ Quân Minh trầm mặc đã lâu rốt cục mở miệng nói chuyện.

"Tiết mục biểu diễn đều không có gì mới mẻ, liền ra ngoài đi dạo một chút."

Sau khi nói xong lời này, Dạ Quân Minh như là nghĩ đến cái gì, phượng mâu hơi nhíu lại, liếc xéo Nhạc Đồng Đồng, môi mỏng mở ra, tiếp tục mở miệng hỏi.

"Người không phải đi nhà cầu sao! ? Như thế nào ở trong này! ?"

"Ngạch, cái này. . . . ."

Nghe được Dạ Quân Minh lời này, Nhạc Đồng Đồng vốn là sững sốt, nhớ lại chuyện vừa rồi, nàng cũng không muốn tùy tiện khoe ra chuyện tốt mình làm.

Còn có chuyện nàng về sau lạc đường, nói ra, giống như có chút mất mặt. . . . .

Vì thế, nghĩ nghĩ, Nhạc Đồng Đồng liền nâng khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn kia lên, nhìn mưa xối xả như trút nước bên ngoài, mở miệng nói.

"Vừa rồi thấy bên ngoài phong cảnh không tệ, lúc này bị cảnh đẹp mê hoặc, bất tri bất giác liền tới nơi đây."

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Minh chỉ lẳng lặng nhìn Nhạc Đồng Đồng liếc mắt một cái, phượng mâu xinh đẹp kia lóe ra chi ý thương thức, cũng không nói thêm gì.

Dạ Quân Minh là người trọng người tài.

Đặc biệt hẳn hiện giờ mới vừa đăng cơ không lâu, trên triều đình lại càng phải thay đổi một lần, trong triều thật sự phi thường cần người thông tuệ đáng tin cậy.

Thật giống như thiếu niên trước mắt này!

Mới đầu, Sở Quy Trần đối với cái thiếu niên này khen không dứt, hẳn liền đối với cái thiếu niên này sản sinh nồng đậm hiếu kỳ.

Lần đầu tiên gặp mặt, hẳn chỉ cảm thấy thiếu niên này là một oa oa thủy tinh phấn điêu ngọc trác, toàn thân tản ra một loại linh khí, thật sự là một người thế gian hiếm có!

Chỉ là lúc ấy hẳn chỉ cảm thấy bộ dáng hắn đẹp mắt, trừ cái đó ra, không còn cái khác. Mãi đến vừa rồi, vì tò mò theo đuôi phía sau hắn, nhìn thấy chuyện vừa rồi kia.

Cũng cho hắn biết, thiếu niên này không chỉ có bộ dáng đẹp mắt, càng là người thiện lương.

Nếu là những người khác, gặp tình huống vừa rồi tuyệt đối sẽ tức giận không thôi.

Nhưng là hắn! ?

Dưới tình huống gia cảnh người nọ, mắt cũng không nháy một cái, liền đem số bạc không nhỏ kia cho kẻ trộm. . . . .

Hiện giờ, hẳn cũng không bởi vì chuyện tốt mình làm mà nơi nơi khoe khoang, nghĩ đến, người này là người chính trực, so với những người trong ngoài bất nhất trong hoàng thật sự tốt hơn nhiều lắm. . . . .

Trong lòng Dạ Quân Minh đang suy tính, Nhạc Đồng Đồng nhất điểm cũng không biết, những chuyện vừa rồi mình làm đang vô cùng nhuan nhuyễn rơi vào trong mắt Hoàng Đế trẻ tuổi này, càng làm cho Hoàng Đế trẻ tuổi này thường thức không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Hâm mộ

Giờ phút này, thấy Dạ Quân Minh đang dùng ánh mắt thâm thúy lảng lảng đánh giá nàng, giống như nghĩ đến cái gì, làm cho tim Nhạc Đồng Đồng đập như trống, khẩn trương không thôi.

Trời ạ!

Dạ Quân Minh vì cái gì nhìn nàng như vậy! ? ?

Chẳng lẽ, hắn thấy được cái gì! ?

Vừa nghĩ đến đây, tim Nhạc Đồng Đồng đập không khỏi gia tốc, mắt đẹp vừa chuyển, ánh mắt tiện rơi vào cánh vật bên ngoài.

Giờ phút này mưa to, địa phương cách vài thước đã thấy không rõ lắm.

tiếng mưa rơi 'rào rào' cùng với sấm chớp không ngừng bao phủ tất cả đất đai.

Mưa càng rơi xuống càng lớn, giống như muốn tẩy rửa những điều xấu xí ô uế trên thế gian.

Trong lúc này, trong đình hóng mát đơn sơ, hai người đều không nói chuyện.

Sau cùng, Dạ Quân Minh giống như quan sát thiếu niên bên cạnh này xong liền từ từ thu hồi ánh mắt, sau cùng phượng mâu nhẹ nhàng chuyển liền rơi vào màn mưa bên ngoài.

Đối với đạo ánh mắt nóng bỏng trên người kia vừa tiêu thất, tâm Nhạc Đồng Đồng nguyên bản vẫn thấp thỏm không yên, rốt cục hạ xuống.

Dạ Quân Minh không ra tiếng, chẳng lẽ là nàng suy nghĩ nhiều! ? Như vậy là được, nàng lo lắng nhiều, thông minh như Dạ Quân Minh sẽ nhận thấy được thân phận của nàng.

Nhạc Đồng Đồng suy nghĩ, thở ra một hơi, không khỏi thoải mái không ít.

Sau cùng, thấy bên ngoài mưa dần dần nhỏ, tính trẻ con phát ra, liền vươn ra tay ra ngoài, tiếp những hạt mưa đang rơi xuống.

Chỉ thấy hạt mưa óng ánh trong suốt không ngừng rơi trên bàn tay tuyết trắng của Nhạc Đồng Đồng, dần dần hình thành một vốc nước.

Nhìn hạt mưa óng ánh trong suốt không ngừng lưu động trên đầu ngón tay, tâm tình Nhạc Đồng Đồng không khỏi chuyển biến tốt đẹp.

Giữa trán, không che dấu được vui mừng.

Đối với nhất cử nhất động của thiếu niên bên cạnh, Dạ Quân Minh nhất điểm cũng chưa từng bỏ qua.

Nhìn cái tuần mỹ thiếu niên này, mặt mày hớn hờ, giống như ở trong sinh mệnh của hắn luôn luôn hoan hoan hi hi, tựa như không có bị thương khổ sở.

Một người có thể khoái hoạt tự tại như vậy, đột nhiên, Dạ Quân Minh có chút hâm mộ.

Bởi vì, ở trong thế giới của hắn, hắn thật đúng là chưa từng lĩnh hội qua cái gì là khoái hoạt chân chính.

Trong mắt người ngoài, có lẽ hắn là người vui vẻ hạnh phúc nhất trên thế giới này.

Bởi vì hắn từ khi hắn sinh ra đã có cuộc sống cảm y ngọc thực, sơn hào hải vị, hưởng thụ những thứ mà thường nhân không thể sở hữu.

Hiện giờ, hắn lại đăng cơ làm đế, đứng ở vị trí cao nhất thế gian này, hô phong hoán vũ, không gì không làm được, quyền lợi ngập trời. . . . .

Cái này, chính là hắn trong mắt thế nhân!

Nhưng ai biết, sống nhiều năm như vậy, kỳ thật, đối với hắn mà nói lại chưa từng lĩnh hội quá cái gì chân chính là thư thái khoái hoạt. . . . .

Thời điểm còn nhỏ, mẫu hậu còn đang tại, lại được Phụ Hoàng sủng ái, từ nhỏ liền đối với hắn cùng đệ đệ sủng ái có thêm.

Nhưng lúc đó hắn đã rõ ràng minh bạch, cho dù Phụ Hoàng sủng ái bọn hắn, nhưng nhi tử của Phụ Hoàng rất nhiều! ?

Hắn cùng đệ đệ chẳng qua là một trong số đó thôi!

Cho nên, vì mẫu hậu, vì đệ đệ, cũng vì chính mình có thể bình yên sinh tồn tại hoàng cung xanh vàng rực rỡ lại tranh đấu không ngừng này, hắn phải thận trọng, khắc khổ cố gắng học tập, rốt cục trở thành. . . . . một trong. . . . . nhưng nhi tử Phụ Hoàng sủng ái.

Ở bên trong hoàng cung to lớn như vậy, tất cả mọi người đối với người đều a dua nịnh hót, bắt quá, cũng không phải tất cả mọi người là thật tâm đối với người.

Cho dù người hiện giờ là hoàng tử Hoàng Thượng sủng ái nhất, nhưng cũng sẽ có một ngày kia, chỉ cần vô ý sẽ rơi vào địa ngục vạn kiếp bất phục.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Dạ Quân Minh nở nụ cười

Một Hoàng tử thất sủng, kỳ thật sống còn không bằng một nô tài!

Một năm trước kia, trước khi Phụ Hoàng băng hà mấy ngày, các Hoàng tử lục đục với nhau, còn có các loại ám sát, quả thực làm cho tâm Dạ Quân Minh nguội lạnh.

Tuy hiện tại tất cả đã chấm dứt, chỉ là, Dạ Quân Minh vẫn không dám phớt lờ.

Cho nên, mấy năm nay, hắn thận trọng, sau cùng, mới có thể đi lên vị trí hiện tại. . . . .

Chỉ là, trời biết, kỳ thật, mấy năm nay, hắn sống có bao nhiêu mệt.

Hiện giờ, cho dù hắn đã là Hoàng Đế cao cao tại thượng, nhưng hiện tại, loạn trong giặc ngoài, mỗi ngày đều có quốc sự phải xử lý, so với trước kia, không thể thoải mái bằng. . . . .

Hiện tại, nhìn đến tuần mỹ thiếu niên này, chỉ vì một chuyện nhỏ nhỏ lại mặt mày hớn hờ, Dạ Quân Minh cảm thấy thật hâm mộ.

Một Hoàng Đế cao cao tại thượng lại hâm mộ một dân chúng bình thường, nếu để cho người biết chỉ sợ sẽ không tin tưởng đi! ?

Nghĩ tới đây, Dạ Quân Minh không khỏi cảm thấy buồn cười.

Bất tri bất giác, khóe miệng của hắn cũng chậm chậm gọi lên một nụ cười yếu ớt mà chính hắn cũng không biết. . . . .

Nhạc Đồng Đồng không biết tâm tư của Dạ Quân Minh giờ phút này, trong lúc vô tình lại thấy được nụ cười yếu ớt trên khóe miệng của nam tử kia, nhất

thời giặt nấy mình!

Mắt đẹp mở lớn, mâu trung tất cả nồng đậm kinh diễm.

Sớm biết nam tử này sinh ra đã rất đẹp!

Chỉ là, cho đến bây giờ Nhạc Đồng Đồng cũng chưa từng thấy nam tử này cười.

Nam tử này thật giống như một tòa băng vạn năm, trên người phát ra khí tức nghiêm nghị, đủ để đông cứng một người!

Chỉ là giờ phút này, nam tử này cư nhiên nở nụ cười!

Hơn nữa, bộ dáng hần cười lộ lên thực đẹp mắt!

Giống như băng sơn vạn năm trong nháy mắt bị hòa tan, ở dưới ánh mặt trời tản ra quang mang loá mắt, đẹp làm cho người ta không dời mắt được!

'Bang bang ầm' tiếng tim đập nhanh như nổi trống. . . . .

Nhạc Đồng Đồng không biết mình rốt cuộc là làm sao, đầu óc lại càng trống rỗng, ngay sau đó lại không nghĩ ngợi, môi đỏ mở ra, kinh hô nói.

"Bộ dáng người cười thật là đẹp mắt!"

Nhạc Đồng Đồng lời này đúng là phát ra từ nội tâm.

Nhưng mà, Dạ Quân Minh nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, khuôn mặt tuấn tú là sùng sốt.

Con người ngẩn ra, trong lòng kinh ngạc.

Hắn. . . . . Nở nụ cười! ??

Đã bao nhiêu năm! ?

Đã bao nhiêu năm hắn không phát ra nụ cười từ nội tâm! ?

Là từ năm đó các Hoàng tử kịch liệt tranh đấu đoạt vị trí kia, hay là từ khi Phụ Hoàng trái ôm phải ấp, nhìn thấy mẫu hậu mỗi ngày lấy nước mắt rửa mặt! ?

Hay là khi phát hiện Tam Hoàng đệ mà mình tín nhiệm phái người tới ám sát, hắn đã không còn nở nụ cười! ?

Trước kia, Sở Quy Trần cùng thất đệ còn không ngừng đùa cợt hắn, nói hắn là mặt than, lạnh như khối như băng.

Cho dù ở trước mặt bọn họ hắn có thể thả lỏng cũng không thích cười.

Hiện giờ, hắn lại nở nụ cười.

Hơn nữa, lại là trước mặt người mình vừa mới nhận thức! ?

Trong lòng Dạ Quân Minh rung động hết sức, trong lúc này, hắn cũng không biết nên phản ứng như thế nào, chỉ ngu ngơ nhìn Nhạc Đồng Đồng trước mặt.

Nhạc Đồng Đồng nhìn bởi vì một câu nói của mình mà nam tử trở nên ngu ngơ, trong lòng nghi hoặc không thôi.

Vừa rồi, nàng là nói vậy sao! ?

Vì cái gì nam tử này lộ ra biểu tình như vậy! ?

Trong lòng còn đang nghi hoặc, ngay sau đó, Dạ Quân Minh thấy bộ dáng Nhạc Đồng Đồng nhíu mi nghi hoặc, lập tức phục hồi lại tinh thần.

Nhớ lại vừa rồi chính mình luống cuống, lập tức thu hồi ánh mắt, hắc mâu sụp xuống, lập tức, đặt tay lên trước mũi nhẹ nhàng ho khan, như là vì che dấu luống cuống vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Người có vẻ rất dễ hạnh phúc

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy không khỏi nghiêng đầu, mở miệng hỏi.

"Quân công tử, ngươi không sao chứ! ?"

"Khụ, không có việc gì."

Đối với Nhạc Đồng Đồng mà nói, Dạ Quân Minh mở miệng, thanh âm nhàn nhạt giống như chuyện vừa rồi chưa từng phát sinh.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, trong lòng nghi hoặc, nhưng không nói thêm cái gì, liền thấy nam tử đột nhiên cầm lấy cây dù để một bên, nhất bả mở ra, đi nhanh bước ra chòi nghỉ mát.

"Chúng ta đi thôi!"

Nam tử cũng không quay đầu lại mở miệng, tiếng nói trầm thấp mang theo bảy phân lạnh nhạt, ba phần lãnh mạc.

Tuy là như vậy, thanh âm kia lại đặc biệt dễ nghe!

Nhạc Đồng Đồng nghe vậy, chỉ là hơi sững sờ.

Vừa thấy sắc trời bên ngoài.

Chỉ thấy giờ phút này, nguyên bản mưa xối xả như trút nước đã chuyển thành mưa phùn.

Hạt mưa thật nhỏ không ngừng rơi xuống, nghĩ đến vẫn còn rơi một đoạn thời gian thật dài.

Hiện tại sắc trời đã không còn sớm, nếu như hiện tại không trở về, sợ Sở Quy Trần bọn hắn thật sẽ lo lắng !

Trong lòng suy nghĩ, Nhạc Đồng Đồng phục hồi tinh thần, thấy Dạ Quân Minh đã đi xa, lập tức rút chân đuổi theo.

"Nha, ngươi đợi ta với!"

Tuy mưa nhỏ, bất quá, Nhạc Đồng Đồng mới không ngược đãi chính mình.

Hiện giờ là đầu mùa xuân, nếu mắc mưa sẽ rất dễ sinh bệnh.

Mà Nhạc Đồng Đồng sợ nhất chính là sinh bệnh phải uống thuốc.

Thuốc tây còn tạm, nếu là thuốc đông y, nghĩ đến chất dược đắng ngắt này, Nhạc Đồng Đồng lại cảm thấy trong bụng sôi sục.

Kết quả là, Nhạc Đồng Đồng cũng không quản cái khác, sau khi đuổi kịp Dạ Quân Minh liền lập tức chui vào ô.

Đối với hành động này của Nhạc Đồng Đồng, Dạ Quân Minh chỉ nhẹ nhàng nhún mày, nhưng không nói thêm cái gì.

Trên tay cầm dù, bước chân Dạ Quân Minh trầm ổn từ từ đi về phía trước.

Đối với đường đi, Nhạc Đồng Đồng nhất điểm cũng không quen thuộc, tự nhiên muốn đi theo bên cạnh Dạ Quân Minh.

Kết quả là, trên một đường này, hai người cũng không nói một câu, chỉ là, không khí lại hòa hợp không thành lời.

Nhạc Đồng Đồng không biết đã đi bao lâu, dần dần phía trước bay tới một tiếng sáo, nghĩ đến, Tây Hồ ngay tại phía trước không xa!

Mà lúc này, nguyên bản mưa phùn lâm lâm, dần dần càng rơi càng nhỏ, dần dần mây chuyển quang đăng.

Một chiếc cầu vòng từ từ xuất hiện phía chân trời.

Nhìn phía chân trời, trời xanh mây trắng, nổi bật lên chiếc cầu vòng cong cong, lại càng đẹp như mộng ảo!

Thấy vậy Nhạc Đồng Đồng không khỏi chỉ vào cầu vòng trên trời, liền quay đầu đối với Dạ Quân Minh cười nói.

"Coi, là cầu vòng! Thật đẹp!"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Minh chỉ nhẹ nhàng ngừng đầu, theo phương hướng ngón tay Nhạc Đồng Đồng nhìn lại.

Chỉ là, hiển nhiên Dạ Quân Minh đối với cầu vòng trên trời nhất điểm hứng thú cũng không có, ngược lại, đối với mỹ thiếu niên phấn điều ngọc mài bên cạnh này cảm thấy hứng thú.

Thiếu niên này, giống như đối với chuyện gì cũng có thể cao hứng.

Mà còn, phi thường dễ dàng cảm thấy mỹ mãn cùng khoái hoạt.

Tại triều đại con người tham lam này, người như vậy, quả thực là thế gian hiếm có!

Tôi cùng, gia đình như thế nào mới có thể dưỡng dục ra một người đặc biệt như vậy! ?

Dạ Quân Minh trong lòng suy nghĩ, ngay sau đó, môi mông hé mở, thanh âm mang theo bảy phần khàn khàn, ba phần nghi hoặc phụt chốc tràn ra.

"Người có vẻ rất dễ khoái lạc!"

"Trách! ?"

Đối với Dạ Quân Minh bất ngờ nói ra lời này, trên mặt Nhạc Đồng Đồng lập tức sùng sốt, hiển nhiên có chút giật mình Dạ Quân Minh đang êm đẹp lại có thể nói ra một câu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

Sau khi sững sờ, Nhạc Đồng Đồng phục hồi tinh thần lại, đôi mắt đẹp trong suốt chớp chớp, không đáp hồi lại.

"Chẳng lẽ người không vui vẻ sao! ?"

"Ngạch . . . . ."

Đối với Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Minh không khỏi trầm mặc.

Đúng vậy, hiện tại hắn có được nhiều thứ như vậy, quyền lợi tối cao, tài phú, toàn bộ thiên hạ đều là của hắn, hắn vui vẻ sao! ?

Đáp án, là ngược lại đi! ?

Bởi vì những thứ này, kỳ thật, cũng không phải thứ hắn muốn . . . . .

Đối với tâm tư của Dạ Quân Minh, Nhạc Đồng Đồng không biết.

Nhạc Đồng Đồng thấy Dạ Quân Minh chỉ trầm mặc không nói, cúi đầu trầm tư, tựa như vấn đề này phi thường khó có thể trả lời.

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng không khỏi nhẹ nhàng nhăn mày.

Bởi vì, nam tử này có được địa vị, dung mạo, tài phú, quyền lợi mà người người thèm muốn nhưng hắn cũng không vui vẻ.

Nhìn bộ dáng hắn cúi đầu trầm mặc, không biết như thế nào Nhạc Đồng Đồng có chút không muốn nhìn thấy bộ dáng này của hắn.

Vì thế, Nhạc Đồng Đồng môi mọng mở ra, liền mở miệng nói.

"Nhân sinh ngắn ngủi vài thập niên, cho dù người bây giờ có được cái gì, hay là cái gì cũng không có, đến sau cùng, còn không phải là chỉ còn một nắm đất, một khi đã như vậy, vì cái gì không hào hào quý trọng vài thập niên này, tiêu tiêu sái sái, khoái khoái hoạt hoạt sống một lần! ?"

Nhạc Đồng Đồng mở miệng nói.

Tính cách Nhạc Đồng Đồng chính là như vậy, có lẽ, nàng mặc kệ là ở hiện đại hay là nơi này đều là áo com không lo, không trải qua sóng to gió lớn gì.

Nhưng chính vì vậy, Nhạc Đồng Đồng mới dưỡng thành một loại lạc quan cá tính.

Mặc kệ gặp khó khăn gì, Nhạc Đồng Đồng đều tin tưởng vững chắc, thuyền tới cầu tự nhiên thẳng. Trời sinh voi sinh cỏ. Không có gì đáng ngại.

Hơn nữa, nếu như người thực gặp phiền toái, người liền cẩn thận suy nghĩ, ví như chuyện này, người giải quyết không được, như thế người có phiền não lo lắng cũng vô dụng.

Chuyện như thế này, người có thể giải quyết, vậy người lại vẫn lo lắng phiền não cái gì ?

Cho nên, cho dù đột nhiên xuyên đến triều đại xa lạ này, Nhạc Đồng Đồng mới đầu là rung động không dám tin, chỉ là rất nhanh, Nhạc Đồng Đồng thật giống như là con gián đánh mãi không chết, rất nhanh liền thích ứng với cuộc sống nơi này.

Trời sinh voi sinh cỏ, không phải sao! ?

Nhạc Đồng Đồng đang suy nghĩ, Dạ Quân Minh vừa nghe đến những lời này của Nhạc Đồng Đồng, phượng mâu xinh đẹp màu hổ phách kia lập tức mở lớn, trong mắt tất cả là kinh ngạc.

Bởi vì, hần quả thực không dám tin, đạo lý như vậy lại nghe được từ miệng một thiếu niên tuổi còn trẻ.

Thiếu niên này, xem ra niên kỷ mới mười năm sáu tuổi, chỉ là, hần so với mình hiểu được càng thêm . . . .

Trước đây chỉ nghe Sở Quy Trần khen hần không dứt, không nghĩ đến Sở Quy Trần không nhìn lầm người, thiếu niên này đích thật là nhân tài hiếm có. . .

Nếu có thể chiêu hần vào triều làm quan, nghĩ đến ngày khác, hần nhất định có thể trở thành trụ thủ đắc lực của hần. . . .

Nghĩ tới đây, Dạ Quân Minh môi mông hé mở, tính toán mở miệng nói gì đó.

Nhưng mà, ngay lúc này, thấy Nhạc Đồng Đồng như là nhìn thấy cái gì, mắt đẹp sáng lên, môi đỏ mở ra, liền đối với phía trước cách đó không xa mở miệng hoan hô.

"Sở đại ca, chúng ta ở chỗ này!"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, lời nói của Dạ Quân Minh lập tức nuốt trở về.

Phượng mâu đảo qua, tiện hướng tới phía trước nhìn lại.

Chỉ thấy, hai người Sở Quy Trần cùng Dạ Quân Lăng tay cầm dù giấy, hướng bên này đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73

"Nhạc huynh đệ, người vừa rồi chạy đi đâu ! ? Chúng ta phát hiện người rồi tiệc rất lâu đều không có trở về, thật lo lắng!"

Sở Quy Trần mở miệng nói, giữa trán tất cả là vẻ lo lắng.

Nhạc Đồng Đồng nghe vậy, trong lòng biết vừa rồi không thấy lâu như thế, làm cho Sở Quy Trần bọn hần lo lắng, không khỏi thần tình tự trách mở miệng nói xin lỗi.

"Thực xin lỗi, Sở đại ca, để các người lo lắng, chỉ là vừa rồi thấy phong cảnh bên ngoài không tệ, lúc này xem mê muội, sau cùng muốn trở về lại đột nhiên mưa to, cho nên ta tìm một chỗ đi tránh mưa, làm cho các người lo lắng, thật có lỗi. . . ."

Nghe được Nhạc Đồng Đồng tình tế giải thích, Sở Quy Trần cùng Dạ Quân Lăng mới hiểu rõ.

Chỉ là, ngay sau đó, Dạ Quân Lăng như là nghĩ đến cái gì, ánh mắt mang theo nghi hoặc dao động trên người Nhạc Đồng Đồng cùng Dạ Quân Minh, liền mở miệng hỏi.

"Nhưng các người như thế nào cùng một chỗ ! ? Hoàng, ách, ca, vừa rồi người cũng ra ngoài đã lâu! Như thế nào hiện tại lại cùng Nhạc Đồng Đồng cùng một chỗ! ?"

Đối với Dạ Quân Lăng mà nói, Nhạc Đồng Đồng ngẩng đầu nhìn Dạ Quân Minh bên cạnh liếc mắt một cái.

Chỉ thấy Dạ Quân Minh môi đỏ nhẹ nhàng bĩu một cái, nhàn nhạt nói.

"Vô ý gặp được thôi."

Dạ Quân Minh mở miệng, lời ít mà ý nhiều.

Dạ Quân Lăng bọn hần nghe vậy cũng không hoài nghi cái khác, gật gật đầu bày tỏ rõ ràng mình bạch.

"Nếu hiện tại tất cả mọi người tụ cùng một chỗ, trận đấu tranh tài cũng kết thúc, không bằng chúng ta cùng đi ăn cơm! ?"

Dạ Quân Lăng thấy sắc trời không còn sớm, bụng mình cũng đói, không khỏi mở miệng đề nghị.

Đối với Dạ Quân Lăng lời này, mọi người tự nhiên sẽ không phản đối.

Kết quả là, bốn người Nhạc Đồng Đồng lại đi tới phòng Mộc Lan.

Điểm tiêu nhị phi thường thân tốc bày đầy một bàn đồ ăn tinh mỹ, liền nhanh chóng lui xuống.

Hôm nay Nhạc Đồng Đồng chạy rất nhiều, đúng là tiêu hao không ít khí lực, giờ phút này đã sớm đói đến nỗi ngực dán vào lưng, kết quả là Nhạc Đồng Đồng cũng không khách khí.

Thấy đồ ăn đã đưa lên hết, chào một tiếng, chính mình cầm lấy chiếc đũa bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Tuy nói hiện giờ địa vị Nhạc Đồng Đồng là đương kim Thái Hậu cao quý, nhưng tùy tâm sở dục đã quen.

Hơn nữa, tính tình cũng không câu nệ, cho nên tướng ăn hiện tại kia đúng là làm cho người ta không dám khen tặng.

Nhìn Nhạc Đồng Đồng ăn nhanh như vậy, tựa như có người cướp đoạt đồ ăn với nàng, Dạ Quân Minh bọn hần đứng là xem choáng váng.

Dạ Quân Lăng đôi mắt trừng trừng, mở miệng kinh hô.

"Nhạc Đồng, ngươi đây là quý đôi đầu thai sao! Như thế nào không gặp một buổi chiều, ngươi liền đói thành bộ dáng này! ?"

Nghe được Dạ Quân Lăng lời này, Nhạc Đồng Đồng nguyên bản đang vui vẻ ăn lúc này mới chú ý tới Sở Quy Trần bọn hần cả đám đều không có ăn cái gì, giờ phút này ánh mắt kinh ngạc nhìn phía bên nàng.

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng mới nhận thấy tướng ăn hiện tại này thật sự có chút khó coi.

Bất quá, cũng không trách ai!

Thời điểm giữa trưa lại vừa chạy vừa truy, đã sớm đói bụng.

Hiện giờ, nhìn thức ăn tinh mỹ này tự nhiên nhịn không được liền ăn ngấu ăn nghiến.

Chỉ là hiện tại thấy ánh mắt mọi người đều rơi vào trên thân mình, trên mặt Nhạc Đồng Đồng không khỏi 囧, lập tức thân thủ sờ sờ đầu, cười ha ha.

"Không có biện pháp, ta là đói bụng thôi! Tướng ăn khó coi một chút, mọi người bỏ qua cho!"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, thấy miệng nàng hiện tại đầy dầu lại cười hô hô không ngừng, bộ dáng kia hơi buồn cười, lại vô cùng đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 74: Tắm suối nước nóng

Một bên Sở Quy Trần thấy vậy, không khỏi phì cười không thôi.

"Nếu đã đói bụng mà nói, cũng nhanh ăn đi!"

"Đúng vậy, chúng ta mới không để ý những thứ này! Lại nói, bên cạnh chúng ta thật đúng là không có người không câu nệ tiểu tiết như Nhạc Đồng Đồng, ha ha, tính cách của ngươi, ta thích!"

Dạ Quân Lăng là người chân thành, nói chuyện tự nhiên cũng trực tiếp.

Hơn nữa, hần hiện tại cũng là ăn ngay nói thật.

Tuy thân phận bọn hần tôn quý, từ nhỏ áo cơm không lo, nhưng từ nhỏ đã có ma ma chuyên môn dạy bảo bọn hần quy củ lễ nghi.

Ngủ không nói, ăn không nói, kỳ thật làm người như vậy rất nhàm chán.

Đầu giống thiếu niên trước mắt này, làm cái gì cũng tùy tâm sở dục, một chút cũng không làm ra vẻ, tiêu sái không thôi, làm cho Dạ Quân Lăng vui mừng lại hâm mộ !

Đối với tâm tư của Dạ Quân Lăng, Nhạc Đồng Đồng không biết, giờ phút này nghe thấy Dạ Quân Lăng này, trên mặt vốn là sùng sốt, không khỏi ha ha cười.

Mới đầu nhìn thấy Dạ Quân Lăng chỉ cảm thấy thiếu niên này giống như một con khổng tước kiêu ngạo.

Chỉ là hiện tại càng càng hân tiếp xúc, càng cảm thấy hân thẳng thắn thành khẩn đáng yêu.

Kết quả là, một bữa cơm Nhạc Đồng Đồng cùng Dạ Quân Lăng đều có nói có cười.

Mãi đến khi mặt trời ngả về tây, Nhạc Đồng Đồng mới bừng tỉnh đại ngộ, bữa tiệc cơm này cư nhiên ăn lâu như thế.

Nhớ lại Thúy Nha khẳng định đang phi thường lo lắng trong hoàng cung, liền đề xuất từ biệt.

Đối với Nhạc Đồng Đồng đề xuất từ biệt, Dạ Quân Lăng tuấn mi lập tức nhăn lại, hiển nhiên có chút không thỏa mãn.

"Nhạc Đồng, nhanh như vậy người đã muốn đi! ?"

Dạ Quân Lăng mở miệng, rõ ràng cho thấy không muốn Nhạc Đồng Đồng ly khai.

Dù sao, tuy thân phận hắn là Vương gia tôn quý, bình thường người nịnh bợ hắn rất nhiều.

Chỉ là, tìm một người có thể nói chuyện hòa hợp thật sự là rất khó!

Khó gặp được một người nói chuyện hòa hợp như vậy, Dạ Quân Lăng thật không nỡ nhanh như vậy để Nhạc Đồng Đồng rời đi.

Nhạc Đồng Đồng nghe vậy, nhìn ra Dạ Quân Lăng lưu luyến không rời, không khỏi mở miệng nói.

"Đúng vậy, hiện tại sắc trời đã tối, thêm nữa gia quy rất nghiêm, gia phụ không thích ta trở về quá muộn."

Nhạc Đồng Đồng mở miệng, tùy ý lấy một cái cớ.

Dạ Quân Lăng nghe vậy, thần tình mất mát.

"Như vậy sao, như thế, nếu như lần sau muốn tìm người, ta nên tìm như thế nào! ? Nhà người ở đâu! ? Có lẽ, lần sau chúng ta sẽ đến cửa bái phỏng!?"

"Ngạch, cái này. . . . ."

Nghe được Dạ Quân Lăng lời này, lúc này, Nhạc Đồng Đồng cũng không biết nên trả lời như thế nào mới tốt.

Bởi vì nàng hiện tại đúng là ở tại hoàng cung! Nếu như thực nói cho Dạ Quân Lăng thì nguy! ? ?

Ngay tại Nhạc Đồng Đồng khó xử hết sức, Dạ Quân Minh nguyên bản ngồi ở một bên trầm mặc không nói, đột nhiên phượng mâu nhàn nhạt đảo qua, nhìn cảnh đêm bên ngoài, nhàn nhạt nói.

"Thật muốn tắm suối nước nóng "

"Ngạch. . . . ."

Đối với Dạ Quân Minh thỉnh thoảng nói trên mặt, Nhạc Đồng Đồng sùng sốt, bày tỏ phi thường khó hiểu.

Trái lại Sở Quy Trần cùng Dạ Quân Lăng phi thường bình tĩnh, giống như đối với lời nói bất ngờ của Dạ Quân Minh đã luyện thành thói quen.

Trái lại Nhạc Đồng Đồng, nghe được Dạ Quân Minh lời này, vốn là sùng sốt lại nhìn sắc trời bên ngoài.

Nhớ lại hiện tại đúng là đầu mùa xuân, vạn vật sống lại, bất quá vào thời điểm trời tối, thời tiết còn có chút lạnh.

Nếu như lúc này có thể ngâm ôn tuyền, đích thật là không tệ . . . . .

Có lẽ là nhìn ra Nhạc Đồng Đồng có hứng thú tắm suối nước nóng, Dạ Quân Lăng lập tức mở miệng nói.

"Nói đến tắm suối nước nóng, biệt viện phía đông của chúng ta có một cái ôn tuyền, Nhạc Đồng, không bằng chúng ta đi tắm suối nước nóng, như thế nào! ! ?"

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậ Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 75: Tắm suối nước nóng 2

Chương 75: Tắm suối nước nóng 2

Nghe được Dạ Quân Lăng đề nghị, Nhạc Đồng Đồng có chút động tâm.

Chỉ là nghĩ đến thân phận, nếu như cùng Dạ Quân Lăng bọn hắn tắm suối nước nóng, cái này làm sao có thể! ?

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng anh mi nhẹ chau lại, trên mặt lộ ra khó xử.

"Ta từ nhỏ đã không thích cùng người khác tắm suối nước nóng. . . . ."

Nhạc Đồng Đồng lời này còn chưa nói xong, Dạ Quân Lăng liền lập tức mở miệng ngắt lời.

"Này có cái gì! ? Ôn tuyền ở biệt viện chúng đã được xây lại, ở giữa có một tảng đá lớn ngăn cách, nếu như người thẹn thùng, người có thể ngâm một mình, như vậy không phải là được sao! ?"

Dạ Quân Lăng mở miệng tinh tế nói, tựa như sợ Nhạc Đồng Đồng không đáp ứng.

Nhạc Đồng Đồng nghe vậy, càng động tâm.

Mặc dù địa vị Thái Hậu cao quý, chỉ là trong hoàng cung không có ôn tuyền!

Nếu như hiện tại ngâm ôn tuyền, khẳng định phi thường thoải mái. . . . .

Trong lòng suy nghĩ, ngay sau đó, Nhạc Đồng Đồng tựa như nghĩ đến cái gì, mở miệng nói.

"Như vậy cũng không tệ, chỉ sợ hôm nay không được, không bằng chúng ta hôm nào đi! ?"

Sáng nay nói với Thúy Nha nàng xế chiều sẽ trở về, nếu như nàng hiện tại tắm suối nước nóng, cũng không biết ngâm tới khi nào, Nhạc Đồng Đồng không muốn Thúy Nha lo lắng cho mình.

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, tất cả mọi người nghĩ gia quy nhà Nhạc Đồng Đồng cực kỳ nghiêm, cũng không nói thêm cái gì, nhao nhao đồng ý.

Sau cùng, Dạ Quân Lăng lại ước hẹn cùng Nhạc Đồng Đồng mười ngày sau sẽ gặp lại, sau đó cùng bọn hắn đi biệt viện tắm suối nước nóng.

Đối với cái này, Nhạc Đồng Đồng không ý kiến.

Thấy sắc trời đã không còn sớm, vì thế liền lập tức ly khai Phương Lai Lâu, hướng tới phương hướng hoàng cung chạy đi.

. . . . .

Thời điểm Nhạc Đồng Đồng trở lại hoàng cung đêm đã khuya.

Thúy Nha đã sớm lo lắng không thôi, không ngừng tại cung điện hoang vắng kia chờ Nhạc Đồng Đồng.

Thời điểm nhìn thấy Nhạc Đồng Đồng treo tường đi vào, bên tai liền lập tức truyền đến tiếng kinh hô của Thúy Nha.

"Cám tạ trời đất, Thái Hậu nương nương người rốt cục trở lại, nô tỳ rất lo lắng cho Thái Hậu nương nương, còn tưởng Thái Hậu nương nương ở bên ngoài phát sinh chuyện gì, vẫn không trở lại."

Lật chuyển tường tiến vào, hai chân vừa mới rơi xuống đất, bên tai liền truyền đến thanh âm Thúy Nha cần nhàn không ngừng.

Trong lòng biết Thúy Nha là thật lo lắng cho mình, trong lòng Nhạc Đồng Đồng không khỏi ấm áp, khoe miệng nhếch lên, liền mở miệng cười trêu nói.

"Thái hậu nương nương nhà người được phúc tinh chiếu, đâu nào xảy ra chuyện! ? Trái lại người, khi nào thì biến thành bà quản gia! ?"

Nhạc Đồng Đồng nhún mày, thần tình trêu tức liếc Thúy Nha một cái.

Thúy Nha nghe vậy, trên mặt vốn là sùng sốt, tiện mình bạch ý tứ Nhạc Đồng Đồng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời 囧, nét đỏ hồng lập tức bay lên hai gò má mềm mại của nàng.

"Thái hậu nương nương là chê Thúy Nha lải nhải giống tiểu lão thái bà sao! ?"

"Ha ha, Thúy Nha thật thông minh!"

Đối với Thúy Nha mà nói, Nhạc Đồng Đồng lại càng không chút do dự gật đầu nói.

Thúy Nha nghe vậy, không khỏi chu miệng, một bộ tiểu tức phụ bị khinh bỉ.

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng không khỏi vui vẻ mặt mày hơn hớn.

Nhớ lại thời điểm chính mình vừa cùng Thúy Nha ở chung, Thúy Nha chịu Thái Hậu ác độc trước kia đã lâu, đối với nàng lại càng sợ hãi không thôi.

Hiện tại, cùng nàng ở chung thời gian dài, dần dần bắt đầu lộ ra tâm tính tiểu nữ nhân.

Đây là chuyện tốt.

Tuy thân phận nàng hiện tại tôn quý, nhưng mỗi ngày bị người dùng ánh mắt kinh sợ nhìn, ngay cả một người nói chuyện cũng không có, cũng không dễ chịu!

Trong lòng nhớ lại, Nhạc Đồng Đồng không khỏi mở miệng cười nói.

"Được rồi, tiểu lão thái bà, chúng ta hồi cung đi! Ta mệt mỏi!"

"Đúng vậy, Thái Hậu nương nương."

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, Thúy Nha lập tức gật gật đầu, giống như cái đuôi nhỏ đi theo phía sau Nhạc Đồng Đồng.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậ Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Thì ra vẫn là thân hoàn bích

Trở lại Mộng Nguyệt điện, Nhạc Đồng Đồng lập tức sai người chuẩn bị nước nóng tắm rửa thay quần áo.

Hôm nay ngoạn chơi thật sự quá mệt mỏi, xương cốt toàn thân nàng đều đau nhức không thôi.

Tốt nhất là có thể ngâm mình trong nước nóng.

Giờ phút này, Thúy Nha cùng các cung nhân khác đã chuẩn bị xong nước nóng cho Nhạc Đồng Đồng liền cầm lấy một cái giỏ đầy hoa tươi, rải khắp thùng tắm.

Hoa tươi này đúng là mới hái xuống.

Hiện giờ ngâm vào nước ấm, nhất thời cả căn phòng liền tràn ngập một hương thơm động lòng người.

Nhạc Đồng Đồng từ từ đi đến trước tấm bình phong, nhìn Thúy Nha vì mình thu xếp tắm rửa.

Trái hoa tươi xong, liền vén ống tay áo từ từ thử nước ấm.

Nhìn hành động cẩn thận của Thúy Nha, khóe miệng Nhạc Đồng Đồng không khỏi hơi vẠch, tràn đầy hương thụ.

Chỉ là, khi đôi mắt đẹp của Nhạc Đồng Đồng vô ý đảo qua, rơi vào một đoạn cánh tay tuyết trắng lộ ra của Thúy Nha, lập tức bị một điểm đỏ tươi trên cánh tay của nàng hấp dẫn.

"Oa, đây là! ?"

Nhìn nốt ruồi màu đỏ trên cánh tay Thúy Nha kia, Nhạc Đồng Đồng không khỏi chớp một cái, mở miệng nghi hoặc hỏi.

Nguyên bản Thúy Nha đang bận rộn, nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, lại thấy nàng đang dùng ánh mắt tràn đầy nghi hoặc nhìn cánh tay của mình, trên mặt vốn là sùng sốt, ngay sau đó, như là nghĩ đến cái gì, lập tức hạ ống tay áo che khuất điểm hồng kia.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyết trắng kia lập tức đỏ như mông khỉ, giữa trán tất cả là khó xử thẹn thùng chỉ sắc.

Thấy mình nói một câu đã trêu chọc Thúy Nha đỏ mặt, Nhạc Đồng Đồng lại càng nghi hoặc không thôi.

Vừa rồi, là nàng nói vậy sao! ?

Nhạc Đồng Đồng đang nghi hoặc buồn bực hết sức, Thúy Nha thần tình khó xử không được tự nhiên đối với Nhạc Đồng Đồng mở miệng nhỏ giọng nói.

"Thái hậu nương nương, cái này là thủ cung sa của nô tỳ, có cái gì đẹp!"

Nói xong lời này, da mặt Thúy Nha mồng, rốt cuộc ngốc không nổi nữa, liền nhanh chóng cầm lấy cái giỏ đi nhanh ra ngoài, Nhạc Đồng Đồng bởi vì một câu Thúy Nha để lại mà ngây ra như phỗng.

Giờ phút này, trong đầu Nhạc Đồng Đồng trống rỗng.

Ở trong lòng nàng không ngừng lặp lại ba chữ.

Thủ cung sa, thủ cung sa, thủ cung sa. . . . .

Ba chữ kia, một chút cũng không xa lạ.

Tuy nói Nhạc Đồng Đồng là người hiện đại, nhưng cũng biết ý tứ thủ cung sa.

Nghe nói trên người nữ tử cổ đại sẽ điểm thủ cung sa, chứng minh mình là thân hoàn bích.

Thúy Nha là cung nữ chưa thành thân, tự nhiên vẫn là thân hoàn bích, nhưng nàng thì sao! ?

Nhạc Đồng Đồng trong lòng rung động, sau khi phục hồi tinh thần liền từ từ rũ mắt, thân thủ kéo ống tay áo chỉnh mình.

Theo ống tay áo kéo lên, cánh tay tuyết trắng như ngọc kia từ từ xuất hiện trong tầm mắt của Nhạc Đồng Đồng.

Làn da như mỡ đông, chỉ là, giờ này khắc này, ở trong mắt Nhạc Đồng Đồng chỉ nhìn thấy một điểm đỏ tươi trên cánh tay tuyết trắng kia của nàng. . . . .

Từ khi đến cái triều đại này, nàng đã từ từ tiếp nhận thân phận mình là đương kim Thái Hậu, hơn nữa còn là một quả phụ.

Trước kia, đã từng có một lão công hơn sáu mươi tuổi.

Chỉ là, Nhạc Đồng Đồng vẫn may mắn, trước khi mình tới lão Hoàng Đế kia đã chết, cho dù hiện tại nàng là quả phụ cũng không cảm thấy cái gì.

Bằng không, muốn nàng mỗi ngày đối mặt với một nam nhân có thể làm ông nội nàng, nàng khẳng định sẽ chịu không nổi.

Trước, nàng cũng nghiêm túc chăm chỉ xem qua cổ thân thể này.

Dáng người ma quý, gương mặt thiên sứ, trừ lần đó ra, Nhạc Đồng Đồng cũng không phát hiện cái gì.

Trước nàng cũng xem qua nốt ruồi đỏ trên cánh tay, mới đầu nàng tưởng rằng là nốt ruồi đỏ bình thường, liền không đặt ở trong lòng.

Hiện giờ, nghe được Thúy Nha vừa nói như vậy, nàng mới biết được, này cũng không phải là nốt ruồi bình bình thường, mà là . . . . . thủ cung sa . . . . . đại biểu cho nữ tử vẫn là thân hoàn bích.

"Trời ạ! Đây tới cùng là chuyện gì xảy ra! ? Thái Hậu này trước kia đúng là nữ nhân lão Hoàng Đế sủng ái nhất, cơ hồ hàng đêm hầu hạ, chỉ là, vì cái gì khối thân thể này vẫn là thân hoàn bích! ?"

Nhạc Đồng Đồng trong lòng rung động, mắt đẹp mở lớn, trong mắt tất cả là không dám tin.

Mãi đến một hồi lâu sau, Nhạc Đồng Đồng mới tiêu hóa cái sự thật này, trong lòng lại nửa vui nửa buồn.

Vui, tự nhiên là vì chính mình bây giờ còn là thân hoàn bích.

Nhạc Đồng Đồng mới là thiếu nữ chỉ có mười tám tuổi.

Đến tay của người khác giới cũng chưa chạm qua!

Hơn nữa, Nhạc Đồng Đồng cũng giống như rất nhiều thiếu nữ khác, đã từng ảo tưởng lần đầu tiên của chính mình sẽ hiến cho nam nhân mình thích nhất.

Chỉ là đi tới cái triều đại này, biết được thân phận của mình, Nhạc Đồng Đồng liền biết ảo tưởng của mình đã sụp đổ.

Chỉ là Nhạc Đồng Đồng lạc quan, tuy trong lòng mắt mác lại chưa từng nghĩ nhiều những thứ này.

Hiện tại, biết được chính mình cư nhiên vẫn là thân hoàn bích, Nhạc Đồng Đồng tự nhiên vui mừng cực độ.

Chỉ là vui mừng đồng thời nghi hoặc trong lòng Nhạc Đồng Đồng càng sâu.

Căn cứ từ khi mình đến nơi đây biết rõ, biết khối thân thể này vốn là con của Hộ quốc Đại tướng quân không biết võ công, ngang ngược bá đạo, thủ đoạn hung tàn, bị người người phi nhổ.

Nhưng hiện tại, Nhạc Đồng Đồng lại cảm thấy sự tình căn bản không phải cái dạng này.

Khối thân thể này, kỳ thật vẫn che dấu võ công.

Rõ ràng là nữ nhân lão hoàng đế sủng ái nhất, đã cùng lão hoàng đế hơn một năm, cư nhiên vẫn là thân hoàn bích, trong này, tôi cùng cất dấu bí mật như thế nào! ?

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Xuất phát đến biệt viện

Trong lòng càng nghĩ, bất an trong lòng lại càng càng phát ra nồng đậm.

Chỉ là, nàng không có trí nhớ của trước thân thể, cho nên, mặc kệ nàng nghĩ như thế nào đều nghĩ không ra nguyên do trong đó.

Suy nghĩ thời gian dài như thế, Nhạc Đồng Đồng tâm tình không khỏi cáu kỉnh.

"Ai, không nghĩ nữa, thuyền tôi cầu tự nhiên thẳng, tám rưỡi đi!"

.....

Thời gian mười ngày trong nháy mắt đã đi qua.

Hôm nay là ngày hẹn ước Dạ Quân Lăng bọn hắn đi tắm suối nước nóng.

Hôm nay, Nhạc Đồng Đồng đã sớm rời giường, thay toàn thân nam trang liền tránh mặt mọi người, ngựa quen đường cũ đi tới cung điện hoang vắng kia, tính toán trèo tường ra ngoài.

Trước nàng không biết mình có võ công, muốn xuất cung cần phải xin phép Dạ Quân Minh bên kia.

Nhưng hiện tại, biết được mình có võ công, chính mình dễ dàng có thể trèo tường ra ngoài, Nhạc Đồng Đồng cũng chẳng muốn cho người đi nói cho Dạ Quân Minh.

Tải thuyết, một người thông minh cơ trí như Dạ Quân Minh bình thường tuyệt đối sẽ không tới Mộng Nguyệt điện của nàng, nàng cũng không muốn tiếp xúc nhiều với Dạ Quân Minh khi mình vẫn là Thái Hậu, miễn cho chính mình toàn thân nam trang cùng hắn tiếp xúc bị phát hiện.

Mà bây giờ, Nhạc Đồng Đồng xuất cung cũng không tính toán mang Thúy Nha ra ngoài.

Nhớ lại Thúy Nha nhát gan, lần trước trở về, nàng cũng không nói cho nàng chuyện lúc xuất cung gặp được Dạ Quân Minh bọn họ, miễn cho nàng mỗi ngày lo lắng đề phòng.

Đối với Nhạc Đồng Đồng muốn một mình xuất cung không mang theo mình, Thúy Nha tránh không được một phen lo lắng lải nhải.

Chỉ là sau cùng, vẫn là Nhạc Đồng Đồng kiên trì, đành phải rung rung nhìn Nhạc Đồng Đồng trèo tường rời đi.

.....

Hôm nay là một ngày trời trong nắng ấm.

Ngàn dặm không mây, gió mát hiu hiu, đưa tới từng đợt mùi hoa tươi mát.

Nhạc Đồng Đồng xuất cung vài lần, hiện giờ đã sớm đối với kinh thành quen thuộc không thôi.

Giờ phút này, Nhạc Đồng Đồng đang hướng vị trí Phượng Lai Lâu bước đi.

Phượng Lai Lâu vẫn giống như thường ngày, mặc kệ khi nào cũng đều là đông khách, không còn chỗ ngồi.

Thời điểm Nhạc Đồng Đồng bước vào Phượng Lai Lâu, điểm tiểu nhị đang bận rộn bên trong thấy vậy lập tức giống như con quay bay tới.

"Nhạc công tử, Sở công tử bọn hắn đã ở phòng Mộc Lan chờ ngươi!"

"Uh, biết rõ, ngươi bận việc thì cứ đi!"

Nghe được điểm tiểu nhị lời này, Nhạc Đồng Đồng chỉ gật gật đầu, lập tức hướng phòng Mộc Lan lầu ba đi đến.

Khi Nhạc Đồng Đồng đi vào phòng Mộc Lan, Sở Quy Trần mấy người bọn họ quả nhiên đã ngồi ở nơi đó.

Nhìn đến nước trà điểm tâm trên bàn, hiển nhiên, bọn hắn đã ở nơi này đợi không ít thời gian.

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng kinh ngạc.

Dạ Quân Minh không phải hoàng đế sao! ? Như thế nào sớm như thế đã hạ triều ! ?

Nhạc Đồng Đồng trong lòng nghi hoặc, mắt đẹp không khỏi rơi vào trên người Dạ Quân Minh.

Chỉ thấy hôm nay Dạ Quân Minh toàn thân măng bào hắc sắc ám vân, khéo léo tinh xảo.

Bên hông đai lưng màu vàng, treo một khối dương chi ngọc bội thượng đẳng.

Giờ phút này, Dạ Quân Minh đang lẳng lặng ngồi ở chỗ kia, trên tay cầm một ly trà, đang tinh tế nhấp nháp.

Cho dù hắn chỉ an tĩnh ngồi ở chỗ kia, nhưng vẫn là một long chuong phượng tư, tôn quý biểu lộ.

Nam tử này thật đúng là được trời cao độc ái, thân phận tôn quý, diện mạo có thể so với Phan An, quả thực là nam tử tuấn mỹ thế gian hiếm có!

Nhạc Đồng Đồng đang hết sức thán phục, có lẽ là nhận thấy được ánh mắt của Nhạc Đồng Đồng.

Dạ Quân Minh nguyên bản đang an tĩnh nhấp nháp trà thơm, phượng mâu không khỏi nhẹ nhàng liếc, nhân nhật quét tới Nhạc Đồng Đồng bên này.

THỜI điểm chống lại con ngươi màu hổ phách xinh đẹp lại đậm đặc như nước của Dạ Quân Minh kia, Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy tim đập như sắp rớt ra.

Trong lòng giật mình, ngay sau đó, thật giống như một tiểu hài tử làm chuyện xấu bị đại nhân bắt được, nhanh chóng rũ mắt, không dám nhìn Dạ Quân Minh.

Cho nên, Nhạc Đồng Đồng tự nhiên không chú ý tới khi Dạ Quân Minh nhìn về phía nàng, trong mắt xẹt qua kinh ngạc. . . . .

Khi Nhạc Đồng Đồng hơi chột dạ gục đầu xuống, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng cười của Dạ Quân Lăng.

"Nhạc Đồng, ngươi rốt cục tới rồi! Ngươi tới thật chậm!"

Nghe được Dạ Quân Lăng lời này, vừa thấy nụ cười vô cùng rực rỡ của hắn, giống như hoa hướng dương nở rộ, làm cho người ta cảm giác ấm áp.

Thấy vậy, khóe miệng Nhạc Đồng Đồng không khỏi nhấc lên, mở miệng cười nói.

"Không có biện pháp, gia phụ buổi sáng có chuyện tìm ta thương lượng, cho nên đã muộn, để cho các vị đợi lâu, thực xấu hổ!"

"Không quan hệ! Đi, chúng ta hiện tại liền đi đến biệt viện!"

Đối với lời xin lỗi của Nhạc Đồng Đồng, Dạ Quân Lăng nhất điểm cũng không để ý.

Nhanh chóng từ trên chỗ ngồi đứng lên liền mở miệng nói.

Nhạc Đồng Đồng nghe vậy, trên mặt vốn là sửng sốt, liền mở miệng hỏi.

"Sớm như vậy đã đi! ?"

Nàng còn tưởng sẽ ăn cơm trước mới đi biệt viện bên kia!

Đối với biệt viện trong miệng Dạ Quân Lăng, Nhạc Đồng Đồng hôm qua đã hỏi thăm Thúy Nha, đó là biệt viện hoàng gia, trừ người trong hoàng thất ra, người nào cũng không thể đi.

Chỉ là việc này cũng chỉ có người trong hoàng thất biết, Nhạc Đồng Đồng tự nhiên ra vẻ không rõ ràng lắm.

Giờ phút này, vừa nghe đến Dạ Quân Lăng lời này, Nhạc Đồng Đồng hơi kinh ngạc.

Có lẽ là biết tâm tư của Nhạc Đồng Đồng, Sở Quy Trần ngồi ở một bên không khỏi mở miệng nói.

"Biệt viện bên kia đã sớm sai người chuẩn bị tốt, hơn nữa, từ nơi này đến biệt viện phải ngồi xe ngựa một canh giờ, đến chỗ kia ăn cơm xong liền có thể tắm suối nước nóng."

Sở Quy Trần mới vừa nói xong, Dạ Quân Lăng tiếp tục mở miệng nói.

"Đúng vậy, Nhạc Đồng, ta nói cho ngươi, biệt viện của chúng ta ngay sát bờ biển, cho nên, đến chỗ kia, chúng ta có thể đi dạo bờ biển một chút, nơi đó phong cảnh rất đẹp, đặc biệt là khi mặt trời mọc, mặt trời lặn, đẹp như tiên cảnh nhân gian, ngươi đến lúc đó nhìn khẳng định sẽ không nở ly khai!"

Vừa nói đến nơi đây, Dạ Quân Lăng nói đến hưng phấn.

Bộ dáng kích động hưng phấn kia làm cho Nhạc Đồng Đồng không khỏi nghĩ tới nhân viên tiếp thị. . . . .

Nghĩ đến, Dạ Quân Lăng nếu di chuyển đến hiện đại, không làm minh tinh điện ảnh, thì sẽ đi làm nhân viên tiếp thị, dựa vào tài ăn nói cùng dung mạo này của hắn, khẳng định bán được rất nhiều!

Suy nghĩ đến Dạ Quân Lăng thay trang phục người hiện đại, Nhạc Đồng Đồng lại cảm thấy buồn cười.

Mà nàng cũng nhịn không được, hì hì cười ra tiếng.

Thấy Nhạc Đồng Đồng đột nhiên bật cười, ánh mắt mọi người nhao nhao rơi vào trên người nàng, trong mắt tất cả là vẻ nghi hoặc.

Dạ Quân Lăng cũng như vậy.

Khuôn mặt tuấn tú hơi hơi ngẩn ra, phục hồi tinh thần lại, lại sờ sờ đầu.

"Nhạc Đồng, ngươi cười cái gì! ?"

"Ngạch, ta không có việc gì, nghe ngươi vừa nói như vậy, ta thật sự rất muốn nhanh qua nhìn xem, đến cùng có phải thật sự đẹp như lời ngươi nói hay không!"

Nhạc Đồng Đồng vẻ mặt hi vọng nói.

Dạ Quân Lăng nghe vậy, đôi mắt sáng lên, giống như ánh mặt trời, tràn đầy hưng phấn.

"Vậy còn chờ cái gì, chúng ta đi thôi!"

. . . . .

Kết quả là, đoàn người ngồi ở trên xe ngựa nhanh chóng xuất phát hướng tới biệt viện hoàng gia.

Nhạc Đồng Đồng biết, Dạ Quân Minh bọn hắn không muốn để cho nàng biết thân phận bọn hắn, cho nên tùy tùng cũng chỉ dẫn theo bốn người.

Bất quá, từ một nơi bí mật gần đó có các loại ám vệ hay không thì không thể biết được.

Ngồi trên ngựa, Dạ Quân Lăng lại càng không ngừng nghỉ, dọc theo đường đi không ngừng nói phong cảnh biệt viện nơi đó cùng bờ biển.

"Trên bờ biển có rất nhiều nhiều vỏ sò, những cái vỏ sò này rất đẹp, ngươi thấy khẳng định sẽ thích!"

Theo Dạ Quân Lăng hưng phấn không thôi, Sở Quy Trần cùng Dạ Quân Minh ngồi ở trên xe ngựa lại có vẻ trầm ổn rất nhiều.

Kết quả là, dọc theo đường đi chỉ truyền ra thanh âm tràn ngập kích động hưng phấn của Dạ Quân Lăng.

Bất quá, Dạ Quân Lăng nói trái lại không sai.

Tuy địa vị Dạ Quân Lăng là Vương gia cao quý, trần bảo hiểm lạ gì mà chưa thấy qua! ?

Nhưng thời điểm đoàn người Nhạc Đồng Đồng đi tới biệt viện, Nhạc Đồng Đồng vẫn bị cảnh đẹp trước mắt làm kinh diễm.

Cũng không phải kiến trúc biệt viện này.

Kỳ thật, cái biệt viện này cùng các phủ đệ khác không sai biệt lắm.

Rừng cột chạch trổ, cầu nhỏ nước chảy, núi già lưng đĩnh, cái gì cần có đều có.

Nơi này vẫn không bằng một góc hoàng cung.

Chỉ là, cái biệt viện này đối diện với bờ biển, phía sau lại là dãy núi.

Phía sau biệt viện là kia núi cao liên miên không ngừng.

Đúng là đầu mùa xuân, sơn phong xanh biếc như ngọc, cao vút trong mây, có mây mù lượn lờ, phảng phất tiên cảnh.

Mà phía trước biệt viện lại là đại hải mênh mông vô bờ!

Đúng là chính ngọ, trên trời nắng chói, ánh vàng rực rỡ trải khắp mặt biển, khiến cho mặt biển giống như trải lên một tầng kim sắc, rạng rỡ phát sáng, rất chói mắt!

Tuy trước kia ở thế kỷ hai mươi mốt, Nhạc Đồng Đồng cũng từng đi biển chơi.

Nhưng thế kỷ hai mươi mốt khoa học kỹ thuật phát triển, bất quá, ô nhiễm lại phi thường lớn.

Đâu còn giống như vậy, trời xanh như vừa được rửa.

Tồn lên những đám mây trắng như bông, còn có bãi biển mênh mông vô bờ, một màn mỹ lệ này quả thực khó có thể dùng bút mà hình dung.

Cho dù là người có nhiều tâm tình, nhìn thấy phong cảnh mỹ lệ như vậy đều lập tức quên mất tất cả phiền não! ??

Nhạc Đồng Đồng trong lòng nhớ lại, khi nhìn đến đại hải mỹ lệ này, tâm tình lại càng mừng thầm không thôi.

Cả người phảng phất tựa như muốn bay lên.

Lập tức, tiếng cười tựa như chuông bạc phút chốc theo trong miệng nàng tràn ra. . . . .

"Oa oa oa, đẹp quá! ! Đại hải, ta tới rồi. . . . ."

Dù sao vẫn là tiểu nữ sinh tuổi còn trẻ, vừa nhìn đến đại hải mỹ lệ như vậy, nhất thời, Nhạc Đồng Đồng lại quên bên người còn có những người khác, cười vui chạy.

Đối với bộ dáng Nhạc Đồng Đồng hưng phấn kích động như vậy, mọi người đi theo sau lưng nàng vốn là sững sốt, lập tức, giống như bị tiếng cười vui vẻ kia của Nhạc Đồng Đồng cuốn hút, nhao nhao hiểu ý cười.

"Ha ha, hân thật đúng là dễ dàng vui vẻ! Nhìn bộ dáng hân vui vẻ như thế, giống như tất cả phiền não đều có thể quẳng ra sau đầu. . . . ."

Nhìn thẳng bóng dáng nhỏ xinh kia, Sở Quy Trần môi đỏ hơi vạch, giữa trán, tất cả là ý cười ôn nhuận.

Nghe được Sở Quy Trần lời này, Dạ Quân Minh tuy trầm mặc không nói, kỳ thật trong lòng cũng tán thành lời nói của hân.

Cái thiếu niên này thật giống như một vật sáng, mặc kệ đi tới chỗ nào đều có thể làm cho người ta chú ý.

Hiện tại, nhìn khuôn mặt thiếu niên nhỏ nhắn lúm đồng tiền như hoa, còn có tiếng cười như chuông bạc động lòng người kia, những chuyện phiền não phức tạp trên triều đình kia giống như hết thảy có thể quên. . . . .

Sống lâu như vậy, đều vẫn sống trong phiền não lo lắng, có lẽ, ở một khắc này, hân có thể tạm thời phóng hạ tất cả mọi chuyện, thoải mái vui vẻ mái một phen! ?

Nghĩ tới đây, khóe miệng Dạ Quân Minh lại từ từ gọi lên nhợt nhạt cười.

Chỉ là, giờ này khắc này, ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người Nhạc Đồng Đồng đang ở bờ biển chơi đùa, không ai nhận thấy được. . . . .

Giờ phút này, nhìn Nhạc Đồng Đồng chơi đùa vui vẻ như thế, niên kỷ Dạ Quân Lăng cùng nàng không sai biệt lắm thấy vậy lập tức bị tiếng cười của nàng cuốn hút, lập tức vung chân truy đuổi qua.

"Nhạc Đồng, ha ha, đợi ta với. . . . ."

"Người mau tới đây, oa, nơi này đẹp quá! Ta rất thích, ha ha. . . . ."

Nghe được Dạ Quân Lăng lời này, Nhạc Đồng Đồng lập tức kêu hô.

Ngay sau đó, như là nghĩ đến cái gì, Nhạc Đồng Đồng lại lập tức cười giãy ra.

Thời điểm hai chân nàng dẫm trên bờ cát mềm mại kia, cảm giác mềm mại kia quả thực vô cùng thoải mái.

Nhìn Nhạc Đồng Đồng cư nhiên cời giày, khuôn mặt Dạ Quân Lăng không khỏi sùng sốt, mở miệng hỏi.

"Nha! Nhạc Đồng, người như thế nào cời giày!?"

"Ha ha, người không biết là như vậy phi thường thoải mái sao! ? Đi tới bờ biển, tự nhiên muốn thả lỏng một phen!"

Đối với Dạ Quân Lăng lời này, Nhạc Đồng Đồng không hề nghĩ ngợi, liền mở miệng nói.

Dạ Quân Lăng nghe vậy, bỗng nhiên cảm thấy có lý.

Vì thế, cũng học Nhạc Đồng Đồng, đem giày cời ra.

Khi hai chân hần dẫm lên cát, loại tư vị này tuy mới lạ, lại phi thường thoải mái.

Cảm giác được nơi này, Dạ Quân Lăng lập tức mặt mày hớn hở.

"Ha ha, cát này thực mềm, dẫm xuống thật thoải mái! Nhạc Đồng, người biết thực nhiều!"

"Ha ha, này có cái gì!"

Nhạc Đồng Đồng nhếch môi cười nói.

Nhớ lại trước kia khi còn nhỏ cùng các bạn đi bãi biển chơi đùa, mặc trên người áo tắm, cùng nhau ở trong biển du ngoạn, nhật vô sò, ngày ấy thật nhiều khoái hoạt. . . . .

Chỉ tiếc, đời này, nàng có lẽ không thể quay về hiện đại! Ai. . . . .

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng không khỏi thở dài một hơi.

Chỉ là, trong lòng tiếc nuối tới nhanh, đi cũng nhanh.

Dù sao, đối mặt với biển lớn mỹ lệ như vậy, phi thường dễ dàng có thể làm cho người ta quên mất phiền não. . . . .

Trong lòng nhớ lại, Nhạc Đồng Đồng đã đi tới bờ biển, một bên dùng chân dẫm xuống nước biển, trên mặt ý cười chưa từng dừng lại.

Đợi khi nàng quay đầu, nhìn thấy hai người Sở Quy Trần cùng Dạ Quân Minh còn đứng trên bờ, trên mặt không khỏi sùng sốt, thân thủ hướng tới bọn hần bên kia dùng lực vung lên.

"Này, các người còn đứng ở nơi đó làm cái gì! ? Nước biển này thật mát mẻ thật thoải mái! Các người cũng học học chúng ta, cời giày ngoạn chơi một phen đi!"

Nhạc Đồng Đồng mở miệng kêu hô.

Sở Quy Trần cùng Dạ Quân Minh nghe vậy nhao nhao sùng sốt.

Dù sao, giáo đường từ nhỏ làm cho bọn họ rất ít làm ra những chuyện này, đối với bọn hần mà nói có lẽ là chuyện bất nhĩ.

Chỉ là hiện tại. . . . .

Nhìn thấy Nhạc Đồng Đồng bọn hần chơi đùa vui vẻ như thế, Sở Quy Trần có lẽ cũng bị cuốn hút, lập tức cúi người đem vớ giày cời ra.

Thấy Dạ Quân Minh vẫn đứng ở một bên, không khỏi mở miệng cười nói.

"Minh, khó có thể thả lỏng một phen, không cần quá câu nệ chính mình."

Sở Quy Trần mở miệng, cũng chỉ những lúc thế này hần mới có thể trực tiếp gọi tên Dạ Quân Minh.

Dạ Quân Minh nghe vậy, không khỏi cúi đầu nhìn nhìn Sở Quy Trần liếc mắt một cái.

Chợt đột nhiên, cảm giác như vậy, giống như về tới trước kia.

Thời điểm hần vẫn ngây thơ không hiểu chuyện, khi đó hần cũng là đời người nhẹ nhàng nhất vui vẻ nhất. . . . .

Đã lâu không có cảm giác thoải mái tự tại như vậy.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Dạ Quân Minh không khỏi hơi vẠch, lập tức, môi mỏng khẽ nhếch, thanh âm trầm thấp kia theo trong miệng hần từ từ tràn ra.

"Được."

Nói xong lời này, Dạ Quân Minh cũng khom lưng đem vớ giày cởi ra.

Nhạc Đồng Đồng đang ở bên kia cùng Dạ Quân Lăng nghịch nước, thấy Sở Quy Trần cùng Dạ Quân Minh cởi vớ giày, trên mặt không khỏi sùng sốt.

Ngay sau đó, tựa như nghĩ đến cái gì, khóe miệng ý cười càng sâu.

Ánh mắt lại càng không khỏi rơi vào Dạ Quân Minh cùng Sở Quy Trần.

Nhớ lại, trước đây bọn hần chú trọng dáng vẻ như thế, tao nhã trời cho, hiện giờ, hai người lại nhao nhao cởi vớ giày, vén ống quần, bộ dáng kia theo bọn họ dĩ vãng hình dung hoàn toàn bất đồng.

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng không khỏi hé miệng cười.

Vừa lúc, một màn này rơi vào trong mắt Dạ Quân Minh.

Khi thấy Nhạc Đồng Đồng mỉm cười, Dạ Quân Minh chỉ cảm thấy trên mặt

Nổi lên đỏ hồng, lập tức nhiễm lên đôi má tuấn mỹ kia của hần.

Vừa lúc một màn này cũng rơi vào trong mắt Nhạc Đồng Đồng.

Nhìn nam tử trước mắt này, trên mặt cư nhiên hiện lên nét khó xử thẹn thùng, trên mặt Nhạc Đồng Đồng lập tức sùng sốt, mắt đẹp mở lớn.

Trời ạ!

Dạ Quân Minh đây là đang thẹn thùng sao! ?

Bất quá, thời điểm hần thẹn thùng thật đúng là đáng yêu!

Trước kia nhìn thấy hần luôn luôn một bộ lạnh như băng, giống như một khối băng son vạn năm bất hóa.

Nguyên tưởng rằng ở trên mặt hần trừ bỏ lãnh mạc cũng tìm không thấy lộ ra vẻ gì khác, không thể tưởng được, hần hiện tại, cư nhiên khó xử . . . . .

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng giống như phát hiện tân đại lục.

Nhưng mà, không để Nhạc Đồng Đồng nghĩ nhiều, Dạ Quân Minh phản ứng kịp, quay đầu nhìn hướng khác.

Giống như thẹn thùng quần thái vừa rồi, chỉ là Nhạc Đồng Đồng nhìn lầm.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, mắt đẹp ngẩn ra, nhưng mà, ngay lúc này, một trận nước biển lạnh lẽo liền đánh tới hướng nàng.

Mà kẻ đầu sỏ giờ phút này đang một tay ôm bụng, một tay chỉ vào nàng cười ha ha.

"Hô hô, người phản ứng thật là chậm!"

"Ngạch. . . . ."

Nhìn Dạ Quân Lăng đắc ý cười, trong lòng biết hần là có ý, Nhạc Đồng Đồng vốn là sùng sốt, đợi phục hồi tinh thần lại, lại khom lưng, thân thủ mức nước biển hất về hướng Dạ Quân Lăng.

Dạ Quân Lăng đang cười ha ha, không thể tưởng được Nhạc Đồng Đồng sẽ làm như vậy, lập tức bị hất toàn thân ướt đẫm.

Bộ dáng Dạ Quân Lăng ngốc hồ hồ, Nhạc Đồng Đồng không khỏi ôm ngực, anh mi khơi mào, thần tình khiêu khích.

Dạ Quân Lăng thấy vậy, phục hồi tinh thần lại, lập tức khom lưng hướng tới Nhạc Đồng Đồng phát khởi thế công.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, lập tức cười ha ha né tránh.

Trong lúc này, tiếng cười như chuông bạc kia lại càng lan tỏa bên bờ biển. . . . .

Nhạc Đồng Đồng cùng Dạ Quân Lăng quả thực là ngoạn chơi điên rồi, đến sau cùng, hai người toàn thân không có một chỗ khô ráo.

Tóc ẩm ướt còn không ngừng nhỏ giọt.

Y phục cũng ẩm ướt dính sát vào trên người.

Chỉ là hai người đều không chút để ý.

Thêm hiện tại thời tiết nắng ráo, ngàn dặm không mây, cho dù toàn thân ướt đẫm, hai người cũng không cảm thấy lạnh.

Sau cùng, hai người là chơi mệt, sau cùng, đều không chút hình tượng ngã trên bờ cát.

"Ha ha, nằm như vậy nhìn trời xanh mây trắng, thật đúng là đẹp, thật là thoải mái!"

Một tay lau nước trên mặt, Nhạc Đồng Đồng không khỏi nhếch miệng cười nói.

Đồng dạng nằm ở bên người nàng Dạ Quân Lăng nghe vậy, lập tức gật đầu phụ họa.

"Đúng vậy, hiện tại cảm giác thật không tệ!"

Nghe được Dạ Quân Lăng lời này, Nhạc Đồng Đồng không khỏi nhếch môi cười.

Mắt đẹp đảo qua, chỉ thấy Sở Quy Trần cùng Dạ Quân Minh bọn hắn chỉ là kéo ống quần bước chậm bên bờ biển, không khỏi thân thủ kêu hô.

"Này, các ngươi cũng tới đây nằm như vậy đi! Cảm giác phi thường không tệ....!"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng kêu hô, cùng khuôn mặt tươi cười nhiệt tình vô cùng của nàng, Sở Quy Trần môi mọng không khỏi hơi vạch, cười ôn nhuận.

"Ha ha, Nhạc huynh đệ thật đúng là hoạt bát thoải mái!"

Nghe được Sở Quy Trần lời này, Dạ Quân Minh chỉ thâm sâu nhìn một chút thiếu niên nằm ở bờ biển, không chút nào làm ra vẻ liếc mắt một cái. Mâu thuẫn không khỏi xẹt qua một tia thâm ý. . . . .

. . . . .

Chơi lâu như thế, mọi người cũng mệt muốn chết rồi.

Kết quả là Dạ Quân Lăng lấy tay xò bụng, đề nghị trở về ăn cơm.

Kỳ thật, kế hoạch vừa rồi của bọn hắn là tới biệt viện liền có thể ăn cơm.

Nhưng thời điểm Nhạc Đồng Đồng nhìn đến đại hải mênh mông vô bờ, kim quang lấp lánh mỹ lệ liền chơi đùa quên thời gian.

Đội phục hồi tinh thần lại, đã qua hai canh giờ.

Không chỉ có Dạ Quân Lăng đói bụng, Nhạc Đồng Đồng nghe được Dạ Quân Lăng lời này, bao tử cũng lập tức đánh trống thỉnh thỉnh.

Nhớ lại sáng sớm hôm nay chỉ ăn một chút điểm tâm, cho tới bây giờ, đều không có ném qua cái gì, vừa rồi lại cùng Dạ Quân Lăng chơi lâu như thế, hiện tại nàng vừa mệt vừa đói.

Đối với đề nghị của Dạ Quân Lăng, tự nhiên là nhắc tay đồng ý.

Kết quả là, đoàn người Nhạc Đồng Đồng tính toán trở về biệt viện ăn cơm.

Nhưng ngay tại lúc này, Nhạc Đồng Đồng một cước giẫm lên cái gì, cảm thấy thô sấp, trong lòng nghi hoặc, không khỏi khom lưng nhặt lên.

thời điểm nhìn thấy gì đó trên tay, trên mặt Nhạc Đồng Đồng không khỏi sùng sốt.

"Oa, nguyên lai là sinh hào (con hào) nha. . . . ."

Thấy Nhạc Đồng Đồng cầm trên tay sinh hào, vẻ mặt thất thần, Dạ Quân Lăng một bên thấy vậy không khỏi mở miệng nói.

"Cái gì sinh hào! ? Này rõ ràng là hải thạch tử! Thứ này cứng rắn, xấu muốn chết, vùng này có rất nhiều!"

Dạ Quân Lăng mở miệng nói xong, trên khuôn mặt tuấn mỹ kia lại vẫn một bộ ghét bỏ.

Nhạc Đồng Đồng nghe vậy, mắt đẹp không khỏi ngẩn ra, môi đỏ mở ra, thì thào nói.

"Hải Thạch tử! ?"

Này rõ ràng là sinh hào có được hay không! ?

Trước kia, nàng thích nhất ăn hàu nướng, thường thường đi cắm trại nướng hàu ăn.

Hiện giờ ngẫm lại, khi đó, thật đúng là vui về!

Chỉ là từ khi đến nơi đây, nàng liền không còn ném qua sinh hào, hiện tại nhìn sinh hào trên tay, Nhạc Đồng Đồng nước miếng đều phải chảy ra.

Không biết sinh hào nơi này nướng lên có thể ăn ngon như vậy hay không! ?

Trong lòng càng nghĩ, Nhạc Đồng Đồng giống như nghe thấy hương vị sinh hào nướng, miếng nhất thời nước miếng tràn lan, mắt nhìn sinh hào trong tay quả thực phát quang!

Nhạc Đồng Đồng chỉ lo suy nghĩ ăn, nhất điểm cũng không biết đã rơi vào những trong mắt người khác, nhưng để cho Dạ Quân Minh bọn hắn đều xem thần tình nghi hoặc.

Chỉ thấy thiếu niên trước mắt, toàn thân ẩm ướt, sợi tóc lại vẫn nhỏ nước, hơi chút chặt vật.

Chỉ là, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo kia, đôi mắt đẹp tựa như có thể phóng quang, gắt gao rơi vào hải thạch tử xấu xí trên tay.

Yết hàu còn không ngừng động, rõ ràng cho thấy đang nuốt nước miếng. . . . .

Giống như, ở trên tay nàng là mỹ vị tinh xảo nhất thế gian. . . . .

Thấy vậy, trong mắt Sở Quy Trần không khỏi xẹt qua một tia nghi hoặc, môi mọng hé mở, thanh âm réo rất dễ nghe kia từ trong miệng hắn phụt chốc tràn ra.

"Nhạc huynh đệ, ngươi làm sao vậy! ?"

"Đúng vậy, Nhạc Đồng Đồng, thứ này xấu như thế, ném nó đi!"

Thấy Nhạc Đồng Đồng đối với một cái Hải Thạch tử xấu xí như vậy lại lộ ra một bộ thèm nhỏ dãi như vậy, Dạ Quân Lăng đều chịu không nổi.

Nhưng mà, đối với Sở Quy Trần cùng Dạ Quân Lăng bọn hắn mà nói, khóe miệng Nhạc Đồng Đồng nhếch lên, mắt đẹp lóe ra liền làm một quyết định.

"Các vị, các ngươi có thể đã ném qua sinh hào! ? Ngạch, chính là cái Hải Thạch tử này!"

"A! ? Hải Thạch tử có thể ăn sao! ?"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lăng không khỏi mở miệng kinh hô.

Liền ngay cả Dạ Quân Minh một bên lặng không tiếng động cũng không khỏi nhú mày.

Dù sao, mấy thứ này, cho dù là người nghèo khổ nhất cũng không ăn, nhưng mà, cái thiếu niên này lại nói muốn ăn! ?

Hắn là đang nói đùa sao! ?

Nhưng mà, Nhạc Đồng Đồng hiển nhiên không phải nói đùa.

Nhìn thấy ăn, bản tính của Nhạc Đồng Đồng liền hoàn toàn bại lộ ra ngoài.

Dưới ánh mắt nghi hoặc lại vừa kinh ngạc của Dạ Quân Minh bọn hắn, nhanh chóng trở lại biệt viện, để cho người hầu trong biệt viện chuẩn bị những thứ nàng cần.

Nhìn bộ dáng Nhạc Đồng Đồng bận rộn, Dạ Quân Minh bọn hắn chỉ đứng ở một bên an tĩnh nhìn, mâu trung nghi hoặc không thôi.

"Hoàng huynh, ngươi nói, thứ này, thật có thể ăn sao! ?"

Nhìn một cái sọt Hải Thạch tử bên cạnh Nhạc Đồng Đồng cho người nhặt về, sắc mặt Dạ Quân Lăng có chút không tốt lắm.

Bởi vì thứ này thật sự rất xấu nha!

Hắn thực không thể tưởng tượng, mấy thứ này có thể ăn. . . . .

Trái ngược với Dạ Quân Lăng thần tình nhàm chán, Dạ Quân Minh chỉ là mặt không chút thay đổi nhìn mỹ thiếu niên không ngừng bận rộn.

Nhìn mỹ thiếu niên kia không ngừng để hạ nhân chuẩn bị những thứ hắn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo kia giống như tràn ngập sức sống.

Một thiếu niên như vậy, mặc kệ đi tới chỗ nào đều có thể trở thành tiêu điểm của mọi người!

Tuy hẳn đối với mấy thứ này không ôm bất luận hi vọng gì, nhưng chỉ riêng đối với thiếu niên này lại tràn ngập chờ mong.

Có lẽ, thiếu niên này thực sẽ cho bọn hắn kinh hỉ ngoài ý muốn cũng nói không chừng!

.....

"Được rồi, lò than, tời, nước tương, tiêu. . . . . Những thứ này đều đã chuẩn bị tốt, chúng ta có thể bắt đầu ăn!"

Bận rộn một lúc lâu sau, rốt cục, những thứ cần có đã chuẩn bị tốt.

Nhạc Đồng Đồng lập tức để cho người hầu đem tất cả mọi thứ di chuyển đến bờ biển.

Tại đây trời xanh mây trắng, đón gió biển mặn mặn, dương quang ấm áp, nướng đồ ăn là không còn gì tốt hơn.

Sinh hào Nhạc Đồng Đồng sớm đã bảo người nhặt không ít, mà còn rửa rấy sạch sẽ.

Hiện tại, chỉ chờ đặt trên lưới sắt từ từ nướng chín.

Nhớ lại rất nhanh liền có sinh hào ăn, Nhạc Đồng Đồng không khỏi xoa tay, một bộ muốn chuẩn bị tác chiến.

Trái ngược với Nhạc Đồng Đồng một bộ hưng trí bùng bùng, Dạ Quân Minh bọn hắn ngồi một bên, nhưng là một bộ khó hiểu.

"Nhạc Đồng, thứ này, thật có thể ăn sao!?"

Hiển nhiên, đối với những Hải Thạch tử này, Dạ Quân Lăng vẫn phi thường ghét bỏ.

Nhạc Đồng Đồng nghe vậy, nhìn bộ dáng Dạ Quân Lăng nhằm chán xoắn xuýt, lập tức mở miệng cười nói.

"Tin tưởng ta, mấy thứ này rất mỹ vị!"

Trong lòng biết những người này cũng không ăn sinh hào, cũng không biết làm ăn như thế nào, Nhạc Đồng Đồng cũng không để ý.

Chỉ là đem những cái sinh hào này một đám đặt trên lưới sắt.

Ở phía dưới lưới sắt đã sớm đốt than, hiện tại, chỉ chờ những thứ này từ từ thiêu chín.

Đối với Nhạc Đồng Đồng bận rộn, tất cả mọi người ngồi ở chỗ kia, mắt tò mò nhìn nàng làm như thế nào.

Dù sao mấy thứ này, tất cả mọi người đều chưa từng ăn, hiện giờ muốn ăn những thứ Hải Thạch tử xấu xí này, mọi người lại là ghét bỏ, lại là nghi hoặc.

Kết quả là, toàn bộ quá trình đều là Nhạc Đồng Đồng bận rộn đốt sinh hào.

Theo thời gian từng giây từng phút trôi qua, từng đợt hương vị từ từ tràn ngập ra.

Nguyên bản Dạ Quân Lăng đối với những thứ sinh hào này vẫn ôm thái độ ghét bỏ, dần dần từ ghét bỏ đến bây giờ là hiếu kỳ.

"Hải Thạch tử này nướng như vậy, người thấy thật đúng là thơm!"

"Ha ha, một cái nướng xong, người nếm thử trước!"

Nghe được Dạ Quân Lăng lời này, khoe miệng Nhạc Đồng Đồng nhếch lên, sau đó dùng cái cặp đem sinh hào nướng chín đưa đến trước mặt Dạ Quân Lăng.

Nhìn một câu của mình cư nhiên thành người đầu tiên được ăn Hải Thạch tử, khuôn mặt tuần mỹ của Dạ Quân Lăng lập tức

"A! ? Vì cái gì ta là người đầu tiên ăn!?"

Dạ Quân Lăng lập tức nhú mày oán giận.

Nhạc Đồng Đồng nghe vậy, nhú nhú anh mi, mở miệng cười nói.

"Ha ha, vừa rồi là người nói nghe không sai, vậy nếm thử có ăn được hay không!"

"Ngạch, người không thể coi như ta chưa nói gì được sao!?"

Tuy thứ này nghe không sai, nhưng Dạ Quân Lăng vẫn không có can đảm thử.

Dù sao, hần từ nhỏ ăn quen sơn hào hải vị, không quý không ăn, hiện tại, muốn cho một người đường đường là Vương gia ăn loại đồ ăn đến khát cái cũng không muốn ăn, này, này nếu như truyền ra ngoài không phải làm cho người khác cười rộ lên sao! ?

Nghĩ tới đây, Dạ Quân Lăng lập tức đem ánh mắt cầu cứu tới Dạ Quân Minh bên cạnh.

"Ca ca. . . . ."

Dạ Quân Lăng mở miệng, giọng điệu có bao nhiêu thương cảm

Nghe Dạ Quân Lăng đáng thương tội nghiệp nói, Dạ Quân Minh lập tức làm bộ như không nghe thấy.

Dạ Quân Lăng thấy vậy, môi đỏ không khỏi đỏ lên.

"Không nghĩa khí!"

Nói xong lời này, Dạ Quân Lăng lại đem ánh mắt cầu cứu rơi vào Sở Quy Trần.

"Sở đại ca, người không phải mới vừa nói đã đói bụng sao! ? Nha, cái này cho người ăn trước!"

Nói xong lời này, Dạ Quân Lăng cũng không chờ Sở Quy Trần mở miệng nói gì liền lập tức trao đổi chén đĩa cùng Sở Quy Trần.

Sở Quy Trần thấy vậy chỉ bất đắc dĩ cười.

Lập tức, con người đen xinh đẹp từ từ rơi vào chiếc đĩa đặt trước mặt hần.

Chỉ thấy trên đĩa đang bày đặt một cái sinh hào đã nướng xong.

Chỉ là, thứ này, thật sự có thể ăn sao! ? Sở Quy Trần bày tỏ phi thường nghi hoặc.

Chỉ là, tuy Sở Quy Trần nghi hoặc nhưng khi hần ngẩng đầu lên, nhìn Nhạc Đồng Đồng đang đứng ở trước mặt hần, ánh mắt chờ mong nhìn hần, tâm Sở Quy Trần nhất thời liền nhuyến.

Thôi, ăn liền ăn đi!

Bởi vì, hần thật sự không muốn để cho mỹ thiếu niên trước mặt hần thất vọng. . . . .

Trong lòng suy nghĩ, vì thế, Sở Quy Trần liền dưới ánh mắt chờ mong, nghi hoặc, khảm trương của mọi người, từ từ cầm lấy chiếc đĩa, kẹp sinh hào kia lên, từ từ bỏ vào trong miệng. . . . .

Nguyên tưởng rằng, bộ dáng Hải Thạch tử này nhìn xấu xí không thôi, ăn khẳng định phi thường không ngon, ai biết, kết quả lại ngoài dự liệu của Sở Quy Trần.

Chỉ cảm thấy miệng đầy thơm ngon, thịt mềm mịn, vô cùng mỹ vị!

Nhất thời, Sở Quy Trần vẫn ôm thái độ nghi hoặc, con người đen nhất thời sáng lên.

"Không thể tưởng được Hải Thạch tử này ăn hương vị cũng không tệ lắm!"

"A! ? Sở đại ca, người nói là thật sự! ? Đừng gạt chúng ta...!"

Nghe được Sở Quy Trần lời này, Dạ Quân Lăng lập tức mở miệng nói.

Sở Quy Trần nghe vậy, khóe miệng mỉm cười, đối với Nhạc Đồng Đồng mở miệng nói.

"Nhạc huynh đệ, có thể lại cho ta một cái sao! ?"

"Ha ha, kia có vấn đề gì! ?"

Khó có được người cổ động như vậy, Nhạc Đồng Đồng tự nhiên vui mừng.

Vì thế, liền gấp thêm một cái sinh hào đưa tới đĩa của Sở Quy Trần.

Sở Quy Trần thấy vậy, vốn là đối với Nhạc Đồng Đồng nhếch môi cười yếu ớt, tiện cầm lấy chiếc đĩa bắt đầu ăn.

Tuy Sở Quy Trần không mở miệng nói gì nữa, chỉ là, hành động của hần đã chứng minh toàn bộ.

Thấy vậy, Dạ Quân Lăng cùng Dạ Quân Minh ngồi ở một bên tuy kinh ngạc, bất quá, cũng biết, hương vị Hải Thạch tử này khẳng định không sai.

Kết quả là, Dạ Quân Lăng lập tức mở miệng, đối với Nhạc Đồng Đồng nói.

"Như thế, ngươi liền cho một cái ta ném ném! ?"

"Hừ! Là ai vừa rồi ghét bỏ! ?"

Nhạc Đồng Đồng hừ lạnh một tiếng, trên mặt ra vẻ tức giận.

Dạ Quân Lăng thấy vậy, trên mặt không khỏi ㄟ, trong lòng biết Nhạc Đồng Đồng nói mình, thần tình xấu hổ.

Chỉ là, nhìn Sở Quy Trần ăn ngon lành, chớp mũi ngửi hương vị kia làm cho người ta thêm nhỏ dãi, nước miếng của hắn lại càng không ngừng tràn lan.

Ánh mắt nhìn Nhạc Đồng Đồng lại càng đáng thương tội nghiệp.

Thoạt nhìn giống như một tiểu cầu đang khẩn cầu chủ nhân cho ăn, rất là đáng yêu!

Nhạc Đồng Đồng cũng chỉ là giả vờ làm khó dễ hắn một chút mà thôi, hiện giờ thấy bộ dạng Dạ Quân Lăng Nhất đáng thương tội nghiệp, không khỏi hé miệng cười.

"Được rồi được rồi, coi bộ đáng ngươi thêm ăn kia!"

Ha ha, vẫn là một Vương gia ăn quen sơn trân hải vị! Hiện tại lại như mèo con thêm ăn, càng nhìn càng đáng yêu!

Nhạc Đồng Đồng trong lòng buồn cười, lập tức cầm lấy cái cặp gấp một cái cho Dạ Quân Lăng.

Dạ Quân Lăng trước đối với mấy thứ này còn có thể lộ ra thần tình ghét bỏ, chỉ là hiện tại nhìn Sở Quy Trần ăn ngon lành, lập tức cầm lấy chiếc đĩa kẹp lên sinh hào bắt đầu ăn.

Nếu như nói trước kia, đánh chết Dạ Quân Lăng cũng sẽ không ăn những thứ Hải Thạch tử này.

Nhưng hiện tại, Dạ Quân Lăng chỉ cảm thấy thịt trong miệng thật ngọt ngào, ăn cực kỳ ngon.

"Oa, không thể tưởng được Hải Thạch tử này ăn ngon như vậy, so với sơn hào hải vị chỉ có hơn chứ không kém!"

Nghe được Dạ Quân Lăng khoa trương như thế, Nhạc Đồng Đồng không khỏi ha ha cười, ánh mắt nhìn về Dạ Quân Lăng ra vẻ trêu chọc.

"Ha ha, có người nói khoa trương như thế sao! ? Là ngươi ăn quen sơn hào hải vị, hiện tại ăn những thứ này sẽ cảm thấy tươi mới thôi!"

Nhạc Đồng Đồng vừa nói, một bên cầm lấy cái cặp, cũng gấp một cái sinh hào cho Dạ Quân Minh.

"Quân công tử, ngươi cũng ném thử đi!"

"Àn."

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Minh chỉ nhẹ nhàng gật gật đầu, phượng mâu thấp liễm, vốn là an tĩnh nhìn sinh hào trên đĩa, lập tức cầm lấy chiếc đĩa kẹp lên ăn.

Dạ Quân Minh vẫn đều là trầm mặc không nói, trên mặt cũng không có nhiều biểu tình.

Chỉ là, người có khí phách, không cần bất luận cái gì phụ trợ, ở trên người hắn đều sẽ xuất hiện một loại quý khí tao nhã.

Mà Dạ Quân Minh chính là người như thế!

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Ôn Tuyền kinh hồn 1,2,3

Chương 78: Ôn Tuyền kinh hồn

Chỉ thấy giờ phút này, Dạ Quân Minh cầm chiếc đĩa, từ từ ăn sinh hào.

Ánh vàng rực rỡ nhu hòa rơi trên người hắn, nổi bật lên ngũ quan tinh mỹ.

Áo măng bảo thù tường vân bị gió thổi, giờ tay nhắc chân ưu nhả thiên thành.

Còn có tay cầm đũa, làn da như mỡ đông, năm ngón thon dài, ngay cả móng tay đều được cắt sửa chỉnh tề.

Dưới ánh mặt trời đều lộ ra mượt mà sáng bóng. . . . .

Thật sự là một tuấn mỹ nam tử thế gian hiếm có! Cho dù là ngón tay cũng dễ nhìn như vậy. . . . .

Trong lòng Nhạc Đồng Đồng đang thán phục hết sức, Dạ Quân Minh đang ăn sinh hào, giống như nhận thấy ánh mắt của Nhạc Đồng Đồng, phương mẫu xinh đẹp không khỏi đảo qua.

Thời điểm đối diện với con người màu hổ phách lộ ra lạnh nhạt lãnh mạc của Dạ Quân Minh, trong lòng Nhạc Đồng Đồng không khỏi cả kinh.

Về bối rối lại càng nhanh chóng trào lên trong lòng.

Cảm giác tâm hoảng ý loạn kia giống như tiểu hài tử vừa mới làm chuyện xấu bị người phát hiện.

Đối với việc Nhạc Đồng Đồng nhìn coi, Dạ Quân Minh không phải không biết.

Chỉ là, thấy Nhạc Đồng Đồng nhanh chóng rũ mắt, Dạ Quân Minh cũng không nói cái gì, chỉ là an tĩnh cúi đầu ăn sinh hào.

Vừa rồi, Nhạc Đồng Đồng nướng không ít sinh hào, bất quá toàn bộ đều đã bị ăn sạch.

Nguyên nhân là Dạ Quân Lăng ăn quá hung mãnh!

Mấy chục cái sinh hào, cư nhiên bị hắn ăn sạch trong nháy mắt, một cái cũng không còn, Nhạc Đồng Đồng bắt đầu bãi công!

"Được rồi, các người vừa rồi đều đã xem qua ta nướng sinh hào như thế nào, hiện tại các người muốn ăn liền tự mình nướng, bụng ta đã đói đến bốn chồn rồi!"

Nhạc Đồng Đồng thờ phì phì nói.

Thấy vậy, Dạ Quân Lăng lập tức mở miệng cười nói.

"Được rồi được rồi, nướng thì nướng, đối với chuyện này, kỳ thật ta rất quen thuộc!"

Dạ Quân Lăng mở miệng dương dương đắc ý nói.

Nhạc Đồng Đồng nghe vậy, trong lòng biết hắn nói là chuyện lần trước ở Mộng Nguyệt điện.

Vì thế, liền ngồi xuống nghỉ ngơi, chờ Dạ Quân Lăng nướng sinh hào cho nàng ăn.

Thật đúng là đừng nói, Dạ Quân Lăng tuy địa vị là Vương gia cao quý nhưng học lại rất nhanh. Đối với loại việc nặng này, làm cũng thuận buồm xuôi gió.

Chỉ thấy hắn sau khi đem một đám sinh hào lên lưới sắt, đợi sinh hào sắp chín liền lập tức thả ra tời dong.

Không tới một hồi, hương vị sinh hào cùng tời dong lập tức tỏa ra, làm cho người ta nghe thêm nhỏ dãi.

Nhạc Đồng Đồng thấy sinh hào nướng chín, cũng không cùng Dạ Quân Lăng khách khí, lập tức cầm lấy cái cặp kẹp lên một cái đặt ở trong đĩa, bắt đầu ăn.

Bộ dáng kia thập phần vội vàng, làm mọi người nhìn phì cười không thôi.

Chỉ là Nhạc Đồng Đồng nhất điểm cũng không để ý.

Sống mà cứ phải để ý đến ánh mắt của thế nhân thì không thế nào khoái hoạt được!

Chỉ là, Nhạc Đồng Đồng mãi suy nghĩ lại quên sinh hào mới vừa nướng chín, vẫn rất nóng, ăn vào miệng, lập tức nóng nhe răng nhếch miệng.

"Hí hí, nóng, nóng quá. . . . ."

Đầu lưỡi giống như bị hỏa thiêu, Nhạc Đồng Đồng không ngừng tại chỗ dậm chân, nước mắt chỉ kém không tuôn trào ra.

Mọi người thấy vậy, lập tức bị kinh hãi.

Sau khi phản ứng kịp, mọi người đồng thời làm ra một hành động, đó là, đồng thời cầm lấy nước trà trước mặt mình đưa tới trước mặt Nhạc Đồng Đồng.

"Ngạch. . . . ."

Khi nhìn hai người khác cư nhiên làm động tác giống mình, hai người còn lại nhao nhao sùng sốt.

Trái lại Nhạc Đồng Đồng, hiện tại chỉ cảm thấy đầu lưỡi mình bị phỏng đến sắp chín rồi, vô cùng đau đớn, đâu nào chú ý tới chuyện khác! ?

Nhìn nước trà đưa tới trước mặt, không hề nghĩ ngợi, thân thủ tùy ý cầm lấy một ly trực tiếp rót hết.

Đội nước trà mát lạnh kia vào bụng mới cảm thấy dễ chịu hơn chút.

"Hà hà, thật thoải mái. . . . ."

Nhạc Đồng Đồng ngã ngồi xuống ghế cảm thán một phen.

Trái ngược với Nhạc Đồng Đồng thờ phào, Dạ Quân Minh nhìn Nhạc Đồng Đồng vừa rồi lấy là ly trà trên tay mình mà không phải những người khác, trong đầu không biết vì cái gì lại có tia mừng thầm. . . . .

Lại nhìn hai người Dạ Quân Lăng cùng Sở Quy Trần, nhìn Nhạc Đồng Đồng vừa rồi cư nhiên lấy ly trà của Dạ Quân Minh mà không phải của mình, trong lòng hai người có chút mất mát. . . . .

Đối với điểm này, Nhạc Đồng Đồng nhất điểm cũng không biết.

Thấy mọi người ngẩn ngơ, không nướng sinh hào ăn, tưởng rằng bởi vì chuyện vừa rồi kinh động, không khỏi thật có lỗi nói.

"Cám ơn mọi người, ta không sao, các người tiếp tục! Quân Lăng, người tiếp tục nướng đi, ta thật đói. . . . ."

"A... A..., được!"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lăng lập tức gạt bỏ cảm giác khác thường trong lòng ra, lập tức cầm lấy cái cặp, tiếp tục nướng sinh hào.

Nhìn Nhạc Đồng Đồng ăn miệng đầy dầu, Dạ Quân Lăng cười đến vui vẻ.

Hơn nữa nhìn bộ dáng Nhạc Đồng Đồng ăn vui vẻ, trong lòng Dạ Quân Lăng cũng là ngọt ngào. . . . .

. . . . .

Có lẽ là vì lần đầu tiên ăn sinh hào, mọi người đều cảm thấy mới mẻ, bốn người cư nhiên ăn hết một giò sinh hào!

Liền ngay cả sơn hào hải vị đã sớm chuẩn bị tốt, mọi người cứ thế nhất khẩu đều không có động quá, chỉ ăn sinh hào nướng!

Bữa tiệc này mọi người cũng ăn vui vẻ, bất tri bất giác thời gian trong nháy mắt đã đi qua.

Mặt trời đã ngã về tây, ánh vàng rực rỡ từ từ rơi xuống phía tây.

Tịch quang xuyên thấu qua tầng mây thật dày, phóng ra kim quang vạn trượng, trải khắp bờ biển mênh mông.

Khiến cho mặt biển kim quang lấp lánh, rất mỹ lệ!

Nhạc Đồng Đồng ăn no, sờ bụng tròn căng, xem một màn tráng lệ trước mắt, không khỏi lòng đầy thán phục!

"Đẹp quá!"

Giờ này khắc này, quả thực đẹp đến mức khó có thể dùng bút để hình dung!

Trái ngược với Nhạc Đồng Đồng thán phục, Dạ Quân Minh ngồi ở bên cạnh Nhạc Đồng Đồng không khỏi hơi hơi quay đầu.

Khi thấy Nhạc Đồng Đồng ngồi ở bên cạnh, trong mắt không khỏi xẹt qua một tia kinh diễm!

Chỉ thấy tịch quang nhu hòa bao phủ tất cả đất đai, cũng nhu hòa trải lên trên người mỹ thiếu niên bên cạnh.

Khiến cho ngũ quan nhìn qua càng thêm ôn nhu tinh xảo.

Anh mi như vũ, một bút họa quá.

Mũi thon vênh cao, tao nhã trời cho.

Đôi môi như củ ấu, mềm mại như cánh hoa.

Câu người nhất, là đôi mắt mỹ lệ kia.

Này tới cùng là một đôi mắt như thế nào! ?

Một đôi mắt vừa lớn vừa tròn, không biết có phải do tịch quang chiếu vào hay không, rạng rỡ phát sáng, rất mỹ lệ.

Lại giống như mang theo một loại ma lực bẩm sinh, xem lâu, giống như có thể đem ba hồn bảy vía hút vào. . . . .

Thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy thiếu niên này, Dạ Quân Minh đã biết, bộ dáng thiếu niên này phi thường xinh đẹp.

Thời điểm hân an tĩnh giống như tiên tử làm lỡ hạ phạm trần, đẹp như trích tiên, xuất trần, làm cho người ta chỉ có thể nhìn từ xa mà không thể khinh nhờn . . . . .

Nhưng cùng hân tiếp xúc thời gian dài sẽ phát hiện, hân là một người phi thường hoạt bát, thiện lương.

Ở trên người hân, giống như có sức sống vô tận.

Thật giống như mặt trời, có thể thiêu đốt tất cả mọi người bốn phía. . . . .

Mà hiện giờ thiếu niên, khỏe miệng chưa ý cười, an tĩnh ngồi ở chỗ kia.

Gió biển từ từ nhẹ nhàng thổi lên mái tóc dài đen tuyền của hân, ngẫu nhiên có vài sợi tóc nghịch ngợm nhẹ nhàng lướt qua đôi má của hân, giống như đang vuốt ve hân. . . . .

Một màn này, đẹp đến kinh tâm động phách, cũng làm cho Dạ Quân Minh rung động thần phục.

Nếu như thiếu niên này là nữ, thật tốt biết bao nhiêu. . . . .

Trong lòng Dạ Quân Minh đang cảm thán, một bên Nhạc Đồng Đồng cảm thấy có tầm mắt nóng bỏng đang gắt gao rơi vào trên người nàng.

Trong lòng nghi hoặc, Nhạc Đồng Đồng cũng không nghĩ nhiều, lập tức quay đầu, hướng tới ánh mắt phát ra nhìn lại.

Vừa lúc chống lại đôi mắt hẹp dài thâm thúy của Dạ Quân Minh.

Giờ phút này, mặt trời đã dần dần lặn xuống, mất đi ánh sáng mặt trời, bầu trời lập tức trở lên âm u.

Cho nên, Nhạc Đồng Đồng không phát hiện ra thần sắc trong mắt Dạ Quân Minh, cũng đoán không ra hân vì sao nhìn nàng.

Trong lòng còn đang nghi hoặc.

Trong đầu Dạ Quân Minh vừa mới nảy lên một ý niệm kỳ quái như thế, Nhạc Đồng Đồng đột nhiên quay đầu lại, nhất thời, trong lòng Dạ Quân Minh không khỏi hoảng hốt.

Tìm đập ngày càng nhanh.

'Thịch Thịch Thịch' tiếng tìm đập kịch liệt như thế, giống như vạn mã đang phi nhanh. . . . .

Ngay sau đó, Dạ Quân Minh lập tức rũ mắt, không dám nhìn Nhạc Đồng Đồng, trong lòng vô cùng ảo não.

Chết tiệt!

Hân tới cùng là làm sao vậy! ?

. . . . .

Trăng sáng lên cao, ngôi sao lấp lánh, gió lạnh vi vu, đêm đầu mùa xuân bất tận mê người!

Mọi người nghỉ ngơi sau khi ăn no liền trở lại biệt viện, tính toán tắm suối nước nóng.

Đã lâu không ngâm mình dưới ôn tuyền, đối với cái này, Nhạc Đồng Đồng lại càng vô cùng hưng phấn kích động.

Nhưng mà, khi nàng đi tới ôn tuyền, nhìn một màn trước mắt, khỏe miệng không khỏi căng lên.

Cái gì mà tòa nhà do người xây lên, cái gì mà ở giữa có một tảng đá lớn ngăn cách! ?

Ni mã, Nhạc Đồng Đồng có cảm giác bị lừa gạt!

Nếu hiện tại chỉ có một mình Nhạc Đồng Đồng mà nói, Nhạc Đồng Đồng khẳng định sẽ tràn đầy vui mừng.

Bởi vì nơi này, là một cái ôn tuyền thuần tự nhiên.

Diện tích ôn tuyền không nhỏ, sóng nước lăn tăn, khói nhẹ lượn lờ, bốn phía xung quanh được rải đá, cầu đá bằng bạch ngọc, chòi nghỉ mát bát giác, hoa mai khai đạo, dưới bóng đêm phẳng phất như là tiên cảnh nhân gian. . . . .

Chỉ là, Nhạc Đồng Đồng thật sự không dám thoát y tắm suối nước nóng.

Bởi vì, tảng đá lớn ngăn cách ở giữa mà Dạ Quân Lăng nói lúc trước, kỳ thật chỉ là một hòn đá không cao.

Nếu như nhân ngâm mình ở trong ôn tuyền, người đối diện sẽ không nhìn thấy bên này.

Nhưng nếu như người đối diện trèo lên tảng đá, sẽ đem tình huống bên này vô cùng nhuan nhuyễn thu nhập đáy mắt.

Nàng cũng không dám mạo hiểm như vậy!

Xem ra, hiện tại nàng không thể hảo hảo tắm suối nước nóng.

Bất quá không quan hệ, cùng lắm thì đợi lát nữa tất cả mọi người ngủ say, nàng đến tắm suối nước nóng là được!

May mắn, thời điểm nàng tới nơi này có dự kiến trước, đã dặn Thúy Nha có lẽ đêm nay nàng sẽ không trở về, bằng không, cũng không biết Thúy Nha có bao nhiêu lo lắng!

Nghĩ đến nha đầu Thúy Nha đáng yêu kia, trong lòng Nhạc Đồng Đồng liền ấm áp.

Không phải không muốn mang nàng theo, nàng cũng muốn Thúy Nha cùng mình đến ôn tuyền, chỉ là, Thúy Nha nhát gan như chuột, nếu như biết nàng nữ giả nam trang lại còn ở cùng Dạ Quân Minh bọn hắn, khẳng định sợ tới mức linh hồn nhỏ bé đều không có.

Có lẽ không mang nàng ra ngoài là lựa chọn sáng suốt nhất!

Ngay lúc Nhạc Đồng Đồng suy nghĩ, phía bên kia hòn đá ngăn cách, đã truyền đến âm thanh Dạ Quân Lăng bọn hắn xuống nước, cùng tiếng cảm thán thoải mái của Dạ Quân Lăng.

"Oa, thật thoải mái! Cho nên nói, lúc này tới tắm suối nước nóng là chuyện không còn gì tốt hơn!"

Dạ Quân Lăng mở miệng cười nói, lập tức hướng tới Nhạc Đồng Đồng bên kia hô.

"Nhạc Đồng, ngươi cảm thấy như thế nào! ?"

Nghe được Dạ Quân Lăng lời này, trong lòng Nhạc Đồng Đồng giật mình, lập tức cởi vớ giày, đem hai chân ngâm trong nước, sau đó không ngừng khuấy tạo bọt nước, tạo ra âm thanh nàng đã xuống nước.

"Uh, thật thoải mái!"

Nhạc Đồng Đồng hướng tới Dạ Quân Lăng bọn hắn bên kia mở miệng nói.

Dạ Quân Lăng nghe vậy, lập tức hô hô cười nói.

"Nếu Nhạc Đồng ngươi thích, như thế lần sau chúng ta trở lại nơi này tắm suối nước nóng có được hay không! ?"

"Ừ, được!"

Đối với Dạ Quân Lăng lời này, Nhạc Đồng Đồng mở miệng đáp.

Tuy hiện tại nàng không thể hảo hảo tắm suối nước nóng, chỉ là, hai chân ngâm trong nước ấm vẫn vô cùng thoải mái.

Cảm giác thoải mái như vậy, nếu như lần sau có thể mang Thúy Nha tới thì tốt rồi, Nhạc Đồng Đồng trong lòng suy nghĩ như vậy. . . . .

. . . . .

Ban đêm!

Đêm khuya yên tĩnh, trăng sáng treo cao.

Ánh trăng trắng ngà như lụa mỏng, nhẹ nhàng bao phủ lên mọi vật, khiến cho tất cả tăng thêm vài phần thần bí cùng kiều diễm.

Tại thời điểm mọi âm thanh đều tĩnh, người nào đó lại không ngủ, mà lén lút nương theo ánh trăng, hướng tới ôn tuyền bên kia đi đến.

Mà người này không phải ai khác, đúng là Nhạc Đồng Đồng!

Vừa rồi bởi vì có Dạ Quân Lăng bọn hắc ở bên kia, cho nên Nhạc Đồng Đồng vẫn không dám thoát y tắm suối nước nóng, chỉ sợ bị bọn hắc phát hiện mình là nữ nhân.

Hiện giờ, Nhạc Đồng Đồng chờ tất cả mọi người ngủ thiếp đi, liền lén lút đứng lên, tính toán hảo hảo ngâm mình một phen, tiêu trừ mệt nhọc.

Giờ phút này đêm đã khuya, bốn phía im ắng, chỉ có treo đèn lồng treo dưới mái hiên ở trong gió đêm từ từ phiêu đảng, tản ra ánh sáng mờ nhạt.

May mắn đêm nay trăng sáng, cho nên Nhạc Đồng Đồng cho dù không mang theo đèn lồng cũng có thể đem cảnh vật bốn phía vô cùng nhuần nhuyễn thu nhập đầy mắt, hơn nữa rất nhanh đi tới ôn tuyền.

Biệt viện hoàng gia này chỉ có người trong hoàng thất mới có thể tới.

Hiện giờ, Dạ Quân Minh đang cơ, rất nhiều hoàng tử trước kia cùng hắc tranh đoạt ngôi vị hoàng đế không phải đã chết thì là giam cầm, không phải giam cầm thì là mất tích, cho nên, hiện tại cũng chỉ có hai huynh đệ Dạ Quân Minh cùng Dạ Quân Lăng.

Mà cái biệt viện hoàng gia này, tuy bình thường rất ít người đến, nhưng mỗi ngày đều có người dọn dẹp.

Ở trong này, không thiếu người hầu xử lý.

Chỉ là hiện tại, trừ thị vệ vẫn canh giữ ở bên ngoài biệt viện ra, toàn bộ người bên trong biệt viện đều đã ngủ say, Nhạc Đồng Đồng cũng có thể an tâm, không sợ người khác phát hiện, hảo hảo ngâm mình.

Giờ phút này, gió đêm thổi nhẹ, đêm đầu mùa xuân mang theo một tia cảm giác mát mẻ.

Trong ôn tuyền, sóng nước dập dờn, khói trắng lượn lờ, dưới ánh trăng chiếu xuống, tăng thêm vài phần rung động, tiên khí mười phần!

Nhạc Đồng Đồng liền đứng ở bên bờ, tuy biết lúc này sẽ không có người xuất hiện, nhưng nàng vẫn phi thường cảnh giác nhìn một vòng bốn phía chung quanh.

Sau khi xác định nơi này thật sự không có ai mới lớn mật thoát áo.

Không đến một hồi liền đem toàn bộ y phục trên người cởi xuống.

Liền ngay cả miếng vải quần ngực cũng tháo xuống.

Không có miếng vải quần ngực trói buộc, Nhạc Đồng Đồng không khỏi thờ ra.

"Làm nam nhân thật đúng là không dễ dàng, may mắn không cần lúc nào cũng bó, bằng không, về sau thành Thái Bình công chúa liền quá không có lời!"

Nhạc Đồng Đồng vừa nói, vừa xoa xoa ngực.

Đợi đến khi ngực cảm thấy thoải mái, mới cời dây cột tóc trên đầu xuống.

Nhất thời, một đầu tóc dài đen tuyền như nước lập tức trút xuống, nhuộm mực hai vai, nổi bật lên kia khuôn mặt nhỏ nhắn, làn da như mỡ đông, ngũ quan xinh đẹp.

Dung mạo tuyệt mỹ kia câu hồn nhiếp phách, cho dù là Nhạc Đồng Đồng cũng bị ảnh ngược trong nước làm cho kinh diễm.

"Chắc chắn, thật sự là thiên sinh lệ chất!"

Nhìn ảnh ngược trong nước, Nhạc Đồng Đồng không khỏi nâng mặt, cực độ tự kỷ nói.

Tuy biết mình hiện tại phi thường tự kỷ, nhưng cũng không thể trách ai được.

Nghĩ đến một tháng trước nàng vẫn chỉ là một sinh viên cao trung đáng vẻ bình thường, hiện giờ cư nhiên thành siêu cấp mỹ nữ thế gian hiếm có, cho dù nàng đã soi gương tự kỷ trăm ngàn lần, mỗi một lần nhìn thấy đáng vẻ tuyệt sắc này vẫn nhìn không được kinh diễm.

Kết quả là, Nhạc Đồng Đồng liền từ ảnh ngược trong nước làm các loại tư thái khoe khoang phong tình, sau cùng, Nhạc Đồng Đồng cũng bị đáng vẻ tự kỷ của mình đùa nỡ nụ cười.

"Ha ha, thật tốt ngoạn chơi!"

Nhạc Đồng Đồng mở miệng cười nói.

Khoe khoang phong tao hoàn tất, Nhạc Đồng Đồng cũng cảm thấy có chút lạnh, liền lập tức nhảy vào trong ôn tuyền.

Cả thân thể Nhạc Đồng Đồng đều đã nhảy vào trong ôn tuyền, bọt nước lập tức văng khắp nơi, khói trắng lượn lờ.

Gợn sóng tức thì bị kích khởi một tầng lại một tầng, từ từ dập dòn mở ra.

Mà cả người Nhạc Đồng Đồng ngâm vào trong nước, chỉ cảm thấy dòng nước ấm áp lập tức vây quanh người.

Cảm giác thoải mái kia làm cho Nhạc Đồng Đồng không khỏi hí mắt thờ dài một hơi.

"Thật thoải mái a!"

Không hổ là hưởng thụ của hoàng đế, cảm giác thật không tệ!

Trong lòng Nhạc Đồng Đồng thần phục.

Được sưởi nước nóng thấm nhuần như thế, làm cho tâm tình Nhạc Đồng Đồng không khỏi trở nên vui vẻ. Ngay sau đó, Nhạc Đồng Đồng nổi tính trẻ con, cả người liền ở trong nước bơi qua bơi lại.

Nói ra, Nhạc Đồng Đồng phi thường thích vận động, đặc biệt là bơi lội.

Năm tuổi bắt đầu học bơi lội đến bây giờ, kỹ thuật bơi lội của Nhạc Đồng Đồng rất ít người có thể sánh bằng.

Thật giống như giờ phút này, Nhạc Đồng Đồng giống như một con cá tự do tự tại, không ngừng ở trong nước bơi qua bơi lại.

Về sau, Nhạc Đồng Đồng lại càng ngạc nhiên phát hiện, thì ra, tảng đá lớn nguyên bản dùng để ngăn cách ôn tuyền này, không có gì phía dưới. Nói cách khác, nếu có người lặn xuống liền có thể bơi tới phía bên kia.

Nhận thấy được điểm này, Nhạc Đồng Đồng không biết nói gì.

Nếu phía dưới thông nhau, phía trên đặt một khối đá lớn ngăn cách làm gì ?

Cũng may vừa rồi nàng không thoát y tắm sưởi nước nóng, nếu như tiểu tử nghịch ngợm Dạ Quân Lăng kia gây sự, từ nơi này bơi sang thì làm sao bây giờ! ? ?

Trong lòng nghĩ nghĩ, Nhạc Đồng Đồng vì chuyện vừa rồi toát mồ hôi lạnh.

Trong lòng đang nghĩ ngợi, đột nhiên, Nhạc Đồng Đồng nghe được, từ cách vách truyền đến thanh âm xuống nước.

Giống như, có ai vào!

Nhận thấy được điểm này, Nhạc Đồng Đồng trong lòng giật mình, đợi đến khi phục hồi tinh thần lại, động tác thứ nhất, đó là nhanh chóng bơi tới bờ, tính toán nhanh chóng mặc y phục liền rời khỏi nơi này.

Dù sao, mặc kệ là ai cũng không thể để cho bọn họ biết được thân phận mình.

Nhưng mà, ngay lúc Nhạc Đồng Đồng đang suy nghĩ, người bên kia giống như phát hiện động tĩnh bên này, lập tức, một đạo tiếng nói trầm thấp từ bên kia truyền tới.

"Người nào ở bên kia! ?"

Nam tử mở miệng, trong tiếng nói mang theo bảy phần cảnh giác, ba phần trầm thấp, quen thuộc như vậy, giống như một mũi tên sắc bén, thẳng tắp bắn tới Nhạc Đồng Đồng.

Nhất thời, trong lòng Nhạc Đồng Đồng kinh hãi.

Trời ạ!

Dạ Quân Minh! !

Vì cái gì trở như thế hắn còn có thể ở trong này! ?

Nhạc Đồng Đồng trong lòng nghi hoặc không thôi, cũng không dám hé răng.

Giờ này khắc này, Nhạc Đồng Đồng tâm hoảng ý loạn, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, đó là -

Ba mươi sáu kế, tẩu vi thượng sách!

Kết quả là, Nhạc Đồng Đồng lại càng linh hoạt tựa như con cá, hướng tới bờ nhanh chóng bơi đi.

Mắt thấy sắp bơi tới bờ, nhưng mà, ngay tại lúc này, Nhạc Đồng Đồng đôi mắt đẹp đảo qua phía sau, khi thấy được tình huống phía sau, sợ tới mức không khỏi hít một ngụm khí lạnh!

Bởi vì, Dạ Quân Minh cư nhiên từ đối diện bơi tới!

Trời ạ!

Nếu bị Dạ Quân Minh nhìn thấy bộ dáng nàng hiện tại, nên làm thế nào cho phải! ?

Nàng cũng chưa từng quên, nàng là mẫu hậu của hắn.

Hơn nữa, lại là một nữ nhân hắn ghét bỏ.

Nếu như bị Dạ Quân Minh biết là nàng, có thể cho rằng nàng nữ giả nam trang tiếp cận bọn hắn là có mục đích riêng hay không! ?

Nếu như vậy, nàng tuyệt đối không thể để Dạ Quân Minh nhìn thấy nàng!

Nhạc Đồng Đồng trong lòng suy nghĩ, kết quả là, xuất ra toàn lực, ra sức hướng tới bờ bơi đi.

Lấy kỹ thuật bơi lội của Nhạc Đồng Đồng, nếu là trước kia, khẳng định không ai có thể so với nàng.

Mà bây giờ, Nhạc Đồng Đồng rút cục mình bạch, cái gì là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân!

Kỹ thuật bơi lội của Dạ Quân Minh cư nhiên không thua gì nàng!

Mắt thấy hắn từ đối diện bơi tới cách mình càng ngày càng gần, Nhạc Đồng Đồng sợ tới mức ba hồn bảy vía đều bay mất.

Rất không dễ dàng bơi tới bờ, Nhạc Đồng Đồng đột nhiên nghĩ tới một vấn đề phi thường nhàm chán, đó là -

Vừa rồi nàng cởi sạch y phục trên người xuống tắm suối nước nóng, hiện tại, nàng đúng là trần như nhộng nha!

Nếu như hiện tại nàng lên bờ, khẳng định bị Dạ Quân Minh xem sạch bách.

Nhưng nếu như nàng không lên bờ, khẳng định bị Dạ Quân Minh biết thân phận của nàng! ! !

Hiện tại, nàng tới cùng nên làm cái gì bây giờ! ?

Hai vấn đề đặt ở trước mặt, làm cho Nhạc Đồng Đồng tâm hoảng ý loạn, chỉ là hiện tại, cũng không có thời gian để cho nàng suy xét.

Kết quả là, trước tình hình nghìn cân treo sợi tóc, Nhạc Đồng Đồng liền ra vẻ dũng khí, làm ra một hành động, đó là -

Theo 'rầm' một tiếng, cả người Nhạc Đồng Đồng lại càng nhanh chóng bơi trên mặt nước.

Sau đó song thủ liền dùng lực, cả người liền lập tức bò lên trên bờ.

Quần áo của nàng vừa rồi đặt ở trên bờ, hiện tại, nàng vừa lên bờ, cũng bắt chập mặc quần áo từ tề.

Tiện tay cầm lấy một kiện áo khoác, dùng tốc độ nhanh như điện chớp mặc vào.

Sau cùng, thân thủ quơ lấy vớ giày y phục trên mặt đất, liền vội vàng chạy ra bên ngoài.

Một loạt động tác này thuần thục quy tắc, tuyệt đối không có động tác dư thừa.

Hơn nữa, toàn bộ quá trình, Nhạc Đồng Đồng không dám quay đầu, chỉ sợ Dạ Quân Minh sẽ nhìn thấy mặt nàng.

Sau khi ôm lấy tất cả đồ đạc của mình, Nhạc Đồng Đồng lại dùng khí lực từ khí bú sữa, lòng bàn chân sinh phong, giống như bay, hướng tới bên ngoài chạy đi.

Ở trong đầu nàng chỉ có một chữ, đó là -

Trốn!

Trái ngược với Nhạc Đồng Đồng vội vàng vàng chạy trốn, giờ phút này Dạ Quân Minh cả người giống như ngũ lôi hoành hành, thẳng tắp ngu ngơ tại chỗ.

Vừa rồi, hắn vẫn ngủ không được, rảnh rỗi nhàm chán, liền tính toán tới ôn tuyền.

Ai biết, hần vừa mới xuống nước liền nghe được đối diện truyền đến tiếng nước.

Xuất phát từ tò mò, hần lập tức mở miệng hỏi, ai biết người đối diện vừa nghe thấy hần nói, chẳng những không trả lời, mà lại nhanh chóng chạy trốn.

Chỉ có người trong tâm có quý, có tật giật mình mới chạy trốn.

Dạ Quân Minh nhận thức được cái này, tự nhiên là đuổi đi theo. Tính toán nhìn xem, tới cùng là ai ở bên cạnh.

Ai biết, khi hần lội tới, người nọ lại liều mạng bơi về bờ.

Ngay sau đó, còn không đợi hần nghĩ cái khác, một khối thân hình tuyết trắng yếu đuối liền từ trong nước trôi lên.

Nhất thời bọt nước văng khắp nơi, sương khói mê ly, nháy mắt làm Dạ Quân Minh mờ mắt.

Chỉ là, làm cho Dạ Quân Minh kinh diễm là, đã thấy một màn -

Chỉ thấy, một nữ tử dáng người yếu đuối, giống như hoa sen mới nở, từ trong nước đi ra.

Một mái tóc dài đen nhánh lại càng mang theo dòng nước, dưới ánh trăng chiếu xuống, lộ ra ngân quang mê người.

Từng khỏa thủy châu óng ánh trong suốt kia lại rơi ở giữa không trung, tựa như tinh linh có sinh mệnh từ từ rơi xuống bên cạnh nữ tử, rơi vào trong nước, kích khởi từng đợt bọt nước. . . . .

Ánh trăng ngân sắc giống như thủy ngân lưu động, thâm sâu vòng quanh thân thể mềm mại hoàn mỹ của nữ tử kia.

Màu da tuyết trắng, vô cùng mịn màng.

Bờ vai như được gọt thành, tứ chi thon dài.

Câu người nhất là vòng eo thon nhỏ không đầy nắm tay của nữ tử kia!

Dạ Quân Minh chưa từng gặp quá thất lung nữ tử cư nhiên tinh tế như thế, giống như không xương, không chịu nổi gấp lại. . . . .

Cũng làm cho người ta nhìn đến tim đập nhộn nhạo, huyết dịch sôi trào. . . . .

Làm cho Dạ Quân Minh phi thường tiếc nuối là hần không nhìn thấy mặt nữ tử.

Nữ tử này giống như một đóa anh túc xinh đẹp nở rộ, chỉ cần liếc mắt một cái liền làm cho người ta kinh diễm, trọn đời khó quên.

Cho dù Dạ Quân Minh không nhìn thấy khuôn mặt nữ tử, bất quá, vừa rồi chỉ là bóng lưng mê người kia đã mất hồn như vậy, có thể nghĩ, nữ tử này, tuyệt sắc nhường nào!

Trong lòng Dạ Quân Minh kinh diễm, một lòng nghĩ đến một màn vừa rồi mà kịch liệt nhảy động.

Mãi đến một hồi lâu sau, Dạ Quân Minh mới từ trong kinh diễm từ từ phục hồi tinh thần lại.

Ngay sau đó, phượng mâu thâm thúy hẹp dài hơi hơi chuyển, lúc rơi vào một chỗ trên bờ, mâu quang lập tức chớp lóe.

Nhanh chóng bơi tới bờ, cánh tay duỗi ra, một khối dương chi ngọc bội sáng trong tinh tế liền rơi vào trên tay Dạ Quân Minh.

Chỉ thấy khối ngọc bội này, vừa thấy đó là từ mỹ ngọc thượng đẳng điêu khắc mà thành. Phượng Hoàng phía trên trông rất sống động.

Chỉ là, xuất thân trong hoàng đế gia, cái gì vô giá Dạ Quân Minh chưa từng thấy qua! ?

Làm cho Dạ Quân Minh cảm thấy hứng thú là khối ngọc bội này, rõ ràng cho thấy là nữ tử vừa rồi kia không cần thận làm rơi.

Cầm trong tay ngọc bội tinh xảo, trong đầu Dạ Quân Minh không khỏi lại hiện lên một màn vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Dạ Quân Minh trên đũa

Gió đêm từ từ, thổi tay áo hần tung bay, tóc đen phía sau hần dương lên một độ cung tao nhã, khiến cho nam tử nhìn qua cuồng ngạo không kèm chế được!

Yêu mỹ tựa như bóng đêm, câu hồn người!

Nhưng mà, thời điểm Nhạc Đồng Đồng thấy rõ bộ dáng nam tử, nhin không được hút một ngụm khí lạnh!

Mây kiếm bay xéo nhập tóc mai, lộ rõ vẻ cuồng ngạo!

Mũi cao như được điêu khắc, cao ngất tao nhã!

Một đôi môi đỏ mọng, nhẹ nhàng mân thành một đường thẳng, hiện ra người tới lạnh bạc. . . . .

Câu người nhất là một đôi phượng mâu phong tình vạn chủng, nhẹ nhàng chớp động cũng đủ làm cho nam nữ thiên hạ vì này mà điên cuồng.

Con người thâm thúy, lộ ra lãnh liệt hàn mang, giống như băng sơn vạn năm bất hóa.

Lại giống như lưỡi dao sắc bén, chỉ cần liếc mắt cũng đủ làm cho toàn thân huyết dịch đông cứng! (**T.T ôi mình thật sự ko có năng khiếu tả người gì hết, làm mất cả nét đẹp của DQM**)

Mà nam tử này không phải người khác, đúng là Dạ Quân Minh vừa rồi mới thấy qua!

Trời ạ!

Dạ Quân Minh không phải mới vừa ở ôn tuyến bên kia sao! ? Làm sao có thể ở trong này! ?

Chẳng lẽ, hần phát hiện cái gì! ?

Nhạc Đồng Đồng đang kinh hồn táng đảm, chỉ thấy nam tử môi mọng mở ra, tiếng nói băng lãnh kia liền từ từ truyền tới.

"Thì ra là ngươi. . . . ."

Nam tử mở miệng, tiếng nói băng lãnh như đao, giống như một lưỡi dao sắc bén thẳng tắp phóng tới Nhạc Đồng Đồng.

Nghe vậy, Nhạc Đồng Đồng trong lòng rung mình, ngậm kêu hô.

Trời ạ!

Dạ Quân Minh hần quả nhiên đã biết. . . . .

Trong lòng Nhạc Đồng Đồng đang ảo não, trong lúc này, cũng không biết nên giải thích như thế nào mới tốt.

Nếu như nàng giải thích, Dạ Quân Minh sẽ nghe sao! ? Sẽ tin sao! ?

Nhưng bất kể như thế nào, nàng vẫn phải giải thích một chút! ? Tin hay không tùy hần!

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng môi đỏ mở ra, tính toán nói gì đó.

Nhưng mà, người nào đó không cho nàng cơ hội giải thích. . . . .

Chỉ thấy, Dạ Quân Minh nguyên bản đứng ở nơi đó đột nhiên từ bên hông rút ra trường kiếm sắc bén.

Lập tức dùng tốc độ nhanh như điện chớp đem trường kiếm thẳng tắp vung hướng tới phía bên nàng.

Nhất thời, hàn mang hiện lên, tim Nhạc Đồng Đồng nhảy mất nhảy vọt lên cổ họng, mắt đẹp mở lớn như chuông đồng.

Trong lòng chỉ có một ý nghĩ, đó là ——

Dạ Quân Minh muốn giết nàng!

Cái ý nghĩ này nhảy mất trào lên trong lòng, Nhạc Đồng Đồng muốn tránh, nhưng hai chân nàng giống như mọc rễ trên mặt đất, một phân cũng không di chuyển được.

Chỉ có thể trừng to mắt nhìn chăm chăm vào đao phong hướng tới mình càng ngày càng gần. . . . .

Chết thì chết đi! ?

Thương cảm nàng niên kỷ như gấm như hoa. . . . .

Nhạc Đồng Đồng trong lòng bi ai, lập tức, mắt đẹp nhắm chặt, lẳng lặng đợi mắt mạng.

Nhưng mà, Nhạc Đồng Đồng đợi thật lâu cũng không cảm thấy đau đớn.

Trái lại sau lưng nàng cách đó không xa, đột nhiên truyền đến tiếng kêu thảm thiết của dã lang, cùng thanh âm vật nặng rơi xuống đất.

Qua đi, bốn phía lập tức khôi phục yên tĩnh.

Chỉ có gió đêm thổi qua, thổi trúng ngọn cây phát ra tiếng xào xạc, cùng tiếng bước chân từ từ đi tới . . . . .

Nghe vậy, Nhạc Đồng Đồng trong lòng nghi hoặc, bởi vì tò mò, Nhạc Đồng Đồng liền từ từ mở đôi mắt che kín nghi hoặc, hướng tới người phía trước nhìn lại.

Khi thấy Dạ Quân Minh chẳng biết từ lúc nào đã đứng ở trước mặt mình, Nhạc Đồng Đồng mắt đẹp lại mở lớn, cả người giống như trúng sét, nhẹn không được hút một ngụm khí lạnh.

Hai chân lại theo bản năng lui về phía sau hai bước.

Bộ dáng thất kinh kia làm cho Dạ Quân Minh ở trước mặt Nhạc Đồng Đồng không khỏi nhú nhú mày.

"Như thế nào! ? Ta liền cho ngươi cảm thấy sợ hãi như thế! ?"

"Ngạch. . . . . Không, không phải, này. . . . ."

Nghe được Dạ Quân Minh lời này, Nhạc Đồng Đồng vô duyên cớ bối rối.

Cũng không biết như thế nào, nàng đối mặt với bất luận kẻ nào đều trấn định tự nhiên.

Nhưng đối với nhi tử trên danh nghĩa trước mắt này, lại không rõ sản sinh một loại cảm giác khẩn trương.

Nhạc Đồng Đồng trong lòng nghi hoặc ảo não, ngay sau đó, như là nghĩ đến cái gì, lập tức quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy, cách nàng hai thước, một đầu dã lang vô cùng lớn đã háp hổi ngẩng trên mặt đất.

Trường kiếm vô cùng sắc bén đang vô cùng chuẩn xác xỏ xuyên qua ngực nó, dưới ánh trăng chiếu rọi xuống lộ ra màu máu đỏ tươi, đang từ trên thân nó ồ ồ chảy ra.

Không đến một hồi, Nhạc Đồng Đồng liền ngửi thấy mùi máu tươi làm cho người ta kinh hồn táng đảm kia, trong bụng thẳng quay cuồng.

Ngạch, con sói hoang này, chết cũng thực thảm.

Chỉ là, nếu nó không chết, chết sẽ là nàng !

Nhớ lại vừa rồi nhìn thấy Dạ Quân Minh rút kiếm hướng tới phía nàng vùng tới, Nhạc Đồng Đồng còn tưởng là hán muốn giết nàng! Thì ra là hán muốn giết dã lang vẫn đuổi theo nàng. . . . .

Trong lòng hiểu rõ, sau khi Nhạc Đồng Đồng phục hồi tinh thần lại, không khỏi quay đầu, nhìn hắc y nam tử đứng ở trước mặt nàng, mở miệng nói.

"Cám ơn ngươi, nếu không phải ngươi, ta đã sớm mệnh táng miệng sói!"

Nhạc Đồng Đồng nói tới đây, vẫn còn sợ hãi.

Nhớ lại, nếu như Dạ Quân Minh xuất hiện trễ một chút, chính mình khẳng định chết thẳng cẳng.

Trái ngược với Nhạc Đồng Đồng còn sợ hãi, Dạ Quân Minh nghe đến Nhạc Đồng Đồng lời này, chỉ cúi đầu trầm tư.

Nhớ lại chuyện đã xảy ra trong suối nước nóng, nhìn nữ tử thân bí kia tiêu thất, xuất phát từ tò mò, hán liền nhanh chóng mặc đồ đuổi theo.

Chỉ tiếc, hán vẫn muộn một bước.

Khi hán rời khỏi ôn tuyền, bốn phía im ắng, đâu còn có cái tung tích nữ tử thân bí kia! ?

Chỉ là, hán vẫn không từ bỏ ý định, liền tính toán tìm khắp bốn phía.

Hán cũng không tin, một người còn sống còn có thể biến mất thật sao.

Chỉ là, hán tìm rất lâu, cũng tìm không tới.

Sau cùng, hắn chỉ có thể thất vọng mà về.

Nhưng mà, thời điểm hắn đi đến nơi này lại nghe được động tĩnh phía sau.

Trong lòng cả kinh, Dạ Quân Minh duy nhất nghĩ đến, đó là nữ tử vừa rồi kia.

Chẳng lẽ, nữ tử kia xuất hiện! ?

Kết quả là, Dạ Quân Minh lòng tràn đầy chờ mong đứng ở nơi đó, cùng đợi nữ tử thần bí kia xuất hiện.

Nhưng mà, ngoài dự liệu của hắn, xuất hiện trước mặt hắn không phải nữ tử thần bí vừa rồi vội vàng ly khai, mà là. . . . .

Nhạc Đồng! ? Hắn như thế nào nửa đêm xuất hiện tại nơi này! ?

Dạ Quân Minh trong lòng nghi hoặc, bất quá, còn không đợi hắn nghĩ cái khác, liền phát hiện phía sau Nhạc Đồng còn có một dải lang vô cùng to lớn.

Nhìn dải lang kia công kích Nhạc Đồng, Dạ Quân Minh nghĩ cũng chưa nghĩ, liền rút kiếm ra khỏi vỏ, hướng tới dải lang kia tinh chuẩn vô cùng quát tới.

Giống như sớ liễu, dải lang kia bị một kiếm xuyên tim, chết sạch sẽ.

Giờ phút này, cúi đầu nhìn Nhạc Đồng Đồng xuất hiện trước mặt mình, thần tình kích động luống cuống, trong đầu Dạ Quân Minh không khỏi hiện lên một màn vừa rồi tại ôn tuyến.

Nữ tử làn da như mỡ đông, tóc dài như thác nước, bờ vai như được gọt thành, còn có vòng eo thon nhỏ không đầy nắm tay kia. . . . .

Tuy chưa từng nhìn thấy chính diện nữ tử, chỉ là một cái bóng lưng thướt tha mềm mại kia cũng đủ làm cho nam tử thiên hạ điên cuồng. . . . .

Làm cho Dạ Quân Minh kinh ngạc là giờ phút này hắn nhìn mỹ thiếu niên trước mắt này, trong đầu lại hiện lên nữ tử vừa rồi nhìn đến.

Rõ ràng là hai người khác nhau, hắn lại mang ra so ánh.

Điều này sao có thể? !

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Rung động

Nhạc Đồng Đồng giương đầu lên, liền rộng to với Dạ Quân Minh đang cười ha ha.

Chết tiết!

Nàng hiện tại cuối cùng cũng hiểu được.

Dạ Quân Minh vừa rồi có ý nói như vậy, muốn trêu đùa nàng!

Hiện tại, lại trốn ở phía sau xem nàng làm trò, chết tiết!

Hỗn đản!

Càng nghĩ, Nhạc Đồng Đồng càng sinh khí, trong lòng một đoàn lửa giận.

Sau cùng, tức giận lấn át lý trí, Nhạc Đồng Đồng cũng không quản trên chân còn có thương tổn, cả người giống như đạn đã vào súng, thẳng tắp đánh tới Dạ Quân Minh.

Song thủ giờ lên, rất có một loại xúc động muốn bóp chết Dạ Quân Minh!

Hỗn đản!

Cư nhiên dám trêu chọc nàng, xem nàng không bóp chết hắn!

Nhạc Đồng Đồng nổi giận dưng dưng nghĩ.

Nhưng mà, nghĩ thì dễ, thực hiện mới khó.

Nhạc Đồng Đồng vừa mới nhảy dựng lên, vẫn chưa chạm vào được góc áo của Dạ Quân Minh, chỉ cảm thấy cổ chân một dòng đau đón truyền đến. Nhất thời, đau đến ngũ quan nhẫn lại, nhe răng nhếch miệng.

Sau cùng, hút một ngụm khí, cả người thẳng tắp xông tới Dạ Quân Minh bên kia.

Dạ Quân Minh nguyên bản đang cười ha ha, không hề biết Nhạc Đồng Đồng đã bị hấn chọc tức đến nhảy dựng, còn không tự lượng sức tấn công hắn. Khuôn mặt tuấn tú sùng sốt, cũng không né tránh, chỉ thẳng tắp đứng yên ở nơi đó, hai tay theo bản năng mở ra, tiếp được người đang nhào tới phía hắn.

Ngay sau đó, Dạ Quân Minh chỉ cảm thấy trước ngực nặng nặng, một đấng người nhỏ xinh thẳng tắp ngã vào trong ngực hắn.

Thiếu niên ở trong lòng, dáng người nhỏ xinh như thế, thân thể mềm mại như thế, nhất điểm cũng không giống các nam tử khác.

Hơn nữa, thời điểm thiếu niên ngã vào trong ngực hắn, Dạ Quân Minh lại ngửi thấy được một trận hương mộc lan nhàn nhạt. . . . .

Nghe vậy, Dạ Quân Minh chỉ cảm thấy trong lòng lộp bộp một tiếng, tim đập lại lỡ mất mấy nhịp.

Phượng mâu xinh đẹp mang giờ phút này lại càng sững sờ nhìn thiếu niên gục ở trong ngực hắn.

Chỉ thấy thiếu niên trong lòng, bởi vì vừa rồi chạy như điên, tóc hơi hỗn độn, vài sợi tóc mềm mại nghịch ngợm theo gió quét qua gương mặt tuyết trắng của hắn, khiến cho thiếu niên tăng thêm vài phần ôn nhu. . . . .

Nguyệt sắc như liên, nhu hòa tỏa ra.

Thiếu niên trong lòng tấm mình dưới ánh trăng càng lộ vẻ tinh xảo, mị hoặc. . . . .

Thật sự là nam sinh nữ tương, tuổi còn trẻ đã xinh đẹp như vậy, đợi qua vài năm nữa nhất định là một người phong lưu tiếng tăm lẫy lừng. . . . .

Trong lòng suy nghĩ, ánh mắt Dạ Quân Minh nhìn Nhạc Đồng Đồng lại hơn vài phần kinh diễm mà chính mình cũng không phát hiện. . . . .

Đối với tâm tư của Dạ Quân Minh, Nhạc Đồng Đồng nhất điểm cũng không biết.

Giờ phút này, Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy khó thở.

Nhớ lại vừa rồi nam tử này trêu đùa nàng như vậy, càng nghĩ, Nhạc Đồng Đồng lại càng sinh khí.

Cũng không trông coi mình còn đang ở trong lòng Dạ Quân Minh, liền vùng tiểu phần quyền hướng tới lồng ngực rắn chắc của Dạ Quân Minh mà đánh.

"Hỗn đản! Cho ngươi trêu đùa ta! Đánh chết ngươi! Đánh chết ngươi!"

Nhạc Đồng Đồng xuất toàn lực đánh, vốn định giáo huấn nam tử trước mắt này một chút.

Nhưng mà, về sau nàng mới biết chính mình hiện tại quả thực là đang tự mình chuốc lấy cực khổ!

Chỉ thấy nàng đã xuất ra toàn lực, nhưng mà, nam tử trước mắt này lại mặt không đổi sắc, ánh mắt nhìn về phía nàng nàng lại mang theo vài phần trêu tức.

"Ngươi cũng chỉ có điểm ấy khi lực ! ?"

"Ngạch. . . . ."

Nghe được Dạ Quân Minh lời này, Nhạc Đồng Đồng quả thực là tức điên.

Mình đã xuất ra khí lực bú sữa đánh hắn, không thể tưởng được, lực đạo của nàng rơi vào trên người hắn chỉ như gãi ngứa.

Thất bại!

Phi thường thất bại!

Nhạc Đồng Đồng trong lòng ảo não, cũng dừng hành động đánh đấm.

Đánh đấm hồi lâu, người ta căn bản một chút chuyện cũng không có, trái lại hai tay mình đấm đến đỏ bưng. Giờ phút này vẫn nóng rát đau xót!

Cũng không biết nam nhân này làm từ cái gì, thân thể cư nhiên cứng rắn như thế, đau chết nàng!

Nhạc Đồng Đồng tức giận ảo não, miệng nhỏ vẫn còn mím lại, rõ ràng còn đang sinh khí.

Dạ Quân Minh thấy vậy, không khỏi nhếch môi cười, mở miệng nói.

"Không đánh nữa! ?"

"Hừ! Không đánh!"

Đánh vào người hắn, đau là tay thủ, lại vẫn đánh vô nghĩa sao! ?

Nhạc Đồng Đồng thở phì phì nghĩ, cuối cùng, lại vẫn hung hăng trừng nam tử trước người một cái.

Dạ Quân Minh thấy vậy, không khỏi phì cười không thôi.

Chỉ cảm thấy bộ dáng thiếu niên này phồng má tròn mắt thở phì phì, giống như là một con ếch.

Thêm nữa, ánh mắt hắn vừa lớn vừa tròn, thoạt nhìn thật là có điểm giống ếch!

Vừa nghĩ đến đây, Dạ Quân Minh nhịn không được lại cười ha ha.

Thấy Dạ Quân Minh lại cao giọng cười to, mà ánh mắt nhìn nàng lại không có hảo ý, khẳng định trong lòng đang chế nhạo nàng.

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng lập tức nhăn mày lại, hung hăng chà chà chân, liền mở miệng nói.

"Người cười cái gì! ? Không cho cười!"

"Ha ha, được được, ta không cười, như thế chúng ta hiện tại có thể trở về đi! ?"

Thấy bộ dáng Nhạc Đồng Đồng tức giận đến xù lông, giống như một con mèo bị giẫm lên đuôi.

Dạ Quân Minh biết, mình mà còn tiếp tục cười, thiếu niên này thật sẽ sinh khí.

Kết quả là, cố nén cười ý, sau đó hơi hơi cúi người xuống trước Nhạc Đồng Đồng.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, biết Dạ Quân Minh muốn làm cái gì.

Bây giờ, Nhạc Đồng Đồng không nói thêm cái gì, liền đem thân thể ghé vào trên lưng Dạ Quân Minh.

Cảm giác được người phía sau thỏa hiệp, hai tay Dạ Quân Minh chỉ nâng đùi Nhạc Đồng Đồng, sau đó đứng lên, cõng Nhạc Đồng Đồng đi về phía trước.

Bởi vì chuyện vừa rồi, Nhạc Đồng Đồng đối với Dạ Quân Minh vẫn còn sinh khí, cho nên dọc theo đường đi, Nhạc Đồng Đồng cũng không mở miệng nói chuyện.

Dạ Quân Minh có lẽ cũng nhận thấy được Nhạc Đồng Đồng còn đang sinh khí, cho nên cũng không nói.

Hơn nữa, hắn vốn là một người kiệm lời ít nói, nhưng hắn lại chưa từng phát hiện, từ thời điểm gặp thiếu niên này, bất tri bất giác, hắn giống như bắt đầu thay đổi. . . . .

Dọc theo đường đi, hai người cũng không hề nói chuyện.

Đêm đã khuya.

Trên trời Minh Nguyệt treo cao, sao sáng lấp lánh, gió đêm từ từ thổi trúng ngọn cây vang sào sạt.

Nhạc Đồng Đồng liền ghé vào trên người Dạ Quân Minh, nguyên bản trong lòng còn đang tức giận.

Chỉ là, về sau, Nhạc Đồng Đồng lại cảm thấy, phía sau lưng nam tử này lại rộng lớn như thế, ôn hậu, nằm phía trên lại rất thoải mái.

Hơn nữa, được nam tử cõng đi như vậy, Nhạc Đồng Đồng dần dần cảm thấy một con buồn ngủ đánh úp lại.

Sau cùng, nhịn không được ngáp một cái, thân thủ dụi dụi mắt, Nhạc Đồng Đồng táp táp miệng liền đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trên lưng nam tử.

Trong lòng suy nghĩ, trước chớp mắt nghỉ ngơi một chút.

Ai biết, Nhạc Đồng Đồng vừa nhắm mắt lại không bao lâu sau liền đi gặp Chu công.

Dạ Quân Minh đang đi về biệt viện, thời điểm trở lại phòng nàng, liền hơi hơi quay mặt, đối với Nhạc Đồng Đồng phía sau mở miệng nói.

"Đến rồi, xuống đây đi!"

Dạ Quân Minh mở miệng nói, nhưng mà, sau khi hắn nói xong lời này, đôi mắt là một tiếng ngáy nhàn nhạt.

Nghe vậy, khuôn mặt tuấn tú của Dạ Quân Minh liền sùng sốt, lập tức, trong mắt xẹt qua một tia bất đắc dĩ.

Thật có hắn, cũng có thể ngủ như vậy. . . . .

Dạ Quân Minh bất đắc dĩ, lập tức, liền từ từ xoay người, đem Nhạc Đồng Đồng đang ngủ say phía sau đặt ở trên giường.

Hành động của Dạ Quân Minh dịu dàng như thế, giống như sợ làm thiếu niên trên giường thức giấc.

Sau khi đặt thiếu niên ở trên giường, Dạ Quân Minh thân thủ bỏ đi vớ giày của thiếu niên, sau đó lấy chăn đơn nhẹ nhàng đắp lên cho thiếu niên.

Sau khi xem xét lại mọi thứ, Dạ Quân Minh lại không lập tức xoay người ly khai. Mà đứng ở bên giường, nương theo ánh sáng mờ nhạt, từ từ dùng ở thiếu niên trên giường.

Chỉ thấy thiếu niên giờ phút này đang ngủ say, đôi mắt đẹp nhắm chặt, lông mi thon dài, khiến cho ngũ quan càng thêm ôn nhu.

Không biết thiếu niên ở trong mộng có phải mơ thấy được ăn gì đó hay không, miệng thỉnh thoảng tấp ba, ngẫu nhiên lại “ừm” vài tiếng.

Bộ dáng kia, nhìn vừa đáng yêu, vừa chọc người thương tiếc.

Gió lạnh nhẹ nhàng thổi bay vài sợi tóc trên mặt thiếu niên.

Chỉ thấy tóc nhẹ nhàng quét qua trước mũi thiếu niên, làm cho thiếu niên không khỏi nhẹ nhàng nhú nhú mày, lập tức theo bản năng nâng tay xoa xoa, tiếp theo ngủ tiếp.

Thấy vậy, Dạ Quân Minh không khỏi cười nhẹ một tiếng, lập tức vươn bàn tay thon dài, nhẹ nhàng vén những sợi tóc trên mặt thiếu niên ra sau tai.

Nhưng mà, thời điểm đầu ngón tay Dạ Quân Minh vô tình chạm tới mặt thiếu niên, nhất thời, một cổ điện lưu tê đại từ trên mặt thiếu niên nhanh chóng truyền tới, nhanh chóng lan ra khắp tứ chi. . . . .

Trong lòng sợ hãi!

Một cổ xa lạ khác thường, lại nhanh chóng xuất hiện trong lòng Dạ Quân Minh.

Ngay sau đó tim đập lại đột nhiên gia tốc.

Tim đập rất nhanh, tựa như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nhận thấy được khác thường trên người, làm cho Dạ Quân Minh nhanh chóng thu hồi ngón tay, phượng mâu mở lớn, trong mắt tất cả đều là vẻ rung động nghi hoặc.

Đại thủ nhẹ nhàng xoa trước ngực, cảm giác tim đập vẫn mãnh liệt như cũ, Dạ Quân Minh mày kiếm cau chặt, mâu trung tất cả vẻ nghi hoặc.

"Này tôi cùng là làm sao vậy! ?"

. . . . .

"Nhạc Đồng, ngày hôm qua không phải ta đã nói với ngươi sao! ? Ban đêm rừng cây phi thường nguy hiểm, ngươi như thế nào lại vẫn đi vào rừng cây bên kia! ? May mắn hiện tại không có gì trở ngại, bằng không, ta thật không biết làm sao bây giờ! ?"

Sáng sớm, Dạ Quân Lăng đã tìm đến Nhạc Đồng Đồng.

Khi thấy trên chân Nhạc Đồng Đồng băng bó, rõ ràng cho thấy bị thương, lập tức truy vấn.

Trong lòng Nhạc Đồng Đồng biết chuyện đêm qua không giấu diếm được mọi người, cho nên cũng chỉ có thể nói ra chuyện tối ngày hôm qua.

Đương nhiên, nàng giấu kín chuyện đã xảy ra trong ôn tuyền đêm qua.

Chỉ cùng Dạ Quân Lăng nói, nàng đêm qua không ngủ được liền ra ngoài đi dạo, ai biết đi tới đi lui liên lạc đường, sau cùng lại gặp dã lang, đang lúc chạy trốn lại gặp Dạ Quân Minh, được Dạ Quân Minh cứu.

Sau đó nàng lại không cẩn thận bị độc xà cắn, là Dạ Quân Minh cứu nàng trở về.

Nghe Nhạc Đồng Đồng nói xong, Dạ Quân Lăng lập tức lo lắng không thôi, cần nhẫn niệm niệm không yên, rất giống tiểu lão thái bà, làm cho Nhạc

Đồng Đồng phì cười không thôi.

Thấy mình lo lắng cho Nhạc Đồng Đồng, Nhạc Đồng Đồng lại vẫn một mực cười, Dạ Quân Lãng không khỏi ảo não nói.

"Người cười xong chưa! May mắn tối hôm qua gặp ca ca, bằng không, người còn có thể ngồi ở chỗ này cười sao! ?"

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Dạ Quân Lãng thẹn thùng

Dạ Quân Lãng thờ phỉ phò nói.

Nhạc Đồng Đồng biết hẳn lo cho nàng nên mới cảm râm như vậy.

Vậy nên, lập tức liền làm ra tư thái cúi đầu, gật gù khen ngợi.

“Dạ dạ dạ, hết thấy đều là lỗi của ta, ta không nên trễ như vậy mà còn đi, khiến người lo lắng, thật xin lỗi!”

“Hừ!”

Thấy Nhạc Đồng Đồng cúi đầu khom lưng không ngừng cười nói xin lỗi, Dạ Quân Lãng chỉ khẽ hừ một tiếng, nhếch đôi môi đỏ mọng lên, bộ dạng lúc này rất chi là khả ái.

Giống như một đứa bé đáng yêu, khiến cho Nhạc Đồng Đồng không kìm lòng được nghĩ muốn xoa xoa đầu hắn.

Nhạc Đồng Đồng nghĩ là làm.

Dạ Quân Lãng nhìn Nhạc Đồng Đồng xoa xoa đầu hắn, trên mặt đầu tiên là sững sờ.

Sau một khắc, gương mặt tuấn tú quýnh lên, lập tức tránh né bàn tay nhỏ bé của Nhạc Đồng Đồng.

“Ai nha, vừa mới chải đầu xong, người đừng làm rối.”

“Ha ha, được rồi! Nhìn người kìa, chau trướ tĩ mĩ ngược lại biến thành ông lão rồi, có cần ta làm cho kiểu tóc mới hay không!”

Thấy Dạ Quân Lãng không ngừng né tránh, làm cho Nhạc Đồng Đồng hứng thú trêu chọc.

Kết quả, Nhạc Đồng Đồng không ngừng xoa đầu Dạ Quân Lãng, đôi lấy Dạ Quân Lãng không ngừng cảm râm

Chẳng qua, Dạ Quân Lãng cảm râm thì vẫn cảm râm, nhưng không hề rời đi.

Mặc dù ngoài miệng vẫn không ngừng la hét, nhưng khi thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhạc Đồng Đồng cười tươi như hoa, trong lòng Dạ Quân Lãng không khỏi ngọt ngào hưng phấn.

Đối với tâm tư của Dạ Quân Lãng, Nhạc Đồng Đồng không hề hay biết.

Sau một hồi chơi đùa cùng Dạ Quân Lãng, lúc này mới thấy Sở Quy Trần cùng Dạ Quân Minh rửa mặt xong chạy ra.

Sở Quy Trần thấy chân của Nhạc Đồng Đồng bị thương liền tránh không được mở miệng quan tâm hỏi.

Nhạc Đồng Đồng không thể làm gì khác hơn là đem chuyện vừa rồi nói với Dạ Quân Lãng lặp lại một lần nữa.

Sở Quy Trần nghe vậy, tuấn mi lập tức nhăn lại, trong mắt đều là vẻ lo lắng.

“Mặc dù vết thương không còn độc tố nữa, nhưng vẫn nên tìm đại phu cho thỏa đáng.”

“Đúng vậy, không bằng hiện tại ta cho người tìm người đại phu đến xem cho người, bằng không, nhờ như trên người người vẫn còn lưu lại độc thì phải làm thế nào? Chết là cái chắc!”

Sở Quy Trần nói hết lời, một bên Dạ Quân Lãng lập tức mở miệng.

Hơn nữa, Dạ Quân Lãng còn thuộc phái hành động, vừa mới dứt lời liền lập tức chạy ra ngoài kêu người đi.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, lập tức lo lắng gọi hấn lại.

“Ôi chao, không cần, ta không sao!”

Nhạc Đồng Đồng lo lắng kêu.

Phải biết rằng, nếu như thật sự tìm đại phu tới đây bắt mạch, chẳng phải thân phận nữ nhi của nàng sẽ bị lộ sao?

Cho nên, nàng tuyệt đối không thể để cho họ mời đại phu tới!

Nhạc Đồng Đồng còn đang lo lắng, thấy Dạ Quân Lăng muốn ra ngoài liền nhanh chóng nắm lấy ống tay áo của Dạ Quân Lăng.

“Tề” một tiếng, cả đại sảnh lập tức lặng yên như tờ.

Có lẽ mới vừa rồi Nhạc Đồng Đồng lo lắng quá mức, nên ra tay hơi nặng.

Hoặc có thể vì Dạ Quân Lăng vội vã đi ra ngoài, nên không may chú ý.

Tóm lại, Nhạc Đồng Đồng lôi kéo, cầm bảo thêu tường vân Dạ Quân Lăng đang mặc lập tức bị hủy trên tay Nhạc Đồng Đồng.

Cả ống tay áo cũng bị Nhạc Đồng Đồng kéo.

Trong lúc kéo ra, một cái áo của Dạ Quân Lăng cũng bị kéo xuống.

Nhất thời, lồng ngực gầy gò của hấn, không chút kiêng kỵ gì mà bại lộ trước mắt Nhạc Đồng Đồng.

Dạ Quân Lăng tuổi còn nhỏ, năm nay mới mười lăm tuổi.

Nhưng thân cao đã 1m7 rồi, tư thái kia, tuy không kiện mỹ vạm vỡ, nhưng nhìn hấn cũng không đến nỗi gầy gò.

Giờ phút này bộ dạng sững sờ, y phục xốc xếch, đột nhiên, Nhạc Đồng Đồng nghĩ tới tiểu thụ bị công bá đạo giày xéo. (Công – Thụ trong đam mỹ ạ)

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Bởi vì, từ đầu, nàng hoàn toàn không có nghĩ tới, chính mình nhẹ nhàng lôi kéo lại xé nát y phục của Dạ Quân Lăng.

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng trong lòng ảo não.

Khuôn mặt Dạ Quân Lăng lại ngu ngơ như trước, môi mọng mở ra, không khỏi lắp bắp nói.

“Ngạch, thật xin lỗi, y phục ta sẽ bồi thường lại cho ngươi...”

Nghe được lời này của Nhạc Đồng Đồng, Dạ Quân Lăng vốn còn đang ngu ngơ không khỏi giật mình tỉnh lại.

Nhìn y phục của bản thân bị Nhạc Đồng Đồng giật xuống lộ ra cả lồng ngực.

Thấy vậy, gương mặt tuấn tú không khỏi quýnh lên.

Đều là nam tử, rõ ràng tất cả mọi người đều có.

Thế nhưng, không biết như thế nào, để lộ lồng ngực ở trước mắt thiếu niên này khiến cho Dạ Quân Lăng không khỏi nảy sinh cảm giác ngượng ngùng.

Trên mặt quýnh lên, vẻ đỏ ửng nhanh chóng lây sang hai gò má tuyết trắng của Dạ Quân Lăng.

“Ngạch, không, không cần, để ta đi thay quần áo là được!”

Nói xong lời này, Dạ Quân Lăng còn không dám nhìn đôi mắt sững sờ của Nhạc Đồng Đồng, thân thể vừa chuyển, lòng bàn chân liền như sinh gió, hướng gian phòng của mình mà chạy đi...

Đối với vẻ không được tự nhiên của Dạ Quân Lăng, Nhạc Đồng Đồng cũng chưa từng chú ý cái khác.

Thấy Dạ Quân Lăng không có vẻ gì là tức giận, không khỏi thờ ra.

Dạ Quân Minh ngồi ở một bên, thấy bộ dáng quần bách của đệ đệ mình, phượng mâu không khỏi xẹt qua tia phức tạp.

....

Cự tuyệt Dạ Quân Lăng bọn hán muốn thỉnh đại phu tới kiểm tra thân thể thật là một chủ ý tốt, sau khi cùng Dạ Quân Lăng rời khỏi biệt viện, Nhạc Đồng Đồng liền nói lời từ biệt với bọn họ.

Một đêm không về, không biết Thúy Nha lo lắng đến cỡ nào!

Thấy Nhạc Đồng Đồng muốn rời đi, Dạ Quân Lăng dường như có chút lưu luyến, lập tức mở miệng nói.

“Chúng ta không biết người ở đâu? Sau này, chúng ta làm sao để tìm được người?!”

Đối với lời này của Dạ Quân Lăng, trên mặt Nhạc Đồng Đồng sùng sốt, trong lúc nhất thời, không biết nên trả lời thế nào cho phải.

Nếu như tùy tiện trả lời, sau này bọn họ thật sự muốn tìm nàng thì phải làm sao?

Nhưng nàng cũng không thể nói ra chỗ ở thật sự của mình được!

Suy nghĩ một chút, Nhạc Đồng Đồng liền mở miệng nói.

“Như vậy đi, sau này mừng một và mười lăm hàng tháng ta sẽ tới phòng Mộc Lan ở Phụng Lai lâu, nếu các người muốn tìm ta thì hãy chờ ở đó, hoặc có thể bảo tiểu nhị chuyển lời cho ta!”

Nghe được lời này của Nhạc Đồng Đồng, mọi người nghe vậy cũng biết Nhạc Đồng Đồng không muốn tiết lộ chỗ ở của nàng.

Mặc dù trong lòng hiếu kỳ, nhưng lại không hỏi nhiều.

Dù sao tất cả mọi người đều có bí mật.

Giống như bọn hán!

Mấy người ở chỗ này, thân phận đều hiển hách tôn quý!

Nghĩ tới đây, Dạ Quân Lăng liền gật đầu, mở miệng nói.

“Vậy được, sau này chúng ta có việc sẽ tới Phụng Lai lâu tìm người.”

Nhạc Đồng Đồng nghe vậy, không khỏi gật đầu, nhưng ngay sau đó liền quay đầu chào bọn người Sở Quy Trần, lúc này mới xoay người rời đi.

Từ đầu tới cuối, Nhạc Đồng Đồng không hề liếc Dạ Quân Minh một cái.

Tuy nói hôm qua hán cứu nàng hai lần, nhưng cũng trêu chọc nàng.

Mỗi lần nghĩ tới bộ dạng mình làm trò hề kia bị hán nhìn thấy, Nhạc Đồng Đồng vô cùng tức giận.

Đối với tâm tư của Nhạc Đồng Đồng, Dạ Quân Minh không khó đoán ra.

Vì vậy chỉ cười chào Dạ Quân Lăng cùng Sở Quy Trần, chỉ riêng mình hán, ngó cũng không thèm ngó một cái.

Dạ Quân Minh là người thông minh bậc nào! Vừa nghĩ liền biết chuyện gì xảy ra.

Nghĩ tới đây, Dạ Quân Minh chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng, đối với hành động hẹp hòi như tiểu hài tử kia của Nhạc Đồng Đồng chỉ bắt đắc dĩ cười một tiếng.

Ngay lúc này, Nhạc Đồng Đồng đang xoay người rời đi, không nhận được quay đầu lại nhìn về hướng Dạ Quân Minh.

Vừa hay nhìn thấy Dạ Quân Minh bắt đắc dĩ cười yếu ớt.

Ánh mắt kia, thật giống như một đại nhân nhìn tiểu hài tử bướng bỉnh, làm cho Nhạc Đồng Đồng nổi điên.

Cho nên, Nhạc Đồng Đồng phải trả lễ lại, hung hăng trừng mắt nhìn Dạ Quân Minh một cái rồi mới xoay người sai bước rời đi.

Cái trừng mắt này của Nhạc Đồng Đồng, vừa lúc rơi vào tầm mắt của Sở Quy Trần.

Nhìn Nhạc Đồng Đồng cùng Dạ Quân Minh có gì đó khác thường, Sở Quy Trần không khỏi mở miệng hỏi.

“Hai người sao vậy?”

Nghe Sở Quy Trần nói vậy, Dạ Quân Minh chỉ nhẹ lắc đầu, nhàn nhạt nói.

“Không có gì, đi thôi!”

Nói xong lời này, Dạ Quân Minh liền đi hướng ngược lại với Nhạc Đồng Đồng.

Một ngày một đêm không trở về, khẳng định trong triều có rất nhiều đại sự chờ hần!

Dạ Quân Minh bước đi như bay, chân mày của Sở Quy Trần không khỏi nhẹ nhàng nhăn lại.

Ánh mắt mang theo nghi hoặc, nhất thời rơi trên người Dạ Quân Minh, nhất thời lại rơi trên người Nhạc Đồng Đồng đã đi xa, ngồn ngồn trăm mối .....

Nhạc Đồng Đồng biết Dạ Quân Minh nhất định sẽ trở về hoàng cung, cho nên, nàng mới đi hướng ngược lại bọn họ.

Đi được một vòng, mới trở lại tường thành ngoài cung.

Chỉ cần nhảy lên một cái liền có thể trở về hoàng cung.

Nếu như là trước kia, khẳng định Nhạc Đồng Đồng sẽ dễ dàng vượt qua.

Chẳng qua hiện tại chân nàng đang bị thương, Nhạc Đồng Đồng không dám cam đoan nàng có thể nhảy qua được hay không.

Nhưng bất kể thế nào nàng cũng phải trở về.

Hơn nữa, đường hồi cung chỉ có cách này thôi.

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng trước tiên lui sau vài bước, điều chỉnh tốt tâm trạng, tung người nhảy lên.

Rất cuộc, Nhạc Đồng Đồng cũng nhảy lên, thế nhưng, lại vô cùng bất hạnh, đúng lúc nàng đang nhảy đột nhiên lại bị thất thủ, cả người đành phải bám trụ trên tường cao.

“Ngạch...”

Hai tay vịn thật chặt tường, chân treo lơ lửng, cảm giác như thế thật là đau!

Độ cao này trước kia không thể gây khó dễ cho nàng.

Chỉ trách lúc nàng vừa mới nhảy không cẩn thận chạm tới vết thương, chân đau xót, nàng liền thất thủ.

Hiện tại, lên trên cũng không được, xuống dưới cũng không xong.

Cao như vậy mà té xuống hẳn rất đau.

Bây giờ, nàng thật sự không có khí lực leo lên!

Đang lúc Nhạc Đồng Đồng khóc không ra nước mắt, một tiếng kinh hô từ bên trong truyền đến.

“Nha, Thái hậu nương nương, người, người làm sao?”

Nhìn Nhạc Đồng Đồng bị treo trên cao không ngừng nghiêng rằng nghiêng lỵ, Thụy Nha bị làm cho sợ đến hoa dung thất sắc, sợ hãi kêu.

Nhạc Đồng Đồng bất thành linh nghe được, suýt chút nữa tuột tay.

Đợi đến lúc thấy rõ ràng người ở phía dưới là Thụy Nha, mới thở phào hướng Thụy Nha tức giận nói.

“Thiếu chút nữa hù chết ta, còn tưởng là ai!”

Nói tới đây, Nhạc Đồng Đồng như nghĩ tới cái gì đó, mở miệng hướng Thụy Nha.

“Thụy Nha, mau! Mau kiểm thử gì kéo ta, ta không còn sức nữa rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lành Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Ngã gục

Nghe được Nhạc Đồng Đồng thúc giục, Thúy Nha không kịp suy nghĩ nhiều, nhanh chóng quét mắt bốn phía, cuối cùng cũng phát hiện một cây gậy trúc, liền cầm lấy nó đưa đến trước mặt Nhạc Đồng Đồng.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, một tay lập tức cầm lấy vây gậy trúc, Thúy Nha dùng sức kéo nằng.

Đợi đến lúc Nhạc Đồng Đồng bò được lên tường cao, rốt cuộc cũng thở phào.

May là Thúy Nha kịp thời xuất hiện, bằng không, nằng nhất định sẽ té xuống.

Chẳng qua hiện tại, bò cũng bò lên được rồi, nhưng lại nảy sinh một vấn đề khác!

Nếu như trước kia, Nhạc Đồng Đồng không nói hai lời liền nhảy xuống.

Thế nhưng bây giờ, chân còn mơ hồ đau, nếu nhảy xuống, vết thương trên chân chẳng phải sẽ càng nặng thêm sao?

Trong lòng Nhạc Đồng Đồng còn đang hết sức lo lắng, Thúy Nha đứng ở dưới, thấy Nhạc Đồng Đồng nhú mảy bắt động, trên mặt đầu tiên là sùng sốt, hết sức nghi ngờ.

Nhưng, khi nhìn thấy trên chân Nhạc Đồng Đồng được băng bó, lập tức kinh hô một tiếng.

“Thái hậu nương nương, sao ngài lại bị thương?”

Mất Thúy Nha trừng lớn, mở miệng kinh hô.

Lúc này nằng mới bừng tỉnh đại ngộ, khó trách được lúc trước Thái hậu nương nương chỉ cần suu một tiếng liền đã nhảy qua, hôm nay thiếu chút nữa thì té xuống, giờ lại do dự không xuống, chính vì như vậy.

Nghĩ tới đây, Thúy Nha lại nghĩ đến cái gì đó, lập tức nói với Nhạc Đồng Đồng.

“Thái hậu nương nương, người chờ, Thúy Nha lập tức tìm cái thang cho người!”

Nói xong lời này, Thúy Nha lập tức bỏ chạy, hấp ta hấp tấp.

Song, lúc Nhạc Đồng Đồng nghe được lời của Thúy Nha, trong lòng quỳnh lên, tay trước duỗi ra.

Vốn Nhạc Đồng Đồng muốn gọi Thúy Nha quay trở lại, nếu như nằng ấy đi lấy cái thang tới, người khác phát hiện thì phải làm sao?

Ai biết, bởi vì Nhạc Đồng Đồng quá mức lo lắng, lại quên mất, mình đang ở trên tường cao, kết quả là, bị kịch đã xảy ra.

Cái gì là ngã một cái đã gục?

Hiện tại Nhạc Đồng Đồng rốt cuộc cũng hiểu rõ.

“Bành” một tiếng, Nhạc Đồng Đồng rơi xuống, mắt nỏ đom đóm, choáng váng hoa mắt, gục trên mặt đất, thật lâu không thể nhúc nhích.

Thúy Nha vốn đang chạy về phía trước, lại nghe được tiếng động về phía đằng sau, lập tức quay đầu nhìn lại.

Khi thấy Nhạc Đồng Đồng gục trên mặt đất không nhúc nhích, liền bị dọa cho sợ cả người đều ngây dại.

Thật lâu sau, mới hồi phục tinh thần, kinh hô một tiếng.

“Thái hậu nương nương, người làm sao vậy, thái hậu nương nương...”

Thúy Nha lo lắng kinh hô, Nhạc Đồng Đồng đang rơi vào gần chết không cần nào trả lời.

Kết quả, lúc Nhạc Đồng Đồng tỉnh táo, vừa mở mắt ra nhìn, đã thấy mình đang ở Mộng Nguyệt điện.

Giờ phút này, nằng đang nằm trên một chiếc giường lớn xa hoa xinh đẹp mềm mại.

Cách tám bình phong thêu bách hoa hội, mơ hồ có một người đang ngồi.

Một cái dây nhỏ màu đỏ, đang thắt ở trên cổ tay nằng, một đầu khác, thì vươn ra về phía người đang ngồi cách tám bình phong.

Dù chưa từng thấy heo chạy, cũng đã ăn thịt heo rồi, cho nên, Nhạc Đồng Đồng biết, nhất định là Thúy Nha thấy nằng bất tỉnh, lập tức gọi thái y tới.

Lấy tình huống của nằng bây giờ, mời ngự y là tất nhiên.

Chẳng qua, điều Nhạc Đồng Đồng quan tâm nhất chính là, sau khi nằng ngã xuống, tại sao lại trở về được.

Nếu bắt gặp bộ dạng Thái hậu nương nương mặc nam trang, không biết có truyền đến tai Dạ Quân Minh hay không.

Lấy cơ trí của Dạ Quân Minh, nếu như biết được chuyện này, khẳng định sẽ phát hiện điều gì đó.

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng cũng không quản có ngự y ở đây, liền vẫy vẫy tay, để cho Thúy Nha vào.

“Thúy Nha, lúc ai gia quay về, có ai phát hiện không?”

Nhạc Đồng Đồng mở miệng, có ý đề thấp âm lượng.

Thúy Nha nghe vậy, đầu tiên là sửng sốt, sau liền hiểu được Nhạc Đồng Đồng đang lo lắng, lập tức lắc đầu, mở miệng nói.

“Nô tì chỉ lặng lẽ đem người quay về, rồi mới mời ngự y tới, Y phục trên người Thái hậu nương nương, nô tì cũng đã thay.”

Nghe được lời này của Thúy Nha, Nhạc Đồng Đồng lập tức cúi đầu nhìn.

Chỉ thấy trên người từ bộ nam trang đã chuyển thành la quần lụa mỏng thanh nhã, thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng không nhịn được ngẩng đầu, quăng ánh mắt tán thưởng cho Thúy Nha.

“Thông minh!”

“Hắc hắc! Thái hậu nương nương quá khen!”

Được Nhạc Đồng Đồng tán thưởng, Thúy Nha như tìm thấy vàng, mặt mày cười hớn hở.

Ha ha, Thái hậu nương nương khích lệ nàg!

Thật hạnh phúc!

Nhìn Thúy Nha cười thành một đóa hoa nhỏ, Nhạc Đồng Đồng chẳng qua chỉ phác thảo môi cười một tiếng.

Cái tiểu nha đầu này, chẳng qua chỉ khen nàg một câu thôi, liền cười vui vẻ như vậy, tâm tư thật là đơn thuần!

Trong lòng suy nghĩ, Nhạc Đồng Đồng bắt đầu đi lắc đầu, nhưng ngay sau đó, ánh mắt lại rơi vào ngự y bên ngoài.

Cách tám bình phong, Nhạc Đồng Đồng không thấy rõ bộ dạng của người này, chỉ có thể nhìn thấy một cách đại khái.

Cũng như vậy, người ở bên ngoài, không thể nhìn thấy tình huống bên trong.

Thấy ngự y bắt mạch lâu như vậy, hơn nữa, chỉ dùng có một cái dây, không biết có bắt mạch đúng hay không, cho nên Nhạc Đồng Đồng hắng giọng, mở miệng hỏi.

“Ngự y, thân thể ai gia thế nào?”

“Hồi bẩm Thái hậu, Thái hậu chẳng qua chỉ bị thương ngoài da, dùng một ít thuốc dán liền không đáng lo ngại, ty chức lại phát hiện trên người Thái hậu nương nương còn chút dư độc, không biết Thái hậu có phải bị thứ gì cắn?”

Vốn không ôm bất cứ hy vọng nào với phương pháp bắt mạch của ngự y, song, nghe được những lời này, khiến cho Nhạc Đồng Đồng không khỏi nhủ nhủ chân mày, có chút thay đổi cách nhìn.

Không ngờ, tên ngự y này thật có tài, ngay cả chút độc còn sót lại trên người nàg cũng nhận ra.

Trong lòng kinh ngạc, nhưng Nhạc Đồng Đồng cũng không muốn tha cho hắn, hắng giọng mở miệng.

“Đúng vậy, ai gia hôm qua không cẩn thận bị rắn cắn, không biết độc trên người ai gai có gì nghiêm trọng?”

Ngự y nghe vậy, lập tức mở miệng trả lời.

“Xin Thái hậu nương nương yên tâm, phần lớn độc trên người Thái hậu đã được thanh trừ, chỉ cần Thái hậu nương nương dùng thuốc trong hai ngày, liền không vấn đề gì.”

Nghe được những lời này, tâm còn đang treo liền được rơi xuống.

Thở phào nhẹ nhõm, trong đầu, không khỏi nghĩ tới chuyện hôm qua.

Nghĩ tới chính mình sau khi bị độc cắn, người có địa vị cao như Dạ Quân Minh lại nhân nhượng hút chất độc cho người có địa vị thấp như nàg,

Mặc dù sau đó hắn ghé tòm trên chộc nằng, nhưng không thể không nói, may hôm qua còn có hắn!

Không biết hiện tại, hắn đã hồi cung hay chưa?

Đang suy nghĩ, đột nhiên, thấy Thúy Nha bên cạnh không ngừng khẽ gọi, Nhạc Đồng Đồng mới nhận thấy mình quá thất thần.

Nghĩ tới ngự y đang ở bên ngoài chờ, Nhạc Đồng Đồng hồi phục tinh thần, cho ngự y lui ra.

Ngự y tuân lệnh, nhanh chóng rời khỏi Mộng Nguyệt điện.

Rất nhanh, một chén thuốc đắng, liền được đưa tới trước mặt Nhạc Đồng Đồng.

Nhìn Thúy Nha trên tay cầm chén thuốc đen như mực tòi, lập tức chân mày Nhạc Đồng Đồng nhíu thật chặt.

Trong mắt đều là vẻ chán ghét.

“Mùi vị sao lại đắng như vậy!”

Từ nhỏ đến lớn, thứ Nhạc Đồng Đồng ghét nhất, chính là thuốc bắc.

Nếu như trước kia, cho dù Nhạc Đồng Đồng có sợ đau đi chăng nữa, so với uống thuốc bắc, nằng dứt khoát lựa chọn thuốc tây.

Nhưng hiện tại, điều kiện không cho phép.

Nhìn chén thuốc phẳng phất như mực đen, dạ dày Nhạc Đồng Đồng quay cuồng.

“Ngự y này có phải đang chọc ghẹo ai gia? Thuốc đắng như vậy, làm sao uống?”

Thấy mình vừa mới bung thuốc tòi, Nhạc Đồng Đồng liền tỏ vẻ chán ghét, Thúy Nha lập tức vô cùng im lặng.

“Thái hậu nương nương, ngự y sao dám trên chộc người? Thái hậu nương nương cứ uống đi! Nếu như người sợ đắng, hay để nô tỳ lấy mứt táo, thoải mái.”

Thúy Nha vừa nói, một bên đã chuẩn bị xong, đưa tới trước mặt Nhạc Đồng Đồng.

Hơn nữa còn dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn Nhạc Đồng Đồng, chỉ sợ Nhạc Đồng Đồng giận dữ không uống.

Bộ dạng kia, quả thực rất giống bà bà khi dễ tiểu tức phụ.

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng không khỏi gật đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

“Ngươi nha, lại dùng khổ nhục kế!”

“Thái hậu nương nương, nô tỳ đâu có!”

Nghe được lời này, Thúy Nha lập tức phản bác.

Nhưng Nhạc Đồng Đồng không cho nàng cơ hội giải thích thêm.

Nhận lấy chén thuốc trong tay Thúy Nha, tráng sĩ đầu tranh anh dũng, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang... Một ngụm giết chết!

....

Cùng lúc đó, bên kia.

Dạ Quân Minh vừa mới xử lý xong sổ sách, cảm thấy có chút mệt mỏi, nhân lúc hoa đầu mùa nỏ, tính toán đi ra ngoài.

Vừa vặn lúc này, Lý ngự y đang từ Mộng Nguyệt điện từ từ đi tới.

Thấy vậy, tuần nhan lập tức sùng sốt, ngay sau đó kêu người triệu Lý ngự y tới đây.

Tiểu Đức tử là thiếp thân thái giám của Dạ Quân Minh từ nhỏ.

Mặt mày thanh tú.

Tròng mắt đen, lộ ra ít tinh quang.

Nghĩ đến, nơi vậy bản như hoàng cung, làm người không tinh tường, nhất định chỉ là kẻ chết thể cho người khác.

Cho nên, Dạ Quân Minh chọn tiểu Đức tử làm thiếp thân thái giám, cũng vì nhìn trúng tia khôn khéo của hắn.

Giờ phút này, Tiểu Đức tử nghe lệnh Dạ Quân Minh, lập tức hướng về phía Lý ngự y.

Nói nguyên do cho Lý ngự y, lập tức dẫn đến trước mặt Dạ Quân Minh.

Nhìn thấy một thân hoàng bào, mặt đầy nghiêm nghị của Dạ Quân Minh, Lý ngự y lập tức một mực cung kính quỳ trên mặt đất, khấu đầu hành lễ.

“Thần khấu kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế.”

“Bình thân.”

Dạ Quân Minh nhàn nhạt nói.

Sau khi Lý ngự y đứng lên, môi mỏng mới khẽ mở, ra vẻ túy ý hỏi.

“Lý ngự y vừa mới từ Mộng Nguyệt điện đi ra?”

“Hồi bẩm hoàng thượng, đúng vậy.”

Dạ Quân Minh nói lời này, Lý ngự y lập tức hạ mắt cúi đầu, một mực cung kính mở miệng nói.

Dạ Quân Minh nghe vậy, lập tức hỏi.

“Thân thể Thái hậu không được tốt?”

“Hồi bẩm hoàng thượng, Thái hậu nương nương không cẩn thận từ chỗ cao té xuống, bị thương xương ống chân, nhưng không có gì đáng ngại, chỉ cần uống thuốc là được. Chẳng qua hôm qua Thái hậu nương nương bị rấn cần, trên người còn chút độc chưa được tiêu trừ, phải uống thuốc mấy ngày.”

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Trong lòng khác thường

Đối với Dạ Quân Minh, Lý ngự y không dám giấu giếm, nói ra toàn bộ chuyện tình mình biết được.

Dạ Quân Minh nghe vậy, trong lòng không khỏi nảy lên một tia cảm giác quái dị.

Mây kiếm nhấn lại, mở miệng hỏi.

“Thái hậu nương nương ngày hôm qua bị rấn cần!”

Trùng hợp đến như vậy! Nàng cũng bị rấn cần!

Dạ Quân Minh lại nhớ tới chuyện xảy ra hôm qua.

Nghĩ tới vị thiếu niên bị rấn cần kia, bây giờ cũng đã trở về rồi, không biết có gọi đại phu chưa?

Dạ Quân Minh suy nghĩ, không hề phát giác, chính mình đối với vị thiếu niên kia, bắt đầu có sự quan tâm.

Một bên, Tiểu Đức tử thấy bộ dạng cúi đầu nghĩ ngợi của Dạ Quân Minh, con ngươi nhẹ nhàng chuyển động, không khỏi mở miệng, cẩn thận hỏi.

“Thân thể Thái hậu nương nương không được tốt, hoàng thượng có muốn đến Mộng Nguyệt điện không ạ?”

Nghe được lời này của tiểu Đức tử, Dạ Quân Minh liền tỉnh táo hẳn, phượng mâu lóe lên, môi mỏng mở ra, trầm giọng nói.

“Không cần!”

Hắn cũng người đàn bà này ngoại trừ vai vế, thân phận ra, chẳng có cảm tình nào, việc gì phải đi thăm?

...

Từ chỗ cao té xuống, Nhạc Đồng Đồng bị thương

Mặc dù không đến nỗi tàn phế, nhưng mấy ngày qua, Nhạc Đồng Đồng cũng chỉ có thể an phận ở Mộng Nguyệt điện dưỡng thương.

Ở đây, TV máy tính không có, quả thực có thể gây buồn bức chết người.

Cuối cùng, nghe người ta bát quái, đã trở thành thú tiêu khiển của Nhạc Đồng Đồng.

Cung nhân ở Mộng Nguyệt điện, trước nay rất sợ vị Thái hậu nương nương bề ngoài xinh đẹp nhưng lòng dạ rắn rết.

Nhưng kể từ khi Thái hậu nương nương té xỉu ở ngự hoa viên rồi tỉnh lại vào một tháng trước, tính tình liền đại biến.

Trở nên hiền hòa dễ thân, thỉnh thoảng cười đùa chung một chỗ với mọi người.

Cho nên, vô tình, mọi người không còn sợ Thái hậu nương nương nữa.

Sau khi biết được Thái hậu nương nương thích nghe bát quái, mọi người lại càng riu rít trò chuyện, trước gót chân Nhạc Đồng Đồng luôn cướp lời nói chính mình vừa biết được chuyện lạ.

Bởi vì nói hay, có thưởng!

Kết quả, ở trong hoàng cung vốn không có thứ tiêu khiển, Nhạc Đồng Đồng lại nghe được rất nhiều chuyện bát quái.

Chẳng hạn như Lý đại nhân đã hơn lục tuần, vừa cưới tiểu thiếp thứ mười tám.

Hay là Tân khoa Trạng nguyên thực ra rất sợ vợ, hôm trước bị vợ hung hãn bắt tại chỗ ở Hoa Lâu, hôm nay đang ở nhà quỳ giặt quần áo.

Kinh thành có mười thiếu niên thiếu nữ mất tích!

Biết được chuyện này, Nhạc Đồng Đồng rất hứng thú.

Cho nên, lập tức hỏi người nói đến chuyện này- Tiểu Quế tử.

“Tiểu Quế tử người nói nhanh lên, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Kinh thành dưới chân thiên tử, lại có tới mười người mất tích! Lá gan quá lớn!”

Thấy được hứng thú của Nhạc Đồng Đồng, Tiểu Quế tử nói càng thêm hăng say, nói hết chuyện mình biết ra.

“Hồi bẩm Thái hậu nương nương, nô tài vừa nghe người vận chuyển nguyên liệu tiến cung có nói, gần mấy tháng nay, các thiếu niên thiếu nữ đột nhiên mất tích. Không chỉ ở kinh thành, những nơi khác cũng xảy ra. Hơn nữa những thiếu niên thiếu nữ mất tích đều từ mười ba đến mười tám, toàn một đám như hoa như ngọc...”

Nghe Tiểu Quế tử kể sinh động như thật, mọi người đột nhiên òa lên.

“Trời ạ! Quá kinh khủng!”

“Không phải là bị quỷ bắt đi đấy chứ! Gần tới tiết thanh minh rồi, nhất định là có rất nhiều quỷ...”

“Phi phi phi, quỷ quái gì ở đây? Ta nghĩ bọn họ bị mấy tên cướp bắt đi, chuyện này mấy năm nay đâu thiếu! Trước kia có hai tỷ muội sát thôn ta, bị kẻ khác bắt đi, phụ mẫu các nàng biết được, giờ bị điên hết cả rồi!”

“Oa, thật đáng thương a.”

“Đúng vậy, những người này bị lừa bán đi, khẳng định cả đời này cũng khó đoàn tụ với gia đình được.”

Càng nói, mọi người lại càng riu rít nổi lên một tầng thương cảm.

Nhạc Đồng Đồng cũng không ngoại lệ !

Dù bất kể người nào, cũng không muốn lìa xa người thân của mình.

Điều này làm cho Nhạc Đồng Đồng không khỏi nhớ tới cha mẹ mình.

Bản thân mình đang ở triều đại này, không biết cha mẹ ở đó như thế nào?

Biết mình chết rồi, nhất định cha mẹ rất đau đớn!

Cả đời này, khẳng định cũng không thể trở về, lúc cha mẹ già đi, ai sẽ chăm sóc họ đây?

Càng nghĩ, Nhạc Đồng Đồng càng khổ sở, lỗ mũi ê ẩm, cho nên, khoát khoát tay, bảo mọi người lui ra, còn lại chính mình thì ngáy ngốc ở đó.

Nàng, rất nhớ nhà...

....

Liên tiếp mấy ngày, Nhạc Đồng Đồng chỉ ở trong Mộng Nguyệt điện.

Thế nhưng, đối với sự tình bên ngoài, nàng không phải hoàn toàn không biết.

Vì mọi người biết nàng thích nghe chuyện bát quái nên cũng kể hết cho nàng.

Cho nên, Nhạc Đồng Đồng cũng biết, mấy ngày hôm nay, nhiều người không khỏi bàng hoàng, nghe nói, vừa có không ít thiếu niên thiếu nữ mất tích.

Vì thế, trong nội cung bất kể là ai, chỉ cần tụ tập với nhau, thì đều nhắc đến chuyện này.

Nhạc Đồng Đồng nhìn một số người trong cung.

Nghe nói, mấy ngày nay hoàng thượng bởi vì chuyện này, liên tiếp cùng các trọng thần triều đình ở trong ngự thư phòng thương lượng đối sách, phấu phấu không ít người điều tra chuyện này.

Song, cũng không có tra ra được những thiếu niên thiếu nữ kia rốt cuộc đi nơi nào.

Những người mất tích kia, dường như tan biến trong không khí, nếu bị bán đi thì còn may giữ được cái mạng.

Nếu như đã chết...

Thử nghĩ xem, tâm tình Nhạc Đồng Đồng rất buồn bực.

Thúy Nha thấy vụ việc mất tích kia khiến Nhạc Đồng Đồng lo lắng, tâm tình tối tăm, cho nên mở miệng đề nghị.

“Thái hậu nương nương, hoa hải đường cùng Bạch Ngọc Lan ở ngự hoa viên vừa mới nở! Không bằng chúng ta cùng đi xem!”

Nghe được lời này của Thúy Nha, trong lòng biết Thúy Nha muốn phân tán lực chú ý của nàng, nàng không nên nghĩ đến những chuyện không vui.

Trong lòng hiểu rõ, Nhạc Đồng Đồng không nên phụ lòng tốt của Thúy Nha, cho nên, liền gật đầu.

“Tốt, vậy chúng ta đi đi.”

Nói xong lời này, Nhạc Đồng Đồng liền từ mặt ghế quý phi có tấm lót lông chồn tuyết trắng đứng lên, trực tiếp đi ra ngoài.

Thúy Nha thấy vậy, lập tức mở miệng kêu to.

“Ôi, Thái hậu, người nên đổi y phục đi đã!”

Nhạc Đồng Đồng không hề nghĩ ngợi, mở miệng nói.

“Ai gia mặc thế này không tốt sao?”

Nói xong, Nhạc Đồng Đồng không khỏi cúi đầu nhìn y phục hôm nay mặc trên người.

Một thân tuyết trắng la quần lụa mỏng, ống tay áo cùng làn váy thêu những đóa hoa mai tinh xảo, thoạt nhìn thanh nhã thoát tục.

Tóc đen nhánh, chỉ tùy ý búi mà thôi.

Trừ những thứ này ra, không còn những thứ khác.

Chẳng qua, Nhạc Đồng Đồng không thích nhiều phục sức.

Nghĩ tới khi mình tới đây, nhìn mình đẹp như vậy, nhưng y phục điểm lệ, trên đầu trên tay đầy trang sức, lại được tô son điểm phấn, mặc dù điểm lệ, nhưng không phải phong cách của nàng.

Đối với nàng, đơn giản như vậy là tốt rồi, việc gì phải làm mình như cây thông nô en?

Nghe được những lời này, Thúy Nha nhú mày hỏi.

“Đẹp thì có đẹp, nhưng hình như hơi bình thường quá.”

Nghĩ tới y phục trước kia của Thái hậu nương nương, toàn là tơ lụa thượng đẳng, không phải y phục đang được ưa chuộng thì nhất định không mặc.

Trên đầu cũng là chu sai vòn quanh, mã não ngọc thạch, điểm lệ vô cùng!

Nhưng kể từ khi Thái hậu nương nương té xỉu ở ngự hoa viên, mọi việc đều trở nên khác xưa.

Thái hậu nương nương nói mình mất trí nhớ, nhưng mất trí nhớ lại khiến tính tình đại biến, so với trước kia thì khác xa một trời một vực, quả thực làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

Hôm nay Thái hậu nương nương nhà nàng mặc như vậy, người không biết, sẽ bảo ăn mặc mộc mạc như vậy chỉ là một cô nương, không thể nào là Thái hậu!?

Thúy Nha suy nghĩ, Nhạc Đồng Đồng không biết ý nghĩ của Thúy Nha.

Chẳng qua chỉ phát phát tay, mở miệng nói.

“Được rồi, chẳng qua đi ra ngự hoa viên rồi về thôi mà!”

Nhạc Đồng Đồng nói xong, không để Thúy Nha mở miệng, liền bước ra ngoài.

Mấy ngày nằm tĩnh dưỡng, uống thuốc đắng, vết thương trên người Nhạc Đồng Đồng đã sớm khỏi hẳn.

Hôm nay, Nhạc Đồng Đồng bước đi như bay, thưởng thức cảnh đẹp bốn phía.

Rừng cột chạm trổ, quỳnh lâu ngọc vũ, tầng tầng lớp lớp, cầu nhỏ nước chảy, núi giả ngọc thạch, cái gì cũng có.

Khó trách được người người đều muốn được vào cung, ở nơi này xanh vàng rực rỡ, quả thực quá xa hoa.

Nhạc Đồng Đồng dù thích vị trí Thái hậu này, nhưng không thích nhiều người đi theo.

Bất kể đi nơi nào, nàng cũng chỉ mang Thúy Nha bên mình.

Giống như giờ phút này!

Tuổi tác không chênh lệch nhau, nên lúc chỉ có mỗi Nhạc Đồng Đồng và Thúy Nha, hai người không hề câu nệ gì cả.

Thúy Nha đi theo Nhạc Đồng Đồng một thời gian dài, cũng biết Thái hậu nương nương của ngày hôm nay, chẳng qua là một cô bé, cũng dần buồn lòng sợ hãi.

Bên trong hoàng cung xinh đẹp này, hai người thỉnh thoảng xem cảnh bên này, thỉnh thoảng ngắm cảnh bên kia, nói chuyện thật vui.

“Thái hậu nương nương xem kia, hôm nay mới vừa cống Bạch Ngọc Lan vào hoàng cung, thật đẹp.”

“Còn có, năm hoa hải đường mới nở kia a...”

Thúy Nha vừa thưởng thức cảnh đẹp, vừa lú lú không ngừng.

Nhạc Đồng Đồng vẫn luôn nghe, khúc miệng mỉm cười, vô cùng hưởng thụ giờ khắc thanh tĩnh này.

Cuối cùng hai người xuyên qua biển hoa, phía trước các nàng không xa, một cái hồ liền xuất hiện trước mặt Nhạc Đồng Đồng.

Chỉ thấy hồ này rất lớn, nuôi ngàn vạn con cá chép.

Chỉ thấy cá chép, hồng như lửa, vàng như kim, trắng như tuyết, làm người ta hoa cả mắt!

Bầy cá chép không ngừng bơi lội, tiêu dao tự tại như thế!

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lành Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Nghịch nước

Thấy vậy, đôi mắt Nhạc Đồng Đồng nhất thời sáng lên, mở miệng cười nói.

"Những con cá này bộ dáng cũng thật đẹp!"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, Thúy Nha đi theo một bên lập tức gật đầu nói.

"Đúng vậy! Nghe nói những con cá chép này, đều là Hoàng Thượng sai người từ các quốc các tỉnh chở về, giá trị xa xỉ!"

"Thì ra là thế!"

Nghe vậy, Nhạc Đồng Đồng không khỏi gật gù đầu.

Nhìn thấy ngàn vạn cá chép bơi qua bơi lại phía dưới ao, không khỏi nổi tính trẻ con.

Đôi mắt đẹp hướng tới bốn phía nhìn quét một lượt, thấy bốn phía trừ hai người bọn họ ra thì không có ai khác.

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng liền quay đầu, đối với Thúy Nha ha ha cười nói.

"Thúy Nha, không bằng chúng ta đi xuống chơi một chút đi!"

"A! ? Chơi một chút! ? Chơi cái gì! ?"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, Thúy Nha sửng sốt, hiển nhiên có chút không rõ chân tướng.

Nhạc Đồng Đồng nghe vậy, không khỏi thân thủ điểm điểm đầu Thúy Nha, mở miệng nói.

"Ngu dốt nha! Đương nhiên là xuống nghịch nước, thuận tiện nhìn xem có thể bắt hai con cá chép lên hay không, những con cá chép này giá trị xa xỉ, không biết thịt như thế nào! ? Không bằng chúng ta bắt mấy con trở về hấp cùng thịt kho tàu, hương vị khẳng định không sai!"

Vừa nói đến ăn, Nhạc Đồng Đồng đôi mắt đẹp lấp lánh, ánh mắt nhìn cá chép giống như một con mèo hoa nhỏ thèm ăn, rất là đáng yêu.

Nhưng mà, Thúy Nha vừa nghe đến Nhạc Đồng Đồng lời này, sợ tới mức hoa dung thất sắc.

"Thái hậu nương nương, không thể! Những thứ cá chép này đều là Hoàng Thượng sai người từ các quốc các tỉnh chở về tới, nếu để Hoàng Thượng biết. ...."

"Yên tâm! Nơi này có nhiều cá chép như vậy, chẳng lẽ hẳn còn có thể cho người mỗi ngày tới đếm sao! ?"

Nhạc Đồng Đồng cười nhạo Thúy Nha lo xa.

Nhưng Thúy Nha vẫn không dám tán thành.

Dù sao, nói như thế nào nàng cũng chỉ là một tiểu cung nữ, nếu có người biết các nàng cư nhiên trộm cá chép của Hoàng Thượng, đây là tội mất đầu! Nàng không dám đương nổi!

Trái ngược với Thúy Nha kinh hồn táng đảm, sợ hãi không thôi, Nhạc Đồng Đồng cũng không để ý tới Thúy Nha.

Chỉ cho là Thúy Nha lo xa thôi!

Người như Dạ Quân Minh khẳng định sẽ không keo kiệt như vậy!

Không biết vì cái gì, Nhạc Đồng Đồng liền là cho là như vậy.

Nhớ lại ngày ấy Dạ Quân Minh trêu đùa nàng, nàng đã nghĩ bắt mấy con cá chép lên cho hả giận.

Trong lòng suy nghĩ, Nhạc Đồng Đồng cũng không quản cái khác, lập tức nhìn nhìn bốn phía cái ao, thấy một chỗ có mấy cái thềm đá, vì thế liền nhanh chóng đi tới.

Thấy Nhạc Đồng Đồng đã quyết, trong lòng Thúy Nha biết mình nhiều lời vô ích, vì thế cũng im miệng vội vàng đi theo.

Giờ phút này đúng là giữa trưa, mặt trời treo cao, dương quang rực rỡ tỏa khắp bốn phía, nhu hòa rải trên mặt ao, khiến cho cái ao nhuộm một tầng kim quang lấp lánh, giống như trái một lớp vàng, rất là chói mắt!

Cá chép trong nước đang tự do tự tại bơi qua bơi lại, thời điểm nhìn thấy Nhạc Đồng Đồng dẫm xuống cầu thang, lập tức tản ra.

Nhạc Đồng Đồng nhìn trong lòng vui sướng, cũng không để ý tới.

Thân thủ ở trong ao lung lay một phen, chỉ cảm thấy một cảm giác mát lạnh thấu tâm từ đầu ngón tay truyền lên, vô cùng thoải mái.

"Ha ha, nước này thực mát!"

Không biết cho chân vào sẽ như thế nào! ?

Trong lòng tính toán, Nhạc Đồng Đồng liền ngồi trên bậc thang, tính toán cời giày đưa chân vào trong nước.

Thúy Nha thấy vậy, lập tức sợ tới mức thất sắc, cuống quýt ngăn cản.

"Thái hậu nương nương, không được nha!"

Trời ạ!

Thái hậu nương nương này hành động thật sự quá kinh thế hãi tục!

Nàng là đương kim Thái hậu nương nương, nếu bị người nhìn thấy chân của nàng, thật là như thế nào cho phải! ?

Nghĩ tới đây, Thúy Nha vội vàng tiến lên lôi kéo Nhạc Đồng Đồng, tính toán lôi nàng lên.

Nhạc Đồng Đồng thấy Thúy Nha sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, chỉ cảm thấy buồn cười.

Nhưng mà, Thúy Nha nhất thời bị kích động luống cuống dùng lực lôi kéo, cả người Nhạc Đồng Đồng không khỏi lao đảo ở trên cầu thang, thiếu chút nữa liền rớt xuống nước.

May mắn Nhạc Đồng Đồng phản ứng đúng lúc, một chân mới vừa cắm vào trong nước, lập tức hướng tới Thúy Nha bên kia đánh tới, mới ổn định thân thể.

Tuy Nhạc Đồng Đồng không rơi xuống nước, nhưng giày trái lại bị nước làm ướt.

Thúy Nha thấy vậy, lại kinh hô một tiếng.

"Nha, Thái hậu nương nương, giày của người bị ướt rồi, nô tỳ lập tức mang một đôi khác tới cho người."

Nghe được Thúy Nha lời này, Nhạc Đồng Đồng không khỏi cúi đầu nhìn nhìn.

Chỉ thấy một chân mình đã ướt đẫm, chỉ là, Nhạc Đồng Đồng không cho là đúng.

Dù sao hiện tại là mùa xuân, giày ướt cũng không trở ngại.

Chỉ là Thúy Nha cũng không cho là như vậy.

"Tuy là đầu mùa xuân, nhưng mang giày ướt cũng sẽ không thoải mái, Thái hậu nương nương ở chỗ này chờ nô tỳ, nô tỳ đi rồi về ngay."

Gặp Thúy Nha lộ ra lo lắng trùng trùng, Nhạc Đồng Đồng muốn cự tuyệt mà lời nói cũng nuốt trở về.

"Được rồi! Vậy người đi thôi."

"Dạ, nô tỳ cái này đi."

Nói xong lời này, Thúy Nha lập tức xoay người ly khai.

Nhạc Đồng Đồng thấy Thúy Nha rời khỏi cũng không tiếp tục nghịch nước nữa.

Vừa rồi thiếu chút nữa rơi xuống nước, dọa nàng tim đập bịch bịch.

Hiện giờ, Nhạc Đồng Đồng đành phải đứng ở trên bờ nhằm chán nhìn cá chép dưới nước giết thời gian, chờ Thúy Nha trở về.

Nhưng mà, ngay lúc này, một đạo tiếng tiêu du dương đột nhiên từ nơi không xa nhẹ nhàng truyền tới.

Nghe vậy, Nhạc Đồng Đồng sùng sốt, lập tức trong lòng nghi hoặc.

Lúc này, tôi cùng là ai đang thổi tiêu! ?

Trong lòng tò mò, hai chân Nhạc Đồng Đồng lại như có ý thức, hướng tới nơi phát ra tiếng tiêu từ từ đi đến. . . . .

Nơi phát ra tiếng tiêu là từ phía đông truyền đến, kết quả là, Nhạc Đồng Đồng liền bước về phía đông đi đến.

Đi qua tiểu đạo trải những viên đá nhỏ, xuyên qua chín hành lang gấp khúc, lại đi qua núi giả, một biển hoa nhanh chóng xuất hiện trong tầm nhìn của Nhạc Đồng Đồng.

Khi thấy một màn trước mắt, Nhạc Đồng Đồng trệt để kinh diễm.

Thor cổ từng nói, tiểu viên tân chủng hồng anh thụ, nhân nhiều hoa chi tiện đương du. Nói đó là một màn trước mắt thôi! ?

Chỉ thấy trước mắt là một biển hoa đào mênh mông vô bờ.

Đùng là thời kì hoa đào nở rộ, mẫn thụ rực rỡ, như vân như hà.

Hồng yêu mỹ, phần xinh đẹp, trắng hơn tuyết, gió từ từ thổi, từng phiến cánh hoa xinh đẹp nhẹ nhàng bay xuống, giống như nữ tử mặc phần y đang nhảy múa. . . . .

Chóp mũi người được là hương khí thơm xông vào mũi, mê người như vậy.

Thấy vậy, cả người Nhạc Đồng Đồng đều đờ đẫn.

"Đẹp quá!"

Tiền cung cũng đã hơn một tháng, nàng cũng không biết bên trong hoàng cung có địa phương mỹ lệ như vậy! ?

Nhạc Đồng Đồng trong lòng thần phục, ngay sau đó lại nghĩ nghĩ, chính mình từ khi tới hoàng cung đến giờ, trừ ra khỏi Mộng Nguyệt điện, liền tại ngự hoa viên đi một chút, cũng không đi nơi nào, không phát hiện nơi này cũng không kỳ quái.

Hiện giờ biết được hoàng cung có địa phương mỹ lệ như vậy, về sau nàng nhất định phải thường xuyên tới bên này một chút mới được!

Trong lòng suy nghĩ, Nhạc Đồng Đồng liền dẫm xuống con đường nhỏ phủ kín cánh hoa, từ từ hướng tới nơi phát ra tiếng tiêu.

Không biết là ai học đòi văn vẻ như vậy, ở dưới tàng cây mỹ lệ thổi tiêu! ?

Có thể thổi ra tiếng tiêu tuyệt mỹ động lòng người như vậy, nghĩ đến cũng là người không tầm thường đi! ?

Trong lòng nghi hoặc, không biết như thế nào, trong lòng Nhạc Đồng Đồng lại có một chút chờ mong.

Đội Nhạc Đồng Đồng đi tới thật lâu, rốt cục, ở sâu bên trong rừng hoa thấy được một đạo bóng dáng cao lớn.

Khuôn mặt tuần tú, da như mỡ đồng, lông mày như mực vô cùng dễ nhìn, như lông chim bay xéo nhập tóc mai, con ngươi đen nhánh hẹp dài hoàn mỹ, không biết có phải là do nhiễm ánh mặt trời, rạng rỡ phát sáng.

Giống như hồ nước được ánh mặt trời tháng ba chiếu sáng, trong veo động lòng người.

Lại giống như kim cương mỹ lệ, thu hút ánh nhìn của mọi người!

Giữa trán nam tử lại càng lộ ra một loại thanh nhã phong độ của người trí thức, làm cho người ta cảm thấy phi thường thân thiết.

Nam tử kia toàn thân áo bào tuyết trắng bị gió thổi bay.

Bạch y tung bay, giống như ở trên người hắn có một loại âm áp hòa hợp, hắn giống như tiên nhân lạc phàm, đẹp làm cho người ta kinh tâm động phách, làm cho người ta chỉ có thể nhìn từ xa mà không thể khinh nhờn. . . . .

Người này, không phải ai khác, là mấy ngày không thấy, Sở Quy Trần! ! !

Nhìn thấy bạch y nam tử dưới tàng cây anh đào, Nhạc Đồng Đồng kinh diễm hết sức, lại càng kinh ngạc.

Sở Quy Trần làm sao có thể ở trong này! ?

Trong lòng rung động hết sức, ngay sau đó, Nhạc Đồng Đồng nghĩ nghĩ, Sở Quy Trần chính là Thừa tướng đương triều quyền cao chức trọng, khẳng định mấy ngày hôm nay ở trong ngự thư phòng cùng Dạ Quân Minh thương nghị quốc sự, ở hoàng cung nhìn thấy hắn chẳng có gì lạ.

Chỉ là, nàng tuyệt đối không thể để cho Sở Quy Trần nhìn thấy nàng, nếu Sở Quy Trần thấy mình mặc nữ trang, nhận ra tới vậy thì không tốt.

Không phải sợ Sở Quy Trần biết được thân phận, chỉ là sợ Sở Quy Trần biết, Dạ Quân Minh nhất định cũng sẽ biết.

Thân phận mình hôm nay giống như có rất nhiều bí mật.

Những bí mật này, trong mơ hồ Nhạc Đồng Đồng cảm thấy bất lợi với mình.

Cho nên, nếu như Dạ Quân Minh biết được bạch y thiếu niên cùng hắn đồng khởi kia là Thái hậu nương nương, khẳng định sẽ cho rằng nàng tâm hoài bất quỷ, tra tiếp xuống, sợ là sẽ tra ra những bí mật mà chính nàng cũng không biết liên không tốt.

Nghĩ đến đủ loại, Nhạc Đồng Đồng liền tính toán xoay người ly khai.

Nhưng mà ngay tại lúc này, thanh âm Thúy Nha mang theo lo lắng lại truyền tới .

"Thái hậu nương nương, thì ra người ở đây, làm nô tỳ tìm thật lâu!"

Theo một tiếng thét kinh hãi của Thúy Nha, làm cho Nhạc Đồng Đồng cả kinh, đồng thời rõ ràng cũng kinh động bạch y nam tử dưới tàng cây anh đào.

Chỉ thấy Sở Quy Trần nguyên bản cầm ngọc tiêu trong tay, rõ ràng nghe được động tĩnh bên này.

Tiếng tiêu duyên dáng kia lập tức đình chỉ.

Áo trắng tung bay, cả người Sở Quy Trần liền hướng tới bên này nhìn qua.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, trong lòng giật mình, ngay sau đó, lập tức xoay người, đưa lưng về phía Sở Quy Trần, chỉ sợ Sở Quy Trần nhìn thấy bộ dáng mình.

Thúy Nha không biết tâm tư Nhạc Đồng Đồng, thời điểm nhìn thấy Nhạc Đồng Đồng lại càng vội vàng đi tới.

Trên tay vẫn cầm một đôi giày tinh xảo.

"Thái hậu nương nương, nô tỳ đã mang giày đến, Thái hậu nương nương khăn trương thay đi!"

Thúy Nha chỉ nhìn thấy Nhạc Đồng Đồng, chưa từng nhìn đến Sở Quy Trần cách đó không xa, tiện cầm lấy giày, tính toán để cho Nhạc Đồng Đồng thay.

Nhạc Đồng Đồng nghe vậy, đuôi mắt lướt qua Sở Quy Trần phía sau, gặp Sở Quy Trần thật sự nhìn đến bên này, sợ tới mức lập tức kéo Thúy Nha đi về phía trước.

"Ừ, vậy đi thôi, chúng ta đổi một chỗ đổi giày đi!"

"Dạ!"

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lành Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Kinh hồng nhất vũ

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, Thúy Nha không hỏi nhiều, chỉ là dưới sự dẫn dắt của Nhạc Đồng Đồng, hướng tới phía trước vội vàng đi đến.

Cùng lúc đó, Sở Quy Trần cách đó không xa xoay người nhìn bóng dáng yếu điệu cách đó không xa, vốn là sững sốt, vẫn còn chưa thấy rõ bộ dáng nữ tử, nàng kia đã vội vàng ly khai.

Thấy vậy, tuần mi không khỏi nhẹ nhàng nhún lại, mâu trung nhiễm lên một tia nghi hoặc.

"Nữ tử kia, bóng dáng nhìn như thế nào quen mắt như thế! ?"

.....

Mang theo Thúy Nha vội vàng rời khỏi một rừng hoa đào kia, Nhạc Đồng Đồng thấy Sở Quy Trần không đuổi tới mới triệt để thở ra.

"May mắn không bị hấn phát hiện. . . . ."

"Thái hậu nương nương, người nói không bị người nào phát hiện! ? Vừa rồi nơi đó có người sao! ?"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng nói thầm, Thúy Nha không khỏi chớp hạnh mâu nghi hoặc, mở miệng hỏi.

Nghe vậy, Nhạc Đồng Đồng sững sốt, lập tức mở miệng nói.

"Không có việc gì."

Nói xong lời này, đôi mắt đẹp đảo qua, chỉ thấy, ở chỗ không xa có một cái lương đình bạch ngọc.

Xuân phong tống sàng, trăm hoa đua nở, là địa phương không tẻ, vừa lúc có thể đổi giày.

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng chỉ chỉ lương đình bạch ngọc kia, mở miệng đối với Thúy Nha nói.

"Chúng ta qua đi bên kia đi!"

"Dạ!"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, Thúy Nha không tiếp tục truy vấn, lập tức đi theo Nhạc Đồng Đồng hướng tới lương đình bạch ngọc kia đi đến.

Lương đình bạch ngọc này xây trên hồ nước.

Cửu khúc thạch kiều, quanh co khúc khuỷu, dưới là hồ nước trong suốt.

Trong hồ có rất nhiều lá sen theo gió phiêu diêu.

Tuy là đầu mùa xuân, hoa sen còn chưa nở rộ, bắt quá, liếc mắt một cái nhìn lại, mẩn hồ xanh biếc, nhìn thật là thuận mắt.

Nhạc Đồng Đồng mang theo Thúy Nha đi đến lương đình, liền thấy Thúy Nha lập tức lấy ra một khối khăn tay sạch sẽ, ở trên ghế đá xoa xoa.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy không khỏi đối với Thúy Nha nhếch môi cười.

Thúy Nha này luôn luôn cẩn thận như thế.

Trong lòng nghĩ nghĩ, Nhạc Đồng Đồng liền ngồi xuống.

Thúy Nha thấy vậy, lập tức ngồi xổm người xuống, cởi vớ giày ướt đầm kia ra, một lần nữa thay một đôi giày sạch sẽ.

Ngay cả bit tất, Thúy Nha cũng cầm một đôi sạch sẽ tới, rất cẩn thận.

Nhìn Thúy Nha bận rộn tận trung với cương vị công tác, Nhạc Đồng Đồng đôi mắt đẹp lóe ra, khóe miệng mỉm cười, không khỏi mở miệng trêu ghẹo.

"Thúy Nha thật đúng là cẩn thận nha! Nếu như về sau ai có thể cưới được Thúy Nha nhà ta, thật đúng là phúc khí hần đã tu mấy đời!"

Nghe ra Nhạc Đồng Đồng đang trêu ghẹo, hai gò má phấn nộn của Thúy Nha lập tức đỏ lên. Giữa trán, tất cả lộ ra khó xử chi ý.

"Thái hậu nương nương, người đừng đùa cợt nô tỳ, nô tỳ đời này đều phải ở lại trong cung hầu hạ Thái hậu nương nương!"

Nghe được Thúy Nha mang theo hờn dỗi cùng thật sự, Nhạc Đồng Đồng không khỏi cười nói.

"Cô nương tốt như vậy, nếu cả đời hầu hạ Ai gia vậy thì rất đáng tiếc, người nguyện ý, Ai gia vẫn còn không nguyện ý! Về sau, nếu như người có thích nam tử, Ai gia liền lập tức chỉ hôn cho người, cho người thuận lợi vui về gả đi."

Nhạc Đồng Đồng mở miệng, nói chân tâm thực lòng.

Dù sao, Thúy Nha là người đối tốt với nàng nhất kể từ khi nàng đi tới cái triều đại này.

Ví như người nào đối nàng tốt, nàng khẳng định sẽ tốt gấp bội, đây là nguyên tắc Nhạc Đồng Đồng vẫn ứng xử.

Thúy Nha nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, trong lòng biết Nhạc Đồng Đồng nói thật, trong lòng không khỏi cảm động.

Hạnh mâu xinh đẹp cũng nhiễm lên điểm điểm, ánh mắt nhìn Nhạc Đồng Đồng đều là cảm kích.

"Nô tỳ tạ ơn Thái hậu nương nương, Thái hậu nương nương đối với nô tỳ thật tốt."

"Ha ha, người nào tốt với Ai gia, Ai gia nhất định sẽ không bạc đãi nàng, được rồi, Ai gia có chút khát, người trở về lấy đồ ăn đến đây đi, Ai gia muốn ở trong này ngồi một chút."

Ở Mộng Nguyệt điện lâu như vậy, cho dù Mộng Nguyệt điện rộng lớn, cảnh vật tuyệt đẹp, nhưng một cảnh vật nhìn nhiều sẽ ngấy.

Hôm nay khó có được ra ngoài, thấy địa phương phong cảnh như họa, thật là không sai, Nhạc Đồng Đồng liền muốn ở trong này ngồi lâu một hồi.

Thúy Nha nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, lập tức phúc thân mở miệng nói.

"Dạ, nô tỳ cái này đi!"

Nói xong lời này, Thúy Nha lập tức xoay người ly khai.

Nhạc Đồng Đồng liền ngồi ở trong lương đình từ từ thưởng thức cảnh đẹp bốn phía.

Thật đúng là không nói, tuy mặc danh kỳ diệu đi tới cái triều đại không có trong lịch sử này, nhưng hoàn cảnh nơi này thật đúng là không tệ.

Hành lang uốn khúc, rường cột chạm trổ, quỳnh lâu ngọc vũ, cao thấp lên xuống, tầng tầng lớp lớp.

Bên ngoài bách hoa xinh đẹp, đỏ như lửa, trắng hơn tuyết, từ sắc cao quý, hồng nhạt xinh đẹp.

Anh Hoa, Hải Đường, Bạch Ngọc Lan, Sắc Vi Hoa (hoa tường vi). . . . . Cái gì cần có đều có, thật sự là trăm hoa đua nở, làm cho người ta nhìn hoa cả mắt.

Vô số thái điệp ở giữa bụi hoa bay lượn, cảnh đẹp như vậy, quả thật như mộng như ảo. . . . .

Nhạc Đồng Đồng xem vui sướng, vì thế, không khỏi đi qua cầu đá bạch ngọc, đi tới giữa bụi hoa trăm hoa đua nở.

Nhìn hoa khai huyền lệ, không khỏi hơi hơi cúi đầu, hái một đóa xuống, đặt ở chóp mũi ngửi ngửi, chỉ cảm thấy hương thơm xông vào mũi.

Mùi hoa động lòng người, chỉ cảm thấy tâm tình cũng vui sướng dâng lên.

Tâm tình vui vẻ, Nhạc Đồng Đồng thấy bốn phía không người, đột nhiên nghĩ muốn khiêu vũ.

Nghĩ lại, trước kia dung mạo Nhạc Đồng Đồng không kinh người, nhưng trong trường học thường xuyên tham gia các loại cuộc thi ca múa.

Hơn nữa, thời điểm nàng trước kia khiêu vũ ca hát còn được khen!

Nếu không phải bộ dáng nàng không nổi bật, ở trường học, khẳng định là một nhân vật phong vân.

Hiện giờ, nàng xuyên tới nơi này, bộ dáng hoàn toàn thay đổi, một đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành như vậy, tuy là Thái hậu, thật sự đáng tiếc.

Hiện tại thấy không có người, tự tiêu khiển một chút cũng không tệ.

Trong lòng suy nghĩ, Nhạc Đồng Đồng không khỏi nhớ lại tiếng tiêu duyên dáng vừa rồi.

Tiếng tiêu động lòng người như vậy, quả nhiên là chỉ có ở trên trời, nhân gian có được mấy lần nghe thấy! ?

Trong lòng nhớ lại, bên tai giống như lại nghe được tiếng tiêu tuyệt đẹp động lòng người kia, vì thế, Nhạc Đồng Đồng bước sen nhẹ nhàng, trong hoa viên trăm hoa đua nở, từ từ nhảy múa. . . . .

Nhạc Đồng Đồng nhảy vong tình hồn nhiên, bên miệng mỉm cười, mặt mày ẩn tình, dần dần quên mất tất cả sự tình, cho nên không nhận thấy được có một đạo bóng dáng cao lớn màu vàng sáng đang hướng tới bên này. . . . .

. . . . .

Hôm nay, Dạ Quân Minh mới vừa xử lý xong triều chính, cảm thấy có chút mệt mỏi, liền tính toán ra ngoài đi dạo một chút, tiêu trừ một phen mệt nhọc.

Mỗi lúc này, Dạ Quân Minh luôn không thích có người đi theo, vì thế, hiện tại, hắn cũng giống như thường ngày, cho cung nhân lui xuống, liền một mình một người chậm rãi đi dạo trong hoa viên.

Nhìn cung điện bốn phía xanh vàng rực rỡ, luôn làm cho người ta một loại cảm giác hoa lệ lại câu thúc.

Nghĩ đến, hắn mặc dù sinh ra trong gia đình đế vương, hưởng thụ tôn vinh mà thường nhân không có, nhưng ai biết, hắn hiện tại ngay cả thời gian thờ một ngum cũng không có! ?

Mỗi ngày mười hai canh giờ, đại bộ phận thời gian hắn đều vui đầu trong quốc gia đại sự, ngay cả thời gian ngủ cũng thiếu.

Cho nên, mỗi khi giữa trưa phê tấu chương xong, xong việc quốc gia đại sự, hắn mới có chút thời gian rảnh hão hão nghỉ ngơi một chút.

Có đôi khi Dạ Quân Minh cảm thấy, hắn đời này sẽ đi qua như vậy, có quyền thế, đứng ở đỉnh cao, lại cô độc, bất đắc dĩ. . . . .

Ở trong mắt thế nhân, hắn có lẽ có được toàn bộ, nhưng ai biết, tâm của hắn lại là trống rỗng! ?

Nghĩ tới đây, Dạ Quân Minh không khỏi nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Nhưng ngay tại lúc này, Dạ Quân Minh phượng mâu nhẹ nhàng đảo qua, thời điểm nhìn đến một nơi, đôi mắt nhất thời sửng sốt, ngay sau đó, phượng mâu lạnh nhạt lập tức bị kính điểm che kín.

Chỉ thấy, bên trong bụi hoa không xa, một bóng dáng tuyệt mỹ đang nhảy múa động lòng người. . . . .

Bước chân nhẹ nhàng, vùn vụt như nhận múa, uyển chuyển như rồng bay, xoay người lại bước đi, như liễu dong đưa.

Toàn thân là quần tuyết trắng, trắng tinh như tuyết, theo nhất cử nhất động của nữ tử, tay áo tung bay, phảng phất lãng ba tiên tử.

Một đầu tóc mây theo nữ tử xoay tròn, ở giữa không trung dương lên một độ cong duyên dáng, làm cho nữ tử lại càng giống như yêu tinh, đẹp chán động tâm can.

Lại giống như tiên tử trên trời lạc phàm, làm cho người ta chỉ có thể nhìn từ xa, mà không thể khinh nhờn . . . . .

Hoa đẹp, múa đẹp, mặc dù chưa thấy rõ dung mạo nữ tử, Dạ Quân Minh lại khẳng định, bộ dáng nàng khẳng định khuynh quốc khuynh thành.

Trong lòng kinh diễm, hai chân Dạ Quân Minh giống như tự có ý thức, hướng tới nữ tử bên kia đi đến.

Dù sao, dáng múa động lòng người như vậy, kia vùn vụt như nhận múa, làm cho Dạ Quân Minh rung động không thôi.

Trước kia, ở trong lòng hắn, chỉ cảm thấy trên thế giới này có thể khiêu vũ như vậy chỉ có mẫu hậu đã qua đời của hắn, không thể tưởng được hiện tại có người cư nhiên có thể nhảy được khuynh quốc khuynh thành như thế, làm cho người ta kinh diễm không thôi.

Cũng làm cho Dạ Quân Minh rất muốn nhìn xem, có thể nhảy ra dáng múa động lòng người như vậy, tới cùng là nữ tử như thế nào!

Trong lòng tò mò, Dạ Quân Minh lại càng bước nhanh về phía trước.

Nguyên bản Nhạc Đồng Đồng đang khiêu vũ quên mình, nhảy thật lâu sau, cảm thấy có chút mệt mỏi, không khỏi ngừng lại.

Nhưng mà, vào thời khắc này, đôi mắt Nhạc Đồng Đồng vô ý đảo qua, thời điểm nhìn thấy bóng dáng màu vàng sáng từ nơi không xa vội vàng hướng tới bên này, trên mặt sùng sốt.

Ngay sau đó, Nhạc Đồng Đồng như là nghĩ đến cái gì, đôi mắt đẹp nhất thời mở lớn.

Bởi vì khoảng cách xa xôi, Nhạc Đồng Đồng mặc dù chưa thấy rõ dung mạo nam tử, nhưng trên thế gian này mặc cẩm bào màu vàng chỉ có một người, đó là ——

Đương kim thánh thượng, Dạ Quân Minh! ! !

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng nhất thời căng thẳng, nhất mạt hoảng loạn nhanh chóng trào lên trong lòng.

Trời ạ!

Hôm nay nàng tới cùng là làm sao vậy! ?

Vừa ra khỏi cửa không phải gặp Sở Quy Trần lại là gặp Dạ Quân Minh, lần sau xuất môn nàng nên xem lịch mới được!

Trong lòng suy nghĩ, Nhạc Đồng Đồng mắt nhìn Dạ Quân Minh là hướng tới phía nàng đi tới, trong lòng bối rối, lập tức liền xoay người vội vàng chạy đi.

Lúc này, nàng không mong muốn nhìn thấy nhất đó là Dạ Quân Minh.

Trước kia, nàng biết Dạ Quân Minh bọn hắn đối Thái hậu này phi thường không thích, mình cũng không chấp nhất.

Về sau, mình nữ giả nam trang lại gặp Dạ Quân Minh bọn hắn, lại vẫn theo chân bọn họ tiếp xúc lâu như vậy.

Nếu hiện giờ bị Dạ Quân Minh nhìn đến, không biết có thể nhận ra cái gì hay không.

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng liền lập tức xoay người, hướng tới Mộng Nguyệt điện chạy đi.

Ngay lúc Nhạc Đồng Đồng cuống quýt chạy trốn, Dạ Quân Minh đang đi tới bên này, thấy bạch y nữ tử cách đó không xa đột nhiên xoay người rồi đi, mày kiếm không khỏi nhăn lại.

Trong lòng lòng hiếu kỳ quá nặng.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Dạ Quân Minh đuổi tới

Hắn cũng không biết mình rốt cuộc là làm sao vậy.

Trước kia, căn bản hắn không tò mò để ý một nữ tử, như thế nào hôm nay, đối với nữ tử này lại sinh ra mối quan tâm lớn như vậy! ?

Là vì kỹ thuật nhảy múa tuyệt mỹ kia, hay là cái gì! ?

Dạ Quân Minh không thể hiểu nổi, giờ phút này Dạ Quân Minh chỉ là không muốn bỏ qua nữ tử này, kết quả là, Dạ Quân Minh không khỏi bước nhanh hơn. . . . .

Nhạc Đồng Đồng vừa chạy về phía trước, vừa thỉnh thoảng lưu ý Dạ Quân Minh phía sau.

Thấy Dạ Quân Minh giống như cùng chính mình tiêu hao thượng tựa như, nàng đi nhanh, hắn cũng truy nhanh.

Trong lòng chỉ có một ý nghĩ, đó là, tuyệt đối không thể bị Dạ Quân Minh đuổi theo nhìn thấy.

Kết quả là, liên trình diễn tiết mục mèo đuổi chuột.

Dạ Quân Minh bước đi như bay, trong lòng Nhạc Đồng Đồng lo lắng, nhưng nếu như mình chạy ra từ hoa viên nhất định sẽ khiến cho Dạ Quân Minh hoài nghi cùng chú ý.

Vì thế, Nhạc Đồng Đồng đôi mắt đẹp đảo qua, khi thấy một bụi hoa tươi tốt bên kia, trong mắt lóe ra giao hoạt.

Ha ha, có rồi!

. . . . .

Dạ Quân Minh bước nhanh đuổi theo bóng dáng áo trắng phía trước, mới quẹo một chỗ, bạch y nữ tử kia liền lập tức không thấy nữa.

Phurong mâu hẹp dài thâm thúy không khỏi quét nhìn bốn phía một lần.

Chỉ thấy trước mắt hoa lá tươi tốt, giả sơn lưu thủy, trăm hoa đua nở, cảnh đẹp như họa, chỉ riêng không thấy bạch y nữ tử làm cho hắn kinh diễm kia đâu. . . . .

Thấy vậy, may kiếm Dạ Quân Minh không khỏi gắt gao nhấn lại, trong lòng lại càng nghi hoặc không thôi.

Bạch y nữ tử kia vừa rồi rõ ràng đi tới bên này, vì cái gì giờ phút này lại không thấy nữa! ?

Bạch y nữ tử này bỗng nhiên xuất hiện, hiện giờ lại biến mất vô ảnh vô tung, này không khỏi làm cho Dạ Quân Minh nghĩ đến buổi tối ấy ở biệt viện.

Nhớ lại tối hôm đó, hắn một mình một người trong suối nước nóng, lại phát hiện nữ tử thần bí giống như yêu tinh ban đêm.

Nữ tử thần bí kia tuy chỉ là một cái bóng dáng, lại làm cho người ta ấn tượng khắc sâu, vô cùng kinh diễm.

Thật rất giống như bạch y nữ vừa rồi.

Hơn nữa, không biết vì cái gì, Dạ Quân Minh tổng cảm thấy, nữ tử thần bí nhìn thấy trong ôn tuyền, cùng bạch y nữ tử vừa rồi giống nhau như vậy.

Hai người bọn họ đều chỉ chứa cho chính mình một cái bóng lưng kinh diễm, lại không thể xem dung mạo. Tối cùng, các nàng là người phương nào! ?

. . . . .

"Hô, rốt cục đi rồi, cái Dạ Quân Minh này, đang êm đẹp, như thế nào đuổi theo ta! ?"

Nhạc Đồng Đồng vẫn trốn ở bụi cỏ, ngồi ở trong bụi cỏ chân đều đã tê rần, Dạ Quân Minh mới xoay người rời đi.

Mãi đến khi bóng dáng Dạ Quân Minh triệt để biến mất khỏi tầm mắt, Nhạc Đồng Đồng mới dám từ trong bụi cỏ đứng lên.

Vỗ vỗ cỏ vụn lá cây dính trên thân mình, Nhạc Đồng Đồng vừa dừng ở phương hướng vừa rồi Dạ Quân Minh rời đi, vừa thì thào tự nói, rất nghi hoặc.

Bất quá, vốn dĩ quân tâm khó dò, người có tâm tư tỉ mỉ như Dạ Quân Minh luôn luôn làm cho người ta khó có thể đoán được tâm tư.

Cho nên nghĩ một hồi, Nhạc Đồng Đồng nghĩ không ra nguyên nhân, cũng không cần suy nghĩ nữa.

Vừa đúng lúc này, Thúy Nha bụng trà quả diễm tâm cũng thấy được Nhạc Đồng Đồng đứng ở trong bụi cỏ, thấy vậy, không khỏi nghi hoặc hỏi.

"Thái hậu nương nương, người như thế nào ở trong này! ?"

Không phải mới vừa nói ở trong lương đình chờ nàng sao! ?

Nghe được Thút Nha nói, Nhạc Đổng Đổng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Thút Nha liền về mặt kính ngọc nhìn nàng.

Nghĩ thầm rằng mình còn đứng ở trong bụi cỏ, nhìn thật sự quái dị, vì thế, Nhạc Đổng Đổng chỉ ha ha cười không ngừng, cũng không giải thích.

Bước ra khỏi bụi cỏ, Nhạc Đổng Đổng liền hướng tới phương hướng Mộng Nguyệt điện đi đến.

"Đi thôi, chúng ta trở về đi!"

Ở trong này thật sự nguy hiểm, không phải gặp được Sở Quy Trần thì là gặp được Dạ Quân Minh, còn tiếp tục ở lại cũng không biết sẽ gặp người nào!

Đối với tâm tư Nhạc Đổng Đổng, Thút Nha không rõ nguyên do.

Giờ phút này, vừa nghe đến Nhạc Đổng Đổng lời này, hạnh mâu chỉ là chứa không rõ chân tướng, thì thảo tự nói.

"Như thế nào đang êm đẹp lại trở về! ?

Tâm tư Thái hậu nương nương thật sự khó có thể đoán được. . . . .

. . . . .

Sau khi nhanh chóng về Mộng Nguyệt điện, Nhạc Đổng Đổng mới triệt để thở ra.

Nhưng giữa trưa, bụng có chút đói, vì thế, Nhạc Đổng Đổng liền tính toán trở lại phòng mình, để cho Thút Nha chuẩn bị bữa trưa.

Nhưng mà, thời điểm Nhạc Đổng Đổng đi qua hoa viên, đột nhiên nghe được trong góc truyền đến một trận tiếng khóc bi thiết.

Tuy tiếng khóc bị cố ý đè thấp, chỉ là nhĩ lực Nhạc Đổng Đổng rất tốt.

Nghe vậy, mi tâm Nhạc Đổng Đổng nhăn lại, tràn đầy nghi hoặc.

Ban ngày ban mặt, tới cùng là ai khóc ở bên kia! ?

Trong lòng nghi hoặc, vì thế, Nhạc Đổng Đổng liền nhẹ nhàng đi tới nơi phát ra âm thanh.

Vừa đến gần, Nhạc Đổng Đổng định nhìn vừa thấy.

Chỉ thấy, ở trong góc khuất, một tiểu cung nữ tuổi còn trẻ đang ngồi ở nơi đó khóc thương tâm.

Nhìn đôi mắt nàng đỏ rực như quả hạch đào liền biết nàng đã ở nơi này khóc rất lâu.

Thấy vậy, trên mặt Nhạc Đổng Đổng sùng sốt.

Này không phải là cung nữ trong Mộng Nguyệt điện, kêu Tiểu Lan sao! ?

Từ khi nàng đi tới cái triều đại này, Tiểu Lan đã hầu hạ bên cạnh nàng.

Mặc dù không giống Thút Nha là cung nữ bên người, chỉ là một người dọn dẹp trước viện, nhưng Nhạc Đổng Đổng đối với nàng vẫn có chút ấn tượng.

Một tiểu cô nương tuổi còn nhỏ, ước chừng mười ba mười bốn tuổi, bộ dáng dịu dàng ít nói, tính tình cũng là an tĩnh.

Bình thường rất ít nói chuyện, cho nên Nhạc Đổng Đổng tới hoàng cung hơn một tháng cũng chỉ nhớ tên của nàng, cái khác thì không thể biết được.

Giờ phút này, nhìn cung nữ trong cung mình đang khóc thương tâm, Nhạc Đổng Đổng cũng không thể ngồi xem mặc kệ.

Vì thế, môi mọng mở ra, mở miệng hỏi.

"Khóc thương tâm như thế, có phải bị người khi dễ hay không! ?"

Tiểu Lan đang khóc thương tâm, đột nhiên nghe một câu như thế, đầu óc cũng không phản ứng kịp, môi đỏ mọng mở ra, thốt ra.

"Không phải, không ai khi dễ ta. . . . ."

Nói tới đây, Tiểu Lan giương như mới ý thức được cái gì, lập tức nâng ánh mắt tựa như quả hạch đào kia lên, hướng tới phía trên vừa thấy.

Thời điểm thấy rõ ràng Nhạc Đồng Đồng chẳng biết xuất hiện từ lúc nào ở bên cạnh mình, Tiểu Lan sợ tới mức sùng sốt tại chỗ, đôi mắt mở lớn, vẻ mặt nghẹn hống nhìn trần trời.

Nhìn thấy đôi mắt Tiểu Lan chứa sợ hãi, cùng cái mũi đỏ rực, bộ dáng nghẹn hống trần trời nhìn mình kia, tuy biết là không nên, bắt quá, Nhạc Đồng Đồng vẫn nhin không được hì hì một tiếng, cực kỳ không có hình tượng cười ra tiếng.

Ha ha, không có biện pháp, ai kêu bộ dáng Tiểu Lan hiện tại này, thật sự buồn cười! ?

Sau khi cười ra tiếng, Nhạc Đồng Đồng mới ý thức được chính mình không nên như vậy, vì thế, vội vàng ngăn nín cười, mở miệng nói.

"Thực xin lỗi, Ai gia thật sự nhin không được muốn cười. . . . ."

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, Tiểu Lan mới hồi phục tinh thần lại.

Đã biết thân phận nữ tử đứng trước mặt, đúng là đương kim Thái hậu nương nương, mình ở trước mặt Thái hậu nương nương lại luống cuống, Tiểu Lan sợ tới mức khẩn trương quỳ rạp xuống đất, vừa hướng Nhạc Đồng Đồng dập đầu, vừa khỏ sở cầu xin.

"Thái hậu nương nương xin thứ tội, nô tỳ không phải cố ý . . . . ."

"Ngạch. . . . ."

Nhìn thấy Tiểu Lan đối với mình lại quỳ lại bái, Nhạc Đồng Đồng nhất thời không nói gì.

Như thế nào người của triều đại này, động một tí liền quỳ lạy, cũng không sợ đau đầu gối.

Trong lòng suy nghĩ, Nhạc Đồng Đồng liền mở miệng nói.

"Được rồi, người lại không làm sai chuyện gì, đứng dậy rồi nói!"

"Dạ, nô tỳ tạ ơn Thái hậu nương nương."

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, Tiểu Lan cũng không dám sơ suất, trong lòng vẫn như cũ sợ hãi.

Tuy nói Thái hậu nương nương hiện tại cùng dĩ vãng không giống nhau, nhưng trước kia nàng cũng đã nghe nói không ít về sự tích tàn nhẫn hung tàn của Thái hậu nương nương.

Cho nên tiên nhập vi chủ (tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo), Tiểu Lan đối với Nhạc Đồng Đồng trước mặt, trong lòng vẫn như cũ không yên bất an.

Không phải chưa từng cảm giác được Tiểu Lan sợ hãi mình không yên, bắt quá Nhạc Đồng Đồng cũng thành thói quen.

Từ khi đi tới cái hoàng cung này, ánh mắt mọi người nhìn mình đều là mang theo sợ hãi kinh sợ. Thật giống như mình là một cái độc xà mãnh thú.

Cũng chỉ có Thủy Nha hiện giờ không có sợ hãi chính mình.

Trong lòng nghĩ, Nhạc Đồng Đồng cũng không đi so đo cái khác, chỉ là môi đỏ mở ra, mở miệng hỏi.

"Vừa rồi, người vì sao khóc thương tâm như thế! ? Là có người khi dễ người sao! ?"

Nghe được Thái hậu nương nương vừa hỏi như thế, đôi mắt Tiểu Lan mở lớn, rõ ràng có chút thụ sùng nhược kinh.

Dù sao, nàng cũng chỉ là tiểu cung nữ thân phận hèn mọn bên trong hoàng cung không chút thu hút thôi, cho dù đổi thành người khác, nhìn thấy nàng khóc cũng sẽ không đi tới quan tâm một câu.

Nàng cũng nhìn thấu nhân tình ấm lạnh bên trong hoàng cung, cho nên cũng luyện thành thói quen.

Hiện giờ, đã có người mở miệng quan tâm chính mình, hơn nữa, người này không phải ai khác, đúng là Thái hậu nương nương cao cao tại thượng! ! ? ?

Điều này làm cho Tiểu Lan như thế nào không thụ sùng nhược kinh! ? ?

Trong lòng rung động, Tiểu Lan lúc này cũng quên trả lời, chỉ là đôi mắt chứa kinh ngạc thẳng tắp nhìn Nhạc Đồng Đồng.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ trái lại sùng sốt.

Ngay sau đó, có lẽ nghĩ đến cái gì, Nhạc Đồng Đồng môi đỏ hơi vạch, cổ ý trêu ghẹo hỏi.

"Như thế nào! ? Trên mặt Ai gia bị bắn sao! ? Người nhìn Ai gia như vậy! ?"

"Ngạch, Thái hậu nương nương xin thứ tội, nô tỳ không phải cố ý!"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, Tiểu Lan sợ tới mức giống như chim sợ náy, lại quỳ rạp xuống đất.

Bởi vì nàng nghĩ tới quy củ bên trong hoàng cung, làm nô tài là không thể nhìn thẳng chủ tử, kia đúng là phạm vào tội kỵ!

Trong lòng suy nghĩ, Tiểu Lan lại càng sợ tới mức kinh hồn táng đảm, thân thể lại càng run rẩy không dứt, giống như hoàng diệp trong gió, nhìn thật sự đáng thương.

Xem chính mình nhẹ nhàng một câu, liền đem tiểu nha đầu trước mắt dọa thành cái bộ dáng này, Nhạc Đồng Đồng cảm thấy thập phần bất đắc dĩ.

Chính mình vừa rồi lại chưa nói cái gì, như thế nào cái tiểu cung nữ này lại đem chính mình coi là độc xà mãnh thú! ?

Chỉ tiếc khuôn mặt như hoa như ngọc này . . . . .

Nhạc Đồng Đồng vừa thân thủ sờ sờ đôi má tròn bóng của chính mình, vừa tự than thở tự bi thương không quên tự kỷ một phen.

Vừa đúng lúc này, Thúy Nha cầm điểm tâm trà quả ở trong tay trở lại, nhìn thấy tình huống bên này, không khỏi vội vàng tiến đến xem.

Nhạc Đồng Đồng thấy Thúy Nha trở về, lập tức vẫy vẫy tay, bất đắc dĩ nói.

"Người tới vừa lúc, hỏi một chút tiểu cung nữ này vì sao khóc thương tâm như thế."

Thúy Nha là cung nữ, tính tình hiền lành, vẫn nói chuyện cùng mọi người vô cùng tốt.

Cho nên, do Thúy Nha đến hỏi Tiểu Lan này, tự nhiên là không còn gì tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãng Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Dạ Quân Lăng rung động

Thúy Nha nghe vậy, vốn là nhìn nhìn khuôn mặt bất đắc dĩ của Nhạc Đồng Đồng, lại nhìn bộ dáng Tiểu Lan quỳ rạp xuống đất kinh sợ liền lập tức hiểu được.

Vì thế, liền đi qua, đối với Tiểu Lan ôn nhu nói.

"Tiểu Lan chớ sợ, mau trả lời Thái hậu nương nương đi! Người vừa rồi vì sao khóc thương tâm như thế! ? Nếu có người khi dễ người, Thái hậu nương nương khẳng định sẽ vì người phân xử!"

Thúy Nha ở Mộng Nguyệt điện mặc dù ngắn, nhưng ở trong lòng mọi người đúng là tâm phúc của Thái hậu nương nương, cho nên bình thường mọi người còn phải nịnh bợ Thúy Nha.

Nhưng Thúy Nha tính tình ôn hòa mềm mại, cho nên giao hảo cùng mọi người ở Mộng Nguyệt điện cực kỳ tốt.

Giờ phút này, Tiểu Lan nghe đến Thúy Nha lời này, lại nâng lên đôi mắt vẫn mang theo bàng hoàng nhìn nhìn Nhạc Đồng Đồng, sau cùng, mới cúi đầu liếm máu, mở miệng nói.

"Hồi bẩm Thái hậu nương nương, không ai khi dễ nô tỳ, chỉ là trong lòng nô tỳ lo lắng chuyện tỷ tỷ nô tỳ, cho nên mới khóc."

Nghe được Tiểu Lan lời này, trên mặt Nhạc Đồng Đồng ngẩn ra, mắt đẹp tắt cả nghi hoặc.

"Chuyện tỷ tỷ người! ? Tỷ tỷ người làm sao! ?"

Thấy Tiểu Lan khóc thương tâm như thế, như thế tỷ tỷ nàng khẳng định phát sinh đại sự.

Nhạc Đồng Đồng chú trọng tình thân nhất, mình đời này kiếp này không thể quay về hiện đại, không thể tận hiếu cha mẹ, cho nên, nếu như người khác có cần mình hỗ trợ, Nhạc Đồng Đồng nghĩa bất dung từ.

Nhạc Đồng Đồng suy nghĩ, Tiểu Lan nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, trong lúc mơ hồ nghe ra ý tứ quan tâm trong giọng điệu của Nhạc Đồng Đồng, trong lòng vô cùng kinh ngạc, có lẽ là thật không đường để đi, không người có thể tổ tở khổ, vì thế, liền đem tất cả sự tình toàn bộ nói ra.

"Hu hu, sáng nay người trong nhà nhờ người đưa thư tới cho nô tỳ, nói tỳ tỳ nô tỳ hôm trước ra ngoài bán khăn tay lại không thấy trở về, chỉ sợ, tỳ tỳ nô tỳ bị người bắt cóc, hu hu, trong nhà nô tỳ chỉ có tỳ tỳ cùng cha mẹ, gia cảnh vốn không tốt, cho nên mới đưa nô tỳ tiến cung, trong nhà vẫn đều dựa vào tỳ tỳ bán khăn tay duy trì sinh kế, hiện giờ tỳ tỳ nô tỳ không thấy nữa, trong nhà đều đã loạn thành một đồng . . . . ."

Nói xong lời cuối cùng, Tiểu Lan đã sớm khóc không nói nên lời.

Nhạc Đồng Đồng nghe vậy, sau khi biết được tiền căn hậu quả, mày nhăn lại, giữa trán tất cả là lo lắng trùng trùng.

Gần đây, nàng đã không ít lần nghe được bên ngoài thiếu thiếu niên thiếu nữ mất tích, hơn nữa, bộ dáng đều là mất thanh mày tú.

Bộ dáng Tiểu Lan không tệ, nói vậy tỳ tỳ nàng lại càng xinh đẹp.

Cho nên, tỳ tỳ nàng nhất định giống như những thiếu niên thiếu nữ khác, bị người bắt cóc.

Chỉ là, nhiều ngày như vậy, cứ nhiên vẫn không thể tìm thấy những thiếu niên thiếu nữ này, cũng không biết tới cùng chủ mưu lừa bán người kia là ai, thật sự làm cho người ta lo lắng. . . . .

Càng nghĩ, trong lòng Nhạc Đồng Đồng càng nặng nề.

Sau cùng, thấy Tiểu Lan còn khóc thương tâm, vì thế, liền để cho Thúy Nha đỡ nàng trở về phòng, hơn nữa cho người mang chút bạc đến nhà Tiểu Lan.

Vừa rồi Tiểu Lan cũng nói qua gia cảnh nhà mình không tốt, hiện tại tỳ tỳ nàng thất tung, không có tỳ tỳ nàng bán khăn tay duy trì sinh kế, trong nhà khẳng định sẽ mây đen đầy trời.

Mà Tiểu Lan thấy Nhạc Đồng Đồng thông cảm cho mình như vậy, hơn nữa còn sai người đưa bạc về nhà mình lại càng vui mừng khôn xiết, vội vàng quỳ trên mặt đất đầu ba cái.

"Nô tỳ tạ ơn Thái hậu nương nương, tạ ơn Thái hậu nương nương. . . . ."

"Được rồi, đừng dùng lực đập đầu như thế, cẩn thận đập đầu thì không tốt. . . . ."

Thấy Tiểu Lan thần tình kích động vui mừng, Nhạc Đồng Đồng chỉ nhếch môi cười nói.

Bạc nàng không thiếu, có thể sử dụng một chút tiền bạc khiến cho những người khác vui vẻ, nàng cũng vui mừng.

Sau cùng, Tiểu Lan được Thúy Nha dẫn đi, nụ cười yếu ớt trên mặt Nhạc Đồng Đồng dần dần biến mất, giữa trán tất cả là ngưng trọng.

Đôi mắt đẹp nhìn quét một phen cách đó không xa, Nhạc Đồng Đồng nghĩ thầm.

Mình ở trong cung lâu như thế, cũng không biết bên ngoài là tình huống gì.

Nghĩ đến, ngày mai chính là mừng một, chính mình ra ngoài đi một chút, có lẽ có thể nhìn thấy Sở Quy Trần bọn hắn, cũng có thể nghe một chút quan điểm đối sách bọn hắn đối với chuyện mất tích lần này!

. . . . .

Sáng sớm hôm sau, Nhạc Đồng Đồng thay một bộ trường sam màu nguyệt nha, tóc dài dùng một dây cột tóc màu trắng ngà thắt gao trát thành đuôi ngựa.

Soi gương chỉnh lý một phen, sau khi thấy chính mình không lộ ra sơ hở gì, mới dưới ánh mắt ai oán cùng lo lắng của Thúy Nha nhìn theo, mũi chân nhẹ nhàng điem, tựa như thanh yển nhảy ra tường cao, rời khỏi hoàng cung.

Hôm nay là mừng một, cũng là ngày tập hợp.

Mỗi lần mừng một và mười lăm là ngày tập hợp, trên đường cái kẻng người đến người đi, dòng xe cộ không ngừng.

Nhưng hiện giờ, Nhạc Đồng Đồng đang ở khu phố náo nhiệt nhất kinh thành, nhưng nhìn trên đường lại không giống trước đây.

Nguyên nhân là, trên đường hôm nay, phóng mắt nhìn đi, cơ hồ đều là một vài nam nữ trung niên, hoặc là lão nhân.

Cho dù xuất hiện nam nữ trẻ tuổi, trên mặt bọn họ đều lộ ra một chút sợ hãi cảnh giác.

Giống như đang phòng bị cái gì.

Khiến cho trên đường ít đi vài phần náo nhiệt, hơn vài phần quý dị.

Thấy vậy, mi tâm Nhạc Đồng Đồng nhăn lại, trong lòng biết nguyên nhân.

Nghĩ đến, trong kinh thành gần đây nhiều thiếu niên thiếu nữ mất tích như vậy, mọi người sợ hãi tự nhiên là bình thường.

Trong lòng bất đắc dĩ, Nhạc Đồng Đồng liền bước nhanh, hướng phương hướng Phụng Lai Lâu đi đến.

Cũng không biết hôm nay, Sở Quy Trần bọn hắn có tới hay không.

Trong lòng nghi hoặc, Nhạc Đồng Đồng đã đi tới Phụng Lai Lâu.

Mắt đẹp đảo qua, chỉ thấy giờ phút này đã gần giữa trưa, trước đây, vào lúc này Phụng Lai Lâu đều là tịch vô hư tọa, nhân sinh cường thịnh.

Hiện giờ, bên trong Phụng Lai Lâu vậy mà lại trống rất nhiều bàn.

Từ khi Nhạc Đồng Đồng vừa đi vào Phụng Lai Lâu, lại càng dần tới không ít người chú ý.

Chỉ là, ánh mắt mọi người vọng hướng Nhạc Đồng Đồng, không phải là kinh diễm như dĩ vãng mà là kinh ngạc.

Nhạc Đồng Đồng hiểu rõ.

Gần đây kinh thành biến mất người nhiều như vậy, thiếu niên thiếu nữ bộ dáng có chút tư sắc đều trốn ở trong nhà cũng không kịp, ai còn đi ra đi lại ?

Đặc biệt tuổi trẻ như Nhạc Đồng Đồng, hơn nữa dung mạo xuất sắc lại càng thành miếng mồi ngon của những kẻ buôn người, nếu như bị những người đó thấy được, khẳng định sẽ bị bắt đi.

Trong lòng hiểu rõ, Nhạc Đồng Đồng chỉ nhẹ nhàng đảo mắt qua liền thu hồi ánh mắt.

Vừa lúc này, điểm tiểu nhị nhìn thấy Nhạc Đồng Đồng tiến đến, vốn là cả kinh, sau cùng, liền lập tức đi tới, mở miệng tất cung tất kính nói.

"Nhạc công tử, Sở công tử bọn hắn đã ở phòng Mộc Lan chờ Nhạc công tử người."

"Ừ, được."

Nghe được điểm tiểu nhị lời này, Nhạc Đồng Đồng chỉ gật gật đầu, liền bước đi, tính toán lên lầu.

Lúc này, lại thấy điểm tiểu nhị một bộ muốn nói lại thôi, Nhạc Đồng Đồng lông mi khẽ chớp, mở miệng hỏi.

"Còn có việc! ?"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, điểm tiểu nhị do dự một phen, mới mở miệng nói.

"Nhạc công tử, gần đây kinh thành mất tích rất nhiều thiếu niên thiếu nữ, bộ dáng giống Nhạc công tử đáng về bắt phạm như vậy, vẫn nên ít ra ngoài mới tốt, nếu là. . . . ."

Nói tới đây, điểm tiểu nhị cũng không dám nói tiếp.

Hắn không nói, Nhạc Đồng Đồng cũng biết kế tiếp hắn muốn nói gì.

Trong lòng biết điểm tiểu nhị là quan tâm, Nhạc Đồng Đồng chỉ nhếch môi nhẹ nhàng cười, mở miệng nói.

"Ừ, ta biết rõ, cảm ơn quan tâm."

Nói xong lời này, Nhạc Đồng Đồng liền xoay người, hướng tới trên lầu bước đi.

Không tới một hồi, người đã đi tới cửa phòng Mộc Lan.

Cửa khép hờ, cho nên, từ trong khe cửa, vừa hay nhìn thấy Sở Quy Trần bọn hắn ngồi bên trong.

Vừa lúc, Sở Quy Trần đang nói, thanh âm không nặng không nhẹ rơi vào trong tai Nhạc Đồng Đồng.

"Ai, hôm nay ta nghe được, kinh thành hôm qua lại có năm người mất tích, triều đình đã phái người đi, cũng không biết là thùng cơm hay là những kẻ bắt cóc này quá mức lợi hại, cứ nhiên đến bây giờ, còn chưa tra ra tung tích những kẻ bắt cóc, thật sự làm cho người ta lo lắng. Vừa rồi, ta đi ở trên đường, ánh mắt mọi người nhìn ta đều giống như nhìn một con cừu nhỏ sắp bị lão hổ ăn, làm cho người ta nhìn liền bức tức."

Lời này vừa ra, Nhạc Đồng Đồng liền biết lời này là do Dạ Quân Lăng nói ra.

Nghe vậy, Nhạc Đồng Đồng nhin không được hi hi một tiếng, cười ra tiếng.

Ha ha, con cừu nhỏ! ?

Dạ Quân Lăng nói ngược lại lại vô cùng chuẩn xác!

Ngay lúc Nhạc Đồng Đồng cảm thấy buồn cười hết sức, mấy người trong phòng nghe đến động tĩnh ngoài cửa phòng, lập tức sùng sốt.

"Người nào ở nơi đó nghe lén! ? Lá gan thực lớn! Ra đây!"

Nghe được tiếng cười vừa rồi từ ngoài cửa truyền đến, làm cho Dạ Quân Lăng nhăn mày lại, thần tình không hồn giận.

Lại có người lớn mặt như vậy, dám nghe lén bọn hắn, đúng là không muốn sống nữa! ?

Ngay lúc Dạ Quân Lăng nổi giận đùng đùng, một đạo thanh âm tràn ngập trên tức từ ngoài cửa truyền vào, ngay sau đó, một đạo bóng dáng màu nguyệt nha đã xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

"A, Quân nhị công tử, ăn hỏa được sao! ? Nộ khí không nhỏ! ?"

Nhạc Đồng Đồng mở miệng cười nói, song thủ nhẹ nhàng đẩy cửa gỗ khắc hoa đang khép hờ kia ra, từ từ đến gần.

Nguyên bản Dạ Quân Lăng đang nổi giận đùng đùng, nhìn đến người đi tới tự nhiên là Nhạc Đồng Đồng, khuôn mặt tuần mỹ vốn là sùng sốt, lập tức sáng lên, mở miệng nói.

"Nha, thì ra là Nhạc Đồng!"

Nhìn thấy thiếu niên mặt như quan ngọc này, tâm tình Dạ Quân Lăng kích động vui mừng, giống như cả người nháy mắt bay đến thiên không, lảng lảng.

"Nhạc Đồng, người tới khi nào! ? Đến cũng không nói một tiếng, mà lại ở nơi đó nghe lén chúng ta nói chuyện!"

Dạ Quân Lăng mở miệng, lời này giống như giận dữ mang theo tiểu ý.

Nhạc Đồng Đồng nghe vậy, chỉ nhếch môi cười nói.

"Ha ha, ta không có nghe lén, ta là quang minh chính đại nghe có được hay không! ? Vừa tới liền nghe đã có người nói, chính mình là một con cừu nhỏ sắp bị lão hồ ăn, tới tới tới, để cho ta xem. . . . ."

Nhạc Đồng Đồng mở miệng cười nói, sau đó dùng một ánh mắt đánh giá hàng hóa, từ trên xuống dưới đánh giá Dạ Quân Lăng, xem đến tim gan Dạ Quân Lăng bùm bùm nhảy dựng.

Cũng không biết vì cái gì, người khác nhìn mình, Dạ Quân Lăng cũng không cảm thấy khó chịu, ngược lại cảm thấy thành thói quen.

Tự mình biết, dung mạo không tệ, cho nên được người dùng ánh mắt hâm mộ sùng bái xem, hắn đều cảm thấy là chuyện đương nhiên.

Nhưng thời điểm tuần mỹ thiếu niên trước mắt này nhìn mình, tim của hắn giống như trở nên bất đồng.

Giống như một chú nai con đang nhảy nhót vui vẻ, tim đập 'bang bang ầm' khoảng cách nhảy động, nhanh đến kinh người!

Kết quả là, mặt Dạ Quân Lăng bất tri bất giác đỏ lên. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Nhạc Đồng Đồng hiện kế

Nhạc Đồng Đồng không biết tâm tư Dạ Quân Lăng, giờ phút này đang dùng ánh mắt thương nhân, từ trên xuống dưới đánh giá thiếu niên trước mắt cái này một phen.

Chỉ thấy thiếu niên trước mắt này, mặc trên người một bộ cẩm bào tơ lụa thượng đẳng lam sắc, eo buộc ngọc đai, chân mang giày đen thêu kim tuyến.

Một đầu tóc dài đen tuyền như thác nước dùng một cái ngọc quan tinh xảo búi gọi trên đỉnh đầu, nổi bật lên khuôn mặt như quan ngọc, tuần mi tà phi, lộ ra vài phần quý khí cùng ngạo nghễ.

Giờ phút này, một đôi con ngươi đen xinh đẹp đang mang theo vài phần hưng phấn vui vẻ, giống như ánh mặt trời dưới lóa ra không thôi, rạng rỡ phát sáng.

Không thể không nói, bộ dáng thiếu niên này thật sự là đẹp.

Hiện giờ chỉ là mười lăm tuổi, làm cho người ta cảm giác tựa như tiên đồng, nếu tiếp qua vài năm nữa, khẳng định vang dội toàn thành, vạn người mê!

Trong lòng Nhạc Đồng Đồng đang thán phục hết sức, Dạ Quân Lăng thật sự nhìn không được Nhạc Đồng Đồng dùng ánh mắt như vậy quả nhìn mình.

Tim đập rộn lên, tâm loạn như ma, mặt lại càng nóng, sau cùng, nhìn không được trừng mắt nhìn Nhạc Đồng Đồng liếc mắt một cái, mở miệng ảo não nói.

"Người như thế nào nhìn ta như vậy! ?"

"Ha ha, như thế nào! ? Bị như ta nhìn như vậy, còn có thể thẹn thùng thật sao! ? Cũng không phải đại cô nương !"

Gặp bộ dáng Dạ Quân Lăng buồn bực, Nhạc Đồng Đồng không khỏi trêu ghẹo nói.

Ai biết, Dạ Quân Lăng nghe xong lời này, mặt càng đỏ hơn.

Khuôn mặt đỏ rực kia giống như anh đào vừa mới chín thâu, vô cùng đáng yêu, làm cho Nhạc Đồng Đồng nhìn, nhìn không được cười lên ha ha.

"Hô hô, thật đúng là giống cô nương gia, nhìn mặt cũng sẽ đỏ, hô hô. . . . ."

"Người!"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, nhìn thấy bộ dáng Nhạc Đồng Đồng ôm bụng cười lăn lộn, trong lòng Dạ Quân Lăng tuy buồn bực lại không biết nên làm gì với Nhạc Đồng Đồng.

Kết quả là, Dạ Quân Lăng đành phải đỏ mặt ngồi ở chỗ kia.

Sau cùng, vẫn là Sở Quy Trần ngồi ở một bên nhìn không được, môi mông nhẹ nhàng mở ra, mở miệng hỏi.

"Nhạc huynh đệ hôm nay ra ngoài nên dẫn theo hạ nhân! ? Gần đây kinh thành có chút bất định, xuất môn tốt nhất nên mang theo nhiều người."

Dạ Quân Lăng bên cạnh nghe được Sở Quy Trần lời này, tựa như nghĩ đến cái gì, lập tức quan tâm nói.

"Đúng vậy, Nhạc Đồng, kinh thành gần đây phi thường bất định, thỉnh thoảng có người mất tích, người về sau xuất môn, tốt nhất mang theo vài người, bằng không, nếu bị những kẻ bắt cóc này dễ mất nên làm cái gì bây giờ! ?"

Đối mặt với sự quan tâm của hai người Sở Quy Trần cùng Dạ Quân Lăng mà nói, trong lòng Nhạc Đồng Đồng biết bọn hắn ám chỉ là chuyện gì.

Nhớ lại hôm nay, chính mình cũng là vì chuyện này mà đến, vì thế, Nhạc Đồng Đồng liền mở miệng nói.

"Gần đây ta cũng nghe nói không ít chuyện thiếu niên thiếu nữ kinh thành mất tích, thật sự làm cho người ta sợ hãi, tới cùng là ai, cư nhiên là gan lớn như vậy, ở dưới chân thiên tử bắt cóc nhiều thiếu niên thiếu nữ như vậy! ?"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, giữa trán mấy người ở đây đều thêm vài phần ngưng trọng cùng lo lắng trùng trùng.

Dù sao không chỉ là kinh thành, liền ngay cả địa phương khác cũng truyền đến không ít chuyện thiếu niên thiếu nữ mất tích.

Mấy người ở đây không phải Hoàng Đế thì là Vương gia, Thừa tướng, tự nhiên không muốn nhìn đến việc này phát sinh.

Bất đắc dĩ, bọn hắn đã phải ra đại lượng nhân mã đi điều tra, cho tới bây giờ vẫn không tìm ra manh mối.

Những kẻ bắt cóc này quá mức thần bí, lại quá mức giao hoạt, thật sự làm cho người ta lo lắng. . . . .

Đối với mọi người lo lắng trùng trùng, tâm tình Nhạc Đồng Đồng cũng áp lực.

Nghĩ lại, người nhiều mất tích như vậy, cùng người nhà tách ra, đó là chuyện bao nhiêu thảm! ?

Đối với những kẻ bắt cóc này, Nhạc Đồng Đồng tất nhiên là hận nghiền răng nghiền lợi, hận không thể đem những kẻ bắt cóc này toàn bộ tróc nã quy án.

Kết quả là, Nhạc Đồng Đồng anh mi cau chặt, giữa trán tất cả là sự tức giận.

Môi đỏ mở ra, không khỏi có chút nghiền răng nghiền lợi nói.

"Thật hy vọng có thể đem những kẻ này một lưới bắt hết!"

"Ai, cái này ai mà không muốn! Chỉ tiếc, những kẻ bắt cóc này nhân số rất nhiều, hơn nữa còn xuất quỷ nhập thần, quan phủ phái nhiều người ra ngoài như vậy, cư nhiên cũng bắt không được tên, thật sự làm cho người ta bất đắc dĩ. . . . ."

Dạ Quân Lăng thờ dài, mở miệng nói.

Nhạc Đồng Đồng nghe vậy, cũng là thờ dài, lập tức, không khỏi thân thủ chống cằm, nhủ mi thì thảo tự nói.

"Nếu chúng ta có thể chủ động dẫn những kẻ bắt cóc này thì tốt rồi. . . . ."

Đối với Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Minh nguyên bản trầm mặc như là nghĩ đến cái gì, phượng mâu xinh đẹp lập tức sáng lên.

Môi mỏng hé mở, mở miệng nói.

"Người nói, chủ động dẫn những kẻ này! ?"

Nghe được Dạ Quân Minh nguyên bản trầm mặc không nói đột nhiên mở miệng nói chuyện, trên mặt Nhạc Đồng Đồng vốn là sùng sốt.

Đôi mắt đẹp vừa nhấc, liền đối diện với phượng mâu xinh đẹp thâm thúy hẹp dài của Dạ Quân Minh.

Nhớ lại chuyện hôm qua ở trong hoa viên, Dạ Quân Minh thiếu chút nữa đuổi kịp mình, chính mình lại vẫn lòng còn sợ hãi.

Hiện giờ, khi chống lại ánh mắt thâm thúy này, tâm Nhạc Đồng Đồng không khỏi sợ hãi.

Ngay sau đó, tim đập đột nhiên càng gia tốc.

Lập tức, Nhạc Đồng Đồng tựa như có chút chột dạ, buông mắt xuống, không dám nhìn Dạ Quân Minh, chỉ sợ bị hắt nhìn ra cái gì.

Môi đỏ mở ra, mở miệng nói.

"Ừ, đúng vậy, nếu như chúng ta có thể chủ động dẫn bọn chúng ra, sau đó tìm hiểu nguồn gốc, không phải có thể một lưới bắt hết sao! ?"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, Sở Quy Trần bày tỏ đồng ý.

"Chỉ là, tôi cùng phải như thế nào dẫn những cái này kẻ bắt cóc ra! ?"

Nghe được Sở Quy Trần lời này, Nhạc Đồng Đồng không khỏi cúi đầu trầm tư.

Sau cùng, tựa như nghĩ đến cái gì, đôi mắt nhất thời sáng lên, môi đỏ mở ra, lập tức vỗ tay kinh hô.

"A, ta nghĩ được một cách!"

Theo tiếng kích động kinh hô của Nhạc Đồng Đồng, ánh mắt mọi người ở đây nhao nhao rơi vào trên thân thể nàng.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, cũng không để ý nhiều, chỉ là nhanh chóng đem biện pháp vừa mới nghĩ đến toàn bộ nói ra.

"Những kẻ bắt cóc này không phải thường hay xuống tay với những thiếu niên thiếu nữ có tư sắc sao! ? Như thế chúng ta chỉ cần tìm những thiếu niên thiếu nữ có tư sắc đến liền có thể dẫn những kẻ bắt cóc này ra!"

Đối với Nhạc Đồng Đồng lời này, ở đây mọi người nghe vậy, đôi mắt nhao nhao sáng lên, hiển nhiên đối với đề nghị này của Nhạc Đồng Đồng phi thường đồng ý.

Ánh mắt mọi người vọng hướng Nhạc Đồng Đồng lại càng tán thưởng không thôi.

"Trời ạ! Nhạc Đồng, người thật thông minh, biện pháp này rất tốt! Chỉ cần chúng ta có thể tìm một vài thiếu niên thiếu nữ bộ dáng đẹp mắt để dẫn những kẻ bắt cóc ra, chúng ta trở thành bộ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau, hô hô!"

Dạ Quân Lăng phục hồi tinh thần trước, liền lập tức vỗ tay bảo hay!

Một bên Sở Quy Trần, cũng mở miệng đồng ý.

"Đúng vậy, chỉ cần chúng ta có thể bắt được một kẻ trong đó là có thể từ trong miệng hắn biết được tung tích những kẻ khác, như vậy tiếp tục tìm hiểu nguồn gốc, có thể tìm được người phía sau màn sai sử, Nhạc huynh đệ, biện pháp này của người thật sự thật là khéo!"

Trái ngược với Sở Quy Trần cùng Dạ Quân Lăng tán thưởng Nhạc Đồng Đồng không thôi, Dạ Quân Minh ở phía trước Nhạc Đồng Đồng, tuy hắt chưa mở miệng nói gì, chỉ là, ở trong lòng hắt lại là rung động không thôi.

Không thể tưởng được, chuyện tất cả mọi người không nghĩ đến, cư nhiên bị thiếu niên trước mắt này nghĩ ra được.

Thiếu niên này, thật đúng là thông tuệ hơn người, nếu tài cán của hắn ta để mình sử dụng, đợi một thời gian, khẳng định có thể trở thành đại thần đắc lực nhất của hắn. . . . .

Trong lòng suy nghĩ, trong mắt Dạ Quân Minh lại càng xẹt qua tình quang mặt mờ không rõ. . . . .

. . . . .

Bởi vì có kế sách này của Nhạc Đồng Đồng, tất cả mọi người cảm thấy, việc này không nên chậm trễ.

Sớm một chút bắt được kẻ bắt cóc, tránh cho bọn chúng tiếp tục gây hại cho người khác.

Kết quả là, Dạ Quân Minh ra lệnh một tiếng, liền tới rất nhiều nam tử mặc thường phục.

Chỉ thấy những nam tử này, tuy là ăn mặc bình thường, chỉ là, xem thần sắc bọn hắn cùng bước chân ổn trọng, liền biết là người có võ công thâm tàng bất lộ.

Chắc là đại nội thị vệ.

Có lẽ Dạ Quân Minh bọn hắn vẫn không muốn mình biết được thân phận bọn hắn, kết quả là, Nhạc Đồng Đồng cũng làm bộ không biết.

"Những người này đều là thuộc hạ của chúng ta, chỉ cần bắt được bọn bắt cóc rồi giao cho quan phủ là được."

Một bên Sở Quy Trần mở miệng nói.

Nhạc Đồng Đồng nghe vậy, không khỏi gật gật đầu.

"Như vậy rất tốt, hi vọng lần này có thể bắt được những người này, để những người vô tội đều có thể bình an trở về."

Nhạc Đồng Đồng nói tới đây, liền nhìn thấy một trung niên nam tử dẫn theo mấy nam nữ trẻ tuổi tiến đến.

Chỉ thấy mấy nam nữ trẻ tuổi này, nhìn mười lăm mười sáu tuổi, bộ dáng lại thanh tú.

Sau khi trung niên nam tử kia mang theo mấy nam nữ trẻ tuổi đi tới, liền đối với Dạ Quân Minh bọn hắn tất cung tất kính mở miệng nói.

"Hồi bẩm chủ tử, người đã mang tới."

Nghe được trung niên nam tử nói, phượng mẫu xinh đẹp của Dạ Quân Minh không khỏi quét nam nữ trẻ tuổi phía sau hắn một lượt, sau cùng, mày kiếm không khỏi nhăn lại, trầm giọng nói.

"Không có những người khác ! ?"

Dạ Quân Minh mở miệng, trong giọng nói rõ ràng có chút bất mãn.

Nghe vậy, thân thể trung niên nam tử chấn động, lập tức quỳ xuống tràn đầy kính sợ mở miệng nói.

"Hồi bẩm chủ tử, bởi vì thời gian gấp gáp, hơn nữa, phải biết võ công lại trẻ tuổi, chỉ có mấy người như vậy. Thuộc hạ vô năng, thỉnh chủ tử thứ tội!"

Nghe được trung niên nam tử lời này, Dạ Quân Minh môi mím không khỏi bĩu một cái.

Nhạc Đồng Đồng đứng ở một bên nghe vậy, trong lòng biết Dạ Quân Minh không hờn giận.

Dù sao muốn dẫn những kẻ bắt cóc xuất hiện, khẳng định phải tìm một vài người bộ dáng tuyệt sắc lại trẻ tuổi.

Nhưng trung niên nam tử này lại tìm mấy người không có tư sắc tới, muốn dẫn những kẻ bắt cóc xuất hiện, thật sự có chút khó khăn.

Chỉ là, cũng không trách hắn.

Nàng vừa đề xuất cái chủ ý kia, Dạ Quân Minh bọn hắn liền lập tức tìm người an bài, thời gian gấp rút, muốn tìm biết võ công, lại bộ dáng xuất sắc thật sự không dễ.

Chỉ là thấy bộ dáng trung niên nam tử này kính sợ, Nhạc Đồng Đồng không khỏi có chút đồng tình hắn.

Môi đỏ mở ra, liền đối với Dạ Quân Minh mở miệng nói.

"Kỳ thật, cũng không trách hắn, thời gian vội vàng như thế, hơn nữa, hiện tại muốn tìm người bộ dáng tốt cũng khó. Kinh thành gần đây phát sinh nhiều người mất tích như vậy, nam nữ trẻ tuổi nào không trốn ở nhà! ?"

Nhạc Đồng Đồng lời này vừa ra, tất cả mọi người trầm mặc, bởi vì tất cả mọi người biết, Nhạc Đồng Đồng nói một chút cũng không sai.

Cho dù trong nhà có người có bộ dáng xuất sắc tuổi trẻ, ai nguyện ý đem con mình cho bọn hắn mạo hiểm như vậy! ?

"Nhưng hiện giờ nên làm thế nào cho phải! ? Không bằng ca ca, chúng ta trước tìm người thích hợp rồi nói sau!"

Dạ Quân Lăng mở miệng nói.

Dạ Quân Minh nghe vậy, chỉ là mày kiếm cau chặt, như là đang suy nghĩ chút gì.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, đôi mắt đẹp lóe ra một phen, ngay sau đó, như là nghĩ đến cái gì, môi đỏ mở ra, mở miệng nói.

"Kỳ thật, muốn tìm người thích hợp cũng không khó, chúng ta nơi này, không phải đã có sẵn à! ?"

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Nhạc Đồng Đồng hiến kế 2

"Có sẵn! ?"

Đối với Nhạc Đồng Đồng lời này, mọi người vốn là sùng sốt, lập tức liền hiểu được.

Những người ở đây, Dạ Quân Minh, Sở Quy Trần bọn hắn đều là tuấn nam nhất đẳng.

Nhưng tuổi trẻ chỉ có hai người Nhạc Đồng Đồng cùng Dạ Quân Lăng.

"Người là nói, người định dùng chính người cùng Quân Lăng làm mối câu! ? Dẫn những kẻ bắt cóc này ra! ?"

Dạ Quân Minh mở miệng, tuy là câu hỏi nhưng lại vô cùng khẳng định.

Chỉ là, hắn nói xong lời này, giữa trán đã có chút không đồng ý.

Dù sao, những kẻ bắt cóc này xuất quỷ nhập thần, chắc chắn là có chút công phu.

Dạ Quân Lăng chính là thân vương, thân phận cao quý, có thể nào mạo hiểm như vậy! ?

Còn có thiếu niên trước mắt này, nếu xảy ra chuyện gì. . . . .

Dạ Quân Minh nghĩ đến đây, mày kiếm cau chặt.

Nhưng mà, đối với tâm tư Dạ Quân Minh, Nhạc Đồng Đồng không biết.

Nghe được Dạ Quân Minh lời này, anh mi không khỏi nhú lại, mở miệng nói.

"Đúng vậy! Như thế nào! ? Chẳng lẽ người cảm thấy không ổn! ? Nếu người lo lắng Quân Lăng mà nói, ta nguyện ý một mình làm mối câu, dẫn những kẻ bắt cóc này ra!"

Đối với những kẻ bắt cóc này, Nhạc Đồng Đồng là hận ghiến răng ghiến lợi.

Nhớ lại những kẻ bắt cóc này biến nhiều gia đình thân nhân ly biệt như vậy, nàng liền hận không thể bắt toàn bộ bọn họ.

Hơn nữa, Nhạc Đồng Đồng cũng không sợ mình gặp chuyện không may.

Dù sao, có nhiều đại nội thị vệ như vậy ở đây! Nàng sợ gì! ?

Nhưng mà, khi Nhạc Đồng Đồng nói xong lời này, Dạ Quân Minh vẫn không nói gì, Dạ Quân Lăng một bên lập tức mở miệng ôn ào.

"Nhạc Đồng, người còn không sợ, ta còn sợ cái gì! ? Nếu người như đi, ta với người cùng đi làm mối câu!"

Nói xong lời này, Dạ Quân Lăng cố ý ưỡn ngực, một bộ nam tử hán đại trượng phu.

Nhìn khuôn mặt Dạ Quân Lăng vẫn hơi ngây thơ lại hành động như một đại nam nhân, Nhạc Đồng Đồng không khỏi bật cười.

Nhưng mà, nàng lại không biết, bộ dáng mình cười mỉm là bao nhiêu mê người.

Mắt đẹp cong cong, phảng phất như trăng rằm mỹ lệ, mâu trung lóe ra điểm điểm ý cười.

Môi đỏ gọi lên, lộ ra hàm răng chính tề trắng tinh.

Quả thật là mỹ nhân cười, khuynh quốc khuynh thành.

Làm cho Dạ Quân Lăng nhìn tim đập không khỏi lại nhảy lên.

‘Bang bang ầm’ tiếng tim đập, nhảy nhanh như vậy, cấp như thế. . . . .

Ánh mắt vọng hướng Nhạc Đồng Đồng lại càng có một khắc si mê. . . . .

Thấy bộ dáng Dạ Quân Lăng đối với mình ngây ngốc, Nhạc Đồng Đồng trên mặt vốn là sừng sốt, ngay sau đó, không khỏi thân thủ ở trước mặt hấn quơ quơ, mở miệng hỏi.

"Này, người làm sao vậy! ? Ngốc hồ hồ ! ?"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lăng mới hoàn toàn giác tỉnh.

Nhớ lại chính mình vừa rồi cư nhiên cứ thẳng tắp nhìn người ta như vậy, trong lòng không khỏi căng thẳng, lập tức ảo não.

Chết tiệt, hấn tới cùng là làm sao vậy! ?

Đối với cái thiếu niên này, hấn luôn liên tiếp xuất thần.

Mà còn, thời điểm nhìn đến thiếu niên này cười, tim cư nhiên nhảy gia tốc, trở nên giống như một ngốc tử.

Chẳng lẽ, là hấn. . . . . Sinh bệnh ! ?

Nếu đúng như vậy, đến khi hấn trở về, có phải hay không nên tìm ngự y vì hấn nhìn một cái! ?

Ngay tại Dạ Quân Lăng trong lòng nghi hoặc lại ảo não, lại hoàn toàn không nhận thấy được ánh mắt Dạ Quân Minh mang theo phức tạp vẫn rơi vào trên người hấn. . . . .

Người đệ đệ này của hấn, hấn là người hiểu rõ nhất.

Hấn chưa bao giờ đối với những người khác lộ ra thần sắc như vậy.

Nhưng mà, đối với cái thiếu niên này. . . . .

Đối với tâm tư Dạ Quân Minh, Nhạc Đồng Đồng không biết, nếu Dạ Quân Lăng cũng không để ý làm mỗi câu, kết quả là, liền mở miệng nói.

"Một khi đã như vậy, chúng ta vẫn lại là nhanh hành động đi! ? Sớm một chút bắt được những kẻ lừa gạt này, liền có thể sớm ngày tìm được những thiếu niên thiếu nữ mất tích."

Đối với Nhạc Đồng Đồng đề nghị, Dạ Quân Lăng cũng là nhắc tay đồng ý.

"Được, vậy bây giờ chúng ta phải làm như thế nào! ?"

"Những người đó muốn tìm con mồi, khẳng định sẽ ở nơi có nhiều người, chúng ta hiện tại liền đi dạo trên đường, dẫn tới lực chú ý của những kẻ này."

Nhạc Đồng Đồng mặc dù không phải cảnh sát, nhưng trong phim cũng nhìn không ít, cho nên ý đồ xấu cũng đặc biệt nhiều.

Giờ phút này, nghe Nhạc Đồng Đồng nói đạo lý rõ ràng, mọi người nhao nhao tán thưởng không thôi.

"Nhạc Đồng thật thông minh! Một khi đã như vậy, chúng ta hiện tại liền đi đi!"

"Ừ."

Nghe được Dạ Quân Lăng lời này, Nhạc Đồng Đồng lập tức gật gù đầu, lập tức liền đi theo Dạ Quân Lăng hướng tới con phố phồn vinh nhất kinh thành.

Nhìn Nhạc Đồng Đồng phong tư trác tuyệt dần dần đi xa, một bên Sở Quy Trần, thật lâu mới thu hồi tầm mắt.

Trong lòng lại càng thần phục không thôi.

Một thiếu niên thông tuệ hơn người, bộ dáng lại xuất sắc như vậy, quả thực thế gian hiếm có !

"Nhạc huynh đệ hân, thật là một người thông minh."

Đối với Sở Quy Trần lời này, Dạ Quân Minh đứng ở bên cạnh hân, kia một đôi Phụng mầu hẹp dài thâm thúy chỉ gặt gao khóa tại bóng dáng kia, mím môi không nói. . . . .

. . . . .

Kinh thành mấy ngày liên tiếp mất tích mấy chục người, khiến cho dân chúng trong kinh thành người người bàng hoàng cảm thấy bất an.

Thiếu niên thiếu nữ bộ dáng có chút tư sắc, cả ngày lo sợ không thôi, vì thế, cũng không dám xuất môn.

Cho nên, khi hai người Nhạc Đồng Đồng cùng Dạ Quân Lăng xuất hiện trên đường phố kinh thành lập tức trở thành tiêu điểm của mọi người.

Nhạc Đồng Đồng hôm nay toàn thân trường sam nguyệt nha, thanh trần thoát tục, khuôn mặt mặt như quan ngọc, tinh xảo xinh xắn, giống như tiên đồng trên trời lưu lạc nhân gian, đẹp làm cho người ta không dời mắt được.

Tóc đen như nước, cao lớn vững chãi, nhất cử nhất động, quý khí trời cho!

Dạ Quân Lăng đi ở bên cạnh nàng, lam y quần thân, tóc đen ngọc quan, mạo tựa Phan An, giữa trán tất cả là ngạo nghễ quý khí.

Vừa thấy liền biết là thiếu gia sinh ra trong thế gia vọng tộc!

Hai người này, một cái thủy linh, một cái quý khí, đi cùng một chỗ, giống như một quang cảnh đẹp, đẹp làm cho người ta thán phục.

Chỉ là, trong thán phục, mọi người không khỏi cảm thấy lo lắng trùng trùng cho hai mỹ ngọc.

Dù sao hai ngày này mất tích nhiều thiếu niên thiếu nữ như vậy, lúc này, ai còn lớn mật như vậy dám xuất môn! ?

Hai thiếu gia này lá gan lại lớn như vậy, thật sự làm cho người ta lo lắng!

Đối với ánh mắt hoặc kinh diễm hoặc lo lắng bốn phía, Nhạc Đồng Đồng không phải không biết.

Chỉ là, nàng không để ý tới.

Đôi mắt đẹp ngập nước hắc bạch phân minh lại càng không ngừng nhìn quét bốn phía.

Nhìn qua thì thấy là đang xem xét các quán nhỏ bốn phía, kỳ thật, là đang lưu ý thần sắc trên mặt mọi người, nhìn xem có người khả nghi hay không.

Chỉ là trên đường người đi đường rất nhiều, muốn tìm được người khả nghi, nói dễ hơn làm! ?

Từ đầu đường đi đến cuối phố, tìm khắp không thấy có người nào khả nghi, Dạ Quân Lăng đi ở bên cạnh Nhạc Đồng Đồng không khỏi nhú mi nói.

"Nhạc Đồng, chúng ta đi lâu như thế, cũng không thấy có cái gì khả nghi, chẳng lẽ kế sách của chúng ta thất bại! ? Hay là những người này nhận ra cái gì, cho nên không động! ?"

Nghe được Dạ Quân Lăng nhỏ giọng oán giận, Nhạc Đồng Đồng vẻ mặt bình tĩnh.

Môi đỏ mở ra, nhẹ giọng nói.

"Bình tĩnh, người ở đây nhiều, có lẽ những kẻ bất cóc này thấy, không dám xuống tay, không bằng chúng ta hướng tới những nơi ít người qua lại một chút, có lẽ sẽ có thu hoạch cũng nói không chừng."

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lăng bỗng nhiên cảm thấy hữu lý. Lập tức mở miệng tán thành.

"Ừ, được."

Vì thế, Nhạc Đồng Đồng cùng Dạ Quân Lăng hai người, liền cố ý hướng tới ngõ nhỏ thừa thót đi đến.

Chỉ thấy nơi này, không thể sánh bằng đường cái kinh thành náo nhiệt.

Hơn nữa, càng đi phía trước đi, khung cảnh càng hoang vắng.

Ngay cả bóng người cũng dần dần ít đi không ít.

Nhạc Đồng Đồng đi vào trong ngõ, dần dần tai bắt đầu nghe được phía sau có tiếng bước chân rất nhỏ.

Kỳ thật, tiếng bước chân này nàng vừa rồi đã chú ý tới.

Chỉ là lúc ấy nhiều người, nàng không quá mức để tâm.

Chỉ là hiện tại, bọn hắn đã đi đến địa phương thưa thớt như vậy, tiếng bước chân này vẫn như cũ đi theo, không thể không làm cho Nhạc Đồng Đồng quan tâm.

Nhớ lại, người của Dạ Quân Minh đều là đại nội thị vệ, cả đám đều võ nghệ cao cường, hắn sẽ không đi trên mặt đất.

Như thế, đi theo phía sau bọn họ, nhất định là những người khác!

Nghĩ tới đây, đuôi mắt Nhạc Đồng Đồng không khỏi vùng trộm hướng tới phía sau bọn họ nhìn lại.

Chỉ thấy, ở phía sau bọn họ cách đó không xa, có bốn nam tử xem là dân chúng bình thường đang theo đuôi.

Tuy bọn hắn nhìn như dân chúng bình thường, chỉ là, đôi mắt mang theo tính kế cảnh giác, gắt gao rơi vào trên người nàng cùng Dạ Quân Lăng.

Thấy vậy, trong lòng Nhạc Đồng Đồng biết rõ.

Nghĩ đến, con mồi mắc câu!

Nghĩ tới đây, khóe miệng Nhạc Đồng Đồng không khỏi hơi vẠch.

Dạ Quân Lăng đi ở bên cạnh Nhạc Đồng Đồng, thấy đột nhiên khóe miệng Nhạc Đồng Đồng hơi hơi gợn lên, giữa trán lộ ra vài phần đắc ý, trong lòng nghi hoặc, không khỏi mở miệng hỏi.

"Nhạc Đồng, ngươi đang cười cái gì!?"

"Ha ha, con cá mắc câu."

"Con cá!?"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, khuôn mặt tuấn tú của Dạ Quân Lăng vốn là sừng sốt, ngay sau đó, tựa như nghĩ đến cái gì, con ngươi đen mở lớn, mở miệng kinh hô.

"A..., ý của ngươi là. . . . ."

Nói đến đây nói, Dạ Quân Lăng liền theo bản năng muốn quay đầu nhìn về bốn phía, chỉ là bị Nhạc Đồng Đồng đứng lúc ngăn trở.

"Không được nhìn lung tung, tránh cho những người đó nhận thấy cái gì!"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng nhắc nhở, Dạ Quân Lăng không dám tiếp tục nhìn lung tung.

Chỉ là, sau khi biết được cá rô cục mắc câu, trong lòng Dạ Quân Lăng vừa kích động lại vừa lo lắng.

Càng không cho hắn xem, trong lòng hắn càng ngứa ngáy.

Nhìn đến bộ dáng Dạ Quân Lăng gấp gáp, Nhạc Đồng Đồng không khỏi hé miệng cười.

Dạ Quân Lăng này thật không kiên nhẫn!

Trong lòng suy nghĩ, Nhạc Đồng Đồng quét một vòng phía trên mái hiên.

Chỉ thấy trên mái hiên, những đại nội thị vệ đang mai phục ở nơi đó!

Kết quả là, Nhạc Đồng Đồng cố ý mang theo Dạ Quân Lăng đi về phía trước, sau cùng, lại rẽ một chỗ ngoặt, trốn ở nơi đó.

Như nàng sở liệu, bốn nam tử theo sát phía sau bọn họ nhìn thấy bọn hắn đi tới phía bên này cũng lập tức đuôi đi theo.

Sau khi không thấy nàng cùng Dạ Quân Lăng, lập tức nhao nhao châu đầu ghé tai bàn bạc.

"Oa, rõ ràng nhìn thấy hai thiếu niên kia đi bên này, như thế nào không thấy nữa!?"

"Đúng vậy, chẳng lẽ bọn hắn hư không tiêu thất thật sao!?"

Hai nam tử phía trước nói tới đây, lúc này, trong đó một nam tử như là nhận thấy cái gì, trên mặt rùng mình, lập tức kinh hô nói.

"Không tốt! Chúng ta trúng kế, chạy mau!"

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậ Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 90: Uống rượu

Nói xong lời này, mấy nam tử kia thấy tình hình không ổn lập tức nhao nhao muốn chạy trốn, chỉ tiếc, bọn hắn đã sớm rơi vào trong bẫy Nhạc Đồng Đồng thiết kế.

Chỉ thấy, hơn mười đại nội thị vệ từ mái hiên nhảy xuống, đem bốn nam tử kia đoàn đoàn bao vây lại.

Lúc này, Nhạc Đồng Đồng cùng Dạ Quân Lăng rút cục từ trong góc tiêu sái xuất hiện.

"Ha ha, Nhạc Đồng Đồng, ngươi thật thông minh, chỉ là lược thi tiểu kế là có thể dẫn những kẻ lừa bán người này ra."

Nhìn mấy người thành bắt ba ba trong rọ, Dạ Quân Lăng đối với Nhạc Đồng Đồng lại càng không chút nào che dấu tán thưởng.

Lúc này, Dạ Quân Minh cùng Sở Quy Trần cũng đi tới.

Sở Quy Trần ở bên kia chỉ huy những người khác bắt bốn người mang về.

Dạ Quân Minh còn lại là đi tới, nhìn Nhạc Đồng Đồng cùng Dạ Quân Lăng hai người, mở miệng hỏi.

"Các ngươi không có việc gì đi!?"

"Không có việc gì."

Nghe được Dạ Quân Minh lời này, Nhạc Đồng Đồng chỉ nhấp máy môi, mở miệng nói.

Một bên Dạ Quân Lăng nghe vậy, lập tức mở miệng hô hô cười nói.

"Hô hô, chúng ta nơi này nhiều người như vậy, làm sao có thể có việc! ? Hiện tại thật tốt, bắt được mấy người này, chỉ cần nghiêm hình bức cung, còn sợ bọn họ không khai ra tung tích những người khác!?"

Sau khi Dạ Quân Lăng nói xong lời này, khuôn mặt tuấn tú nhất chuyển, liền đối với Nhạc Đồng Đồng mở miệng cười nói.

"Bây giờ, Nhạc Đồng Đồng thật sự là đại công thần!"

"Ha ha, nào có người nói khoa trương như thế, nhắc tay chỉ lao thôi, quan trọng nhất là có thể sớm một chút từ miệng những người vừa rồi biết được hang ổ của những người khác, để cho những thiếu niên thiếu nữ vô tội này sớm ngày có thể đoàn tụ cùng người nhà."

Nói tới đây, trong đầu Nhạc Đồng Đồng không khỏi hiện lên bộ dáng cha mẹ mình.

Cái mũi không khỏi đau xót.

Chính mình đi tới cái triều đại này đã hơn một tháng, không biết hiện đại cha mẹ hiện giờ như thế nào. . . . .

Ngẫm lại, trong lòng có chút chua xót cùng khổ sở. Giữa trán tăng thêm vài phần sầu bi.

Một màn này vừa lúc rơi vào trong mắt Dạ Quân Minh đứng ở trước mặt Nhạc Đồng Đồng.

Phượng mâu không khỏi lộ ra, có chút nghi hoặc khó hiểu.

Vì cái gì thiếu niên này vừa rồi vẫn lúm đồng tiền như hoa, hiện tại, giữa trán lại thêm vài phần sầu bi! ?

Hình như là nghĩ tới chuyện gì khổ sở. . . . .

Không biết vì cái gì, nhìn đến sầu bi giữa trán thiếu niên trước mắt này, trong lòng Dạ Quân Minh không khỏi xẹt qua một tia khác thường.

Hắn không muốn nhìn đến bộ dáng thiếu niên này khổ sở.

Nghĩ tới đây, mày kiếm Dạ Quân Minh không khỏi nhẹ nhàng nhăn lại. . . . .

Đối với tâm tư Dạ Quân Minh, Nhạc Đồng Đồng không biết, giờ phút này, nàng chỉ cúi đầu liếc mâu, không muốn những người khác nhìn đến khác thường chính mình hiện tại.

Một bên Dạ Quân Lăng, không biết tâm tư Nhạc Đồng Đồng, thấy đã bắt được kẻ bắt cóc, trong lòng vui vẻ, vì thế, liền mở miệng đề nghị.

"Hôm nay thật sự là một ngày đáng chúc mừng, khó có được mọi người tụ cùng một chỗ, không bằng chúng ta đi uống rượu, như thế nào!?"

Nghe được Dạ Quân Lăng lời này, Nhạc Đồng Đồng lập tức thu hồi cảm xúc khổ sở trong lòng, thời điểm ngẩng đầu lên lại khôi phục thần thái phấn khởi dĩ vãng, mở miệng cười nói.

"Được! Nhưng người biết uống rượu sao! ? Người còn chưa trưởng thành đi!?"

Xem trước mắt Dạ Quân Lăng, hiện giờ mới mười năm tuổi, ở hiện đại, vẫn chỉ là một học sinh trung học!

Dạ Quân Lăng nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, khuôn mặt tuấn tú sùng sốt, không khỏi mở miệng nói.

"Ta đã sớm trưởng thành có được hay không! ? Nam tử đều là mười lăm tuổi liền trưởng thành!"

"A! ? Phải ha. . . . ."

Nghe được Dạ Quân Lăng lời này, Nhạc Đồng Đồng mới bừng tỉnh đại ngộ, hiện tại cũng không phải là hiện đại!

Nam tử ở triều đại này đều trưởng thành sớm.

Ở trong này, mười lăm tuổi đã có thể làm phụ thân!

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng không khỏi nhếch miệng cười, thân thủ vỗ vỗ bả vai Dạ Quân Lăng, mở miệng cười nói.

"Tốt lắm, chúng ta liền đi uống rượu!"

Hôm nay làm chuyện đáng làm cho người ta vui vẻ như vậy, tự nhiên muốn uống rượu trợ hứng!

Nhạc Đồng Đồng mở miệng nói xong, nhưng mà, nàng lại không biết, hành động vô ý trên tay mình rơi vào trong mắt Dạ Quân Lăng lại làm cho trong lòng hắn sợ hãi.

Nhìn tiểu thủ khoát lên trên cánh tay mình, Dạ Quân Lăng cảm thấy tim chính mình lại bắt đầu trở nên khác thường.

‘bang bang ầm’ tiếng tim đập giống như con nai con đang nhảy nhót, tim đập kịch liệt, phảng phất như muốn từ trong ngực bung ra. . . . .

Trời ạ!

Hắn lại sinh bệnh sao! ?

Trong lòng nghi hoặc rung động, Dạ Quân Lăng không khỏi nâng khuôn mặt mang theo ngây thơ mê mang lên, hướng tới thiếu niên tuyệt sắc trước người nhìn lại.

Chỉ thấy thiếu niên giờ phút này cười đến mắt sáng long lanh, đẹp như ánh bình minh, đôi mắt đẹp cong cong tựa như tụ tập hết ánh sáng của thiên địa, đẹp làm người ta loá mắt. . . . .

Lóa mắt như vậy, mỹ thiếu niên khuynh quốc tuyệt sắc, sao làm cho người ta dòi mắt! ?

. . . . .

"Ngọc lộ, triều hà, bạch ngọc thanh, nữ nhi hồng. . . . . Những thứ này đều là rượu ngon có tiếng nơi này, hôm nay, chúng ta liền không say không về!"

Thiên Tử đường, xây trên mặt hồ sóng nước lăn tăn.

Giờ phút này đúng là mùa xuân, vạn vật sống lại.

Thanh phong từ từ, thổi đi một hồ xuân thủy.

Hồ nước cổ đại không giống hiện đại bị ô nhiễm lợi hại.

Từ trên hồ nhìn xuống, chỉ thấy hồ nước trong suốt thấy đáy.

Còn có thể nhìn thấy một đám cá không biết tên ở dưới đáy nước tự do tự tại bơi qua bơi lại, rất là tự tại!

Trên bờ dương liễu là lứt, cành liễu xanh nhạt kia theo xuân phong từ từ phiêu đảng.

Xa xa nhìn lại, giống như một đám tiên nữ mặc lục y đang nhảy múa động lòng người. . . . .

Cách đó không xa, quần sơn liên miên, cao vút trong mây.

Núi này là Thủy Lam cùng Bạch Vân, đan vào cùng một chỗ, đẹp như thi như họa.

Giờ phút này, Nhạc Đồng Đồng bọn hắn đang ngồi trong Thiên Tử đường, một bên thưởng thức xuân sắc quanh hồ, một bên nhắm nháp đủ loại mỹ tửu.

Trong nhà Nhạc Đồng Đồng mở xưởng rượu, cho nên, từ nhỏ đã thích uống rượu.

Sau cùng lại luyện thành ngàn chén không say.

Giờ phút này, nhìn thấy nhiều mỹ tửu không có ở hiện đại như vậy, Nhạc Đồng Đồng tự nhiên vô cùng vui mừng.

Kết quả là, một ly tiếp theo một ly, đem tất cả rượu nơi này đều nếm một lần. Thẳng thấy Dạ Quân Minh cùng Dạ Quân Lăng trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ có Sở Quy Trần, đã sớm lĩnh giáo tửu lượng của Nhạc Đồng Đồng cho nên mới không kinh ngạc.

"Trời ạ! Nhạc Đồng, tửu lượng người thật tốt! Uống nhiều rượu như vậy cũng không thấy say!"

Dạ Quân Lăng ngồi ở bên cạnh Nhạc Đồng Đồng, nhìn Nhạc Đồng Đồng một tay cầm ly rượu bạch ngọc, uống một ly rồi lại một ly, cũng không thấy Nhạc Đồng Đồng có men say, xem thẳng đến lú lười.

Gặp bộ dáng Dạ Quân Lăng thán phục, Nhạc Đồng Đồng không khỏi nhú nhú anh mi, tràn đầy đắc ý mở miệng nói.

"Ha ha, này tính cái gì? Ta từ nhỏ đã bắt đầu học uống rượu, cho tới bây giờ, cũng chưa từng say!"

Nói đến uống rượu, Nhạc Đồng Đồng liền thần thái phấn khởi, hưng phấn không thôi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, anh mi cao gầy, hai mắt giống như ánh mặt trời, rạng rỡ phát sáng, không chút nào loá mắt.

Nhìn bộ dáng Nhạc Đồng Đồng kích động hưng phấn, trong lòng Dạ Quân Lăng thán phục không thôi, sau cùng, lại càng khơi mào tâm tư hấn khiêu chiến.

Dù sao, Dạ Quân Lăng cũng là người hảo tửu chi nhân, hiện giờ gặp được kinh địch, tự nhiên đặc biệt kích động.

"Ha ha, một khi đã như vậy, hai chúng ta hôm nay liền tỷ thí một phen, nhìn xem người nào tửu lượng tốt hơn! Hôm nay, ta nhất định phải chuốc say người!"

"Hô hô, muốn chuốc say ta! ? Không dễ dàng như vậy!"

Đối với Dạ Quân Lăng tuyên chiến, Nhạc Đồng Đồng lập tức đáp ứng.

Kết quả là, hai người bắt đầu, tiếp theo một ly lại một ly bắt đầu uống.

Không tới một hồi, các loại mỹ tửu đặt ở trên bàn bọn hắn đã thấy đáy.

Dạ Quân Lăng vừa rồi vẫn ồn ào muốn chuốc say Nhạc Đồng Đồng, sau cùng say mềm.

Giờ phút này, Dạ Quân Lăng đang ghé vào trên bàn mặt, trên tay vẫn gắt gao cầm ly rượu.

Khuôn mặt tuấn lãng giờ phút này đã sớm uống thành mông khi, đỏ rực.

Chỉ là, Dạ Quân Lăng vẫn không ngừng ồn ào.

"Tới tới tới, rượu gấp tri kỷ ngàn chén thiếu, chúng ta uống!"

Nghe được Dạ Quân Lăng lời này, Nhạc Đồng Đồng không khỏi cười lên ha hả.

"Hô hô, lại còn uống! ? Người đã không được!"

"Ai nói ta không được! ? Ta còn có thể uống! Tới tới tới, chúng ta cụng ly!"

Dạ Quân Lăng vừa nói xong, lại từ trên chỗ ngồi đứng lên.

Chỉ là, thật sự là uống quá nhiều, mới vừa đứng lên, thân thể lập tức lão đảo vài bước, thiếu chút nữa ngã gục.

May mắn Sở Quy Trần ngồi ở bên cạnh hắn nhanh tay lẹ mắt đỡ.

"Hắn đã uống say, sắc trời cũng không sớm, không bằng chúng ta hôm nay liền đến đây đi!"

Nghe được Sở Quy Trần lời này, tuy Nhạc Đồng Đồng vẫn có chút chưa thỏa mãn, chỉ là nàng thấy sắc trời đã không còn sớm.

Không thể tưởng được, thời gian qua nhanh như vậy.

Vừa rồi rõ ràng vẫn là giữa trưa, hiện giờ, mặt trời đã sớm ngả về tây.

Chỉ thấy trời chiều màu hồng quả quýt, đã dần dần rơi xuống phía tây.

Quang mang xuyên thấu qua tầng mây thật dày, thẳng tắp chiếu lên tất cả mọi vật, khiến cho tất cả đất đai tăng thêm vài phần kiều diễm bất tận.

Nhìn sắc trời bên ngoài, Nhạc Đồng Đồng không khỏi gật gật đầu, mở miệng nói.

"Thời gian cũng không còn sớm, ta cần phải trở về. Vậy lần sau chúng ta tái kiến đi!"

Nói xong lời này, Nhạc Đồng Đồng tính toán cùng Dạ Quân Minh bọn hắn từ biệt.

Chỉ là, không biết có phải vì uống quá nhiều hay không.

Tuy từ lượng Nhạc Đồng Đồng rất tốt, nhưng nàng uống vẫn có vài phần men say.

Kết quả là, khi Nhạc Đồng Đồng từ trên chỗ ngồi đứng lên, chỉ cảm thấy một trận choáng váng đánh úp lại.

Ngay sau đó, thân thể Nhạc Đồng Đồng lập tức lao đảo một bước, cả người liền hướng về phía trước thẳng tắp ngã xuống. . . . .

Thân thể mất đi cân bằng, Nhạc Đồng Đồng dọa kinh hô một tiếng, còn tưởng rằng mình khẳng định sẽ cùng mặt đất thân mật tiếp xúc.

Kết quả là, Nhạc Đồng Đồng sợ tới mức nhắm chặt mắt.

Nhưng mà, sau khi Nhạc Đồng Đồng chuẩn bị tốt tâm lý ngã sấp xuống, đau đón mong muốn lại không thấy đến.

Bởi vì, nàng nhào vào không phải mặt đất lạnh như băng, mà là một lồng ngực rắn chắc.

Chỉ cảm thấy lồng ngực rắn chắc này rất đàn hồi, mang theo một trận long tiền hương nhàn nhạt, phi thường dễ người.

Nghe vậy, trên mặt Nhạc Đồng Đồng sùng sốt, chỉ cảm thấy đầu óc tựa như đưa vào tương hồ, xoay không kịp.

Chỉ cảm thấy, cái ôm này thật thoải mái, làm cho nàng rất muốn đi ngủ. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậ Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91

Trong lòng vừa nghĩ, một cổ khóan ý không khỏi tập kích lên đến, làm cho Nhạc Đồng Đồng không khỏi theo bản năng che miệng, ngáp một cái.

Nhạc Đồng Đồng là theo bản năng làm cái hành động này, nhưng mà, nàng lại quên, chính mình đang ở trong loại địa phương nào. . . . .

Theo bản năng tiếp được mỹ thiếu niên trước mắt ngã xuống, Dạ Quân Minh chỉ cảm thấy, thiếu niên trong lòng ấm áp như thế, nhỏ xinh, mềm nhũn, làm cho người ta cảm thấy phi thường thoải mái.

Cũng làm cho hắn không khỏi sợ hãi, chỉ cảm thấy khối thân thể nhỏ xinh này, tựa như. . . . .

Trong lòng rung động, lại thấy mỹ thiếu niên lại vẫn ngã vào trong lồng ngực mình, khuôn mặt nhỏ nhắn, hai gò má phồng nộn, giống như hoa mai tháng chạp vừa mới nở rộ, thực mềm mại.

Đôi mắt xinh đẹp kia, giờ phút này đang mang theo men say mê ly.

Trong mắt giống như mang theo muôn vàn ánh sáng, đẹp tựa như ảo mộng, lại tựa như mang theo một loại ma lực quyến rũ tâm hồn, chỉ cần nhìn thoáng qua sẽ vô pháp dời mắt. . . . .

Càng xem, Dạ Quân Minh chỉ cảm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn này càng xem càng mê người, càng xem càng khiến người tâm động.

Trong lòng lại từ từ bắt đầu sinh ra một loại tình cảm ngay cả hắn cũng không nhận thấy được. . . . .

Ánh mắt vọng hướng Nhạc Đồng Đồng lại càng thâm thúy, chuyên chú. . . . .

Cái gọi là ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê, Dạ Quân Minh có lẽ không phát hiện được mình dị dạng, nhưng Sở Quy Trần đứng ở bên cạnh hắn lại thấy rõ ràng.

Xem ánh mắt Dạ Quân Minh nhìn Nhạc Đồng Đồng, thâm thúy như vậy, chuyên chú, ánh mắt như vậy, hắn chưa từng nhìn thấy ở trên người nam tử này. . . . .

Thấy vậy, tâm Sở Quy Trần không khỏi căng thẳng, một cổ cảm giác không thoải mái nhanh chóng nảy lên trong lòng.

Sở Quy Trần cũng không biết tâm mình tới cùng đang không hồn giận cái gì, môi đỏ không khỏi mở ra, liền mở miệng nói.

"Nhạc huynh đệ, ngươi không sao chứ! ?"

"Ngạch. . . . ."

Nghe được thanh âm Sở Quy Trần mang theo lo lắng, Nhạc Đồng Đồng nguyên bản đầu óc loạn thành một đoàn, lúc này mới đột nhiên giật mình tỉnh lại.

Đôi mắt đẹp vừa nhắm, khi thấy địa phương mình đang ở, sợ tới mức cả người lập tức giống như bị kinh hãi, chấn động tại chỗ.

Đôi mắt đẹp lại càng mở lớn như chuông đồng, thẳng tắp nhìn khuôn mặt tuấn mỹ gần trong gang tấc.

Ngũ quan thâm thúy cương nghị, giống như quý phủ thần công tỉ mỉ tạo hình mà thành.

Mây kiếm bay xéo nhập tóc mai, hai mắt thâm thúy như đêm, chiếc mũi tao nhã thẳng tắp, môi mỏng như cù ầu, không thể không nói, khuôn mặt tuấn mỹ này không chê vào đâu được, thật sự khiến người tâm động.

Chỉ là, trời ạ! Vì cái gì nàng lại ngã vào trong lòng Dạ Quân Minh! ? ?

Trong lòng kích động, ngay sau đó, Nhạc Đồng Đồng lại không hề nghĩ ngợi, dùng lực đẩy, đẩy Dạ Quân Minh ra.

Nhưng mà bởi vì nàng dùng lực quá độ, Dạ Quân Minh bị đẩy ra, chính mình cũng lao đảo vài bước, thiếu chút nữa lại một lần nữa ngã sấp xuống.

Hai tay không khỏi vung vẩy, Nhạc Đồng Đồng không khỏi hướng phía trước bắt lấy.

Sau khi bắt được một đồ vật, Nhạc Đồng Đồng giống như người chết đuối bắt được bè gỗ cứu mạng liền không chịu buông tay.

Đội đứng vững vàng cước bộ, Nhạc Đồng Đồng mới triệt để thở ra.

May mắn, thiếu chút nữa liền ngã sấp xuống!

Nhạc Đồng Đồng trong lòng đang nghĩ lại, nhưng mà, khi đôi mắt đẹp của nàng đảo qua, rơi vào vật mà mình bắt được, chỉ cảm thấy ‘âm’ một tiếng, cả người lại rung động.

Một dòng nhiệt khí từ đáy lòng thẳng tắp hướng lên đỉnh đầu.

Hai gò má nóng bỏng, cho dù Nhạc Đồng Đồng không đi soi gương cũng biết mình đang đỏ mặt.

Bởi vì, trên tay nàng bắt được, không phải cái khác, mà là đai lưng của Dạ Quân Minh. . . . .

Đai lưng bên hông Dạ Quân Minh khảm ngọc bích, chế tác tinh tế.

Giờ phút này lại bị nàng dùng lực bắt lấy, thiếu chút nữa liền triệt hạ đến đây.

Đối với một màn trước mắt, không chỉ có Nhạc Đồng Đồng xem sợ ngây người, ngay cả hai người Dạ Quân Minh cùng Sở Quy Trần đứng một bên cũng sững sờ.

Chỉ là, lập tức một khắc, thời điểm phượng mầu xinh đẹp của Dạ Quân Minh rơi vào trên mặt Nhạc Đồng Đồng đang bộ dáng quần bách không thôi, đôi mắt không khỏi lóe ra, lập tức môi mỏng mở ra, giữa trán nhiễm lên vài phần đỏ ửng.

"Ha ha, ngươi đây là thoát áo cho ta sao! ?"

"Ngạch. . . . ."

Nghe được Dạ Quân Minh lời này, mặt Nhạc Đồng Đồng bây giờ đã đỏ đến mang tai.

Ngay sau đó, song thủ lập tức buông lỏng, giống như cầm trên tay là phù dung nóng bỏng.

Hai chân lại càng nhanh chóng lui về phía sau vài bước mới ngừng lại.

Chỉ là, khuôn mặt kia đã sẫm đỏ giống như cà chua.

Đôi mắt đẹp mang theo quần bách ảo não, lại càng tả hữu lóe ra, chỉ là không dám nhìn tới mặt Dạ Quân Minh.

Bởi vì vừa rồi nàng thật sự quá dọa người!

Ở trước mặt những người khác mắt mặt nàng vẫn còn không cảm thấy cái gì, nhưng chỉ riêng ở trước mặt Dạ Quân Minh.

Bị hấn thấy chính mình làm trò cười, Nhạc Đồng Đồng lại cảm thấy toàn thân không được tự nhiên.

Giờ phút này, Nhạc Đồng Đồng liền có điểm chân tay luống cuống đứng ở nơi đó, lúc này cũng không biết nên nói cái gì.

Trái lại Sở Quy Trần một bên, đôi mắt hẹp dài nhìn Dạ Quân Minh thần tình trên tức liếc mắt một cái, sau cùng mới rơi vào trên người Nhạc Đồng Đồng thần tình quần bách.

Môi đỏ mở ra, không khỏi mở miệng nói.

"Nhạc huynh đệ, ngươi cũng uống nhiều rồi, không bằng ta đưa ngươi về đi!"

"Ngạch, cái này. . . . ."

Nghe được Sở Quy Trần lời này, Nhạc Đồng Đồng sững sốt, ngay sau đó liền mở miệng tính toán nói cái gì.

Nhưng mà, lời của nàng còn chưa nói xong, Dạ Quân Minh đã mở miệng ngắt lời lời của nàng.

"Quy Trần, ngươi đưa Quân Lăng trở về đi! Hấn, ta đưa là được!"

Dạ Quân Minh mở miệng, thanh âm nhẹ nhàng chậm chạp, lại mang theo một loại uy nghiêm làm cho không người nào có thể kháng cự.

Không hổ là vương giả đã quen ra lệnh, nhất cử nhất động đều lộ ra uy nghiêm khí phách trời sinh!

Sở Quy Trần nghe vậy, khuôn mặt tuấn mỹ sững sốt, con ngươi đen chớp lên, ngay sau đó liền phục hồi tinh thần, hé môi, mở miệng cười yếu ớt nói.

"Được, ta hiện tại sẽ đưa Quân Lăng trở về, các ngươi cẩn thận một chút."

Nói xong lời này, Sở Quy Trần đã cùng hạ nhân đỡ Dạ Quân Lăng sớm uống say như chết đứng dậy.

Kết quả là, trong phòng chỉ còn lại hai người Nhạc Đồng Đồng cùng Dạ Quân Minh.

Trong lúc này, hai người trong phòng cũng không nói câu, bốn phía nhất thời trở nên lặng ngắt như tờ, một cái châm roi xuống cũng có thể nghe thấy.

Phòng rõ ràng to như vậy, nhưng nghĩ đến vừa rồi mình làm trò cười, còn có nam tử bên cạnh này, Nhạc Đồng Đồng lại cảm thấy phòng này thật nhỏ, làm cho người ta không chỗ nào che giấu.

Một loại cảm giác áp bách vẫn hướng tới nàng đánh úp lại.

Đặc biệt, Nhạc Đồng Đồng vẫn cảm giác được một tầm mắt nóng bỏng đang không chút nào kiêng kỵ rơi vào trên người nàng.

Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy tim đập càng ngày càng nhanh, giống như nàng bị một đầu mãnh thú tiếp cận. . . . .

Trong lòng quần bách ảo não, Nhạc Đồng Đồng không khỏi vụng trộm hướng tới nam tử phía trước nhìn lại.

Vừa nhìn qua lại chống lại một đôi mắt thâm thúy hẹp dài xinh đẹp.

Không biết có phải vì đêm đã khuya hay không.

Con ngươi màu hổ phách của nam tử kia, giờ phút này lại tối đen như mực.

Hơn nữa mang theo một loại cảm giác áp bách làm cho người ta không chỗ nào che giấu!

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng giật mình, không khỏi nhanh chóng buông mắt xuống.

Gắt gao áp chế tự loạn trong lòng, Nhạc Đồng Đồng hắng giọng liền nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn đã khôi phục như thường, đối với Dạ Quân Minh đứng ở bên cạnh mở miệng nói.

"Ta không uống say, cho nên không cần phiền toái Quân công tử, ta tự mình trở về là được!"

Nói xong lời này, Nhạc Đồng Đồng liền tính toán không đợi Dạ Quân Minh trả lời, liền bước đi, muốn rời khỏi gian phòng.

Nhưng mà, lúc này, Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm. Một bóng dáng cao lớn liền đứng ở trước mặt nàng.

"Ngạch . . . . ."

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng sửng sốt.

Lập tức, từ trong ngực nhìn lên, chống lại khuôn mặt tuấn tú của nam tử kia, dưới trời chiều càng tăng thêm mị hoặc.

Chỉ thấy Dạ Quân Minh giờ phút này cũng đang cúi đầu liếm môi, gắt gao nhìn nàng.

Môi mỏng mở ra, thanh âm mang theo vài phần trầm thấp khàn khàn.

"Tuy nói vừa rồi chúng ta đã bắt bốn kẻ bắt cóc, nhưng kinh thành đúng là đã phát sinh không ít chuyện mất tích, chúng ta cũng không biết tới cùng có bao nhiêu kẻ bắt cóc mai phục trong kinh thành, cho nên, ta vẫn nên đưa người trở về!"

Dạ Quân Minh mở miệng, trong giọng nói lộ ra kiên định cùng uy nghiêm làm cho không người nào có thể cự tuyệt.

Nhạc Đồng Đồng nghe vậy, nhìn thấy phượng mâu của Dạ Quân Minh lộ ra thâm thúy kiên định, trong lòng biết mình có cự tuyệt cũng không ngăn cản được Dạ Quân Minh.

Vì thế, đành phải gật gật đầu, mở miệng nói.

"Vậy được rồi! Còn làm phiền Quân công tử."

Nếu Dạ Quân Minh kiên trì, mình đành phải lung tung tìm một chỗ đi, đợi Dạ Quân Minh ly khai, chính mình mới vòng trở về hoàng cung!

Mặc dù có điểm phiền toái, cũng là biện pháp tốt nhất.

Trong lòng có đôi sách, Nhạc Đồng Đồng liền nện bước đi trước.

Rất nhanh, hai người liền rời khỏi Thiên tử đường.

Giờ phút này, đúng là thời điểm mặt trời ngã về tây.

Trên đường phố người đi lại cũng không ít.

Tịch quang chiếu khắp mọi nơi, nổi bật lên tầng mây thật dày, giống như bắt lửa, rất là đồ sộ!

Kiểu nguyệt trên trời nhô cao, ngôi sao bắt đầu triển lộ một góc, chớp lóe chớp lóe, giống như một đám tiểu tinh linh nghịch ngợm đang chớp mắt.

Trời ngã về tây, đèn rực rỡ mới lên, từng đợt gió đêm hơi lạnh, thật đúng là làm cho người ta thích ý không thôi.

Dần dần, Nhạc Đồng Đồng cũng quên chuyện xấu hổ vừa rồi trong Thiên tử đường, tâm tình trở nên vui vẻ không thôi.

Từng bước một đi về phía trước, sắc mặt Nhạc Đồng Đồng bình hòa.

Đôi mắt đẹp lẳng lẳng thường thức cảnh đẹp trước mắt, khóe miệng bất tri bất giác hơi hơi gọi lên.

"Thật đẹp!"

Nhìn đến cảnh đẹp như thi họa này, Nhạc Đồng Đồng không khỏi cảm thán.

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Minh vẫn trầm mặc không nói đi ở bên cạnh Nhạc Đồng Đồng, chỉ hơi hơi quay mặt, cúi đầu nhìn mỹ thiếu niên đi ở bên cạnh.

Gặp bộ dáng thiếu niên khóe miệng ý cười, Phượng mâu xinh đẹp không khỏi lóe ra.

Thiếu niên này mặc kệ là khi nào, đều bảo trì thể xác và tinh thần khoái trá, tựa như không có chuyện gì có thể đánh ngã hắn!

Thật sự làm cho người ta hâm mộ.

Hơn nữa, thời điểm ở cùng thiếu niên này một chỗ, Dạ Quân Minh chỉ cảm thấy tâm tình cũng dần dần sung sướng dâng lên.

Mỗi ngày bị nhiều quốc gia đại sự đè nén như vậy, khiến cho trong đầu hắn thời thời khắc khắc nghĩ đến đều là những cái quốc gia đại sự này.

Đã rất lâu rồi hắn không có hảo hảo thưởng thức trời chiều mỹ lệ như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Các huynh đệ

Dạ Quân Minh trong lòng cảm thán, kết quả là, Phượng mâu xinh đẹp không khỏi hướng tới Tây Thiên nhìn lại, tâm tình khó có được bình tĩnh.

Nhạc Đồng Đồng không biết tâm tư Dạ Quân Minh.

Giờ phút này, nàng mang theo Dạ Quân Minh đi tới một hồi lâu, rời khỏi đường phố kinh thành phồn vinh, sau cùng đi tới địa phương Sơn Minh thủy tú.

Chỉ thấy nơi này, phía trước cách đó không xa có vài cái đại trạch, nếu chuyển đến hiện đại vẫn là khu cao cấp các loại.

Trong lòng suy nghĩ, Nhạc Đồng Đồng liền dừng bước, xoay người đối với Dạ Quân Minh mở miệng nói.

"Cám ơn Quân công tử, phía trước chính là nhà ta, kỳ thật về lý ta nên thỉnh Quân công tử đến nhà uống một ngụm trà, chỉ là sắc trời đã tối, có nhiều bất tiện, thỉnh thông cảm."

Nhạc Đồng Đồng mở miệng nói, trên mặt ra vẻ khó xử.

Thông minh như Dạ Quân Minh, như thế nào phát hiện không được! ?

Thấy vậy, Dạ Quân Minh phượng mâu lóe ra một cái, lập tức môi mỏng mở ra, trầm giọng nói.

"Như vậy, ta đây cũng không tiện quấy rầy, nếu như đã đưa người bình an về tới, ta cũng đi trở về."

Tuy nghi hoặc tới cùng nhà Nhạc Đồng Đồng ở nơi nào, chỉ là Dạ Quân Minh cũng nhìn ra được, Nhạc Đồng Đồng không muốn cho bọn họ biết.

Thần bí như vậy, thật sự làm cho người ta không khỏi tò mò.

Bất quá, thiếu niên này không muốn nói, hắn cũng có biện pháp biết được.

Trong lòng tính toán, sau khi Dạ Quân Minh nói xong lời này liền xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng Dạ Quân Minh dần dần đi xa, Nhạc Đồng Đồng mới nhẹ nhàng thở ra.

"Rốt cục đi tới, may mắn không bị hắn phát hiện. . . . ."

Nhạc Đồng Đồng một bên thì thảo tự nói, sau cùng, nhìn sắc trời không còn xóm nữa liền lập tức xoay người, hướng tới hoàng cung bên kia đi đến.

Hiện tại, nàng phải nhanh trở về mới được, bằng không Thụý Nha kia lại giống như bà quản gia lải nhải.

Trong lòng suy tính, khoe miệng Nhạc Đồng Đồng không khỏi hơi vạch, lập tức huyết sáo, hướng tới phương hướng hoàng cung bước đi như bay.

Tuy nàng đến nơi đây cùng cha mẹ tách ra, may mắn ở trong này nàng cũng không phải vô thân vô cố, Thụý Nha là nguồn ấm áp của nàng ở nơi này. . . .

Trong lòng đang nghĩ ngợi, nhưng mà, Nhạc Đồng Đồng lại không biết đang có một chiếc xe ngựa hướng tới phía bên nàng nhanh như điện chớp chạy vội tới.

Không phải không nghe thấy động tĩnh phía sau, chỉ là, Nhạc Đồng Đồng còn tưởng rằng là xe ngựa qua lại thôi, cho nên không hề để ý.

Chỉ là sợ bị xe ngựa đụng vào, Nhạc Đồng Đồng vẫn cẩn thận nhường đường sang bên cạnh.

Nguyên tưởng rằng chiếc xe ngựa này sẽ đi qua bên cạnh mình.

Ai biết, xe ngựa hướng tới mình càng ngày càng gần, trong lòng Nhạc Đồng Đồng lại nảy lên một tia cảm giác quái dị.

Lập tức, Nhạc Đồng Đồng đôi mắt đẹp không khỏi hướng tới mã xa nhìn lại.

Không xem thì không sao, vừa thấy, Nhạc Đồng Đồng trong lòng không khỏi cả kinh.

Chỉ thấy, đây là một chiếc xe ngựa phi thường phổ thông, chỉ là, chiếc xe ngựa này vốn đang lao nhanh như điện chớp về phía trước, ai biết, thời điểm đi tới bên cạnh nàng lại đột nhiên ngừng lại.

Theo một tiếng hí dài chói tai, từ trên xe ngựa nhanh chóng nhảy xuống vài đại hán đáng người vạm vỡ!

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng có chút hù sợ.

Đôi mắt đẹp mở lớn, không hề nàng nghĩ nhiều, chỉ thấy vài đại hán kia liền hướng tới phía bên nàng nhanh chóng chạy tới.

Không tốt! Những người này là nhằm về phía nàng!

Nhìn một màn trước mắt, Nhạc Đồng Đồng lập tức hiểu được.

Mặc dù không biết là chuyện gì xảy ra, chỉ là, trong lòng Nhạc Đồng Đồng biết không ổn, liền lập tức xoay người, tính toán ba mươi sáu kế, tẩu vi thượng sách!

Tuy nói đã biết cổ thân thể này võ công thâm tàng bất lộ, chỉ là, nàng hiện tại chỉ biết gọi tới gọi lui, vẫn không biết thao ngang dọc!

Lại nói, nơi này đúng là có vài đại hán đáng người vạm vỡ, nàng cũng không muốn không biết tự lượng sức mình lấy trứng chọi đá!

Trong lòng suy nghĩ, sau khi Nhạc Đồng Đồng phục hồi tinh thần lại liền nhanh chóng chạy lên phía trước!

Mấy đại hán phía sau thấy Nhạc Đồng Đồng muốn chạy trốn, lập tức mở miệng nói.

"Truy! Đừng cho hần chạy!"

Nghe được người phía sau nói, Nhạc Đồng Đồng trong lòng càng luống cuống.

Dù sao, loại chuyện này Nhạc Đồng Đồng vẫn chưa từng trải qua! Nói nàng không sợ hãi mới là giả!

May mắn nàng chạy không chậm, giờ phút này, Nhạc Đồng Đồng lại càng xuất ra khí lực từ khi bú sữa chạy lên phía trước, sợ hãi bị đại hán phía sau đuổi theo.

Mấy đại hán phía sau thấy vậy, trong lòng kinh ngạc.

Không thể tưởng được cái tuần mỗ thiếu niên này nhìn nhu nhược lại chạy nhanh như vậy!

Kết quả là, trong đó một cái đại hán liền lập tức sử dụng xe ngựa đuổi theo Nhạc Đồng Đồng.

Tuy Nhạc Đồng Đồng chạy nhanh, chỉ là, dù có nhanh cũng không nhanh bằng ngựa.

Chỉ thấy tiếng vó ngựa vang lên phía sau, không tới một hồi, Nhạc Đồng Đồng liền bị xe ngựa kia chặn phía trước đường.

Phía trước bị ngăn trở, phía sau lại có truy binh, Nhạc Đồng Đồng hoảng hốt.

Đôi mắt mang theo bối rối lại càng hướng tới trước mấy người đại hán nhìn lại.

Chỉ thấy mấy đại hán giờ phút này đang thở hổn hển, sau đó khuôn mặt cười âm hiểm bao vây nàng.

"Ha ha, không thể tưởng được ở trong này lại gặp món hàng tuần tú như vậy, không sai không sai."

"Đúng vậy, dĩ vãng bất đều là thiếu niên thiếu nữ có một chút tư sắc, cho dù bán cũng không được mấy đồng bạc, nhưng người này lại khác! Các ngươi mau nhìn một cái, chắc chắn, da thịt kia giống như làm từ nước. . . . ."

Nghe mấy người này nói, Nhạc Đồng Đồng bưng tỉnh đại ngộ.

Thì ra, những người này chính là bọn buôn người bất không ít thiếu niên thiếu nữ!

Không thể tưởng được, ở trong kinh thành mai phục nhiều kẻ bắt cóc như vậy, vừa rồi bọn hần bắt được bốn người, nàng lại vẫn ngẫm đắc ý!

Nhạc Đồng Đồng trong lòng nhớ lại, lông mày lại càng gắt gao nhăn lại.

Mắt thấy mấy người này thần tình âm ngoan bí ối đang từng bước tới gần nàng.

Nhạc Đồng Đồng liền cảm thấy mình tựa như là một con cừu nhỏ bị bầy sói vây quanh.

Nghĩ tới đây, trong đầu Nhạc Đồng Đồng không khỏi nghĩ tới một màn lần trước bị Dã Lang đuổi theo, Dạ Quân Minh xuất hiện tương cứu.

Lần trước có Dạ Quân Minh xuất hiện cứu nàng, nhưng bây giờ nàng chỉ có thể dựa vào chính mình!

Nàng tuyệt đối không thể bị những người này bắt được!

Ngay lúc Nhạc Đồng Đồng kiên định, mấy đại hán kia thấy Nhạc Đồng Đồng thân thể nhỏ xinh, một bộ nhu nhu nhược nhược, từ đầu chưa từng đem Nhạc Đồng Đồng để vào mắt.

Kết quả là, một gã đại hán trong đó liền tiến lên, tính toán bắt Nhạc Đồng Đồng.

"Không muốn bị thương tổn liền ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, bằng không, chúng ta cũng không hiểu được thương hương tiếc ngọc!"

Nói xong lời này, chỉ thấy một gã đại hán trong đó liền vươn cánh tay trắng kiện ra, liền hướng Nhạc Đồng Đồng đuổi đến.

Nhìn bàn tay đại hán kia sắp rơi vào trên thân mình, Nhạc Đồng Đồng trong lòng rung mình, chỉ cảm thấy chán ghét vô cùng.

Ngay sau đó, thời điểm đại hán sắp đụng tới, Nhạc Đồng Đồng không nghĩ nhiều, thân thể đã hành động.

Thân thể nhanh chóng tránh được đại thủ của đại hán.

Đối với hành động của Nhạc Đồng Đồng, mấy người ở đây ngậy ngẩn cả người.

Chỉ là, mọi người thấy thân thể Nhạc Đồng Đồng nhu nhược nhỏ mảnh, cho là vừa rồi Nhạc Đồng Đồng chỉ là trùng hợp né qua thôi.

Kết quả là, người đại hán kia lại vươn cánh tay ra, hướng tới Nhạc Đồng Đồng đuổi đi.

Nhưng mà, bây giờ, Nhạc Đồng Đồng thấy lại lắc mình né tránh.

Động tác Nhạc Đồng Đồng nhanh như chớp, đáng người lại nhỏ xinh, linh hoạt như cá trạch.

Lại thất thủ, mấy người đại hán liền biết, thiếu niên trước mắt này nhìn nhu nhu nhược đúng là có chút thâm thủ.

Kết quả là, người kia liền hướng tới vài đại hán khác gật gật đầu ý bảo cùng lên.

Mấy người khác thấy vậy hiểu ý, lập tức đồng thời cùng lao tới Nhạc Đồng Đồng.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, nhưng không có bối rối sợ hãi vừa rồi.

Vừa rồi nhìn thấy đại hán kia đánh tới, thân thể Nhạc Đồng Đồng chỉ theo bản năng né tránh, lại làm cho nàng nghĩ tới một điểm.

Tuy nói nàng không có trí nhớ thân thể trước, cũng không biết võ công, nhưng thâm thủ không tệ.

Động tác lại nhanh như chớp!

Bằng vào điểm này, Nhạc Đồng Đồng liền biết, mình đối phó mấy người này cũng có chút dư thừa.

Biết được điểm này, Nhạc Đồng Đồng lại cảm thấy mình như sống lại.

Trong lòng lo lắng nhanh chóng biến mất hầu như không còn, giữa trán lại nhiễm lên vài phần đắc ý.

Nhìn thấy mấy đại hán kia đồng thời đánh tới, Nhạc Đồng Đồng đôi mắt đẹp lóe ra một phen, thân thể chớp lóe, liền nhanh chóng tránh khỏi công kích.

Thân hình như mũi tên, nhanh như thiểm điện, cái động tác linh mãnh như tiểu miêu, xoay quanh mấy đại hán lại càng thành thạo.

Thấy mấy đại hán kia tại vô huyệt, trên mặt nhiễm lên vài phần ảo não cùng lệ khí, Nhạc Đồng Đồng liền nhin không được cười lên ha ha.

"Hô hô, tới tới tới, muốn bắt gia gia sao! ? Chi bằng các người! ?"

Biết mình không có nguy hiểm, Nhạc Đồng Đồng thờ ra liền bắt đầu có chút dương dương đắc ý.

Bộ dáng kia giống như là một tiểu miêu điều võ dương oai, rất đáng yêu.

Chỉ tiếc, mấy đại hán kia nhìn thấy Nhạc Đồng Đồng thần thái phấn khởi, dương dương đắc ý, liền tức điên.

Không thể tưởng được, rất không dễ dàng phát hiện mặt hàng tốt như vậy, vốn tưởng rằng sẽ dễ dàng bắt được, cái thiếu niên này lại động tác linh mẫn, giống như một con cá trạch giáo hoạt, bọn hắn bắt không được, ngược lại bị hắn cười nhạo.

Càng nghĩ, mấy đại hán kia lại càng tức giận không thôi.

"Xú tiểu tử, ngươi đừng đắc ý, đợi đại gia bắt được ngươi, sẽ khiến cho ngươi đẹp mặt!"

Một đại hồ tử trong đó nhìn bộ dáng Nhạc Đồng Đồng dương dương đắc ý, không khỏi hung hăng phi một cái, liền xông tới Nhạc Đồng Đồng.

Nhìn đại hán này thần tình giận dữ, thân hình cường tráng, giống như một đầu đại hắc hùng (con gấu đen), làm cho người ta sợ hãi.

Nếu là những người khác thấy, đã sớm bị dọa.

Chỉ là Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, mũi chân điểm một cái liền nhẹ nhàng tránh ra.

Chỉ thấy đại hán kia bỏ nhào qua lại vô huyệt, thân thể mất cân bằng, thẳng tắp lao về phía trước.

Theo ‘Bành’ một tiếng bạo liệt, nhất thời bụi đất nổi lên bốn phía.

Nhìn đại hán kia không bắt được nàng, ngược lại cả người ngã chổng vó, Nhạc Đồng Đồng lại càng không chút khách khí hai tay chống nạnh cười lên ha ha.

"Hô hô. . . . ."

Đại hán té trên mặt đất, bên tai lại truyền đến tiếng cười to đắc ý không chút nào che dấu, khuôn mặt lại càng một hồi hồng một hồi lục, giống như đèn kéo quân.

Sau cùng, lại càng nhìn không được, giọng nói che kín phẫn nộ, một tay chỉ vào Nhạc Đồng Đồng, mở miệng hô to.

"Các huynh đệ, lên!"

Hôm nay, hắn phải hảo hảo giáo huấn xú tiểu tử không biết trời cao đất rộng này!

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Nhạc Đồng Đồng bị bắt

Theo một tiếng hỗn hân, mấy đại hán khác cũng biết thiếu niên trước mắt không phải nhu nhược như mặt ngoài, đúng là có vài bản lĩnh.

Vì thế, một đám cũng không dám xem thường Nhạc Đồng Đồng.

Một đám thần tình cảnh giác nhìn Nhạc Đồng Đồng bị vây ở bên trong.

Cũng không biết là ai ra tay trước, những người khác thấy lại cùng đánh tới Nhạc Đồng Đồng.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, mũi chân điểm một cái, chỉ cảm thấy cả người nhanh như yến, né tránh những đại hán này công kích.

Trên chân vẫn không quên duỗi ra, liền hướng tới móng một đại hán trong đó hung hăng đá qua.

Theo ‘ôi’ một tiếng, người đại hán kia cả người liền giống như một con heo mập, hung hăng phía lao về trước.

Nhất thời, bụi đất lại bay lên.

Người đại hán kia còn chưa kịp đứng dậy, Nhạc Đồng Đồng lại ra chân, đem một gã đại hán khác đá qua làm bạn.

Nhất thời, tiếng kêu thảm thiết nổi lên bốn phía, không tới một hồi, bốn gã đại hán đã có ba tên bị Nhạc Đồng Đồng thu phục, chỉ còn lại một tên trong đó.

Nhìn đại hán thần tình không dám tin đứng ở nơi đó, khóe miệng Nhạc Đồng Đồng nhếch lên, lập tức hướng tới đại hán ngoắc ngón tay, tràn đầy đắc ý nói.

"Tới tới tới! Không phải nói muốn bắt ta sao! ? Ha ha, tới đây!"

Nhìn đến Nhạc Đồng Đồng thần tình khiêu khích, đại hán tức giận đến dậm chân.

Chỉ là, nhìn đồng bạn vẫn té trên mặt đất, trong lòng biết mình không phải là đối thủ của Nhạc Đồng Đồng, trong lòng lo lắng.

Nhưng mà, ngay sau đó, người kia lại như là nghĩ đến cái gì, mâu thuẫn qua một tia đắc ý tinh quang. . . . .

Chỉ là, Nhạc Đồng Đồng đang đắc ý nên không chú ý tới.

Lần đầu tiên đánh nhau, liền đem đối thủ đánh ngã, giờ phút này, trong lòng Nhạc Đồng Đồng một chữ “sảng” sao có thể hình dung! ?

Nghĩ đến khối thân thể này thật đúng là một võ lâm cao thủ!

Về sau, nếu như mình không thích làm Thái Hậu nữa thì làm một hiệp nữ hành hiệp trượng nghĩa cũng không tệ!

Ngay lúc Nhạc Đồng Đồng trong lòng ngọt ngào suy tính, chỉ thấy người đại hán kia đã hướng tới Nhạc Đồng Đồng vọt tới.

Chỉ thấy đại hán kia giờ cao quả đấm, nghĩ đến là muốn đánh Nhạc Đồng Đồng.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, lập tức nghiêng người đi liền tránh khỏi thế công của đại hán, lập tức thân thể nhất chuyển liền tính toán trở tay đánh đại hán kia.

Ai biết, ngay lúc này, một cánh tay kia của đại hán liền hướng tới Nhạc Đồng Đồng bên này vung lên.

Nhạc Đồng Đồng mới đầu còn tưởng đại hán kia chưa từ bỏ ý định muốn đánh nàng, liền nhanh chóng lui về phía sau một bước.

Nhưng mà, ngay sau đó, Nhạc Đồng Đồng chỉ thấy trước mắt một mảng bụi trắng.

Nguyên lai là đại hán kia ném thuốc bột về phía nàng.

Thấy vậy, trong lòng Nhạc Đồng Đồng thầm kêu bất hảo.

Ngay sau đó, liền nhanh chóng thân thủ bùng kín mũi.

Chỉ tiếc, Nhạc Đồng Đồng vẫn chậm một chút.

Bởi vì là thuận phong, Nhạc Đồng Đồng đã hít một hơi bột phấn.

Nhất thời, Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy khí lực trên người trong một cái nháy mắt, cả người đều đã mềm nhũn.

Sau cùng, Nhạc Đồng Đồng rốt cuộc không kiên trì nổi, hai chân mềm nhũn, liền ngã trên mặt đất.

"Ha ha, rốt cục bắt được xú tiểu tử này, không thể tưởng được xú tiểu tử này nhìn yếu đuối lại trốn được như thế!"

"Đúng vậy, khí lực cũng không nhỏ, mộng ta vẫn ần ần đau! Xú tiểu tử, dám đá Lão Từ, xem Lão Từ không đánh chết ngươi!"

Nói xong lời này, chỉ thấy đại hán kia liền giơ tay lên tính toán hướng khuôn mặt nhỏ nhắn tuyết trắng của Nhạc Đồng Đồng phiến đi, lập tức bị đại hán bên cạnh ngăn cản lại.

"Lão Nhị, ngươi làm cái gì vậy! ? Cẩn thận đánh hỏng mặt hán, liền không bán được giá tốt!"

Nghe được đại hán bên cạnh nói, đại hán được gọi là lão Nhị mới thu hồi tay lại.

Chỉ là, vẫn nhìn không được hướng tới Nhạc Đồng Đồng hung hăng trừng mắt một cái.

"Xú tiểu tử, hiện tại Lão Từ động không được ngươi, về sau, khẳng định sẽ giúp ngươi tìm một người mua tốt, ha ha. . . . ."

Nói tới đây, về mặt lão Nhị không có hảo ý.

Nghe vậy, trong lòng Nhạc Đồng Đồng bàng hoàng sợ hãi.

Chỉ là, sau đó mấy người này tới cùng còn nói cái gì, Nhạc Đồng Đồng đã không còn biết.

Chỉ cảm thấy một cổ choáng váng đánh úp lại, hai mắt Nhạc Đồng Đồng từ từ khép lại, liền ngất đi. . . . .

. . . . .

Cùng lúc đó, bên kia ——

Dạ Quân Minh đang bước đi về phía trước, đi được một đoạn ngắn, nhin không được dừng bước.

Trong đầu không khỏi hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo như thủy linh.

Từ khi nhận biết thiếu niên này, tính cách tinh quái, suy nghĩ độc đáo, thông minh hơn người, là nhân tài hiếm có.

Chỉ là, ở trên người người thiếu niên này có quá nhiều bí mật.

Thiếu niên này giống như không muốn đem sự tình trong nhà nói cho bọn hắn, cho nên Dạ Quân Minh kết luận, địa phương vừa rồi thiếu niên này dẫn hắn đi khẳng định cũng không phải là phương hướng nhà hắn.

Trong lòng suy nghĩ, đối với thiếu niên này, Dạ Quân Minh càng cảm thấy hiếu kỳ.

Trong lòng giống như có một tiểu miêu gãi ngứa.

Sống nhiều năm như vậy chưa từng có người nào có thể dẫn tới lực chú ý cùng tò mò lớn như vậy cho hắn!

Trong lòng nghi hoặc, Dạ Quân Minh dừng lại một hồi, lập tức, vẫn là nhin không được xoay người, hướng tới phương hướng vừa rồi bước đi.

Giờ phút này, Dạ Quân Minh muốn nghiệm chứng suy đoán của mình một chút, đến cùng có phải thật sự hay không.

Kết quả là, Dạ Quân Minh không khỏi bước nhanh hơn.

Đương nhiên, vì sợ thiếu niên kia phát hiện, bị hắn đoán được tâm tư của hắn, vì thế, Dạ Quân Minh liền theo bụi cỏ bên cạnh đi đến, đem thân thể mình ẩn dấu.

Nhưng mà, khi Dạ Quân Minh đi tới địa phương bọn hắn tách ra, phóng mắt nhìn đi, đã sớm không thấy cái thiếu niên kia nữa.

Thấy vậy, Dạ Quân Minh mày kiếm không khỏi gắt gao nhăn lại, trong lòng nghi hoặc không thôi.

Phóng mắt nhìn đi, nơi này là một bình địa rộng lớn, không xa có vài biệt viện.

Hơn nữa, trừ con đường phía trước này ra, không còn con đường nào khác.

Lấy cước trình của thiếu niên kia, mới ngắn ngủn một hồi công phu, hắn không thể nào đi nhanh như vậy! ?

Trong lòng nghĩ, một đôi phượng mâu Dạ Quân Minh lộ ra sắc bén, không khỏi quét một vòng bốn phía.

Khi ánh mắt hắn rơi trên mặt đất, con người nhất thời mờ lớn.

Chỉ thấy, trên mặt đất có dấu vết xe ngựa đi qua cùng dấu vết tranh đấu.

Thấy vậy, trong lòng Dạ Quân Minh không khỏi nảy lên một trận mãnh liệt bất an.

Chẳng lẽ, hắn. . . . .

. . . . .

Nhạc Đồng Đồng không biết mình hôn mê bao lâu.

Thời điểm nàng tỉnh lại chỉ nghe thấy bên tai không ngừng truyền đến từng đợt tiếng khóc.

Nữ có nam có, có nhẹ giọng nức nở, có oa oa khóc lớn, có không ngừng cầu xin, đủ loại thanh âm này đan vào cùng một chỗ, làm cho tâm người ta cũng không khỏi bắt đầu lo lắng.

Mày gắt gao nhăn lại, Nhạc Đồng Đồng không khỏi từ từ mở mắt hướng tới bốn phía nhìn lại.

Khi thấy một màn trước mắt, cả người Nhạc Đồng Đồng lập tức giống như ngũ lõi hoành đĩnh, triệt để rung động.

Từ phía vách tường có dấu vết ổ vàng, có vẻ phi thường đồ nát.

Trên đỉnh mạng nhện mọc lan tràn, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy một con thằn lằn ở mặt trên bò tới.

Cửa sổ bốn phía bị từng khối gỗ bịt kín, che lấp hết dương quang bên ngoài.

Từ những khe hở hẹp của cửa sổ chiếu vào từng sợi ánh sáng mỏng manh, đem trọn căn phòng chiếu năm sáu phân rõ ràng.

Cũng đem mấy chục người thiếu niên thiếu nữ trong phòng xem rõ ràng.

Chỉ thấy những thiếu niên thiếu nữ này đều núp ở góc, có thấp giọng nức nở, có ngã vào một bên mê man, có không ngừng mở miệng cầu xin.

Đủ loại thanh âm này đan vào cùng một chỗ, khiến cho không khí bốn phía cũng hơn một loại cảm giác ngưng trọng áp bách. . . . .

Trời ạ!

Tôi cùng phát sinh chuyện gì ! ?

Vì cái gì nàng lại ở chỗ này! ?

Còn có, những thiếu niên thiếu nữ này tôi cùng là ai! ?

Nhạc Đồng Đồng nghi hoặc không thôi, mày đẹp cơ hồ hẳn thành một đoàn.

Ngay sau đó, Nhạc Đồng Đồng như là nghĩ đến cái gì, đôi mắt đẹp mở lớn.

Bởi vì, nàng rốt cục nhớ rõ, tôi cùng phát sinh chuyện gì.

Chỉ nhớ trước khi nàng hôn mê bị vài đại hán truy đuổi, sau cùng một đại hán sử trúa, sau đó nàng liền hôn mê.

Hồi tưởng lại cảnh trước khi hôn mê, theo như lời những đại hán này nói, còn có một màn trước mắt này, Nhạc Đồng Đồng biết mình cư nhiên thành một trong nhiều người mất tích những ngày gần đây!

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng không khỏi ảo não.

Lúc trước nàng nghĩ được mưu kế bắt được bốn kẻ trong đó liền cao hứng phấn chấn, cho rằng rốt cục đã thu phục được bọn chúng, cũng sẽ không có người bị bắt đi nữa, không thể tưởng được, ngay sau đó nàng liền bị bắt tới nơi này.

Cũng không biết Dạ Quân Minh bọn hắn, sau khi bắt được mấy kẻ kia có từ trong miệng chúng biết được một chút tin tức hay không.

Nhạc Đồng Đồng đang lo lắng hết sức, đột nhiên, nguyên bản cửa gỗ đang đóng chặt liền bị người mở ra.

Theo cửa gỗ bị mở ra, bốn phía lập tức trở nên lạnh ngắt như tờ, một thanh âm châm rơi xuống đất cũng có thể nghe được.

Ánh mắt mọi người nhao nhao rơi vào người đứng ở cửa, trên mặt che kín sợ hãi cùng kinh sợ.

Nhạc Đồng Đồng cũng theo ánh mắt mọi người, hướng tới cửa nhìn lại.

Chỉ thấy, cầm đầu là một đại hán trung niên mặt chữ điền, lưng hùm vai gấu, dáng người vạm vỡ.

Chỉ thấy đại hán này đầy mặt sát khí, vừa thấy liền biết không phải là người lương thiện.

Đi theo phía sau đại hán trung niên còn có vài nam tử.

Trong đó trên tay hai tử nam dẫn theo hai cái giỏ trúc.

Sau khi đi tới liền đặt giỏ trúc trong tay trên mặt đất.

Nhạc Đồng Đồng cúi đầu nhìn lên, chỉ thấy bên trong mấy cái giỏ trúc để đầy bánh bao.

"Các người ăn nhanh lên, ăn xong liền theo chúng ta ra ngoài!"

Trong đó một nam tử lớn tiếng mở miệng hô to.

Theo nam tử lời này vừa ra, thiếu niên thiếu nữ bốn phía mặt lộ vẻ sợ hãi cùng bất an.

Trong đó một thiếu nữ áo vàng lại càng khóc nước mắt nước mũi chảy ròng, giờ phút này vọt tới trước mặt những nam tử này không ngừng dập đầu khóc hô cầu xin.

"Hu hu, van cầu các người thả ta đi! Van cầu các người, ta trên có cao đường dưới có đệ muội phải chiếu cố, van cầu các người thả ta đi. . . . ."

Thiếu nữ không ngừng khỏ sở cầu xin, sau cùng lại ôm hai chân một nam tử trong đó, khóc vô cùng thê lương.

Nếu là những người khác thấy, khẳng định sẽ cảm động, chỉ tiếc, nàng đôi mắt không phải người bình thường mà là kẻ bất cớ thấy tiền là sáng mắt.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậ Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 94: Nhạc Đồng Đồng bị bắt 2

Ở trước mặt bọn họ, nhìn đến chỉ có tiền bạc.

"Hừ! Thả người đi! ? Người quả thực là si tâm vọng tưởng, tư sắc này của người mặc dù không phải hàng thượng đẳng nhưng vẫn có thể bán với giá tốt!"

Đối với thiếu nữ ôm hai chân mình, nam tử chỉ khom lưng thân thủ bóp chặt cằm thiếu nữ, ánh mắt nhìn về phía thiếu nữ giống như là nhìn một món hàng hóa.

"Được rồi, chúng ta trở về đi! Để bọn hán ăn xong sẽ mang đến bến đò phía tây, bên kia đã có người tiếp ứng chúng ta!"

Nam tử cầm đầu vừa nói, nam tử khác nhao nhao gật gật đầu.

Một nam tử trong đó lại mở miệng hỏi.

"Đại ca, lần này, những người này là vận chuyển đi đâu! ?"

Nghe được nam tử nói, trung niên nam tử mở miệng nói.

"Những người này sẽ đưa tới Cung Quốc, các người cẩn thận chú ý, thiên vận không được để bọn hán chạy thoát!"

Đối với đại hán trung niên nói, nam tử đứng ở phía sau hán ha ha cười không ngừng nói.

"Ha ha, đại ca, cái này người cứ yên tâm, những thứ này đều là một đám tay trái gà không chặt, có thể làm ra sóng gió gì. Hơn nữa, Cung Quốc có phải chính là quốc gia có tiếng nhiều nam thiếu nữ hay không! ? Nghe nói Cung Quốc bởi vì thiếu nữ tử cho nên, đều là mấy huynh đệ chia sẻ cùng một thê tử, hơn nữa cũng bởi vì nhiều nam thiếu nữ, nam nhân nơi đó ở cùng nam nhân cũng là phi thường phổ biến . . . . . Ha ha, nếu là như vậy, chúng ta bây giờ liền đem giá đề cao, khẳng định sẽ kiếm không ít bạc!"

"Uh, được, chúng ta trở về đi!"

"Dạ, đại ca!"

Theo mấy nam tử kia xoay người ly khai, cửa gỗ cũng lập tức bị người từ bên ngoài khóa lại.

Căn phòng mất đi ánh mặt trời lại lâm vào một mảnh u ám.

Nguyên bản tiếng khóc đã ngừng lại vang lên, tất cả mọi người vì vận mệnh sắp đổi mặt của mình cảm thấy bi ai.

Trên mặt Nhạc Đồng Đồng cũng ngưng trọng một mảnh.

Đôi mắt đẹp thấp liễm, lâm vào trầm tư.

Căn cứ vào đoạn đối thoại vừa rồi của mấy nam tử kia, Nhạc Đồng Đồng biết được, những kẻ bắt cóc này đem tất cả thiếu niên thiếu nữ đã bắt được mang sang quốc gia khác bán.

Bộ dạng này, cho dù những thiếu niên thiếu nữ này muốn chạy trốn, cũng trốn không thoát.

Dù sao đến địa phương không quen, không ai trợ giúp là rất khó đào thoát.

Trách không được Dạ Quân Minh bọn hán tra xét lâu như thế cũng không tìm thấy tung tích những thiếu niên thiếu nữ này, thì ra bọn hán đều bị bán đi nước khác.

Hiện tại, nằng chi hy vọng, Dạ Quân Minh bọn hán có thể nhanh chóng từ miệng của mấy kẻ bị bắt kia biết được tin tức hữu dụng, cứu bọn họ ra.

Nhưng khả năng này tính cũng rất nhỏ.

Bởi vì từ trong miệng những người kia, Nhạc Đồng Đồng biết được, bọn hán rất nhanh sẽ di chuyển, vận hướng quốc gia khác.

Nếu như vậy, cho dù Dạ Quân Minh muốn tìm bọn hán cũng là mò kim đáy bể, cho nên hiện tại lúc này chỉ có tự cứu!

Nhưng hiện tại nàng bị vây ở này, tới cùng phải như thế nào tự cứu! ?

Trong lòng ảo não, bụng Nhạc Đồng Đồng đột nhiên phát ra thanh âm ‘cô lỗ cô lỗ’.

Nghe vậy, Nhạc Đồng Đồng sùng sốt, lập tức liền đi tới giò trúc bên kia, cầm hai cái bánh bao.

Mặc kệ như thế nào, ăn no trước rồi nói, muốn chạy trốn cũng cần thể lực, không phải sao! ?

Nhạc Đồng Đồng vừa nghĩ, vừa từng ngụm từng ngụm ăn bánh mì.

Đội nàng rót cục ăn no, liền tính toán ngẫm lại chuyện kế tiếp.

Nhưng mà, ngay lúc này, cửa gỗ nguyên bản đóng chặt lại bị người từ bên ngoài mở ra.

Theo cửa gỗ mở ra, dương quang chói mắt bên ngoài lại thẳng tắp tiến vào.

Ánh mặt trời chói mắt, làm cho Nhạc Đồng Đồng không khỏi nâng tay che ở trước mắt, đợi đến khi thích ứng được dương quang chói mắt kia mới nhìn lại nam tử đứng ở cửa.

Này không thấy thì không sao, vừa thấy, trong lòng Nhạc Đồng Đồng không khỏi căng thẳng, một cổ bắt an lại càng nhanh chóng nảy lên trong lòng.

Bởi vì người tới không phải ai khác, mà là một trong những đại hán bắt nàng tới nơi này, hình như gọi là lão Nhị.

Nhớ lại ngày ấy, thời điểm nàng bị bọn hán đuổi bắt lại vẫn trên đầu bọn hán một trận.

Ánh mắt lão Nhị này lúc ấy nhìn nàng lại càng không có hảo ý. Nghĩ đến, đúng là ghi hận nàng trong lòng.

Hiện giờ, hán xuất hiện ở nơi này, chẳng lẽ là muốn đến báo thù! ?

Nhạc Đồng Đồng suy đoán, ngay sau đó liền nhìn thấy lão Nhị kia đã chú ý tới nàng.

Khi thấy nàng, trên khuôn mặt hung ác lại càng lộ ra thần sắc âm u, khóe miệng nhếch lên, cười thập phần bỉ ổi.

"Ha ha, Xú tiểu tử, không thể tưởng được sẽ rơi vào tay đại gia ta đi! ? Hôm qua cư nhiên dám trêu chọc ta, xem đại gia ta hôm nay như thế nào giáo huấn ngươi!"

Chỉ thấy lão Nhị kia nói xong lời này liền nhanh chóng hướng tới Nhạc Đồng Đồng.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy lập tức đứng lên, tính toán né tránh.

Bất đắc dĩ, nàng cảm thấy thân thể mình không bằng lúc trước.

Thân thể vẫn có chút hư, giống như cả người đều nặng trĩu. Có lẽ là hôm qua trúng mê dược đến bây giờ còn chưa hết.

Cho nên, Nhạc Đồng Đồng rất nhanh liền bị lão Nhị kia một tay nắm áo, cả người đều nhấc lên.

Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy hai chân lơ lửng, cảm giác bị người níu chặt áo nhấc lên như vậy cũng không dễ chịu.

Chỉ là, thua người không thua trận, đối mặt với nam tử thần tình không có hảo ý này, Nhạc Đồng Đồng kiên quyết giấu đi sợ hãi.

Khóe miệng nhếch lên, đối với lão Nhị lộ ra nụ cười khinh thường, lông mày nhíu lại, tràn đầy khiêu khích mở miệng nói.

"Ha ha, như thế nào! ? Hôm qua bị ta đá một cước, hiện tại là vì thẹn quá hóa giận, tìm ta trút giận! ? Nếu không phải hôm qua các ngươi ra ám chiêu, ta khẳng định đem ngươi đánh thành đầu heo, đánh cho nương ngươi cũng không nhận ra!"

Nhạc Đồng Đồng tràn đầy bướng bỉnh lý lợm mở miệng nói, càng nói lại càng đem lão Nhị tức đến lông mày dựng ngược.

"A. . . . . Ngươi xú tiểu tử này, hiện giờ rơi vào tay đại gia, cư nhiên còn dám khẩu xuất cuồng ngôn, lá gan cũng không nhỏ!"

"Hừ! Lá gan ta tự nhiên không nhỏ, nếu không phải các ngươi người đông thể mạnh, ta sẽ rơi vào trên tay các ngươi! ?"

Nhạc Đồng Đồng lông mày nhíu lại, ánh mắt vọng hướng lão Nhị lại càng tràn đầy khinh thường.

Tựa như nàng xem là một phế vật bỏ đi.

Ánh mắt Nhạc Đồng Đồng như vậy lại càng kích thích lão Nhị.

Chỉ thấy lão Nhị miệng rộng vừa quát, lập tức mở miệng nói.

"Giỏi lắm! Ngươi đã nói như vậy, ta hiện tại liền với ngươi đơn độc tỷ thí, hảo hảo giáo huấn một phen ngươi cái xú tiểu tử không biết trời cao đất rộng!"

Nghe được lão Nhị lời này, Nhạc Đồng Đồng lông mày nhíu lại, lập tức mở miệng nói.

"Tốt, bây giờ ta khẳng định đem ngươi đánh thành đầu heo!"

"Hừ, ai đánh ai thành đầu heo còn chưa biết được!"

Bị Nhạc Đồng Đồng kích thích như vậy, lão Nhị kia cũng lập tức không chịu thua trả lời.

Nhưng mà, nam tử kia lại không nhận thấy được trong mắt Nhạc Đồng Đồng xẹt qua tia giáo hoạt. . . . .

Hiện giờ nàng bị vây ở trong căn phòng bịt kín này, muốn chạy trốn cũng trốn không thoát.

Chỉ là, lão Nhị này xuất hiện, Nhạc Đồng Đồng liền nghĩ ra một kế, cố ý kích thích hắn, để cho hắn mang nàng ra ngoài.

Chỉ cần nàng có thể ra ngoài, như thế, nàng nhất định sẽ nghĩ được cách trốn khỏi nơi này.

Chỉ cần chạy khỏi nơi này, nàng liền có thể tìm được Dạ Quân Minh bọn hắn, sau đó cứu những thiếu niên thiếu nữ vô tội này ra.

Trong lòng suy nghĩ, Nhạc Đồng Đồng đã bị lão Nhị kia mang ra ngoài.

Dọc theo đường đi, lão Nhị kia đều lôi kéo Nhạc Đồng Đồng đi về phía trước.

Nhạc Đồng Đồng vừa đi, vừa đánh giá bốn phía.

Chỉ thấy nơi này là một rừng cây hoang vắng không người, bên trong khu rừng, trừ bỏ căn phòng nhỏ vừa rồi giam giữ bọn hắn liền không có những người khác.

Bên ngoài căn phòng nhỏ còn có hai nam tử trấn giữ, trái lại không thấy nam tử đầu lĩnh vừa rồi.

Bất quá, người cầm đầu kia không ở cũng được, như vậy, phần thắng của nàng cũng nhiều thêm một chút.

Nhạc Đồng Đồng đang suy nghĩ, hai nam tử trấn giữ ngoài cửa thấy lão Nhị mang theo Nhạc Đồng Đồng ra ngoài, lập tức mở miệng hỏi.

"Lão Nhị, ngươi làm cái gì vậy! ?"

"Xú tiểu tử này cư nhiên can đảm muốn cùng ta một mình luận võ!"

Lão Nhị một tay lôi kéo Nhạc Đồng Đồng đi về phía trước, vừa hướng hai người canh giữ ở cửa nói.

Hai người thủ vệ nghe vậy, vốn là sững sốt, lập tức, không khỏi cười lên ha hả.

"Hô hô, tiểu tử này lá gan lớn như vậy, cư nhiên dám cùng lão Nhị ngươi một mình đấu! ? Hắn đây là không muốn sống sao! ?"

"Đúng vậy, bất quá lão Nhị, ngươi nên cẩn thận một chút, mỹ thiếu niên như hoa như ngọc này có thể bán với giá tốt, nếu đem mặt đánh hồng. . . . ."

Người giữ cửa không nói tiếp, trong lòng mọi người đã hiểu rõ.

Lão Nhị nghe vậy, lại nhìn thiếu niên đứng ở trước mặt.

Trường sam màu nguyệt nha, tóc đen như thác nước, tuy hơi hỗn độn, y phục cũng bị bẩn không ít, nhưng vẫn không tổn hao gì đến khuôn mặt đẹp như quan ngọc của hắn.

Không thể không nói, bộ dáng thiếu niên này thật sự không sai.

Chỉ là, lão Nhị là một người bụng dạ hẹp hòi, nhớ lại chuyện hôm qua hắn bị thiếu niên này trước mặt mọi người trêu đùa, liền nộ hỏa công tâm, cảm thấy hôm nay thừa dịp lão Đại không có ở, phải hảo hảo giáo huấn xú tiểu tử này một phen, bằng không, những người này liền muốn vận hưởng Cung Quốc.

Nghĩ tới đây, lão Nhị liền lập tức mở miệng nói.

"Ngươi không phải mới vừa cực kỳ hưng phấn nói theo ta luận võ sao! ? Tới, chúng ta ngay ở nơi này tỷ thí!"

Nghe được lão Nhị lời này, Nhạc Đồng Đồng đôi mắt đẹp quét một vòng bốn phía.

Thấy phía trước phòng nhỏ là một khoảng đất trống, bốn phía là bụi cỏ rừng cây.

Ngoài cửa trừ hai người canh giữ ra, liền chỉ có lão Nhị.

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng đôi mắt đẹp lóe ra, lập tức môi đỏ mở ra, liền đối với lão Nhị mở miệng cười nói.

"Được! Hôm nay ta liền muốn đem ngươi đánh thành đầu heo!"

Nhạc Đồng Đồng lời này vừa ra, lão Nhị lập tức bị khơi dậy tức giận hùng hục.

Mũi thở phì phò, lão Nhị lập tức mở miệng quát.

"Tốt, để xem ai bị đánh cho nằm sấp xuống!"

Lão Nhị là người không chịu được khiêu khích, hiện tại nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, lập tức mất đi tất cả lý trí, chỉ nghĩ muốn hảo hảo giáo huấn thiếu niên trước mắt này một trận.

Trong lòng suy nghĩ, lão Nhị đã phát động quả đấm, hướng tới Nhạc Đồng Đồng vọt tới.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, lập tức tập trung tinh thần ứng đối.

Dù sao hiện tại thân thể nàng vẫn có chút suy yếu, cho nên hiện tại Nhạc Đồng Đồng một bên né tránh thế công của đại hán, một bên theo bản năng hướng bụi cỏ bên kia di chuyển đi.

Những người khác đối với tâm tư của Nhạc Đồng Đồng là hoàn toàn không biết.

Hai người giữ cửa kia nhìn đại hán không ngừng hướng tới Nhạc Đồng Đồng phát xuất thế công, liền không ngừng ở nơi đó ra sức hò hét.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hạng Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Mệnh buông một đường

"Lão Nhị, động tác ngươi như thế nào chậm như thế! Lên đi! Mau đánh!"

"Đúng vậy, nhìn bộ dáng ngươi ngu cao mã đại, cư nhiên đánh lâu như thế cũng không đánh tới tiểu tử kia. . . . ."

Nghe được hai người giữ cửa kia nói, lão Nhị lại càng tức sùi bọt mép, xuống tay càng nặng.

Chỉ tiếc, mỗi một quyền đều bị Nhạc Đồng Đồng xảo diệu né tránh.

Nhạc Đồng Đồng một bên trốn tránh quả đấm của đại hán, người đã dần dần đến gần bụi cỏ, sau cùng, lại càng rời xa tầm mắt hai người giữ cửa kia.

Hai người giữ cửa thấy vậy muốn đuổi theo xem, bất đắc dĩ phải thủ những người khác trong phòng, cho nên chỉ có oán giận.

Mà bên này, lão Nhị đã đánh đến thở phì phì, đầu đầy mồ hôi, lại một quyền cũng không đánh trúng Nhạc Đồng Đồng, tức đến xù lông.

"Ngươi cái xú tiểu tử này, còn nói theo ta luận võ! ? Như thế nào hiện tại chỉ không ngừng trốn, chẳng lẽ là sợ đại gia ta! ?"

Nghe được lão Nhị nói, Nhạc Đồng Đồng thấy nơi này trừ lão Nhị cùng nàng ra thì không có ai khác.

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng không khỏi nhếch miệng cười, đối với lão Nhị mở miệng cười nói.

"Hô hô, ai nói ta muốn luận võ với ngươi, ngu ngốc!"

Sau khi nói xong lời này, Nhạc Đồng Đồng bàn chân như bơi dẫu, ba mươi sáu kế, tẩu vi thượng sách!

Dù sao, nàng hiện tại không biết võ công, nghĩ muốn dựa vào sức mình cứu nhiều người như vậy, quả thực là si tâm vọng tưởng.

Hiện tại, quan trọng nhất đó là có thể chạy đi, lại tìm Dạ Quân Minh bọn hắn tiến đến nơi này cứu người.

Tuy nói nàng không biết võ công, nhưng nói đến chuồn đi, nàng vẫn biết.

Kết quả là, Nhạc Đồng Đồng lại càng dùng hết sức lực, chạy về phía trước.

Lão Nhị thấy Nhạc Đồng Đồng cứ nhiên chạy về phía trước, trên mặt sùng sốt, ngay sau đó liền biết mình là trùng kẻ Nhạc Đồng Đồng.

Nghĩ tới đây, lão Nhị lại càng nổi trận lôi đình, vì thế, lại càng nện bước, đuổi theo Nhạc Đồng Đồng.

Một bên đuổi theo, lại vẫn la lớn.

"Ngươi xú tiểu tử, đừng chạy!"

Nghe được lão Nhị phía sau nói, Nhạc Đồng Đồng không khỏi bật cười.

Những người này thật buồn cười, ở dưới tình huống này, cứ nhiên còn bảo nàng đừng chạy, nàng có gốc mới không chạy!

Nhạc Đồng Đồng trong lòng buồn cười, chạy lại càng nhanh hơn.

Chỉ cảm thấy cảnh vật hai bên nhanh chóng lui về phía sau, Nhạc Đồng Đồng một bên chạy lên phía trước, một bên lưu ý động tĩnh phía sau.

Thấy khoảng cách chính mình cùng lão Nhị kéo càng ngày càng xa, bất quá, nàng cũng không dám sơ suất.

Dù sao, nàng còn không biết nơi này tới cùng là địa phương quý quái nào! Cũng không biết những người đó có thể phát hiện nàng chạy thoát, liền truy tới hay không.

Cho nên hiện tại, nàng chỉ có thể sớm một chút chạy khỏi nơi này!

Trong lòng đang nghĩ ngợi, đột nhiên, Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy trên chân tê rần, giống như đụng vào thứ gì đó, mũi chân lập tức truyền đến một trận đau nhức.

Ngay sau đó, Nhạc Đồng Đồng cũng không nghĩ nhiều, cả người giống như hàng hóa bị người tung đi, hướng tới phía trước thẳng tắp ngã xuống.

Theo ‘Bành’ một tiếng, Nhạc Đồng Đồng có một khắc mất đi tri giác.

Chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, tiếp theo toàn thân xương cốt giống như giãn ra, không phải loại đau nhức bình thường.

Trước mắt, lại xuất hiện không ít sao xoay xoay.

Dùng lực lắc lắc đầu, Nhạc Đồng Đồng không khỏi quay đầu nhìn lại.

Nhìn lão Nhị đã hướng tới bên này chạy tới, Nhạc Đồng Đồng hô to một tiếng ‘không tốt’.

Cũng không quản toàn thân xương cốt đau đớn như bị chặt gãy, Nhạc Đồng Đồng liền vội vàng đứng lên.

Ai biết, nàng mới đứng lên, chỉ cảm thấy mũi chân truyền đến một trận đau đớn rét thấu xương, ngay sau đó, hai chân Nhạc Đồng Đồng mềm nhũn, lại té lăn trên đất.

Mà lúc này, lão Nhị đã đuổi tới.

Thở gấp một hơi, một tay xoa xoa đầu đầy mồ hôi.

Nhìn thiếu niên té lăn trên đất, rõ ràng đứng không nổi, lão Nhị không khỏi nhếch miệng ha ha cười không ngừng.

"Ha ha, trốn đi! Ngươi không phải có thể trốn sao! Ngươi tiếp tục trốn cho bản đại gia!"

Lão Nhị vừa nói, vừa đi tới Nhạc Đồng Đồng, mãi đến khi đi đến trước mặt Nhạc Đồng Đồng mới hơi hơi khom lưng, duỗi cánh tay ra, gắt gao túm áo Nhạc Đồng Đồng lên, đem cả người Nhạc Đồng Đồng từ trên mặt đất nhấc lên.

Hai chân lại lơ lửng, tư vị bị người níu chặt áo nhấc lên như vậy cũng không dễ chịu.

Đặc biệt, vừa rồi ăn hai cái bánh bao lại điên cuồng chạy như vậy, hiện giờ còn hung hăng ngã, Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy trong dạ dày của mình đang không ngừng quay cuồng.

Tư vị khó chịu kia làm cho Nhạc Đồng Đồng nhũn mảy.

Lão Nhị không biết tình huống của Nhạc Đồng Đồng giờ phút này, nhớ lại mình liền tiếp bị người trêu đùa, đã sớm tức giận đến muốn giết người.

Giết người đối với hắn mà nói chỉ là việc rất nhỏ, nếu có thể hắn nhất định sẽ không nói hai lời giết chết thiếu niên trước mắt này.

Chỉ là, mỷ mạo của thiếu niên này lại có thể đồi lấy tiền tài xa xỉ, cho nên lão Nhị mới hung hăng đè nén kích động muốn giết người xuống.

Chỉ là, không thể giết hắn, cũng không đại biểu không thể hành hạ hắn!

Nghĩ tới đây, lão Nhị lại càng dùng lực, hung hăng lắc thiếu niên trước mắt.

Nhìn ngũ quan thiếu niên nhũn nhũn, đáng vẻ tràn đầy thống khổ, lão Nhị lại cảm thấy vô cùng thống khoái.

Nhạc Đồng Đồng nguyên bản cảm đã thấy khó chịu vô cùng, hiện giờ lại bị lão Nhị dùng lực lắc như vậy, chỉ cảm thấy trong bụng như sông cuộn biển gầm.

Sau cùng, lại nhìn không được, ‘phốc’ một tiếng, đem toàn bộ những gì trong bụng đều phun ra.

Theo nước chua trong bụng phun ra, Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy thân thể nguyên bản đang lay động không thôi lập tức dừng lại.

Sau khi phun ra toàn bộ những thứ trong bụng, Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy thoải mái hơn.

Chỉ là, khi thấy một màn trước mắt, cả người Nhạc Đồng Đồng lập tức dờ dẩn.

Chỉ thấy, nàng vừa rồi phun ra, toàn bộ phun vào trên người lão Nhị.

Nhìn lão Nhị đầy mặt, đầu và cổ đều là thứ mình phun ra, Nhạc Đồng Đồng nhìn đều muốn ói ra, càng đừng nói lão Nhị.

Chỉ cảm thấy trên mặt nóng hầm hập, không ngừng có cái gì lưu lại, chớp mũi ngửi được hương vị chua chua, lão Nhị nhất thời dờ dẩn.

Quá một hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại, lập tức quắc mắt nổi trận lôi đình.

"Xú tiểu tử, ta giết ngươi!"

Nói xong lời này, lão Nhị lại một tay bóp chặt cổ Nhạc Đồng Đồng.

Nhất thời, Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy yết hầu bị người gắt gao bóp chặt, vì thế, nàng lập tức dùng sức đẩy lão Nhị, nhưng mà, giờ phút này lão Nhị đã sớm mất đi lý trí. Giờ phút này, lão Nhị chỉ nghĩ muốn bóp chết thiếu niên trước mắt này.

Kết quả là, xuống tay tự nhiên không nhẹ.

Dần dần, Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy ý thức dần dần mờ hồ.

Muốn chết sao! ?

Không thể tưởng được, mình ở thế kỷ hai mươi mốt xuyên đến nơi đây, đến nơi đây mới ngắn ngủn hơn một tháng lại chết thêm một lần. Mà còn là bị người bóp chết.

Không biết, chết thêm một lần nữa có thể trở lại thế kỷ hai mươi mốt hay không! ?

Ba, mẹ, ta nhớ các ngươi. . . . .

Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy trước mắt u ám, sắp lâm vào hôn mê.

Nhưng mà, ngay lúc này, Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy yết hầu buông lỏng, lập tức, cả người rơi vào một lồng ngực ấm áp.

Chỉ cảm thấy lồng ngực này ấm áp, dày rộng, quen thuộc như thế, thật giống như đã từng có người ôm nàng như vậy.

Chớp mũi ngửi được mùi Long Tiên Hương nhàn nhạt, đều là quen thuộc như thế, thật giống như người nào đó. . . . .

Dạ Quân Minh, là hán sao! ?

Nhưng hán làm sao có thể xuất hiện ở nơi này, chẳng lẽ là nàng sắp chết nên xuất hiện ảo giác sao! ?

Nhạc Đồng Đồng trong lòng suy nghĩ, ngay sau đó, bên tai liền truyền đến ‘Bành’ một tiếng, thanh âm vật nặng rơi xuống đất, cùng với tiếng kêu thảm thiết như giết heo.

Nghe vậy, Nhạc Đồng Đồng rung mình, lập tức ý thức bắt đầu trở lại rõ ràng.

Từ từ mở mắt ra, Nhạc Đồng Đồng không khỏi ngó về phía trước.

Chỉ thấy, lão Nhị vừa rồi còn dùng lực nắm chặt cổ nàng, muốn đẩy nàng vào chỗ chết, giờ phút này đang ngã trên mặt đất.

Thanh âm như giết heo vừa rồi kia chính là từ miệng hán truyền đến.

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng không khỏi sùng sốt, đôi mắt đẹp nhiễm lên vài phần nghi hoặc.

Nhưng mà, khi đôi mắt đẹp che kín nghi hoặc của nàng từ từ hướng trên đầu, thời điểm nhìn đến tuấn nhan mị mị trên đỉnh đầu, cả người lập tức giống như sét giữa trời quang, đôi mắt đẹp nhất thời mờ lớn.

Trời ạ! Đây không phải Dạ Quân Minh sao! ? ?

Hắn khi nào xuất hiện ở nơi này ! ?

Nhạc Đồng Đồng trong lòng rung động, chỉ thấy nam tử trước mắt, mi ví như đao, phượng mâu xinh đẹp giờ phút này đang nhìn thẳng về phía trước.

Con người màu hồ phách lạnh lùng, lại giống như mang theo lưỡi đao, sắc bén như vậy, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Môi mỏng mơn mởn thành một đường thẳng lại càng biểu hiện ra chủ nhân của nó đang không vui.

Nhìn ra được, Dạ Quân Minh giờ phút này đang tức giận.

Tuy như vậy, đối với sự xuất hiện của Dạ Quân Minh, trong lòng Nhạc Đồng Đồng vui mừng không thôi.

Nguyên bản nàng còn tưởng rằng mình liền bị mất mạng, không thể tưởng được, vào lúc cuối cùng, Dạ Quân Minh lại đứng lúc xuất hiện cứu nàng.

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng trong lòng kích động, ánh mắt vọng hướng Dạ Quân Minh lại càng không chút nào che dấu cảm kích.

Cũng bởi vì sống sót sau tai nạn, Nhạc Đồng Đồng vẫn còn sợ hãi.

Một cỗ uly khuấy lại nhanh chóng nảy lên trong lòng.

Ngay sau đó cái mũi đau xót, trước mắt lập tức mờ mịt một mảnh.

Môi đỏ nhô lên, hô nhỏ.

"Quân công tử. . . . ."

Đối với Nhạc Đồng Đồng hô nhỏ, Dạ Quân Minh sắc mặt âm u không khỏi hơi hơi cúi đầu nhìn lại.

Chỉ thấy thiếu niên trong lòng, tóc tai hỗn độn, y phục lại càng bẩn thỉu dơ dáy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nguyên bản tinh xảo trắng nõn cũng dính không ít tro bụi. Dáng vẻ kia, giống như là một cái tiểu miêu bị bẩn.

Nhưng mà, đôi mắt chứa đầy hơi nước, giờ phút này đang đáng thương tội nghiệp nín chặt hần.

Mâu trung mờ mịt lóe ra, hơi nước óng ánh trong suốt không ngừng dao động ở trong mắt hần, vô cùng điềm đạm đáng yêu, cho dù là thánh nhân thấy khẳng định cũng sẽ sinh lòng thương tiếc.

Thấy vậy, trong lòng Dạ Quân Minh không khỏi nủi lại, giống như có người đang dùng tay hung hăng nắm chặt tâm của hần, hung hăng co rút.

Loại cảm giác này xa lạ như thế lại làm cho hần sinh lòng thương tiếc.

Nhớ lại hôm qua, sau khi biết được hần bị người bắt cóc, hần không tiếc phải ra đại nội cao thủ đi tìm.

Rốt cục, vừa rồi phát hiện nơi này, vì thế hần không ngừng chạy tới.

Trong lòng lại càng lo lắng chưa từng có.

Bởi vì, hần sợ hãi thiếu niên thủy linh như ngọc này sẽ gặp đến bất trắc.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Thực xin lỗi, ta đã tới chậm

Trong lòng lại càng không ngừng suy đoán, cái thiếu niên này, hiện giờ tới cùng như thế nào.

Khi hần chạy tới nơi này, biết được thiếu niên này bị người mang ra ngoài liền lập tức tìm tới đây, không thể tưởng được, nhìn thấy lại là một màn như

vậy.

Nhìn thiếu niên bị người gắt gao nắm chặt cổ, mệnh buông xuống một đường, Dạ Quân Minh chỉ cảm thấy mình cũng hít thở không thông.

Hiện giờ, nhìn thấy hấn khóc, Dạ Quân Minh lại càng cảm thấy tâm mình tựa như sắp nát.

Một cổ áy náy lại càng nhanh chóng nảy lên trong lòng Dạ Quân Minh.

Nếu hấn có thể tới sớm một chút, hấn sẽ không phải gặp chuyện như vậy, thiếu chút nữa chết đi.

Nghĩ tới đây, Dạ Quân Minh môi mồm mở ra, nhú mi nói.

"Thực xin lỗi, ta đã tới chậm . . . ."

Dạ Quân Minh mở miệng, thanh âm nhẹ nhàng, nhưng từ trong giọng điệu của hấn Nhạc Đồng Đồng vẫn nghe được tự trách cùng áy náy.

Nghe vậy, không biết như thế nào, ủy khuất trong lòng Nhạc Đồng Đồng càng tăng lên.

Nghĩ đến mình vừa rồi suýt chết, Nhạc Đồng Đồng rốt cục nhận không được ‘oa’ một tiếng bật khóc.

Dù sao, chưa từng bị người bóp cổ, thiếu chút nữa còn mất mạng.

Cho dù nàng đã chết qua một lần. Nhưng kia là dưới tình huống nàng không hề hay biết.

Vừa rồi, dưới tình huống thanh tỉnh, cảm giác tử vong từng bước một đi tới.

Tư vị khủng bố kia, ngấm lại, Nhạc Đồng Đồng đều lòng còn sợ hãi.

Kết quả là, Nhạc Đồng Đồng lại càng nhận không được, khóc như con nít.

Trái ngược với Nhạc Đồng Đồng khóc thành lệ nhân, tâm Dạ Quân Minh cũng không chịu nổi.

Chỉ là, hấn luôn luôn không hiểu được an ủi người như thế nào, vì thế, Dạ Quân Minh đành phải yên lặng ôm Nhạc Đồng Đồng, để cho hấn khóc thỏa thích ở trong ngực mình.

Nhưng mà, trái ngược với hai người Nhạc Đồng Đồng cùng Dạ Quân Minh đang ôm ấp.

Lão Nhị mới vừa rồi bị Dạ Quân Minh một chương đánh bay, lúc này rốt cục phục hồi lại tinh thần.

Từ trên mặt đất đứng lên, nhìn Dạ Quân Minh đột nhiên xuất hiện, nhớ lại chính mình vừa rồi cư nhiên bị nam tử này một chương đánh bay, trong lòng lão Nhị càng phát ra hơi mù.

Lúc này, thừa dịp Dạ Quân Minh đang cúi đầu ôm thiếu niên trong lòng, giống như chưa từng chú ý tới mình.

Lão Nhị một tay lau vết máu trên khóe miệng, mâu trung xẹt qua một tia khói mù, lập tức rút ra đại đao từ bên hông hướng tới Dạ Quân Minh bên kia vọt tới.

Nam nhân chết tiệt, hai người bọn hấn đều đáng chết!

Trái ngược với lão Nhị sát khí trùng điệp, Nhạc Đồng Đồng nguyên bản đang khóc đến trời long đất lở, lúc này giống như nhận thấy cái gì, không khỏi quay đầu nhìn lại.

Khi thấy lão Nhị tay cầm đại đao hướng tới bọn hấn bên này vọt tới, trái tim nháy mắt nhảy vọt lên cổ họng.

Nhưng mà, ngay lúc Nhạc Đồng Đồng cho rằng bọn hấn sắp bị lão Nhị chém chết, chỉ cảm thấy trước mắt hằn mang xẹt qua, Ngay sau đó, lão Nhị nguyên bản cầm đao vọt tới, cả người giống như bị người điểm huyết, lập tức đứng cách bọn họ một thước.

Khuôn mặt hung dữ nguyên bản che kín khói mù, giờ phút này ghen hống nhìn trần trời, không dám tin.

Mà theo ánh mắt ghen hống nhìn trần trời của lão Nhị nhìn xuống, chỉ thấy, tại vị trí trái tim, một thanh trường kiếm sắc bén đang cắm thật sâu vào trong đó.

Máu tươi như suối không ngừng theo trái tim của hấn phun ra.

Nhất thời, huyết hoa văng khắp nơi, rơi giữa không trung tựa như huyết vũ, nhìn ghê người như vậy, làm cho người ta kinh hồn táng đảm!

Thấy vậy, mắt Nhạc Đồng Đồng mở lớn, mâu trung tất cả là không dám tin.

Dù sao, việc này phát sinh bất ngờ, ngay tại mảnh chỉ treo chuông, tất cả sự tình đều đã thay đổi.

Vừa rồi, nàng còn tưởng rằng bọn họ sẽ phải chết, không thể tưởng được ngay sau đó, người tử nhưng là lão Nhị.

Hơn nữa, lại là chết trước mặt mình.

Mà người giết hán, không phải ai khác, ... là Dạ Quân Minh đang ôm nàng ở trong ngực!

Nhìn đôi tay cầm trường kiếm kia, làn da như mỡ đông, khớp xương rõ ràng, ngón tay thon dài, ngay cả móng tay cũng đã tu bổ ngay ngắn chỉnh tề, dưới ánh mặt trời tản ra ánh sáng nhu hòa, tựa như tác phẩm nghệ thuật, để xem như vậy.

Chỉ là, đại thủ xinh đẹp cầm trường kiếm, giờ phút này thân kiếm đang biến mất trong ngực đại hán trước mắt, tình chuẩn như vậy. . . . .

Thấy vậy, đầu óc Nhạc Đồng Đồng có khoảng khắc trống rỗng, ngay cả hô hấp đều tựa như đình trệ.

Mãi đến khi bên tai truyền đến ‘Bịch’ một tiếng.

Nhìn đại hán trước mắt ngã xuống vũng máu, đến lúc chết ánh mắt vẫn mở thật lớn, giống như đang nói ra hán chết không nhắm mắt. . . . .

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng sợ hãi.

Chỉ cảm thấy huyết dịch toàn thân tựa như toàn bộ đều bị đông cứng.

Tím đập lại càng mạnh hơn, phảng phất như muốn nhảy ra khỏi yết hầu.

Ngay lúc Nhạc Đồng Đồng nghẹn họng nhìn trần trời, kinh hồn táng đảm hết sức, bên tai truyền đến thanh âm trầm thấp của nam tử.

"Không có việc gì, chúng ta trở về đi!"

Nhẹ nhàng một câu, giống như sự tình vừa rồi chưa từng phát sinh.

Nghe vậy, Nhạc Đồng Đồng lập tức phục hồi tinh thần.

Ngay sau đó, tựa như nghĩ đến cái gì, cả người lập tức rung mình, lập tức theo bản năng lui về sau vài bước, triệt để cách xa nam tử bên cạnh.

Đôi mắt che kín sợ hãi kia lại gắt gao nhìn nam tử tuấn mỹ trước mắt.

Ánh mặt trời xinh đẹp chiếu trên người nam tử, khiến cho trên người nam tử giống như khoác thêm một tầng kim quang.

Nam tử toàn thân mặc bảo hắc sắc quần thân, làm nổi bật lên dáng người thon dài cao ngất của hán.

Tóc đen ngọc quan, diện dung lạnh lùng, gió thổi qua, một vài sợi tóc dài nhẹ nhàng quét qua khuôn mặt tuấn mỹ của hán, khiến cho khuôn mặt lạnh lùng tăng thêm vài phần ôn nhu.

Không thể không nói, nam tử này tuấn mỹ phi phàm, thể gian hiếm có.

Nhưng, suy nghĩ đến vừa rồi nam tử này trước mặt nàng, giết chết một đại hán, trong lòng Nhạc Đồng Đồng lại càng sợ hãi không thôi.

Nhớ lại, thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy nam tử này nàng chỉ cảm thấy nam tử này lạnh lùng cơ trí, sau này cùng hán tiếp xúc, chỉ cảm thấy hán trầm mặc ít lời.

Nhưng vừa rồi, nam tử này xuất thủ nhanh - chuẩn - ngoan giết chết một đại hán, lại làm cho Nhạc Đồng Đồng sợ hãi không thôi.

Tuy Dạ Quân Minh xuất hiện đúng lúc cứu nàng, đại hán này cũng là đáng chết, Dạ Quân Minh xuất thủ là vì tự vệ.

Nhưng, nam tử trước mặt nàng giết chết đại hán kia, không biết vì cái gì, trong lòng Nhạc Đồng Đồng đối với Dạ Quân Minh lại hơn một tia sợ hãi.

Trái ngược với Nhạc Đồng Đồng thần tình kinh sợ, Dạ Quân Minh thấy vậy, vốn là sùng sốt.

Lập tức, liền hiểu được, tới cùng là chuyện gì xảy ra.

Bởi vì thiếu niên trước mắt này, trong lòng nghĩ cái gì đều hoàn toàn biểu lộ trên mặt.

Khuôn mặt trắng xanh kia của hán, ánh mắt sợ hãi vọng hướng chính mình đều lộ ra tâm tư của hán.

Giết người, đối với hán mà nói, một chút cũng không tính cái gì.

Dù sao, sinh ra trong gia đình đế vương, hưởng thụ tôn vinh thường nhân không có cũng cần phải thừa nhận năng lực thường nhân không có.

Trong hoàng cung bề ngoài xanh vàng rực rỡ, tráng lệ, trên thực tế bước bước kinh tâm, nếu như người không tâm ngoan thủ lạt, mạng của người sẽ giống như một con kiến, dễ dàng bị người giết chết.

Cho nên, từ lúc còn rất nhỏ, Dạ Quân Minh đã học được giết người.

Bởi vì, nếu như người không giết người thì sẽ bị người giết.

Nếu như tâm không ngoan độc thì không thể an vị trên vị trí cao cao tại thượng kia.

Điểm này, Dạ Quân Minh từ lúc còn rất nhỏ đã hiểu rõ.

Chỉ là, xem thiếu niên trước mắt này thần tình sợ hãi, Dạ Quân Minh cũng minh bạch, hắn cùng thiếu niên này hoàn toàn không cùng một loại người.

Thiếu niên này, hắn giống như nước suối trong suốt nhất trên thế gian, hắn cơ linh, thông minh, cơ trí, bất quá, hắn cũng là người tâm tư đơn thuần lương thiện.

Người như vậy, giống như là một tờ giấy trắng một điểm ô uế cũng không có.

Cùng hắn đứng chung một chỗ, Dạ Quân Minh phát hiện, chính mình giống như một người hai tay dính đầy máu tươi.

Nghĩ tới đây, phượng mẫu Dạ Quân Minh không khỏi lóe ra, môi mỏng bữu một cái, cũng không nói thêm cái gì, chỉ là từ từ xoay người đi về phía trước.

Nhạc Đồng Đồng ngu ngơ đã lâu mới từ từ phục hồi lại tinh thần.

Nhìn Dạ Quân Minh đã đi xa, Nhạc Đồng Đồng không dám nhìn từ thì nằm trên mặt đất, lập tức bước đi có chút chột dạ, vội vàng đi theo.

Thời điểm Nhạc Đồng Đồng đi theo Dạ Quân Minh tới phòng nhỏ vừa rồi giam giữ thiếu niên thiếu nữ, chỉ thấy nơi đó đã sớm tụ tập không ít người.

Những thiếu niên thiếu nữ vô tội, giờ phút này cũng được người an bài cất bước.

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng cũng rốt cục thở ra.

Nhưng mà, ngay lúc này, Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy trước mắt lam ánh chớp lóe, ngay sau đó, cả người nàng lập tức bị người ôm chặt lấy.

Bên tai lại truyền đến thanh âm vui mừng kích động của Dạ Quân Lăng.

"Nhạc đồng, người không có việc gì, thật sự thật tốt quá! Người cũng không biết, sau khi biết người bị người bắt cóc, ta lo lắng nhiều, ta thực sợ hãi về sau sẽ không còn được gặp lại người!"

Dạ Quân Lăng mở miệng nói, giọng điệu lo lắng kích động.

Hai tay ôm Nhạc Đồng Đồng lại càng dùng lực, giống như muốn đem Nhạc Đồng Đồng nhét vào trong thân thể của mình.

Nhạc Đồng Đồng vừa rồi bị bắt đi, trên người đã sớm đau nhức không thôi, hiện giờ, đầu chịu được Dạ Quân Lăng nhiệt tình ôm như vậy! ?

Vì thế, Nhạc Đồng Đồng lại càng đau nhe răng nhếch miệng.

Dạ Quân Lăng thấy vậy cũng sợ hãi.

"Nha, Nhạc đồng, người làm sao vậy! ? Có phải người bị thương ở đâu hay không, nhanh, ta đi tìm đại phu cho người!"

Dạ Quân Lăng vừa nói xong, một bên tính toán kêu người tìm đại phu.

Trên khuôn mặt tuần mỹ, vẻ lo lắng không chút nào che dấu.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, trong lòng lại càng cảm động không thôi.

"Quân nhị công tử, ta không sao, người đừng lo lắng."

"Người khẳng định không có chỗ nào không thoải mái, người có chuyện gì, thiên vạn phải nói cho ta!"

Đối với Nhạc Đồng Đồng mà nói, Dạ Quân Lăng rõ ràng không tin. Còn tưởng rằng Nhạc Đồng Đồng sợ hắn lo lắng, cho nên không nói cho hắn.

Nhạc Đồng Đồng nghe vậy, biết Dạ Quân Lăng lo lắng cho nàng, nhưng nàng tuyệt đối không thể mời đại phu, vì thế, khẩn trương mở miệng nói.

"Ta thực không có việc gì, chỉ là vừa rồi người quá mức dùng lực ôm ta, thiếu chút nữa đem xương cốt ta cắt đứt."

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lăng vốn là sừng sốt, lập tức, trên mặt

Nhớ lại chính mình vừa rồi đích xác lo lắng mới có thể mất đi chừng mực, ôm thiếu niên trước mắt này.

Nghĩ tới đây, Dạ Quân Lăng vừa ảo não, vừa thật có lỗi mở miệng nói.

"Thực xin lỗi, ta vừa rồi chỉ là quá mức kích động, ngươi cũng không biết, không thấy ngươi đâu, ta cả buổi tối cũng không có đi ngủ, sợ ngươi xảy ra chuyện, sợ đời này sẽ không thấy được ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Dạ Quân Lăng quan tâm

Càng nói, Dạ Quân Lăng càng sợ hãi.

Tuy Nhạc Đồng Đồng là tìm đến chỗ, người đã đứng ở trước mặt hắn.

Nhưng nghĩ đến hôm qua biết được không thấy Nhạc Đồng Đồng, trong đầu hắn lại càng hiện lên một đám ý nghĩ bất hảo.

Càng nghĩ hắn càng lo lắng, hận không thể đem những kẻ bắt cóc này toàn bộ giết sạch.

Sợ hãi đời này hắn sẽ không còn được gặp lại thiếu niên này nữa.

Nghĩ đến, sống mười năm năm, trừ hoàng huynh ra, chưa từng có người làm cho hắn dễ tâm như vậy.

Bởi vì thân phận, rất nhiều người đều thích cùng hắn kết bạn.

Nhưng những người đó coi trọng đều là thân phận Vương gia của hắn thôi.

Chỉ có thiếu niên này, dưới tình huống không biết thân phận đối tốt hắn như vậy.

Thiếu niên này coi trọng là hắn, mà không phải thân phận của hắn.

Hơn nữa, cùng thiếu niên này cùng một chỗ, Dạ Quân Lăng cảm thấy phi thường vui vẻ, phi thường thoải mái, loại cảm giác này không ai có thể cho hắn.

Cho nên, rất không dễ dàng gặp được một bằng hữu như vậy, hắn thật sự rất sợ sẽ mất đi hắn.

Đối với Dạ Quân Lăng lo lắng, Nhạc Đồng Đồng xem thực rõ ràng, trong lòng lại càng cảm động không thôi.

Nhớ lại, chính mình cùng Dạ Quân Lăng tuy nhận thức không lâu, nhưng Dạ Quân Lăng là thiết tình đối tốt với mình.

Ai tốt với mình, Nhạc Đồng Đồng sẽ vĩnh viễn nhớ ở trong lòng.

Trong lòng nhớ lại, Nhạc Đồng Đồng liền đối với Dạ Quân Lăng mở miệng nói.

"Thực xin lỗi, làm các ngươi lo lắng. A..., đúng rồi, Sở đại ca đâu!?"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng hỏi Sở Quy Trần, Dạ Quân Lăng lập tức mở miệng nói.

"Sở đại ca còn có chuyện phải xử lý, Nhạc Đồng ngươi yên tâm, những thiếu niên thiếu nữ vô tội bị bắt đã được đưa về nhà, hơn nữa, chúng ta cũng đã từ miệng những kẻ bắt cóc này biết được không ít chuyện, tin tưởng rất nhanh liền có thể đem những kẻ bắt cóc một lưới bắt hết."

Nghe được Dạ Quân Lăng lời này, Nhạc Đồng Đồng triệt để yên tâm.

"Ừ, như vậy là được. Đem toàn bộ những kẻ bắt cóc này bắt đi, về sau liền không phát sinh những chuyện biến mất này nữa."

"Đúng vậy, Nhạc Đồng, ngươi cũng mệt mỏi thôi! ? Chúng ta trở về đi!"

Thấy Nhạc Đồng Đồng toàn thân chật vật, sắc mặt cũng không tốt, Dạ Quân Lăng lập tức mở miệng đề nghị.

Nhạc Đồng Đồng nghe vậy, liền gật gật đầu.

Nhìn khuôn mặt tuần tú của Dạ Quân Lăng tràn đầy lo lắng, không khỏi nhếch môi trêu tức nói.

"Không thể tưởng được Quân nhị công tử người lại cẩn thận như thế, hiểu được săn sóc người đâu! Về sau nếu có cô nương nào gả cho người, thật sự là phúc khí của nàng."

"Ngạch. . . . ."

Biết rõ Nhạc Đồng Đồng là cố ý trêu đùa hấn, bất quá Dạ Quân Lăng nghe xong, khuôn mặt tuần tú vẫn không khỏi đỏ mặt.

Trong đầu, lại càng xuất hiện một cỗ khác thường.

Không biết như thế nào, nghĩ đến về sau chính mình phải thú Vương Phi, trong lòng Dạ Quân Lăng liền không thoải mái.

Hắn hiện tại chỉ muốn đối tốt với thiếu niên trước mắt này, chỉ muốn cùng thiếu niên này cùng một chỗ.

Đối với tâm tư Dạ Quân Lăng, Nhạc Đồng Đồng không biết, thấy Dạ Quân Lăng đỏ mặt, chỉ cho là hắn là thẹn thùng, tránh không được lại đùa cợt Dạ Quân Lăng.

Mãi đến khi chuyện nơi này đều xử lý hoàn tất, Nhạc Đồng Đồng mới đi theo Dạ Quân Lăng bọn hắn, ngồi trên xe ngựa đã chuẩn bị tốt.

Hai ngày này đã xảy ra không ít chuyện, nguyên bản nghĩ cách bắt kẻ bắt cóc, ai biết sau cùng bị người bắt đi, vừa rồi vừa chạy vừa nôn, thiếu chút nữa bị người bóp chết. Ngày hôm đó thật quá kinh tâm động phách.

Hiện giờ, Nhạc Đồng Đồng thoát khỏi nguy hiểm, chỉ cảm thấy vừa mệt vừa buồn ngủ.

Hiện tại, việc nàng muốn làm nhất đó là trở về Mộng Nguyệt điện, hảo hảo ngâm mình trong nước nóng, sau đó ngủ một ngày một đêm.

Thật sự là mệt mỏi, cho nên, thời điểm Nhạc Đồng Đồng ngồi ở trên mã xa, mí mắt một mực đánh nhau.

Nhưng nàng vẫn kiên trì chống đỡ, bởi vì có Dạ Quân Minh bọn hắn ở đây, nàng tuyệt đối không thể ngủ.

Nếu nàng không cẩn thận ngủ thiếp đi, bị Dạ Quân Minh biết được thân phận thì nên làm cái gì bây giờ! ?

Cho nên, cho dù hiện giờ có mệt thế nào, Nhạc Đồng Đồng vẫn cắn răng đứng vững.

Dạ Quân Lăng ngồi ở một bên vẫn đều lưu ý Nhạc Đồng Đồng ngồi ở bên cạnh.

Thấy dáng vẻ Nhạc Đồng Đồng không ngừng buồn ngủ, mà lại không dám ngủ, còn tưởng rằng hắn bị bắt cóc một lần, hiện tại lòng còn sợ hãi.

Vì thế, không khỏi mở miệng nói.

"Nhạc Đồng, người an tâm ngủ đi! Những kẻ bắt cóc này đã bị chúng ta bắt đi, về sau chuyện như vậy sẽ không phát sinh lần nữa, lại nói, hiện tại có ta cùng ca ca ở đây! Người cũng mệt mỏi liên hảo hảo ngủ một giấc, đợi ta gọi người xuống xe."

Nghe được Dạ Quân Lăng lời này, ý thức trên mặt Nhạc Đồng Đồng hơi kéo về một chút.

Đôi mắt đẹp đảo qua, nhìn nhìn dáng vẻ Dạ Quân Lăng quan tâm, sau cùng, ánh mắt từ từ rơi vào Dạ Quân Minh ngồi ở đối diện.

Thời điểm nhìn khuôn mặt băng sơn không chút thay đổi của Dạ Quân Minh, trong đầu Nhạc Đồng Đồng không khỏi hồi tưởng lại một màn vừa rồi phát sinh.

Nhớ lại nam tử này, một tay cầm kiếm, đem trường kiếm sắc bén kia đâm thẳng vào trong ngực lão Nhị, dáng vẻ lạnh lùng kia, ngấm lại, Nhạc Đồng Đồng đều thấy sợ hãi.

Kết quả là, Nhạc Đồng Đồng giật mình một cái, lập tức tỉnh táo lại.

Chỉ cảm thấy một dòng hàn khí từ lòng bàn chân một tác một tác lan đến đỉnh đầu.

Tuy nói, nam tử này vừa rồi làm những chuyện kia đều là xuất phát từ tự vệ, chỉ là, cuộc sống Nhạc Đồng Đồng trước kia đơn giản, ngay cả cá, gà đều không có giết qua, càng đừng nói là giết người.

Hiện giờ, Dạ Quân Minh lại giết người không chớp mắt, Nhạc Đồng Đồng trong lòng luôn luôn cảm thấy sợ hãi.

Có lẽ là nhận thấy ánh mắt Nhạc Đồng Đồng, nguyên bản Dạ Quân Minh đang ngồi ở nơi đó bẽ mầu chợp mắt, không khỏi hơi hơi mở mắt ra.

Khi chống lại đôi mắt đậm mạc như nước của Dạ Quân Minh kia, Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy giật mình, lập tức nhanh chóng buông mắt xuống, trong lòng bối rối không thôi.

Tim đập lại đột nhiên gia tốc.

Bây giờ, là bị làm sợ.

Đối với hành động vừa rồi của Nhạc Đồng Đồng, Dạ Quân Minh không phải không có nhìn đến.

Nhận thấy được thiếu niên trước mắt này đang sợ hãi, phượng mâu Dạ Quân Minh lóe ra, lập tức lại nhắm mắt lại.

Đối với hành động giữa hai người Nhạc Đồng Đồng cùng Dạ Quân Minh, Dạ Quân Lăng hoàn toàn không biết. Giờ phút này, hắn chỉ lo lắng Nhạc Đồng Đồng.

Nhạc Đồng Đồng chính lý suy nghĩ bối rối của bản thân, nhìn thấy ánh mắt che kín lo lắng của Dạ Quân Lăng vẫn rơi vào trên người nàng.

Vì thế, đôi mắt đẹp vừa nhấc, liền giật giật khóe miệng, mở miệng nói.

"Ta còn chưa phải mệt chết đi, dù sao chúng ta cũng sắp đến."

Lại nói, có nam tử trước mặt này ở đây, nàng cũng không dám ngủ.

Đương nhiên, lời này Nhạc Đồng Đồng là nói ở trong lòng.

Kết quả là, trong xe ngựa, người nào cũng không nói nữa.

Có lẽ là cảm thấy Nhạc Đồng Đồng mệt mỏi, Dạ Quân Lăng không nói gì nữa.

Dạ Quân Minh cũng là một người kiệm lời, càng không cần phải nói.

Đến như Nhạc Đồng Đồng, nàng vì không muốn để chính mình ngủ quên, đành phải vén màn lên, không ngừng nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Nhìn xe ngựa xuyên qua rừng cây rậm rạp, một hồi lâu sau mới đến đường cái kinh thành.

Nhạc Đồng Đồng mới biết được, thì ra địa phương giam giữ bọn hắn vừa rồi lại là vùng ngoại ô phía tây kinh thành.

Đó là một địa phương phi thường hoang vắng, bình thường cũng có rất ít người qua bên kia.

May mắn Dạ Quân Minh bọn hắn có thể đứng lúc đuổi tới, bằng không, tiếp qua một khắc, bọn hắn liền bị đưa đến Cung Quốc, có lẽ rốt cuộc không về được.

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng không khỏi ngẩng đầu, nhìn nhìn Dạ Quân Minh ngồi ở đối diện nàng, môi đỏ mở ra, mở miệng nói.

"Vừa rồi, Quân công tử, thật sự là cảm ơn ngươi, nếu không phải ngươi đứng lúc đuổi tới, ta chỉ sợ đã bị người bán đi Cung Quốc."

Nhạc Đồng Đồng mở miệng, thành tâm nói lời cảm tạ.

Dù sao, bất kể như thế nào, đều là Dạ Quân Minh cứu nàng.

Nếu không phải Dạ Quân Minh đứng lúc đuổi tới, nàng hiện tại có lẽ đang trên đường đến Cung Quốc, ngày sau khẳng định sống không bằng chết.

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Minh nguyên bản bẽ mặt chộp mắt, chỉ hơi hơi mở mắt ra.

Nhàn nhạt nhìn quét Nhạc Đồng Đồng liếc mắt một cái, lập tức, phượng mâu thấp liễm, nhàn nhạt nói.

"Việc nhỏ."

Vừa mới nói xong, nguyên bản xe ngựa chậm rãi hướng phía trước chạy tới đột nhiên ngừng lại.

Dạ Quân Minh thấy vậy, không nói thêm gì, thân thể vừa động, nhanh chóng nhảy xuống xe ngựa.

Đối với dáng vẻ Dạ Quân Minh lãnh mạc lạnh nhạt, Dạ Quân Lăng giống như đã sớm thành thói quen.

Thấy Nhạc Đồng Đồng vẫn ngu ngơ ở nơi đó, không khỏi mở miệng nói.

"Nhạc Đồng, nhà ngươi ở chỗ nào, chúng ta đưa ngươi trở về!"

"Ngạch, cái này không cần, tự ta trở về là được."

Nghe được Dạ Quân Lăng lời này, Nhạc Đồng Đồng lập tức phục hồi tinh thần, mở miệng nói.

Dạ Quân Lăng nghe vậy, mày lập tức nhấn lại.

Dạ Quân Lăng không phải một người giấu được tâm tư, hơn nữa trong lòng có cái gì đều nói cái đó.

Giờ phút này cũng là một dạng.

"Nhạc Đồng, ngươi thật sự thật thần bí nha! Chúng ta nhận thức lâu như vậy, ngươi cũng không chịu nói cho ta biết nhà ngươi tới cùng ở nơi nào, chẳng lẽ, ngươi không tin nhiệm người bằng hữu này sao! ?"

"Ngạch. . . . ."

Nghe được giọng điệu Dạ Quân Lăng nén giận, Nhạc Đồng Đồng sừng sốt, lập tức môi đỏ mở ra, mở miệng nói.

"Kia Quân nhị công tử, nhà ngươi ở nơi nào, nếu như ngươi nói cho ta biết ta sẽ nói cho ngươi biết."

"Ngạch. . . . ."

Bây giờ, đổi lại là Dạ Quân Lăng ghen lời.

Dù sao, hắn xem ý tứ hoàng huynh cũng không muốn nhanh như vậy nói ra thân phận bọn họ trước mắt thiếu niên này.

Tuy hắn cảm thấy cho dù nói cho thiếu niên này thân phận bọn hắn cũng không có gì.

Hiện tại, đối với đôi mắt Nhạc Đồng Đồng che kín trên tức, trên mặt Dạ Quân Lăng ㄟ, lập tức không khỏi sờ sờ đầu, cười ha ha mở miệng cười nói.

"Hô hô, một khi đã như vậy, chúng ta cũng không hỏi."

"Uh, các ngươi trở về đi, ta cũng nên trở về."

Nói xong lời này, Nhạc Đồng Đồng liền nhảy xuống xe ngựa.

Mắt đẹp nhìn quét bốn phía.

Giờ phút này, bọn hắn đã về tới kinh thành, trên đường cái, người đến người đi.

Mà còn, sắc trời cũng không còn sớm, nàng đã một ngày một đêm không trở về, cũng không biết Thúy Nha trong hoàng cung lo lắng thành cái dạng gì.

Trong lòng suy tính, Nhạc Đồng Đồng liền cùng Dạ Quân Lăng bọn hắn nói lời từ biệt.

Dạ Quân Lăng thấy Nhạc Đồng Đồng bỏ đi đành phải lưu luyến không rời vẫy tay chào tạm biệt.

"Vậy Nhạc Đồng, chúng ta lần sau gặp lại."

"Uh, lần sau gặp."

Nghe được Dạ Quân Lăng mà nói, Nhạc Đồng Đồng lập tức mở miệng đáp ứng.

Lập tức, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, thân hình Dạ Quân Minh như điện, nhanh chóng nhảy lên xe ngựa.

Chỉ là, trước khi đi, một đôi phượng mâu đậm mạc, lại nhàn nhạt nhìn quét nàng liếc mắt một cái.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Hô hấp nhân tạo

Khi tiếp xúc đến ánh mắt đậm mạc của Dạ Quân Minh, mặt Nhạc Đồng Đồng ngẩn ra.

Chỉ là rất nhanh, Dạ Quân Minh liền thu hồi ánh mắt, giống như vừa rồi cái nhìn kia chỉ là vô ý thôi. . . . .

Mãi đến khi Dạ Quân Minh bọn hắn đã ly khai, Nhạc Đồng Đồng mới hồi phục tinh thần lại.

Nhớ lại Thúy Nha trong hoàng cung đang chờ nàng, lập tức yên tâm bước đi hướng tới hoàng cung. . . . .

.....

Thời điểm Nhạc Đồng Đồng trở lại hoàng cung, Thúy Nha nhìn đến Nhạc Đồng Đồng rất cục bình an trở về lại càng khóc thành lệ nhân.

Nước mắt óng ánh trong suốt kia như là hạt châu bị chặt đứt tuyến lệ, tuôn rơi không dứt.

"Hu hu, Thái hậu nương nương, người rốt cục trở lại, tôi hôm qua người tới cùng đi nơi nào! ? Nô tỳ rất lo cho người, sợ Thái hậu nương nương người ở bên ngoài xảy ra chuyện, hu hu. ...."

Nghe Thúy Nha nói, lại thấy nàng khóc hai mắt đầm lệ, trong lòng Nhạc Đồng Đồng cảm động vô cùng, không khỏi mở miệng nói.

"Thực xin lỗi Thúy Nha, làm người lo lắng."

"Hu hu, Thái hậu đây là như thế nào nói, nô tỳ đâu nào nhận nổi! ? Chỉ cần Thái hậu nương nương người về sau không như vậy thì tốt rồi."

Nghe được Nhạc Đồng Đồng giải thích, Thúy Nha lập tức sợ tới mức kinh sợ, thụ sủng nhược kinh.

"Được rồi, Ai gia biết rõ, nếu Ai gia đã trở lại, chúng ta trở về đi thôi! A..., đúng rồi, tôi hôm qua Ai gia không có ở đây, không phát sinh chuyện gì đi! ? Có người biết Ai gia không có ở hoàng cung sao! ?"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, Thúy Nha lập tức chi tiết bẩm báo.

"Thái hậu nương nương tôi hôm qua không có ở đây, trái lại không ai biết."

"Uh, như vậy là được, chúng ta trở về đi!"

.....

Sau khi hồi cung, Nhạc Đồng Đồng mỗi ngày đều an phận thủ thường ở trong hoàng cung, cũng không có ý tứ xuất cung.

Bất quá, cho dù nàng không xuất cung, tin tức bên ngoài tự nhiên có người sẽ nói cho nàng.

Nghe nói, toàn bộ kẻ bắt cóc đã bị bắt, những thiếu niên thiếu nữ vô tội bị bắt đã an toàn đưa về nhà.

Cho dù tìm trở về chỉ sợ cũng đã lọt vào cảnh ngộ bất hạnh.

Chỉ là, những chuyện này vô pháp ngăn cản, có lẽ đó là số mạng bọn hắn.

Nhạc Đồng Đồng thở dài một tiếng, từ từ thu hồi ánh mắt.

Giờ phút này nhưng vào giữa trưa, Nhạc Đồng Đồng vừa mới nếm qua bữa trưa, giờ phút này đang trong ở đình hóng mát tiền đình Mộng Nguyệt điện thưởng hoa.

Trong hoàng cung xanh vàng rực rỡ, mỗi một chỗ đều đẹp như thi họa, chỉ là xem lâu cũng thấy ngấy.

Mỗi lúc này, Nhạc Đồng Đồng đặc biệt hoài niệm TV, máy tính thế kỷ hai mươi mốt, nếu có máy tính, cho dù mỗi ngày ở nhà cũng sẽ không quá buồn tẻ.

Nhưng hiện tại, nàng chỉ sợ không thể trở về.

Ngẫm lại, Nhạc Đồng Đồng không khỏi thở dài một hơi.

Thúy Nha một bên hầu hạ thấy Nhạc Đồng Đồng cả ngày đều than thở, trên mặt rõ ràng viết mấy chữ to ‘ta rất buồn tẻ’, thấy vậy, tình mâu nhất chuyển, Thúy Nha lập tức tiến lên mở miệng đề nghị.

"Thái hậu nương nương nếu buồn chán, không bằng chúng ta ra ngoài đi dạo một chút đi! Nghe nói hôm nay hoàng cung có tiến cống nhiều hoa sơn trà, không bằng nô tỳ đỡ Thái hậu nương nương đi thưởng hoa! ?"

Đối với đề nghị của Thúy Nha, kỳ thật Nhạc Đồng Đồng cũng không có hứng thú.

Dù sao, bên trong hoàng cung kỳ hoa dị thảo nhiều không kể xiết, thường xuyên có hoa đẹp có lạ tiến cống, nàng mới đầu vẫn cảm thấy tươi mới, chỉ là thấy nhiều cũng ngấy.

Chỉ là, thấy đáng về Thúy Nha tràn đầy chờ mong quan tâm, Nhạc Đồng Đồng cũng không nỡ phụ hảo ý của nàng, đành phải gật gù đầu, nói.

"Vậy được rồi, chúng ta đi một chút."

Nói xong lời này, Nhạc Đồng Đồng liền đứng lên, mang theo Thúy Nha đi về phía trước.

Nhạc Đồng Đồng một bên thưởng thức cảnh sắc bốn phía, một bên nghe Thúy Nha lúi rúi nói tin mới phát sinh ngoài cung hôm nay.

Những cung nữ này, ngày thường ở hoàng cung cũng thật sự nhàm chán, cho nên yêu thích nhất là các loại bát quái.

May mắn Nhạc Đồng Đồng cũng không chán ghét, cho nên nghe được trái lại không biết nhàm chán.

Vì thế, hai người vừa đi vừa nói, chỉ chốc lát sau liền tới ngự hoa viên.

Chỉ thấy ngự hoa viên hôm nay vừa mới tiến cống hoa son trà.

Hoa son trà tại triều đại này là một loại danh hoa phi thường trân quý hiếm có.

Cũng chỉ có ở hoàng cung này mới bày đặt hoa son trà.

Giờ phút này là mùa hoa son trà nở rộ.

Phóng mắt nhìn đi, chỉ thấy ngự hoa viên trăm hoa đua nở, hồng như hỏa, bạch giống như học, lam trắng thiên, tư sắc cao quý, hồng nhạt xinh đẹp.

Thanh phong nhẹ thổi, hương thơm xông vào mũi, bách hoa lay động, thoạt nhìn giống như một đám tiên nữ mỗi người mỗi vẻ đang nhảy múa động lòng người.

Giữa những đóa hoa, càng thêm không ít thái điệp vỗ cánh bay lượn, khiến cho tất cả ngự hoa viên tăng thêm mỹ lệ sức sống.

Nguyên bản Nhạc Đồng Đồng không cảm thấy hứng thú cho lắm, nhìn cảnh sắc đẹp như vậy, tâm tình không khỏi trở nên vui vẻ không ít.

"Những hoa son trà này nở thật xinh đẹp!"

"Đó là tự nhiên! Hoa son trà chính là quốc hoa của Thương Minh quốc chúng ta, tự nhiên xinh đẹp!"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng nói, Thúy Nha lập tức trả lời.

Giữa trán cũng có chút đắc ý tự hào.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, không khỏi hé miệng cười.

"Kia có người xinh đẹp nha!"

Nhạc Đồng Đồng mở miệng, giữa trán tất cả trêu tức chỉ ý.

Thúy Nha nghe vậy, trên mặt sừng sốt, thời điểm tiếp xúc đến đôi mắt trêu đùa của Nhạc Đồng Đồng, trên mặt lập tức ửng đỏ, ánh mắt vọng hướng Nhạc Đồng Đồng lại càng mang giận dữ cùng xấu hổ.

"Thái hậu nương nương, người như thế nào cứ thích đùa cợt nô tỳ nha!"

Gặp Thúy Nha khó xử đỏ mặt dậm chân, Nhạc Đồng Đồng nhin không được ha ha cười.

Tiểu nha đầu này, như thế nào dễ dàng thẹn thùng như vậy, thật sự là vô cùng đáng yêu.

Nhìn thấy Nhạc Đồng Đồng đùa cợt, Thúy Nha thần tình khó xử, sau cùng nghĩ muốn tiếp tục, vì thế, thấy phía trước có lương đình, liền lập tức mở miệng nói.

"Thái hậu nương nương, người trước đi ngồi một chút đi! Nô tỳ đi lấy chút trà bánh người thích ăn tới."

"Uh, đi thôi!"

Nghe được Thúy Nha lời này, Nhạc Đồng Đồng chỉ nhẹ nhàng gật gật đầu.

Sau khi Thúy Nha vội vàng rời khỏi, chính mình cũng hướng tới lương đình phía trước cách đó không xa đi đến.

Chỉ thấy kia lương đình xây bên cạnh một cái hồ nước.

Cửu khúc cầu đá, quanh co khúc khuỷu, tinh diệu tế trác.

Phía dưới hồ nước liềm diêm, trong suốt thấy đáy, trong đó, không ít cá đang bơi qua bơi lại.

Như vậy tự tại, tiêu dao!

Một bên từ từ thưởng thức cá trong hồ, một bên từ từ đi qua cầu bạch ngọc, thời điểm Nhạc Đồng Đồng đi tới lưng đình liền ngồi trên tay vịn, cúi đầu nhìn mặt nước.

Nhìn ảnh ngược chính mình trên mặt hồ, Nhạc Đồng Đồng bỗng nổi lên tính trẻ con, bắt đầu đối với hồ nước làm mặt quỷ.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nguyên bản tinh xảo không thôi lại làm ra đủ loại mặt quỷ, chính mình cũng nhịn không được bị đùa đến ha ha cười.

Không thể tưởng được khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc này thời điểm làm mặt quỷ cũng dễ cười như vậy.

Nhạc Đồng Đồng trong lòng suy nghĩ, đột nhiên, bên cạnh ảnh ngược của nàng xuất hiện thêm một cái mặt quỷ.

Nhạc Đồng Đồng thấy, lập tức dọa người nhảy dựng.

Đôi mắt đẹp mở lớn, nhịn không được hút một ngụm khí lạnh.

Lập tức, như là nghĩ đến cái gì, lập tức quay đầu nhìn lại.

Một mặt quỷ gà chọi đầu lưỡi thật dài xuất hiện trước mặt nàng.

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng sợ tới mức nhịn không được quát to một tiếng, lập tức theo bản năng đưa chân hướng phía trước đá qua.

Hành động này của Nhạc Đồng Đồng chỉ là theo bản năng, căn bản nghĩ cũng không có nghĩ nhiều.

Dù sao, đang êm đẹp, đột nhiên bên cạnh xuất hiện thêm mặt quỷ xấu xí như vậy, đối người nào cũng đều giật mình.

Nhạc Đồng Đồng đưa chân dùng lực đá, bên tai Nhạc Đồng Đồng lập tức truyền đến ‘ò!’ một tiếng.

Thanh âm kia quen thuộc như thế, thật giống như là. . . . .

Nghe vậy, ngay sau đó, Nhạc Đồng Đồng như là nghĩ đến cái gì, chỉ là, lúc này đã muộn rồi.

Chỉ thấy, thiếu niên bên cạnh nàng đã bị một đá trùng điệp này, cả người lao đảo vài bước về phía sau, thân thể mất cân bằng liền ngã ra sau.

Vừa lúc, ở phía sau thiếu niên là hồ nước sâu không thấy đáy. . . . .

Theo ‘phù phù’ một tiếng, nhất thời bọt nước văng khắp nơi, khơi dậy từng trận gợn sóng.

Nhìn Dạ Quân Lăng rơi xuống hồ toàn thân chặt vật, Nhạc Đồng Đồng sững sốt, lập tức nhịn không được ôm bụng cười lăn lộn.

"Hô hô, thi ra là nguoi! Nguoi xứng đáng, cư nhiên nhìn mặt cười ta!"

Nhìn Dạ Quân Lăng bình thường luôn luôn ăn mặc trang điểm xinh đẹp, giờ phút này vô cùng chặt vật rơi xuống nước, Nhạc Đồng Đồng liền nhịn không được vui vẻ.

Trái ngược với Nhạc Đồng Đồng cười xinh đẹp, Dạ Quân Lăng rơi xuống hồ không ngừng vươn tay ra, không ngừng vùng vẫy.

"Nha, cứu mạng, cứu mạng, ta không biết bơi. . . . ."

Nghe được Dạ Quân Lăng lời này, Nhạc Đồng Đồng nguyên bản ha ha cười, lúc này mới phát hiện Dạ Quân Lăng Chân không biết bơi.

Nhìn Dạ Quân Lăng không ngừng vùng vẫy ở trong hồ, cũng sắp chìm xuống, trên mặt sững sốt, lập tức không nghĩ ngợi, cả người lập tức nhảy xuống.

Theo ‘phù phù’ một tiếng, bọt nước văng khắp nơi, Nhạc Đồng Đồng đã nhảy vào trong hồ nước lạnh lẽo kia, hơn nữa hướng tới Dạ Quân Lăng bên kia nhanh chóng bơi qua.

Nhìn Dạ Quân Lăng không ngừng vùng vẫy trong hồ, Nhạc Đồng Đồng lập tức thân thủ kéo áo của hắn, nâng đầu hắn lên khỏi mặt nước kéo ra ngoài.

"Nguoi không nên lộn xộn, thả lỏng, ta kéo nguoi lên bờ!"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, nguyên bản Dạ Quân Lăng sợ tới mức không ngừng vùng vẫy lại lập tức đình chỉ vùng vẫy, tùy ý Nhạc Đồng Đồng kéo áo của hắn, sau đó hướng tới bờ bơi đi.

Mãi đến một lúc sau, Nhạc Đồng Đồng mới đưa Dạ Quân Lăng lên bờ.

Chỉ là khi đó, Dạ Quân Lăng người đã hôn mê rồi.

Nhìn khuôn mặt tuần tú Dạ Quân Lăng trắng xanh, cả người cũng bất tỉnh nhân sự, Nhạc Đồng Đồng sợ hãi.

"Này, người, người không phải đã chết đi! ? Người không cần làm ta sợ nha!"

Một bên lay lay Dạ Quân Lăng nằm ở trên cỏ, Nhạc Đồng Đồng sợ tới mức bắt đầu bối rối.

Vừa rồi, nàng chỉ là vô ý đá hấn xuống, cũng không muốn hấn chết.

Nếu hấn chết, mình không phải thành hung thủ giết người! ?

Càng nghĩ, Nhạc Đồng Đồng càng sợ hãi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn che kín thủy châu lại lập tức trắng xanh một mảnh.

Lay động Dạ Quân Lăng thật lâu cũng không thấy Dạ Quân Lăng tỉnh lại, Nhạc Đồng Đồng bối rối qua đi, rốt cục nghĩ tới cái gì, mắt đẹp mở lớn, lập tức mở miệng kinh hô một tiếng.

"Nha, có! Hô hấp nhân tạo! Đúng, hô hấp nhân tạo! Ta như thế nào liền không có nghĩ đến!"

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậ Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Hô hấp nhân tạo 2

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng lập tức nghĩ nghĩ ở trong đầu các bước hô hấp nhân tạo, lập tức thân thủ mở miệng Dạ Quân Lăng ra, một tay đặt ở ngực Dạ Quân Lăng đè nặng, sau cùng, lại hít lượng khí lớn, tiện hướng tới miệng Dạ Quân Lăng che qua đi.

Giờ phút này, Nhạc Đồng Đồng một lòng chỉ vì cứu Dạ Quân Lăng, cái gì cũng không nghĩ nhiều.

Cho nên, tự nhiên không chú ý tới, thời điểm đôi môi của nàng phủ lên môi Dạ Quân Lăng, nguyên bản hai tròng mắt Dạ Quân Lăng nhắm chặt đột nhiên mở ra!

Ánh mắt vọng hướng Nhạc Đồng Đồng lại che kín nồng đậm rung động cùng không dám tin.

Vừa rồi, hấn nhất thời nhàm chán, nhớ lại hoàng cung hôm nay tiến cống không ít hoa sơn trà, vì thế liền muốn tới xem.

Ai biết, xa xa đã nhìn thấy một cái bóng dáng quen thuộc ở trong lương đình.

Đến gần mới phát hiện, người này không phải người khác, đúng là mẫu hậu trên danh nghĩa của hấn.

Tuy nói mấy ngày trước hấn đến Mộng Nguyệt điện vui vẻ thiếu nường cùng nữ nhân này.

Chỉ là về sau hoàng huynh lại nhắc nhở hấn, nữ nhân này tâm hoài bất quỷ, dặn hấn đề phòng nữ nhân này một chút.

Về sau Dạ Quân Lăng ngắm lại, cũng hiểu được lời nói hoàng huynh không giả.

Dù sao, trước đây nữ nhân này sờ tác sờ vi, mọi người đều có thể thấy.

Không có lý do gì sau khi phụ hoàng qua đời liền biến thành một người khác.

Trừ phi nàng là Thái Hậu giả, có người giả trang thành nàng.

Bằng không, nữ nhân này trước đây lòng dạ rắn rết như vậy, đang êm đẹp như thế nào tựa như trở thành một người khác! ?

Vì thế, mấy ngày này, hấn không còn đi qua Mộng Nguyệt điện.

Nữ nhân này cũng rất ít tới ngự hoa viên đi lại.

Cho nên mấy ngày này hấn cũng không gặp mặt.

Giờ phút này, nhìn đến nữ tử này ngồi ở trong lương đình hóng mát, Dạ Quân Lăng tính toán xoay người ly khai.

Chỉ là, thân thể hấn mới nhất chuyển, hai chân mới bước ra một bước, lại ngừng lại.

Hành động này là theo bản năng, giống như trong đầu hẳn có chút không nở ly khai.

Vì thế, Dạ Quân Lăng liền xoay người qua, hướng tới Nhạc Đồng Đồng bên kia đi đến, tính toán nhìn xem Nhạc Đồng Đồng tới cùng đang làm cái gì.

Hắn đến nơi đây lâu như vậy, nàng như thế nào cũng không nhận ra, chẳng lẽ bên trong hồ nước có gì đó thú vị hấp dẫn nàng sao! ?

Xuất phát từ tò mò, Dạ Quân Lăng liền rón ra rón rén đi qua.

Con người đen chột tất, cúi đầu nhìn lại.

Khi thấy mặt quý trong nước mới bừng tỉnh đại ngộ.

Nguyên lai cái nữ nhân này đang đối với ảnh ngược trong nước làm mặt quý!

Thấy vậy, Dạ Quân Lăng liền nổi lên ý muốn chọc ghẹo.

Liền tới bên người Nhạc Đồng Đồng làm một cái mặt quý, vốn là tính hù dọa cái nữ nhân này một phen.

Về sau, hẳn thật đúng là dọa đến nữ nhân này, chỉ là, Dạ Quân Lăng nghĩ tới tình tiết phía trước, lại không thể tưởng được phát triển phía sau.

Phản ứng nữ nhân này cư nhiên lớn như vậy, một cước liền đá hẳn rơi xuống hồ.

Theo ‘phù phù’ một tiếng, bọt nước văng khắp nơi, Dạ Quân Lăng khi đó phản ứng không kịp, liền tục uống vào mấy ngụm nước hồ, trong lòng ảo não không thôi, ngay sau đó tính toán bơi lên bờ.

Ai biết, lúc này lại nghe được trong lương đình truyền đến cười ha ha.

Nhìn nữ nhân trong lương đình, sau khi đá mình xuống hồ, một chút áy náy cũng không có, ngược lại đang cười ha ha, Dạ Quân Lăng tức giận liền muốn chọc ghẹo.

Vì thế, Dạ Quân Lăng lập tức làm ra một hành động hoảng loạn, hô to cứu mạng.

Hừ!

Nàng cư nhiên đùa cợt hắn, như thế hẳn liền muốn hảo hảo chọc ghẹo nàng một phen!

Trong lòng suy nghĩ, Dạ Quân Lăng lại càng không ngừng ở trong nước làm ra dáng vẻ vùng vẫy.

Quả nhiên, nữ nhân trong lương đình bị hắn lừa gạt, ngay sau đó liền ‘phù phù’ một tiếng nhảy xuống.

Cái gọi là diễn trò phải diễn cho chót, sau khi Dạ Quân Lăng được Nhạc Đồng Đồng kéo lên bờ, liền lập tức nhắm chặt mắt, làm ra dáng vẻ hôn mê bất tỉnh, chỉ muốn dọa dọa Nhạc Đồng Đồng.

Dù sao, hẳn đường đường là Vương gia, lớn như vậy còn chưa từng bị người đá xuống hồ!

Trong lòng buồn bực nhớ lại, Dạ Quân Lăng cũng đang chờ mong phản ứng của nữ nhân này.

Nàng là bị dọa khóc, hay là sẽ lãnh huyết vô tình như trước kia, bỏ mặc hắn! ?

Nếu như hoàng huynh nói, nữ nhân này giờ phút này là có mục đích, như thế sau khi hắn té xỉu, phản ứng của nữ nhân này hẳn là chân thực nhất.

Trong lòng tò mò, Dạ Quân Lăng tuyệt đối thật không ngờ phản ứng kế tiếp của Nhạc Đồng Đồng, hoàn toàn vượt ngoài ngoài dự đoán của hắn.

Dạ Quân Lăng chỉ cảm thấy miệng mình bị người lộn mở, ngay sau đó trong ngực bị một đôi tiểu thủ đè ép.

Dạ Quân Lăng lại vẫn buồn bực, nữ nhân này tới cùng muốn làm cái gì.

Ngay sau đó, một đôi môi mềm mại bao trùm trên miệng hắn, Dạ Quân Lăng cả người lập tức giống như bị kinh lôi, trực tiếp rung động tại chỗ.

Con người đen phút chốc mở lớn, trùng lớn như chuông đồng, mâu thuẫn tất cả là rung động cùng không dám tin.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc gần trong gang tấc, tim Dạ Quân Lăng lại ‘bang bang ầm’ nhảy lên.

Tim đập rất nhanh, giống như thiên quân vạn mã đang lao nhanh.

Trời ạ!

Hắn đây là đang nằm mơ hay là nhìn lầm rồi! ?

Nữ nhân này, cư nhiên. . . . . Hôn hân! ? ? ?

Trong lòng Dạ Quân Lăng kích động.

Trong lúc này, chỉ cảm thấy đại não có khoảng khắc trống rỗng.

Đợi đến lúc phục hồi tinh thần lại ngạc nhiên phát hiện, chính mình đối với cái hôn này nhất điểm cũng không chán ghét.

Nói đến buồn cười, nếu là một tháng trước, hẳn quả thực nhìn liếc mắt một cái cũng cảm thấy ghét bỏ cùng ghê tởm.

Vì vậy nữ nhân, cho tới nay ở trong cảm nhận của hắn đều là một nữ tử rắn rết tâm ngoan thủ lạt, lãnh huyết vô tình.

Trong hoàng cung, càng thêm không ít phi tần cung nhân đã bị nàng giết hại.

Cho nên khi mỗi người nói đến cái nữ nhân này đều biến sắc.

Chỉ là hiện tại. . . . .

Khi môi nữ nhân này nhẹ nhàng bao trùm trên miệng hắn, Dạ Quân Lăng chỉ cảm thấy, thì ra môi nữ nhân là mềm mại như thế, mềm mại, say nồng.

Giống như tơ lụa mềm mại, lại giống như lông chim nhẹ nhàng quét qua đôi môi, mềm nhẹ vô cùng.

Lại như là mật đường ngọt ngào, ngọt nhập tâm nhập phế. . . . .

Nếu nếu có thể, Dạ Quân Lăng hi vọng, giờ khắc này, chính là vĩnh hằng. . . . .

Dạ Quân Lăng trong lòng suy nghĩ, ánh mắt vọng hướng nữ tử trước mắt lại càng thêm si mê mà ngay cả chính hắn cũng không phát hiện.

Trong lòng lại càng có cái gì đó đang mọc rễ, nảy mầm, hắn lại hoàn toàn không biết.

Đối với tâm tư Dạ Quân Lăng, Nhạc Đồng Đồng nhất điểm cũng không biết.

Giờ phút này, tất cả đầu óc nàng đều chỉ có một ý niệm, chính là không thể để cho Dạ Quân Lăng gặp chuyện không may, bằng không, nàng sẽ thành hung thủ giết người, cho nên, Dạ Quân Lăng, ngươi tuyệt đối không thể chết!

Trong lúc Nhạc Đồng Đồng đang khẩn cầu, đột nhiên, một đạo tiếng nói băng lãnh trầm thấp phút chốc vang lên từ sau lưng nàng——

"Các ngươi, tới cùng đang làm cái gì! ?"

Nam tử mở miệng, thanh âm giống như gió lạnh trời đông giá rét thẳng chập thối qua, làm cho người ta toàn thân không khỏi chấn động.

Nhạc Đồng Đồng nguyên bản đang lo lắng hô hấp nhân tạo cho Dạ Quân Lăng, vừa nghe đến thanh âm bất thành linh, sợ tới mức rung mình một cái, một cổ bất an nhanh chóng trào lên trong lòng.

Bởi vì, đạo thanh âm này quen thuộc như thế, thật giống như là. . . . .

"Dạ Quân Minh!"

Nhạc Đồng Đồng từ từ quay đầu, thời điểm thấy rõ ràng phía sau chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một nam tử, đôi mắt đẹp mở lớn, lập tức hô nhỏ một tiếng.

Trời ạ!

Dạ Quân Minh hắn khi nào thì xuất hiện ở nơi này! ?

Trong lòng Nhạc Đồng Đồng rung động.

Ánh mắt lại càng gắt gao rơi vào trên người Dạ Quân Minh.

Chỉ thấy nam tử toàn thân long bào mình hoàng sắc, càng thêm nổi bật đáng người thon dài cao ngất, quý khí bức người!

Chỉ là, trên tuấn nhan mị mị, nhưng là mày kiếm cau chặt, hai tròng mắt nén giận.

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng rút cục minh bạch.

Thì ra ánh mắt cũng có thể giết người.

Ánh mắt sắc bén nén giận kia rơi vào trên người nàng, Nhạc Đồng Đồng giống như cảm giác được một đại đao vô hình thẳng tắp bổ tới nàng.

Sợ tới mức trong lòng Nhạc Đồng Đồng phát sợ, sợ hãi không thôi.

Trong đầu mắt lại hiện lên chuyện đã xảy ra mấy ngày trước đây.

Nhớ lại, trường kiếm trong tay nam tử biến mất vào trong ngực đại hán, hành động kia tuyệt (ngoan tuyệt) như vậy, giống như giết chết chỉ là một con kiến.

Hiện giờ, dáng vẻ này của Dạ Quân Minh giống như muốn đem nàng giết chết, thật sự quá mức dọa người rồi!

Nhạc Đồng Đồng trong lòng sợ hãi không thôi.

Trái ngược với Nhạc Đồng Đồng thần tình ngạc nhiên, Dạ Quân Minh giờ phút này lại chứa một đôi mắt không dám tin cùng phần nộ trùng mắt nàng.

Vừa rồi phê duyệt xong tấu chương, Dạ Quân Minh cảm thấy mệt mỏi liền tính toán đi dạo ngự hoa viên một chút, ai biết, đi tới bên này, xa xa lại nhìn đến động tĩnh bên này.

Chỉ là lúc ấy hán cách xa bên này, chỉ nhìn thấy có hai người ở trong nước, lại nhìn không tới dung mạo.

Xuất phát từ tò mò, Dạ Quân Minh liền hướng tới bên này, ai biết, nhìn đến, lại là một màn như vậy.

Nhìn nữ nhân này cư nhiên không để ý giữa ban ngày ban mặt làm ra chuyện như vậy, hơn nữa đối tượng không phải ai khác, chính là thân đệ đệ duy nhất của hán.

Thấy vậy, Dạ Quân Minh lại càng tức sùi bọt mép, nổi trận lôi đình.

Một năm trước Phụ Hoàng tin lời quốc sư mê hoặc, nói nữ nhân này chính là mệnh mẫu nghi thiên hạ, chỉ cần lập nàng làm hậu liền có thể khiến cho quốc gia mưa thuận gió hoà, quốc thái dân an.

Khi đó, Dạ Quân Minh đã biết, nữ nhân này không phải người lương thiện.

Bất đắc dĩ, lúc ấy Phụ Hoàng tin lời quốc sư, lại bị dung mạo nữ nhân này mê hoặc, từ lúc bắt đầu nữ nhân này liên quan sủng lục cung, không người có thể địch!

Nữ nhân này rất đẹp, đẹp làm cho người ta kinh diễm

Chỉ là, nàng tàn nhẫn, tựa như mỹ mạo của nàng, làm cho người ta kinh hồn táng đảm.

Dạ Quân Minh vẫn đều biết điểm này.

Chỉ là, chỉ cần nữ nhân này không chạm đến điểm máu chốt của hán, hán đều có thể mở một con mắt, nhắm một con mắt với nàng.

Dù sao, trong hoàng cung này có ai là không chút tâm cơ, tự cho là trong sạch như giấy trắng! ?

Chỉ là hiện giờ, nữ nhân này lại làm ra chuyện như vậy với thân đệ đệ duy nhất của hán, Dạ Quân Minh thật sự là nhìn không được.

Nữ nhân chết tiệt này!

Dạ Quân Minh trong lòng tức giận không thôi, đồng mâu vọng hướng Nhạc Đồng Đồng tựa như hai đóa hừng hực lửa giận đang thiêu đốt.

Bị ánh mắt che kín tức giận lửa giận của Dạ Quân Minh hung hăng trừng mắt, Nhạc Đồng Đồng sợ tới mức thở cũng không dám thở mạnh.

Nhưng mà, ngay sau đó, Nhạc Đồng Đồng như là nghĩ đến cái gì, sau khi phục hồi tinh thần lại, lập tức đối với Dạ Quân Minh kinh hô hô.

"Nhanh, mau truyền ngự y, Quân Lăng ngạt nước ! ! !"

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãng Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Hô hấp nhân tạo 3

Nhạc Đồng Đồng mở miệng hô to, giữa trán tất cả là bối rối cùng lo lắng.

Nguyên bản Dạ Quân Minh tức giận không thôi, vừa nghe đến Nhạc Đồng Đồng lời này, phượng mâu mang theo phần nộ không khỏi nhẹ nhàng nhất liềm, hướng tới Dạ Quân Lăng vẫn như cũ nằm trên mặt đất nhìn lại.

Chỉ thấy Dạ Quân Lăng toàn thân ướt đẫm nằm trên mặt đất, dáng vẻ nhìn như là một bộ hôn mê bất tỉnh.

Chỉ là, mí mắt kia không ngừng chuyển động lại biểu hiện ra hắn đang giả bộ hôn mê. . . . .

Người đệ đệ này của hắn, hắn là người hiểu nhất. Cho nên, Dạ Quân Minh cẩn thận suy nghĩ liền biết là chuyện gì xảy ra.

Chỉ là, nghĩ đến chuyện Nhạc Đồng Đồng vừa rồi làm với Dạ Quân Lăng, phượng mâu nhủ lại, không khỏi mở miệng nói.

"Người biết rõ hắn chìm, vậy người vừa rồi đang làm gì hắn! ?"

Dạ Quân Minh mở miệng, trong giọng nói tràn đầy chất vấn cùng không vui.

Nhạc Đồng Đồng nghe vậy, biết Dạ Quân Minh khẳng định là hiểu lầm, lập tức mở miệng giải thích.

"Vừa rồi, Ai gia là hô hấp nhân tạo cho hắn."

"Hô hấp nhân tạo! ?"

Nghe được từ ngữ mới mẻ, Dạ Quân Minh mày nhăn lại, mâu trung xẹt qua một tia khó hiểu.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, trong lòng biết Dạ Quân Minh không rõ ý tứ này, lập tức mở miệng nói.

"Đúng vậy, nếu có người chìm, người một bên đè ngực của hắn, một bên thổi khí vào miệng hắn, làm như vậy có thể đẩy nước từ trong người chết đuối ra. . . . . Người, hiểu ý tứ Ai gia không! ?"

Nhạc Đồng Đồng giải thích hơn nửa ngày, thấy Dạ Quân Minh vẫn vẻ mặt thờ ơ đứng ở nơi đó, trong lòng lại là lo lắng, lại là nghi hoặc.

Như thế nào Dạ Quân Minh này giống như một chút cũng không lo lắng cho đệ đệ mình! ?

Dạ Quân Lăng còn đang hôn mê! Hắn lại trấn định đứng ở nơi đó, quả thực làm cho người ta không thể tưởng tượng!

Ngay lúc Nhạc Đồng Đồng nghi hoặc hết sức, Dạ Quân Minh nguyên bản trầm mặc không nói, sau khi suy nghĩ một khắc, lập tức môi mím mở ra, âm thanh lạnh như băng từ trong miệng hắn tràn ra.

"Trăm cho tới bây giờ đều chưa có nghe qua phương pháp cứu người kỳ quái như vậy."

Dạ Quân Minh mở miệng, giọng điệu băng lãnh, phượng mâu âm mai, rõ ràng một bộ không tin.

Nhạc Đồng Đồng nghe vậy, còn muốn giải thích cái gì lại bị Dạ Quân Minh mở miệng ngắt lời.

"Còn có, mẫu hậu, thỉnh chú ý ngôn hành cử chỉ, người là Thái hậu nương nương, về sau thỉnh ít cùng Quân Lăng tiếp xúc, để tránh ảnh hưởng đến danh dự hai người!"

Dạ Quân Minh mở miệng, trong giọng nói rõ ràng ý cảnh cáo.

Dứt lời, liền nhìn thấy Dạ Quân Minh chỉ huy thủ hạ, khiêng Dạ Quân Lăng đi.

Dạ Quân Minh lạnh lùng nhìn Nhạc Đồng Đồng vẫn ngồi yên ở trên bờ, liền hung hăng phát ống tay áo, xoay người ly khai.

Chỉ là, trước khi đi ánh mắt nén giận mang theo cảnh cáo kia, giống như đại đao sắc bén hướng tới Nhạc Đồng Đồng bổ tới, lực sát thương mười phần!

"Ngạch, Dạ Quân Minh chết tiệt!"

Mãi đến khi Dạ Quân Minh bọn hắn đã đi xa, Nhạc Đồng Đồng mới tỉnh thần lại.

Nhớ lại mình hảo tâm cứu người, lại bị người hiểu lầm, hơn nữa, Dạ Quân Minh kia một bộ băng lãnh cảnh cáo, không ai bì nổi, thật sự là làm cho người ta khó chịu, làm như nàng vừa rồi cố ý làm vậy với Dạ Quân Lăng, là một nữ tử thủy tính dương hoa!

Dạ Quân Minh chết tiệt!

Nàng cùng hắn thề bất lưỡng lập!

. . . . .

Cùng lúc đó, bên kia ——

Sau khi cho toàn bộ cung nhân bốn phía lui ra, Dạ Quân Minh cúi đầu liếm máu, đối với Dạ Quân Lăng nằm ở trên giường vẫn như cũ giả vờ hôn mê lạnh giọng nói.

"Đứng lên đi, lại vẫn giả bộ cái gì!?"

Dạ Quân Minh mở miệng, trong giọng nói mang theo bảy phần băng lãnh, ba phần không hồn giận.

Nghe vậy, nguyên bản Dạ Quân Lăng hai mắt nhắm chặt giả vờ hôn mê không khỏi từ từ mở ra.

Thời điểm nhìn thấy Dạ Quân Minh đứng ở bên giường thờ ơ nhìn hắn, trong lòng rung mình.

Vừa nhớ đến chuyện đã xảy ra, Dạ Quân Lăng từ trên giường ngồi dậy, một bên thân thủ sờ sờ cái gáy, sau đó cười ha ha mở miệng nói.

"Ha ha, vừa rồi ta chỉ cố ý giả vờ chìm, không thể tưởng được nữ nhân kia ngốc như vậy, như vậy cũng bị lừa, ha ha. . . . ."

Dạ Quân Lăng ha ha cười gượng, chỉ là, có trời mới biết hắn cười có bao nhiêu giả!

Sau cùng, chống lại ánh mắt băng lãnh sắc bén của Dạ Quân Minh, Dạ Quân Lăng không khỏi dần dần dừng cười.

Trong lòng biết Dạ Quân Minh hiện tại phi thường không vui, Dạ Quân Lăng không khỏi cúi đầu liếm máu, giống như hải tử làm sai chuyện, mở miệng nói.

"Hoàng huynh, thực xin lỗi, vừa rồi ta chỉ là muốn chọc ghẹo nữ nhân kia một chút, nguoi thiên vạn không nên tức giận!"

Dạ Quân Lăng mở miệng, trong giọng nói rõ ràng có cầu xin làm nũng.

Dạ Quân Minh nghe vậy, phượng mâu gắt gao nhìn thiếu niên trên giường cùng hắn có bảy tám phần giống nhau.

Cái này, nhưng thân đệ đệ duy nhất của hắn.

Phụ hoàng mẫu hậu đều đã qua đời, hiện giờ trên thế giới này hắn chỉ có ‘hắn’ là thân nhân duy nhất, cho nên, hắn nhất định phải bảo hộ ‘hắn’, tuyệt đối không thể để cho người ta thương tổn ‘hắn’!

Trong lòng suy nghĩ, Dạ Quân Minh môi mím mở ra, mở miệng nói.

"Quân Lăng, nữ nhân kia lòng hoài gây rối, về sau, nguoi không được lại gần nàng, biết không!?"

Nghe được Dạ Quân Minh lời này, khuôn mặt tuấn tú của Dạ Quân Lăng sùng sốt, lập tức như là nghĩ đến cái gì, mở miệng kinh hô.

"Hoàng huynh, sự tình không phải như nguoi nghĩ, nữ nhân kia, kỳ thật cũng không xấu xa, nàng nhìn thấy ta chìm lập tức liều lĩnh nhảy xuống cứu ta. . . . ."

"Nhưng về sau thế nào! Về sau nàng làm chuyện gì với nguoi!?"

Thấy Dạ Quân Lăng cư nhiên bảo vệ nữ nhân kia, Dạ Quân Minh mày kiếm nhíu lại, lập tức mở miệng quát.

"Nguoi phải biết rằng, nguoi là Vương gia, nàng là Thái hậu, nếu như chuyện hôm nay truyền ra ngoài, nguoi cũng biết sẽ có hậu quả gì!?"

Thấy Dạ Quân Minh quát mắng, tràn đầy không vui, Dạ Quân Lăng trong lòng rung mình, có chút sợ hãi.

Chỉ là nghĩ đến nữ nhân kia, Dạ Quân Lăng lại không tự chủ được theo bản năng muốn đi bảo vệ nàng.

"Nhưng, Hoàng huynh, vừa rồi nữ nhân kia không phải cũng nói sao! ? Nàng làm như vậy chẳng qua là muốn cứu ta, nói là. . . . . Hô hấp nhân tạo! Đúng, đúng vậy, hô hấp nhân tạo!"

Nghĩ đến vừa rồi Nhạc Đồng Đồng giải thích, Dạ Quân Lăng lập tức mở miệng nói.

Dạ Quân Minh nghe vậy, môi mím vén lên, không khỏi cười lạnh một tiếng, mở miệng nói.

"Hô hấp nhân tạo! ? Quân Lăng, là nguoi quá mức đơn thuần mới có thể tin tưởng lời nữ nhân kia! Chẳng lẽ nguoi đều đã quên, nữ nhân kia là người như thế nào sao! ? Trước nàng ở hậu cung giết hại bao nhiêu người, nguoi cũng tận mắt nhìn thấy, lúc ấy Phụ hoàng sủng ái nàng, nàng liền ở hậu cung vô pháp vô thiên, càn rỡ chí cực, hiện giờ nàng là nhìn Phụ hoàng đã không còn ở đây, đã không có chỗ dựa vững chắc, cho nên mới xuống tay từ nguoi, cố ý tiếp cận nguoi."

Nghe được Dạ Quân Minh nói như vậy, Dạ Quân Lăng mày nhíu lại, mâu trung có chút nghi hoặc, hiển nhiên vẫn có chút không tin.

"Nhưng, nếu như lời Hoàng huynh nói, mục đích nữ nhân kia tiếp cận ta là vì cái gì? Ta cũng không phải Hoàng huynh, Hoàng huynh là Hoàng Đế, có quyền thế, có được toàn bộ thiên hạ, nếu như nàng muốn tiếp cận, cũng là tiếp cận Hoàng huynh người không phải sao!?"

Nghe được Dạ Quân Lăng lời này, Dạ Quân Minh không khỏi hừ lạnh một tiếng, phượng mâu nhíu lại, lạnh giọng nói.

"Đây mới là chỗ lợi hại của nàng! Bởi vì, người là thân nhân duy nhất của trẫm!"

Nghe được Dạ Quân Minh lời này, Dạ Quân Lăng không khỏi trầm mặc.

Cho tới nay, hắn đều nghe Hoàng huynh nói, tín nhiệm Hoàng huynh.

Hơn nữa, hắn cũng biết, Hoàng huynh sẽ không lừa gạt hắn.

Nhưng chuyện này liên quan đến nữ nhân kia, trong lòng Dạ Quân Lăng lại có một thanh âm nói với hắn.

Không phải như vậy, nữ nhân kia không xấu xa như Hoàng huynh nói. Có lẽ, trong đó có cái gì hiểu lầm cũng nói không chừng.

Chỉ là, ngẩng đầu nhìn đáng vẻ Dạ Quân Minh âm mai, Dạ Quân Lăng đành phải bảo trì trầm mặc . . . . .

. . . . .

"Dạ Quân Minh chết tiết, Dạ Quân Minh hỗn đản, lời hắn nói tới cùng là có ý gì? Chẳng lẽ ta là cái loại nữ nhân thủy tính dương hoa, cả nhĩ tử mình cũng không buông tha, câu tam đáp tứ sao! ? Tức chết ta, tức chết ta!"

Những lời này, từ khi Nhạc Đồng Đồng trở lại Mộng Nguyệt điện liền vẫn lái nhai đến bây giờ.

Nghe được Thúy Nha lại là nghi hoặc, lại là lo lắng.

Thật cẩn thận đem canh gừng vừa mới nấu xong đưa tới trên tay Nhạc Đồng Đồng, Thúy Nha không khỏi nhíu mi lo lắng hỏi.

"Thái hậu nương nương, vừa rồi tới cùng là chuyện gì xảy ra! ? Thái hậu nương nương người không phải ở trong lương đình ngắm hoa à! ? Như thế nào nô tỳ trở về, người lại toàn thân ướt đầm ngồi ở trên bờ! ?"

Thúy Nha lo lắng mở miệng hỏi.

Hỏi tường chuyện vừa rồi, Thúy Nha vẫn tràn đầy nghi hoặc.

Nhớ lại mình từ ngự thiện phòng chuẩn bị chút điểm tâm nước trà Thái hậu nương nương thích ăn đến lương đình bên kia, nhìn thấy lại là Thái hậu nương nương ngồi ở trên bờ, sắc mặt lại không tốt, giống như bị ủy khuất lớn lao.

Thấy vậy, Thúy Nha đúng là bị hù sợ.

Đờ Thái hậu nương nương trở về, gặp Thái hậu nương nương không ngừng hắt xì, nghĩ đến là cảm lạnh, sau khi thay y phục ướt nhẹp, Thái hậu nương nương liền vẫn bọc chăn, ở trên giường lái nhai lâm lâm không dứt.

Mà nàng mắng không phải ai khác, mà là đương kim Thánh Thượng cao cao tại thượng!

Đây là tội mất đầu!

Nếu bị người nghe được, kia là như thế nào được! ?

Cho nên, Thúy Nha giờ phút này lại càng lo lắng bất an.

Trái ngược với Thúy Nha lo lắng bất an, Nhạc Đồng Đồng đem tiểu thủ từ trong chăn vờn ra, tiếp nhận bát canh gừng Thúy Nha đưa tới, cũng không lập tức uống hết.

Bởi vì, chỉ là gừng hương vị gừng nàng đã muốn phun.

Mây lại càng nhăn hết sức khẩn căng.

Nàng ghét nhất chính là uống mấy loại đông tây này!

"Thúy Nha, trừ canh gừng khó uống này ra, liền không có những vật khác có thể trị liệu phong hàn à! ?"

Nhạc Đồng Đồng nhíu mi mở miệng hỏi.

Hiện giờ là đầu mùa xuân, vừa rồi nàng vì cứu Dạ Quân Lăng nhảy vào hồ nước lạnh lẽo.

Còn ở trên bờ lâu như thế, sau khi trở về Mộng Nguyệt điện liền lập tức cảm thấy đầu nặng chân nhẹ, hơn nữa không ngừng hắt xì hơi.

Vừa thấy dáng vẻ mình hiện tại, Nhạc Đồng Đồng liền biết mình bị cảm.

Vì thế, Thúy Nha liền lập tức chuẩn bị canh gừng cho nàng.

Chỉ là hiện tại, nghe hương vị canh gừng khó nghe trên tay, Nhạc Đồng Đồng mày皱 lại, mâu trung tất cả là ghét bỏ.

Thúy Nha nghe đến Nhạc Đồng Đồng lời này, thấy nàng coi canh gừng trong tay giống như độc xà mãnh thú, dáng vẻ kia thật giống như là một tiểu hài tử giận dỗi, rất là đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Ác mộng

Vì thế, Thúy Nha nhịn không được hé miệng cười nói.

"Thái hậu nương nương nếu không thích uống canh gừng, như thế nô tỳ để cho ngự y khai một chút thuốc thang xoa hàn đi! Chỉ là, những cái thuốc thang này phòng chừng hương vị so với canh gừng càng khó uống . . . . ."

"Ngạch, đừng! Ai gia uống cái này là được rồi!"

Nhạc Đồng Đồng từ trước đến giờ đều đã phi thường chán ghét gặp bác sĩ, cho nên, vừa rồi Thúy Nha thấy nàng nhiễm phong hàn liền tính toán cho người thỉnh ngự y, đều bị nàng cự tuyệt.

Chỉ là cảm mạo nho nhỏ, không cần phải thỉnh ngự y, thân thể nàng không yếu ớt như thế!

Hơn nữa, nàng ghét nhất chính là nhìn đến những cái ngự y này.

Những ngự y này đều nhìn nàng là Thái hậu nương nương, thân thể thật giống như là thủy tinh dễ vỡ, ốm đau nho nhỏ cũng nói phóng đại lên, dọa chết người.

Hơn nữa vì để an toàn, những thứ thuốc này đều là một chén một chén bụng tới.

Lần trước nàng chỉ ngã xuống, liền uống thuốc đắng mất mấy ngày.

Ngẫm lại, Nhạc Đồng Đồng cảm thấy miệng mình vẫn còn đắng!

Ngay lúc Nhạc Đồng Đồng đang suy nghĩ, Thúy Nha nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, nhìn dáng vẻ nàng nhú mi ghét bỏ liền biết trong lòng Nhạc Đồng Đồng suy nghĩ cái gì.

Ý cười nơi khóe miệng càng sâu.

Càng cùng Thái hậu nương nương tiếp xúc, Thúy Nha phát hiện Thái hậu nương nương này căn bản không giống như những gì người khác nói, tàn khốc bất nhân như thế.

Có lẽ, trước kia là có người ghen tị Thái hậu nương nương được tiên đế sủng ái mới bịa đặt ra đi. . . . .

Nhạc Đồng Đồng không biết tâm tư Thúy Nha, giờ phút này, nàng một tay bưng một chén thuốc, do dự vùng vẫy thật lâu sau mới lấy hết dũng khí hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, như là muốn ra trận giết địch, đầu hơi ngưỡng liền đem chén canh gừng ấm áp kia xử lý.

Mãi đến khi thấy đầy, Nhạc Đồng Đồng lập tức thân thủ hướng tới Thúy Nha kêu hô.

"Nước, nhanh, nước!"

Thật khó uống, nàng sắp ói ra!

Thúy Nha thấy dáng vẻ Nhạc Đồng Đồng thúc giục, lập tức đưa nước trà tới.

Nhạc Đồng Đồng lại uống ‘ưng ực’ vài chén mới ngừng lại.

Chỉ là sau khi hương vị kia biến mất trong miệng, Nhạc Đồng Đồng đã uống no nước.

Bụng căng căng, thân thủ sờ sờ, giống như một phụ nữ có thai ba bốn tháng, khó chịu muốn chết.

Mà hết thầy này đều là Dạ Quân Minh ban tặng.

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Nhạc Đồng Đồng lại càng ‘roạt’ một tiếng, lửa giận vô hình bốc cháy ngùn ngụt.

Nắm ngón tay siết thành quyền, môi mọng mở ra, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Dạ Quân Minh, món nợ này, ta nhớ kỹ!"

.....

Ban đêm!

Kiều nguyệt nhô cao, sao sáng lấp lánh, giống như kim cương sáng loá mắt khắp bầu trời vô tận.

Gió đêm từ từ thổi tới từng đợt gió lạnh.

Giờ phút này, trong một trạch viện hoang vắng ở kinh thành, một hắc y nam tử dáng người cao lớn lẳng lặng đứng trước cửa sổ.

Ánh trăng trong veo mà lạnh lùng, nhu hòa bao phủ khắp nơi, khiến cho mọi thứ tăng thêm vài phần thần bí cùng rung động.

Cũng làm cho nam tử đứng ở phía trước cửa sổ tăng thêm vài phần yêu nị thần bí!

Nam tử trường thân ngọc lập, hắc y quần thân, thanh phong từ từ thổi trúng tay áo nam tử tung bay.

Một đầu tóc dài đen tuyền như nước, không dùng bất luận cái gì trói buộc, toàn bộ buông ở phía sau hắc, nhuộm mực hai vai, theo gió đêm từ từ thổi, ở phía sau hắc dương lên một độ cung duyên dáng, nổi bật lên nam tử càng thêm tiêu sái không kèm chế được.

Một chiếc mặt nạ ngân sắc khắc hoa anh túc che trên mặt nam tử, khiến người nhìn không ra dung mạo chân thật của nam tử.

Tuy nam tử mang theo mặt nạ, chỉ là, chiếc cảm cương nghị kia, cùng toàn thân phát ra khí tức nghiêm nghị cũng đủ để lộ ra nam tử này cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ!

Chỉ thấy nam tử an tĩnh đứng ở phía trước cửa sổ, con ngươi đen nhìn ra xa, hình như là đang nhìn cái gì, lại giống như đang suy nghĩ cái gì.

Trong lúc này, mọi âm thanh đều tĩnh, chỉ có tiếng sói tru trầm bổng truyền đến từ cách đó không xa.

Không biết qua bao lâu, một hắc y nhân giống như quỷ mị, nhanh như thiểm điện tiến vào.

Hắc y nhân võ nghệ cao cường, lặng lẽ vô thanh vô sắc, vừa thấy liền biết là người có võ công thâm tàng bất lộ!

Chỉ thấy sau khi Hắc y nhân nhảy vào tòa nhà liền lặng lẽ vô thanh sắc đi tới phía sau nam tử mang mặt nạ, lập tức quỳ một gối xuống đất, cúi đầu liếm mầu, làm ra một bộ tất cung tất kính.

"Trở lại? Sự tình tra như thế nào! ?"

Tiếng nói trầm thấp giống từ tính trong bóng đêm lại càng cảm tính.

Nam tử mang mặt nạ cho dù không xoay người nhìn cũng nhận thấy được Hắc y nhân xuất hiện phía sau. Dù để nhìn ra, nam tử mang mặt nạ võ công cao hơn Hắc y nhân!

Hắc y nhân nghe vậy, lập tức tất cung tất kính mở miệng nói.

"Hồi bẩm chủ tử, người phụ trách bắt cóc thiếu niên thiếu nữ toàn bộ bị triều đình bắt được, những thiếu niên thiếu nữ này cũng được tiễn về nhà, chỉ là xin chủ tử yên tâm, thuộc hạ đã phái ra sát thủ, tin tưởng đêm nay người của chúng ta sẽ xử lý tốt chuyện này!"

Hắc y nhân đem chuyện mình tra được toàn bộ nói ra, nói xong lời cuối cùng lại như là nghĩ đến cái gì, mở miệng nói.

"Hơn nữa thuộc hạ lại tra ra, người của chúng ta một lưới đã bị bắt hết, toàn bộ bởi vì một người!"

"Một người! ?"

Nghe được Hắc y nhân nói, khuôn mặt nam tử mang mặt nạ không khỏi hơi nghiêng, con ngươi đen lộ ra lại càng hiện lên một tia kinh ngạc.

"Là người phương nào! ?"

Nghe được nam tử mang mặt nạ nói, Hắc y nhân lập tức mở miệng nói.

"Một người tên là Nhạc Đồng! Nghe nói, lần này đều là bởi vì hắn bày mưu, chuyện của chúng ta mới có thể bại lộ!"

Nói tới đây, Hắc y nhân nguyên bản vẫn cúi đầu liếm máu không khỏi ngẩng đầu lên, đối với nam tử mang mặt nạ mở miệng hỏi.

"Chủ tử, chúng ta nên xử lý người này như thế nào! ?"

Nghe được Hắc y nhân nói, trong mắt nam tử mang mặt nạ không khỏi xẹt qua một tia âm mai.

Đôi môi mở ra, nhân nhật nói.

"Giết!"

Người dám phá hỏng đại sự của hắn, mặc kệ là ai, đều phải chết!

.....

Bóng đêm mê người, đêm khuya yên tĩnh, Nhạc Đồng Đồng một người đi trên đường tối như mực, đôi mắt đẹp nhìn quét bốn phía, chỉ cảm thấy bốn phía an tĩnh không người, chỉ có đèn lồng treo trên mái hiên lộ ra ánh sáng mờ nhạt.

Nhạc Đồng Đồng không biết nơi này tới cùng là nơi nào, cũng không biết mình rốt cuộc muốn đi địa phương nào. Nàng chỉ là đi không có mục đích như vậy, mãi đến khi phía trước nàng xuất hiện một đạo bóng dáng cao lớn.

Ánh trăng lên cao, ánh trăng trong veo mà lạnh lùng nhu hòa chiếu rọi khắp nơi, khiến cho mọi vật tăng thêm vài phần thần bí cùng quý dị.

Tình cảnh như vậy, làm cho Nhạc Đồng Đồng không khỏi nhớ tới phim kinh dị.

Không trăng không gió, mãnh quỷ xuất hiện, nghĩ đến đây, Nhạc Đồng Đồng sợ tới mức hung hăng ớn lạnh một cái.

Đến khi nhìn thấy bóng dáng đứng ở trước người nàng, ánh trăng đem bóng dáng người nọ kéo thật dài, người nọ đưa lưng về phía nàng, làm cho nàng xem không rõ ràng lắm dáng vẻ người nọ.

Chỉ là, từ bóng lưng cao lớn của người nọ, Nhạc Đồng Đồng cảm thấy, đứng ở trước mặt nàng, hẳn là một nam tử mới đúng!

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng môi đỏ mở ra, còn không nghĩ nhiều, một câu liền thốt ra.

"Người. . . . . Là ai! Ta hiện tại tới cùng ở nơi nào! ?"

Theo Nhạc Đồng Đồng lời này, nam tử đứng ở phía trước nàng giống như nghe được động tĩnh phía sau, không khỏi từ từ xoay người lại.

Sau khi nhìn thấy Nhạc Đồng Đồng đứng ở phía sau, nam tử không khỏi vươn tay ra, đối với Nhạc Đồng Đồng mở miệng nói.

"Long nhi, tới bên ta!"

Nam tử mở miệng, thanh âm ở trong màn đêm mang theo vài phần xa xăm, lại thấp phần trầm thấp.

Nghe vậy, Nhạc Đồng Đồng lại lập tức nhú mày, mâu trung tất cả là vẻ nghi hoặc.

"Long nhi, Long nhi là ai! ?"

Nơi này chỉ có hai người bọn hắn, nam tử này vì sao lại gọi nàng là Long nhi! ?

Trong lòng Nhạc Đồng Đồng còn đang nghi hoặc, bên tai lại truyền đến tiếng từ trầm thấp của nam.

"Long nhi, sự tình đều đã làm tốt sao! ? Chỉ cần ngươi giúp ta thành nghiệp lớn, về sau, ta liền lập ngươi làm hậu!"

"Cái gì! ? Lập ta làm hậu! ?"

Nghe được nam tử lời này, Nhạc Đồng Đồng lập tức kinh hô ra tiếng, nghi hoặc trong lòng càng tăng lên.

Nàng hiện tại không phải đã là Thái hậu sao! ?

Vì cái gì nam tử này nói muốn lập nàng làm hậu! ?

Nam tử này, tới cùng là ai! ?

Nhạc Đồng Đồng trong lòng nghi hoặc, chỉ tiếc nam tử này đưa lưng về phía nàng, cho nên Nhạc Đồng Đồng không thấy rõ dáng vẻ nam tử.

Nhưng ở trong đầu Nhạc Đồng Đồng luôn có một ý niệm, chính là muốn thấy rõ ràng dáng vẻ nam tử này, bởi vì cái này đối với nàng mà nói vô cùng trọng yếu.

Vì thế, Nhạc Đồng Đồng liền lập tức bước đi, hướng tới nam tử bên kia đi đến.

Chỉ là, ngay khi nàng đi đến gần nam tử, bóng dáng nam tử kia lại không ngừng rút lui.

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng liền bước nhanh hơn.

Chỉ là, bóng dáng nam tử kia lại rút lui nhanh hơn.

Sau cùng, nam tử kia lại giống như quý mị, càng chạy càng xa, sau cùng biến mất trong tầm mắt của nàng.

Tuy nam tử tiêu thất không thấy nữa, nhưng thanh âm quý mị giống như ma chú kia vẫn không ngừng vang vọng bên tai Nhạc Đồng Đồng.

"Long nhi, nhớ kỹ lời ta nói, giúp ta thành nghiệp lớn, ta nhất định lập người làm hậu!"

"Này, người tới cùng là ai! ? Người quay lại! Quay lại!"

"A. . . . ."

Hô to một tiếng, Nhạc Đồng Đồng phút chốc từ trên giường ngồi dậy.

Đôi mắt đẹp mở lớn, từng ngum từng ngum thở hổn hển, trong lúc này, đầu óc Nhạc Đồng Đồng vẫn hỗn độn một mảnh, không biết phát sinh chuyện gì.

Mãi đến khi một đạo thanh âm lo lắng từ bên cạnh nàng vang lên.

"Thái hậu nương nương, người tới cùng làm sao vậy! ? Thái hậu nương nương! ?"

Nghe được bên cạnh truyền đến thanh âm, Nhạc Đồng Đồng không khỏi ngẩng đầu nhìn lại.

Chống lại là ánh mắt tràn đầy lo lắng của Thụy Nha.

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng sững sốt, lập tức đôi mắt đẹp nhìn quét một vòng bốn phía.

Xanh vàng rực rỡ, trắng lè, cổ kính, nơi này là phòng của nàng.

Sau đó lập tức nhìn ra bên ngoài cửa sổ, chỉ thấy bên ngoài tối đen một mảnh, nghĩ đến hiện tại chỉ là nửa đêm.

Trong lòng đang nghĩ ngợi, bên tai lại truyền đến thanh âm lo lắng của Thụy Nha.

"Thái hậu nương nương, người tới cùng là làm sao vậy! ? Vừa rồi nô tỳ ở bên ngoài nghe được Thái hậu nương nương người không ngừng hô to cái gì quay lại, quay lại, người là đang kêu người nào quay lại! ?"

Gập dáng vẻ Thụy Nha tràn đầy lo lắng và nghi hoặc, trên mặt Nhạc Đồng Đồng sững sốt, lập tức mới nghĩ đến mình vừa rồi gặp ác mộng.

Chỉ là hiện tại, nàng hồi tưởng lại giấc mộng vừa rồi kia, lại cái gì cũng không nhớ rõ.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Cá nường

Chỉ là biết, chính mình khẳng định là gặp ác mộng thôi.

Trong lòng ảo não nghi hoặc, Nhạc Đồng Đồng thấy dáng vẻ Thụy Nha tràn đầy lo lắng, trên mặt sững sốt, lập tức vứt bỏ khác thường trong lòng, mở miệng nói.

"Thụy Nha, Ai gia không có việc gì, chỉ là vừa rồi gặp ác mộng thôi."

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, Thụy Nha nguyên bản lo lắng không thôi mới nhẹ nhàng thở ra.

"Thì ra là thế, vậy nô tỳ đốt chút hương an thần cho Thái Hậu, như vậy sẽ không gặp ác mộng nữa."

Nghe được Thúy Nha nói, Nhạc Đồng Đồng chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Nhìn Thúy Nha đốt chút hương an thần liền lui xuống, Nhạc Đồng Đồng nằm ở trên giường, ngửi mùi hương có thể làm cho người ta ngưng thần tĩnh khí kia, lại như thế nào cũng không ngủ được.

Trong đầu không ngừng ngấm lại giấc mộng vừa rồi kia.

Tối cùng, vừa rồi mơ thấy cái gì? ?

Vì cái gì lòng của nàng lại có một loại cảm giác bất an, giống như giấc mộng vừa rồi phi thường trọng yếu đối với nàng. . . . .

Nhạc Đồng Đồng trong lòng nghi hoặc không thôi, chỉ là vô luận nàng nghĩ như thế nào đều không nhớ được giấc mộng vừa rồi kia.

Mãi đến khi bên ngoài dần dần lộ ra ánh sáng, Nhạc Đồng Đồng mới hỗn loạn ngủ thiếp đi.

. . . . .

Không biết có phải tác dụng hương an thần kia nổi lên hay không, Nhạc Đồng Đồng ngủ liền không còn gặp ác mộng nữa.

Cảm giác kia, ngủ thật sự ngọt, Nhạc Đồng Đồng ngủ thẳng đến lúc mặt trời đã cao canh ba mới tỉnh lại.

Thời điểm Nhạc Đồng Đồng mở mắt ra, chỉ cảm thấy bụng đang nháo không thành kén.

Thúy Nha một mực ở bên ngoài, vừa nghe thấy bên trong có động tĩnh liền lập tức đi tới.

Gặp Nhạc Đồng Đồng rốt cục thức dậy, liền lập tức phân phó cung nữ chuẩn bị rửa mặt chải đầu.

Thấy Nhạc Đồng Đồng một tay sờ sờ bụng liền biết Nhạc Đồng Đồng khẳng định là đói bụng, liền lập tức phân phó cung nhân chuẩn bị bữa trưa.

Sau khi phân phó việc cho những người khác, Thúy Nha mới đi tới thay quần áo rửa mặt chải đầu cho Nhạc Đồng Đồng.

Đội Nhạc Đồng Đồng rửa mặt chải đầu xong, bữa trưa cũng đã chuẩn bị tốt.

Nhìn thức ăn tinh mỹ trên bàn, Nhạc Đồng Đồng đói đến ngực dán vào lưng, cầm lấy đĩa ngọc liền ăn ngấu ăn nghiêng.

Không đến một hồi, tam đồ ăn một nước canh liền toàn bộ rơi vào trong bụng Nhạc Đồng Đồng.

Vui vẻ đánh một cái ợ no nê, Nhạc Đồng Đồng mới cảm thấy mỹ mãn bụng dạ xuống, tiếp nhận khăn ướt Thúy Nha đưa tới xoa xoa tay cùng miệng nhỏ.

"Bữa tiệc này, ăn cũng thật ăn no!"

"Ha ha, Thái Hậu nương nương hôm nay rời giường muộn, lại không có ăn bữa sáng, ăn tự nhiên nhiều hơn so với bình thường."

Nghe được Thúy Nha nói, Nhạc Đồng Đồng ngấm lại cũng đúng.

Bình thường nàng đã sớm rời giường, chỉ là hôm nay dậy trễ.

Nhìn tam đồ ăn một nước canh trên bàn chỉ còn lại canh thừa, Nhạc Đồng Đồng sờ sờ cái bụng tròn trịa của mình, liền tính toán đứng dậy đi một chút cho dễ tiêu hóa.

Bằng không, ăn nhiều như thế mà không vận động một chút, về sau bụng toàn mỡ thì làm sao bây giờ? ?

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng liền lập tức từ trên chỗ ngồi đứng lên, đối với Thúy Nha mở miệng nói.

"Đi, chúng ta ra ngoài đi một chút, cho dễ tiêu hóa."

"Dạ, Thái Hậu nương nương."

. . . . .

Nguyên bản Nhạc Đồng Đồng chỉ tính toán tùy ý đi một chút cho dễ tiêu hóa, ai biết đi tới đi lui, cứ nhiên đi tới bờ ao trong ngự hoa viên.

Nhìn hàng nghìn con cá chép tự do tự tại bơi qua bơi lại trong hồ, Nhạc Đồng Đồng không khỏi nhớ tới khuôn mặt đáng ghét của Dạ Quân Minh!

Nghĩ đến hôm qua Dạ Quân Minh coi thường nàng, còn có lời nói làm cho nàng khó chịu, Nhạc Đồng Đồng ngấm lại liền sinh khí.

Nàng hôm qua rõ ràng là nhảy xuống hồ cứu Dạ Quân Lăng, thấy hân hôn mê bất tỉnh liền hô hấp nhân tạo cho hân, ai biết lại bị Dạ Quân Minh xem nàng thành thủy tính dương hoa, cả nhĩ tử mình cũng không buông tha!

Dạ Quân Minh chết tiệt!

Hân là Hoàng đế thì như thế nào! ? Có thể đảo lộn phải trái trắng đen như vậy sao! ?

Càng nghĩ, Nhạc Đồng Đồng càng sinh khí.

Dáng vẻ lông mày dựng ngược kia làm cho Thúy Nha thấy vừa nghi hoặc, vừa sợ hãi.

"Thái Hậu nương nương, người làm sao vậy! ?"

Như thế nào hôm nay Thái Hậu nương nương nhìn cá chép trong hồ nước lại nổi giận dùm dùm! ?

Giống như trong hồ là cừu nhân giết cha của nàng!

Trong lòng Thúy Nha tràn đầy nghi hoặc.

Nhạc Đồng Đồng vừa nghe thấy Thúy Nha lời này, trong đầu đột nhiên linh quang chớp lóe, khoe miệng nhếch lên, liền đối với Thúy Nha mở miệng cười nói.

"Thúy Nha, có ném qua cá hơn một ngàn lượng chưa! ?"

"A! ? Hơn . . . . . ngàn lượng! ?"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng đột nhiên nói ra, trên mặt Thúy Nha lập tức sùng sốt, lập tức mở miệng nói.

"Thái Hậu nương nương, người là đang nói đùa sao! ? Thân phận nô tỳ hèn mọn, mỗi tháng cũng chỉ có điểm bổng lộc như thế, toàn bộ lại giao cho cha mẹ, như thế nào ăn được cá hơn ngàn lượng!"

Nghe được Thúy Nha nói, trong mắt Nhạc Đồng Đồng không khỏi xẹt qua giảo hoạt chi sắc, mở miệng cười nói.

"Ha ha, như thế hôm nay người liền có có lộc ăn!"

Nghe ra ý tứ trong lời nói của Nhạc Đồng Đồng, da đầu Thúy Nha nhất thời tê rần, hạnh mâu mở lớn, ánh mắt vọng hướng Nhạc Đồng Đồng lại càng không dám tin cùng rung động.

"Thái Hậu nương nương, người không phải là muốn. . . . ."

"Đoán đúng rồi! Ai gia chính là muốn bắt cá nơi này lên ăn!"

Nói xong lời này, Nhạc Đồng Đồng lập tức vén ống tay áo, tính toán xuống bắt cá.

Thúy Nha thấy vậy, lập tức sùng sốt ôm lấy đùi Nhạc Đồng Đồng, vẻ mặt cầu xin.

"Thái Hậu nương nương, người thiên vạn không cần làm như vậy! Cá chép nơi này đều là các quốc gia tiến cống cho Hoàng Thượng, giá trị xa xỉ, nếu để Hoàng Thượng biết, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi. Nếu như Thái Hậu nương nương muốn ăn cá, nô tỳ lập tức để cho ngự thiện phòng đi chuẩn bị!"

Nghe được Thúy Nha tận tình khuyên bảo cầu xin, Nhạc Đồng Đồng hừ lạnh một tiếng, mở miệng nói.

"Ai gia chính là biết những con cá này là vật quý trong lòng Hoàng Thượng, bằng không, Ai gia mới xem thường! Thúy Nha, người tránh ra, cùng Ai gia bắt mấy con, Ai gia muốn biết, cá này vô giá ăn vào sẽ là cảm giác gì."

Nhạc Đồng Đồng mở miệng nói, thái độ không để cho người cự tuyệt.

Nhớ lại thái độ Dạ Quân Minh đối đãi nàng hôm qua, ngẫm lại, Nhạc Đồng Đồng liền sinh khí.

Nàng bây giờ không đối phó được Dạ Quân Minh, chẳng lẽ còn không ăn được mấy con cá phát tiết sao! ?

Vì thế, Nhạc Đồng Đồng liền tránh thoát Thúy Nha, sau đó bỏ vớ giày, liền xuống hồ bắt cá.

Thúy Nha thấy mình không ngăn cản được Nhạc Đồng Đồng, chỉ có thể về mặt cầu xin vội vàng đi theo. Chỉ sợ Nhạc Đồng Đồng không cẩn thận rớt xuống hồ nước.

Trong lòng lại càng nghi hoặc không thôi, vì cái gì Thái Hậu nương nương muốn cùng Hoàng Thượng đối nghịch! ?

Hôm qua tới cùng Thái Hậu nương nương cùng Hoàng Thượng xảy ra chuyện gì, nàng thật không biết ! ?

Thúy Nha trong lòng nghi hoặc, nhưng hiện tại cũng không cho nàng nghĩ nhiều.

Gặp Nhạc Đồng Đồng không để ý hình tượng, vén ống quần ống tay áo lên đi bắt cá, Thúy Nha liền lo lắng ảo não bất đắc dĩ.

Thái Hậu nương nương này, như thế nào không hành xử bình thường! ? Ai, thật sự làm cho người ta lo lắng nha!

"Thúy Nha, ngươi còn đứng ở nơi đó phát ngốc cái gì! ? Mau tới đây hỗ trợ, Ai gia bắt được một con cá!"

Gặp Nhạc Đồng Đồng ở bên kia hô to, Thúy Nha lập tức phục hồi tinh thần lại, cũng không nghĩ nhiều, vội vàng vàng chạy vội qua hỗ trợ.

Kết quả là, cả trưa, Nhạc Đồng Đồng đều cùng Thúy Nha tại bờ ao bắt cá.

Không phải không ai nhìn thấy, chỉ là, những cung nhân này nhìn thấy Thái Hậu nương nương ở bên kia bắt cá, cũng không dám đi qua.

Phải biết rằng, sự tích vẻ vang của Thái Hậu nương nương trước kia, tất cả mọi người đều biết đến.

Nếu không cẩn thận đắc tội với Thái Hậu nương nương, chết cũng không dễ dàng! ?

Kết quả là, mặc kệ là cung nhân thủ cương vị hay là đi ngang qua, toàn bộ đều coi như không thấy.

Còn như Nhạc Đồng Đồng, bắt cá trong ao thật lâu sau, đúng là mùa thu hoạch lớn!

Nhìn trên bờ bốn bề đều là cá chép, Nhạc Đồng Đồng lập tức kêu Thúy Nha trở về tìm người lấy chút than lửa gia vị các loại tới đây.

Thúy Nha thấy vậy, vốn là do dự một chút, mới mở miệng thật cẩn thận nói.

"Thái Hậu nương nương, này. . . . . hình như là không tốt lắm đâu! ?"

"Có cái gì không tốt! ? Cá cũng đã bắt, bây giờ còn sợ điểm này sao! ?"

Thấy Thúy Nha thần tình lo lắng sợ hãi, Nhạc Đồng Đồng lập tức phát phát tay mở miệng nói.

Nàng hiện tại là Thái Hậu nương nương, nàng cũng không tin, nàng ăn mấy con cá còn có thể gây ra chuyện gì!

Thúy Nha thấy đáng về Nhạc Đồng Đồng kiên quyết như vậy, chỉ có thể thở dài một hơi, lập tức xoay người hướng tới Mộng Nguyệt điện đi đến.

Không đến một hồi, Thúy Nha liền lập tức dẫn theo cung nhân Mộng Nguyệt điện, chuẩn bị tốt những thứ Nhạc Đồng Đồng cần.

Nhạc Đồng Đồng để cho cung nhân đem công cụ thiêu nướng di chuyển đến lương đình phía trước.

Nhớ lại hôm nay khí trời tốt, thiêu nướng ngoài trời là chuyện không còn gì tốt hơn.

Có thể hào hào thưởng thức cảnh đẹp bốn phía, ăn mỹ thực, quả là thần tiên khoái hoạt!

Nhạc Đồng Đồng trong lòng suy nghĩ, lập tức liền để cho cung nhân nhanh chóng xử lý tốt cá chép kia.

Đội tất cả mọi thứ đều chuẩn bị tốt, Nhạc Đồng Đồng liền vén ống tay áo, mỗi tay cái cầm một con cá từ từ nướng.

"Thúy Nha, ngươi thật có lộc ăn, có thể ăn cá Ai gia tự tay nướng, hơn nữa, cá chép này đúng là vô giá!"

Nhạc Đồng Đồng một bên thuần thục nướng cá chép trên tay, một bên cũng không quay đầu lại mở miệng cười nói.

Nhìn cá chép trên tay, dưới sự thiêu nướng thuần thục của mình, từ từ trở nên vàng rộm, hơn nữa tản mát ra từng trận hương vị, giữa trán Nhạc Đồng Đồng đều là sung sướng tự hào.

Trái ngược với Nhạc Đồng Đồng nhân tản sung túc, lòng tràn đầy vui mừng, Thúy Nha lại giống như giẫm lên đồng c** lớn, hai hàng lông mày cau chặt, thần tình bất đắc dĩ sâu bi.

Thúy Nha hiện giờ nghĩ lại, sự tình hôm nay nếu như truyền tới tai Hoàng Thượng, không biết Hoàng Thượng có thể trách tội hay không.

Thái Hậu nương nương dù sao cũng là Thái Hậu nương nương, Hoàng Thượng sẽ không làm gì Thái Hậu nương nương.

Nhưng nàng chỉ là một nô tỳ nhỏ nhoi, vừa rồi còn giúp Thái Hậu nương nương bắt cá, mọi người đều nhìn thấy. Nếu Hoàng Thượng biết, có thể chém đầu của nàng hay không! ?

Càng nghĩ, Thúy Nha càng sợ hãi.

Hu hu hu, nàng không muốn chết, nàng trên có mẹ già, dưới có đệ muội, nếu nàng chết, thân nhân trong nhà nên làm cái gì bây giờ! ?

Càng nghĩ, Thúy Nha càng cảm thấy muốn khóc.

Nhạc Đồng Đồng đang nướng cá chép, đôi mắt đẹp đảo qua, nhìn dáng vẻ Thúy Nha sắp khóc, liếc mắt một cái liền biết Thúy Nha đang lo lắng cái gì.

Môi đỏ mở ra, lập tức mở miệng nói.

"Thúy Nha, người yên tâm, có Ai gia ở đây, nhất định sẽ bảo vệ mạng nhỏ của người!"

"Hu hu, Thái Hậu nương nương, nói chuyện phải giữ lời, mạng nhỏ của nô tỳ toàn bộ tựa vào Thái Hậu nương nương người!"

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãng Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Hóc xương cá

Thấy Thúy Nha thần tình rất sợ chết, Nhạc Đồng Đồng không khỏi bật cười.

"Được rồi được rồi, người dựa vào Ai gia là không sai! Tới, con cá này thêm chút ớt sẽ ăn ngon hơn. . . . ."

Nhạc Đồng Đồng một bên chỉ huy Thúy Nha hỗ trợ, một bên thay đôi cá chép trên tay.

Mãi đến khi hai con cá chép trên tay đều đã nướng đến vàng ươm, Nhạc Đồng Đồng nuốt nuốt nước miếng thiếu chút nữa chảy ra, ánh mắt vọng hương cá nướng lại càng lấp lánh tỏa sáng.

"Oa, hai con cá này rất cục nướng xong, không biết cá chép đắt tiền như vậy, ăn vào có đáng giá này hay không! ?"

Nhạc Đồng Đồng vừa nói, vừa ngửi hương vị cá nướng vàng ươm, chỉ cảm thấy hương vị kia xông vào mũi, làm cho người ta nhìn không được nước miếng tràn lan.

Sau cùng, Nhạc Đồng Đồng rốt cục nhìn không được, há mồm liền cắn một ngụm.

Chỉ cảm thấy cá nướng này, ngoài giòn trong non mềm, thơm ngon mỹ vị, so với ngư thiện phòng bình thường làm gì đó ăn ngon hơn.

Đặc biệt cá nướng này lại là tự mình bắt, thành quả mình lao động, ăn lại càng vô cùng mỹ vị.

Nhạc Đồng Đồng một bên từng ngụm từng ngụm ăn, trên mặt lại càng cảm thấy mỹ mãn.

Đội Nhạc Đồng Đồng đã ăn được nửa con cá, thấy Thúy Nha vẫn đứng ở nơi đó, không khỏi chỉ chỉ một con cá nướng khác, mở miệng nói.

"Ăn đi! Cá nướng này ăn rất ngon! Đáng giá hơn một ngàn lượng!"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, Thúy Nha lập tức lắc đầu xua tay nói.

"Thái hậu nương nương, cái này vẫn là người ăn đi! Nếu nô tỳ ăn sẽ bị giảm thọ !"

"Ngạch. . . . ."

Thấy Thúy Nha coi cá nướng trước mặt giống như hồng thủy mãnh thú, Nhạc Đồng Đồng nhất thời không biết nói gì.

Chỉ là một con cá thôi, cần phải như vậy sao! ?

Ngay lúc Nhạc Đồng Đồng cảm thán hết sức, đôi mắt đẹp đảo qua, thời điểm rơi vào thiếu niên áo lam cách đó không xa, trên mặt ngẩn ra.

Hiển nhiên, thiếu niên áo lam bên kia cũng nhìn thấy nàng, đứng tại chỗ một khắc, sau cùng, lại bắt đầu bước đi, hướng tới phía bên nàng đi tới.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, chỉ là thu hồi ánh mắt, làm bộ như không có nhìn đến, tiếp tục ăn cá nướng của nàng.

Mãi đến khi thiếu niên áo lam đến gần lương đình, cung nhân bốn phía nhao nhao phúc phúc thân, đối với thiếu niên áo lam tất cung tất kính hô.

"Thất vương gia cát tường!"

"Ừ, bình thân."

Nghe được cung nhân bốn phía nói, người tới chỉ nhẹ nhàng gật gật đầu.

Sau cùng, con người đen xinh đẹp liền rơi vào trên người bạch y nữ tử trước mặt.

Quần áo thêu ám văn bạch sắc, la quần kiểu dáng đơn giản, chỉ có ống tay áo cùng viền áo thêu vài đóa bạch ngọc lan, thanh nhã thoát tục.

Một đầu tóc dài đen tuyền như mực, một nửa được nhẹ nhàng vắn lên, còn lại toàn bộ xõa tung ở sau người, nhuộm mực hai vai.

Giữa tóc chỉ cài một cây trâm hoa Bạch Ngọc Lan tinh xảo, liền không còn cái khác.

Chỉ là, có vài người, cần xiêm y trang sức mới hoa lệ mới có thể tôn lên đầy người quý khí.

Có vài người, cho dù chỉ mặc y phục đơn giản bình thường, toàn thân lại phát ra linh khí, làm cho không người nào có thể bỏ qua.

Mà nữ tử trước mắt, chính là về sau!

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn như cánh hoa sen, không chút son phấn, cũng đã minh diễm chiếu nhân, mỹ lệ không gì sánh nổi.

Hai hàng lông mày cong cong như núi, mũi dọc dừa như ngọc, đôi môi như cánh hoa, tinh xảo vô cùng.

Động lòng người nhất là kia một đôi mắt ngập nước tựa như có thể nói, hắc bạch phân minh, rực rỡ loá mắt!

Lại giống như mang theo ma lực, làm cho người ta vừa thấy liền như bị hút vào trong đó, không thể tự thoát khỏi. . . . .

Trước kia, Dạ Quân Lăng chỉ cảm thấy nữ tử trước mắt này là một nữ tử rắn rết, mà thường xuyên còn ăn mặc trang điểm lộng lẫy, giống như một yêu tinh!

Chỉ là hiện tại, hắn mới phát hiện, nàng không thi son phấn, xem ra càng thêm thanh nhã thoát tục, khuynh quốc khuynh thành.

Làm cho người ta thấy, tâm hồ đập dồn không thôi. . . . .

Chỉ là hiện tại, thấy Nhạc Đồng Đồng từ khi hắn tiến vào, ngay cả đuôi mắt cũng không đảo qua hắn liếc mắt một cái, giống như căn bản không biết hắn tồn tại, Dạ Quân Lăng liền thần tình buồn bực.

Như thế nào hôm nay nữ nhân này kỳ quái như thế! ?

Dạ Quân Lăng trong lòng nghi hoặc, thấy Nhạc Đồng Đồng không nhìn mình, trong lòng ngứa ngáy.

Hôm qua bị Hoàng huynh giáo huấn một trận, Dạ Quân Lăng cũng tính toán không cùng nữ nhân này tiếp xúc nữa.

Cho nên vừa rồi xa xa nhìn đến nữ nhân này ở đây, hắn liền dừng lại cước bộ, tính toán xoay người ly khai.

Nhưng mà, ngay sau đó, hai chân hắn giống như tự có ý thức, liền đi tới phía bên này.

Bởi vì, hắn muốn thấy nữ nhân này.

Thời điểm ở cùng nữ nhân này hắn luôn luôn vui vẻ, thoải mái, cảm giác như vậy thật giống như là thuốc phiện, làm cho người nghiện.

Chỉ là hiện tại, nhìn nữ nhân này cư nhiên không để ý tới hắn, tâm Dạ Quân Lăng thật giống như có con mèo nhỏ đang gãi ngứa, toàn thân không thoải mái.

Vì thế, Dạ Quân Lăng liền cố ý ho khan một trận, nghĩ muốn dẫn tới sự chú ý của nữ nhân trước mắt.

Nhưng mà, nữ tử trước mắt lại giống như không nghe thấy hắn ho khan, vẫn như cũ từng ngậm từng ngậm ăn cá nướng trên tay.

Giống như cá nướng kia là mỹ vị đẹp nhất trên thế gian.

Chẳng lẽ, cá nướng kia so với hắn càng thêm trọng yếu sao! ?

Dạ Quân Lăng trong lòng nghi hoặc, sau cùng, ánh mắt liền từ từ rơi vào một con cá nướng còn chưa ăn ở trên bàn.

Chỉ thấy con cá nướng này được nướng vàng thơm, hương vị làm cho người ta thèm nhỏ dãi kia lại càng thăng hương vị giác của hắn!

Nghe vậy, Dạ Quân Lăng nhất thời nước miếng tràn lan, hai mắt phát sáng.

Sau khi nuốt một ngụm nước bọt, Dạ Quân Lăng cũng không cùng Nhạc Đồng Đồng khách khí, thân thủ liền muốn bắt cá nướng kia.

"Con cá này nướng thực tốt! Không biết hương vị như thế nào! ? Ta trước ném thử. . . . ."

Dứt lời, tay Dạ Quân Lăng sắp lấy đến cái cá nướng kia.

Nhưng ngay lúc nghìn cân treo sợi tóc này, một tiểu thủ như bạch ngọc, đã nhanh hần một bước, cầm lấy con cá nướng còn chưa có ăn kia.

Nhìn mỹ vị thiếu chút nữa đến miệng lại bay đi, khuôn mặt tuần tú của Dạ Quân Lăng không khỏi sùng sốt, con ngươi đen ngấn ra, ánh mắt vọng hướng Nhạc Đồng Đồng lại càng kinh ngạc nghi hoặc.

"Ngạch. . . . ."

"Con cá này không phải cho ngươi ăn!"

Trái ngược với Dạ Quân Lăng ghen hờn nhìn trân trối, Nhạc Đồng Đồng cũng không quay đầu lại mở miệng nói.

Dạ Quân Lăng nghe vậy, trên mặt nhất thời.

Không thể tưởng được hần đường đường là một Vương gia, ngay cả một con cá cũng không thể ăn.

Bỗng nhiên cảm giác thật mất mặt!

Nếu là những người khác đối với hần như vậy, hần khẳng định sẽ nổi bão.

Chỉ là, đối với nữ tử trước mắt này. . . . .

Dạ Quân Lăng thấy vậy, tuần mi nhăn lại, tràn đầy cầu xin nói.

"Chỉ là một con cá thôi, ta vì cái gì không ăn được! ? Ngươi cũng quá keo kiệt thôi! ?"

Dạ Quân Lăng mở miệng, thần tình ảo não oán giận.

Nghe được Dạ Quân Lăng lời này, Nhạc Đồng Đồng rốt cục bỏ thí một ánh mắt tức giận, thẳng tắp chống lại con ngươi đen lộ ra ảo não vô tội của Dạ Quân Lăng, môi đỏ mở ra, mở miệng nói.

"Con cá này Ai gia cũng không dám cho ngươi ăn, nếu ngươi ăn xảy ra chuyện gì, Ai gia tìm đâu ra đệ đệ trả lại cho người ta! ?"

Nhạc Đồng Đồng mở miệng, trong giọng nói không chút nào che dấu tức giận.

Dạ Quân Lăng nghe vậy, vốn là sùng sốt, lập tức liền hiểu được là chuyện gì xảy ra!

Trách không được vừa rồi hần tiến vào, cái nữ nhân này lại làm bộ như không nhìn thấy hần, thì ra còn đang vì chuyện ngày hôm qua sinh khí!

Hôm qua là hần giả bộ hôn mê, cho nên hoàng huynh nói như thế nào hần cũng là nhất thanh nhị sở.

Nhớ lại hôm qua, là mình cố ý muốn chọc ghẹo nàng trước, sau khi nàng đá mình xuống hồ hần cũng không trách nàng.

Sau cùng, hần lại làm bộ té xỉu nghĩ muốn dọa dọa nàng, ai biết hoàng huynh đột nhiên xuất hiện, còn nói như vậy, nếu đổi là người khác cũng sẽ tức giận.

Nhớ lại tiền căn hậu quả, đều là bởi vì mình, nhất thời, Dạ Quân Lăng cảm thấy có chút chột dạ.

"Ngạch, chuyện hôm qua đều do ta, nếu không phải ta muốn hù dọa ngươi một chút, ngươi cũng sẽ không bị hoàng huynh nói như vậy, chỉ là, chuyện kia, kỳ thật ngươi cũng không thể toàn bộ trách hoàng huynh, hoàng huynh chỉ là quá mức khẩn trương. . . . ."

Dạ Quân Lăng mở miệng giải thích, trong giọng nói cũng có ý tứ bảo vệ Dạ Quân Minh.

Nhạc Đồng Đồng nghe xong, lập tức hừ lạnh một tiếng, mở miệng cả giận nói.

"Hần là hoàng huynh của ngươi, ngươi tự nhiên sẽ giúp hần nói chuyện, nhưng chuyện ngày hôm qua, tự ngươi hiểu rõ! ? Rõ ràng là ngươi cố ý chọc ghẹo Ai gia, Ai gia mất công cứu ngươi lên, còn bị hoàng huynh ngươi quở trách như vậy, chẳng lẽ Ai gia dễ khi dễ như vậy! ?"

Càng nói, Nhạc Đồng Đồng càng sinh khí.

Chuyện hôm qua, từ đầu tới đuôi cũng không mắc mớ tới nàng, hảo tâm cứu người còn bị người nói như vậy.

Nhớ lại Dạ Quân Minh hôm qua một bộ cao cao tại thượng, Nhạc Đồng Đồng liền hận không thể một cước dẫm hần xuống đất, hung hăng giẫm lên!

Ngay lúc Nhạc Đồng Đồng nghiêng răng nghiêng lợi nhớ lại, lại coi cá nướng trong tay trở thành Dạ Quân Minh, hung hăng cắn.

Ai biết, Nhạc Đồng Đồng bởi vì quá mức tức giận, liền quên mất cá có rất nhiều xương, vì thế, bị kịch liền xảy ra.

Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy hàm răng tê rần, lập tức ai ôi một tiếng, đại mi cau chặt, dừng hành động cuồng ăn.

Dạ Quân Lãng nguyên bản đang phát sầu, không biết làm thế nào mới có thể làm cho Nhạc Đồng Đồng bớt giận, thấy Nhạc Đồng Đồng đột nhiên kêu thảm một tiếng, liền buông cá nướng xuống, đáng vẻ khó chịu ăn đau kia lập tức làm cho tâm Dạ Quân Lãng Nhất đều đã nín lên.

"Nha! Ngươi làm sao vậy! ?"

"Ai gia giống như bị xương cá đâm vào rồi. . . . ."

Nghe được Dạ Quân Lãng nói, Nhạc Đồng Đồng lập tức nhú mi nói.

Dạ Quân Lãng nghe vậy, lập tức lo lắng dâng lên.

"Người tới, nhanh, nhanh đi truyền ngự y!"

Nhìn thấy Dạ Quân Lãng kích động như vậy, cung nhân hầu hạ ở bên ngoài lập tức vội vàng chạy đi tìm ngự y.

Thấy cung nhân đi thỉnh ngự y, Dạ Quân Lãng liền cúi đầu, mở miệng nói với Nhạc Đồng Đồng

"Ngươi không có việc gì, ngự y rất nhanh sẽ tới!"

"Nhưng Ai gia đau quá, hay là Ai gia thử xem có thể nhổ ra trước hay không!"

Nói xong lời này, Nhạc Đồng Đồng liền tính toán thân thủ đem xương cá cắm ở lợi nhổ ra lại bị Dạ Quân Lãng ngăn trở.

"Cái này làm sao có thể! ? Ngươi lại không nhìn tới, nếu làm cho càng nghiêm trọng liền không tốt!"

"Nhưng hiện tại Ai gia thật sự đau quá!"

Xương cá kia đâm vào nơi đó, Nhạc Đồng Đồng đau đến nỗi chỉ thều chưa chảy nước mắt.

Thấy đáng vẻ Nhạc Đồng Đồng như thế, Dạ Quân Lãng do dự một phen, lập tức liền mở miệng thăm dò nói.

"Nếu không, ta tới giúp ngươi nhổ xương cá kia ra! ?"

"Cái gì! ? Ngươi giúp ta nhổ xương cá ra! ?"

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậ Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Hóc xương cá 2

Nghe được Dạ Quân Lãng lời này, Nhạc Đồng Đồng đôi mắt đẹp mở lớn, không khỏi kinh hô ra tiếng.

Ánh mắt vọng hướng Dạ Quân Lãng lại càng không dám tin.

Dạ Quân Lãng thấy vậy, trên mặt không khỏi 囧, mở miệng nói.

"Uh, ta cũng không dám bảo đảm có thể nhổ ra hay không, chỉ là, ta có thể thử xem. . . . ."

Dạ Quân Lãng mở miệng, kỳ thật nếu là trước kia, đánh chết hắn cũng sẽ không làm loại chuyện này.

Mà bây giờ, nhìn thấy đáng vẻ nữ nhân này khó chịu, không biết vì cái gì tâm của hắn cũng đi theo khó chịu dâng lên.

Nhạc Đồng Đồng không biết tâm tư Dạ Quân Lãng, hiện giờ, lợi của nàng thật sự rất đau, cũng không biết ngự y khi nào mới đến, nàng cũng không quản nhiều như vậy, trước đề cho Dạ Quân Lãng thử xem cũng được.

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng liền mở miệng nói.

"VẬY ĐƯỢC RỒI! BẮT QUÁ, NGƯỜI THIÊN VẠN PHẢI CẨN THẬN MỘT CHÚT, THẬT SỰ ĐAU QUÁ!"

"Ú, ĐƯỢC."

Thấy Nhạc Đồng Đồng khó chịu sợ đau, Dạ Quân Lăng lập tức mở miệng nói.

Nhạc Đồng Đồng nghe vậy mới từ từ mở miệng nhỏ ra.

Dạ Quân Lăng thấy vậy liền thật sự kiểm tra, sau cùng, rốt cục tựa như phát hiện cái gì, mở miệng kinh hô nói.

"Ta nhìn thấy cái xương kia! Người không nên cử động, ta hiện tại liền nhỏ ra cho người!"

"Àn. . . . ."

Nhạc Đồng Đồng nghe vậy, chỉ có gật đầu.

Sau cùng, thấy Dạ Quân Lăng vươn ngón tay thon dài ra, hướng trong miệng mình tìm kiếm, trong lúc này, Nhạc Đồng Đồng có chút khẩn trương, không biết Dạ Quân Lăng có thể giúp nàng nhỏ ra hay không.

Trái ngược với Nhạc Đồng Đồng khẩn trương, kỳ thật Dạ Quân Lăng càng thêm khẩn trương.

Bởi vì sống nhiều năm như vậy, hẳn thật đúng là chưa từng làm ra chuyện như vậy.

Cho nên, động tác có chút vụng về.

Chỉ là thấy đáng về Nhạc Đồng Đồng đau đến nhíu mày, hẳn liền đau lòng không thôi.

Hắn không muốn nữ nhân trước mắt này khó chịu, vì thế, lại càng thở cũng không dám thở mạnh, thời điểm đưa ngón tay từ từ luồn vào miệng Nhạc Đồng Đồng, thấy một cái xương cá.

Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy lợi tê rần, lập tức 'hử' một tiếng, ánh mắt nhìn Dạ Quân Lăng có chút oán giận.

Dạ Quân Lăng thấy vậy, lập tức cười ha ha nói.

"Ngạch, ngoài ý muốn, ngoài ý muốn! Ha ha. . . . ."

"Ngạch. . . . ."

Nhạc Đồng Đồng nghe vậy, thần tình không nói gì.

Nhưng mà, ngay tại lúc này, Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy lợi tê rần, lập tức liền nghe được Dạ Quân Lăng vui mừng hoan hô.

"Nha, ta rốt cục nhỏ được cái xương này ra !"

Nghe được Dạ Quân Lăng lời này, Nhạc Đồng Đồng lập tức lè lưỡi thăm dò địa phương mới vừa rồi bị xương cá đâm đến, quả nhiên, cái xương cá kia đã không thấy nữa.

Nhất thời, Nhạc Đồng Đồng có dừng khí thở ra.

"Hô, thật tốt, cũng không đau nữa!"

Thấy Nhạc Đồng Đồng thở ra, tuấn mi Dạ Quân Lăng nhíu lại, sau khi rửa sạch tay, liền mở miệng cười nói.

"Ha ha, vậy người nên như thế nào báo đáp ta! ?"

Thấy vẻ mặt Dạ Quân Minh đắc ý, Nhạc Đồng Đồng không khỏi bật cười, thực hết cách với hắn.

"Ha ha, được rồi, người đã giúp Ai gia, như thế Ai gia liền thưởng người. . . . . Ăn cá đi!"

Nói xong lời này, Nhạc Đồng Đồng liền thân thủ cầm lấy con cá nướng kia đưa tới trước mặt Dạ Quân Lăng.

Dạ Quân Lăng thấy vậy, vốn là sùng sốt, lập tức mở miệng cười nói.

"Ha ha, này còn kém không nhiều lắm!"

Dạ Quân Lăng vừa nói xong, một bên há mồm ném một miếng.

Chỉ cảm thấy miệng đầy thơm ngon, vừa hương vừa giòn, làm cho đôi mắt Dạ Quân Lăng quen ăn sơn trân hải vị nhất thời sáng lên, lập tức ngẩng đầu, dùng ánh mắt không dám tin nhìn về phía Nhạc Đồng Đồng.

"Oa, con cá này ăn thật ngon!"

Dạ Quân Lăng mở miệng kinh hô, hần cũng là ăn ngay nói thật.

Nghĩ đến từ nhỏ đến lớn hần đều đã ăn quen sơn trân hải vị, lại chưa từng nếm qua cá nướng mỹ vị như vậy!

Cá nướng này, thật sự ăn quá ngon!

Thấy Dạ Quân Lăng thần tình kinh hi, hơn nữa từng ngậm từng ngậm ăn cá nướng trong tay, Nhạc Đồng Đồng mày không khỏi nhíu lại, giữa trán tất cả lên mặt tự hào chỉ sắc.

"Ha ha, đó là tự nhiên, ngàn lượng một con, lại là Ai gia tự tay nướng, đương nhiên ăn ngon!"

"Ngàn lượng một con! ?"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lăng trên mặt không khỏi sửng sốt, một bên từng ngậm từng ngậm ăn cá nướng, một bên mơ hồ nói.

"Là cá gì mà quý như thế! ?"

Tuy địa vị hần cao quý, từ nhỏ không thiếu tiền bạc, nhưng ngàn lượng một con cá cũng không phải con số nhỏ!

Ngay lúc Dạ Quân Lăng kinh ngạc, liền thấy Nhạc Đồng Đồng vươn ngọc thủ mềm mại ra, hướng tới phía trước chỉ, nhẹ giọng mở miệng nói.

"Nha, không phải là cá chép trong hồ nước phía trước mặt sao!"

Nhạc Đồng Đồng mở miệng, giọng điệu vân đạm phong khinh, giống như cái kia bắt quá là cá chép bình thường thôi.

Nhưng mà, nghe tới Nhạc Đồng Đồng lời này, con người Dạ Quân Lăng vừa thấy.

Cả người lập tức giống như ngũ lôi hoành đĩnh, trực tiếp chấn động.

Bởi vì hần nhớ rõ, cá chép nơi đó cũng không phải là cá chép bình thường, mà là cá chép do các quốc gia tiến cống, mỗi một con đều là vô giá, hơn nữa hoàng huynh lại rất thích.

Bình thường rảnh rỗi cũng tới nơi này thưởng cá . . . . .

Hiện giờ, Nhạc Đồng Đồng bắt cái gì không bắt, lại cứ bắt cá chép hoàng huynh thích nhất tới nướng ăn, này. . . . .

Trong lòng kinh ngạc, Dạ Quân Lăng sau khi phục hồi tinh thần lại, lập tức trở mặt kinh hô.

"Này, đây chính là cá chép hoàng huynh thích nhất, người cư nhiên nướng ăn, chẳng lẽ người không sợ hoàng huynh biết sẽ trách tội sao! ?"

Thấy Dạ Quân Lăng ghen hòng nhìn trần trời, đáng vẻ không dám tin, Nhạc Đồng Đồng lại có vẻ nhàn tản sung túc, từ đầu liền không từng đem việc này để ở trong lòng.

Bởi vì, nàng chính là biết cá chép nơi này ở trong lòng Dạ Quân Minh vô cùng trân quý.

Chỉ là hiện tại, thấy đáng vẻ Dạ Quân Lăng trợn mắt há hốc mồm, Nhạc Đồng Đồng đôi mắt đẹp xẹt qua tia giảo hoạt, mở miệng chứa ý cười nói.

"Ha ha, Ai gia sợ cái gì! ? Ăn cá nướng lại không chỉ có một mình Ai gia. . . . ."

"Vậy còn có người nào! ? Ngạch. . . . ."

Nói tới đây, Dạ Quân Lăng lập tức nghĩ đến cái gì, nhìn nhìn cá nướng đã gặm hơn phân nửa trên tay mình bưng tỉnh đại ngộ.

Con người đen vừa nhắc, nhìn đáng vẻ Nhạc Đồng Đồng tự mãn, Dạ Quân Lăng cảm thấy mình là trúng kế !

Vừa rồi hần tại vì nàng cho hần ăn cá nướng mà cao hứng không thôi, không ngờ nữ nhân này là tính kế hần, muốn hần cùng nàng thông đồng làm bậy!

Nếu hoàng huynh biết việc này, hần cũng không thoát được can hệ!

Nghĩ tới đây, Dạ Quân Lăng rõ ràng là nên tức giận, chỉ là nhìn tiểu nữ tử trước mắt này giống như một tiểu hồ ly trộm gà, tràn đầy đắc ý, thấy vậy, Dạ Quân Lăng chỉ cảm thấy buồn cười, một chút dấu hiệu tức giận cũng không có.

Chỉ là, Dạ Quân Lăng vẫn ra vẻ tức giận, song thủ chống nạnh, mở miệng nói.

"Giỏi lắm, người là cố ý!"

"Ha ha, hiện tại mới biết được, thật đàn!"

Nhìn ra Dạ Quân Lăng là cố ý làm bộ như sinh khí, Nhạc Đồng Đồng không khỏi ha ha cười duyên.

Tiếng cười như chuông bạc, tràn ngập nồng đậm vui vẻ, làm cho người ta nghe xong nhin không được sẽ cùng cười theo.

Khóe miệng Dạ Quân Lăng mỉm cười, lẳng lặng nhìn nữ tử trước mắt lúm đồng tiền như hoa, mặt mày như họa, môi hồng răng trắng, hương phong từng trận, nghi thái vạn thiên. . . . .

Đoạt ánh mắt nhất là một đôi mắt hàm chứa ý cười nồng đậm

Lông mi thon dài dày đặc, tựa như cánh bướm hắc sắc chớp động.

Làm nổi bật lên ngũ quan nữ tử càng thêm tinh xảo.

Trong đôi mắt ngập nước, con ngươi tối đen lóe ra, giống như tụ tập toàn bộ ánh sáng thiên địa, đẹp đến kinh hồn táng đảm, làm cho người ta tâm viên ý mãn. . . . .

Nếu nữ tử này không phải Mẫu hậu mình thì tốt biết bao nhiêu. . . . .

Ý nghĩ điên cuồng này đột nhiên hiện lên trong lòng Dạ Quân Lăng, làm cho Dạ Quân Lăng hung hăng cả kinh, giống như có người cầm cây búa hung hăng gõ vào nội tâm hần.

Con ngươi nhảy mắt mở lớn, trong mắt tất cả là không dám tin.

Trời ạ! ! !

Hần vừa rồi có phải điên rồi hay không! ?

Chuyện kinh thế hãi tục như vậy cũng có thể nghĩ đến! ?

Bất kể như thế nào, chuyện nữ nhân này là Mẫu hậu mình vĩnh viễn không thể thay đổi!

Trong lòng suy nghĩ, một cỗ âm đạm mát mướt không khỏi nảy lên trong lòng Dạ Quân Lăng. . . . .

Nhạc Đồng Đồng không biết suy nghĩ của Dạ Quân Lăng, giờ phút này nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Dạ Quân Lăng, trong đầu không khỏi nhớ tới khuôn mặt tuấn mỹ lại băng lãnh của Dạ Quân Minh.

Môi mọng mở ra, không khỏi mở miệng nói.

"Nếu không phải người với hoàng huynh người bộ dáng tương tự, đánh chết Ai gia cũng không tin tưởng các người là hai huynh đệ, như thế nào hai huynh đệ các người tính cách hoàn toàn trái ngược! ? Hoàng huynh người làm cho người ta có cảm giác lạnh như băng, giống như một tòa băng sơn vạn năm như thế nào cũng sẽ không hòa tan, chỉ cần một ánh mắt liền có thể đông chết một người!"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lăng nhanh chóng áp chế khác thường trong lòng, sau đó ánh mắt tràn đầy tò mò nhìn Nhạc Đồng Đồng, mở miệng hỏi.

"Ta thì sao! ?"

Dạ Quân Lăng mở miệng hỏi, không biết như thế nào, hần thật muốn biết trong cảm nhận của nữ nhân này, hần tới cùng là một người như thế nào!

Trái ngược với Dạ Quân Lăng kích động tò mò, Nhạc Đồng Đồng mắt đẹp nhẹ nhàng quét Dạ Quân Lăng một cái, lập tức khóe miệng nhếch lên, mở miệng cười nói.

"Người! ? Không phải là một tiểu tử thôi sao! ?"

"Ngạch. . . . ."

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lăng nhất thời không nói gì, khóe miệng rụt rụt, mở miệng bất mãn ồ ồ.

"Cái gì tiểu tử thôi! ? Ta đâu còn nhỏ! ! ? Qua vài ngày nữa ta liền mười sáu tuổi! ! !"

Thấy Dạ Quân Lăng cực kỳ tầm thường, bất mãn ồ ồ, Nhạc Đồng Đồng không khỏi bật cười, mở miệng cười nói.

"Mười sáu tuổi lại như thế nào! ? Nói như thế nào, Ai gia đều so với người lớn hơn, cho nên, người vẫn như cũ là tiểu tử thôi!"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lăng lập tức giống như sương đã gia tử, cả người đều yên lặng.

Bởi vì Nhạc Đồng Đồng nói không sai, bất kể như thế nào, bọn họ so với hắn đều lớn hơn. . . . .

Tuổi tác, thật sự đáng giận!

Bối phận lại càng vô pháp thay đổi. . . . .

Ai, nghĩ tới đây, Dạ Quân Lăng không khỏi thở dài một hơi, cả người đều ủ rũ, uể oải không phấn chấn.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, chỉ cho là Dạ Quân Lăng để ý nàng nói hắn là tiểu tử thôi, cũng không nghĩ nhiều cái khác.

Môi mọng mở ra, liền mở miệng nói.

"Được rồi, nhanh ăn cá đi, tiểu tử thôi, cá nướng phải thừa dịp ăn nóng mới ngon!"

Nhạc Đồng Đồng vừa nói, liền tiếp tục ăn cá nướng.

Chỉ là bởi vì chuyện vừa rồi, thời điểm Nhạc Đồng Đồng ăn cá bắt đầu thật cẩn thận.

Dù sao đã gặp quý ai không sợ tới! ?

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Bị đùa giỡn

Dạ Quân Lăng thấy vậy cũng chỉ lắc lắc đầu, đem sự tình vừa rồi toàn bộ quăng ra sau đầu.

Hiện tại nghĩ nhiều làm cái gì! ?

Vẫn là ăn cá nướng đi!

Trong lòng suy nghĩ, Dạ Quân Lăng liền tiếp tục bắt đầu ăn cá nướng.

Cùng lúc đó, cung nhân mang ngự y đến, chỉ là Nhạc Đồng Đồng đã không có việc gì liền để cho ngự y lui xuống.

Không tới một hồi, mấy con cá chép Nhạc Đồng Đồng bắt được liền toàn bộ rơi vào trong bụng Nhạc Đồng Đồng cùng Dạ Quân Lăng.

Chỉ là, ăn xong những thứ cá nướng này, Dạ Quân Lăng giống như còn chưa hết thèm, không ngừng lè lưỡi liếm láp cánh môi, một bộ tiểu cầu cầu thèm ăn, rất là đáng yêu!

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng mâu trung lóe ra ý cười nòng nhọt, mở miệng cười nói.

"Như thế nào! ? Còn chưa ăn đủ sao! ?"

"Ha ha, là không đủ! Không thể tưởng được cá chép này nướng lên lại tốt ăn như vậy, không hổ giá trị ngàn lượng!"

Dạ Quân Lăng một bên liếm láp môi, một bên mở miệng cười nói.

Nhạc Đồng Đồng nghe vậy, không khỏi nhếch miệng cười, mở miệng nói.

"Nếu còn chưa ăn đủ, chúng ta lại đi bắt tới ăn! Dù sao nơi đó có nhiều cá chép như vậy!"

Nói xong lời này, Nhạc Đồng Đồng liền từ trên chỗ ngồi đứng lên, tính toán lại xuống hồ bắt cá lại bị Dạ Quân Lăng ngăn trở.

"Người vẫn còn bắt! ? Nếu bị hoàng huynh biết liền không xong!"

Dạ Quân Lăng mở miệng, tuần mi cau chặt, thần tình kích động lo lắng.

Nhạc Đồng Đồng nghe vậy, không khỏi nhú nhú mày đẹp, mở miệng nói.

"Không phải mới vừa ngươi nói chưa đủ à! ?"

"Phải, nhưng là. . . . ."

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lăng có chút do dự.

Tuy hương vị cá chép kia nướng lên thật sự rất không tệ, nhưng hẳn càng sợ hoàng huynh biết được việc này sẽ sinh khí.

Nhạc Đồng Đồng thấy bộ dáng Dạ Quân Lăng vừa muốn ăn lại sợ chết, không khỏi có chút tiếc rên sát không thành thép, mở miệng nói.

"Nhưng mà cái gì! ? Cá chúng ta cũng đã nếm qua, ăn một con là ăn, ăn hai con cũng là ăn, lại nói, nếu như chúng ta không nói ra, hoàng huynh ngươi làm sao có thể biết! ? Chẳng lẽ hẳn mỗi ngày tới nơi này đều đếm một lượt sao! ?"

Nghĩ đến dáng vẻ Dạ Quân Minh mỗi ngày ngồi ở nơi này đếm cá, Nhạc Đồng Đồng liền phì cười không thôi.

Thấy Nhạc Đồng Đồng đột nhiên mặt mày mang ý cười, Dạ Quân Lăng tựa như cũng nghĩ đến cái gì, không khỏi hé miệng cười, ánh mắt nhìn Nhạc Đồng Đồng lại càng thêm sùng nịnh mà ngay cả chính hắn cũng không biết.

"Ai, thật sự là nói không lại ngươi!"

"Ha ha, vậy bây giờ chúng ta bắt hay là không bắt! ?"

Đối với Dạ Quân Lăng, Nhạc Đồng Đồng mở miệng hỏi.

Dạ Quân Lăng nghe vậy, ngừng một chút, lập tức như là hạ quyết tâm, môi mọng bĩu một cái, không khỏi gật gật đầu, mở miệng nói.

"Được rồi! Hôm nay ta liền bồi ngươi điện một lần, nếu Hoàng huynh trách tội xuống cũng được!"

"Ha ha, lúc này mới đúng! Đi! Chúng ta đi bắt cá!"

Nghe được Dạ Quân Lăng lời này, Nhạc Đồng Đồng lập tức lúm đồng tiền như hoa, liền hướng hồ nước bên kia chạy đi.

Dạ Quân Lăng thấy vậy lập tức vội vàng đi theo, con ngươi hàm chứa ý cười từ đầu đến cuối đều rơi vào trên người Nhạc Đồng Đồng.

Chỉ cần năng cao hứng, mặc kệ bảo hắn làm cái gì, hắn đều nguyện ý. . . . .

. . . . .

Cái gọi là tự mình động thủ, com no áo ấm, cho nên Nhạc Đồng Đồng cho tất cả cung nhân lui xuống, chỉ cần dựa vào chính mình, như vậy mới có giá trị!

Đối với Nhạc Đồng Đồng mà nói, Dạ Quân Lăng cảm thấy hữu lý, vì thế, hết cả buổi chiều, Nhạc Đồng Đồng đều cùng Dạ Quân Lăng ở bờ ao bắt cá.

Diện tích cái hồ này không nhỏ, trong ao lại có cả ngàn con cá chép.

Nhạc Đồng Đồng cũng không cần công cụ khác, bởi vì, đã biết tốc độ thân thể phi thường nhanh.

Nàng hiện tại mới phát hiện, chỉ cần mình tập trung lại thì sẽ lập tức nhìn chuẩn mục tiêu, sau đó nhanh chóng hành động.

Nhanh chuẩn ngoan độc!

Lập tức, trên tay Nhạc Đồng Đồng liền bắt được một con cá chép.

Cầm trên tay cá chép mới vừa tóm được, Nhạc Đồng Đồng quay đầu, hướng tới Dạ Quân Lăng một bên đắc ý, mở miệng cười nói.

"Ha ha, như thế nào! ? Ai gia bắt cá có một tay đi! ?"

"Ngạch, không thể tưởng được ngươi nhìn nhu nhu nhược nhược, bắt cá lại chỉ bằng một tay!"

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng Dạ Quân Lăng vẫn rất bội phục nữ nhân trước mắt này.

Không thể tưởng được bộ dáng nữ nhân này thân thể không chịu nổi gấp lại, thời điểm bắt cá lại tài ba như thế.

Hơn nữa, vừa rồi động tác của nàng thật sự là vừa nhanh vừa chuẩn!

Ngay lúc Dạ Quân Lăng đang kinh ngạc, trong lòng lại càng bùng lên một cỗ ý chí chiến đấu.

Chuyện nữ nhân có thể làm được, hẳn khẳng định cũng có thể làm được!

Trong lòng suy tính, Dạ Quân Lăng nhanh chóng vén ống tay áo, học dáng vẻ Nhạc Đồng Đồng, lấy lại bình tĩnh, an tĩnh đứng ở nơi đó.

Đội cá chép trong hồ từ từ bơi tới bên cạnh hắn, lập tức xuất thủ, hướng tới trong nước tìm kiếm.

Nhưng mà khi hắn vừa mới xuất thủ, cá chép đang bơi lội bên cạnh hắn giống như ý thức được nguy hiểm, toàn bộ nhanh chóng tản ra.

Liên tục thử nhiều lần, Dạ Quân Lăng đều thất bại, không khỏi có chút ảo não.

"Người bắt cá như thế nào để một phát là có thể bắt được! ? Ta bắt lâu như vậy cũng không bắt được một con! ?"

Dạ Quân Lăng mở miệng, tràn đầy ảo não uể oải.

Nhạc Đồng Đồng nghe vậy, khoe miệng nhếch lên, mở miệng cười nói.

"Ha ha, người cho là bắt cá dễ dàng như vậy! ? Vừa rồi Ai gia cũng là thất bại rất nhiều lần mới tìm được phương pháp, hiện tại Ai gia sẽ dạy cho người đi! Tới, tâm phải tĩnh, sau khi nhìn chuẩn mục tiêu, động tác phải nhanh chuẩn ngoan độc, người thử xem!"

Đem cá chép trên tay bắt được để cho cung nhân xử lý, Nhạc Đồng Đồng liền cầm khăn lau tay, vừa dạy Dạ Quân Lăng như thế nào bắt cá.

Dạ Quân Lăng nghe vậy, lập tức khiêm tốn thụ giáo.

Nghe xong Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lăng liền lập tức an tĩnh lại, những con cá chép kia bơi tới bên mình, Dạ Quân Lăng cũng không vội vàng xuất thủ, cá người giống như bị điểm huyệt.

Không biết quá bao lâu, Dạ Quân Lăng nguyên bản ngốc trệ bất động, lập tức thân thủ hướng tới mục tiêu nhìn trúng tìm kiếm.

Thời điểm trên tay bắt được một con cá chép, Dạ Quân Lăng cả người lập tức kích động chỉ thiếu không bay lên.

"Ha ha, ta rốt cục bắt được rồi! Ta rốt cục bắt được rồi!"

Dạ Quân Lăng mở miệng cười ha ha, giữa trán tất cả là vẻ kích động hưng phấn.

Dù sao, lớn như vậy, Dạ Quân Lăng cho tới bây giờ đều là y phục đến vờn tay com tới há mồm, muốn ăn cá, không cần chính mình động thủ! ?

Chỉ là hiện tại, nhìn một con cá chép rất không dễ dàng bắt được trong tay, Dạ Quân Lăng cảm thấy mình hiện tại thật kích động, thật hưng phấn.

Thì ra tự mình bắt cá ăn là chuyện làm cho người ta vui vẻ như thế!

Dạ Quân Lăng trong lòng kích động suy nghĩ, lập tức thân thủ cầm cá chép vừa bắt được đưa tới trước mặt Nhạc Đồng Đồng.

Dáng vẻ kia thật giống như là một người đạt được thành tích tốt, nóng lòng khoe ra cho đại nhân.

"Người xem, ta bắt được cá!"

Dạ Quân Lăng mở miệng cười nói, ánh mắt vọng hướng Nhạc Đồng Đồng lại càng mang theo nồng đậm ý cười.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, khoe miệng cong lên, mở miệng nói gì đó.

Chỉ là lúc này, đã thấy Dạ Quân Lăng trên tay vừa trượt, nguyên bản cá chép vừa bắt được trên tay liền lập tức từ trên tay hắn chạy ra ngoài.

Dạ Quân Lăng thấy vậy, con người đen nhất thời mở lớn.

Ngay sau đó lại càng không nghĩ ngợi, hướng phía trước đánh tới, tính toán bắt lại cá chép từ trên tay mình chuồn ra.

Nhưng mà, trong mắt Dạ Quân Lăng chỉ có con cá chép kia, lại quên mất ở trước mặt hắn là hồ nước sóng nước lăn tăn. . . . .

Kết quả là, bị kịch liền đã xảy ra ——

Theo ‘phù phù’ một tiếng, bọt nước văng khắp nơi, Dạ Quân Lăng cả người đã tiến vào trong hồ nước.

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng sợ tới mức tim chỉ kém không từ yết hầu nhảy ra.

Thấy Dạ Quân Lăng rơi vào trong nước, Nhạc Đồng Đồng lập tức nghĩ tới Dạ Quân Lăng là không biết bơi.

Trong lòng suy nghĩ, Nhạc Đồng Đồng liền lập tức mở miệng kinh hô.

"Người đừng sợ, Ai gia hiện tại lập tức xuống cứu người. . . . ."

Nói xong lời này, Nhạc Đồng Đồng liền tính toán nhảy xuống.

Nhưng mà khi thấy một màn trước mắt, cả người Nhạc Đồng Đồng lập tức giống như bình kinh lôi oanh đỉnh, đứng sững tại chỗ.

Chỉ thấy, sau khi Dạ Quân Lăng rơi vào trong hồ nước, không giống hôm qua ở trong nước vùng vẫy hô to cứu mạng, mà là ‘ào’ một tiếng, từ trong nước xông ra.

Nhìn Dạ Quân Lăng giờ phút này đang ở trên mặt nước, một tay rẽ nước, trên mặt một điểm hoảng loạn cũng không có, nhất thời, Nhạc Đồng Đồng lập tức minh bạch cái gì.

Sắc mặt nhất thời trầm xuống. . . . .

Trái ngược với Nhạc Đồng Đồng sắc mặt âm trầm, giờ phút này Dạ Quân Lăng một chút cũng không nhận thấy được.

Sau khi rơi vào trong nước, Dạ Quân Lăng lại theo bản năng nổi lên mặt nước.

Một tay xoa xoa mặt, Dạ Quân Lăng nhìn địa phương mình đang ở không khỏi ảo não nói.

"Chết tiệt! Như vậy cũng có thể rơi xuống, nước ao này thật tanh!"

Dạ Quân Lăng nhú mi ảo não nói, giữa trán tất cả là ghét bỏ.

Trong lòng suy tính, nước này tanh như thế, hẳn phải nhanh chút trở về tắm rửa thay quần áo mới được.

Nhưng mà, ngay sau đó, Dạ Quân Lăng nâng con ngươi đen tràn đầy ảo não lên, hướng tới Nhạc Đồng Đồng trên bờ nhìn lại.

Khi thấy thần sắc trên mặt Nhạc Đồng Đồng, khuôn mặt tuấn tú sùng sốt, lập tức liền như nghĩ đến cái gì, da đầu tê rần, hô to không xong.

Chỉ thấy nữ tử đứng ở trên bờ, cả người giống như bị điểm huyết, cứng ngắc ở nơi đó.

Ở trên thân nữ tử, giờ phút này giống như đang tỏa ra một dòng hàn khí mù mịt, làm cho người ta không rét mà run.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo kia, đôi mắt đẹp thấp liễm, lông mi thon dài hoàn toàn che lấp thần sắc trong mắt nàng.

Dưới mi mắt lưu lại hai đóa ám ảnh, khiến cho nữ tử nhìn qua càng thêm âm mai.

Thấy vậy, Dạ Quân Lăng biết Nhạc Đồng Đồng là sinh khí.

Hơn nữa là phi thường tức giận. . . . .

Thấy vậy, Dạ Quân Lăng trong lòng bối rối, lập tức mở miệng giải thích.

"Ngạch, cái kia, cái kia, ngươi hãy nghe ta nói. . . . ."

"Ha ha, nói! ? Ngươi muốn nói cái gì! ? Nói ngươi không biết bơi, hay là nói ngươi ngày hôm qua là giả vờ không biết bơi, toàn bộ đều là lừa gạt Ai gia! ?"

Nhạc Đồng Đồng mở miệng, thanh âm u u, mang theo hàn khí rét lạnh.

Giọng nói kia, cơ hồ là phun từ nàng trong kẽ răng ra, làm cho người ta nghe đến da đầu run lên.

Giờ phút này, ở trong đầu Nhạc Đồng Đồng có một đốm lửa, đang ‘roạt’ một tiếng bùng cháy.

Nhớ lại chuyện hôm qua, Nhạc Đồng Đồng liền cảm thấy mình là một kẻ ngu ngốc!

Ngày hôm qua, nhìn thấy Dạ Quân Lăng hôn mê bất tỉnh, nàng lo lắng như thế.

Về sau xuống cứu người còn bị Dạ Quân Minh cảnh cáo một lần.

Hiện tại, nàng mới biết được, chính mình bị người lừa gạt!

Vừa nghĩ đến đây, tức giận, ủy khuất lập tức trào lên trong lòng Nhạc Đồng Đồng

Bạn đang đọc truyện *Manh Hại Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Cầu cùng Thất vương gia không được tiến vào

Dạ Quân Lăng nghe được thanh âm Nhạc Đồng Đồng lạnh như băng, còn có khuôn mặt nàng càng phát ra âm mai, liền biết bây giờ Nhạc Đồng Đồng tức không nhẹ.

Nhất thời, trong lòng bối rối không thôi.

Nhanh chóng từ trong ao bơi lên, Dạ Quân Lăng cũng không quản giờ phút này toàn thân ướt nhẹp, trên đầu còn không ngừng nhỏ nước, liền nhanh chóng chạy vội tới trước mặt Nhạc Đồng Đồng kích động giải thích.

"Người hãy nghe ta nói, ngày hôm qua ta không phải cố ý, đúng, là ta muốn chọc ghẹo người một chút, nhưng là vì nhìn thấy người đá ta xuống nước còn ở chỗ này cười, mới, mới. . . . ."

"Như vậy, còn nói không phải cố ý? Hai huynh đệ các người thật tốt! Một cái treu cột Ai gia, một cái nhục mạ Ai gia, chẳng lẽ Ai gia thật sự dễ khi dễ như vậy!?"

Suy nghĩ đến chuyện hôm qua, Nhạc Đồng Đồng liền nổi trận lôi đình.

Lớn như vậy, thật đúng là cũng chưa từng bị người treu đùa như vậy!

Càng nghĩ, Nhạc Đồng Đồng càng là tức giận, lại càng uy khuất.

Tại triều đại này, nàng đã không có ba mẹ, thật giống như một hải tử không có chỗ dựa vào, hiện tại còn bị người khi dễ.

Hu hu, nàng muốn về nhà, nàng muốn có thân nhân dựa vào!

Càng nghĩ, trong mắt Nhạc Đồng Đồng lại càng hiện lên một tầng hơi nước dày.

Nhìn mắt Nhạc Đồng Đồng không ngừng hiện lên hơi nước, hơi nước óng ánh trong suốt kia không ngừng ở trong mắt nàng chuyển nha chuyển, chọc người thương tiếc.

Dạ Quân Lăng thấy vậy, trong lòng vô cùng hoảng loạn, càng thêm một loại đau lòng.

Hắn chỉ muốn nhìn thấy dáng vẻ nữ nhân này vui vẻ cười to, một chút cũng không muốn nhìn đến nàng thương tâm khổ sở.

Mà bây giờ, làm cho nàng thương tâm khổ sở, nhưng là chính hắn. . . . .

Nghĩ tới đây, Dạ Quân Lăng tâm loạn như ma, nếu nếu có thể, hắn tình nguyện nàng đánh hắn, mắng hắn!

Nghĩ tới đây, Dạ Quân Lăng liền lập tức tiến lên, nhủ mi cầu xin nói.

"Cái kia, thực xin lỗi, thật sự thực xin lỗi, nếu như người vẫn còn tức giận, người đánh ta đi! Hoặc là mắng ta cũng được, thiên vạn không cần giận ta, có được hay không!?"

Trái ngược với Dạ Quân Lăng khổ sở cầu xin, Nhạc Đồng Đồng chỉ tức giận trợn mắt nhìn hắn, sau cùng lại vron tay ra, hung hăng đẩy.

Ngay sau đó, cả người Dạ Quân Lăng liền lập tức bị đẩy mạnh vào hồ nước.

‘Phù phù’ một tiếng, bọt nước văng khắp nơi, cung nhân bốn phía nhao nhao tiến đến, kích động nghĩ cách cứu viện.

Dạ Quân Lăng thấy vậy, lại không quản cung nhân bốn phía bối rối, con người đen áo nâu gắt gao nhìn chăm chăm bạch y nữ tử càng chạy càng xa.

"Nàng thật sự sinh khí, ta nên làm cái gì bây giờ!?"

. . . . .

"Hỗn đản Dạ Quân Lăng, hỗn đản Dạ Quân Minh, chết tiệt, hỗn đản, đều là hỗn đản! ! A a a a. . . . ."

Sau khi chạy về Mộng Nguyệt điện, Nhạc Đồng Đồng nộ khí chưa tiêu, ngồi ở trong lương đình trực tiếp đem toàn bộ lá cây bày đặt ở một bên vứt xuống.

Nhìn mặt đất bừa bãi, Thúy Nha không biết tới cùng phát sinh chuyện gì.

Thấy Nhạc Đồng Đồng nổi giận đùng đùng trở về liền mắng không thôi.

Mà người nàng mắng không phải ai khác, mà là đương kim Hoàng thượng cùng Thất vương gia.

Thụy Nha không biết là chuyện gì xảy ra, vừa rồi Thái hậu nương nương không phải cùng Thất vương gia ở trong hồ nước vừa nói vừa cười bắt cá sao! ? Như thế nào mới một hồi, Thái hậu nương nương liền về mặt phần nộ! ?

Còn muốn đẩy Thất vương gia xuống hồ nước! ?

Thụy Nha trong lòng tràn đầy nghi hoặc, nhưng nàng không dám đi tới hỏi.

Cho nên đành phải cho tất cả cung nhân lui xuống, nếu bị bọn hắn nghe được Thái hậu nương nương mắng Hoàng thượng cùng Thất vương gia, kia đúng là đại nghịch bất đạo, nếu bởi vì cái này mà gặp phải cái gì phong ba liền không tốt.

Nhạc Đồng Đồng mắng thật lâu sau, Thụy Nha lập tức cẩn thận đưa lên một ly nước trà, mở miệng nhẹ giọng nói.

"Thái hậu nương nương thỉnh uống ly trà bớt giận!"

"Ừ."

Nghe được Thụy Nha nói, Nhạc Đồng Đồng tiếp nhận trà thơm nàng đưa tới toàn bộ uống sạch.

Đội nước trà ấm áp rót xuống, Nhạc Đồng Đồng mới cảm thấy tâm tình tốt hơn nhiều.

Thụy Nha thấy vậy, do dự một chút mới thật cẩn thận mở miệng hỏi.

"Thái hậu nương nương, vừa rồi tới cùng là chuyện gì xảy ra! ? Có phải Thất vương gia làm chuyện gì để cho Thái hậu nương nương người sinh khí hay không! ?"

Thụy Nha nói chưa dứt lời, vừa nói, lửa giận Nhạc Đồng Đồng nguyên bản vừa mới bình ổn lại ‘roạt’ một tiếng lập tức bốc cháy lên.

‘Bốp’ một tiếng, một tay hung hăng đánh vào tay vịn, Nhạc Đồng Đồng cả người từ trên ghế đứng lên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo nổi giận đùng đùng.

"Về sau không được nhắc tới thất vương gia trước mặt Ai gia! Còn có, phân phó cung nhân, làm cho Ai gia một cái bài tử!"

"A! ? Bài tử! ?"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, Thụy Nha nhất thời ngơ ngác.

"Cái gì bài tử! ?"

Thấy Thụy Nha thần tình khó hiểu, khóe miệng Nhạc Đồng Đồng nhếch lên, mở miệng cười nói.

"Rồi ngươi sẽ biết!"

.....

Cùng lúc đó, bên kia ——

Dạ Quân Lăng sau khi được cung nhân thái giám kéo lên bờ liền tính toán đi Mộng Nguyệt điện, chỉ là ngay sau đó liền bị thái giám bên người ngăn trở.

"Ai ôi, chủ tử tốt của ta, ngươi hiện tại toàn thân ướt đẫm, chuyện lớn thế nào cũng không quan trọng bằng thân thể ngươi, ngươi đi về đổi toàn thân y phục trước, tránh bị cảm lạnh! Kia nô tài cho dù có mười cái đầu cũng không đủ để chặt!"

Tiểu đáng tử khuôn mặt khổ qua, lựa lời khuyên bảo.

Dạ Quân Lăng nghe vậy, đầu quân được cái khác.

Hiện tại, hắn thấy Nhạc Đồng Đồng nổi giận đùng đùng bỏ đi, nghĩ lại Nhạc Đồng Đồng nhất định sẽ giận hắn, về sau sẽ không quản hắn nên làm cái gì bây giờ! ?

Nghĩ đến cảm lạnh, Dạ Quân Lăng liền một tay đẩy tay Tiểu đáng tử ra, mở miệng quát.

"Cút ngay, đừng ngăn cản bản vương!"

Bị Dạ Quân Lăng đẩy ra, Tiểu đáng tử không kịp đề phòng, lập tức té trên mặt đất, bởi vì quá béo nên còn lăn trên đất một vòng mới vội vội vàng vàng chật vật đứng lên.

"Ôi, chủ tử tốt của ta, nô tài không phải muốn cản người, chỉ là người toàn thân ướt sũng, tóc cũng rối loạn, nếu để người nhìn thấy. . . . ."

Nghe được Tiểu đáng tử lời này, Dạ Quân Lăng như nghĩ đến cái gì, nguyên bản hướng Mộng Nguyệt điện chạy đi, hai chân lập tức ngừng lại.

Không biết vì cái gì, hắn không muốn để cho Nhạc Đồng Đồng nhìn thấy bộ dáng mình chật vật.

Hiện tại nàng đang giận mình, nếu như nhìn đến mình chật vật lòi thoi như thế, khẳng định càng thêm chán ghét!

Nghĩ tới đây, Dạ Quân Lăng hai chân nhất chuyển, cũng không quay đầu lại mở miệng nói.

"Đi, hồi phủ!"

. . . . .

Dạ Quân Lăng vội vàng hồi phủ đổi toàn thân y phục ướt sũng, sau khi tắm rửa hoàn tất liền cho người ra roi thúc ngựa trở lại hoàng cung, sau đó thẳng đến Mộng Nguyệt điện.

Nhưng mà, ngay lúc Dạ Quân Lăng phong phong hỏa hỏa đi tới cửa Mộng Nguyệt điện, thời điểm nhìn thấy bài tử đặt tại cửa Mộng Nguyệt điện, khóe miệng không khỏi căng lên.

Bởi vì, phía trên bài tử kia viết một chữ to ——

"Cầu cùng Thất vương gia không được tiến vào! ?"

Tiểu đáng tử từ nhỏ đã hầu hạ bên người Dạ Quân Lăng, bình thường trừ tham ăn ra, tính tình rất khéo léo.

Cũng là người từ nhỏ đi theo bên người Dạ Quân Lăng thời gian dài nhất, cũng nhận biết được mấy chữ.

Hiện giờ, khi nhìn đến bài tử cấm trước cửa Mộng Nguyệt điện, Tiểu đáng tử không khỏi một chữ một chữ niệm lên.

Sau khi đọc xong, Tiểu đáng tử bởi vì chính mình cư nhiên có thể toàn bộ nhận thức mấy cái chữ to này mà kích động không thôi.

Nhưng mà, kích động này chỉ duy trì không tới một giây, ngay sau đó, như là nghĩ đến cái gì, cả người lập tức hung hăng chấn động, hơn nữa dùng hai tay hung hăng bưng kín miệng mình.

Ánh mắt che kín sợ hãi kinh hoàng kia lại vụng trộm nhìn Dạ Quân Lăng phía trước.

Trời ạ!

Hắn vừa rồi lại còn nói lớn như vậy!

Nếu Vương gia trách tội xuống. . . . .

Nghĩ tới đây, Tiểu đáng tử lập tức cảm như hén, không dám lên tiếng nữa.

Mà giờ khắc này, Dạ Quân Lăng từ đầu đến cuối chưa từng để ý tới Tiểu đáng tử.

Nhìn mấy chữ to viết trên bài tử trước cửa Mộng Nguyệt điện, khóe miệng Dạ Quân Lăng không khỏi căng lên.

Cầu cùng Thất vương gia không được tiến vào! ?

Nếu đổi là người khác, Dạ Quân Lăng đã sớm cho người chém đầu kẻ dám viết những thứ này, chỉ là hiện tại. . . . .

Không cần hỏi, Dạ Quân Lăng cũng biết mấy thứ này là ai làm.

Nghĩ đến, nữ nhân kia hiện giờ thật sự rất giận hắn! ? Hắn hiện tại nên làm cái gì bây giờ! ?

Dạ Quân Lăng trong lòng nghi hoặc ảo não, lập tức liền bước nhanh hướng tới Mộng Nguyệt.

Nhưng mà, thị vệ vừa thấy, lập tức thân thủ ngăn cản.

"Vương gia, Thái hậu có mệnh, Vương gia không được đi vào!"

Thị vệ thần tình khó xử mở miệng nói.

Dù sao, chức trách của bọn hắn là bảo hộ Thái hậu, nhưng đứng ở trước mặt bọn họ lại là Thất vương gia!

Mặc kệ là người nào, bọn hán cũng không đắc tội nổi.

Chỉ là, nếu để bọn hán lựa chọn, vẫn là sẽ nghe lệnh Thái hậu nương nương.

Dù sao, trong hoàng cung, ai không biết, ai không hiểu, Thái hậu nương nương là một chủ nhân tâm ngoan thủ lạt.

Cho nên, hiện tại bọn hán tình nguyện đắc tội với Thất vương gia, nặng nhất chẳng qua là chịu một trận đòn.

Nếu như đắc tội Thái hậu nương nương, ngay cả mạng nhỏ cũng khó giữ được!

Nghĩ tới đây, thị vệ liền thần tình kiên định.

Trái ngược với thị vệ khó xử không thôi, Dạ Quân Lăng bị người ngăn lại, tuấn mi nhấn lại, mâu trung lập tức nảy lên một tầng giận dữ.

"Các người dám ngăn cản bốn vương! ? Các người quả thực là ăn gan hùm mật gấu!"

Nghe được Dạ Quân Lăng lời này, thị vệ lập tức sợ tới mức ‘phù phù’ một tiếng, nhao nhao quỳ rạp xuống đất mở miệng cầu xin tha thứ.

"Cầu Vương gia thứ tội! Đây là Thái hậu nương nương phân phó, nô tài cũng không dám cãi lời!"

Nghe được thị vệ nói, Tiểu đáng tử đứng ở một bên thấy vậy không khỏi cảm thấy đồng tình với bọn hán.

Đôi môi mở ra liền tiến lên một bước, đối với Dạ Quân Lăng thật cẩn thận mở miệng nói.

"Vương gia, bọn hán cũng là nghe lệnh chủ tử mà làm thôi, cũng không trách được bọn họ, lại nói, hiện giờ Thái hậu nương nương đang giận giữ, nếu như Vương gia mạnh mẽ xông vào, Thái hậu nương nương có lẽ sẽ càng thêm tức giận!"

Nghe được Tiểu đáng tử nói, Dạ Quân Lăng tĩnh tâm suy nghĩ, cảm thấy hữu lý.

Nữ nhân kia biết hán lừa gạt nàng, hiện giờ đang nổi nóng, nếu hiện tại xông vào cũng không biết nữ nhân kia có thể càng thêm tức giận hay không.

Nhưng hiện tại hán thật sự rất muốn nhìn thấy nàng, rất muốn nàng tha thứ hán.

Tuy Hoàng huynh nói với hán nữ nhân kia tiếp cận hán là có mục đích.

Nhưng trong tiềm thức, Dạ Quân Lăng cảm thấy nữ nhân kia không phải như Hoàng huynh nói.

Thời điểm hán cùng nữ nhân kia ở chung cảm giác phi thường thoải mái, ấm áp.

Cảm giác như vậy từ Nhạc Đồng ra, cũng chỉ có nữ nhân kia mới có thể cho hán . . . . .

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậ Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Mặt rồng giận dữ

Nhưng hiện tại nàng lại đang giận mình, hán nên làm như thế nào nàng mới có thể tha thứ cho hán! ?

Nghĩ tới đây, Dạ Quân Lăng không khỏi quay đầu, đối với Tiểu đáng tử mở miệng hỏi.

"Vậy hiện giờ chúng ta nên làm như thế nào nàng mới có thể tha thứ bốn vương! ?"

"Ngạch, cái này. . . . ."

Nghe được Dạ Quân Lăng lời này, Tiểu đáng tử không khỏi nhú mi suy nghĩ, lập tức liền như nghĩ đến cái gì, đôi mắt sáng lên, mở miệng nói.

"A, có, nghe người ta nói, nữ nhân thích nhất các loại trang sức cùng y phục xinh đẹp, không bằng Vương gia đưa chút gì đó xinh đẹp cho Thái hậu, có lẽ Thái hậu sẽ tha thứ cho Vương gia."

"A... A..., đúng đúng đúng! Chú ý này không tệ, nữ nhân đều thích y phục cùng trang sức xinh đẹp, nhanh, nhanh cho người đi vơ vét toàn bộ gì đó xinh đẹp nhất kinh thành, mặc kệ là cái gì, chỉ cần là nữ nhân thích đều tìm trở về cho bốn vương!"

Nghe được Dạ Quân Lăng gấp gáp phân phó, Tiểu đáng tử nghe lệnh, lập tức xoay người đi an bài.

Chỉ là, trong lòng Tiểu đẳng tử không khỏi có một nỗi băn khoăn.

Đó chính là, chủ tử nhà hấn trước kia không phải luôn luôn chán ghét Thái hậu nương nương à! ?

Vì cái gì hiện tại lại để ý Thái hậu nương nương như thế! ?

Tiểu đẳng tử trong lòng nghi hoặc lại nghĩ mãi không xong, sau cùng lại càng lắc lắc đầu, nếu nghĩ không ra liền không nghĩ nữa.

Dù sao bọn hấn chỉ là nô tài, chuyện của chủ tử là không thể quản nhiều!

. . . . .

Khi trời chiều từ từ rơi xuống tây thiên, bóng đêm dần dần buông xuống.

Kiều nguyệt lên cao, sao sáng lấp lánh, gió đêm từ từ thổi trúng đèn cung đình bằng ngọc lưu ly treo mái hiên không ngừng đong đưa.

Trong ngự thư phòng đèn đuốc sáng trưng.

Bên ngoài trọng bình trấn giữ, bên trong lại càng không ít thái giám.

Chỉ là, ngự thư phòng to như vậy lại an tĩnh đến thanh âm chấm rơi xuống đất cũng có thể nghe được.

Gió đêm theo cửa sổ từ từ thổi vào, làm tấm lụa mỏng trong ngự thư phòng tung bay, cũng thổi trúng các trang sách trên bàn khiến chúng từ từ lật chuyển.

Thanh âm trang sách ‘sột soạt’ vào lúc này càng rõ ràng.

Giờ phút này, ở trong ngự thư phòng, một nam tử thân hình cao lớn, tay thuận cầm bút long sô, an tĩnh phê duyệt tấu chương.

Ánh đèn sáng tỏ, nhu hòa chiếu lên trên người nam tử.

Nổi bật lên dáng người cao ngất.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ giờ phút này mây kiếm đang cau chặt, hai tròng mắt thâm thúy, giống như đang suy nghĩ cái gì, giữa trán lại càng lộ ra vài phần vẻ mặt ngưng trọng.

Không biết quá bao lâu thời gian, chặt cửa gỗ khắc hoa nguyên bản đóng bị người từ bên ngoài nhẹ nhàng đẩy ra.

Một tiểu thái giám khuôn mặt thanh tú đang cúi đầu liềm mâu từ từ đi đến.

Tiểu thái giám đi nhẹ nhàng nhưng không có thanh âm, tựa như sợ quấy rầy đến nam tử đang phê duyệt tấu chương trong ngự thư phòng.

Mãi đến khi tiểu thái giám đi đến trước mặt nam tử mới dừng lại cước bộ, cúi đầu liềm mâu, tất cung tất kính mở miệng nói.

"Hoàng thượng, thời gian cũng không sớm, nên dùng thiện, tấu chương ngày mai lại phê duyệt đi!"

Nghe được người tới, Dạ Quân Minh nguyên bản đang chăm chú phê duyệt tấu chương không khỏi dừng một chút, nhìn nhìn tiểu thái giám đứng ở trước người mới nhẹ nhàng buông bút long trong tay xuống.

Phượng mâu xinh đẹp nhẹ nhàng chuyển, quét một vòng cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Thấy bên ngoài minh nguyệt đã lên cao, đèn hoa mới lên, không thể tưởng được, thời gian lại qua nhanh như vậy, buổi chiều hấn phê duyệt tấu chương, mới nháy mắt đã là buổi tối.

Thấy vậy, Dạ Quân Minh cũng mới cảm thấy phía sau lưng đang cứng còng đau nhức, ánh mắt cũng khô khốc không thôi.

Không khỏi thân thủ xoa xoa mi tâm, nhắm mắt nghỉ ngơi một khắc, Dạ Quân Minh tựa như nghĩ đến cái gì, khẽ mở môi mồm, mở miệng nói.

"Hôm nay Thất vương gia chưa tiến cung sao! ?"

Dạ Quân Minh hỏi như vậy cũng không lạ, nhớ lại đệ đệ hấn mỗi ngày đều tiến cung, đều không ngoại lệ, chỉ là hôm nay hấn lại không xuất hiện, trách không được hấn phê tấu chương nháy mắt cái đã đến bây giờ, đều đã quên thời gian.

Ngay lúc Dạ Quân Minh đang nghi hoặc, Tiểu đức tử đứng ở trước mặt hấn lập tức mở miệng chi tiết nói.

"Hôm nay Thất vương gia có tiến cung, chỉ là. . . . ."

Nói tới đây, Tiểu đức tử dừng một chút, không nói tiếp nữa.

Dạ Quân Minh nghe vậy, nghe ra trong giọng nói Tiểu đức tử có khác thường, đôi mắt không khỏi mở lớn.

Phượng mâu đậm mặt lại mang theo sắc bén thẳng tấp hướng tới Tiểu đức tử nhìn lại.

Nam tử tuy thần sắc như thường ngồi ở chỗ kia, chỉ là, khi chống lại ánh mắt sắc bén kia, trong lòng Tiểu đức tử không khỏi cả kinh, dọa đến toàn thân mồ hôi lạnh.

Cũng không dám giấu diếm nữa, đôi môi mở ra liền đem toàn bộ chuyện mình biết nói ra.

"Hôm nay Thất vương gia tiến cung, tại ngự hoa viên nhìn thấy Thái hậu đang nướng cá ăn, vì thế liền đi qua, hai người ăn cá xong liền xuống hồ bắt cá . . . . ."

Nghe được Tiểu đức tử nói tới đây, Dạ Quân Minh mày kiếm nhăn lại, mâu trung xẹt qua một tia nghi hoặc.

"Bắt cá! ? Bắt cá gì! ?"

"Ngạch, hồi bẩm Hoàng thượng, chính là cá chép các quốc gia hàng năm tiến cống. . . . ."

Nói tới đây, Tiểu đức tử không khỏi mồ hôi đầm đìa, thân thủ xoa xoa mồ hôi trên trán.

Dù sao, cá chép trong ngự hoa viên mỗi một con đều trân quý vô cùng, vô giá, Thái hậu nương nương cư nhiên bắt những con cá chép này tới ăn, hơn nữa còn nướng ở ngự hoa viên, này thật sự là. . . . .

Tiểu đức tử trong lòng nghĩ lại, ánh mắt vọng hướng nam tử trước mắt lại càng sợ hãi không thôi.

Trong lòng thấp thỏm không yên, thờ cũng không dám thờ mệnh.

Dù sao, trong hoàng cung ai không biết ai không hiểu, cá chép nuôi trong ngự hoa viên là bảo bối trong lòng Hoàng thượng, Hoàng thượng thường xuyên tới nơi đó thưởng cá.

Hiện giờ, cá chép Hoàng thượng yêu thương lại bị người nướng ăn. . . . .

Trái ngược với Tiểu đức tử kinh hồn táng đảm, Dạ Quân Minh vừa nghe đến đây, mày kiếm không khỏi nhăn lại, môi mỏng bĩu một cái, rõ ràng có chút không vui.

"Nói tiếp!"

Nam tử mở miệng, thanh âm trầm thấp băng lãnh.

Tiểu đức tử nghe vậy, lập tức tiếp tục mở miệng nói.

"Về sau Thất vương gia cho mọi người lui ra, cùng Thái hậu nương nương bắt cá chép trong hồ, về sau, Thất vương gia không cẩn thận rơi vào trong hồ nước, Thái hậu nương nương cũng không biết vì cái gì, đáng vẻ như rất tức giận, sau khi Thất vương gia vừa lên bờ liền đẩy Thất vương gia xuống tiếp. Sau cùng, lại nổi giận đùng đùng bỏ đi. Thất vương gia thấy vậy, giống như vô cùng lo lắng, sau khi hồi phủ đối y phục lại tiến cung, hơn nữa thẳng đến Mộng Nguyệt điện, chỉ là về sau lại bị thị vệ ngăn ở bên ngoài. Hơn nữa, nô tài lại nghe nói, Thái hậu nương nương cho người làm một cái bài tử đặt trước cửa Mộng Nguyệt điện. . . . ."

Nói tới đây, thanh âm Tiểu đức tử càng nói càng nhỏ, giống như có một số việc không dám nói.

Dạ Quân Minh nghe vậy liền hung hăng trợn mắt nhìn hắn, lạnh giọng nói.

"Trên bài tử viết cái gì! ?"

"Này. . . . ."

Tiểu đức tử do dự một chút, bất quá, sau cùng vẫn không ngăn cản được ánh mắt sắc bén của Dạ Quân Minh, lập tức buông đầu xuống mở miệng nói.

"Trên bài tử viết là. . . . . Cầu cùng Thất vương gia không được tiến vào. . . . ."

Tiểu đức tử thốt ra lời này, Dạ Quân Minh mày kiếm cau chặt, bóp một tiếng, một chưởng liền hung hăng vỗ vào trên bàn.

"Lớn mật!"

Dạ Quân Minh mở miệng quát, trong giọng nói lại mang theo nồng đậm tức giận.

Tiểu đức tử nghe vậy lại sợ tới mức thân thể chấn động, hai chân mềm nhũn quỳ rạp xuống đất.

"Hoàng thượng bớt giận!"

Tiểu đức tử không ngừng quỳ xuống đất dập đầu cầu xin.

Từ nhỏ hắn đã hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng, giờ phút này thấy đáng về Hoàng thượng, anh mi thụ mục, liền biết bây giờ Hoàng thượng tức giận không nhẹ!

Kia cũng khó trách!

Hoàng thượng luôn không thích Thái hậu, trong hoàng cung, mọi người cũng là cùng nhìn.

Chỉ cần Thái hậu nương nương không chạm đến điểm mấu chốt của Hoàng thượng, Hoàng thượng liền không để ý tới Thái hậu sờ tác sờ vi.

Chỉ là hiện giờ, đề cập đến Thất vương gia, thân đệ đệ duy nhất của Hoàng thượng, Hoàng thượng tự nhiên mặt rồng giận dữ!

Chỉ sợ hôm nay trong cung khẳng định có đại sự xảy ra. . . . .

. . . . .

"Ai, thật nhảm chán! Cổ đại này cái gì cũng không có, ngay cả Thái hậu địa vị cao quý lại như thế nào! ? Ai, trước kia ở trường học, buổi tối còn có thể lên mạng, cùng bạn bè đi ra ngoài ăn khuya nói chuyện phiếm, hiện tại, ai. . . . ."

Một tay chống cằm, Nhạc Đồng Đồng cũng không biết thờ dài bao nhiêu lần.

Thủy Nha hầu hạ ở một bên, thấy Nhạc Đồng Đồng từ khi ăn xong bữa tối liền ngồi ở trong lương đình lái nhai làm nhảm thờ dài cái gì.

Toàn nói những lời bọn họ nghe không hiểu.

Nghe vậy, Thủy Nha trong lòng tò mò, không khỏi mở miệng hỏi.

"Thái hậu nương nương, cái gì là trường học! ? Cái gì là lên mạng! ?"

Hạnh mẫu Thủy Nha chứa nghi hoặc khó hiểu, một bộ tò mò mở miệng hỏi.

Nghe được Thủy Nha lời này, Nhạc Đồng Đồng chỉ nhẹ nhàng quét nàng liếc mắt một cái, mở miệng nói.

"Ai, nói người cũng không hiểu!"

"A...."

Nghe được Nhạc Đồng Đồng lời này, trong lòng Thủy Nha tuy tò mò cũng không dám hỏi nhiều.

Chỉ là, Thủy Nha phát hiện, từ lần trước Thái hậu nương nương ngắt đi ở ngự hoa viên đến sau khi tỉnh lại, mặc kệ là tính tình hay là cái khác đều đã đại đại cải biến.

Nếu không phải dung mạo Thái hậu nương nương không thay đổi, nàng thật đúng là cho rằng Thái hậu nương nương là quỷ nhập thân!

Chỉ là lời này Thủy Nha không dám nói ra, đây chính là chuyện đại nghịch bất đạo!

Hơn nữa, hiện tại Thái hậu nương nương so với Thái hậu nương nương trước kia đúng là tốt hơn nhiều lắm, cho dù Thái hậu nương nương thật là quỷ nhập vào người lại như thế nào! ?

Nhạc Đồng Đồng không biết suy nghĩ trong lòng Thủy Nha, giờ phút này nàng chỉ chống cằm không ngừng hoài niệm.

Cuộc sống trước kia khoái hoạt tự tại cỡ nào.

Tuy nàng cảm thấy khi đi học có chút nhàm chán, ít nhất mỗi ngày đều có thể cùng bạn bè đồng học cùng một chỗ, tán gẫu bát quái, tán gẫu suốt ca, ăn khuya, cùng nhau mua sắm, lên mạng. . . . .

Hiện tại! ?

Tuy là Thái hậu địa vị cao quý, thân phận trong mắt những người khác cao quý vô cùng, nhưng ngay cả một người để có thể đào tìm móc phổi cũng không có.

Ngẫm lại, Nhạc Đồng Đồng cảm thấy bất đắc dĩ không thôi.

Lại thờ dài một hồi, Nhạc Đồng Đồng lại đổi một bàn tay chống cằm, tiếp tục cảm thán.

Thúy Nha thấy vậy cũng không biết Nhạc Đồng Đồng đang thờ dài cái gì, đành phải an tĩnh đứng ở nơi đó hầu hạ.

Mãi đến quá một hồi lâu, thấy Nhạc Đồng Đồng hẳn là khát nước liền cho người bưng trà nhân sâm tới.

"Thái hậu nương nương, trước uống ngụm trà sâm đi!"

Nhạc Đồng Đồng nghe được Thúy Nha lời này, nâng lên đôi mắt đẹp nhìn nàng liếc mắt một cái, lập tức, mới cúi đầu tiếp nhận ly trà Thúy Nha đưa tới.

Nhưng mà ngay lúc này, không biết từ nơi nào xông tới một con mèo hoang, dọa Thúy Nha nhảy dựng.

Tâm đầu nhất kinh, trên tay buông lỏng, trà nhân sâm vẫn nóng hổi ở trên tay liền lập tức rơi xuống

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãng Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Dạ Quân Minh nghi hoặc

Thời điểm Dạ Quân Minh nổi giận dùng dùng đi tới Mộng Nguyệt điện chỉ nghe thấy phía trước cách đó không xa truyền đến một tiếng ‘xoảng’, thanh âm đồ sứ rớt xuống đất, còn có tiếng kinh hô lo lắng của nữ tử.

Chỉ thấy trong lương đình cách đó không xa có hai nữ tử một đứng một ngồi.

Một cung nữ không cẩn thận đánh nghiêng nước trà trên tay, nước trà nóng bỏng kia vừa lúc đổ lên người bạch y nữ tử ngồi trong lương đình.

Thấy bạch y nữ tử kia bị nước trà nóng đổ đến, lập tức từ trên chỗ ngồi nhảy dựng lên.

Cung nữ ở bên cạnh nàng thấy vậy lập tức kinh hô lên.

"Nha, Thái hậu nương nương người không có việc gì đi! ? Nô tỳ đáng chết! Nô tỳ đáng chết!"

Chỉ thấy cung nữ không ngừng đối với bạch y nữ tử cầu xin tha thứ.

Nhìn một màn trong lương đình, Dạ Quân Minh đã suy đoán được chuyện sẽ phát sinh kế tiếp.

Cung nữ này khẳng định sẽ chết!

Đối với điểm này, Dạ Quân Minh phi thường khẳng định.

Dù sao, tuy hấn cùng nữ nhân kia tiếp xúc thời gian không nhiều lắm, chỉ là trong hoàng cung không có tường không bị gió lừa.

Hơn nữa, nữ nhân kia sở tác sở vi lại càng không chút nào che dấu, ở trong hoàng cung, tất cả mọi người có mắt đều nhìn thấy.

Trước kia là vì lời tiên đoán của quốc sư, nữ nhân kia là mệnh mẫu nghi thiên hạ, người nào cưới được nàng, nhất định là chân mệnh thiên tử!

Cho nên, Phụ hoàng mới lập nàng làm hậu, sau cùng lại càng trầm mê trong sắc đẹp của nữ nhân kia, độc sủng hậu cung!

Nữ nhân kia sau khi trở thành Hoàng hậu, ở hậu cung làm mưa làm gió, cũng không biết hại chết bao nhiêu người vô tội.

Hiện giờ nhìn đến tiểu cung nữ trong lương đình, Dạ Quân Minh tin chắc, nữ nhân kia khẳng định sẽ xử tử cung nữ kia!

Nghĩ tới đây, Dạ Quân Minh mày kiếm không khỏi nhăn lại, trong mắt hiện lên vài phần chán ghét.

Chán ghét trong mắt Dạ Quân Minh không phải bởi vì người cung nữ kia sẽ chết, mà là cái nữ nhân rắn rết này hiện giờ nghĩ muốn tiếp cận thân đệ đệ duy nhất của hấn. Chuyện như vậy hấn tuyệt đối không cho phép!

Nghĩ tới đây, Dạ Quân Minh môi mím khẽ, biểu hiện ra thần sắc không vui của hấn.

Lập tức, Dạ Quân Minh liền bước đi, hướng tới lương đình bên kia đi đến.

Nhưng mà, Dạ Quân Minh nhìn một màn kế tiếp phát sinh, cả người lập tức giống như ngũ lôi hoành đình, triệt để rung động.

Bởi vì, phát triển kế tiếp trong lương đình vậy mà ra ngoài dự liệu của hấn!

Nguyên tưởng rằng nữ nhân tâm địa ác độc này sẽ bởi vì việc này xử tử người cung nữ kia, ai biết, sự tình cùng hần dự liệu khác biệt nhiều như vậy!

Trái ngược với Dạ Quân Minh rung động kinh ngạc, Nhạc Đồng Đồng trong lương đình căn bản không chú ý tới Dạ Quân Minh đã đến.

Chỉ cảm thấy nước trà nóng bỏng kia sắp đổ lên người mình, động tác Nhạc Đồng Đồng lại càng nhanh chóng nhảy dựng lên, chỉ là vẫn bị nước trà hắt tới trên người.

Tuy chỉ là đổ một chút lên ống tay áo lại làm cho Thúy Nha sợ tới mức gần chết.

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú lập tức trắng xanh một mảnh.

"Thái hậu nương nương, nô tỳ đáng chết! Nô tỳ đáng chết!"

Nhìn Thúy Nha thần sắc kích động sợ hãi, Nhạc Đồng Đồng chỉ là xoa xoa nước trà trên ống tay áo, chỉ cảm thấy thân thể không ngại liền mở miệng nói.

"Thúy Nha, Ai gia không có việc gì! Ngươi không cần lo lắng!"

"Nhưng . . . . ."

Thúy Nha thấy Nhạc Đồng Đồng chẳng những không trách cứ nàng, lại còn mở miệng an ủi, trong lúc này cảm động cũng không biết nói cái gì cho phải.

Thấy đáng về Thúy Nha rõ ràng bị dọa hòng, Nhạc Đồng Đồng không khỏi mở miệng nói.

"Thật là một đứa ngốc! Ai gia đã nói không có việc gì, nhìn ngươi bị dọa kia!"

Khóe miệng Nhạc Đồng Đồng nhếch lên, tràn đầy bất đắc dĩ nói.

Nhưng mà ngay sau đó, khi thấy sung đỏ trên tay Thúy Nha, mày Nhạc Đồng Đồng lập tức nhăn lại, trong mắt tất cả là vẻ lo lắng.

"Nha! Thúy Nha, tay ngươi bị phỏng!"

Nhạc Đồng Đồng mở miệng, trong giọng nói không chút nào che dấu lo lắng.

Thúy Nha nghe vậy, trong lòng cảm động, liền mở miệng nói.

"Thái hậu nương nương, nô tỳ không có việc gì."

"Đều đã sung lên còn nói không có việc gì! ? Người tới, truyền ngự y!"

Nhìn sung đỏ trên tay Thúy Nha, Nhạc Đồng Đồng lo lắng không thôi, lập tức liền quay đầu gọi người truyền ngự y.

Ai biết, thời điểm đôi mắt đẹp của Nhạc Đồng Đồng vừa chuyển, rơi vào bên ngoài lương đình, cả người lập tức hung hăng chấn động.

Trên mặt sừng sốt, đôi mắt đẹp ngẩn ra.

Ánh mắt mang theo kinh ngạc kia thẳng tắp rơi vào một đạo bóng dáng màu vàng sáng chẳng biết đứng ở bên ngoài lương đình từ lúc nào.

Hoa đăng sơ thượng, nguyệt sắc thanh bạch, như lụa như sương nhu hòa chiếu xuống, đem bóng dáng nam tử kéo thật dài.

Gió đêm từ từ thổi lên mái tóc đen dài đến eo của nam tử tạo thành một độ cong duyên dáng, nổi bật lên khuôn mặt kia, ngũ quan thâm thúy, giống như quỷ phủ thần công tỉ mỉ tạo thành.

Mi như đao tài, sống mũi cương nghị, đôi môi như củ ấu, mỗi một độ cong đều hoàn mỹ không chê vào đâu được.

Giờ phút này, phượng mâu dài nhỏ lại thẳng tắp hướng tới bên này.

Khi tiếp xúc với ánh mắt thâm thúy của nam tử, Nhạc Đồng Đồng không khỏi rùng mình, trong lòng kinh ngạc nghi hoặc.

Dạ Quân Minh! ?

Hắn làm sao có thể xuất hiện ở Mộng Nguyệt điện! ?

Trong lòng nghi hoặc, Thúy Nha đứng ở một bên nhìn thấy Nhạc Đồng Đồng đột nhiên cả người đờ đẫn, trong lòng nghi hoặc, lập tức liền theo ánh mắt kinh ngạc của Nhạc Đồng Đồng nhìn lại.

Khi thấy một đạo bóng dáng màu vàng sáng đứng ở bên ngoài lương đình kia, trên mặt sừng sốt, sau khi phục hồi tinh thần lại, lập tức quỳ trên mặt đất, cúi đầu liềm mâu, tất cung tất kính mở miệng hô.

"Hoàng thượng vạn tuế!"

Nghe được Thúy Nha nói, Dạ Quân Minh chỉ nhẹ nhàng nói.

"Bình thân!"

"Tạ Hoàng thượng!"

Thúy Nha nghe vậy, lập tức đứng lên, lui xuống.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, lập tức mở miệng nhẹ giọng nói.

"Thúy Nha, trong tủ bên giường của Ai gia có bình bạch ngọc lộ, ngươi lấy đi xoa xát đi! Đó là chuyên trị phong!"

Nghe được Nhạc Đồng Đồng nói, hạnh mâu Thúy Nha mở lớn, lập tức mở miệng kinh hô.

"Cái này làm sao được! ? Bạch ngọc lộ kia thật sự quá mức trân quý, nô tỳ không nhận nổi!"

"Cái gì không nhận nổi! ? Ai gia cho ngươi dùng ngươi liền dùng, bằng không Ai gia sẽ tức giận, được rồi, không cần nói nữa, lui xuống đi!"

Nhạc Đồng Đồng mở miệng, giọng điệu làm cho người ta không thể kháng cự, tuy là như vậy, Thúy Nha lại nghe ra sự quan tâm trong giọng nói của Nhạc Đồng Đồng.

Nghe vậy, Thúy Nha trong lòng cảm động không thôi.

Nàng may mắn bao nhiêu mới có thể hầu hạ bên người chủ tử tốt như vậy! ?

Về sau, mặc kệ phát sinh sự tình gì nàng đều sẽ hầu hạ bên người Thái hậu nương nương, đến chết không đổi!

Đối với tâm tư Thúy Nha, Nhạc Đồng Đồng không biết.

Giờ phút này, nàng cảm thấy hiếu kỳ nhất là hôm nay là ngọn gió nào thổi, có thể thổi Dạ Quân Minh không hề bước vào Mộng Nguyệt tới.

Trong lòng tò mò, Nhạc Đồng Đồng mỹ mâu nhất lần liền hướng tới Dạ Quân Minh bên kia nhìn lại.

Sau đó thẳng tắp chống lại một đôi phượng mâu thâm thúy sắc bén của Dạ Quân Minh.

"Hôm nay Hoàng thượng như thế nào lại rảnh rỗi tới nơi này của Ai gia! ?"

Nhạc Đồng Đồng mở miệng, trong giọng nói hàm chứa nghiền ngẫm không hề che dấu.

Cái gọi là vô sự không đáng tam bảo điện!

Trong lòng Nhạc Đồng Đồng nghĩ nghĩ, Dạ Quân Minh sở dĩ đến nơi này, khẳng định là vì Dạ Quân Lăng đi! ?

Hay là vì hôm nay nàng ăn mấy con cá chép hấn yêu thích, hấn đây là tới hưng sư vấn tội! ?

Có lẽ là cả hai đi! ?

Nếu là như vậy, nàng làm cái Thái hậu này thật sự quá mức rẻ tiền, cứ nhiên so ra kém một con cá chép!

Nhạc Đồng Đồng đang suy nghĩ, Dạ Quân Minh đứng ở bên ngoài lương đình vẫn trầm mặc không nói.

Kỳ thật vừa rồi hấn sở dĩ bước vào Mộng Nguyệt điện, nơi mà hấn vẫn chưa từng bước vào, là tới cảnh cáo nữ nhân này!

Trước kia, khi Phụ hoàng còn tại thế sủng nàng vô pháp vô thiên.

Nhưng hiện tại Phụ hoàng đã băng hà, hấn đối với nữ nhân này, kỳ thật có thể mở một con mắt nhắm một con mắt, chỉ cần nàng không chạm đến điểm mấu chốt của mình!

Quân Lăng là thân đệ đệ duy nhất của hấn, là thân nhân duy nhất trên thế giới này, nữ nhân này nếu như có mục đích tiếp cận đệ đệ hấn, xúc phạm tới đệ đệ hấn, như thế, hấn không chấp nhận được cái nữ nhân này!

Nhưng khi hấn đi vào Mộng Nguyệt điện, đem chuyện vừa rồi phát sinh trong lương đình vô cùng nhuần nhuyễn thu nhập đầy mắt, Dạ Quân Minh trong lòng lại nghĩ hoặc.

Nữ nhân trước mắt này thật là nữ tử rắn rết thủ đoạn tàn nhẫn, lãnh huyết vô tình trước kia sao! ?

Trong trí nhớ của hắn, nữ nhân kia thủ đoạn tàn nhẫn, lãnh huyết vô tình, cho dù Phụ hoàng vẫn sùng ái nàng băng hà, hắn cũng chưa từng ở trên mặt nữ nhân này nhìn thấy một tia thương tâm khổ sở.

Càng đừng nói rơi lệ!

Lúc ấy hắn liền minh bạch, nữ nhân này không thích Phụ hoàng hắn!

Có lẽ, nàng chỉ yêu chính nàng ta!

Mọi người ở trước mặt nàng cũng không đáng giá một đồng!

Chỉ là vừa rồi cung nữ kia không cẩn thận làm đổ nước trà lên người nàng, nàng không những không tức giận, ngược lại lại quan tâm cung nữ kia như vậy.

Hơn nữa, bạch ngọc lộ chính là dược cao tiến cống, vô cùng hiếm có.

Hàng năm chỉ có mấy hộp tiến cống, Phụ hoàng trước kia đã thưởng cho nàng một lọ.

Không thể tưởng được nữ nhân này lại bỏ được, đem dược cao trân quý như thế cho một tiểu cung nữ dùng! ?

Này thật sự là quá mức không thể tưởng tượng!

Tôi cùng là nữ nhân này thật sự như Quân Lăng nói, thay đổi.

Hay là nàng đang giả vờ! ?

Hoặc là nàng đang diễn trò! ?

Nhưng nếu như nói nữ nhân này vừa rồi là đang diễn trò, nàng quan tâm cung nữ kia chân thật như thế, biểu lộ chân tình, một chút cũng không như là đang diễn trò.

Hay là nữ nhân này là Thái hậu giả! ?

Hắn không!

Nữ nhân này hắn tiếp xúc cùng nàng không ít ngày, nàng tuyệt đối không phải là giả.

Chẳng lẽ, lần trước sau khi nàng hôn mê tại ngự hoa viên bị đụng trúng đầu, cho nên mới đại biến tính tình! ?

Dạ Quân Minh trong lòng nghi hoặc không thôi.

Bởi vì, đối với một người luôn bày mưu nghĩ kế như hắn, nữ nhân trước mắt này làm cho hắn nắm giữ không được.

Tôi cùng nữ nhân này là nữ nhân như thế nào! ?

Nàng hiện tại có mục đích gì! ?

Ngay lúc Dạ Quân Minh nghi hoặc hết sức, Nhạc Đồng Đồng đứng ở trong lương đình thấy Dạ Quân Minh đi tới lại vẫn đứng ở nơi đó nhìn nàng.

Cũng không nói chuyện, ánh mắt nhìn nàng giống như là đang suy nghĩ cái gì.

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng đại mi nhàn lại, thần tình buồn bực nghi hoặc.

Như thế nào hôm nay Dạ Quân Minh là lạ! ?

Chẳng lẽ hắn hôm nay tới nơi này chỉ là muốn nhìn nàng như vậy sao! ?

Ngay lúc Nhạc Đồng Đồng nghi hoặc hết sức, một tiểu cung nữ liền bưng hai ly trà thơm hương tới phía bên nàng đi tới.

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng cũng không chú ý.

Bởi vì, hiện tại toàn bộ tâm tư của nàng đều đã rơi vào trên người Dạ Quân Minh, cho nên cũng không chú ý tới ánh mắt người cung nữ kia nhìn nàng tràn ngập sát ý!

Bạn đang đọc truyện *Manh Hạng Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Cung nữ ám sát

"Người đồ độc phụ, ta muốn giết người! Báo thù cho tỷ tỷ ta!"

Theo thanh âm mang theo phần nộ cùng vô cùng thống hận, Nhạc Đồng Đồng trong lòng không khỏi rung mình, một cỗ bất an nhanh chóng trào lên trong lòng.

Mỹ mâu nhất chuyển liền rơi vào cung nữ bên cạnh.

Này không nhìn còn khá, vừa thấy, Nhạc Đồng Đồng sợ tới mức cơ hồ ngay cả tim cũng phải theo cỗ hòng nhảy ra ngoài.

Chỉ thấy cung nữ vừa rồi bung nước trà lên cư nhiên từ dưới khay rút ra một thanh chủy thủ sắc bén, lập tức hướng tới phía bên nàng thẳng tắp đâm tới!

Nhất thời, Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy trước mắt hàn mang chớp lóe.

Một dòng hàn khí từ đáy lòng lan khắp tứ chi.

Mỹ mâu lại càng mở lớn, trong mắt đều là kinh hãi.

Nhạc Đồng Đồng muốn chạy trốn, nhưng nàng hiện tại là bị dọa, hai chân giống như mọc rễ trên mặt đất, vậy mà không di chuyển được một phân!

Chỉ có thể trơ mắt nhìn cung nữ kia cầm chủy thủ hướng tới phía bên nàng đâm tới!

Trời ạ!

Chẳng lẽ hôm nay nàng sẽ chết sao! ?

Nhạc Đồng Đồng trong lòng kinh sợ, lập tức lại càng sợ tới mức nhắm nghiền mắt, cùng đợi tử vong đến!

Nhưng mà, ngay khi Nhạc Đồng Đồng cho rằng mình sẽ mệnh tang vu thủ, ngay sau đó, Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy trên eo mình căng thẳng, cả người liền lập tức rơi vào một cái ôm ấm áp.

Cái ôm này ôn hoà như thế, rộng lớn như thế, hơn nữa lại cho nàng có cảm giác an toàn.

Cũng làm cho tâm Nhạc Đồng Đồng nguyên bản nhiễu loạn không thôi, từ từ an định lại.

Mỹ mâu run nhè nhẹ, Nhạc Đồng Đồng liền mở mắt ra, hướng tới đỉnh đầu nhìn lại.

Chống lại là một khuôn mặt cương nghị tuấn mỹ.

Thì ra là hấn!

Dạ Quân Minh!

Nhìn tuấn nhan yêu mị trên đỉnh đầu kia, Nhạc Đồng Đồng trong lòng kinh ngạc.

Bởi vì, Dạ Quân Minh không phải phi thường chán ghét Thái hậu này à! ?

Nếu Thái hậu chết, hấn không phải là nên cao hứng sao! ?

Vì cái gì hiện tại hấn lại muốn cứu nàng! ?

Ngay lúc Nhạc Đồng Đồng kinh ngạc hết sức, chỉ thấy nam tử mày kiếm nhẹ chau lại, môi mỏng nhấp nhẹ, sau khi ôm nàng vào trong lòng, cước bộ nhất chuyển.

Nhất thời, Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy cả người thiên toàn địa chuyển.

Đợi đến lúc nàng phục hồi tinh thần, người đã bị Dạ Quân Minh ôm nhảy ra khỏi lương đình, đứng ở trong hoa viên trăm hoa đua nở.

Trên chân đạp là mặt cỏ xanh biếc mềm mại.

Bốn phía trăm hoa đua nở.

Gió từ từ thổi tới từng đợt mùi hoa xông vào mũi.

Từng phiến hoa kiêu diễm ướt át bị gió thổi bay kia tựa như tiểu tinh linh ban đêm, từ từ xinh đẹp bay đến bên cạnh bọn họ.

Từng phiến từng phiến, vũ động giai điệu duyên dáng, sau cùng quy về đất. . . . .

Mà giờ phút này, ở trong lòng Nhạc Đồng Đồng nhìn đến chỉ có nam tử trước mắt này.

Tim đập đột nhiên đột nhiên gia tốc.

Giống như có cái gì đánh thẳng vào tim nàng, kích khởi tầng tầng gợn sóng. . . . .

Trái ngược với Nhạc Đồng Đồng ngây ngốc, Dạ Quân Minh sau một cước đá bay người cung nữ kia liền cúi đầu nhìn lại, chống lại là một khuôn mặt nhỏ nhắn che kín kinh ngạc đến ngây người.

Nhìn Nhạc Đồng Đồng đang ngờ ngác nhìn hắn, Dạ Quân Minh chỉ cho là Nhạc Đồng Đồng bị chuyện vừa rồi dọa u mê thôi.

Lập tức, môi mỏng mở ra, kinh thường châm biếm không chút nào che dấu treo ở trên môi hắn.

"Ha ha, không thể tưởng được Mẫu hậu cũng có ngày bị dọa!"

"Ngạch. . . . ."

Nguyên bản Nhạc Đồng Đồng đang ngây ngốc, đột nhiên nghe nói như thế, lập tức hoàn toàn tỉnh lại.

Chống lại là khuôn mặt che kín châm chọc của nam tử.

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng rung mình, nhớ lại chính mình còn đang ở trong lòng nam tử, liền lập tức vươn tay ra hung hăng đẩy nam tử đang ôm mình ra.

Trong lòng lại càng ảo não không thôi.

Vừa rồi mình cứ nhiên nhìn nam tử này ngẩn người.

Hiện tại còn bị nam tử này châm biếm!

Thật sự đáng ghét!

Nhạc Đồng Đồng trong lòng buồn bực không thôi, hung hăng xua đi khách thường trong lòng, khi tiếp xúc đến ánh mắt che kín châm chọc cùng châm biếm của nam tử, nhanh chóng khôi phục lại, môi mỏng bữu một cái liền mở miệng nói.

"Vì cái gì? Người không phải vô cùng chán ghét Ai gia à!?"

Nhạc Đồng Đồng là người thẳng tính, môi đỏ mở ra liền hỏi ra nghi hoặc đáy lòng.

Dạ Quân Minh nghe vậy, khuôn mặt tuấn tú sừng sốt, có lẽ là không nghĩ tới, Thái hậu luôn luôn tâm tư cẩn thận hiện giờ nói chuyện lại trực tiếp như vậy!

Hơn nữa đối với nghi vấn của Nhạc Đồng Đồng, kỳ thật Dạ Quân Minh cũng không biết đáp án.

Đúng vậy!

Hắn không phải luôn luôn chán ghét cái nữ nhân này à!?

Đặc biệt, hiện giờ nữ nhân này có mục đích tiếp cận Quân Lăng, chỉ cần điểm này hắn đã muốn nàng chết!

Chỉ là vì cái gì, vừa rồi nghìn cân treo sợi tóc, nhìn thấy nàng có nguy hiểm hắn lại phản đầu quên mình đi cứu nàng!?

Chẳng lẽ, chỉ là vì chuyện vừa rồi nhìn đến trong lương đình, hay là cái khác!?

Giờ khắc này, Dạ Quân Minh chính mình cũng không biết tim của chính mình. . . . .

Giờ phút này, đối mặt với đôi mắt che kín nghi hoặc của Nhạc Đồng Đồng, Dạ Quân Minh môi mỏng bữu một cái, lạnh giọng nói.

"Mẫu hậu là mẹ tôi, người tôi, đem người này áp đi xuống, giao do thận hình ti xử lý!"

Dạ Quân Minh mở miệng, thanh âm băng lãnh vô cùng.

Hơn nữa, cũng không trả lời Nhạc Đồng Đồng.

Nghe vậy, Nhạc Đồng Đồng mày không khỏi nhăn lại.

Dạ Quân Minh này có ý tứ gì ?

Cứu mình cũng không nói ra nguyên nhân.

Còn có, hẳn cũng không hỏi một chút cung nữ này vì cái gì muốn giết nàng, cứ như vậy đem nàng giao cho thận hình ti xử lý? ?

Thận hình ti, nàng là biết đến.

Nghe nói, Thận hình ti chuyên xử lý những cung nhân làm sai chuyện, chỉ cần đi vào Thận hình ti, người cũng đừng muốn sống ra ngoài!

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng nhìn nhìn lại cung nữ bị thị vệ giải đi.

Này vừa thấy, Nhạc Đồng Đồng mới phát hiện, cung nữ kia chẳng qua là một thiếu nữ niên kỷ chỉ có mười sáu mười bảy tuổi!

Chỉ thấy khoe miệng thiếu nữ giờ phút này vẫn đang chảy máu, vừa thấy liền biết, một cước vừa rồi của Dạ Quân Minh kia đã có bao nhiêu trọng!

Có lẽ là nhận thấy ánh mắt Nhạc Đồng Đồng, cung nữ bị thị vệ gắt gao áp giải kia lại càng nâng lên hai mắt che kín phần nộ, gắt gao nhìn chằm chằm Nhạc Đồng Đồng.

Nếu ánh mắt có thể giết người, chỉ sợ Nhạc Đồng Đồng hiện tại đã bị lãng tử!

"Người đồ độc phụ, cho dù ta thành quý cũng sẽ không buông tha người!"

Chỉ thấy người cung nữ kia bị áp giải đi cũng không quên mở miệng phần nộ gào thét với Nhạc Đồng Đồng.

Sau khi nói xong lời này, người cung nữ kia như là nghĩ đến cái gì, giữa trán đều là bi thương, nhìn lên trời, mở miệng hô.

"Ông trời! Vì cái gì, vì cái gì tỷ tỷ của ta tốt như vậy lại chết! ? Nữ nhân ngoan độc như thế lại vẫn sống trên thế giới này! ? Vì cái gì, vì cái gì! ?"

Nghe được cung nữ kia không ngừng ai oán gào thét, Nhạc Đồng Đồng đại mi cau chặt, lập tức môi mọng mở ra, không hề nghĩ ngợi, mở miệng nói.

"Chậm đã!"

Theo Nhạc Đồng Đồng mở miệng vừa quát, bốn phía mọi người nhao nhao sùng sốt, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Liền ngay cả Dạ Quân Minh một bên cũng là nhíu mày kiểm, hướng tới Nhạc Đồng Đồng bên kia nhìn lại.

Giống như đang chờ đợi Nhạc Đồng Đồng kế tiếp muốn làm như thế nào!

Thái hậu sờ tác sờ vi trong hoàng cung, người có mặt đều cùng nhìn.

Cho nên, hiện tại cung nữ này cư nhiên khẩu xuất cuồng ngôn, không ngừng mắng Thái hậu nương nương, Thái hậu nương nương khẳng định sẽ không để cho cung nữ này chết dễ dàng như thế.

Có lẽ, trước hạo hạo hành hạ một phen, để cho nàng tàn nhẫn chết đi!

Đây là điều duy nhất mọi người có thể nghĩ đến, ánh mắt vọng hướng cung nữ kia lại càng che kín đồng tình.

Ngay cả Dạ Quân Minh cũng nghĩ như vậy.

Ánh mắt vọng hướng Nhạc Đồng Đồng lại càng hiện lên vẻ chán ghét.

Đối với tâm tư mọi người bốn phía, Nhạc Đồng Đồng nhất điểm cũng không để ý.

Dù sao, sau khi nàng đến nơi đây liền biết cổ thân thể trước kia làm quá nhiều chuyện tàn nhẫn.

Trong hoàng cung, ánh mắt mọi người nhìn nàng đều là che kín kinh sợ, sợ hãi, hoảng hốt, chán ghét.

Cả đám đều hận không thể nàng chết đi!

Mới đầu nhìn thấy mọi người dùng ánh mắt như vậy nhìn mình, tâm tình Nhạc Đồng Đồng cũng không tốt.

Nhưng thời gian dài, Nhạc Đồng Đồng cũng điều chỉnh tốt tâm tình.

Thái hậu tâm ngoan thủ lạt trước kia đã chết, hiện giờ, nàng là Nhạc Đồng Đồng, cho nên, nàng cũng cần phải dựa theo phương thức sinh hoạt của mình

sống sót.

Nếu mỗi ngày đều sống dưới ánh mắt khác thường của người khác, để ý những người ta nghĩ gì, như thế còn sống cũng không vui vẻ!

Cho nên hiện tại, Nhạc Đồng Đồng đang nói hoàn câu nói kia hậu, mỹ mâu không khỏi đảo qua, sau cùng liền rơi vào trên người cung nữ đang bị thị vệ giải đi.

Cung nữ kia thấy vậy, đôi môi mở ra, giọng nói cơ hồ là phun ra từ trong kẽ răng.

"Người đồ độc phụ! Người muốn giết cứ giết! Bất quá, ta thành quý cũng sẽ không buông tha người!"

Nghe được cung nữ kia tàn nhẫn nói, Nhạc Đồng Đồng chỉ dám bước sen xuống, hướng tới nàng từng bước một đi tới.

Nhìn thấy Nhạc Đồng Đồng đi tới phía mình, thân thể cung nữ kia không khỏi run lên.

Bởi vì Thái hậu tàn nhẫn, mọi người đều đã rõ như ban ngày.

Tuy nàng đã ôm tâm hắc phải chết, chỉ là đối mặt với nữ nhân lòng dạ rắn rết này vẫn sợ hãi không thôi.

Có lẽ là nhận thấy cung nữ kia sợ hãi, Nhạc Đồng Đồng môi mọng mở ra, mở miệng nói.

"Ai gia sẽ không làm gì người, bất quá, Ai gia muốn biết, người vì cái gì muốn giết Ai gia! ?"

Nhạc Đồng Đồng mở miệng, giọng điệu vẫn đậm phong khinh, giống như chuyện vừa rồi không phải việc của mình.

Nghe vậy, trên mặt Dạ Quân Minh không khỏi sùng sốt.

Phượng mâu lẳng lẳng nhìn bạch y nữ tử đứng ở bên cạnh.

Hiện giờ vừa thấy hắc mị chủ ý tới nữ tử trước mắt này, giống như cùng trước kia bất đồng.

Trước kia, nữ nhân này luôn luôn mặc y phục hoa lệ màu sắc tiên diễm, trên đầu cắm đầy chu sa, có vẻ quý khí bức người, kim quang lấp lánh, mình diễm chiếu nhân!

Nhưng hiện giờ chỉ thấy nữ tử trước mắt, bạch y phiến phiến, mặc trên người chỉ là một bộ y phục bạch sắc đơn giản, bên hông thắt yên la bạch sắc, gió thổi thổi làm bạch y nàng tung bay.

Tóc đen như nước chỉ cắm một chiếc trâm Ngọc Lan Hoa, trừ cái đó ra không còn cái khác!

Khuôn mặt nhỏ nhắn tựa như cánh sen, làn da như mỡ đông, da thịt tuyết trắng, tựa như khối dương chi bạch ngọc thượng đẳng.

Đại mi như họa, kiều tị (*cái mũi ạ*) như ngọc, đôi môi như cánh hoa.

Hấp dẫn nhất là một đôi mi mâu hắc bạch phân minh.

Này tới cùng là một đôi mắt như thế nào! ?

Đồng mâu hắc bạch phân minh ngập nước, trong mắt lộ ra một loại trong veo rực rỡ, làm cho người ta nhìn lại không khỏi liên tưởng tới nước suối trong suốt, giống như có thể tẩy sạch mọi thứ ô uế trên thế gian

Bạn đang đọc truyện *Manh Hạng Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Cung nữ ám sát 2

Trước kia nghe người ta nói qua, nhân phẩm một người như thế nào, chỉ cần nhìn ánh mắt nàng liền có thể biết.

Nhưng nữ nhân này tâm địa ác độc như vậy cư nhiên có thể có được một đôi mắt xinh đẹp trong veo như vậy, là hắc nhìn lầm hay là nữ nhân này che giấu quá sâu! ?

Dạ Quân Minh trong lòng nghi hoặc, nhưng mà Nhạc Đồng Đồng một chút cũng không biết tâm tư của hắc, giờ phút này nàng chỉ tò mò tiểu cung nữ này vì cái gì muốn ám sát nàng.

Phải biết rằng ám sát Thái hậu, đúng là tử tội.

Có lẽ, cung nữ này đã ôm quyết tâm hẳn phải chết mới đến ám sát nàng.

Có thể nghĩ, ‘nàng’ có bao nhiêu thống hận nàng!

Chỉ là, nàng không biết tiểu cung nữ này nha! Có lẽ, này lại là chuyện tốt của Thái hậu trước kia làm đi! ?

Trong lòng đang nghĩ ngợi, tiểu cung nữ kia nghe đến Nhạc Đồng Đồng lời này, trên mặt sùng sốt, trong mắt xẹt qua kinh ngạc.

Ngay sau đó, như là nghĩ đến cái gì, trong mắt hiện lên nồng đậm chán ghét, khóe miệng mang theo vết máu nhếch lên, khinh thường cười nói.

"A. . . . . Thái hậu nương nương thật đúng là quý nhân hay quên! Hay nên nói người là một nữ nhân lãnh huyết vô tình, ta cùng tỷ tỷ vẫn hầu hạ bên cạnh người, tận tâm tận lực, tỷ tỷ của ta chẳng qua là không cẩn thận chải đầu cho người làm đứt vài cọng tóc của người, người lại cho người đem tỷ tỷ của ta loạn côn đánh chết, sau cùng vớt thi ở bãi tha ma, sau cùng ngay cả thi thể cũng bị chó hoang cắn nuốt, chết không toàn thây. . . . ."

Nói xong lời cuối cùng, cung nữ kia lại càng lệ rơi đầy mặt.

Thị vệ cung nhân bốn phía nghe xong, trên mặt lại càng che kín đồng tình đối với nàng.

Còn có vẻ chán ghét đối với Nhạc Đồng Đồng, đương nhiên, bọn hán đều che giấu cực kỳ tốt, chỉ là vẫn bị Nhạc Đồng Đồng nhận ra.

Thấy vậy, trong lòng Nhạc Đồng Đồng cũng không chịu nổi.

Nhớ lại người kia niên kỷ như hoa, nếu là ở hiện đại, chẳng qua là một tiểu cô nương vô ưu vô lự, nhưng tại triều đại tôn ti rõ ràng này, mệnh của những cung nhân này đều như rom rãc.

Nhìn ánh mắt đồng tình thương hại hoặc là chán ghét của mọi người bốn phía, Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy trong lòng có một khối đại thạch đang đè nặng trong lòng nàng.

Tuy chuyện đó không liên quan đến nàng, chỉ là, hiện tại nàng đã dùng khối thân thể này, cho nên có một số việc, nàng nhất định phải gánh vác!

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng môi mọng mở ra, đối với còn bị thị vệ áp cung nữ quỳ gối nơi đó mở miệng nói.

"Thực xin lỗi, toàn bộ đều là lỗi của Ai gia!"

"Cái gì! ?"

Nhạc Đồng Đồng vừa nói ra, mọi người bốn phía lập tức nhin không được hít một ngụm khí lạnh, ánh mắt vọng hướng Nhạc Đồng Đồng lại càng che kín rung động cùng không dám tin.

Liền ngay cả Dạ Quân Minh đứng xem kịch vui nghe xong trong lòng cũng chấn động, còn tưởng rằng là mình nghe lầm.

Nữ nhân lòng dạ rắn rết, thủ đoạn hung tàn, tâm ngoan thủ lạt này, cho tới bây giờ chỉ vì mình suy nghĩ, căn bản không đem người khác đặt ở trong lòng.

Nhưng hiện tại nàng lại mở miệng cùng một cung nữ giải thích! ?

Này. . . . . Thật sự là. . . . .

Dạ Quân Minh trong lòng rung động, phượng mâu mở lớn, ánh mắt vọng hướng Nhạc Đồng Đồng lại càng không dám tin cùng kinh ngạc.

Càng đừng nói những người khác.

Vừa nghe đến Nhạc Đồng Đồng lời này, mọi người bốn phía nhao nhao không dám tin, ánh mắt nhìn Nhạc Đồng Đồng giống như gặp quỷ.

Tiểu cung nữ bị thị vệ giữ kia cũng không ngoại lệ!

Hai tròng mắt mở lớn, môi mọng mở ra, lắp bắp mở miệng nói.

"Người, người vừa rồi nói cái gì! ?"

Thấy tiểu cung nữ thần tình kinh ngạc không dám tin, Nhạc Đồng Đồng môi mọng mở ra, mở miệng nói lần nữa.

"Thực xin lỗi, toàn bộ đều là lỗi của Ai gia."

Nhạc Đồng Đồng mở miệng, trong giọng nói không chút nào che dấu áy náy.

Hiện tại, nàng là vì những chuyện Thái hậu trước kia làm giải thích.

"Chuyện trước kia đã xảy ra, làm như thế nào cũng không thể thay đổi, hiện giờ Ai gia cũng không biết nên bù lại những lỗi lầm trước kia như thế nào, cái gọi là có nhân mới có quả, chuyện hôm nay người ám sát Ai gia, Ai gia không muốn truy cứu, người đi đi!"

Nhạc Đồng Đồng lời này vừa nói ra, mọi người đứng ở bốn phía nhao nhao không dám tin.

Tất cả mọi người an tĩnh, trong lúc này, tất cả hoa viên đều trở nên lặng ngắt như tờ.

Sau cùng, vẫn là Dạ Quân Minh phục hồi tinh thần lại, dùng ánh mắt sâu không lường được nhìn nhìn Nhạc Đồng Đồng.

Hắn hiện tại đã không thể phân biệt được, nữ nhân này hiện giờ là đang diễn trò, hay là là thật tâm.

Vì thế, Dạ Quân Minh chỉ phát phát tay, để cho thị vệ dẫn cung nữ kia đi.

Nhưng mà, ngay lúc cung nữ kia sắp bị thị vệ dẫn đi, Nhạc Đồng Đồng như là nghĩ đến cái gì, mở miệng nói.

"Chậm đã!"

Nhạc Đồng Đồng lời này vừa nói ra, mọi người mang theo ánh mắt kinh ngạc lại nhao nhao rơi vào trên người Nhạc Đồng Đồng.

Ngay cả Dạ Quân Minh, phương mâu xinh đẹp cũng rơi vào trên người Nhạc Đồng Đồng, trong lòng suy đoán, chẳng lẽ nữ nhân này lại thay đổi chủ ý, muốn đẩy cung nữ này vào chỗ chết! ?

Nàng như vậy mới chân chính là nàng đi! ?

Ngay lúc Dạ Quân Minh đang ngẫm châm biếm, nghe tới lời nói kế tiếp của Nhạc Đồng Đồng, cả người lập tức giống như bình kinh lôi, triệt để rung động——

"Thúy Nha, thưởng nàng một trăm lượng, đưa nàng xuất cung đi!"

Nhạc Đồng Đồng lời này vừa nói ra, bốn phía mọi người đều kinh sợ!

Trong hoàng cung, một tiểu cung nữ bỗng lộc mỗi tháng cũng chỉ có hai, ba lượng, hiện giờ, một trăm lượng này đối với một tiểu cung nữ mà nói, đúng là giả trên trời!

Một trăm lượng này đủ để cho nàng hào hào sống cả đời !

Đối với cái này, cung nữ nguyên bản tới ám sát Nhạc Đồng Đồng lúc này còn đang ở trong kinh ngạc chưa kịp khôi phục thần trí.

Ánh mắt vọng hướng Nhạc Đồng Đồng lại càng nghi hoặc khó hiểu.

Bởi vì, nàng hầu hạ Thái hậu nương nương cũng không phải vài ngày, dựa vào hiểu biết của nàng đối với Thái hậu nương nương, Thái hậu nương nương đúng là một người tâm ngoan thủ lạt, giết người như ngóe, hiện giờ, vì cái gì nàng lại làm như vậy! ?

Nhìn bạch y nữ tử đứng ở trước mặt.

Bạch y tiêm trần, thanh nhã thoát tục, tóc đen như thác nước, ngũ quan tinh xảo.

Ở trên người nàng đã không còn âm mai trước kia.

Giờ phút này, ánh trắng trong sáng nhu hòa chiếu trên thân thể nàng, làm cho nữ tử nhìn qua lộ ra vài phần khí tức tiên nhân, làm cho người ta chỉ dám nhìn từ xa mà không thể khinh nhờn . . . . .

Này vẫn là Thái hậu nương nương tâm ngoan thủ lạt trước kia sao! ?

Giờ khắc này, người cung nữ nghi hoặc kia khó hiểu . . . . .

Chỉ là, Nhạc Đồng Đồng cũng không quản những người khác nghĩ nàng như thế nào.

Hiện tại, nàng làm chỉ là bù lại những chuyện sai trái mà chủ nhân thân thể này trước kia làm thôi!

Mãi đến khi những thị vệ cung nhân này lui ra, trong hoa viên lại khôi phục bình tĩnh.

Nhìn cung nữ kia bị dẫn đi, Nhạc Đồng Đồng từ từ thu hồi tầm mắt, lập tức sâu xa thở dài một hơi.

Đều là nữ tử đáng thương, đây là thứ duy nhất nàng có thể bồi thường . . . . .

Ngay lúc Nhạc Đồng Đồng đang cảm thán, đột nhiên nàng nhận thấy một đạo ánh mắt nóng bỏng đang gắt gao rơi vào trên người nàng.

Cảm giác được cái này, Nhạc Đồng Đồng lập tức quay đầu nhìn lại, chống lại là một đôi phượng mâu tối đen thâm thúy.

Gió thổi qua, một khối mây đen từ từ đem kiểu nguyệt trên trời che lại.

Nhất thời tất cả thiên địa lập tức lâm vào một mảnh u ám, đèn lồng làm từ da trâu treo trên mái hiên tản ra mờ nhạt ánh sáng, đem bốn phía chiếu vài phần rõ ràng.

Đêm quá khuya, làm cho Nhạc Đồng Đồng không thấy rõ lắm khuôn mặt của Dạ Quân Minh, chỉ là ánh mắt sáng ngời hữu thần kia lại giống như một đoàn hỏa, trong bóng đêm thiêu đốt làm cho không người nào có thể bỏ qua.

Nhạc Đồng Đồng không biết Dạ Quân Minh vì cái gì lại nhìn nàng như vậy.

Ánh mắt của hắn cực nóng như thế, giống như một thanh kiếm, muốn xuyên qua thân thể của nàng.

Lại giống như một mảnh thú trong đêm đen, ánh mắt lợi hại kia làm cho người ta nhìn da đầu run lên.

Chỉ là, trong lòng Nhạc Đồng Đồng mặc dù có chút nghi hoặc, nhưng cái gọi là thua người không thua trận, Nhạc Đồng Đồng cũng không muốn bắt lưc như thế, chỉ là một đạo ánh mắt đã khiến cho nàng sợ hãi.

Vì thế, Nhạc Đồng Đồng liền ưỡng thẳng ngực, đôi mắt đẹp vừa nhắc, gắt gao đối diện với ánh mắt nam tử.

Trong mắt có bình tĩnh, thân nhiên!

Chống lại ánh mắt trong sáng vô tư của Nhạc Đồng Đồng, làm cho Dạ Quân Minh môi mông không khỏi bĩu một cái.

Phượng mâu sáng ngời hữu thần kia lại càng gắt gao rơi vào nữ tử trước mắt.

Đánh giá một khắc, Dạ Quân Minh liền bước đi trầm ổn, từng bước một hướng tới Nhạc Đồng Đồng bên kia đi đến.

Đêm đã khuya, mọi âm thanh đều tĩnh.

Chỉ có gió đêm thổi qua ngọn cây phát ra ra thanh âm ‘loạt xoạt’.

Nhìn nam tử cao lớn trước mắt đang từng bước một đi tới phía mình.

Nhạc Đồng Đồng không biết hắn hiện tại tới cùng muốn làm cái gì, chỉ là tim đập, theo nam tử tiếp sát, nhảy càng phát ra kịch liệt.

Tiếng tim đập ‘bang bang ầm’, phảng phất như muốn từ trong ngực nàng nhảy ra.

Chỉ là, Nhạc Đồng Đồng án binh bất động an tĩnh đứng ở nơi đó, nhìn nam tử đã đi tới trước mặt mình.

Khi trước mắt tối sầm lại, Nhạc Đồng Đồng mới phát hiện, nam tử trước mắt này, bộ dáng cao như vậy.

Nàng cùng hắn đứng chung một chỗ, nàng chỉ cao đến ngực hắn.

Giờ phút này nàng nhìn hắn thì phải ngẩng mặt lên, đối với tư thái như vậy, Nhạc Đồng Đồng bày tỏ phi thường ảo não lại bất đắc dĩ.

Đặc biệt, khi nàng nhìn đến Dạ Quân Minh giờ phút này cư nhiên dùng tư thái từ trên cao nhìn xuống nhìn nàng, Nhạc Đồng Đồng thật muốn hung hăng đập hắn một trận.

Hừ! Bộ dáng cao thì hay lắm sao!

Còn cao, cao bằng Diêu Minh sao! ?

Ngay lúc Nhạc Đồng Đồng thở phì phì chửi thầm, lại hoàn toàn không biết, suy nghĩ trong lòng Nhạc Đồng Đồng không chút nào che dấu biểu hiện ở trên mặt mình.

Dạ Quân Minh thấy vậy, trong lòng không khỏi xẹt qua khác thường!

Biểu hiện vừa rồi của nữ tử này làm cho hắn mê hoặc.

Vì thế hắn liền đi tới, tính toán hảo hảo nhìn xem, nữ tử này có phải người khác giả trang hay không.

Chỉ là, khi hắn tỉ mỉ đánh giá nữ tử trước mắt này mới phát hiện, nữ tử này là Thái hậu nương nương hàng thật giá thật!

Bởi vì, cho dù dịch dung thuật cao minh cũng không thể tránh được pháp nhãn của hắn.

Chỉ là, nữ nhân này cư nhiên là thật, như thế vừa rồi, nữ nhân này vì cái gì phải làm như vậy! ?

Trong lòng đang nghi hoặc, Dạ Quân Minh lại đột nhiên phát hiện thần sắc ảo não trong mắt nữ tử trước mắt.

Thông minh như hấn, Dạ Quân Minh rất nhanh liền hiểu, mảy kiếm không khỏi nhú lại.

Không thể tưởng được, nữ tử lòng dạ rắn rết này cư nhiên cũng có một mặt tiểu nữ tử như vậy!

Là nàng cố ý làm như vậy, hay là nàng chân thật! ?

Cái nghi hoặc này chỉ chột lóe lên, ngay sau đó, Dạ Quân Minh như là nghĩ đến cái gì, phượng mâu nhất lăm, môi mông mở ra, lạnh giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Đánh rơi ngọc bội

“Người đừng tưởng rằng làm như vậy là sẽ mê hoặc được trẫm! Trẫm không phải kẻ ngốc! Còn có, người sau này không nên lại gần Quân Lăng, Quân Lăng là một đứa nhỏ đơn thuần, nếu người dám thương tổn đến Quân Lăng, trẫm tuyệt đối sẽ không bỏ qua!”

Dạ Quân Minh mở miệng, từng câu từng chữ, trong giọng nói mang theo ý cảnh cáo không chút nào che giấu.

Nhạc Đồng Đồng nghe nói, mảy không khỏi nhú lại.

Nhìn Dạ Quân Minh đứng ở trước mặt nàng, vẻ mặt băng lãnh.

Nghĩ đến, Dạ Quân Minh là muốn cùng nàng xé rách mặt!

Ở trong hoàng cung, nàng tổng cộng thấy qua nam tử này ba lần.

Lần đầu tiên là nàng vừa tỉnh lại, phát hiện mình mặc danh kỳ diệu đi tới cái triều đại này. Khi đó, nam tử này coi nàng là Thái hậu nương nương, đối với nàng khách khí.

Lần thứ hai là ngày hôm qua ở bên hồ nàng vì Dạ Quân Lăng hô hấp nhân tạo, nam tử này thấy liền phần nộ không ngớt. Nhìn như một con điều hâu muốn bảo hộ con của mình.

Bây giờ, ánh mắt nam tử này nhìn về phía nàng lại sắc bén như vậy, sắc bén như một cung tiễn.

Nhạc Đồng Đồng tin, nếu mình thật sự làm thương tổn Dạ Quân Lăng, cung tiễn sắc bén này sẽ thẳng tắp hướng đến trái tim của nàng, lấy đi tính mạng của nàng!

Dạ Quân Minh vậy mà hận nàng như vậy!

Bất quá hấn là hận Thái hậu nương nương trước đây!

Bất đắc dĩ, nàng hiện tại đã thay thế Thái hậu nương nương trước đây, "nàng" trước đây tạo nghiệt cũng muốn nàng thừa nhận!

Nhạc Đồng Đồng bất đắc dĩ nhìn Dạ Quân Minh nói lời cảnh cáo xong liền hung hăng phát ổng tay áo bỏ đi.

Lời nói tuyệt tình, đầy người phát ra uy nghiêm, không chút nào che giấu cho thấy, hấn là nói được thì làm được.

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng chỉ có thể bất đắc dĩ thờ dài một hơi.

Nhưng mà, đuôi mắt đảo qua, khi ánh mắt Nhạc Đồng Đồng rơi vào một nơi trên mặt đất, trên mặt không khỏi sùng sốt, lập tức đi qua khom lung nhặt lên một vật trên mặt đất.

Chỉ thấy này là một khối dương chi bạch ngọc xanh lam thông thấu, phía trên ngọc bội khắc một con chim phượng hoàng sinh động.

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng đôi mắt đẹp không khỏi mở lớn.

Đây không phải là ngọc bội nàng lần trước cùng Sở Quy Trần lần đầu tiên gặp mặt, ở đại hội uống rượu thắng tới sao! ?

Chỉ là không biết bị mất lúc nào, Nhạc Đồng Đồng tìm rất lâu cũng không tìm được, thế nhưng bây giờ, vì sao lại ở trong vườn hoa! ?

Ngay lúc Nhạc Đồng Đồng đang nghi hoặc, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại.

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng không khỏi ngẩng đầu nhìn lại, trên mặt không khỏi ngẩn ra.

Chỉ thấy, đứng ở trước mặt nàng không phải ai khác, mà là Dạ Quân Minh đã đi mà quay lại!

Thấy vậy, trong mắt Nhạc Đồng Đồng hiện lên một tia nghi hoặc.

Còn chưa kịp mở miệng nói cái gì liền thấy ánh mắt Dạ Quân Minh đang gắt gao rơi vào ngọc bội ở trên tay nàng.

Môi mông mở ra, lạnh giọng nói.

“Ngọc bội kia, là của Trầm!”

Nói xong lời này, Dạ Quân Minh cũng không chờ Nhạc Đồng Đồng nói gì, liền thân thủ cầm lấy ngọc bội.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, mày đẹp lập tức nhú lại.

Dạ Quân Minh nói ngọc bội kia là của hần! ?

Thế nhưng, ngọc bội kia rõ ràng là nàng mất không phải sao! ?

Chẳng lẽ là bị hần nhặt được! ?

Trong lòng Nhạc Đồng Đồng đang trăm mối nghi ngờ không lý giải được, nguyên bản Dạ Quân Minh tiếp nhận ngọc bội đang muốn rời đi, thấy Nhạc Đồng Đồng nhú mày nhìn hần, trên trán lộ ra mấy phần nghi hoặc không hiểu.

Trong lòng không khỏi bị lay mấy phần quái dị.

Thế nào ánh mắt nữ tử này nhìn khối ngọc bội kỳ quái như vậy, tựa như nàng trước đây đã từng thấy qua khối ngọc bội này...

Thấy vậy, trong đầu Dạ Quân Minh không khỏi nhớ lại chuyện đã xảy ra đêm đó ở trong ôn tuyền.

Nữ tử thần bí kia xuất hiện ở trong ôn tuyền, cuối cùng vội vã ly khai, chỉ để lại cho hần một bóng lưng...

Mặc dù, hần chưa từng nhìn thấy dung mạo nữ tử kia, chỉ là không biết vì sao lại thường xuyên nghĩ đến chuyện đêm đó, nữ tử thần bí kia...

Bây giờ, thấy ánh mắt quái dị của Nhạc Đồng Đồng, trong lòng Dạ Quân Minh rung động, lập tức, như là nghĩ đến cái gì, phượng mâu lóe ra, môi mông mở ra, trầm giọng hỏi.

“Khối ngọc bội này, trước đây ngươi từng thấy qua! ?”

Dạ Quân Minh mở miệng, thanh âm nhẹ nhàng, chỉ là, lời này lại như một đạo tiếng sấm, khiến Nhạc Đồng Đồng trong lòng hung hăng chấn động.

Nhạc Đồng Đồng không biết khối ngọc bội này mất lúc nào, có lẽ là ở bên trong hoàng cung, lại có lẽ là ở ngoài cung.

Nếu là ở bên trong hoàng cung, nàng nói khối ngọc bội này là của nàng cũng không có gì.

Nếu khối ngọc bội này mất ở ngoài cung, nàng nói khối ngọc bội là của nàng, như vậy Dạ Quân Minh khẳng định sẽ nghi ngờ!

Trong lòng tính toán, nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng lập tức phục hồi tinh thần lại, trên mặt trấn định, lắc lắc đầu, nhàn nhạt nói.

“Chưa từng thấy.”

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, lại thấy nàng ánh mắt bình tĩnh tự nhiên, Dạ Quân Minh dùng ánh mắt hữu thần dao động trên người Nhạc Đồng Đồng một vòng, cuối cùng mới xoay người sang chỗ khác, nhanh chóng rời khỏi.

Thẳng đến khi bóng dáng Dạ Quân Minh triệt để biến mất trong tầm mắt, tìm Nhạc Đồng Đồng vốn đề cao mới rút cuộc hạ xuống.

Không hổ là Hoàng đế, chỉ là một ánh mắt cũng làm cho người ta kinh hồn táng đảm.

May mắn hiện tại hần không có hoài nghi cái gì.

Chỉ tiếc khối ngọc bội kia.

Đó là nàng và Sở Quy Trần lần đầu tiên gặp mặt thì uống rượu thẳng tới, cứ như vậy bị Dạ Quân Minh cầm đi, ai...

...

Ngày hôm sau, trong Thất vương phủ ——

“Bản vương hôm qua không phải cho các người đi vơ vét kỳ trân dị bảo sao! ? Thế nào các người mới tìm tới những đồ chơi này! ?”

Sáng sớm, sau khi Dạ Quân Lăng giương, chuyện đầu tiên, đó là tìm quản gia đến hỏi chuyện hôm qua hán phái bọn họ đi làm.

Vì chọc giận Thái hậu, bây giờ, Thái hậu đang nổi nóng, hán thế nhưng lo lắng một đêm không ngủ.

Cả buổi tối hán đều trần trọc khó ngủ, không ngừng nghĩ phải làm thế nào mới có thể làm cho Thái hậu nương nương nguôi giận!

Nghĩ đến buồn cười, nếu là trước đây, hán liền hận không thể làm nữ nhân kia chết.

Hơn nữa, mỗi lần nhìn thấy nữ nhân kia hán đều nói năng lỗ mãng, chỉ vì nhìn thấy nữ nhân kia bị hán chọc giận, trong lòng hán liền sáng khoái!

Chỉ là hiện tại, vừa nghĩ tới nữ nhân kia tối hôm qua biết được mình bị lừa, ánh mắt tức giận nhìn về phía hán kia, Dạ Quân Lăng liền lo lắng như kiến bò trên chảo nóng.

Nếu có thể làm cho nàng tha thứ, mặc kệ bảo hán làm chuyện gì, hán đều cam tâm tình nguyện!

Dạ Quân Lăng trong lòng lo lắng bất đắc dĩ, nhìn nhìn lại bọn hạ nhân dâng lên những thứ lắng la tơ lụa, vàng bạc châu báu trang sức các loại, đều là một ít mặt hàng bình thường!

Thấy vậy, Dạ Quân Lăng nhú mày!

“Đi đi đi! Đề tìm lại cho Bản vương, nhất định phải tìm được những thứ độc nhất vô nhị, nữ hài tử vừa nhìn liền sẽ thích gì đó!”

Nghe thấy Dạ Quân Lăng lời này, sâu thẳm nhất là quản gia của Thất vương phủ, Phúc Bá.

Phúc Bá chính là quản gia của Thất vương phủ, ở Thất vương phủ nhiều năm như vậy, còn là lần đầu tiên nhìn thấy chủ tử quần áo lụa là nhà mình lo lắng như thế.

Lúc này, thấy chủ tử nhà mình vẻ mặt lo lắng tìm người tìm kiếm trân bảo, còn chỉ rõ là thứ nữ hài tử thích.

Chẳng lẽ chủ tử nhà mình coi trọng một cô nương, cho nên nóng lòng tìm trân bảo đi làm cô nương nhà người ta vui vẻ! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Phúc Bá tự nhiên vui mừng, bất quá, khó xử chính là, hán cũng không biết nữ hài tử rốt cuộc thích cái gì.

Nghĩ nghĩ, Phúc Bá lại nghĩ đến cái gì đó, lập tức vỗ tay hoan nghênh nói.

“Gia, lão nô nghĩ tới! Máy ngày nữa chính là mừng một, hằng năm lúc này, thành Đông sẽ tổ chức hội đấu giá, trên hội đấu giá có rất nhiều kỳ trân dị bảo lấy ra bán đấu giá, đến lúc đó, gia không ngại đến hội đấu giá nhìn nhìn, có lẽ sẽ tìm được thứ gia cần!”

Nghe thấy Phúc Bá lời này, nguyên bản Dạ Quân Lăng còn đang sầu lo, trông mắt lập tức sáng ngời!

“Ha ha, đúng vậy! Hội đấu giá! Bản vương thế nào quên mất còn có việc này! ? Cứ làm như thế!”

...

“Hội đấu giá! ? Kia là cái gì! ?”

Sáng sớm, trong cung Tiểu Quế Tử như thường ngày nói với Nhạc Đồng Đồng những chuyện ngoài cung.

Nhạc Đồng Đồng nghe nói, đối với hội đấu giá này trái lại cảm thấy hứng thú.

Thụy Nha ở bên cạnh đang hầu hạ chải tóc cho Nhạc Đồng Đồng nghe nói, cũng là tiểu cô nương thích náo nhiệt, thế là liền cùng Nhạc Đồng Đồng về mặt tò mò hỏi.

“Đúng vậy, Tiểu Quế Tử, mau nói cùng Thái hậu nương nương một chút chuyện về hội đấu giá đi!”

Tiểu Quế Tử thấy Nhạc Đồng Đồng các nàng đều thấy hiếu kỳ về hội đấu giá này như vậy, trên mặt cũng đầy hiếu ý, mở miệng đem chuyện mình tìm hiểu được toàn bộ nói ra.

“Hội đấu giá chính là, hằng năm lúc này, bất kể là trong triều hay là thương gia, đều sẽ đem bảo vật đáng giá nhất trong nhà mình ra bán đấu giá, mà tiền tài trong hội đấu giá, toàn bộ đều giao do triều đình để cứu tế nạn dân. Mà bán được nhiều tiền nhất, còn có thể được Hoàng Thượng ưu ái, cho nên, hằng năm lúc này, bất kể là đại thần trong triều hay là thương gia, vì có thể được Hoàng Thượng ưu ái, đều sẽ nghĩ tất cả các biện pháp, lấy đồ tốt nhất ra bán đấu giá!”

Nghe thấy Tiểu Quế Tử lời này, Nhạc Đồng Đồng không khỏi cảm thấy hứng thú.

Hội đấu giá này cùng hội đấu giá ở hiện đại không sai biệt lắm, khi đó, nhất định sẽ có thật nhiều trân bảo hiếm lạ.

Mà hội đấu giá chính là vào mừng một!

Nàng cùng Sở Quy Trần bọn họ ước hão, mỗi lần mừng một cùng mười lăm, muốn tìm nàng thì tới Phụng Lai lâu.

Chỉ là nàng biết Sở Quy Trần bị Dạ Quân Minh phái đi tra chuyện lừa bán người lần trước, hiện tại có lẽ vẫn chưa về đâu!

Mà nàng hiện tại cũng không muốn gặp lại hai huynh đệ Dạ Quân Minh và Dạ Quân Lăng.

Cho nên, đến ngày mừng một, nàng không ngại một mình đi hội đấu giá nhìn cũng tốt!

...

Một cái nháy mắt, mừng một liền tới.

Sáng sớm, Nhạc Đồng Đồng liền dậy rất sớm, đợi Thúy Nha hầu hạ thay một thân nam trang sạch sẽ xong, Nhạc Đồng Đồng nhìn mỹ thiếu niên phong độ thoát tục trong gương đồng kia, giữa trán đều là thần thái phấn khởi.

Chỉ là, ngược lại với Nhạc Đồng Đồng thần thái phấn khởi, Thúy Nha đứng ở bên cạnh Nhạc Đồng Đồng lại chu cái miệng nhỏ nhắn, tựa như tiểu tức phụ bị ủy khuất.

Xuyên qua gương đồng nhìn sắc mặt tiểu tức phụ của Thúy Nha, ánh mắt Nhạc Đồng Đồng không khỏi lóe ra một tia giao hoạt.

Lập tức, vươn ngọc thủ, rút ngọc phiến bên hông ra, liền như công tử nhà giàu đùa giỡn nữ nhân đang hoảng, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Thúy Nha lên, mở miệng cười nói.

“Ừ, tiểu nương tử, mới sáng sớm là ai khi dễ ngươi ! ? Đến đến đến, cùng bản thiếu gia nói một chút, bản thiếu gia chủ trì công đạo cho ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã

Thấy Nhạc Đồng Đồng làm làm ra một bộ vô lại đùa giỡn, Thúy Nha đã sớm tập mãi thành thói quen.

Cái miệng nhỏ nhắn chu lên, vẻ mặt oán giận nói.

"Thái hậu nương nương, mỗi lần người ra ngoài cũng không mang theo nô tỳ, người có biết, mỗi lần người ra ngoài, nô tỳ trong cung lo lắng muốn chết, chỉ sợ Thái hậu nương nương ở ngoài cung xảy ra điều gì ngoài ý muốn..."

Nghe thấy Thúy Nha lời này, nhìn thấy trên mặt nàng đích thực toàn lo lắng, Lạc Đồng Đồng trong lòng biết Thúy Nha là thật tâm quan tâm của nàng.

Trước kia xuất cung không mang theo Thúy Nha là vì sợ sẽ nhìn thấy Dạ Quân Minh và Dạ Quân Lăng, Nhạc Đồng Đồng biết Thúy Nha nhát gan, sợ nàng sẽ sợ.

Hôm nay, nàng xuất cung cũng không tính toán đi gặp Dạ Quân Minh bọn họ, dù sao Sở Quy Trần cũng không ở đây.

Đã như vậy, mang theo Thúy Nha cũng không sao.

Lại nói, Thúy Nha cũng chẳng qua là một tiểu cô nương mới mười lăm mười sáu tuổi mà thôi, mỗi ngày ngồi ở trong cung cũng sẽ buồn chán.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Nhạc Đồng Đồng câu lên, không khỏi mở miệng nói.

"Được rồi, được rồi, như vậy, lần này Ai gia mang theo ngươi đi!"

"Cái gì! ? Thái hậu nương nương, ngài nói là sự thật sao! ? Lần này, người thực sự mang theo nô tỳ! ?"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, hai mắt Thúy Nha lập tức sáng ngời, vẻ mặt vui mừng, không chút nào che giấu.

Nhìn thấy Thúy Nha hưng phấn như thế, Nhạc Đồng Đồng không khỏi nhếch miệng cười, mở miệng nói.

"Đứng đứng đứng, vậy ngươi bây giờ còn đứng ở chỗ này làm cái gì! ? Còn không nhanh một chút thay quần áo đi! ? Nếu muốn Ai gia cũng không mang ngươi đi!"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, Thúy Nha lập tức kích động nói.

"Thái hậu nương nương ngài chờ nô tỳ một chút, nô tỳ rất nhanh sẽ đổi y phục, ngài nhất định phải chờ nô tỳ một chút!"

Thúy Nha vẻ mặt kích động hưng phấn nói, lại sợ Nhạc Đồng Đồng không đợi nàng, căn dặn một lúc mới vội vã chạy đi thay quần áo.

Nhìn Thúy Nha lòng tràn đầy kích động, Nhạc Đồng Đồng chỉ mỉm cười bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Đều là tiểu nữ nhân hiếu động thích náo nhiệt ...

Chỉ là cũng không trách Thúy Nha!

Nếu là ở hiện đại, Thúy Nha chỉ là một tiểu nữ sinh vừa mới học lớp mười đi! ?

...

Một khắc sau, trên đường phố kinh thành, hai đạo bóng dáng xinh đẹp liền đứng ở trên đường cái kinh thành.

Từ khi Thúy Nha tiến cung liền rất ít xuất cung, không giống Nhạc Đồng Đồng, mừng một cùng mười lăm đều sẽ trộm chạy ra ngoài.

Bây giờ, Thúy Nha đi theo phía sau Nhạc Đồng Đồng, vẻ mặt kích động hưng phấn, thật giống như một con chim sẻ vừa được thả ra.

Tiếng cười như chuông bạc kia vẫn chưa từng dừng lại.

"Thái, ngách..."

Thúy Nha như muốn nói cái gì, dưới ánh mắt cảnh cáo của Nhạc Đồng Đồng lập tức sửa lại miệng.

"Thiếu gia, người xem, hôm nay thật là náo nhiệt, người đi đường thật nhiều a!"

Nghe thấy Thúy Nha lời này, Nhạc Đồng Đồng đôi mắt đẹp tỏa ra bốn phía.

Chỉ thấy hôm nay trời trong nắng ấm, vạn lý không mây, gió nhẹ từ từ, thổi tới từng đợt gió mát thấm vào ruột gan, thật sự là một ngày lành để xuất hành.

Ở hoàng cung ngốc thời gian dài, mặc dù bên trong hoàng cung tráng lệ, xanh vàng rực rỡ, mọi thứ không thiếu, chỉ là quy củ rất nhiều.

Mỗi một bước cũng có ngự lâm quân gác, ở bên trong hoàng cung thật giống như một chú chim nhỏ bị giam ở trong tơ vàng, đâu có tiêu dao tự tại như khi xuất cung! ?

Ở đây, nàng không còn là cái gì Thái hậu nương nương, chỉ là một người bình thường ăn chơi trác táng mà thôi!

Nghĩ tới đây, khoe miệng Nhạc Đồng Đồng mỉm cười, hít thở một chút không khí mới mẻ.

Nhìn bốn phía người đến người đi, ngựa xe như nước, tấp nập không ngừng.

Cuối cùng, lại nghĩ thấy được một trận mùi thối thối ...

Nghe nói, tròn mắt Nhạc Đồng Đồng lập tức sáng ngời!

Bởi vì, hương vị kia quen thuộc như vậy, là...

"Chao!" (*là đậu phụ thối ý a*)

Lạc Đồng Đồng thấp giọng kinh hô, lập tức, liền giống như một tiểu cầu thêm ăn, đầu tiên là ngửi ngửi hương vị thối thối kia thật sâu, liền mở rộng cước bộ, hướng phía nguồn gốc mùi thối chạy đi.

Hiển nhiên, Thúy Nha cũng nghĩ thấy mùi thối này, lập tức vươn ống tay áo bưng kín mũi, hai hàng lông mày nhíu chặt, trong mắt đều là vẻ chán ghét.

"Nha, thế nào thúi như vậy! ? Đây là cái gì! ? Nha! Thiếu gia, người muốn đi đâu! ?"

Thấy Nhạc Đồng Đồng nhấc chân liền chạy về phía trước đi, Thúy Nha trăm mối ngờ không lý giải được, đành phải đuổi tới.

Nhạc Đồng Đồng không để ý tới Thúy Nha theo sát phía sau, ở xuyên qua đám người, đôi mắt đẹp đảo qua, lập tức phát hiện cách đó không xa bày

quán đậu phụ.

Thấy vậy, khoe miệng Nhạc Đồng Đồng nhất câu, lập tức chạy vội qua, đối với lão bản mở miệng nói.

"Lão bản! Đến một phần chao!"

"Lão bản! Đến một phần chao!"

Trăm miệng một lời, trên mặt Nhạc Đồng Đồng không khỏi sùng sốt, lập tức liền hướng phía thanh âm nhìn lại.

Thời điểm thấy thiếu niên đứng ở bên cạnh, mắt Nhạc Đồng Đồng lập tức sáng ngời!

Hào một tiểu công tử thủy linh!

Thiếu niên thoát nhìn cùng mình tuổi không sai biệt lắm.

Da trắng nõn nà, ngũ quan tinh xảo xinh xắn, con ngươi như nước, môi hồng răng trắng, mày rậm hơi xéo, thoát nhìn tư thế oai hùng hiên ngang, tăng thêm mấy phần chính trực!

Trường sam thêu trúc xanh khóa ở trên người thiếu niên, làm nổi bật lên dáng người thiếu niên cao ngất như trúc.

Ngay lúc Nhạc Đồng Đồng tinh tế quan sát thiếu niên bên cạnh, thiếu niên cũng quan sát Nhạc Đồng Đồng.

Khi thấy dung mạo tuyệt sắc của Nhạc Đồng Đồng, trong con ngươi cũng lập tức hiện lên kinh diễm không chút nào che giấu!

Trước đây, nàng còn cảm thấy ca ca của mình là nam nhân lớn lên đẹp mắt nhất trên thế giới này, không ngờ bây giờ, nàng nhìn thấy thiếu niên so với ca ca lớn lên càng thêm dễ nhìn!

Chỉ thấy thiếu niên này, mặt như quan ngọc, tóc đen như bọc, một thân bạch y không nhiễm một hạt bụi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo tựa như tiên nhân ...

Mặc dù chỉ một thân phục sức đơn giản lại khó nén lộ ra quý khí trên người hẳn.

Thấy vậy, thiếu niên trong lòng kinh diễm kích động, thật lâu vô pháp phục hồi lại tinh thần.

Vô pháp phục hồi tinh thần lại không chỉ có thiếu niên, còn có lão bản bán đậu hũ.

Nghe tới động tĩnh trước người, lập tức ngẩng đầu nhìn lại.

Khi thấy đứng trước quán là hai mỹ thiếu niên phấn điều ngọc mài, lão bản lập tức kinh người.

Thật lâu, mới hồi phục tinh thần lại, lập tức, như là nghĩ đến cái gì đó, trên mặt lập tức lộ ra vẻ khó xử, mở miệng nói.

"Hai vị công tử này, thực sự không giấu giếm, hôm nay buôn bán quá tốt, cho nên hiện tại chỉ có một phần chao ..."

Nghe thấy lão bản lời này, trên mặt Nhạc Đồng Đồng sùng sốt, sau khi phục hồi tinh thần lại, đầu tiên là nhìn ánh mắt khó xử của lão bản, lại nhìn tuấn mỹ thiếu niên đứng ở bên cạnh, trong lòng mặc dù có chút thất vọng, bất quá, mới lên tiếng nói.

"Nga, vậy không có việc gì, ngươi liền đem phần chao này cho vị công tử này đi!"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, vẻ mặt lão bản nguyên bản khó xử lập tức nhả ra khí.

Ai biết, thiếu niên đứng ở một bên vừa nghe đến Nhạc Đồng Đồng lời này, lập tức mở miệng nói.

"Chậm đã! Vừa rồi hai chúng ta là đồng thời mở miệng muốn chao, ngươi không cần nhường cho ta!"

Nghe thấy thiếu niên lời này, trên mặt Nhạc Đồng Đồng đầu tiên là sùng sốt, lại thấy trên mặt thiếu niên này đều là chính trực, liền biết thiếu niên này không thích chiếm tiện nghi người khác.

Nghĩ tới đây, khoe miệng nhất câu, không khỏi mở miệng cười nói.

"Vậy ở đây chỉ có một phần chao, công tử ngươi nói nên làm cái gì bây giờ! ?"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, thiếu niên đầu tiên là sùng sốt, con ngươi lại nhìn nhìn chao bên trong chảo nóng, đôi môi mở ra, mở miệng nói.

"Như vậy rất đơn giản! Chao này chia làm hai! Chúng ta một người một, như vậy không phải giải quyết sao! ?"

"Ha ha, công tử đã nói như vậy, rất tốt! Không ngờ, ta và công tử đều là người ngu tầm ngu, mã tầm mã!" (*cái này ko có QT nên mình ko bt fải dịch ntn nên mình để nguyên luôn*.*) Đối với thiếu niên, Nhạc Đồng Đồng đôi mắt đẹp cong cong, mở miệng cười nói.

Thiếu niên nghe nói, khuôn mặt tuấn tú đầu tiên là sững sờ, lập tức mở miệng nhếch miệng cười.

"Ha ha, hảo một ngu tầm ngu, mã tầm mã!"

Nói xong lời này, không khỏi cùng Nhạc Đồng Đồng nhìn nhau cười.

Cuối cùng, Nhạc Đồng Đồng để Thúy Nha thanh toán tiền liền cùng người thiếu niên kia mỗi người đi một ngã.

Nhìn mỹ thiếu niên kia tiêu sái ly khai, Nhạc Đồng Đồng ăn chao, thật lâu mới thu hồi ánh mắt.

"Thiếu niên này, cũng rất thú vị!"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, Thúy Nha đứng ở một bên một tay bưng mũi, nhìn Nhạc Đồng Đồng cư nhiên vui vẻ ăn chao, vẻ mặt không thể tưởng được.

"Thiếu gia, thứ này có gì ngon! ? Thối chết được!"

Thúy Nha vẻ mặt ghét bỏ nói, làm cho nàng không dám tưởng tượng nhất chính là, thứ thối như vậy lại còn có người tranh mua!

Nghe thấy Thúy Nha lời này, nhìn thấy vẻ mặt nàng ghét bỏ, Nhạc Đồng Đồng chỉ vui vẻ ăn chao, mở miệng cười nói.

"Ha ha, đó chính là người không biết ăn! Chao này nha, ngửi tuy thối nhưng ăn lại thơm! Đáng tiếc hiện tại chỉ có một khối, nếu không, ta khẳng định sẽ cho người ném thử, cái gì mới là mỹ thực nhân gian!"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, Thúy Nha lập tức nhả ra khí.

May mắn hiện tại chỉ có một khối chao, nếu không, muốn nàng ăn cái này, nàng nhất định sẽ phun chết!

Đối với tâm tư của Thúy Nha, Nhạc Đồng Đồng là nhìn ở trong mắt, cuối cùng chỉ buồn cười lắc lắc đầu, liền dẫn Thúy Nha đi đến hội đấu giá phía đông thành.....

... ..

Cùng lúc đó, bên kia ——

"Tiểu Đổng tử, đi nhanh một chút, đấu giá hội sắp bắt đầu rồi! Đều tại ngươi, hôm nay không kêu Bản vương rời giường xóm chút, nếu đồ tốt đều bị người khác mua rồi, Bản vương cho ngươi biết tay!"

Dạ Quân Lăng một thân y phục màu xanh nhạt quý khí, một bên vội vã hướng phía đông thành bên kia đi đến, một bên không quên trách cứ Tiểu đổng tử theo thật sát phía sau.

Tiểu đổng tử vừa nghe đến Dạ Quân Lăng lời này, vẻ mặt ủy khuất thì thảo.

"Nô tài hôm nay sớm đã gọi gia nhiều lần, là gia không muốn rời giường.."

"Ngươi nói cái gì! ?"

Nghe thấy Tiểu đổng tử mang theo oán giận nói thầm, Dạ Quân Lăng không khỏi hung hăng trừng Tiểu đổng tử liếc mắt một cái.

Tiểu đổng tử thấy vậy sợ đến run run, cũng không dám lẩm miệng nữa.

Dạ Quân Lăng thấy vậy, chỉ trừng mắt hần hung hăng hừ lạnh một tiếng.

Chỉ là, Dạ Quân Lăng lúc này chỉ mãi trừng Tiểu đổng tử, lại hoàn toàn không có chú ý tới, một bạch y thiếu niên đang hướng phía hần bên này đi tới.

Kết quả là, bị kịch liền xảy ra ——

"Ai ô..."

Hai tiếng, Dạ Quân Lăng cả người liền bị hung hăng đụng té trên mặt đất, mông thiếu chút nữa nở hoa.

"Là kẻ nào không có mắt dám đụng vào ta! ?"

Mông đau nhức, tâm tình liền không tốt Dạ Quân Lăng lập nổi tức bả!

Chương 113: Giẫm phân

Con người đen mang theo về bị đau, hướng phía bạch y thiếu niên đồng dạng té lăn trên đất nhìn lại.

Chỉ thấy trên người thiếu niên là trường sam thêu trúc xanh, niên kỷ cùng hắc xấp xỉ, mặt như quan ngọc, môi hồng răng trắng, giữa trán lộ ra mấy phần anh khí.

Là tiểu công tử nhìn không tệ!

Thấy vậy, trên mặt Dạ Quân Lăng không khỏi sùng sốt.

Mà giờ khắc này, ngay lúc Dạ Quân Lăng ngốc lăng, một thanh âm mang theo tức giận ảo não từ bên tai hắc phất chốc vang lên ——

"Người nói ai không có mắt ! ?"

Theo một rống tức giận to hơn kia, nguyên bản bạch y thiếu niên bị đụng té trên mặt đất, lập tức từ dưới đất đứng lên, ánh mắt nhìn về phía Dạ Quân Lăng mang theo nồng đậm phẫn nộ!

Dạ Quân Lăng thấy vậy, nguyên bản đè nén phẫn nộ lại lần nữa 'Bùng' thoáng cái bốc cháy lên.

Dù sao, cho tới bây giờ cũng chỉ có hắc kiều ngạo, hôm nay, hắc thể nhưng gặp được đối thủ!

Nghĩ tới đây, Dạ Quân Lăng mày kiếm nhăn lại, lập tức mở miệng lớn tiếng la hét.

"Người có biết bản thiếu gia là ai không! ? Cư nhiên dám lớn lối như vậy! ? Vừa rồi rõ ràng là người đụng vào bản thiếu gia, hiện tại không giải thích thì thôi, lại còn dám to tiếng với bản thiếu gia như vậy, tiểu tử người là gan không nhỏ a!"

Dạ Quân Lăng là một người có ngạo khí, lại là niên kỷ sức lực dồi dào, tự nhiên tính tình liền lớn.

Nếu là người thường, vừa nghe đến Dạ Quân Lăng lời này, nhìn thấy hắc một thân phục sức không phú cũng quý, liền biết không phải là người bình thường, thông thường chỉ có xin lỗi.

Chỉ là, bạch y thiếu niên trước mắt lại ngoại lệ!

Chỉ thấy, bạch y thiếu niên vừa nghe đến Dạ Quân Lăng nói, chỉ là hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt không thèm mở miệng nói.

"Thật buồn cười! Người chính mình cũng không biết mình là ai! Ta nào biết người là cái gì! ?"

Bạch y thiếu niên mở miệng không thèm nói, ánh mắt nhìn về phía Dạ Quân Lăng càng mang theo nồng đậm khiêu khích.

Dạ Quân Lăng nghe nói, càng phẫn nộ.

Con người đen mở lớn, đang định mở miệng nói gì đó. Nhưng mà, sau một khắc, khi thấy dưới chân thiếu niên giẫm gì đó, khuôn mặt tuấn tú đầu tiên là sùng sốt, lập tức, con người đen lóe ra một chút, liền lập tức bưng kín mũi, làm ra vẻ mặt ghét bỏ, mở miệng nói.

"Ai ô, thật là thú vị thật là thú vị, là ai thôi ! ? Thối chết đi được !"

Nghe thấy Dạ Quân Lăng đột nhiên chuyển đề tài, còn một bộ ghét bỏ, không ngừng dùng ống tay áo ở trước mặt quạt.

Trên mặt bạch y thiếu niên đầu tiên là sùng sốt, có chút không rõ Dạ Quân Lăng đang làm cái gì.

Sau một khắc, bạch y thiếu niên giống như là nghĩ đến cái gì, trên mặt sùng sốt, một cổ không rõ ý, cấp tốc xông lên đầu.

Vừa rồi khi nàng đụng phải thiếu niên áo lam này, trên chân hình như giẫm phải cái gì đó mềm mềm, lúc đó vì thiếu niên áo lam này nên nàng không chú ý.

Bây giờ, nhìn thiếu niên áo lam giả vờ ghét bỏ, lại ánh mắt vui sướng khi người gặp họa, trong lòng bạch y thiếu niên bắt đầu bất an.

Con người đen mang theo nghi hoặc bất an chậm rãi nhìn xuống, khi thấy trên chân mình giẫm gì đó, bạch y thiếu niên chỉ cảm thấy trong lòng 'Lộp bộp' một tiếng, đáy lòng phát lạnh.

Sau một khắc, môi đỏ mọng mở ra, thanh âm cực kỳ bi thảm liên lập tức từ trong miệng bạch y thiếu niên thật to tràn ra ——

"A..."

Trời ạ!

Nha!

Ai tới nói cho nàng! Đây tất cả cũng không phải là thực sự!

Âm thanh sắc nhọn của bạch y thiếu niên kia cực kỳ bi thảm, làm kinh động đến trên đường, người đi đường nhao nhao hướng phía bên này!

Chỉ là giờ khắc này, bạch y thiếu niên cũng không quản được nhiều như vậy, bây giờ, nàng muốn chết!

Tương phản với bạch y thiếu niên vẻ mặt không dám tin, kêu thảm thiết liên tục, Dạ Quân Lăng lại là ôm bụng, không chút khách khí cười ha ha.

"Ha ha... thật thoải mái! Huỳnh đệ, ngươi giẫm phân! Ha ha..."

Dạ Quân Lăng ôm bụng cười cười lớn, trên mặt càng là vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa.

"Ha ha, không được rồi, cười đến chảy cả nước mắt, ha ha..."

Dạ Quân Lăng cười lăn lộn, một bên ôm bụng, một bên xoa nước mắt, cười ha ha, một chút cũng không dừng lại.

Bởi vì hiện tại, hắn thực sự rất vui.

Ai bảo tiểu tử thối này đừng người còn kiêu ngạo như vậy, đáng đời giẫm phân!

Ngược lại với Dạ Quân Lăng vẻ mặt mừng như điên cười to, bạch y thiếu niên đứng ở trước người hắn, sau khi thét chói tai một tiếng, trên mặt càng càng lộ ra vẻ lo lắng.

Đôi mắt đầy phần nộ kia hơi mị mị, nhìn Dạ Quân Lăng đang ôm bụng cười lớn, trong lòng bạch y thiếu niên ánh lửa văng khắp nơi.

Nếu có thể lời, nàng thật sự muốn hung hăng đánh cho tên tiểu tử thối này một trận!

Cư nhiên dám cười nhạo nàng! ?

Tốt lắm, hắn cười nàng giẫm phân, như vậy, nàng sẽ phải cho hắn nếm thử lợi hại của nàng!

Nghĩ tới đây, trong con ngươi đen của bạch y thiếu niên nguyên bản đầy tức giận hiện lên một mặt giảo hoạt, lập tức, sau một khắc liền giơ chân lên, đối với miệng Dạ Quân Lăng hạ một cước...

Theo một cước này của bạch y thiếu niên, mọi người bốn phía nguyên bản vây quanh xem náo nhiệt lập tức nhao nhao hít một ngụm khí lạnh.

Ngay cả Dạ Quân Lăng đang ôm bụng cười cười lớn cũng lập tức yên lặng!

Trên khuôn mặt tuần tú, con ngươi đen mở lớn, há hốc miệng, một bộ không dám tin, ghen hống nhìn trần trời.

Cùng với vừa rồi kiêu ngạo cười lớn, thật giống như hai người khác nhau!

Lúc này, Dạ Quân Lăng ngừng cười. Thân thể cứng đờ.

Chỉ cảm thấy miệng đau xót, kèm theo một cổ mùi thối.

Con ngươi đen tràn đầy không dám tin chậm rãi hướng phía phía sau nhìn lại.

Khi thấy ở trên miệng, kia hắc hắc hôi hôi gì đó, Dạ Quân Lăng lập tức da đầu tê rần, tức tới mức chỉ kém tóc tai dựng ngược.

"A... Tiểu tử thối, ta muốn giết ngươi!"

Dạ Quân Lăng lúc này thật giống như gà trống xù lông, lần này, đến phiên bạch y thiếu niên kiêu ngạo đắc ý cười to.

"Ha ha, huynh đệ, trên miệng ngươi dính phân, nếu không phải có người biết, còn tưởng rằng ngươi kéo đâu! Ha ha..."

Bạch y thiếu niên kia cười đắc ý, sau khi nói xong lời này, bạch y thiếu niên thừa dịp Dạ Quân Lăng còn chưa kịp phác tác, liền lách mình né tránh.

Không phải nàng sợ Dạ Quân Lăng, mà là dưới chân dính phân, thối muốn chết, nàng nhất định phải lập tức đi rửa, nếu không thì buồn nôn chết nàng!

Nghĩ tới đây, bạch y thiếu niên liền lập tức xoay người ly khai.

Dạ Quân Lăng thấy vậy liền muốn đuổi theo, chỉ là, lại bị Tiểu Đẳng Tử theo sát ở phía sau kéo lại.

"Hỗn đản! Buông ta ra!"

Bị Tiểu Đẳng Tử kéo tay áo, Dạ Quân Lăng lập tức nhú mày gào thét.

Bộ dạng tức giận rít gào kia, trah như một con hùng sư bị chọc tức.

Tiểu Đẳng Tử đáng thương vô tội bị liên lụy, bị dọa đến thân thể lập tức run rẩy, vẻ mặt sợ hãi.

"Thiếu gia, ngươi hay là trước thay y phục trên người đã! ? Mọi người đều đang nhìn người!"

Nghe thấy Tiểu Đẳng Tử lời này, Dạ Quân Lăng càng thêm tức giận.

Nếu là có thể, hán nhất định phải bắt được tiểu tử thối đáng chết kia, sau đó hung hăng đánh hán một trận!

Đáng chết!

Lớn như vậy, hán cho tới bây giờ chưa từng tức giận như vậy đâu!

Chỉ là, bạch y thiếu niên kia giống như là một con cá chạch, vừa thấy ở đây, chớp mắt liền lập tức đi mất hình bóng.

Thấy vậy, Dạ Quân Lăng chỉ có thể đứng tại chỗ nghiêng răng nghiêng lợi.

"Đáng chết! Đừng để bản vương gặp lại ngươi, nếu không, bản vương quyết không tha cho ngươi!"

...

"Được rồi, hội đấu giá sắp bắt đầu, chúng ta đi vào nhanh một chút đi!"

Đã đến gần trưa, thời điểm Nhạc Đồng Đồng mang theo Thúy Nha đi tới hội đấu giá, chỉ thấy cửa chính hội đấu giá có thật nhiều người xếp hàng.

Hơn nữa, mỗi người tiến vào hội trường đều phải giao một trăm lượng phí vào bàn.

Một trăm lượng này đối với dân chúng bình thường lại là giá trên trời!

Chỉ là, đối với những quan to quý nhân cũng chỉ là chút lòng thành.

Hơn nữa, lần này trên hội đấu giá, mỗi kiện vật phẩm bán đấu giá kia giá trị không nhỏ! ?

Cho nên, cũng vì đề phòng một vài người tay chân không sạch sẽ, cho nên phí vào bàn nhưng là chuyện đương nhiên.

Hơn nữa, phí vào bàn này, nghe nói cũng sẽ dùng để cứu tế nạn dân..

Nhạc Đồng Đồng cùng Thúy Nha xếp hàng ở dưới, một bên nghe bốn phía truyền đến về hội đấu giá.

Chỉ là Thúy Nha vừa nghe đến phí vào bàn là một trăm lượng, đánh chết cũng không vào.

"Thái hậu nương nương, nô tỳ hay là không vào! Phí vào bàn phí mất một trăm lượng bạc, mua nô tỳ cũng không đến số tiền này!"

Hai hàng lông mày Thúy Nha nhíu chặt, vẻ mặt đau lòng nói.

Nhạc Đồng Đồng biết, một trăm lượng bạc đối với Thúy Nha là vô cùng lớn.

Dù sao, một cung nữ bán mình đến hoàng cung, cũng chẳng qua là mấy lượng bạc mà thôi.

Một trăm lượng bạc này đối với những gia đình nghèo khó như Thúy Nha mà nói, thế nhưng có thể làm cho người cả nhà không lo ăn mặc cả đời.

Chỉ là, Nhạc Đồng Đồng cũng biết, Thúy Nha cũng phi thường muốn đi vào xem hội đấu giá.

Dù sao, ai đối với loại chuyện này mà không có hứng thú! ?

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng lập tức mở miệng nói.

"Thúy Nha, không có việc gì, tiền này ta có, quan trọng nhất là, ngươi không phải vẫn muốn đến hội đấu giá học hỏi một chút sao! ?"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, Thúy Nha trong lòng cảm động không ngớt.

Chỉ là, vừa nghĩ tới một trăm lượng bạc, Thúy Nha lập tức lắc lắc đầu, mở miệng nói.

"Đó là bởi vì trước đó không biết phí vào bản mất một trăm lượng bạc! Một trăm lượng bạc đối với Thúy Nha mà nói, thế nhưng là giá trên trời! Nếu Thúy Nha hôm nay thực sự tiến vào thì sẽ giảm thọ mất!"

Nói đến đây, Thúy Nha lại sợ Nhạc Đồng Đồng kiên trì, liền lập tức mở miệng nói.

"Thiếu gia, Thúy Nha sẽ ở dưới cây đa bên cạnh đợi ngài."

Nói xong lời này, Thúy Nha cũng không chờ Nhạc Đồng Đồng nói thêm cái gì, liền vội vã hướng cây đa cách đó không xa chạy đi.

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Thúy Nha này thật sự là một tiểu cô nương thành thực đáng yêu!

Bất quá, Thúy Nha đã kiên trì, nàng cũng không ép buộc, nếu không, nàng lại nói cái gì giảm thọ các loại.

Nhạc Đồng Đồng trong lòng suy nghĩ, cuối cùng cũng đến phiên nàng.

Từ trong lòng lấy ra một trăm lượng đưa cho người phụ trách, Nhạc Đồng Đồng liền theo dòng người, chậm rãi đi vào trong hội trường.

Phóng mắt nhìn đi, chỉ thấy diện tích hội đấu giá này to như vậy.

Trên mặt đất trải đá xanh! Đồng ầm hạ mắt!

Phía trước là hàng loạt chỗ ngồi chỉnh tề.

Phía trước chỗ ngồi còn để một ít bàn.

Trên bàn mặt còn có trà bánh cung ứng.

Không hổ là thu một trăm lượng phí vào bản, làm còn thật tốt.

Hơn nữa, ngồi ở chỗ này cả nam lẫn nữ, vừa nhìn phục sức xinh đẹp quý phái kia liền biết mỗi người đều là quan to quý nhân, thân phận không thấp!

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114

Lúc này đấu giá hội còn chưa có chính thức bắt đầu, cho nên bốn phía thỉnh thoảng có một vài quan to quý nhân tụ cùng một chỗ nói chuyện phiếm.

Cũng có không ít cô nương trang điểm xinh đẹp đang tán gẫu.

Nhạc Đồng Đồng một mình một người tới đây, đầu tiên là ở trong đấu giá hội to như vậy dạo qua một vòng, ăn chút gì đó, liền tính toán tìm một vị trí có tầm nhìn tốt một chút ngồi xuống.

Ai biết, vừa lúc đó, một đạo thanh âm mang theo kích động hưng phấn, liền phút chốc từ phía sau nàng vang lên ——

"Nha! Nhạc đồng, người rốt cuộc cũng tới!"

Nghe thấy tiếng kinh hô tràn ngập kinh hi mà quen thuộc này, Nhạc Đồng Đồng không xoay người nhìn cũng biết người tới là người nào!

Nghe tới đây, Nhạc Đồng Đồng môi đỏ không khỏi nhẹ nhàng mân lại.

Nguyên bản nàng còn đang giận hai huynh đệ Dạ Quân Lăng, cho nên không tính toán đi Phụng Lai lâu, cũng sẽ không nhìn thấy Dạ Quân Lăng, ai biết, ở đây cũng sẽ gặp phải hắn.

Bất quá suy nghĩ một chút cũng không kỳ quái!

Hội đầu giá mỗi năm một lần, nghĩ Dạ Quân Lăng là người thích náo nhiệt như vậy, sao có thể bỏ lỡ! ?

Nhạc Đồng Đồng trong lòng suy nghĩ, một đạo bóng dáng màu tím, liền xuất hiện ở trong tầm mắt nàng——

Chỉ thấy thiếu niên tóc đen ngọc quan, mặt như quan ngọc, ngũ quan tuấn lãng.

Một thân cảm bào màu tím thêu ám văn, càng làm hắn thêm quý khí phi phàm!

Chỉ là, khi thấy Dạ Quân Lăng mặc một thân cảm bào màu tím, Nhạc Đồng Đồng không khỏi nhú nhú chân mày, tràn đầy kinh ngạc.

Dạ Quân Lăng nguyên bản vẻ mặt hưng phấn kích động, lại nhận thấy ánh mắt Nhạc Đồng Đồng mang theo kinh ngạc rơi vào trên người mình, khuôn mặt tuấn tú đầu tiên là sững sờ, lập tức, liền nghĩ đến cái gì đó, khuôn mặt tuấn tú bị lấy mất vẻ không được tự nhiên.

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng trái lại lại cảm thấy hứng thú.

Nguyên bản, nàng là bởi vì Dạ Quân Lăng lừa gạt nàng cho nên mới không để ý tới hắn.

Chỉ là hiện tại, thấy thần sắc Dạ Quân Lăng như vậy, chắc hẳn là đã xảy ra chuyện gì thú vị, không khỏi mở miệng hỏi.

"Trước đây không phải ngươi vẫn thích mặc y phục màu xanh nhạt sao! ? Thế nào hôm nay lại mặc một thân tử y! ?"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lăng như là nghĩ đến cái gì đó, trên trán lập tức hiện lên mấy phần tức giận.

"Ai! Đừng nói nữa, vừa rồi thời điểm ta tới nơi này bị một tiểu tử thôi động phải, tiểu tử thối kia đụng vào người xong, chẳng những không giải thích, còn kiêu ngạo không ngớt, cuối cùng chính mình giẫm phải phân, ta chỉ là cười nhạo hắn mấy câu, hắn liền nổi lên tâm trả thù, một cước đá vào mông ta, làm hại mông ta dính thật nhiều phân! Bất đắc dĩ, ta đành phải đi mua một bộ y phục khác! Ai biết, nơi ấy cũng không có bộ ta thích, cuối cùng đành phải chọn bộ này!"

Nói đến tiểu tử thối kia, Dạ Quân Lăng càng tức đến nghiến răng ngửa lợi.

Không thể nghi ngờ, nếu tiểu tử thối kia hiện tại ở trước mặt hắn, hắn nhất định sẽ hung hăng đánh hắn một trận!

Nhìn Dạ Quân Lăng một bộ nghiến răng nghiến lợi, tức giận không ngớt, khóe miệng Nhạc Đồng Đồng nhếch lên, vẻ mặt chế nhạo nói.

"Sự tình thật là như thế sao! ? Hay là ngươi đụng vào người ta, còn cùng người ta tranh chấp, người nọ giận quá mới giáo huấn ngươi đi! ?"

Nhạc Đồng Đồng mở miệng, tuy là câu nghi vấn, nhưng lại nói rất khẳng định.

Dạ Quân Lăng nghe nói, khuôn mặt tuấn tú không khỏi tràn đầy ảo não nói.

"Nhạc đồng, ngươi tại sao có thể nói như vậy! ? Ngươi rốt cuộc là giúp ta hay là giúp tiểu tử thối kia nói chuyện! ?"

"A... ai ta cũng không giúp!"

Nhìn thấy Dạ Quân Lăng vẻ mặt ảo não, Nhạc Đồng Đồng chỉ là hai tay khoanh trước ngực, nhún nhún mắt cười nhìn một cái.

Dạ Quân Lăng thấy vậy, trong lòng tức giận, cuối cùng, cũng không có cách với Nhạc Đồng Đồng.

Sau một khắc, Dạ Quân Lăng giống như là nghĩ đến cái gì đó, con ngươi đen lóe ra, liền giang hai cánh tay, ở trước mặt Nhạc Đồng Đồng chuyển một vòng tròn, mở miệng cười hỏi.

"Đúng rồi! Nhạc đồng, ta mặc y phục màu tím nhìn có được không! ?"

Dạ Quân Lăng mở miệng hỏi, bộ dạng kia thật giống như là tiểu hài tử được mặc quần áo mới nóng lòng muốn được người ta khen ngợi.

Nhìn thấy hành động của Dạ Quân Lăng như tiểu hài tử, khóe miệng Nhạc Đồng Đồng không khỏi co rúm.

Ở hoàng cung Dạ Quân Lăng làm nàng tức giận.

Chỉ là hiện tại, nàng không phải Thái hậu nương nương, mà là Nhạc Đồng.

Lại nói, Dạ Quân Lăng lúc này ở trước mặt nàng chỉ là một đại nam hài mà thôi.

Nghĩ tới đây, trong con ngươi của Nhạc Đồng Đồng xẹt qua một tia giảo hoạt, sau một khắc, vẻ mặt nghiêm túc, liền một bộ đứng đắn gật đầu nói.

"Ừ, rất đẹp mắt!"

"Thực sự! ?"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lăng trong lòng vui vẻ, quả thực so với nhất được núi vàng núi bạc càng thêm kích động hài lòng !

Nhưng mà, Dạ Quân Lăng vui mừng không được một giây, liền thấy Nhạc Đồng Đồng môi đỏ mở ra, nghiêm túc nói.

"Thực sự! Ngươi mặc một thân màu tím này, giống như là một quả nho!"

"Ngạch..."

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, thấy vẻ mặt nàng nghiêm túc lại nói lời chế nhạo hần, Dạ Quân Lăng vẻ mặt lập tức ủ rũ.

Sau một khắc, cũng biết Nhạc Đồng Đồng là cố ý chọc ghẹo hần, tuần mày lập tức nhú lại, ánh mắt nhìn về phía Nhạc Đồng Đồng càng hiện đầy ảo não oán giận.

"Tốt lắm, ngươi dám chọc ghẹo ta!"

"Thế nào! ? Ta nói thật ngươi không thích nghe liền nói ta chọc ghẹo ngươi ! ? Ngươi mặc một thân tím này, chẳng phải giống nho sao!"

Nhìn Dạ Quân Lăng vẻ mặt oán giận, Nhạc Đồng Đồng nhìn không được hé miệng cười.

Ha ha, có đôi khi trêu chọc Dạ Quân Lăng một chút, tâm tình lại vô cùng thoải mái !

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng không khỏi cười mỉm.

Mặt mày cong cong, trong con ngươi tràn đầy tiểu ý.

Lại không biết, bộ dạng mình cười mỉm có bao nhiêu mỹ!

Mặt mày như họa, môi hồng răng trắng, da như mỡ đông, này cười mỉm, trong con ngươi tiểu ý mềm rũ xuống, đẹp đến trắng trên trời cũng phải thất sắc...

Thấy vậy, tâm Dạ Quân Lăng không khỏi hung hăng chấn động.

Giống như mặt hồ băng phẳng bị người ta ném vào một tảng đá thật lớn, kích thích tầng tầng rung động..

Lại tới! Lại tới!

Loại cảm giác này gần đây thường xuyên xuất hiện, chẳng lẽ, hần thật là sinh bệnh sao! ?

Nếu không, vì sao mỗi một lần nhìn thấy thiếu niên này cười, tim hần đều sẽ đập rộn lên! ?

Xem ra, lúc nào rảnh rồi hần phải tìm ngự y bắt mạch mới được...

Nhạc Đồng Đồng không biết suy nghĩ trong lòng Dạ Quân Lăng.

Thấy Dạ Quân Lăng đột nhiên ngây ngốc nhìn nàng, trên mặt không khỏi sùng sột, lập tức thân thủ giờ giờ trước mặt Dạ Quân Lăng, mở miệng hỏi.

"Đang êm đẹp, thế nào đột nhiên biến ngốc rồi! ?"

"Ngạch..."

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lăng đang phát ngốc lập tức hoàn toàn tỉnh táo.

Nghĩ lại vừa rồi mình cư nhiên vì thiếu niên này mà cười ngây dại, trên mặt lập tức ảo não.

"Ngạch, không, không có gì, ta vừa rồi chỉ là đang suy nghĩ chuyện khác, nghĩ đến xuất thần mà thôi..."

Dạ Quân Lăng nói quanh co một vòng liền lung tung tìm một cái cớ.

Nhạc Đồng Đồng nghe nói, đầu tiên là nhìn hần một cái, hiển nhiên đối với lời giải thích này vẫn còn hoài nghi.

"Nghĩ chuyện khác! ? Nghĩ chuyện gì! ?"

"Ngạch, này..."

Thấy bộ dạng Nhạc Đồng Đồng như muốn hỏi đến cùng, Dạ Quân Lăng trong lòng lo lắng, sau một khắc, lại như nghĩ đến cái gì, con ngươi đen lập tức sáng ngời, mở miệng nói.

"Ta đang suy nghĩ, có thứ gì có thể làm cho nữ hài tử cao hứng!"

"Thứ gì có thể làm cho nữ hài tử cao hứng!?"

Nghe thấy Dạ Quân Lăng lời này, chân mày Nhạc Đồng Đồng nhíu lại, trong con ngươi hiện lên mấy phần nghi hoặc.

"Đang êm đẹp, như thế nào lại nghĩ đến loại chuyện này! ? Chẳng lẽ là..."

Nói đến đây, Nhạc Đồng Đồng không khỏi nháy mắt với Dạ Quân Lăng, vẻ mặt chế nhạo nói.

"Chẳng lẽ là, ngươi thích cô nương nào đó!?"

"Ngạch, mới, mới không phải đâu!"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, nhìn lại bộ dáng nàng nháy mắt ra hiệu, Dạ Quân Lăng khuôn mặt tuấn tú sừng sốt, một mặt đỏ ửng không khỏi cấp tốc bay lên hai gò má.

Không biết vì sao, vừa nghe Nhạc Đồng Đồng nói đến đây, Dạ Quân Lăng đột nhiên có chút khẩn trương.

Hắn cũng không biết đây rốt cuộc là cảm giác gì.

Thứ nhất, hắn hình như không để ý Nhạc Đồng Đồng nói như vậy.

Chỉ là, không biết vì sao, hắn lại rất chú ý Nhạc Đồng Đồng nói như vậy, nhìn Nhạc Đồng Đồng một bộ chế nhạo, trên mặt một điểm tức giận cũng không có, Dạ Quân Lăng lại cảm thấy trong lòng là lạ.

Trời ạ!

Hắn rốt cuộc là làm sao vậy! ?

Dạ Quân Lăng trong lòng nghi hoặc không hiểu, cuối cùng, chịu không nổi Nhạc Đồng Đồng nháy mắt ra hiệu, ánh mắt đầy ái muội, môi đỏ mở ra, mở miệng ảo não nói.

"Không phải như ngươi nghĩ đâu! Ta chỉ là gần đây không cẩn thận chọc một nữ tử sinh khí, nàng không để ý tới ta, cho nên, ta liền tính toán tặng nàng một ít lễ vật, làm cho nàng nguôi giận, không giận ta nữa..."

Dạ Quân Lăng mở miệng giải thích.

Tuy Hoàng huynh nói không cho hắn tiếp xúc cùng nữ nhân kia, nói nữ nhân kia là tâm hoài bất quý, có mục đích tiếp cận hắn.

Chỉ là, cùng nữ nhân kia cùng một chỗ cảm giác tốt đẹp như vậy, tốt đẹp làm hắn luyến tiếc không cùng nàng tiếp xúc.

Bây giờ, cũng là hắn không tốt, khiến cho nàng tức giận.

Vừa nghĩ tới sau này có lẽ nàng sẽ không để ý tới mình nữa, trong lòng Dạ Quân Lăng liền một trận hoảng loạn.

Tựa như có cái gì đó rất quan trọng sắp mất đi.

Cho nên hiện tại, mặc kệ thế nào, hắn đều phải vấn hồi một phần quan trọng gì đó này...

Ngay lúc Dạ Quân Lăng trong lòng kiên định nghĩ, lại không nhận thấy khác thường trên mặt Nhạc Đồng Đồng khi hắn nói xong những lời này.

Nghe Dạ Quân Lăng lời này, Nhạc Đồng Đồng liền lập tức hiểu, nữ nhân trong miệng Dạ Quân Lăng là nàng!

Lúc đầu, nàng là bởi vì Dạ Quân Lăng đùa bỡn nàng, khiến cho Dạ Quân Minh nể nàng mà tức giận không ngớt.

Chỉ là hiện tại, nhìn Dạ Quân Lăng vì để cho mình nguôi giận, mà hao hết tâm tư, Nhạc Đồng Đồng lại cảm thấy thật cảm động!

Nghĩ đến, tại cái triều đại này, nàng không quen ai, chỉ có Thúy Nha đối với mình trung tâm, còn có thiếu niên này đối với mình quan tâm, làm cho nàng cảm thấy thật ấm áp...

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng liền quyết định tha thứ cho Dạ Quân Lăng!

Dù sao, nhìn hắn lúc này, hắn đã hối hận vì những chuyện đã làm với nàng trước đây.

Hắn là thật tâm hối cải, nàng liền cho hắn một cơ hội đi!

Nghĩ thông suốt điểm này, Nhạc Đồng Đồng mặt giãn ra, liền mở miệng cười nói.

"Ha ha, thì ra là thế! Đã như vậy, được rồi! Đợi một lát ta sẽ giúp ngươi xem một chút có thứ gì sẽ làm nữ hài tử thích!"

"Ha ha, thật vậy chăng! ? Nhạc Đồng, ngươi quả thật là hảo huynh đệ của ta!"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lăng lập tức mặt mày rạng rỡ .

Bởi vì, hắn có hảo huynh đệ này giúp, Dạ Quân Lăng lập tức tràn đầy lòng tin!

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Đấu giá hội

Nghe thấy Dạ Quân Lăng lời này, Nhạc Đồng Đồng chân mày cau lại, lập tức mở miệng cười nói.

"Ha ha, làm huynh đệ , không phải là phải giúp bạn không tiếc cả mạng sống sao! ?"

"Ngạch, ta mới không cần ngươi không tiếc cả mạng sống cho ta đâu! Ta chỉ muốn ngươi bình bình an an !"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lăng lập tức không hề nghĩ ngợi, liền mở miệng nói.

Thấy Dạ Quân Lăng đối với lời này thật tình khẩn trương như thế, Nhạc Đồng Đồng không khỏi cười khúc khích, mở miệng nói.

"Đây chẳng qua là ví dụ mà thôi! Ngươi phải nghiêm túc như vậy sao! ?"

Nhìn Nhạc Đồng Đồng mặt mày mang ý cười, Dạ Quân Lăng nghe vậy, khuôn mặt tuấn tú không khỏi xấu hổ, chỉ là, còn là mở miệng, nghiêm túc nói.

"Bất kể có phải là ví dụ hay không! Ngươi là huynh đệ của ta, cho nên, ta không cần ngươi vì giúp bạn mà không tiếc cả mạng sống, chỉ muốn ngươi bình bình an an !"

Nhìn Dạ Quân Lăng cố chấp như vậy, Nhạc Đồng Đồng không khỏi hé miệng cười, mở miệng nói.

"Được được được, mọi người chúng ta đều bình bình an an , được rồi, đấu giá hội sắp bắt đầu, chúng ta tìm chỗ ngồi đi!"

Nói xong lời này, Nhạc Đồng Đồng liền dẫn Dạ Quân Lăng đi tìm vị trí ngồi xuống.

Lần này tiến tới tham gia đấu giá hội không ít người, phóng mắt nhìn đi, ít nhất có hơn một trăm người.

Hơn nữa, mỗi một người đều mang kim ngân, không phải đại thần trong triều đó là phú thương các loại .

Mà lần đại hội này tổ chức cũng phi thường cẩn thận, trừ hàng loạt chỗ ngồi phía trước ra, bốn phía hai bên còn thiết trí một ít phòng trang nhã.

P phía trước nhã gian còn có lụa mông che phủ.

Cho nên, trừ bên trong có thể nhìn thấy bên ngoài, người bên ngoài lại nhìn không nhìn thấy tình huống bên trong.

Thông thường, nhã gian này là vì những người không muốn bại lộ thân phận!

Dạ Quân Lăng chính là Thất vương gia của Thương Minh quốc, tới nơi này, không phải phú giáp một phương cũng là đại thần trong triều, tự nhiên có không ít người nhận thức Dạ Quân Lăng.

Cho nên, Dạ Quân Lăng cùng Nhạc Đồng Đồng nói chuyện phiếm xong, liền dẫn Nhạc Đồng Đồng tránh những người khác, đi tới một gian phòng trang nhã ngồi xuống.

Nhìn thấy hành động của Dạ Quân Lăng, Nhạc Đồng Đồng trong lòng hiểu rõ lại giả vờ không biết.

Dạ Quân Lăng ở trong một nhã gian, thấy không ai phát hiện ra mình mới hoàn toàn thả lỏng.

Dù sao, mình đường đường là Thất vương gia, nếu bị Nhạc Đồng biết mình vẫn lén gạt hắn, hắn nhất định sẽ tức giận.

Kỳ thực, Dạ Quân Lăng cũng không muốn giấu giếm Nhạc Đồng Đồng, bởi vì, hắn là thật tâm đem Nhạc Đồng Đồng trở thành hảo bằng hữu đối đãi.

Bất đắc dĩ đây chính là ý tứ của hoàng huynh, hắn không dám cãi lời!

Nghĩ tới đây, ánh mắt Dạ Quân Lăng nhìn về phía Nhạc Đồng Đồng không khỏi mang theo vài phần áy náy.

Vừa lúc, Nhạc Đồng Đồng bắt gặp ánh mắt áy náy của Dạ Quân Lăng nhìn về phía mình, trên mặt đầu tiên là sững sờ, lập tức khoe miệng mỉm cười, mở miệng cười nói.

"Thế nào nhìn ta như vậy! ? Chẳng lẽ là làm chuyện gì thật có lỗi với ta! ?"

Nhạc Đồng Đồng vốn chỉ là tùy ý nói, không ngờ, Dạ Quân Lăng nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, lại sợ đến tâm hoảng ý loạn, trông mắt lóe ra, trên mặt lộ ra mấy phần chột dạ.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, không khỏi nhú mày, liếc xéo Dạ Quân Lăng về mặt hoang mang.

Dạ Quân Lăng thấy vậy, trong lòng giật mình, lập tức, không khỏi cúi xuống che dấu con ngươi đen, không dám nhìn tới ánh mắt của Nhạc Đồng Đồng.

Bởi vì, hắn cảm thấy hiện tại ánh mắt của thiếu niên trước mắt này quá mức sắc bén, quá mức trong suốt, hắn sợ sẽ bị nàng nhận ra cái gì, lại áy náy, người ta đối với mình tốt như vậy, chính mình lại còn giấu giếm hắn...

Nghĩ tới đây, Dạ Quân Lăng môi đỏ nhúc nhích, thiếu chút nữa nói ra thân phận mình.

Chỉ là nói đến bên miệng, lại vừa chuyển.

"Nhạc đồng, ngươi coi ta là huynh đệ sao! ?"

"Này tự nhiên!"

Nghe thấy Dạ Quân Lăng lời này, Nhạc Đồng Đồng không hề nghĩ ngợi, liền mở miệng nói.

Dạ Quân Lăng nghe Nhạc Đồng Đồng không chút do dự liền nói thẳng, trong lòng biết Nhạc Đồng Đồng là thật tâm đem mình làm là huynh đệ.

Trong lòng áy náy sâu hơn.

"Nếu có một ngày, ta có chuyện lên gạt ngươi, hoặc là lừa ngươi, ngươi sẽ giận ta, không để ý tới ta sao! ?"

Dạ Quân Lăng mở miệng nói cẩn thận từng li từng tí .

Ánh mắt nhìn về phía Nhạc Đồng Đồng mang theo vài phần thấp thòm bất an.

Nhìn Dạ Quân Lăng về mặt bất an, như một tiểu hài tử biết mình làm sai chuyện xấu lại không dám nói, Nhạc Đồng Đồng tâm sinh không đành lòng.

Nhạc Đồng Đồng biết ý tứ trong lời nói của Dạ Quân Lăng.

Hắn chỉ là lên gạt nàng hắn là vương gia.

Hắn là đang áy náy vì giấu giếm nàng.

Thế nhưng, nàng cũng không phải là không gạt hắn, thân phận nàng là Thái hậu! ?

Trong lòng suy nghĩ, Nhạc Đồng Đồng không khỏi nhếch miệng cười, mở miệng nói.

"Chỉ cần chuyện ngươi giấu giếm ta đối với ta là vô hại, ta liền tha thứ ngươi! Lại nói , mỗi người cũng có bí mật không muốn nói, ta cũng không ngoại lệ!"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lăng nguyên bản vẫn còn đang thấp thòm, rốt cuộc thả lỏng.

Lại nghe Nhạc Đồng Đồng mở miệng nói tiếp.

"Đồng dạng ! Nếu sau này ta có chuyện gì lừa ngươi, ngươi sẽ tha thứ ta sao! ?"

"Nhất định sẽ !"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lăng không hề nghĩ ngợi liền mở miệng khẳng định nói.

Nghe vậy, Nhạc Đồng Đồng không khỏi nhếch miệng cười, mặt mày vui vẻ mở miệng nói.

"Ha ha, này không phải tốt sao!"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lăng không khỏi nhếch miệng cười theo.

"Ha ha, vậy thì tốt, vậy thì tốt..."

Cho tới bây giờ, chuyện hấn lo lắng nhất rốt cuộc bỏ xuống.

Vào thời khắc này, một trận thanh âm thanh thúy phút chốc vang lên.

Theo một trận thanh âm này, nguyên bản tiếng người ồn ào lập tức trở nên lặng ngắt như tờ.

Ánh mắt của mọi người, nhao nhao hướng về phía khán đài trong hội trường.

Chỉ thấy, vào lúc này, một người nam nhân trung niên đáng người mập mạp đi ra.

Trung niên nam tử đầu tiên là tự giới thiệu một phen, lập tức, lại mở miệng nói.

"Toàn bộ số tiền đấu giá hôm nay sẽ được dùng để giúp nạn thiên tai. Mỗi một lần giờ bài tử chính là một ngàn lượng bạc trắng..."

Trung niên nam tử nói một lượt quy định trong hội đấu giá xong liền vỗ vỗ tay.

Lập tức có hai nam tử cẩn thận từng li từng tí nâng một vật lên.

Chỉ thấy thứ này có vài đồ che, làm cho người ta nhìn không ra là vật gì.

Đội trung niên nam tử thân thủ lôi kéo, một bức họa "bách phượng hướng hoàng" lập tức xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Khi mọi người thấy bộ "bách phượng hướng hoàng" kia, nhao nhao phấn chấn tinh thần.

Nhạc Đồng Đồng cũng không ngoại lệ!

Mặc dù Nhạc Đồng Đồng đối với họa các loại không hiểu nhiều, chỉ là nàng cũng cảm thấy bức họa này quả thật không tệ!

Bất kể là phong cách hay là cái khác, đều họa rất sống động.

Đôi mắt đẹp đảo qua, nhìn lại bốn phía mọi người.

Chỉ thấy không ít người ở dưới đài cảm thấy hứng thú đối với bức họa này.

Trung niên nam tử đầu tiên là nhìn quét bốn phía một vòng mới bắt đầu giới thiệu bộ "bách phượng hướng hoàng" này.

"Bộ bách phượng hướng hoàng này là bức họa cuối cùng của Liễu Công lúc sinh tiền, bất kể là họa phong hay là cái khác, đều phi thường có giá trị, bức họa này lên giá là một ngàn lượng bạc, có người nào muốn không!?"

Trung niên nam tử vừa dứt lời, dưới đài lập tức có người giờ bài tử lên.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Đấu giá hội 2

"Một ngàn lượng..."

"Ta ra hai nghìn lượng!"

"Ta ra ba ngàn lượng..."

Dưới không ít người bắt đầu ra giá cao.

Dạ Quân Lăng ngồi ở một bên đầu tiên là nhìn nhìn bức họa kia một chút, cuối cùng, chỉ là hơi quay đầu, đối với Nhạc Đồng Đồng mở miệng hỏi.

"Người cảm thấy bức họa này thế nào!?"

"Ừ, hoàn hảo! Họa sĩ đã qua đời, là tác phẩm cuối cùng, cũng rất có giá trị!"

Nhạc Đồng Đồng ăn ngay nói thật, lập tức, lại như là nghĩ đến cái gì, mở miệng nói.

"Chỉ là cô nương gia sẽ không thích bức họa này đi!"

"Ừm, ta cũng cho rằng như thế!"

Dạ Quân Lăng nghe nói, không khỏi gật gật đầu.

Cuối cùng, bộ "bách phượng hướng hoàng" kia được một nam tử họ Lý dùng năm ngàn lượng bạc mua lại.

Tiếp theo cũng có không ít vật phẩm vô giá được lấy ra đấu giá, chỉ là, Nhạc Đồng Đồng vẫn luôn không thấy hứng thú.

Bởi vì, nàng là Thái hậu nương nương, ở Mộng Nguyệt điện có không ít lăng la tơ lụa, mã não ngọc thạch các loại, cho nên đối với những thứ bình thường gì đó, nàng cũng không có hứng thú.

Dạ Quân Lăng cũng như thế.

Dù sao hán tử nhỏ là ngậm chìa khóa vàng sinh ra, từ nhỏ cầm y ngọc thực, vật gì tốt chưa từng thấy quá! ?

Tự nhiên đối với trân bảo trên sàn đấu giá không có hứng thú.

Thẳng đến cuối cùng hội đấu giá, trung niên nam tử đột nhiên long trọng mở miệng nói.

"Tiếp theo, chúng ta bán đấu giá là một chuỗi vòng tay do danh sư tỉ mỉ tạo thành!"

Theo trung niên nam tử lời này, người phía dưới vừa nghe đến chỉ là một chuỗi vòng tay, đều không cảm thấy hứng thú lắm.

Trung niên nam tử thấy vậy, dường như đã sớm đoán trước được tình huống.

Hắn cũng không để ý, chỉ là thân thủ mở hộp gỗ tinh xảo kia ra.

Lập tức, một chiếc vòng tay thủ công tinh xảo, màu sắc tươi đẹp liền xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Mọi người nghe nói, nhao nhao hứng thú.

Nhạc Đồng Đồng cũng không ngoại lệ!

Chỉ thấy, ở trong hộp trái tơ lụa màu đen, một vòng tay thủ công tinh xảo, liền yên tĩnh nằm ở nơi đó.

Nếu nói là chỉ là một chiếc vòng tay bình thường, Nhạc Đồng Đồng tự nhiên không có hứng thú.

Chỉ là, chiếc vòng tay này, cả vật thể tỏa ra một loại bạch quang chói mắt.

Như là tụ tập ánh sáng của cả thiên địa, màu sắc lóe sáng chói mắt! Làm cho người ta kinh diễm!

"Vòng tay đẹp quá!"

Nhạc Đồng Đồng đôi mắt đẹp mở lớn, trong con ngươi lóe ra nồng đậm kinh diễm, vui sướng không chút nào che giấu.

Dạ Quân Lăng thấy vậy, con ngươi đen cũng rơi vào chuỗi vòng tay kia.

Nhìn vòng tay tỏa ra ánh sáng chói mắt, Dạ Quân Lăng không khỏi gật gật đầu, mở miệng nói.

"Đúng vậy, cái vòng tay kia phát quang nhìn như là dạ minh châu! Chỉ là, vòng tay kia lại hình như không phải chế tạo từ dạ minh châu, kia rốt cuộc là dùng thứ gì làm! ?"

Dù sao cũng là nam hài tử, thích cũng đều là đao thương, nơi nào sẽ thích mấy loại nữ hài tử mới thích! ?

Cho nên, Dạ Quân Lăng chỉ là kinh diễm một chút, liền bắt đầu hiếu kỳ vòng tay này là dùng bảo thạch gì làm.

Cùng lúc đó, trung niên nam tử trên đài, con ngươi đen lộ ra tinh quang nhìn quét bốn phía.

Thấy ánh mắt của đại bộ phận cô nương ở đây tựa như phát quang, chăm chú nhìn chuỗi vòng tay này, trong lòng vui vẻ, lập tức, liền mở miệng giới thiệu.

"Vòng tay này không chỉ do danh sư tỉ mỉ tạo hình mà thành, hơn nữa, tài liệu chế tạo cũng không phải là các loại bảo thạch bình thường. Mọi người cũng là nhìn thấy đi! ? Vòng tay này phát quang như dạ minh châu! Chỉ là, nó lại không giống dạ minh châu, dạ minh châu chỉ biết phát ra một loại quang

mang, mà chiếc vòng tay này lại theo nhiệt độ cơ thể người mà phát ra màu sắc khác nhau. Ở dưới tình huống như vậy nó sẽ phát ra ánh sáng màu vàng, nếu đeo trên tay lại phát ra màu sắc bất đồng..."

Trung niên nam tử vừa nói, một bên cẩn thận từng li từng tí cầm vòng tay kia mang lên trên tay.

Dần dần, nguyên bản vòng tay tản ra bạch quang chói mắt, lập tức biến thành màu hồng phấn.

Thấy vậy, mọi người phía dưới không dám tin hít một ngụm khí lạnh. Nhao nhao kinh ngạc kinh hô.

"Nha! Thực sự biến sắc!"

"Đúng vậy, thật thần kỳ!"

"Này ta rất thích, ta nhất định phải mua vòng tay này!"

"Người đừng nghĩ, vòng tay này ta nhất định phải được!"

Dưới thanh âm cực nóng của mọi người, trong con ngươi của trung niên nam tử đứng ở trên đài xẹt qua một tia đắc ý.

Lập tức, háng giọng, mở miệng nói.

"Mọi người cũng đã rõ! Vòng tay này chính là do thiên sơn vân thạch tỉ mỉ chế tạo thành, là thể gian độc nhất vô nhị! Hơn nữa, vòng tay này không chỉ biến hóa theo nhiệt độ cơ thể, thần kỳ nhất chính là còn có thể nói tình trạng thân thể của người! Nếu người nhiễm phong hàn, vòng tay này sẽ biến thành thanh sắc, nếu người phát sốt sẽ lập tức biến thành lục sắc! Nếu người trúng độc thì sẽ biến thành màu đen!"

Theo trung niên nam tử lời này, mọi người phía dưới càng cảm thấy hứng thú.

Đặc biệt những cô nương cùng các phu nhân, dù sao mấy thứ này, mỗi nữ nhân cũng không thể cưỡng lại được!

Sau khi khơi lên hứng thú của mọi người, trung niên nam tử lập tức định giá.

"Được rồi, vòng tay vân thạch này có giá là một vạn lượng!"

Theo trung niên nam tử lời này, mọi người phía dưới lập tức oa lên một mảnh.

Dù sao những thứ trân bảo hiếm lạ ấy lên giá chẳng qua cũng chỉ một ngàn lượng mà thôi, vòng tay vân thạch này cư nhiên định giá chính là một vạn lượng!

Một vạn lượng bạc, cũng không phải là số lượng nhỏ!

Cho nên, giá này vừa ra, không ít người phía dưới trên mặt hơn mấy phần tiếc nuối.

Giá quá cao, mua không nổi!

Bất quá, cũng có không ít người bắt đầu giơ bài tử lên!

"Một vạn một ngàn lượng!"

"Một vạn hai ngàn lượng!"

"Một vạn ba ngàn lượng!"

"..."

Mọi người bắt đầu định giá, Nhạc Đồng Đồng ngồi ở trong một gian phòng trang nhã lại trầm mặc không nói, chỉ là, đôi mắt mang theo hứng thú chưa từng dời khỏi chiếc vòng tay kia.

Đối với lần này, Dạ Quân Lăng vẫn đặt lực chú ý trên người Nhạc Đồng Đồng, trên mặt không khỏi sừng sốt, lập tức, như nhận thấy được cái gì, mở miệng hỏi.

"Người thích! ?"

"Ngạch, cũng không phải, chỉ là ta cảm thấy, vòng tay này nữ hài tử nhất định sẽ thích, người không phải nói muốn tặng quà cho một nữ tử sao! ? Chỉ là, giá của vòng tay này thực sự quá cao!"

Nhạc Đồng Đồng nói xong lời cuối cùng, chân mày hơi nhăn lại.

Mặc dù nàng là Thái hậu nương nương, cũng rất có tiền, chỉ là, một chiếc vòng tay lại phải bỏ ra nhiều tiền như vậy, thực sự không nỡ.

Chớ nói chi là Dạ Quân Lăng.

Mặc dù Dạ Quân Lăng đường đường là Thất vương gia của Thương Minh quốc, chỉ là, số tiền này đối với hắn mà nói, cũng không phải là con số nhỏ đâu!

Dạ Quân Lăng vừa nghe đến Nhạc Đồng Đồng nói, con ngươi đen lóe ra một chút, mở miệng nói.

"Thực sự! ? Nữ hài tử sẽ thích mấy thứ này, vậy ta liền mua vòng tay này là được!"

Dạ Quân Lăng nói về mặt nhẹ nhõm, hình như mua chỉ là một củ cải trắng mà thôi.

Nghe vậy, Nhạc Đồng Đồng không khỏi nhú mày, mở miệng hỏi.

"Thế nhưng ngươi không cảm thấy giá này rất đắt sao! ?"

Phía dưới còn có không ít người đang giờ bài tử! Vòng tay này, xem ra phi thường đắt hàng!

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậ Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Đấu giá hội 3

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lăng lại là câu môi cười, mở miệng nói.

"Ngươi đã xem trọng vòng tay này như vậy, như vậy vòng tay này nhất định có thể làm nữ hài tử vui vẻ! Cho dù giá cao chút thì thế nào! ? Cùng lắm thì sau này buộc chặt dây lưng sống qua ngày mà thôi!"(*ý a ý là nhin ăn nhin mặc ý ả*)

Nghe thấy Dạ Quân Lăng lời này, Nhạc Đồng Đồng nhin không được bật cười.

Bởi vì, Dạ Quân Lăng vẫn cầm y ngọc thực, đã bao giờ trải qua cái gì khổ! ?

Lời buộc dây lưng sống qua ngày này từ trong miệng hắn nói ra, thực sự buồn cười!

Thấy bộ dạng Nhạc Đồng Đồng phì cười không ngớt, Dạ Quân Lăng cũng biết nàng vì sao mà cười, lập tức, nhin không được nhú mày cười nói.

"Thế nào! ? Không tin! ? Ta bình thường là người phi thường tiết kiệm!"

Dạ Quân Lăng nói về mặt thành thật!

Nhạc Đồng Đồng nghe nói, không có lập tức mở miệng nói chuyện.

Chỉ là đôi mắt đẹp rơi vào trên người Dạ Quân Lăng, từ trên xuống dưới quan sát hắn một lượt, mới một bộ bưng bình đại ngộ mở miệng nói.

"Nga, đúng vậy! Ngươi thật là một người phi thường tiết kiệm! Bộ quần áo này của ngươi nhìn chất lượng và kiểu dáng, hẳn là găm ngọc hiền thịnh hành nhất năm nay, một bộ nghe nói cũng đến một ngàn lượng bạc đi! Còn có ngọc bội treo bên hông ngươi thế nhưng là từ ngọc thể gian hiếm có, giá trị xa xỉ! Còn có ngọc quan trên đầu ngươi ..."

"Được rồi được rồi, đừng nói nữa, ta nói không lại ngươi đâu!"

Nghe Nhạc Đồng Đồng tính toán giá trị mặc trên người hắn, Dạ Quân Lăng trên mặt không khỏi xấu hổ.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, không khỏi hé miệng cười, mở miệng nói.

"Cũng tại ngươi nói mình là một người phi thường tiết kiệm! Nếu ngươi nói mình tiết kiệm, những người khác còn thế nào sống nữa!"

"Được rồi, đừng nói ta, nói vòng tay này đi! Nếu không bị người mua đi thì làm sao bây giờ! ?"

Dạ Quân Lăng vội vàng nói sang chuyện khác, Nhạc Đồng Đồng thấy vậy cũng không tiếp tục chế nhạo hắn.

Ánh mắt đảo qua, liền rơi vào dưới đài.

Chỉ thấy hiện tại, còn có không ít người ở giờ bài tử.

Giá kia cũng từ một vạn lượng bạc lúc ban đầu cho tới bây giờ là hai vạn lượng!

Thấy vậy, chân mày Nhạc Đồng Đồng không khỏi nhăn lại.

Không hổ là dưới chân thiên tử, người giàu có thật đúng là không ít!

Trong lòng đang nghĩ ngợi, trung niên nam tử trên đài vừa để ý tình huống dưới đài, vừa mở miệng nói.

"Hai vạn lượng bạc, hiện tại có người ra giá hai vạn lượng, ai có thể ra giá cao hơn!?"

Theo trung niên nam tử lời này, mọi người dưới đài chỉ là nhao nhao quan sát bốn phía, nhưng không ai ra giá cao hơn.

Mà phu nhân ra giá hai vạn lượng thấy bốn phía không có ai giờ bài tử, trên khuôn mặt hiện lên mấy phần đắc ý.

"Ha ha, nếu không còn người ra giá, vòng tay vân thạch này là của Chu phu nhân ta! Ha ha, vòng tay này thật là đẹp mắt, thế gian đệ nhất vô hai! Cũng không biết đeo vào tay trái tốt! Hay là tay phải tốt đây!?"

Ngược lại với Chu phu nhân vẻ mặt tràn đầy đắc ý, không ít phu nhân khác ánh mắt không khỏi khinh bỉ hoặc là ghen tỵ.

Thấy vậy, Chu phu nhân trái lại càng thêm đắc ý.

"Ha ha, các người liền hâm mộ đồ kị đi! Ai kêu tướng công ta có tiền!"

"Hừ! Có tiền thì có gì đặc biệt hơn người!"

"Đúng vậy, nhìn bộ dạng nàng kia, nhìn như là lợn béo, vòng tay vân thạch kia nếu mang ở trên tay nàng, không khác gì lợn béo mang vòng tay, quả thực cười chết người!"

"Đúng vậy Đúng vậy..."

Những phu nhân khác không ra giá được nữa, trông không quen Chu phu nhân đắc ý, nhao nhao ở dưới nghị luận.

Thanh âm kia vừa vãn có thể làm cho Chu phu nhân nghe thấy, làm Chu phu nhân tức giận muốn phát tác.

Nhưng mà, vừa lúc đó, một đạo thanh âm thanh thúy lại phút chốc vang lên ——

"Hai vạn năm ngàn lượng!"

Thanh âm này vừa vang lên, mọi người lập tức nhao nhao theo nguồn gốc thanh âm kia nhìn lại.

Chỉ thấy, nơi phát ra thanh âm chính là xuất phát từ trong một gian phòng trang nhã. Cho nên mọi người bốn phía thấy không rõ lắm dung mạo người nọ.

Chỉ là, nghe thanh âm thanh thúy kia hẳn là một người trẻ tuổi!

Nghe vậy, trong lòng mọi người nhao nhao hiếu kỳ.

Rốt cuộc là người trẻ tuổi nào có tiền như vậy! ? Cư nhiên vừa mở miệng chính là hai vạn năm ngàn lượng!

Tương phản với mọi người hiếu kỳ, Chu phu nhân kia nghe vậy lập tức giận đến lệch chân mày.

Vốn tưởng rằng, mình ra giá là cao nhất rồi, ai biết cuối cùng lại nhảy ra một tên Trình Giáo Kim! ?

Bất đắc dĩ chính là, phu quân nàng mặc dù có tiền, hôm nay lại nói rõ, cho nàng tối đa là hai vạn lượng bạc!

Nghĩ tới đây, Chu phu nhân tức đến nghiến răng ngửa lợi!

Khăn tay cũng bị nàng vò cho nhăn nhum lại.

Những phu nhân, cô nương vừa rồi còn đang đồ kị với Chu phu nhân thấy vậy, như là biết cái gì, lập tức nhao nhao mở miệng nói.

"Chu phu nhân, phu quân người không phải rất có tiền sao! ? Người thế nào không kêu giá!?"

"Đúng vậy a, vừa rồi người không phải nói, vòng tay vân thạch này, người nhất định phải lấy được sao!?"

"Phải đó, phải đó..."

Nghe thấy bốn phía mọi người nói, còn có ánh mắt châm biếm kia, mặc dù trong lòng Chu phu nhân tức giận, lại cũng không dám kêu giá nữa.

Nam tử trên đài thấy vậy, lập tức ở trên đài mở miệng nói.

"Vị công tử kia ra hai vạn năm ngàn lượng, còn có người nào ra giá cao hơn không! ?"

Thấy bốn phía mọi người không ai giờ bài tử, trung niên nam tử lập tức mở miệng nói.

"Hai vạn năm ngàn lượng lần một, hai vạn năm ngàn lượng lần hai, hai..."

"Hai vạn sáu ngàn lượng!"

Theo một đạo thanh âm réo rắt, trung niên nam tử lập tức ngừng miệng.

Bốn phía mọi người nhao nhao hít một ngụm khí lạnh.

Lập tức, ánh mắt hướng về phía phát ra thanh âm nhìn lại.

Chỉ là, lần này, mọi người cũng không thấy người này, bởi vì, thanh âm kia cũng là từ trong một gian phòng truyền ra .

Nghĩ đến, hôm nay phú hào đến đây cũng không ít a!

Mọi người ở đây trong lòng nhao nhao thán phục lúc, Nhạc Đồng Đồng thì lại quay đầu nhìn nhìn Dạ Quân Lăng ngồi ở một bên.

Bởi vì, vừa định giá hai vạn sáu ngàn lượng không phải ai khác, chính là Dạ Quân Lăng ngồi ở bên cạnh!

Thấy Dạ Quân Lăng vừa mở miệng chính là giá này, Nhạc Đồng Đồng không khỏi trợn mắt, há mồm im lặng nói một câu 'Phú hào' !

Mặc dù Nhạc Đồng Đồng không có nói ra, chỉ là, Dạ Quân Lăng cũng từ khẩu hình trên miệng nàng nhìn ra.

Thấy vậy, khuôn mặt tuấn tú không khỏi xấu hổ.

Hắn đâu phải là phú hào gì! Chẳng qua là một tiểu vương gia có chút tiền gửi ngân hàng mà thôi!

Thường ngày Dạ Quân Lăng trừ chi phí ăn mặc ra cũng không tiêu gì nhiều, cho nên cũng cất không ít bạc .

Hơn nữa, trước đây Phụ hoàng hắn cực kỳ thương yêu hắn, cái gì tốt cũng mang cho hắn, cho nên, Dạ Quân Lăng cũng coi như là một tiểu phú hào!

Bây giờ, Dạ Quân Lăng vừa nói ra, dưới đài mọi người nhao nhao oa nhiên.

Nam tử trên đài nghe nói, lập tức mở miệng nói.

"Vị công tử kia ra hai vạn sáu ngàn lượng, có người nguyện ý ra giá cao hơn không! ? Hai vạn sáu ngàn lượng lần một, hai vạn sáu ngàn lượng lần hai..."

"Hai vạn bảy ngàn lượng!"

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Đấu giá hội 4

Trung niên nam tử lời còn chưa nói hết, từ trong gian phòng đối diện lại lần nữa truyền ra kia một đạo thanh âm thanh thúy.

Nhạc Đồng Đồng nghe nói, không khỏi nhú mày.

Nghĩ đến người ở bên trong gian phòng đối diện cũng phi thường thích vòng tay vân thạch này đi !

Trong lòng đang nghĩ ngợi, Dạ Quân Lăng ngồi ở bên cạnh , không khỏi nhẹ nhàng nhún nhún tuấn mày.

Lập tức, môi đỏ mọng mở ra, mở miệng hô.

"Hai vạn tám ngàn lượng!"

"Hai vạn chín ngàn lượng!"

"Ba vạn!"

"Ba vạn một..."

Theo hai người này kêu lên, dưới đài mọi người nhao nhao khiếp sợ không thôi, cũng cảm thấy hứng thú.

Mọi người nhao nhao hiếu kỳ, hai người ngồi ở bên trong rốt cuộc là thần thánh phương nào, cư nhiên phóng khoáng như vậy! Nếu có thể kết giao một chút, đối với mình vô hại!

Đối với mọi người suy nghĩ, hai người trong phòng đã đem giá nâng tới ba vạn năm ngàn lượng.

Nghe hai người này không ngừng kêu giá, giá càng ngày càng cao, Nhạc Đồng Đồng chân mày chăm chú, thấy Dạ Quân Lăng đôi môi mở ra, tiếp tục kêu.

Nhạc Đồng Đồng lập tức thân thủ ngăn cản.

"Chẳng qua là một vòng tay mà thôi, mua không được thì thôi, không bằng chúng ta tìm thứ khác tặng cho cô nương kia đi!"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lăng cũng cảm thấy hiện tại giá thực sự quá cao.

Chỉ là, nếu hiện tại liền buông tha, hẳn lại cảm thấy không cam lòng!

Nghĩ nghĩ, Dạ Quân Lăng liền mở miệng nói.

"Như vậy đi! Ta lại kêu một lần, nếu người nọ lại tăng giá, ta liền không mua!"

Hơn ba vạn, cũng không phải là con số nhỏ, kỳ thực Dạ Quân Lăng cũng có một chút ăn không tiêu.

Nhạc Đồng Đồng nghe nói, thấy Dạ Quân Lăng hạ quyết tâm, đành phải gật gật đầu.

Thế là, Dạ Quân Lăng ngồi ở bên cạnh Nhạc Đồng Đồng liền mở miệng lần nữa hô.

"Ba vạn sáu ngàn lượng!"

Theo Dạ Quân Lăng lời này, bốn phía mọi người đều chờ mong người kia lại lần nữa tăng giá.

Chỉ là, sau khi Dạ Quân Lăng nói xong lời này, gian phòng bên kia liền không truyền ra động tĩnh khác.

Chắc hẳn, người bên kia cũng là ăn không tiêu.

Kết quả là, trung niên nam tử trên đài lập tức mở miệng hô.

"Ba vạn sáu ngàn lượng lần một, ba vạn sáu ngàn lượng lần hai, ba vạn sáu ngàn lượng lần ba! Thành giao! Vòng tay vân thạch này liền thuộc về vị công tử kia!"

Trung niên nam tử giải quyết dứt khoát.

Nghe vậy, Dạ Quân Lăng và Nhạc Đồng Đồng rốt cuộc thả lỏng.

Bọn họ thật sợ hãi, người bên kia lại lần nữa tăng giá!

"Hắc hắc, vòng tay này cuối cùng vẫn rơi vào tay ta!"

Nhìn Dạ Quân Lăng vẻ mặt đắc ý, Nhạc Đồng Đồng không khỏi bất đắc dĩ lắc lắc đầu, mở miệng nói.

"Đúng vậy, ba vạn sáu ngàn lượng! Chỉ là một vòng tay mà thôi, đáng giá không! ? Chẳng lẽ người sẽ không đau lòng! ?"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lăng tuấn mày nhăn lại, liền mở miệng nói.

"Ha ha, cũng có chút đau lòng, chỉ là, chỉ cần nghĩ đến số tiền lần đầu giá này đều lấy đến giúp nạn thiên tai, ta liền cảm thấy đáng giá!"

"Ha ha, vậy cũng được..."

Nghe thấy Dạ Quân Lăng lời này, Nhạc Đồng Đồng suy nghĩ một chút cũng cảm thấy có lý.

Dạ Quân Lăng là Thất vương gia, Thương Minh quốc này thuộc về Dạ gia bọn hắn.

Hiện tại, Dạ Quân Lăng bỏ ra hơn ba vạn, kỳ thực cũng là lấy đến giúp nạn thiên tai mà thôi.

Suy nghĩ một chút, hơn ba vạn này cũng đáng giá .

Nhìn thấy Dạ Quân Lăng vẻ mặt hưng phấn đắc ý, Nhạc Đồng Đồng như là nghĩ đến cái gì, mở miệng nói.

"Chỉ là muốn một cô nương vui vẻ mà thôi, ba vạn lượng không ít, cô nương kia đối với người rất trọng yếu sao! ?"

Thấy Dạ Quân Lăng tiêu nhiều tiền như vậy, đơn giản là muốn mình nguôi giận, Nhạc Đồng Đồng trong lòng cảm động rất nhiều, không khỏi có chút hiếu kỳ .

Bởi vì, khi nàng đi tới nơi này, nàng nhớ rõ rằng Dạ Quân Lăng lúc đó phi thường ghét nàng không phải sao! ?

Ghét đến nỗi hận không thể thấy nàng chết!

Chỉ mới ngắn ngủi hơn một tháng, vì sao Dạ Quân Lăng lại nguyện ý vì nàng bỏ ra nhiều tiền như vậy! ?

Trong lòng nghi hoặc , Dạ Quân Lăng vừa nghe đến Nhạc Đồng Đồng lời này, trên mặt sùng sốt, dường như đang suy nghĩ cái gì.

Cúi đầu nghĩ nghĩ, trên trán Dạ Quân Lăng lộ ra mấy phần nghi hoặc, hình như có chút không xác định.

"Này, kỳ thực ta cũng không rõ lắm. Nhạc Đồng, ta coi người là huynh đệ mới nói cho người biết! Những lời này, ta chưa từng nói với người khác, thậm chí ngay cả ca ca ta, ta cũng không nói, cho nên, người nghe xong thì không được nói cho người khác!"

Thấy Dạ Quân Lăng nói thần thần bí bí , lập tức làm Nhạc Đồng Đồng nổi lên lòng hiếu kỳ .

Gật gật đầu, Nhạc Đồng Đồng lập tức mở miệng nói.

"Ừ, ta bảo đảm không nói ra, người nói mau đi!"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng bảo đảm, Dạ Quân Lăng mới yên tâm, cúi đầu nghĩ nghĩ, mới mở miệng nói.

"Kỳ thực, cô nương kia là mẹ kế của ta, trước đây, ta đối với nữ nhân kia phi thường phi thường phi thường chán ghét, hận không thể để nàng đi tìm chết! Mà nữ nhân kia, lúc cha ta còn sống cũng là phi thường phi thường bại hoại, nàng giết người như ma, giết hại rất nhiều hạ nhân, thậm chí những nữ nhân khác bên người cha ta, không có mấy người thoát khỏi độc thủ của nàng! Nữ nhân tâm địa rắn rết như vậy, ta thật hận không thể để nàng đi tìm chết!"

Nói đến đây, trên mặt Dạ Quân Lăng đều là vẻ chán ghét.

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng không khỏi trầm mặc.

Bởi vì, nàng đối với những chuyện của Thái hậu trước kia cũng nhất thanh nhị sở.

Nữ nhân kia thủ đoạn hung tàn, còn có rất nhiều chuyện có lẽ nàng còn không biết đâu!

Bất kể là trước đây hay là hiện tại, trong hoàng cung còn có không ít người nhắc tới Thái hậu đều biến sắc !

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng tâm không khỏi buồn bã.

Chính mình xuyên tới chỗ nào không tới, mà lại xuyên đến một khối bị thể nhân tỏa mạ như vậy.

Chuyện lần trước bị cung nữ ám sát, cũng không biết sau này còn có thể trình diễn nữa hay không!

Trong lòng thở dài, chỉ thấy Dạ Quân Lăng ngồi ở bên cạnh, nói xong lời cuối cùng, trên mặt không khỏi trầm tư một khắc, lập tức, chán ghét trong con người dần dần bị mê man nghi hoặc thay thế.

Đôi môi mở ra, chỉ thấy sau đó Dạ Quân Lăng mở miệng nói.

"Chỉ là, không biết bắt đầu từ lúc nào, nữ nhân kia hình như thay đổi! Cùng nữ nhân tâm địa rắn rết trước đây khác nhau một trời một vực! Trước đây, nữ nhân kia thích ăn mặc lêu lẹt, trang điểm thật đậm, giống như một yêu cơ! Hơn nữa thủ đoạn hung tàn, lãnh huyết vô tình, thế nhưng bây giờ, nàng thay đổi..."

Nói đến đây, trong đầu Dạ Quân Lăng không khỏi hiện lên một đạo bóng dáng bạch y xinh đẹp.

Nữ tử bạch y kia, thanh nhã thoát tục, bất thi yên chi lại mình điểm lòng người.

Nhất cử nhất động, ưu nhã thiên thành!

Còn có nụ cười khuyên quốc khuyên thành trong lúc vô tình ngoái đầu nhìn lại ...

Không biết bắt đầu từ đâu lúc nào, bóng dáng nữ nhân kia đã mọc rễ, nảy mầm ở trong lòng mình.

Trong lúc lơ đãng liền không tự chủ được hiện lên trong lòng hấn, làm hấn nhớ mãi không quên...

Dần dần , trong con ngươi của Dạ Quân Lăng dần dần hiện lên vẻ si mê.

"Nàng bây giờ đẹp như vậy, khuyên quốc khuyên thành, mình điễm chiếu người, hơn nữa xử sự ôn hòa có lễ. Đối đãi hạ nhân càng thân thiết có thêm! Hơn nữa, nàng biết rất nhiều thứ kỳ kỳ quái quái gì đó, giống như cá nướng, hàu nướng, trước đây ta cũng chưa từng ăn như vậy đâu! Còn có, lá gan nàng rất lớn, thậm chí ngay cả cá chép giá trị ngàn lượng người khác đưa cho ca ca cũng dám bắt lên nướng ăn. Bất quá, không ngờ cá chép kia nướng lên lại ăn ngon như vậy ! Cùng nàng cùng một chỗ, ta thực sự thật vui vẻ! Ở cùng nàng cảm giác thực sự rất thoải mái! Hơn nữa, nàng rất thích cười, cười vô tâm đơn giản, không chút nào làm ra vẻ! Có đôi khi ta thực sự hoài nghi, hiện tại nữ nhân này thật là nữ nhân rắn rết trước đây sao! ? Nếu thật là nàng, vì sao nàng hiện tại lại biến thành như vậy! ? Ca ca không cho ta tiếp cận nàng, nói nàng hiện tại thay đổi, nhất định là có ý muốn làm cho chúng ta nhìn ! Bởi vì cha qua đời, nàng không có chỗ dựa vững chắc, cho nên mới tâm hoài bất quỷ tiếp cận ta..."

Nói đến đây, trên khuôn mặt tuấn mỹ của Dạ Quân Lăng không khỏi hiện lên mấy phần buồn bã.

Nhạc Đồng Đồng nghe nói, không khỏi mở miệng hỏi.

"Vậy ngươi cảm thấy thế nào! ? Ngươi cho rằng nàng là tâm hoài bất quỷ mới tiếp cận ngươi sao! ?"

"Không! Ta không cho là như vậy!"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lăng cơ hồ là không hề nghĩ ngợi liền mở miệng nói.

Hơn nữa, trong giọng nói lại kiên định như vậy!

Nghe vậy, Nhạc Đồng Đồng không khỏi nhíu nhíu mày, có chút ngoài ý muốn.

Cho tới bây giờ nàng đều biết, ở bên trong hoàng cung, Dạ Quân Minh đến bây giờ còn phi thường ghét nàng.

Nàng cùng Dạ Quân Lăng mấy lần tiếp xúc, ở trong mắt Dạ Quân Minh đều cảm thấy nàng là tâm hoài bất quỷ.

Nguyên bản, nàng cũng cảm thấy Dạ Quân Lăng sẽ cho là như vậy .

Không ngờ, Dạ Quân Lăng cũng không nghĩ như vậy.

Mặc dù có chút kinh ngạc, chỉ là, không thể không nói, đối với thái độ kiên định hiện tại của Dạ Quân Lăng , khiến Nhạc Đồng Đồng trong lòng vui mừng không ngớt.

Không ngờ mắt nhìn người của tiểu tử Dạ Quân Lăng này so với ca ca hấn tốt hơn nhiều.

Dạ Quân Minh tâm tư quá nặng, cho nên nhìn sự tình đều sẽ nghĩ rất nhiều hướng.

Dạ Quân Lăng lại không giống.

Hấn tính tình mặc dù có chút công tử, chỉ là, tâm tư lại rất thẳng thắn.

Trong lòng nghĩ cái gì liền nói cái đó.

Thích chính là thích, chưa bao giờ quanh co lòng vòng .

Cho nên, cùng người như Dạ Quân Lăng làm bằng hữu, kỳ thực cũng không tệ lắm!

Trong lòng đang nghĩ ngợi, lại thấy Dạ Quân Lăng như là nghĩ đến cái gì, môi đỏ mở ra, mở miệng nói.

"Mặc dù ca ca không ngừng dặn ta không được cùng nữ nhân kia đi lại, chỉ là, ta thực sự phi thường thích cùng nữ nhân kia cùng một chỗ, bởi vì, thời điểm ở cùng nàng ta cảm thấy rất thoải mái. Chỉ là..."

Nói đến đây, Dạ Quân Lăng như là nghĩ đến cái chuyện gì không vui, thở dài một hơi, mới mở miệng nói.

"Điều tại ta! Lúc trước thấy nàng ở trong đình hóng mát liền qua nhìn một cái nàng đang làm cái gì! Thấy nàng đang làm mặt quỷ ở trong hồ, ta liền nổi lên ý muốn trọc ghẹo, làm một mặt quỷ đi dọa nàng! Ai biết, nàng khiếp sợ quá độ, một cước đem ta đá vào trong hồ. Cuối cùng, ta thấy nàng đá ta xuống nước xong lại ở trên bờ cười ha ha, ta liền giả bộ chết đuối, nghĩ muốn hù dọa nàng một chút, ai biết, về sau nàng cư nhiên..."

Nói đến đây, trên hai gò má trắng nõn của Dạ Quân Lăng không khỏi bay lên hai mạt đỏ bừng.

Trên mặt cũng lộ ra mấy phần ngượng ngùng, Nhạc Đồng Đồng chợt cảm thấy thú vị!

Không ngờ tiểu tử thối này dễ xấu hổ như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Ném tú cầu kén rể

Mặc dù trong lòng biết được phát triển tiếp theo, chỉ là Nhạc Đồng Đồng lại nhin không được đùa hấn một chút, môi mọng mở ra, giả vờ không biết hỏi.

"Về sau ra sao! ?"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lăng đầu tiên là ngẩng đầu nhìn Nhạc Đồng Đồng bộ dáng hiếu kỳ, lập tức, mới cúi đầu nhỏ giọng nói.

"Cuối cùng, nàng cư nhiên hôn ta!"

"Phốc..."

Nghe thấy Dạ Quân Lăng lời này, Nhạc Đồng Đồng nhin không được sắc nước bọt.

Lúc đó nàng là vì hấn hô hấp nhân tạo có được không, nàng lúc đó cũng đã giải thích, thế nào hấn còn cảm thấy nàng là hôn hấn đâu! ?

Chẳng trách hấn hiện tại lại mặt đỏ, Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, có chút không biết nói gì .

Dạ Quân Lăng không biết tâm tư của Nhạc Đồng Đồng, hiện tại chỉ là đang hồi tưởng lại sự tình lúc đó.

Nghĩ đến nữ nhân kia cư nhiên ở thời điểm hấn chết đuối mà hôn hấn, Dạ Quân Lăng lại cảm thấy tim đập cấp tốc .

Đến bây giờ Dạ Quân Lăng vẫn không rõ ràng lắm, vì sao nữ nhân kia sẽ ở thời điểm hấn chết đuối mà hôn hấn, chẳng lẽ là...

Nữ nhân kia thích hấn sao! ?

Nghĩ tới đây, mặt Dạ Quân Lăng càng đỏ hơn.

Tim đập, càng 'Bang bang phanh' kịch liệt nhảy lên không ngớt.

Trong lòng khẩn trương kích động , có một cảm xúc khác lạ xông lên đầu.

Nếu là trước đây, biết được nữ nhân kia có thể thích hấn, Dạ Quân Lăng nhất định sẽ phi thường chán ghét khinh bỉ buồn nôn.

Chỉ là không biết vì sao, hiện tại nghĩ đến nữ nhân kia có lẽ là thích hấn, Dạ Quân Lăng liền cảm thấy phi thường ngọt ngào.

Trong lòng suy nghĩ, tim Dạ Quân Lăng đập rộn lên, trong lòng ngọt tự tư .

Trên mặt lộ ra một vẻ ngượng ngùng mừng thầm.

Nhìn Dạ Quân Lăng một bộ hoài xuân, Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy một cổ bất an cấp tốc xông lên đầu .

Dù cho chưa ăn thịt heo, cũng đã thấy heo chạy!

Dạ Quân Lăng này, chẳng lẽ là hoài xuân ! ?

"Người nói, nữ nhân kia có phải thích ta hay không! ?"

"Phốc..."

Nghe thấy Dạ Quân Lăng lời này, Nhạc Đồng Đồng lập tức không chút khách khí đem toàn bộ nước trà vừa mới uống vào phun ra.

Hơn nữa, còn là phun thẳng tới chỗ Dạ Quân Lăng.

Trong nháy mắt, Dạ Quân Lăng tránh né không kịp, lập tức bị phun đầy mặt, đầu cổ đều là nước.

Thấy vậy, Dạ Quân Lăng cả người lập tức cứng lại.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, trên mặt đầu tiên là sùng sốt, sau khi phục hồi lại tinh thần, lập tức gương mặt hoang mang mở miệng nói.

"Xin lỗi, thực sự xin lỗi, ta không phải cố ý, ta hiện tại lau cho ngươi..."

Nhạc Đồng Đồng vừa nói vừa lấy ra khăn tay lau nước trà trên mặt Dạ Quân Lăng.

Vốn tưởng rằng, Dạ Quân Lăng sẽ vì vậy mà sinh khí.

Nhạc Đồng Đồng trong lòng đang lo lắng.

Ai biết, Dạ Quân Lăng phục hồi tinh thần lại, chỉ là vẻ mặt không sao cả mở miệng nói.

"Nếu là những người khác lớn gan dám phun nước trà vào mặt ta, ta lập tức cho người mang xuống chém, chỉ là người nợ là Nhạc Đồng! Chúng ta là huynh đệ, nói xin lỗi liền quá khách khí!"

Dạ Quân Lăng nói về mặt đương, nghe vậy, Nhạc Đồng Đồng nhả ra khí, đồng thời trong lòng cũng âm áp.

Bởi vì nàng biết, Dạ Quân Lăng là thật tâm đem mình làm huynh đệ.

Chỉ là hiện tại, làm cho nàng lo lắng chính là, nhìn tình huống Dạ Quân Lăng hiện tại này, hẳn sẽ không hiểu làm nàng có ý với hắn đi?

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng cúi đầu nghĩ nghĩ, lập tức, liền chuyển đề tài, mở miệng nói.

"Vừa rồi ngươi nói, mẹ kế ngươi thích ngươi, hẳn là ngươi quá lo lắng đi? Dù sao, tuy nói các ngươi không có quan hệ huyết thống, nhưng nói như thế nào nàng cũng là mẹ kế ngươi! Nếu nàng thật thích ngươi, kia là đại nghịch bất đạo, loạn luân a!"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lăng tuân mảy nhẹ nhàng nhíu lại, vẻ mặt nghi hoặc mở miệng hỏi.

"Thế nhưng, nếu nàng không thích ta, vì sao lúc đó lại hôn ta?"

Nghe thấy Dạ Quân Lăng lời này, Nhạc Đồng Đồng lập tức mở miệng nói.

"Vừa rồi ngươi nói ngươi làm bộ chết đuối, thế nhưng mẹ kế ngươi không biết a, hơn nữa, ta từng nghe người ta nói, nếu có người chết đuối sẽ phải hai tay áp ở trên ngực người đó, sau đó mở miệng người đó ra rồi thổi khí vào, đây là phương pháp cứu người chết đuối! Ngươi cần thận suy nghĩ một chút, mẹ kế ngươi lúc đó có phải đối với ngươi như vậy hay không?"

Dạ Quân Lăng nghe nói, không khỏi vui đầu nghĩ nghĩ, hình như, lúc đó nữ nhân kia thực sự dùng loại phương pháp này với hắn. Hơn nữa, lúc đó nàng cũng đã nói đó là muốn cứu hắn, là hô hấp nhân tạo!

Chẳng lẽ, nữ nhân kia lúc đó thực sự chỉ muốn cứu hắn sao?

Nghĩ tới đây, Dạ Quân Lăng không biết vì sao trong lòng lại có một cỗ mất mát...

"Có lẽ vậy! Chẳng lẽ là ta nghĩ lầm rồi..."

"Nhất định là ngươi nghĩ lầm rồi!"

Nghe thấy Dạ Quân Lăng lời này, Nhạc Đồng Đồng không hề nghĩ ngợi liền mở miệng nói, giọng điệu phi thường kiên quyết!

Dạ Quân Lăng nghe nói, trên mặt đầu tiên là sùng sốt, lập tức, khoe miệng nhất câu, liền mở miệng cười nói.

"Ha ha, ngươi cũng không phải nàng, trông ngươi nói khẳng định như vậy!"

"Ngạch, đó là bởi vì..."

Nghe thấy Dạ Quân Lăng lời này, Nhạc Đồng Đồng trên mặt không khỏi sùng sốt, lập tức mở miệng nói.

"Đó là bởi vì, người kia là mẹ kế ngươi, nào có mẹ kế thích con riêng của mình, đó là đại nghịch bất đạo, không có nữ nhân nào là gan lớn như vậy đâu! ? Ha ha..."

Nói xong lời cuối cùng, Nhạc Đồng Đồng mở miệng cười gượng mấy tiếng.

Dạ Quân Lăng nghe nói, cúi đầu nghĩ nghĩ, hình như cũng cảm thấy là có chuyện như vậy.

Chỉ là cảm giác mất mát trong lòng còn chưa tiêu tan.

Chuyện này quán quanh hẳn lâu ngày rốt cuộc còi ra, vì sao trong lòng hẳn lại hụt hẫng như vậy! ?

Hẳn rốt cuộc là thế nào! ?

...

Sau khi hội đấu giá kết thúc, Dạ Quân Lăng đi trả tiền, cầm vòng tay vân thạch thật vất vả mới lấy được tới tình tế thương thức .

Chỉ là, nhìn chiếc vòng tay vân thạch sắp thuộc về nàng kia, Nhạc Đồng Đồng lại một điểm hưng phấn kích động cũng không có.

Bởi vì vừa rồi nghe Dạ Quân Lăng nói, còn có biểu tình mắt mác nhàn nhạt trên mặt, nàng không phải là không có nhìn thấy.

Chẳng lẽ, Dạ Quân Lăng thích nàng! ?

Nếu là như vậy, nên làm thế nào cho phải! ?

Cho tới bây giờ, nàng chỉ là coi Dạ Quân Lăng làm huynh đệ đối đãi, với hẳn càng không có những ý nghĩ khác.

Lại nói, Dạ Quân Minh che chở Dạ Quân Lăng giống như là điều hâu bảo hộ con, nếu thật như nàng suy nghĩ, Dạ Quân Lăng thích nàng, Dạ Quân Minh còn không đem nàng chặt thành tám khối! ?

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng không khỏi lo lắng, nàng tuyệt đối không thể để cho chuyện như vậy tiếp tục phát triển, không được!

Nhạc Đồng Đồng trong lòng suy nghĩ, cau mày, lo lắng.

Dạ Quân Lăng nguyên bản đang thương thức vòng tay vân thạch thấy vậy, trên mặt không khỏi sùng sốt, mở miệng hỏi.

"Nhạc đồng, ngươi đang nghĩ gì! ?"

"Ngạch..."

Nghe thấy Dạ Quân Lăng lời này, trên mặt Nhạc Đồng Đồng sùng sốt, sau khi phục hồi lại tinh thần, còn chưa kịp mở miệng nói cái gì.

Đôi mắt đẹp đảo qua, thời điểm tầm mắt rơi vào một nơi, trên mặt Nhạc Đồng Đồng lập tức sùng sốt.

Lập tức, không hề nghĩ ngợi, liền thân thủ chỉ về phía trước, đối với Dạ Quân Lăng mở miệng nói.

"Đi! Chúng ta đi chỗ đó đi!"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lăng không khỏi theo phương hướng ngón tay Nhạc Đồng Đồng nhìn lại, thời điểm thấy rõ ràng địa phương Nhạc Đồng Đồng chỉ vào, con ngươi đen lập tức mở lớn, trong mắt đều là vẻ khiếp sợ.

"Nhạc Đồng, ngươi, ngươi sẽ không thật muốn tới chỗ đó đi! ? Chỗ đó thể nhưng là thanh lâu..."

Thấy Dạ Quân Lăng một bộ không dám tin, ghen hòng nhìn trần trối, Nhạc Đồng Đồng lại phi thường khẳng định gật gật đầu, mở miệng nói.

"Đúng! Chúng ta đều là nam tử, đi cái loại địa phương đó là chuyện đương nhiên không phải sao! ?"

Nói xong lời này, trên mặt Nhạc Đồng Đồng giả vờ một bộ háo sắc, đưa tay sờ sờ cằm, mở miệng nói.

"Nghe nói hôm nay tới không ít cô nương xinh đẹp, vừa lúc hôm nay đi nhìn một cái!"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, lại thấy bộ dạng Nhạc Đồng Đồng đối với việc này phi thường quen thuộc, trên mặt Dạ Quân Lăng lập tức sùng sốt .

Bởi vì trước đây, hẳn cảm thấy thiếu niên bên cạnh là một người vô cùng chính trực, tuyệt đối sẽ không tới nơi yến hoa này, lúc này nhìn thiếu niên bộ dạng thèm nhở dãi, Dạ Quân Lăng trong lòng kinh ngạc .

Chẳng lẽ thật sự là nổi sắc tính, thiếu niên thủy lĩnh như trích tiên bên cạnh này cũng là như thế sao! ?

Trong lòng đang nghĩ ngợi, Nhạc Đồng Đồng thấy vẻ mặt Dạ Quân Lăng tràn đầy kinh ngạc, chân mày cau lại, ánh mắt nhìn về phía Dạ Quân Lăng mang theo vài phần chế nhạo.

"Thế nào! ? Ngươi chưa từng tới thanh lâu sao! ?"

"Ngạch... Không có..."

Nhìn thấy ánh mắt Nhạc Đồng Đồng tràn đầy chế nhạo, Dạ Quân Lăng không khỏi đỏ mặt, cuối cùng, cũng chân thực nói.

"Ca ca không cho ta tới chỗ như thế !"

Tuy nói ở trong gia đình giàu có cái tuổi này của hấn đã sớm mê thiếp con cháu thành đàn, thế nhưng, hấn vẫn không nghĩ tới việc này.

Có lẽ là hồi bé nhìn thấy mẫu hậu thường xuyên bởi vì Phụ hoàng lưu luyến những nương nương khác trong cung mà buồn bã rơi lệ, cho nên, Dạ Quân Lăng từ nhỏ liền thế.

Nếu sau này thật sự gặp được nữ tử mình thích liền theo một bề đến chết, tuyệt đối không nạp thiếp!

Hơn nữa, bên người Hoàng huynh còn chưa có phi tần đâu! Hấn cũng không cần lo lắng như vậy.

Tâm tư Dạ Quân Lăng, Nhạc Đồng Đồng không biết, nghe thấy Dạ Quân Lăng lời này, Nhạc Đồng Đồng chân mày cau lại, không khỏi mở miệng nói.

"Người thật đúng là chuyện gì cũng nghe ca ca sao!"

"Ngạch, đó là bởi vì, ca ca tất cả đều là vì muốn tốt cho ta ..."

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lăng trong lòng hoảng hốt, sợ Nhạc Đồng Đồng sẽ cho là hấn là một người không có chủ kiến, lập tức mở miệng nói.

"Lại nói, cô nương bên trong thanh lâu đều là mua vui lấy lệ, có cái gì tốt ! ?"

Dạ Quân Lăng nói đến đây, vẻ mặt không khỏi xấu hổ.

Nhạc Đồng Đồng nghe nói, trong lòng không khỏi kinh ngạc .

Dù sao, nghĩ đến con cháu nhà giàu như Dạ Quân Lăng, người nào không phải mê thiếp thành đàn, đứa nhỏ cũng có .

Đặc biệt Dạ Quân Lăng còn là đường đường Thất vương gia! Bây giờ bên người một nữ tử cũng không có.

Hơn nữa, từ trong miệng hấn nói ra lời như vậy, Nhạc Đồng Đồng liền biết, Dạ Quân Lăng sau này tuyệt đối là một trượng phu phi thường sùng ái thiếp tử .

Một mầm non tốt như vậy, nếu bị nàng phá hủy, thật sự là làm cho nàng lương tâm bất an nha!

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng liền bắt đầu bỏ đi ý muốn dẫn Dạ Quân Lăng đến thanh lâu.

Nhưng mà, vừa lúc đó, một trận tiếng khua chiêng gõ trống vang dội đột nhiên từ phía trước thanh lâu phút chốc truyền đến ——

Nghe vậy, Nhạc Đồng Đồng và Dạ Quân Lăng lập tức quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy, một nam tử đang khua chiêng gõ trống, khiến cho qua đường chú ý.

Một nữ nhân trung niên mập mập đã qua tuổi ba mươi lại vẫn trang điểm xinh đẹp đi ra, liền đứng ở tầng hai của thanh lâu, đối với dân chúng bị hấp dẫn ở dưới mở miệng nói.

"Các vị xin chú ý, hôm nay là ngày đại hôn của Như Ngọc cô nương ở Dạ Xuân các chúng ta! Như Ngọc cô nương của chúng ta nói, hôm nay muốn ném tú cầu chiêu phu! Phạm là nam tử niên kỷ mười tám đến ba mươi, chưa lấy vợ, không tàn tật, lại có thể bỏ ra một ngàn lượng, nhận được tú cầu là có thể được Như Ngọc cô nương hầu hạ một đêm!"

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120: Như Ngọc cô nương

Nghe thấy lời trung niên nữ tử kia, mọi người phía dưới lập tức oa một mảnh.

Một tầng lớn tiếng nghị luận, cũng theo nhau mà đến.

Mặc dù chưa từng thấy qua Như Ngọc cô nương này, chỉ là, nhìn mảnh lối cũng đủ để nhìn ra, Như Ngọc cô nương này khẳng định tướng mạo phi phàm!

Nhạc Đồng Đồng trong lòng đang nghĩ ngợi, cũng không cần tận lực hỏi thăm, dù sao nơi có nhiều người, liền có bát quái.

Kết quả vậy, sự tình về Như Ngọc cô nương này liền cấp tốc truyền đến lỗ tai của nàng.

"Trông, người kia không phải Như Ngọc cô nương Dạ Xuân các sao! ? Hôm nay Như Ngọc cô nương cư nhiên ném tú cầu chiêu phu!"

"Đúng vậy, nghe nói, Như Ngọc cô nương kia lớn lên khuynh quốc khuynh thành, là một người tiêu hồn tuyệt sắc, bình thường muốn liếc nhìn nàng một cái cũng phải tốn rất nhiều bạc đâu!"

"Đúng vậy, đúng vậy, nghe nói, Như Ngọc cô nương này cảm kỳ thư họa mọi thứ đều thông, trước đây còn là thiên kim thư hương thế gia, chỉ là phụ thân ham bài bạc, thua sạch tất cả gia sản, cuối cùng, thiếu người ta một khoản nợ, cuối cùng bị những chủ nợ ấy đuổi đến cửa kêu đánh kêu giết, rơi vào đường cùng, Như Ngọc cô nương này tự nguyện bán mình đến Dạ Xuân các, trả nợ cho phụ thân!"

"Nói như thế, Như Ngọc cô nương này thật đúng là một hiếu nữ! Đáng tiếc a đáng tiếc, lại có một vị phụ thân như vậy, nếu không, lấy tài hoa dung mạo của nàng, nhất định có thể gả cho một lang quân như ý, cũng không cần gồng như bây giờ, tiến vào nơi yếm hoa này ..."

Theo tin tức bốn phía cuộn cuộn không ngừng, không đến một hồi, Nhạc Đồng Đồng liền đối với chuyện về Như Ngọc cô nương này rõ như lòng bàn tay.

Đối với Như Ngọc cô nương này cũng thêm mấy phần đồng tình và thương tiếc.

Nếu không phải phụ thân ham bài bạc, nàng cũng không đến mức lưu lạc đến tận đây!

Suy nghĩ một chút, cũng là một người đáng thương!

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng liền lấy cùi chỏ chọc Dạ Quân Lăng một cái, mở miệng nói.

"Đi, chúng ta qua đó nhìn một cái!"

"A! ? Nhạc Đồng, chúng ta thật phải đi cái loại địa phương đó! ?

Đối với lời nói của Nhạc Đồng Đồng, Dạ Quân Lăng một bộ như tai vạ sắp đến nơi.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, không khỏi bật cười, mở miệng cười nói.

"Trông vẻ mặt ngươi như sắp gặp quỷ, chúng ta không phải vào cái loại địa phương đó, mà là đi bên kia nhìn một cái, chỗ đó không phải có ném tú cầu chiêu phu sao! ? Chúng ta qua góp vui!"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lăng nguyên bản còn đang lo lắng mới rút cuộc hạ xuống.

Sau khi thở ra một hơi, Dạ Quân Lăng không khỏi khôi phục phong lưu phóng khoáng dĩ vãng, mở miệng cười nói.

"Được! Chúng ta qua đó xem đi! Bên kia thật náo nhiệt!"

Dù sao đều là đứa nhỏ mới lớn, đều thích náo nhiệt.

Kết quả là, Dạ Quân Lăng liền đi theo Nhạc Đồng Đồng, hướng phía Dạ Xuân các bên kia đi đến.

Vừa rồi một phen kịch liệt khua chiêng gõ trống, trước cửa Dạ Xuân các đã sớm thành biển người.

Dù sao mọi người đều ôm hiếu kỳ đối với Như Ngọc cô nương này.

Hai người Nhạc Đồng Đồng và Dạ Quân Lăng liền đứng ở dưới Dạ Xuân các, xung quanh bọn họ đứng rất nhiều người.

Mọi người đều đang nhao nhao nghị luận, vẻ mặt hưng phấn kích động.

Thời gian đã trôi qua một khắc, tú nương đứng ở lầu hai thấy nam tử tới nơi này không ít, mới mở miệng đối với phía dưới cười nói.

"Ha ha, Phụng tử ta trước thay Như Ngọc cô nương cảm ơn mọi người ưu ái, ném tú cầu thi đấu sắp bắt đầu. Phụng tử ta nói trước, nếu không phù hợp yêu cầu liền nhường một chút, không muốn náo nhiệt, dù sao, đây cũng liên quan đến chung thân đại sự của Như Ngọc cô nương chúng ta!"

Theo Phụng tử dứt lời, một đại hán phía dưới không khỏi ngẩng đầu, đối Phụng tử mở miệng nói.

"Phụng tử, ngươi lần này ném tú cầu lại quy định cái gì niên kỷ mười tám đến ba mươi, chưa lấy vợ, lại phải biểu một ngàn lượng, yêu cầu cao như vậy, không phải nên để chúng ta xem trước dung mạo Như Ngọc cô nương một chút sao! ?"

"Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta đối với Như Ngọc cô nương chỉ là nghe kỳ danh, chưa thấy kỳ dung, hình như có chút không thỏa đáng đi! ?"

"Phải đó, một ngàn lượng a, nếu Như Ngọc cô nương kia chỉ là một cô nương bình thường, chúng ta không phải thua thiệt lớn..."

Nghe thấy phía dưới không ít người bắt mắt, Phụng tử đầu tiên là nhấp môi đỏ, lập tức liền tươi cười, mở miệng nói.

"Đây là tự nhiên ! Ta hiện tại mời Như Ngọc cô nương đi lên chào hỏi mọi người!"

Nói xong lời này, Phụng tử liền lập tức vẫy tay gọi một nha hoàn đến, ở bên tai nha hoàn phân phó mấy câu.

Nha hoàn kia nghe lệnh, lập tức vội vã xoay người rời đi.

Không đến một hồi, một đạo bóng dáng thướt tha lục sắc liền chậm rãi xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người ——

Mây cong như lá liễu , băng cơ ngọc cốt, da dẻ nõn nà, eo bằng nắm tay, răng trắng như ngọc, ngũ quan xinh xắn...

Một thân lục sắc la quần lụa mỏng, đem tư thái yếu điệu của nữ tử vô cùng nhuần nhuyễn .

Tóc dài đen nhánh như nước ưu nhã búi lên, trên búi tóc cắm một trâm cài.

Theo từng bước chân thướt tha của nữ tử, trâm cài kia càng chấp chôn sinh tư, tăng thêm quyền rũ động lòng người!

Khi lục y nữ tử vừa xuất hiện, lập tức trở thành tiêu điểm của mọi người.

Ngay cả Nhạc Đồng Đồng thân là nữ tử thấy, trong con ngươi cũng xẹt qua một tia kinh diễm!

Không ngờ Thương Minh quốc thật đúng là địa linh nhân kiệt, lại có thể dưỡng dục ra nhiều mỹ nhân như vậy.

Như Ngọc cô nương này người cũng như tên, thật đúng là phần điều ngọc mài, khuynh quốc khuynh thành!

Chỉ là, trên mặt nữ tử mỹ lại lộ ra mấy phần lãnh ý.

Làm nàng thoát nhìn có chút cao ngạo!

Tuy là như thế, lại một chút cũng không tổn hao gì đến vẻ đẹp của nàng! Trái lại làm nàng thoát nhìn càng thêm mê người !

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng môi mọng mở ra, không khỏi vong tình nói.

"Như Ngọc cô nương này lớn lên thật đúng là đẹp!"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lăng đứng ở bên cạnh Nhạc Đồng Đồng chỉ nhẹ nhàng quét lục y nữ tử trên Dạ Xuân các một cái, lập tức liền không có hứng thú thu hồi tầm mắt.

Bộ dạng đậm mạc kia cùng vẻ mặt thềm nhỏ dãi của nam tử bốn phía hình thành cường liệt đối lập.

Môi đỏ mở ra, không có hứng thú nhàn nhạt nói.

"Đẹp thì đẹp thật, cũng không bằng người nào đó!"

Dạ Quân Lăng mở miệng nói .

Không biết vì sao, nhìn thấy lục y nữ tử trên đài, trong đầu Dạ Quân Lăng không khỏi hiện lên một bóng dáng bạch y nhẹ nhàng .

Tóc đen như nước, bạch y không nhiễm bụi trần, da như mỡ đông, tuyết sắc khuynh thành!

Nhất cử nhất động của nàng, một nụ cười, vẻ giận dữ không ngừng hiện ra trong đầu hắn, không cách nào xóa đi được!

Không biết lúc này nàng đang làm gì! ?

Còn đang bởi vì chuyện của hắn mà giận hắn sao! ?

Nghĩ tới đây, Dạ Quân Lăng tuần mày không khỏi nhíu lại, trên mặt lộ ra mấy phần lo lắng .

Nhạc Đồng Đồng thật vất vả mới dời mắt khỏi Như Ngọc cô nương, đuổi mắt đảo qua, thấy Dạ Quân Lăng cúi đầu trầm tư, trên mặt lại mang theo vài phần lo lắng không phù hợp với niên kỷ của hắn.

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng không khỏi mở miệng hỏi.

"Ngươi đang nghĩ gì! ? Nghĩ nhập thần như vậy! ?"

Nhạc Đồng Đồng trong lòng nghi hoặc, lại kinh ngạc.

Dù sao, Như Ngọc cô nương này tướng mạo không tầm thường, chỉ cần nhìn ánh mắt như lang như hổ bốn phía kia liền biết.

Nhưng mà, thiếu niên đứng ở bên cạnh nàng này, cư nhiên đuôi mắt cũng không liếc Như Ngọc cô nương trên lầu một chút, trái lại cúi đầu trầm tư gì đó.

Nếu không phải biết trước, còn tưởng rằng đầu hấn có vấn đề!

Dạ Quân Lăng không biết tâm tư của Nhạc Đồng Đồng.

Bây giờ, nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lăng đôi môi mở ra, cũng không hề giấu giếm.

"Ta hiện tại nghĩ đến nàng, hiện tại có thể còn đang giận ta hay không! ? Người nói, một nữ nhân sinh khí sẽ sinh bao lâu! ?"

Dạ Quân Lăng nhìn Nhạc Đồng Đồng, vẻ mặt vừa nghi hoặc vừa khổ não.

Nhạc Đồng Đồng nghe nói, trong lòng không khỏi rung mình.

Không ngờ, Dạ Quân Lăng luôn luôn vô ưu vô lự này, hiện tại lại thời thời khắc khắc nghĩ đến chuyện nàng còn đang tức giận.

Nếu còn tiếp tục như vậy, thực sự không ổn!

Nàng phải nghĩ biện pháp dời đi lực chú ý của Dạ Quân Lăng mới được!

Có lẽ là Dạ Quân Lăng bình thường tiếp xúc nữ tử thực sự quá ít, hiện tại mới không ngừng đối với nàng quan tâm.

Nghĩ tới đây, đôi mắt đẹp của Nhạc Đồng Đồng đảo qua, thời điểm rơi vào lục y nữ tử trên đài kia, đôi mắt đẹp không khỏi sáng ngời!

Có rồi!

Như Ngọc cô nương không chỉ bộ dạng coi được, cũng có một thân ngạo khí, không giống những nữ nhân tầm thường!

Như vậy nhìn nhìn, Như Ngọc cô nương này cùng Dạ Quân Lăng còn rất xứng !

Tuy nói Như Ngọc cô nương này hiện tại hăm sâu phong trần, chỉ là, nàng rất có hiểu tâm, là một cô nương tốt khó có được!

Nghĩ tới đây, trong lòng Nhạc Đồng Đồng liền có tính toán!

Ánh mắt nhìn về phía Dạ Quân Lăng càng lấp lánh hữu thần, mang theo tính kế.

Đột nhiên bị ánh mắt lấp lánh hữu thần như vậy nhìn, Dạ Quân Lăng đột nhiên một trận da đầu tê dại, môi đỏ mở ra, không khỏi mở miệng hỏi.

"Ngạch, đang yên lành, vì sao dùng ánh mắt như thế nhìn ta, thật dọa người !"

"Ha ha, ta có sao! ?"

Nhạc Đồng Đồng mở miệng cười hắc hắc, ngoài miệng nói không có, chỉ là trên mặt lại lộ ra một bộ không có ý tốt.

Khiến Dạ Quân Lăng không khỏi nghĩ đến một câu nói.

Cáo đến chúc tết gà, thật bất an!

Cũng không biết Nhạc Đồng Đồng này, bây giờ rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì! ?

Dạ Quân Lăng còn đang nghi hoặc, vừa lúc đó, một trận tiếng vang thanh thúy vang lên, là thanh âm mang theo tiểu ý của Phượng tỷ.

"Ném tú cầu bắt đầu! Mọi người cần phải cố gắng một chút a!"

Theo Phượng tỷ lời này, Như Ngọc đứng ở bên cạnh nàng vẫn đứng im như cũ.

Đôi mắt đẹp ba quang liễm diễm, không có lãnh ngạo vừa rồi, trái lại hơn mấy phần lo lắng.

Đôi mắt đẹp không ngừng quét phía dưới, như là đang tìm người nào.

Thấy Như Ngọc chậm chạp chưa ném tú cầu, phía dưới không ít người đang oán trách.

Phượng tỷ thấy vậy, trên mặt hơi mang theo mấy phần không vui.

Đầu tiên là hung hăng trừng trừng Như Ngọc, mới mở miệng nói.

"Nhanh lên một chút ném tú cầu! Đây là cơ hội cuối cùng ta cho ngươi!"

Nghe thấy Phụng tử lời này, Như Ngọc trong con ngươi xẹt qua một tia bi thiết.

Cuối cùng, cắn cắn môi dưới, vẻ mặt tuyệt vọng tung tú cầu cầm trong tay...

Tú cầu kia ở không trung vẽ ra một độ cong duyên dáng, lại chậm rãi hạ xuống, mọi người phía dưới như ong mật nhìn thấy hoa, toàn bộ vọt tới cướp giật tú cầu theo hoa kia!

Dù sao khuôn mặt khuyển quốc như vậy, có nam tử nào là không động tâm! ?

Chỉ là, tú cầu nhìn là nhẹ, muốn bắt được cũng không phải là chuyện dễ dàng!

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Với người rất xứng đôi

Dù sao tú cầu chỉ có một! Người người đều muốn cướp! Kết quả là, tình cảnh hiện tại không phải dùng một từ loạn đủ để hình dung!

Ngươi tranh ta đoạt!

Người này đụng vào người kia!

Người kia giẫm lên chân người nào đó!

Người này đẩy người một chút, người nọ đẩy trở lại...

Tiếng đánh, tiếng kêu thảm thiết, tiếng chửi rủa đan vào cùng một chỗ, thành phần một khung cảnh phi thường náo nhiệt!

Vừa rồi Nhạc Đồng Đồng chỉ là tính toán xem náo nhiệt, chỉ là hiện tại lại thay đổi ý định.

Nàng sợ Dạ Quân Lăng tiếp tục trầm mê mình, trở nên càng không thể vấn hồi, cho nên hiện tại liền tính toán tìm cho Dạ Quân Lăng một nữ nhân.

Như Ngọc cô nương xinh đẹp như vậy, chắc hẳn sau này Dạ Quân Lăng sẽ động tâm cũng nói không chừng!

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng thấy tú cầu hướng phía mình bay tới, lập tức vung tay lên, đẩy về phía Dạ Quân Lăng.

Dạ Quân Lăng chỉ là muốn xem náo nhiệt liền đứng ở trong góc, ai biết Nhạc Đồng Đồng lại đẩy tú cầu qua đây.

Thấy vậy, Dạ Quân Lăng cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng Nhạc Đồng Đồng là không cẩn thận mới quăng qua đây, lúc đó thân thủ đem tú cầu huy ra.

Tú cầu lại lần nữa bị ném lên bầu trời, ánh mắt chúng nam tử càng theo tú cầu nhìn lại.

Ngươi xô, ta đẩy, không biết qua bao lâu, cũng không ai có thể bắt được tú cầu!

Chỉ là, nhìn tú cầu trên không trung bay tới bay lui, Như Ngọc đứng ở trên đài lại là nhìn kinh hồn táng đảm, khăn tay trong tay đã bị vò cho nát.

Không ai bắt được tú cầu nàng còn có hi vọng.

Chỉ là, nàng lại sợ hãi một lát nữa có người bắt được tú cầu, như vậy, nàng cả đời này cứ như vậy...

Ngược lại với Như Ngọc, Nhạc Đồng Đồng đứng ở dưới nhìn tú cầu bị người ném đến ném đi, bắt đầu có chút không nhịn được.

Vừa lúc vào lúc này, không biết là ai đẩy tú cầu tới bên cạnh, Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, trong lòng vui vẻ, lập tức đem tú cầu hướng phía Dạ Quân Lăng bên kia xua đi.

Bởi vì lực chú ý của Dạ Quân Lăng vừa lúc đặt ở trên người Nhạc Đồng Đồng, cho nên lần này, khi Nhạc Đồng Đồng cố ý ném tú cầu về phía chính mình, Dạ Quân Lăng nhìn nhất thanh nhị sở.

Trên mặt đầu tiên là sừng sốt, thân thủ hung hăng đem tú cầu đẩy đi, Dạ Quân Lăng tuấn mảy nhăn lại, một cỗ nghi hoặc tức giận lập tức xông lên đầu.

Hai chân đi nhanh đi về phía trước, thật vất vả chen đến bên Nhạc Đồng Đồng, Dạ Quân Lăng tuấn mảy nhứ chặt, liền mở miệng hỏi.

"Nhạc Đồng, ngươi đây là đang làm cái gì! ? Tại sao lại ném tú cầu về phía ta! ?"

Thấy Dạ Quân Lăng hình như có chút tức giận, Nhạc Đồng Đồng chỉ nhứ nhứ chân mảy, mở miệng nói.

"Ta chỉ là cảm thấy Như Ngọc cô nương này lớn lên rất đẹp mắt, rất xứng đôi với ngươi!"

"... ! ?"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lăng tuấn mảy nhứ chặt hơn, không hề nghĩ ngợi liền mở miệng nói.

"Mặc kệ Như Ngọc này lớn lên tựa như thiên tiên, ta đều không thích, cho nên, ngươi cũng không cần nghĩ tác hợp chúng ta các loại !"

"Như Ngọc cô nương này lớn lên xinh đẹp như thế, ngươi lại không thích, vậy ngươi rốt cuộc thích cô nương như thế nào! ?"

Nghe thấy Dạ Quân Lăng lời này, Nhạc Đồng Đồng thể nhưng hiểu kỳ .

Chẳng lẽ, đúng như nàng suy nghĩ sao! ?

Đối với Nhạc Đồng Đồng lo lắng, Dạ Quân Lăng không biết.

Vừa nghe đến Nhạc Đồng Đồng lời này, trong đầu đột nhiên lại hiện lên kia một đạo bóng dáng bạch y nhẹ nhàng xinh đẹp...

Nghĩ tới đây, Dạ Quân Lăng trong lòng kinh hãi.

Trời ạ!

Đang yên lành, vì sao lại nghĩ đến nàng! ?

Nữ nhân kia thế nào lại hiện ra ở trong đầu hắn! ?

Chẳng lẽ là...

Không được!

Tuyệt đối không được!

Nàng nhưng là mẫu hậu mình...

Nghĩ tới đây, Dạ Quân Lăng trong lòng ảo não lại bức bối .

Từ lúc chào đời tới nay, đây là lần đầu tiên Dạ Quân Lăng không biết phải làm sao.

Vì sao nàng lại là mẫu hậu hắn...

Dạ Quân Lăng trong lòng ảo não.

Nhưng mà, vừa lúc đó, một trận thanh âm ngạc nhiên vang lên.

Nghe vậy, Dạ Quân Lăng lập tức ngừng đầu nhìn lại, Nhạc Đồng Đồng cũng không ngoại lệ!

Chỉ thấy, một thư sinh trẻ tuổi đứng ở trong đám người, trên tay cầm tú cầu.

Thấy vậy, trong lòng mọi người biết rõ ràng, cũng nhao nhao ngừng tranh đoạt.

Bởi vì thắng bại đã rõ, lần ném tú cầu này là vị công tử trẻ tuổi này đoạt tới.

Thấy vậy, bốn phía không ít người đều có chút mất mát, bất quá cũng có không ít người hướng phía công tử kia vỗ tay nói chúc mừng.

"Ha ha, chúc mừng, Như Ngọc cô nương là mỹ nhân hiếm thấy, ngươi thật là có phúc khí!"

"Đúng vậy, đợi một lát nhất định phải mời chúng ta uống chén rượu hi a!"

Nghe thấy bốn phía mọi người nói, công tử đứng ở trong đám người, trở thành tiêu điểm chẳng những không có vui sướng, ngay cả cười cũng không có, trên mặt lại mang một chút khổ sở chua chát.

Nhạc Đồng Đồng luôn luôn quan sát, thấy vậy liền cảm thấy khó hiểu.

Lập tức, liền hướng phía thư sinh kia nhìn lại.

Chỉ thấy thư sinh kia sau khi cướp được tú cầu thì không nói một lời, chỉ khẽ ngẩng đầu, nhìn lên lầu hai của Dạ Xuân các.

Theo ánh mắt của thư sinh kia, Nhạc Đồng Đồng nhận ra Như Ngọc cô nương đứng ở lầu hai, lúc này đã không còn lạnh lùng cao ngạo vừa rồi nữa, mà là hai tay che miệng, ánh mắt nhìn về phía thư sinh lại hàm lệ quang.

Cùng với thư sinh phía dưới kia xa xa nhìn nhau, trong mắt hai người đều là thiên ngôn vạn ngữ, vừa nhìn liền biết hai người này là quen biết, hơn nữa, còn là yêu nhau!

Nhạc Đồng Đồng trong lòng đang nghĩ ngợi, sau một khắc, liền nhìn thấy Phụng tử nguyên bản đứng ở lầu hai vừa nhìn thấy là thư sinh kia nhận được tú cầu, mặt trên khuôn mặt trang điểm lập tức bị lây mấy phần nghiêm nghị và bất đắc dĩ.

Đôi môi được tô son đỏ chót mở ra, liền đối với thư sinh phía dưới mở miệng mắng.

"Lương Thanh, ta đã nói bao nhiêu lần rồi, người sau này đừng tới đây dựa Như Ngọc nữa! Người bây giờ cùng Như Ngọc một điểm quan hệ cũng không có !"

Theo tiếng quát của Phụng tử, thư sinh nhận được tú cầu, cũng là Lương Thanh, chân mày không khỏi nhíu lại, ánh mắt nhìn về phía Phụng tử mang theo vẻ đau khổ cầu xin.

"Phụng tử, lúc trước người không phải đã đáp ứng ta, chờ ta một năm, trong vòng một năm, ta nhất định có thể giúp Như Ngọc chuộc thân ! Vì sao người bây giờ lại nuốt lời ! ? Lại nói, Như Ngọc lúc trước cũng là vị hôn thê chưa qua cửa của ta!"

"Phi, người đừng có nói nhảm, cái gì vị hôn thê chưa qua cửa ! ? Ban đầu là chính nàng tự nguyện tới nơi này bán mình , đây là chuyện người tình ta nguyện, lại nói , nếu lúc trước người có bản lĩnh trả hết nợ giúp nàng, nàng còn phải bán mình tới Dạ Xuân các sao ! ?"

Phụng tử hai tay chống nạnh, đem sở trường tú bà phát huy vô cùng nhuần nhuyễn .

Nhạc Đồng Đồng trông tiết mục này liền biết lại là một hồi Lương Sơn Bá cùng Chúc Anh Đài.

Nghĩ đến, từ xưa người hữu tình không thể đến với nhau có rất nhiều, đều làm cho người ta thương cảm không ngớt.

Nhìn thấy Lương Thanh cùng Như Ngọc này, rõ ràng là một đôi hữu tình lại bởi vì cha Như Ngọc mà phải chia rẽ, thực sự đáng thương.

Nhạc Đồng Đồng trong lòng đang nghĩ, chỉ thấy Lương Thanh vừa nghe đến Phụng tử lời này, trên mặt lộ ra vẻ khổ não, lập tức, như nghĩ đến cái gì đó, mở miệng lo lắng nói.

"Thế nhưng khi đó người cũng đã nói, sẽ cho ta một năm , người..."

"Đó là lúc trước!"

Lương Thanh lời còn chưa nói hết liền bị Phụng tử bá đạo cắt ngang .

"Ban đầu là lúc trước, bây giờ là hiện tại! Nàng tới chỗ của ta bán thân nhưng vẫn không chịu tiếp khách! Hôm nay, nàng ném tú cầu chiều phu, kỳ thực cũng là biến tướng chuộc thân. Nếu người đưa ra đây một ngàn lượng, như vậy Như Ngọc có thể đi theo người, nếu người không có một ngàn lượng liền cắt cho ta!"

Nghe thấy Phụng tử nói, trên mặt Lương Thanh mặc dù tức giận, lại không thể nói gì.

Vừa nhìn liền biết nhất định là trong túi không có ngân lượng.

Thấy vậy, Phụng tử không khỏi khinh miệt cười, mở miệng nói.

"Thế nào ! ? Không có tiền ! ? Không có tiền liền cắt cho ta!"

"Người!"

Nghe thấy Phụng tử coi thường như vậy, Lương Thanh cũng là người có ngạo khí , lập tức giận dữ.

Nhưng mà, còn không đợi hắn nói cái gì, Như Ngọc đứng ở bên cạnh lập tức quỳ gối trước mặt Phụng tử, thân thủ kéo ống tay áo Phụng tử, đau khổ cầu khẩn.

"Phụng tử, ở chỗ ta còn có không ít trang sức khách nhân khen thưởng, người đều cầm đi đi! Nếu không đủ, sau này ta sẽ cố gắng kiếm tiền trả lại cho người, xin người mở lòng từ bi, bỏ qua cho ta đi! Ta cùng Lương Thanh là thanh mai trúc mã, thề non hẹn biển, không phải hắn thì không lấy!"

Như Ngọc khóc như mưa đầu hạ, vô cùng đáng thương.

Chỉ là, Phượng tỷ cũng không phải người có lòng thương người.

Nghe thấy Như Ngọc lời này, trên mặt trầm xuống, mở miệng nói.

"Chỉ có một chút trang sức kia của ngươi cũng không đủ ngươi chuộc thân! Lại nói, Lương Thanh kia có cái gì tốt! ? Muốn tiền không có tiền, chỉ là có điểm để nhìn mà thôi! Ta nói ngươi thật là đần! Bộ dạng lớn lên tốt như vậy nhất định có thể gả một nam nhân tốt hơn so với hần, cuộc sống sau này không ít vinh hoa phú quý, không phải so với cùng hần chịu khổ qua ngày tốt hơn nhiều! ?"

Phượng tỷ một bộ tận tình khuyên bảo.

Như Ngọc nghe nói vừa khóc vừa lắc đầu, giọng điệu kiên định nói.

"Nam tử khác dù cho gia tài bạc triệu, nhưng không phải là hần, ta tình nguyện xuống tóc làm ni cô!"

Như Ngọc mở miệng, giọng điệu kiên quyết!

Vừa thấy, cũng là một nữ tử cương liệt!

Thực sự làm cho người ta kính phục!

Bất quá, Phượng tỷ vừa thấy, trên mặt lại tối sầm, liền muốn phát tác.

Nhưng mà, vừa lúc đó, một đạo thanh âm thanh thúy lại phút chốc vang lên

"Nàng còn thiếu bao nhiêu ngân lượng! ? Ta sẽ trả cho nàng!"

Theo một đạo thanh âm thanh thúy này vang lên, bốn phía lập tức trở nên lặng ngắt như tờ.

Ánh mắt của mọi người nhao nhao hướng phía nguồn gốc thanh âm nhìn lại.

Thời điểm nhìn thấy khuôn mặt thiếu niên như quan ngọc, dung mạo sánh Phan An, nhao nhao sửng sốt, trong con ngươi đều là vẻ kinh diễm.

Hào một mỹ thiếu niên phấn điều ngọc mài!

Bạch y phiến phiến, tựa như tiên đồng lạc xuống thế gian.

Còn có tử y thiếu niên đứng ở bên cạnh cũng lớn lên tuấn lãng phi phàm!

Nhìn nữa hần một thân phục trang quý khí, vừa nhìn liền biết thân phận bất phàm!

Mà hai người này không phải là ai khác, chính là Nhạc Đồng Đồng và Dạ Quân Lăng.

Vừa rồi mở miệng là Nhạc Đồng Đồng!

Nhạc Đồng Đồng không quen mắt nhất chính là loại chuyện người hữu tình lại không đến được với nhau, hiện tại nhìn thấy vừa vẻ mặt chanh chua của Phượng tỷ, nàng thật sự là nhìn không được .

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Người tốt

Cho nên, mới có này vừa nói!

Lại nói, một ngàn lượng bạc đối với nàng cũng chỉ là chút lòng thành mà thôi.

Nếu có thể giúp đôi tiểu tình nhân số khổ này cũng đáng giá !

Trong lòng nghĩ ngợi, Phụng tử đứng ở trên lầu hai nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này liền sững sốt.

Bất quá, không hổ là người lăn lộn nhiều năm ở nơi phong nguyệt, cái đại cảnh gì chưa từng thấy qua, cho nên rất nhanh liền phục hồi tinh thần.

Đôi mắt lộ ra tinh quang dao động trên người Nhạc Đồng Đồng một vòng.

Cuối cùng, như là xác định cái gì, khóe miệng cong lên, chanh chua trên mặt lập tức không còn sót lại cái gì, biến sắc mặt cực nhanh, giống như lật sách!

"Ha ha, vị công tử này lớn lên thật là tuấn a! Người vừa mới nói lời kia là muốn chuộc thân cho Như Ngọc sao! ?"

"Phải!"

Nghe thấy Phụng tử lời này, Nhạc Đồng Đồng không hề nghĩ ngợi liền mở miệng nói.

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, mọi người lập tức sững sốt, Dạ Quân Lăng đứng ở bên cạnh Nhạc Đồng Đồng cũng không ngoại lệ.

Chỉ là, Dạ Quân Lăng chỉ hơi sững sờ liền phục hồi tinh thần lại .

Tựa như đối với cách làm của Nhạc Đồng Đồng, một chút cũng không ngoài ý muốn!

"Nơi này có một ngàn lượng, khế bán thân của Như Ngọc đâu! ?"

Nhạc Đồng Đồng làm việc rất nhanh gọn.

Từ trong ngực lấy ra ngân phiếu một ngàn lượng liền hướng phía Phụng tử vẫy vẫy tay ý bảo.

Phụng tử thấy vậy, lập tức mặt mày rạng rỡ .

Cấp tốc từ lầu hai lách eo đi xuống, liền cấp tốc thân thủ hướng phía ngân phiếu trên tay Nhạc Đồng Đồng tìm kiếm, lại bị Nhạc Đồng Đồng tránh được.

"Này... ! ?"

"Khế bán thân trước!"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, Phụng tử đầu tiên là sững sốt, lập tức, liền thân thủ từ trong ngực lấy ra một khế bán thân.

Nhạc Đồng Đồng cúi đầu nhìn, thật là khế bán thân của Như Ngọc mới đưa ngân phiếu một ngàn lượng tới.

Sau khi Phụng tử ở tiếp nhận ngân phiếu một ngàn lượng kia liền cười đến híp mắt .

Mà lúc này, Như Ngọc và Lương Thanh phục hồi tinh thần lại cũng đi tới trước mặt Nhạc Đồng Đồng .

Đối với hành động của Nhạc Đồng Đồng, hai người đều không hiểu.

"Vị công tử này..."

Chẳng lẽ vị công tử này coi trọng nàng! ? Cho nên mới muốn chuộc thân cho nàng! ?

Ngay lúc Như Ngọc đang suy nghĩ, Lương Thanh đứng ở một bên cũng nghĩ giống với Như Ngọc!

Sợ nữ nhân mình yêu thích sẽ bị người khác cướp đi, hơn nữa thiếu niên này lớn lên xuất sắc như vậy, vừa nhìn cũng biết là công tử nhà giàu.

Nếu Như Ngọc bị người khác cướp đi...

Nghĩ tới đây, Lương Thanh tâm lý lo lắng , lập tức cũng bất chấp dưới đầu gối nam nhi có hoàng kim, liền 'Phù phù' một tiếng quỳ gối trước mặt Nhạc Đồng Đồng.

"Cầu công tử phát thiện tâm, đừng cướp Ngọc Nhi đi, Ngọc Nhi là nữ tử ta âu yếm, chúng ta từ nhỏ là thanh mai trúc mã, cũng đã lập lời thề non hẹn biển, đời này kiếp này, bạch đầu giai lão, vĩnh viễn không chia lìa! Chỉ hận ta bây giờ không năng lực chuộc thân cho Ngọc Nhi, chỉ là, Lương Thanh ở đây van cầu công tử, đừng mang Ngọc Nhi đi, tiền công tử chuộc thân cho Ngọc Nhi, Lương Thanh cho dù là làm trâu làm ngựa cũng sẽ trả cho công tử!"

Lương Thanh mở miệng khẩn cầu nói, trong con ngươi lộ lóng lánh, nhìn ra được hấn là thật tâm quan tâm Như Ngọc.

Như Ngọc thấy vậy, trong lòng tự nhiên cảm động không ngớt.

Ngay sau đó, cũng quỳ gối trước mặt Nhạc Đồng Đồng, đau khổ cầu khẩn.

"Cầu công tử động lòng từ bi, tiền chúng ta thiếu công tử nhất định sẽ mau chóng hoàn trả, cầu công tử!"

Nhìn hai người quỳ ở trước mặt mình, Nhạc Đồng Đồng lập tức mở miệng nói.

"Các ngươi đứng lên đi! Ta cũng không có ý muốn chia rẽ các ngươi!"

"Ý của công tử là! ?"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, Lương Thanh và Như Ngọc đều sững sốt, lập tức đưa mắt nhìn nhau, đều là không hiểu.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, lập tức mở miệng giải thích.

"Ta chỉ là thấy không quen người hữu tình lại phải phân ly thôi!"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, hai người Như Ngọc đều nghe hiểu được, trong lòng vui vẻ, lập tức đập đầu với Nhạc Đồng Đồng!

"Cảm ơn công tử! Cảm ơn công tử! Công tử người thật là người tốt! Người tốt nhất định sẽ có hảo báo!"

Đối với Như Ngọc bọn họ không ngừng đối với mình thiên ngôn vạn ngữ, lại quỳ lại bái, như đem chính mình trở thành Bồ Tát, Nhạc Đồng Đồng không khỏi sờ mũi, có chút không nói gì.

Thế nào những người cô đại này động một chút là quỳ lạy! ?

May mắn nàng xuyên qua là Thái hậu, cho dù là Hoàng Thượng thấy nàng cũng chỉ có hân đối với nàng hành lễ!

Trong lòng đang nghĩ ngợi, cuối cùng, Nhạc Đồng Đồng liền vươn tay đỡ hai người đang quỳ trên mặt đất dậy.

"Được rồi, các ngươi đừng quỳ nữa, ta chẳng qua là nhắc tay chi lao mà thôi! Chỉ là, ta giúp người, cũng không phải giúp không!"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, hai người Như Ngọc và Lương Thanh đều sững sốt, lập tức mở miệng nói.

"Ôn cứu mạng hôm nay của công tử, chúng ta nguyện làm trâu làm ngựa để báo đáp ân tình!"

Nghe thấy hai người Như Ngọc Lương Thanh nói chuyện ăn ý như vậy, Nhạc Đồng Đồng chỉ cười môi cười, đối với hai người Như Ngọc và Lương Thanh mở miệng nói.

"Yêu cầu của ta rất đơn giản, chính là, các ngươi phải thề, nhất định không được cô phụ đối phương, hảo hảo quý trọng đối phương, thực hiện lời hứa của các ngươi, sống đến bạch đầu giai lão."

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, Như Ngọc và Lương Thanh đều sững sốt, lập tức đưa mắt nhìn nhau, mặt mày giao tiếp, tình ý kéo dài.

"Chúng ta nhất định không phụ ân tình của công tử!"

...

"Hắc hắc, Nhạc Đồng, người thật đúng là một người tốt!"

Chuyện của Như Ngọc đã xong, hai người Nhạc Đồng Đồng và Dạ Quân Lăng liền hướng phía đường cái chậm rãi đi dạo.

Dạ Quân Lăng đi ở bên cạnh Nhạc Đồng Đồng hồi tưởng lại chuyện vừa rồi, lại nhìn không được mở miệng khen Nhạc Đồng Đồng.

Đối với Nhạc Đồng Đồng, càng thưởng thức không thôi.

Dù sao, đối với người chưa từng gặp mặt lại có bỏ ra thiên kim, chuyện như vậy không phải ai cũng có thể làm được!

Nghe thấy Dạ Quân Lăng lời này, Nhạc Đồng Đồng chỉ hơi cau mày lại, mở miệng cười nói.

"Ha ha, người tốt sao! ? Kỳ thực, ta cũng cảm thấy vậy!"

Nói xong lời này, Nhạc Đồng Đồng cũng không nhìn được cảm thấy da mặt dày ngửa đầu cười ha ha.

Nhìn Nhạc Đồng Đồng ngửa đầu cười vui vẻ.

Mặt mày cong cong, cười tươi như hoa, tiếng cười sang sảng kia dường như có thể lây nhiễm sang những người khác.

Dạ Quân Lăng nghe nói, cũng cười rộ lên.

"Đi! Hôm nay vui như vậy, sao không đi Phụng Lai lâu hảo hảo uống mấy chén! ?"

Đối với đề nghị của Dạ Quân Lăng, Nhạc Đồng Đồng cau mày lại, mở miệng nói.

"Chỉ là uống mấy chén sao được! ? Ít nhất cũng phải uống mấy bình ! ?"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, khuôn mặt tuần tú của Dạ Quân Lăng không khỏi sùng sốt, nghĩ lại lần trước bọn họ cùng Nhạc Đồng Đồng uống rượu với nhau, chính mình cứ nhiên bị quá chén .

Thiếu niên này, tửu lượng cũng không phải là tốt bình thường!

Nghĩ tới đây, tâm không muốn chịu thua của Dạ Quân Lăng.

Môi đỏ mở ra, lập tức cười nói.

"Được! Lần này, ta nhất định phải chuốc say ngươi!"

"Xem ai chuốc say ai!"

Đối với khiêu khích của Dạ Quân Lăng, Nhạc Đồng Đồng cũng lấy ánh mắt khiêu khích.

Dạ Quân Lăng nghe vậy lập tức câu môi nói.

"Vậy còn nói nhiều như vậy làm cái gì! Chúng ta đi!"

...

Một bữa tối vô cùng phong phú, mười rau một canh, cuối cùng toàn bộ rơi vào trong bụng Nhạc Đồng Đồng và Dạ Quân Lăng.

Trên mặt bàn bày rất nhiều bầu rượu.

Một hồi chè chén vô cùng nhàn nhã, cuối cùng Dạ Quân Lăng quang vinh gục xuống.

Nhìn Dạ Quân Lăng uống đến bất tỉnh nhân sự, Nhạc Đồng Đồng buồn cười không ngớt.

Tiểu tử thời này thời thời khắc khắc muốn chuốc say nàng, thế nhưng hấn lại đi sai một bước!

Phải biết, nhà nàng mở xưởng rượu! Từ nhỏ uống rượu cũng giống như uống nước sôi!

Không ngờ hiện tại xuyên đến cổ thân thể này, tửu lượng cũng là không tệ!

Bây giờ, Nhạc Đồng Đồng ăn uống no đủ , thấy Dạ Quân Lăng uống bất tỉnh nhân sự liền lập tức đứng dậy, để cho những người hầu hạ Dạ Quân Lăng vẫn đi theo phía sau bọn họ tiến vào đỡ Dạ Quân Lăng trở về.

Sau khi Dạ Quân Lăng được người đỡ trở về, Nhạc Đồng Đồng mới cho người một lần nữa bày một ít cơm nước.

Cuối cùng, đối với cửa gỗ chạm hoa khép hờ mở miệng nhân nhật nói.

"Hiện tại chỉ có hai chúng ta, còn không tiến vào! ?"

Theo Nhạc Đồng Đồng lời này, cửa gỗ nguyên bản khép hờ liền bị người từ bên ngoài nhẹ nhàng đẩy ra.

Thụy Nha một thân nam trang cúi đầu liếm môi chậm rãi đến gần.

Khi thấy Nhạc Đồng Đồng đang ngồi nhẹ nhàng phẩm trà, Thụy Nha không khỏi cắn cắn môi dưới, yếu ớt nói.

"Thái hậu nương nương..."

Thấy bộ dạng Thụy Nha bất an, Nhạc Đồng Đồng mở miệng tổ một câu.

"Người nhất gan! Lá gan ngươi thế nào lại nhỏ như vậy! ? Trước đây xem trên ti vi, cung nữ hầu hạ bên người Thái hậu nương nương đều không phải là ý thể hiếp người, mắt bay lên trời hay soao ! ? Ngươi nhất như vậy, sau này còn thế nào theo ta! ?"

Nhạc Đồng Đồng mở miệng bắt đầu dĩ nói.

Hồi tưởng lại vừa rồi cùng Dạ Quân Lăng ra khỏi hội đấu giá, Thụy Nha vẫn đợi dưới tàng cây vừa nhìn thấy Dạ Quân Lăng đi cùng nàng, lập tức sợ như chuột thấy mèo, liền không dám đuổi theo.

Chỉ là xa xa theo đuôi .

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, biết Thúy Nha nhát gan liền phát tay một cái ý bảo nàng xa xa theo là được.

Tuy là như thế, Nhạc Đồng Đồng vẫn còn có chút bất đắc dĩ Thúy Nha nhát gan.

Thúy Nha nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, khuôn mặt nhỏ nhắn cúi thấp hơn, trên mặt đều là vẻ ủy khuất, mở miệng nhỏ giọng nói.

"Thế nhưng người nọ là Thất vương gia a! Nô tỳ sợ..."

Nhìn thấy bộ dạng Thúy Nha như tiểu tức phụ bị người bắt nạt, cho dù trong lòng Nhạc Đồng Đồng có giận nhiều hơn nữa cũng không phát ra được .

Vừa lúc này, một trận thanh âm 'Ừng ục ừng ục' truyền đến, vào lúc này càng rõ ràng.

Nhạc Đồng Đồng nhĩ lực lại rất tốt, tự nhiên nghe được rõ ràng.

Thấy Thúy Nha vẻ mặt thẹn thùng, Nhạc Đồng Đồng không khỏi cười khúc khích, làm Thúy Nha ngượng ngùng hận không thể trực tiếp tìm một cái động trên mặt đất để chui vào.

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng cười càng vui vẻ .

Ha ha, tiểu nha đầu này, như thế nào lại khá ái như vậy! ?

Mà thôi mà thôi, nhát gan liền nhát gan, tổng so với những cung nữ ý thế hiếp người, có tâm kế tốt hơn nhiều.

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng mở miệng nói.

"Đói bụng rồi đi! ? Mau ngồi xuống ăn cơm đi!."

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, Thúy Nha lập tức sững sờ.

Lập tức, lại như nghĩ đến cái gì đó, trên mặt hoảng hốt, lập tức lắc đầu xua tay mở miệng nói.

"Thái hậu nương nương, không cần, nô tỳ hồi cung ăn là được!"

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lành Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Lại gặp thiếu niên

Thúy Nha mở miệng nói, tuy nói Thái hậu nương nương đối với nàng rất tốt, chỉ là nàng thời thời khắc khắc cũng không dám quên thân phận mình là gì.

Chẳng qua là một nô tỳ thân phận hèn mọn mà thôi, đâu đáng để Thái hậu lo lắng như vậy! ?

Nhạc Đồng Đồng tự nhiên biết tâm tư của Thúy Nha.

Nàng cũng không rõ, thái độ mình đối với Thúy Nha không phải rất tốt sao! ?

Thế nào nha đầu này lại không thể quên vấn đề thân phận này! ?

Trong lòng có chút bất đắc dĩ, Nhạc Đồng Đồng mở miệng nói.

"Vừa rồi Ai gia đã ăn no, những thức ăn này đều là Ai gia cho người chuẩn bị riêng cho ngươi, ngươi nếu không ăn, Ai gia sẽ ném đi!"

"A! Không được, nô tỳ, nô tỳ ăn là được mà! ?"

Vừa nghe đến Thúy Nha lời này, Nhạc Đồng Đồng mới mím môi một chút, biết trước nha đầu này sẽ không lắng phí.

Bất quá cũng khó trách, Thúy Nha từ nhỏ gia cảnh không tốt mới bán mình tiến cung.

Phượng Lai lâu lại là từ lâu số một số hai kinh thành, ở đây ăn một bữa cơm cũng đủ dân chúng bình thường chi tiêu mấy tháng.

Trong lòng đang nghĩ ngợi, Thúy Nha cũng ngồi xuống bắt đầu ăn cơm.

Nhạc Đồng Đồng vừa rồi ăn rất no, cũng không muốn ngồi nữa, nếu ăn no an mà ngồi nhiều sẽ bị béo !

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng liền bảo Thúy Nha ở tại chỗ này tiếp tục ăn cơm, chính mình đi xuống dạo một chút, rất nhanh sẽ trở lại.

Thúy Nha nghe nói, tính toán đi theo, chỉ là dưới ánh mắt cảnh cáo của Nhạc Đồng Đồng đành phải lưu lại .

Nhạc Đồng Đồng đi ra khỏi Phụng Lai lâu liền chậm rãi đi lại ở trên đường cái kinh thành.

Lúc này, mặt trời đã lặn.

Chỉ cảm thấy hôm nay thời gian trôi qua thật nhanh, mới nháy mắt đã thấy mặt trăng trên bầu trời!

Không hổ là dưới chân thiên tử, cho dù là ban đêm trên đường đèn đuốc vẫn sáng trưng, người đến người đi, ngựa xe như nước, tấp nập không ngừng.

Tiếng người bán hàng rong không ngừng vang lên, tiếng người đi trên đường, tiếng xe ngựa đan vào cùng một chỗ, thành một hình ảnh phi thường náo nhiệt!

Nhìn khung cảnh cổ kính, Nhạc Đồng Đồng không biết là do vừa rồi uống uống quá nhiều rượu hay là thế nào, trong lòng không khỏi có chút cảm khái.

Nàng thật là xuyên qua!

Xuyên đến triều đại không có trong lịch sử này!

Sau này, nàng phải ở chỗ này một đời, không thể quay về hiện đại !

Suy nghĩ một chút, nàng thật hy vọng tất cả chỉ là một giấc mộng.

Có lẽ là nàng uống say, đợi sau khi tỉnh lại, tất cả sẽ trở lại bình thường.

Nàng vẫn là một học sinh cấp ba vô ưu vô lự, có thể thường xuyên cùng bạn bè chơi đùa ăn uống, thường xuyên bồi ở bên người cha mẹ, làm nũng với bọn họ...

Càng nghĩ, Nhạc Đồng Đồng chỉ càng thêm phiền muộn.

Cuối cùng, Nhạc Đồng Đồng hung hăng lắc lắc đầu, xua đi những thứ không hiện thực ấy.

Không nghĩ nữa, suy nghĩ nhiều chỉ càng thêm bi thương mà thôi.

Thúy Nha hiện tại hẳn là đã ăn xong, nàng cũng nên hồi cung thôi!

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng liền tính toán xoay người, hướng Phụng Lai lâu đi đến.

Nhưng mà, vừa lúc đó, một tiếng kinh hô liền từ đằng xa phút chốc vang lên ——

"Nha, bắt trộm! Người tới! Bắt trộm a!"

Theo một trận tiếng kinh hô kia, Nhạc Đồng Đồng đôi mắt đẹp đảo qua, liền hướng phía thanh âm nhìn lại.

Chỉ thấy, ở trên đường đang có hai người một trước một sau chạy trốn.

Trên đường có vô số người, chỉ là, mọi người vừa nghe đến động tĩnh phía sau đều nhao nhao né tránh, không dám ra tay tương trợ!

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, đôi mắt đẹp không khỏi chăm chú quan sát hai người đang hướng phía nàng chạy tới.

Chạy ở phía trước là một đại hán hơn ba mươi tuổi, vẻ mặt dữ tợn, ở trên tay đại hán còn cầm một túi tiền.

Ánh mắt lại nhẹ nhàng đảo qua, khi ánh mắt Nhạc Đồng Đồng rơi vào thiếu niên đang đuổi theo đại hán kia, trên mặt không khỏi sùng sốt.

Bởi vì, thiếu niên này cũng không xa lạ gì, là thiếu niên hôm nay cùng nàng mua chao!

Mặc dù mới chỉ gặp thiếu niên này một lần, chỉ là xét thấy hai người đều là ngư tử ngư gia, mã tầm mã, Nhạc Đồng Đồng tự nhiên sẽ không đối với chuyện này lạnh nhạt không quản!

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng liền yên tĩnh đứng ở nơi đó, đợi đại hán đang chạy điên cuồng cách mình càng ngày càng gần, cuối cùng, lúc sắp vượt qua chính mình liền yên lặng vờn chân...

Theo một tiếng 'Bịch' thật lớn, đại hán nguyên bản điên cuồng chạy trốn, cả người bị vút lên không trung, lập tức lại bị lực hút của trái đất giữ lại, hung hăng té lộn trên đất.

Theo 'Ai da' một tiếng, mọi người bốn phía cả kinh nhao nhao chú ý tới bên này.

Chỉ thấy đại hán kia lúc này đang té trên mặt đất, vẻ mặt thống khổ.

Rõ ràng cú ngã vừa rồi cũng không nhẹ!

Nhạc Đồng Đồng chậm rãi đi qua, khom lưng nhặt hà bao trong tay đại hán lên.

Chỉ thấy hà bao này làm rất tinh xảo, phía trên thêu hai đóa hoa sen trông rất sống động.

Ngay lúc Nhạc Đồng Đồng đang tinh tế quan sát hà bao, một bóng trắng chợt lóe trước người, một đạo thanh âm thờ đốc liền từ bên cạnh nàng vang lên

"Cảm ơn công tử xuất thủ đoạt lại hà bao cho ta!"

Nghe thấy lời người tới, Nhạc Đồng Đồng không khỏi nâng mắt hướng tới thiếu niên phía trước nhìn lại.

Chỉ thấy thiếu niên trước mắt bởi vì vừa rồi chạy nhanh, hai gò má tuyết trắng đã sớm ửng đỏ một mảnh.

Trên trán mồ hôi đầm đìa.

Tóc cũng hơi toán loạn.

Tuy là như thế, nhưng một chút cũng không ảnh hưởng đến vẻ tuấn mỹ của hán!

Trái lại làm cho hán nhìn qua càng thêm sức sống.

Ngay lúc Nhạc Đồng Đồng quan sát thiếu niên trước mắt, thiếu niên nhìn thấy người nhặt được hà bao lại là người vừa gặp ban ngày, đôi mắt đẹp không khỏi mở lớn, kinh hô nói.

"Nha! Thì ra là ngươi!"

"Ha ha, thật không ngờ! ? Nghĩ đến chúng ta cũng rất có duyên! Sáng sớm chúng ta cùng nhau ăn cháo, bây giờ ta lại đoạt lại hà bao cho ngươi!"

Nhìn thấy kinh ngạc trên mặt thiếu niên này, Nhạc Đồng Đồng môi mọng nhất câu, nhếch miệng cười nói.

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, thiếu niên lập tức mở miệng cười nói.

"Không phải sao! ? Lần này thực sự phi thường cảm ơn ngươi, nếu không phải ngươi, hà bao của ta nhất định sẽ bị đoạt đi rồi!"

Nhìn bộ dạng thiếu niên lo lắng như vậy, Nhạc Đồng Đồng lập tức đem hà bao trên tay đưa tới, hơn nữa mở miệng nói.

"Nha, vật quý nguyên chủ, nhanh xem một chút nhìn nhìn đồ vật bên trong hà bao có còn hay không! ?"

"Àn."

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, thiếu niên cấp tốc tiếp nhận hà bao Nhạc Đồng Đồng đưa tới, lập tức mở ra ngay trước mặt Nhạc Đồng Đồng.

Khi thấy ở trong hà bao chỉ là một lá bùa bình an nho nhỏ, Nhạc Đồng Đồng không khỏi sùng sốt, trong mắt xẹt qua mấy phần kinh ngạc.

Cơ hồ là không hề nghĩ ngợi, liền mở miệng nói.

"Thì ra trong hà bao chỉ có lá bùa bình an này!"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, thiếu niên biết Nhạc Đồng Đồng kinh ngạc, lập tức liền khẳng định gật gật đầu, mở miệng nói.

"Lá bùa bình an này trong mắt người khác không có gì đáng giá, chỉ là, lá bùa này là mẫu thân đã qua đời cầu cho ta khi ta vừa sinh ra, mẫu thân muốn ta bình bình an an lớn lên, cho nên, lá bùa này đối với ta mà nói vô cùng quan trọng!"

Thiếu niên mở miệng nhẹ nhàng nói, có lẽ là nghĩ tới điều gì, trên mặt mang theo vài phần đau thương.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy lập tức hiểu được.

Dù sao, bọn họ cũng là đồng bệnh tương liên!

Thiếu niên này mẫu thân mất sớm, mà phụ mẫu nàng lại ở thế kỷ hai mươi mốt, sợ rằng kiếp này cũng không cách nào gặp lại.

Suy nghĩ một chút, trong lòng Nhạc Đồng Đồng cũng không khỏi nảy lên mấy phần buồn bã đau thương.

"Cảm xúc của ngươi, ta hiểu! Vậy ngươi sau này nhất định phải hảo hảo cất giữ lá bùa này, đừng để bị người cướp đi lần nữa!"

"Uh, cảm ơn..."

Thiếu niên nghe nói, lập tức mở miệng nói cảm ơn.

Nhưng mà, còn không đợi thiếu niên nói thêm cái gì, sau một khắc, liền thấy đôi mắt của thiếu niên mở lớn, vẻ mặt kinh sợ nhìn về phía sau Nhạc Đồng Đồng.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, trên mặt đầu tiên là sững sốt, lập tức liền cấp tốc xoay người, hướng phía phía sau nàng nhìn lại.

Chỉ thấy, đại hán nguyên bản bị nàng ngáng chân té lăn trên đất, lúc này tay cầm chùy thủ sắc bén, hướng phía bọn họ bên này vọt tới.

Khuôn mặt vốn xấu xí, bởi vì sát khí càng trở nên dữ tợn làm cho người ta sợ hãi!

Nghĩ đến người này bị Nhạc Đồng Đồng ngáng chân, cộng thêm nỗ lực lâu như vậy, cướp tới chỉ là một cái bùa bình an không đáng giá, trong lòng giận dữ, liền nổi lên sát tâm!

Thấy vậy, trong lòng Nhạc Đồng Đồng hoảng hốt, lập tức thấy đại hán kia giờ chùy thủ hướng phía mình đâm tới.

Thân thể lập tức chột lóe, tránh thoát khỏi công kích của đại hán.

Chỉ là, đại hán kia thấy một đao không làm được gì, không ngừng cố gắng, lần này hán giờ đao hướng tới bạch y thiếu niên còn đang ngây ngốc ở nơi đó.

Nghĩ đến thiếu niên là bị hành động của đại hán dọa sợ, trong lúc nhất thời quên mất phản ứng.

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng không hề nghĩ ngợi, thân thủ lôi kéo thiếu niên kia qua bên mình, hiểm hiểm né tránh thế công sắc bén của đại hán.

Sau một khắc chân dài duỗi ra liền hướng phía đại hán hung hăng đá vào.

Nguyên bản, Nhạc Đồng Đồng là tính toán đem đại hán đá bay.

Bất đắc dĩ, thân thể mình lớn lên không cao, đại hán này lớn lên trâu cao mã đại, cho nên, Nhạc Đồng Đồng một cước này cư nhiên đá trúng phía dưới của đại hán...

Theo 'A' một tiếng, tiếng vang thê thảm như giết lợn, âm lượng to lớn, vang lên tận trời.

Bốn phía mọi người sợ đến kinh hồn táng đảm.

Ánh mắt nhìn về phía đại hán đang hai tay bụng khổ, té trên mặt đất kịch liệt lăn, đều cảm giác sâu sắc đồng tình.

Dù sao mọi người đều rõ như ban ngày, thiếu niên một cước kia đá không nhẹ.

Nhìn bộ dáng đại hán lúc này lăn đầy đất, miệng sùi bọt mép, chắc hẳn sau này đại hán cũng không khác thái giám trong cung.

...

Ngược lại với vẻ đồng tình của mọi người, đối với một màn trước mắt, Nhạc Đồng Đồng chính mình lại bị dọa ngã.

Bởi vì nàng căn bản không ngờ một cước của mình uy lực lớn như vậy.

Chỉ là vừa rồi tình huống nguy cấp, nàng cũng chỉ xuất phát từ tự vệ.

Chỉ là, nàng cũng không nghĩ ra, một cước của mình lại đá trúng chỗ đó của đại hán.

Bây giờ nhìn đại hán vẻ mặt thống khổ, miệng sùi bọt mép, trong lòng không khỏi cả kinh.

Trái lại thiếu niên đứng ở bên cạnh nàng thấy vậy lập tức mở miệng nói.

"Thật là tự làm bậy, không thể sống! Người nọ là đáng đời! Công tử ngươi một cước này đá vô cùng tốt!"

Bạn đang đọc truyện *Manh Hạng Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124: Hoàng Thượng thích nam nhân

"... ! ?"

Nghe thấy thiếu niên đối với một cước này tán thưởng không dứt, Nhạc Đồng Đồng chỉ đưa tay sờ sờ mũi, cũng không biết có nên tiếp thu tán thưởng của nàng hay không.

Bây giờ nhìn đại hán té trên mặt đất này, kỳ thực thật đáng thương .

Không ngờ hao hết tâm tư đi cướp lại cướp được một lá bùa không đáng giá.

Bây giờ còn bị một cước của nàng đá đoạn tử tuyệt tôn .

Chỉ là, suy nghĩ một chút đại hán này cũng là đáng đời, ai kêu hắn cướp không được lại nổi lên sát tâm.

Nếu không phải hắn xuất thủ trước nàng cũng sẽ không ra chân.

Nàng không ra chân, hắn cũng sẽ không đoạn tử tuyệt tôn .

Nghĩ đến, trên thế giới này, thật đúng là có nhân mới có quả !

Ngay lúc Nhạc Đồng Đồng đang suy nghĩ liền nhìn thấy quan binh đang đẩy đoàn người ra, hướng phía bọn họ bên này đi tới .

"Mới vừa rồi là ai báo quan nói có người cướp đồ! ?"

"Quan sai đại nhân, chính là người này vừa rồi trộm đồ!"

Nhìn thấy bộ khoái đến đây, một nam tử trong đám người vừa chỉ đại hán đang nằm lăn trên mặt đất, vừa mở miệng nói.

Bộ khoái kia nhìn thấy đại hán đang không ngừng lăn trên mặt đất, hơn nữa miệng sùi bọt mép, một người trong đó như là nhận ra đại hán kia, lập tức mở miệng nói.

"A, này không phải lão cừ sao! ? Lão cừ, lá gan ngươi rất lớn, hay là ăn cơm tù quen rồi, vừa mới thả ra lại muốn đi vào ! ?"

Một bộ khoái trong đó nói xong lời này, thấy lão cừ vẫn không ngừng lăn trên mặt đất .

Thấy vậy, trên mặt sùng sốt, liền đối với nam tử đến báo án hỏi.

"Hắn là thế nào! ?"

Nam tử nghe nói, lập tức đem toàn bộ chuyện vừa phát sinh nói ra.

Nghe vậy, ánh mắt mấy bộ khoái kia nhìn về phía Nhạc Đồng Đồng càng mang theo vài phần tán thưởng, và về đồng tình đối với lão cừ .

"Không ngờ tiểu huynh đệ này thân thủ tốt như vậy!"

"Ngạch, quá khen, chỉ là trùng hợp mà thôi..."

Đối với bộ khoái tán thưởng, Nhạc Đồng Đồng chỉ nhàn nhạt nói.

Lại cùng bộ khoái nói mấy câu, Nhạc Đồng Đồng thấy sắc trời không còn sớm, liền tính toán trở lại Phụng Lai lâu tìm Thúy Nha.

Cũng không biết ra ngoài lâu như vậy, Thúy Nha ở Phụng Lai lâu có phải đang rất lo lắng chờ nàng hay không! ?

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng liền đối với bộ khoái kia nói có việc ly khai.

Bộ khoái kia thấy vấn đề đã hỏi xong liền gật đầu.

Nhưng mà, lúc này, thiếu niên đứng ở bên cạnh Nhạc Đồng Đồng nhìn thấy Nhạc Đồng Đồng phải ly khai, lập tức mở miệng nói.

"Ta cùng với công tử hôm nay gặp nhau cũng coi như có duyên, không biết có thể biết đại danh của công tử! ? Nga, ta tự trước giới thiệu một chút, ta kêu Bình An!"

Thiếu niên mở miệng, ánh mắt nhìn về phía Nhạc Đồng Đồng càng lấp lánh .

Nhạc Đồng Đồng nghe nói, khoe miệng nhất câu, không khỏi mở miệng cười nói.

"Ta kêu Nhạc Đồng Đồng! Bình An, rất vui có thể nhận thức ngươi, chỉ tiếc ta hiện tại có việc phải đi, nếu không, thật đúng là muốn cùng ngươi sáng khoái uống mấy chén!"

"Thật! ?"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, hai mắt Bình An lập tức sáng ngời, dường như trong nháy mắt châm lên một ngọn nến, vui sướng trong con ngươi không chút nào che giấu.

"Ta cùng Nhạc Đồng Đồng huynh đệ thật đúng là vừa gặp đã thân, có lẽ, sau này chúng ta còn gặp lại!"

"Ha ha, hữu duyên ắt tương kiến! Được rồi, ta đi trước, sau này còn gặp lại!"

Nói xong lời này, Nhạc Đồng Đồng liền hướng Bình An phát phát tay, lập tức xoay người hướng phía Phương Lai lâu bên kia bước đi.

Rất nhanh, bóng dáng Nhạc Đồng Đồng liền biến mất trong biển người mờ mịt.

Nhưng mà ánh mắt Bình An thủy chung chưa từng thu hồi.

Nhìn bóng dáng như ngọc kia biến mất trong biển người, Bình An không khỏi thì thào tự nói.

"Nhạc Đồng, ngươi rốt cuộc là người nào! ?"

Không ngờ vừa đến Thương Minh quốc liền gặp được một nam tử tuấn mỹ như ngọc hăng hái làm việc nghĩa như vậy.

Trước đây nàng cảm thấy ca ca là nam tử tuấn mỹ nhất trên đời này, không ngờ hôm nay nàng lại gặp một người có thể so sánh cùng ca ca!

Thiếu niên này cùng ca ca tuấn mỹ khác nhau. Lại đều chói mắt, làm cho người ta vừa thấy khó quên!

Nghĩ tới đây, trong lòng Bình An không khỏi nảy lên một tia khác thường.

Cũng có một loại dự cảm mãnh liệt, bọn họ sau này sẽ còn gặp lại!

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên, mấy nam tử đeo bội kiếm bên hông vội vã hướng phía Bình An bên này chạy tới.

Nhìn thấy Bình An bình yên vô sự đứng ở nơi đó, trên mặt chúng nam tử đều là nhả ra khí.

Lập tức đồng thời cúi đầu liếm máu, đối Bình An mở miệng, một mực cung kính nói.

"Bình An công chúa, thuộc hạ cứu giá chậm trễ, thỉnh Bình An công chúa thứ tội!"

Nghe thấy lời chúng nam tử, Bình An chân mày mang theo vài phần anh khí lập tức nhả lại, trong con ngươi xẹt qua một tia không vui, lạnh giọng nói.

"Ta không phải đã nói, bên ngoài không được gọi ta công chúa sao! ?"

Nghe thấy Bình An lời này, chúng nam tử nhao nhao gật đầu.

"Dạ!"

"Được rồi, ta mệt mỏi, trở về đi!"

...

"Thái hậu nương nương, nô tài hôm nay nghe thấy các cung nhân khác nói, Lăng Ngọc quốc công chúa muốn đến hoàng cung Thương Minh quốc chúng ta ở một vài ngày!"

Tiểu Quế Tử giống như thường ngày, đem tin tức vừa nghe được nói cho Nhạc Đồng Đồng nghe.

Nhạc Đồng Đồng đang ngồi ở trước bàn trang điểm, tùy ý để Thúy Nha trang điểm cho mình, vừa nghe đến lời của Tiểu Quế Tử, chân mày không khỏi giãn ra, lập tức cảm thấy hứng thú.

"Nga, Lăng Ngọc quốc công chúa! ? Lăng Ngọc quốc công chúa này đang yên lành, tại sao lại tới Thương Minh quốc chúng ta, còn muốn ở hoàng cung mấy ngày! ?"

Đi tới nơi này một thời gian dài, cho nên Nhạc Đồng Đồng đối với cái triều đại này biết cũng không nhiều.

Trong ngày thường thích cho người nói một ít tin tức bất quá các loại bên ngoài cho nàng.

Tiểu Quế Từ nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, lập tức đem những chuyện mình biết từ đầu chí cuối nói ra.

Nguyên lai Lăng Ngọc quốc cùng Thương Minh quốc có mối tương giao rất tốt, Lăng Ngọc quốc là một đại quốc tài vật phong phú, cùng Thương Minh quốc hữu hảo.

Nghe nói hoàng đế lúc trước sáng lập Lăng Ngọc quốc và Thương Minh quốc chính là hảo huynh đệ ra sống vào chết, ở bọn họ phân biệt sáng lập hai nước, vì hai nước các đời giao hảo đã lập ra ước định.

Sẽ chọn ra một vị hoàng tử công chúa để hòa thân, củng cố quan hệ hữu hảo hai nước.

Khi nghe đến đó, trên mặt Nhạc Đồng Đồng hơi sững sờ, mở miệng hỏi.

"Hòa thân! ? Vậy lần này Lăng Ngọc quốc công chúa tới nơi này cũng là vì chuyện hòa thân sao! ? Vậy ngươi có biết, muốn cùng Lăng Ngọc quốc công chúa hòa thân là người nào không! ?"

Nếu thật như Tiểu Quế Từ nói, trong mỗi một hoàng tử công chúa đều phải chọn một người hòa thân, như vậy, không biết lần này kết thân cùng công chúa rốt cuộc là người nào.

Căn cứ vào hiểu biết của nàng, sau khi Dạ Quân Minh đăng cơ, những hoàng tử trước từng tranh đoạt hoàng vị, không phải chết chính là bị giam cầm.

Như vậy hiện tại, chỉ còn lại có hai huynh đệ Dạ Quân Minh và Dạ Quân Lăng.

Cũng không biết vị công chúa này phải gả cho Dạ Quân Minh, hay là Dạ Quân Lăng.

Nhạc Đồng Đồng đang hiếu kỳ, Tiểu Quế Từ nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, lại nhú chặt chân mày, vẻ mặt không biết, mở miệng nói.

"Này, nô tài cũng không biết. Bất quá nô tài phỏng đoán, Hoàng Thượng bây giờ mới hơn hai mươi tuổi, hậu cung một phi tần cũng không có, có lẽ là Hoàng Thượng nạp vị công chúa này làm phi cũng nói không chừng!"

Nghe thấy Tiểu Quế Từ lời này, Thúy Nha bên cạnh không khỏi xen vào nói.

"Có lẽ sẽ là Thất vương gia cũng nói không chừng đâu!"

Nghe thấy Thúy Nha lời này, Nhạc Đồng Đồng không khỏi nhíu nhíu chân mày, mở miệng hỏi.

"Nga, vì sao nói như vậy! ?"

"Ngạch, này nô tỳ chỉ là phỏng đoán mà thôi..."

Nói đến đây, trên mặt Thúy Nha không khỏi mang theo vài phần hoảng loạn.

Tựa như đang che giấu chuyện gì không dám nói.

Nhạc Đồng Đồng nghe nói, trái lại cảm thấy hiếu kỳ.

Thấy Thúy Nha có chỗ cố kỵ, liền vung tay bảo Tiểu Quế Từ lui ra, lập tức mở miệng hỏi.

"Được rồi, bây giờ chỉ có hai người chúng ta, ngươi còn biết chuyện gì, mau nói cho Ai gia đi!"

Bất quá chi tâm người người đều có, bộ dạng Thúy Nha lúc này muốn nói lại thôi, càng làm Nhạc Đồng Đồng hiếu kỳ.

Thúy Nha nghe vậy, thấy Nhạc Đồng Đồng một bộ phải hỏi đến cùng, không khỏi âm thầm cắn cắn môi, vẻ mặt ảo não.

Nàng không nên lắm miệng a...

Thấy Thúy Nha bộ dáng nhíu mày khổ não, Nhạc Đồng Đồng càng hiếu kỳ.

"Nói mau! Ai gia thứ cho ngươi vô tội, ngươi có thể nói rồi đi! ?"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, Thúy Nha đầu tiên là do dự một chút, cuối cùng, mới mở miệng nói.

"Này, nô tỳ cũng là nghe những người khác nói! Trong cung không ít người thường ngày rảnh rỗi đều nghị luận. Hoàng Thượng năm nay đã hơn hai mươi tuổi, nam tử khác ở cái tuổi này, người nào không phải thê thiếp thành đàn! ? Chớ nói chi là Hoàng Thượng, hậu cung mỹ nữ vô số! Chỉ có đương kim Hoàng Thượng chúng ta đến nay hậu cung trống rỗng, hơn nữa, ở trong cung hầu hạ hẳn không phải thái giám chính là thị vệ, cho nên, cung nhân phía dưới đều đang nghị luận, nói, nói..."

"Những người khác nói cái gì ! ?"

Thấy Thúy Nha nói đến đây lại đột nhiên dừng lại, một bộ không dám nói, Nhạc Đồng Đồng không khỏi mở miệng giục.

Thúy Nha nghe nói, cuối cùng mân chặt môi, lấy hết dũng khí, mở miệng nói.

"Bọn họ đều nói, Hoàng Thượng thích nam tử!"

"Phốc..."

Nghe thấy Thúy Nha lời này, Nhạc Đồng Đồng lập tức liền phun nước.

Thích nam tử! ? Đây... Không phải đoạn tụ sao! ?

Nhạc Đồng Đồng trong lòng chấn động.

Chỉ là lại ngẫm nghĩ một chút, tính tình Dạ Quân Minh trầm mặc ít lời, cùng hắn ở chung tới nay, thật đúng là không có phát hiện ở bên cạnh hắn có nữ tử xuất hiện.

Cũng chưa từng nghe nói hắn sủng ái người nào.

Cho dù gặp hắn ngoài cung, hắn vẫn đều cùng Sở Quy Trần và Dạ Quân Lăng cùng một chỗ.

Chẳng lẽ là đúng như Thúy Nha nói, Dạ Quân Minh thích nam tử! ?

Nếu thật sự là như thế, như vậy Dạ Quân Minh rốt cuộc thích người nào! ?

Trong lòng hiếu kỳ, Nhạc Đồng Đồng nhịn không được mở miệng hỏi.

"Vậy những người khác còn nói cái gì, tỷ như, Hoàng Thượng thích nam tử nào các loại ! ?"

"Đây..."

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, Thúy Nha đôi mi thanh tú nhíu chặt, vẻ mặt khó xử.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, không khỏi không kiên nhẫn nói.

"Ôi, người ngay cả lời không nên nói cũng đã nói, còn sợ một chút như vậy sao! ?"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, Thúy Nha cảm thấy có lý, thế là cũng không giấu giếm nữa, mở miệng nói.

"Nô tỳ có nghe những người khác nói, Hoàng Thượng đối với Sở thừa tướng rất là bất đồng!"

Mặc dù không ỏi trắng ra, chỉ là ý tứ đã rất rõ ràng.

Nghe vậy, Nhạc Đồng Đồng đôi mắt đẹp lập tức mở lớn, chu cái miệng nhỏ, vẻ mặt kinh ngạc.

Sở Quy Trần là người Dạ Quân Minh thích ! ?

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125

Nguồn nhảy chương mời các bạn xem chương tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Trúng độc

Nghe tới đây, Nhạc Đồng Đồng cũng không cùng Dạ Quân Lăng bực bội , chỉ là môi đỏ mọng một mẩn, mở miệng nói.

"Lần này Ai gia liền tha thứ ngươi! Thế nhưng, lần sau không được viện lý lẽ này nữa!"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, biết nàng không còn giận mình , Dạ Quân Lăng lập tức cười từ trên mặt đất nhảy lên.

Bộ dạng kia như là một tiểu hài tử vui vẻ vô lo, rất là đáng yêu!

"Mẫu hậu, nhi thần đáp ứng ngươi, lần sau không viện lý lẽ này nữa!"

Cẩn thận từng li từng tí lấy vòng tay vân thạch bên trong hộp giấu ra, Dạ Quân Lăng liền mở miệng nói.

"Mẫu hậu, đề nhi thần mang cho người!"

Nghe thấy Dạ Quân Lăng lời này, Nhạc Đồng Đồng không quản cái khác.

Hơn nữa, nàng cũng thực sự thích vòng tay vân thạch này, lập tức gật gật đầu mở miệng nói.

"Được!"

Nói xong lời này đưa cánh tay nhỏ bé tuyết trắng cho Dạ Quân Lăng.

Dạ Quân Lăng thấy vậy, trong lòng vui vẻ, lập tức cẩn thận từng li từng tí cầm vòng tay vân thạch mang lên cho Nhạc Đồng Đồng.

Khi vòng tay vân thạch kia đeo vào tay Nhạc Đồng Đồng, Dạ Quân Lăng càng kinh diễm không ngớt.

Chỉ cảm thấy cô gái trước mắt này không chỉ bộ dạng đẹp, ngay cả cánh tay nhỏ bé cũng đẹp không gì sánh nổi.

Da dẻ nõn nà, vô cùng mịn màng.

Mười ngón hành hành, thon thon dài.

Ngay cả móng tay cũng đều được cắt sửa thật chỉnh tề, nhìn làm cho người ta muốn cầm thật chặt, vĩnh không buông tay.

Trong lòng đang nghĩ ngợi, tâm Dạ Quân Lăng dường như bị người quăng vào một hòn đá nhỏ, khơi dậy tầng tầng rung động...

Nhạc Đồng Đồng không biết tâm tư của Dạ Quân Lăng.

Lúc này, nàng chỉ không ngừng thưởng thức vòng tay vân thạch trên cổ tay.

Không biết, vòng tay vân thạch này ở trên cổ tay nàng sẽ tỏa ra ánh sáng màu gì! ?

Trong lòng chờ mong, chỉ thấy, vòng tay vân thạch kia ở trên cổ tay nàng bắt đầu dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được, chậm rãi biến hóa màu sắc .

Thấy vậy, bốn phía mọi người đều mở to hai mắt, không dám bỏ lỡ một mẩn hiếm lạ này.

Nhạc Đồng Đồng tự nhiên không ngoại lệ!

Chỉ thấy, vòng tay vân thạch này dần dần từ màu vàng sáng chuyển thành thanh sắc.

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng trong lòng nghi hoặc.

A, chẳng lẽ là nàng bị cảm! ?

Vì sao vòng tay lại trở thành thanh sắc! ? Chỉ là, nàng không cảm thấy thân thể không ổn nha! ?

Trong lòng còn đang nghi hoặc, Dạ Quân Lăng bên cạnh thấy vậy, tuần mảy lập tức nhả lại, liền tính toán nói gì đó.

Nhưng mà, sau một khắc liền thấy vòng tay kia thành lục sắc!

Thấy vậy, Dạ Quân Lăng lập tức nhin không được kinh hô nói.

"Người tới, thỉnh ngự y, các ngươi là thế nào hầu hạ mẫu hậu ! ? Mẫu hậu phát sốt , các ngươi cũng không biết! Cẩn thận đầu của các ngươi!"

Dạ Quân Lăng nhú mày hô to, trên mặt đều là vẻ giận dữ!

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, trong lòng lại nảy lên một cổ nghị hoặc bất an.

Bởi vì thân thể là của nàng, rốt cuộc có sinh bệnh hay không, chẳng lẽ nàng còn không rõ sao! ?

Thế nhưng, từ khi nàng rời giường đến bây giờ, đều cảm thấy thân thể khỏe mạnh, vì sao hiện tại vòng tay lại biến thành...

"A! ?"

Nhạc Đồng Đồng còn chưa kịp suy nghĩ, đột nhiên, Thúy Nha đứng ở một bên như là nhìn thấy cái gì, hạnh mâu mở lớn, vẻ mặt kinh hãi.

Một tay chỉ hướng vòng tay vân thạch trên tay Nhạc Đồng Đồng kinh hô.

"Nha! Thái hậu nương nương, vòng tay kia... Thành màu đen!"

"Cái gì! ?"

Nghe thấy Thúy Nha lời này, Nhạc Đồng Đồng lập tức quay đầu nhìn lại.

Khi thấy vòng tay vân thạch đeo trên cổ tay mình cứ nhiên biến thành màu đen, đôi mắt đẹp lập tức mở lớn.

Trời ạ!

Vì sao lại như vậy! ?

Nàng... Là trúng độc! ?

Nhìn vòng tay mang nơi cổ tay, từ màu sắc minh hoàng đến bây giờ đen như mực, Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy không dám tin, kinh hồn táng đảm.

Dạ Quân Lăng đứng ở một bên thấy vậy, trên mặt đầu tiên là sùng sốt, sau một khắc lập tức lo lắng hô to.

"Người tới! Nhanh truyền ngự y! Nhanh!"

Cung nhân hầu hạ bên cạnh nghe vậy, lập tức vội vàng hướng phía bên ngoài chạy đi.

Lúc này, Dạ Quân Lăng vẻ mặt lo lắng bất an như kiến bò chảo nóng, vây quanh Nhạc Đồng Đồng không ngừng lo lắng nói.

"Mẫu hậu, nhi thần đã cho người thỉnh ngự y, mẫu hậu người đừng lo lắng, người nhất định không có việc gì!"

Dạ Quân Lăng mở miệng không ngừng nói lời an ủi, chỉ là nhìn thần sắc hần vội vã, lo lắng bất an, Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy người lo lắng nhất khẩn trương nhất ở đây là hần chứ không phải là mình.

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng phục hồi tinh thần lại, chỉ cảm thấy cảm động không ngớt.

Không ngờ Dạ Quân Lăng này lại quan tâm mình như vậy, sao không làm cho nàng cảm động đâu! ?

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng lập tức câu môi cười.

Mặc dù, bởi vì vừa khiếp sợ, nụ cười kia mang theo một tia tái nhợt.

"Người không cần lo lắng, Ai gia không có việc gì."

"Sao có thể không có việc gì! ? Vòng tay vân thạch này cũng đã biến thành màu đen, mẫu hậu người trúng độc, biết không! ? Rốt cuộc là người nào to gan như vậy, cứ nhiên dám hạ độc Thái hậu!"

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 127

Dạ Quân Lăng nhú mày nói, vẻ mặt tức giận lại lo lắng.

Đối với Dạ Quân Lăng lời này, Nhạc Đồng Đồng cũng nhẹ nhàng nhún vai.

Đúng vậy!

Vừa rồi quá mức lo lắng cho nên cũng không nghĩ nhiều.

Rốt cuộc là ai to gan như vậy, dám hạ độc nàng! ?

Nếu không phải hôm nay có vòng tay vân thạch này, sợ rằng nàng chết cũng không biết chuyện mình bị trúng độc đi! ?

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng liền lập tức cảm thấy bất an.

Trước đây lúc xem truyền hình, trong cung lục đục với nhau, lúc đó nàng xem thật kích thích.

Không ngờ, đến khi mình thành một thành viên trong hậu cung đó, cũng không phải chuyện đùa như vậy .

Cũng không biết, trên người mình trúng là độc gì, sẽ chết sao! ?

Chết, mặc dù nàng đã từng chết một lần, bất quá, nàng cũng vẫn sợ chết a!

Dù sao, nàng vẫn là một người rất sợ chết !

Chỉ là bất kể nàng có cố gắng nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra rốt cuộc là người nào hạ độc nàng.

Dù sao, người Thái hậu trước kia hại đếm không hết, cung nữ, phi tần vô số.

Cung nữ ám sát lần trước kia chính là một ví dụ.

Có lẽ, lần này hạ độc nàng là phi tần hoặc là cung nữ trước đây bị Thái hậu hãm hại, nhiều như vậy, thật giống như mò kim đáy bể, muốn tra cũng tra không được!

Suy nghĩ một chút, Nhạc Đồng Đồng khóc không ra nước mắt.

Không ngờ, chuyện nàng lo lắng nhất vẫn xảy ra.

Nàng vô tội biết bao.

Mặc dù chết đi được xuyên đến nơi này, trùng sinh .

Vì sao mà lại làm cho nàng xuyên vào thân thể một nữ nhân hung ác vô tình mà người người đều muốn nhổ nước bọt này! ?

Suy nghĩ một chút, Nhạc Đồng Đồng cảm thấy vô cùng bi ai.

Dạ Quân Lăng đứng ở trước mặt Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, trong lòng không khỏi hung hăng nhéo lại.

Nếu đổi lại là trước đây, biết được nữ nhân này trúng độc, hẳn nhất định sẽ đặc ý cường tiếu, hưng phấn không thôi, hận không thể nữ nhân này chết sớm một chút.

Chỉ là hiện tại, nhìn người con gái trước mắt này lo lắng, giữa trán đầy ưu sầu bất an, bộ dạng tiều tụy đáng yêu kia làm cho người ta hận không thể đặt ở lòng bàn tay hào hào thương tiếc bảo vệ, không để nàng chịu bất cứ thương tổn gì...

Trong lòng suy nghĩ, Dạ Quân Lăng cũng không nghĩ nhiều cái khác, thân thể liền theo bản năng làm ra hành động.

Đứng lên, hai tay mở ra, sau đó đem Nhạc Đồng Đồng ôm vào trong lòng...

Đối với hành động của Dạ Quân Lăng, Thúy Nha đứng ở một bên lại nhìn không được mở to tròn mắt, trong con ngươi đều là kinh ngạc.

Dù sao thân phận của hai người bây giờ làm ra hành động như vậy, có phần có chút kinh thế hãi tục...

Nhạc Đồng Đồng bị Dạ Quân Lăng ôm, trên mặt đầu tiên là sùng sốt, cũng không có suy nghĩ nhiều cái khác.

Dù sao hiện tại, trong lòng nàng xác thực sợ hãi bất an.

Lúc này nàng thật giống như đang đứng ở trên một con thuyền nhỏ trôi trên biển rộng mênh mông, tùy thời sóng biển sẽ nhào tới, chính mình sẽ táng thân trong biển .

Lo nghĩ, bất an, sợ hãi không ngừng hiện lên trong lòng nàng.

Hiện tại, nàng xác thực cần một cái ôm ấm áp, làm cho nàng không còn sợ hãi, không còn do dự...

Trong lòng suy nghĩ, Nhạc Đồng Đồng không khỏi chậm rãi nhắm nghiền hai mắt, yên tĩnh cảm thụ ấm áp Dạ Quân Lăng mang đến cho nàng.

Thân thể Dạ Quân Lăng ấm áp như vậy, chớp mắt nghĩ thấy là một loại hà hương nhàn nhạt, phi thường dễ ngủ.

Hơn nữa, ngửi hương vị bạc hà nhàn nhạt này, Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy, tâm nguyên bản đang loạn dần dần bình tĩnh lại.

Nghĩ đến, mặc kệ là ở chỗ nào, chỉ cần gặp nguy hiểm bất an, một cái ôm ấm áp vẫn có thể làm cho lòng người an tĩnh.

Bởi vì, Nhạc Đồng Đồng biết, trên thế giới này vẫn có người quan tâm nàng, nàng không phải một mình...

Ngược lại với suy nghĩ của Nhạc Đồng Đồng, Dạ Quân Lăng ôm thật chặt cô gái trong ngực.

Chỉ cảm thấy, nữ tử hiện tại có bao nhiêu sợ hãi, bất lực, điềm đậm đáng yêu, thực sự làm đau lòng người.

Thời điểm vừa mới ôm nữ tử, hần rõ ràng cảm giác được thân thể đơn bạc của nữ tử run nhẹ nhẹ.

Biết nàng đang sợ, Dạ Quân Lăng đau lòng không ngớt, hận không thể người trúng độc kia là hần!

Cho nên, hần ôm chặt hơn.

Trong lúc Dạ Quân Lăng đau lòng, ở trong lòng hần có một ngọn lửa giận vô hình đang không ngừng bốc lên.

Rốt cuộc là ai là gan lớn như vậy, cư nhiên dám hạ độc nàng! ?

Nếu bị hần bắt được, hần khẳng định sẽ chặt người nọ thành tám khúc, sống không bằng chết!

Ngay lúc Dạ Quân Lăng giận nghiêng răng nghiêng lợi, đột nhiên, một đạo thanh âm băng lãnh mang theo uy nghiêm từ phía sau bọn họ phút chốc vang lên

"Các người, rốt cuộc đang làm cái gì! ?"

Thanh âm vô cùng băng lãnh, như gió lạnh trời đông giá rét thẳng chập thối qua, làm cho người ta đông lạnh cơ hồ máu cũng đều ngưng kết lại.

Nghe thấy thanh âm lạnh như băng này, Nhạc Đồng Đồng trong lòng không khỏi hung hăng 'Lộp bộp' một tiếng.

Bởi vì, thanh âm này quen thuộc như vậy, giống như là...

Trong lòng suy nghĩ, Nhạc Đồng Đồng lập tức mở mắt ra, hướng phía phát ra thanh âm nhìn lại.

Thời điểm nhìn thấy đạo bóng dáng màu vàng sáng chói biết lúc nào xuất hiện ở cửa, trong lòng chợt cảm thấy không ổn!

Lúc này đang là sáng sớm.

Ngày xuân buổi sáng, ánh nắng tươi đẹp.

Ánh mặt trời ấm áp xuyên qua tầng mây, nhu hòa chiếu lên mọi vật, sức sống bừng bừng.

Nhưng mà, đạo bóng dáng màu vàng sáng chói đứng ở ngoài cửa kia, dù cho cả người đắm chìm trong kim quang, lại làm cho người ta cảm thấy lạnh thấu xương.

Ở trên người hần dường như tản ra một loại hàn khí băng lãnh, hoàn toàn đánh lui ánh mặt trời ấm áp kia.

Nam tử này, giống như là một tòa băng sơn vạn năm không thay đổi, có thể đem toàn bộ thế giới đông cứng lại.

Đôi mắt hẹp dài sắc bén hơi nheo lại, ánh mắt nhìn về phía nàng như một trường kiếm vô cùng sắc bén, hàn mang văng khắp nơi, tựa như muốn đem nàng băm thây vạn đoạn ...

"Ngạch..."Nghĩ đến đây, Nhạc Đồng Đồng không khỏi hung hăng rung mình một cái.

Chỉ cảm thấy một cỗ hàn khí đang từ lòng bàn chân một tắc một tắc lan lên đầu.

Ánh mắt nam tử này quá đáng sợ...

Dạ Quân Lăng đang ôm Nhạc Đồng Đồng lại hoàn toàn không biết tình huống hiện tại.

Lúc này, nghe thấy động tĩnh phía sau, Dạ Quân Lăng chậm rãi quay đầu nhìn lại.

Khi thấy Dạ Quân Minh đứng ở ngoài cửa, Dạ Quân Lăng lập tức sững sốt, trong con ngươi hiện lên vẻ kinh ngạc, liền hô nhỏ một tiếng.

"Hoàng huynh! ?

Hoàng huynh hấn tại sao lại ở chỗ này ! ?

Trước đây hấn không phải ghét nhất nơi này sao! ?

Trong lòng đang nghĩ ngợi, sau một khắc, Dạ Quân Lăng như là nghĩ đến cái gì đó, trên mặt lập tức 囧, liền tính toán buông hai tay đang ôm Nhạc Đồng Đồng ra.

Dù sao, Hoàng huynh ghét nhất hấn cùng nữ nhân này tiếp xúc, bây giờ nhìn đến hấn ôm nữ nhân này, trong lòng Hoàng huynh khẳng định phi thường tức giận.

Không chừng đối với nữ nhân này tức giận sâu hơn.

Sự tình lần trước đã làm cho nàng nhận hết ủy khuất, hấn không muốn lại khiến Hoàng huynh chỉ trích nàng..

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lành Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Mẫu hậu trúng độc

Ngay lúc Dạ Quân Lăng đang suy nghĩ, hấn lại cảm thấy cô gái trong ngực đột nhiên hung hăng run rẩy một cái.

Không biết nàng là đang sợ hay là cái gì, lại làm cho Dạ Quân Lăng cảm thấy thương tiếc sâu hơn.

Nguyên bản đang định buông ra tay, lập tức ôm chặt hơn .

Môi đỏ mở ra, không hề nghĩ ngợi liền mở miệng an ủi.

"Không có chuyện gì, ngươi không phải sợ!"

Dạ Quân Lăng mở miệng, trên mặt đều không che giấu được quan tâm và lo lắng.

Một màn này, rơi vào trong mắt Dạ Quân Minh đứng ở cửa, trong lòng kinh ngạc không ngớt.

Dù sao, tính cách đệ đệ này của hấn, hấn làm Hoàng huynh là rõ ràng nhất.

Từ nhỏ đến lớn, Dạ Quân Lăng chưa từng quan tâm lo lắng đối với nữ tử nào như vậy.

Thế nhưng bây giờ...

Nhìn thân đệ đệ duy nhất của mình, thân đệ đệ vẫn được hấn hào hào bảo vệ, cư nhiên ôm nữ tử rắn rết tâm địa ác độc kia, trong lòng Dạ Quân Minh thật giống như có một ngọn hỏa sơn, 'Bành' bạo phát.

Môi mông mở ra, thanh âm so với vừa rồi càng thêm băng lãnh, hơn nữa mang theo nồng đậm tức giận từ trong miệng Dạ Quân Minh phút chốc tràn ra

"Quân Lăng, còn không buông nàng ra! Chú ý thân phận của các ngươi!"

Dạ Quân Minh mở miệng, trong giọng nói mang theo nồng đậm cảnh cáo và uy nghiêm khí phách.

Dạ Quân Lăng nghe nói, thân thể không khỏi hung hăng run lên.

Bởi vì lấy hiểu biết của hấn đối với Hoàng huynh, biết Hoàng huynh bây giờ là sinh khí.

Nghĩ tới đây, Dạ Quân Lăng không khỏi nhú mày nói.

"Thế nhưng Hoàng huynh..."

Dạ Quân Lăng còn chưa nói hết liền bị Nhạc Đồng Đồng nhẹ nhàng đẩy ra.

"Quân Lãng, Ai gia không có việc gì." Nhạc Đồng Đồng mở miệng nói.

Dù sao hiện tại kẻ ngốc cũng biết, Dạ Quân Minh là sinh khí.

Dạ Quân Minh vẫn quan tâm nhất chính là đệ đệ này của hắn.

Cũng không chỉ một lần cảnh cáo nàng không được tiếp cận Dạ Quân Lãng.

Hiện tại, nhìn thấy đệ đệ mình ôm chính mình, hắn nhất định sẽ có hiểu lầm.

Trong lòng suy nghĩ, Nhạc Đồng Đồng đôi mắt đẹp đảo qua, lẳng lặng nhìn tuấn mỹ nam tử đứng ở cửa.

Chỉ thấy nam tử kia đang quắc mắt nhìn trừng trừng, môi mỏng mấp mí, còn có khí tức nghiêm nghị phát ra trên người, giống như là một núi băng có thể đông cứng mọi thứ xung quanh.

Nếu mùa hè có nam tử này bên cạnh, cho dù không có điều hòa cũng vẫn mát mẻ !

Nhạc Đồng Đồng trong lòng không khỏi bị ai nghĩ.

Ai..

Ngay lúc Nhạc Đồng Đồng trong lòng thờ dài một tiếng, một tiểu cung nữ đã mang theo Lý ngự y tuổi đã qua năm mươi đến đây.

Lý ngự y không biết tình huống vừa rồi, nhìn thấy Dạ Quân Minh đứng ở cửa, lập tức quỳ xuống dập đầu hành lễ.

"Hoàng thượng vạn tuế, Thái hậu nương nương thiên tuế, Thất vương gia thiên tuế!"

Nhìn thấy Lý ngự y đột nhiên xuất hiện, Dạ Quân Minh nguyên bản vẻ mặt vẻ giận dữ, phượng mâu không khỏi lóe ra, trầm giọng hỏi.

"Lý ngự y, ngươi vì sao tới đây!?"

"Hồi bẩm Hoàng thượng, tiểu cung nữ Mộng Nguyệt điện đến báo Thái hậu nương nương trúng độc, đặc mệnh thần đến đây vì Thái hậu nương nương chẩn trị..."

Lý ngự y nghe thấy lời Dạ Quân Minh liền đem chuyện một năm một mười nói ra.

Dạ Quân Minh nghe nói, khuôn mặt tuấn tú đầu tiên là sững sờ, lập tức, xoay chuyển ánh mắt, liền hướng phía Nhạc Đồng Đồng bọn họ bên kia nhìn lại.

Nhìn thấy ánh mắt Dạ Quân Minh mang theo nghi hoặc tìm tòi nghiên cứu, Dạ Quân Lãng vừa nghĩ đến chuyện vừa rồi mình ôm Nhạc Đồng Đồng, sợ Dạ Quân Minh sẽ hiểu lầm, lập tức mở miệng giải thích.

"Hoàng huynh! Mẫu hậu nàng trúng độc!"

"Trúng độc!?"

Thấy vẻ mặt Dạ Quân Lãng lo lắng, thần sắc Dạ Quân Minh nhàn nhạt.

Dạ Quân Lãng nghe vậy, lập tức nói tiếp.

"Đừng vậy! trên tay Mẫu hậu chính là vòng tay vân thạch chế tạo, vòng tay vân thạch này không chỉ có thể thay đổi theo nhiệt độ cơ thể, hơn nữa, hiện tại vòng tay vân thạch này hiện ra màu đen, chính là dấu hiệu trúng độc!"

Nói đến đây, Dạ Quân Lãng xoay chuyển ánh mắt, liền rơi vào trên người Lý ngự y, lo lắng nói.

"Lý ngự y, ngươi còn đứng đó làm gì! ? Còn không mau tới chẩn trị cho mẫu hậu! Nếu mẫu hậu xảy ra chuyện gì, Bốn vương nhất định không tha cho ngươi!"

Nghe thấy lời nói của Dạ Quân Lãng mang theo cảnh cáo uy hiếp, thân thể Lý ngự y lập tức run run, lập tức vội vã hướng phía Nhạc Đồng Đồng bên kia đi đến.

"Thái hậu nương nương, xin cho thần bắt mạch trước!"

"Ừ, vậy làm phiền Lý ngự y."

Nghe thấy Lý ngự y lời này, Nhạc Đồng Đồng gật gật đầu, lập tức liền vươn cánh tay nhỏ bé để Lý ngự y bắt mạch.

Lý ngự y đầu tiên là phủ lên trên cổ tay của Nhạc Đồng Đồng một khối lụa mỏng, sau đó mới xem mạch.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ đại diện lập tức trở nên lặng ngắt như tờ.

Ngược lại với Thúy Nha và Dạ Quân Lãng lo lắng, khăn trương không ngớt, Dạ Quân Minh đứng ở một bên chỉ trầm mặc không nói.

Chỉ là, đạo ánh mắt sắc bén kia lại từ thủy chung rơi vào trên người Nhạc Đồng Đồng.

Đối với ánh mắt sắc bén kia của Dạ Quân Minh, Nhạc Đồng Đồng không phải là không nhìn thấy.

Dù sao ánh mắt Dạ Quân Minh sắc bén như vậy, tựa như tia x quang muốn đem nàng trong trong ngoài ngoài nhìn thấu.

Hoặc có lẽ bây giờ Dạ Quân Minh là đang suy nghĩ, nàng là đang đùa xiếc gì, muốn quỵến rũ đệ đệ hấn cũng nói không chừng đâu!

Chỉ là, Nhạc Đồng Đồng cũng không đi để ý tới hấn.

Dù sao hiện tại, nàng lo lắng quan tâm nhất vẫn là thân thể của mình.

Rốt cuộc, nàng trúng độc gì ?

Sẽ chết sao ! ?

Trong lòng lo lắng, tìm Nhạc Đồng Đồng quả thực nhắc tới cô hòng.

Ánh mắt đầy khăn trương lo lắng kia chăm chú rơi vào trên người Lý ngự y đang bắt mạch cho nàng.

Thấy Lý ngự y bắt mạch một lúc lâu cũng chỉ nhăn mày, thật lâu không nói được lời nào, xác thực gấp chết người!

Dạ Quân Lãng là người không có kiên nhẫn nhất ở đây. Thấy Lý ngự y thật lâu không nói gì, rốt cuộc nhìn không được, mở miệng vội hỏi.

"Lý ngự y, người bắt mạch lâu như vậy, rốt cuộc có nhìn ra cái gì hay không! ? Mẫu hậu nàng rốt cuộc trúng độc gì! ? Nghiêm trọng sao! ?"

Đối với mấy câu hỏi liên tiếp của Dạ Quân Lãng, Lý ngự y nghe nói, chỉ là thu tay về, một tay chậm rãi vuốt chòm râu trắng bóng, mở miệng nói.

"Lạ thật, thực sự rất kì quái!"

Nghe thấy Lý ngự y lời này, trừ Dạ Quân Minh ra, tất cả những người khác tâm lập tức đề cao cao .

"Kỳ quái! ? Lý ngự y, người lời này rốt cuộc có ý gì! ? Chẳng lẽ là độc của Ai gia không người có thể trị! ?"

Nhạc Đồng Đồng nói xong lời này, cả người lập tức vô lực.

Dạ Quân Lãng thấy vậy, tuấn mày nhíu chặt, lập tức mở miệng nói.

"Mẫu hậu đừng lo lắng, nhi thần sẽ nghĩ tất cả các biện pháp, nhất định sẽ tìm được phương pháp giải độc cho mẫu hậu, mẫu hậu nhất định sẽ không có chuyện gì!"

Dạ Quân Lãng mở miệng nói, giọng điệu kiên định vô cùng.

Chỉ là, có trời mới biết tâm hấn hiện tại có bao nhiêu khăn trương, bao nhiêu đau, bao nhiêu lo lắng!

Vừa nghĩ tới người con gái trước mắt này trúng độc, mệnh không còn lâu, tim của hấn rất sợ hãi.

Hấn không muốn mất đi nữ tử này, không muốn!

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậ Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Không có trúng độc

Ngay lúc Dạ Quân Lãng trong lòng lo lắng, chỉ thấy Lý ngự y mở miệng nói.

"Hồi bẩm Thất vương gia, Thái hậu nàng... Không có trúng độc!"

Nghe thấy Lý ngự y lời này, trên mặt mọi người ở đây đều là sùng sốt.

"Lý ngự y, người có bắt nhầm mạch hay không! ? Mẫu hậu nàng rõ ràng là trúng độc, người xem, trên tay mẫu hậu chính là làm bằng vân thạch, vân thạch này có thể thay đổi màu sắc theo nhiệt độ cơ thể, hơn nữa, trúng độc, vân thạch sẽ hiện ra ra màu đen! Vòng tay vân thạch trên tay Mẫu hậu bây giờ hiện ra là màu đen, chính là dấu hiệu trúng độc!"

Nghe thấy lời Dạ Quân Lăng, nét mặt già nua của Lý ngự y sùng sốt, lập tức nhíu mày nói.

"Vân thạch này thân cũng từng nghe nói qua, chỉ là, cự thân thật xem không ra trên người Thái hậu nương nương có độc!"

Nghe thấy Lý ngự y lời này, Dạ Quân Lăng nhíu mày khó hiểu.

Vòng tay vân thạch này rõ ràng hiện ra màu đen, chính là dấu hiệu trúng độc, vì sao Lý ngự y lại nói trên người Thái hậu không có độc! ?

Nếu là ngự y khác bắt mạch, hẳn khẳng định không tin.

Chỉ là Lý ngự y này y thuật cao minh nhất trong Thái Y viện, hẳn đã khẳng định trên người Thái hậu không độc như vậy, vậy khẳng định là sự thực!

Chỉ là càng làm Dạ Quân Lăng nghi hoặc khó hiểu với biến hóa của vòng tay vân thạch.

Đối với lần này, suy nghĩ của Nhạc Đồng Đồng cùng Dạ Quân Lăng cũng giống như vậy.

Hôm qua trên đấu giá hội, người bán đấu giá cũng tỉ mỉ nói tác dụng của vòng tay vân thạch này, vì sao hiện tại vòng tay vân thạch rõ ràng hiện ra màu đen, Lý ngự y lại nói trên người mình không có độc.

Tỉ mỉ suy nghĩ một chút, chỉ có hai khả năng.

Thứ nhất, chính là độc này ẩn giấu cực sâu, ngay cả Lý ngự y y thuật cao như vậy cũng không tra ra được. Thứ hai, đó là vòng tay vân thạch này là giả.

Trong mắt Nhạc Đồng Đồng, hy vọng nhất, đương nhiên là khả năng thứ hai.

Chỉ là, nàng vẫn còn lo lắng, liền đối với Lý ngự y mở miệng nói.

"Lý ngự y, phiền người xem lại cho Ai gia một cái đi!"

Nghe ra Nhạc Đồng Đồng không yên lòng, Lý ngự y liền lần nữa vì Nhạc Đồng Đồng tỉ mỉ kiểm tra một lần.

Lần này, Lý ngự y phi thường xác định nói.

"Hồi bẩm Thái hậu nương nương, Thái hậu nương nương trên người thật không có độc!"

"Điều này sao có thể! ? Vòng tay vân thạch này rõ ràng..."

Nghe thấy lời Lý ngự y, Dạ Quân Lăng trên mặt ngẩn ra, đều là vẻ nghi hoặc.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, cúi đầu nhìn nhìn vòng tay vân thạch trên tay, lập tức mở miệng nói.

"Có lẽ, vòng tay vân thạch này là giả!"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lăng con người đen lập tức mở lớn, đôi môi mở ra, lập tức kích động kinh hô lên.

"Cái gì! ? Giả... Giả! ?"

Dạ Quân Lăng mở miệng kinh hô.

Chỉ là, suy nghĩ một chút, hình như hiện tại cũng chỉ có khả năng này.

Đối với điểm này, Dạ Quân Lăng lập tức vừa buồn vừa vui.

Vui đương nhiên là nữ nhân này thân thể không trở ngại lớn.

Buồn chính là, bạc của hắn...

Nghĩ tới đây, Dạ Quân Lăng lập tức khóc không ra nước mắt.

"Gào khóc!... Bỏn vương tổn ba vạn lượng bạc, cứ nhiên mua một vòng trang sức giả, 'gào khóc'..."

Lúc này, biết Nhạc Đồng Đồng không có việc gì, Dạ Quân Lăng lập tức bắt đầu thịt đau.

Dù sao, ba vạn lượng bạc cũng không phải là con số nhỏ!

Ngay lúc Dạ Quân Lăng đau lòng không ngớt, đột nhiên, cảm giác được một đạo ánh mắt sắc bén đang hướng phía hắn bên này thẳng tắp phóng tới.

Sau khi cảm giác được đạo ánh mắt sắc bén này, Dạ Quân Lăng không khỏi quay đầu nhìn lại.

Khi chống lại đôi phương mâu thuẫn băng lãnh của Dạ Quân Minh liền chấn động, trong lòng lộ bộp một tiếng.

Nguy rồi! Quên mất Hoàng huynh còn đang ở đây! Bây giờ, Hoàng huynh càng biết hắn bỏ ra ba vạn lượng mua hàng giả này, hơn nữa, còn là đưa cho người Hoàng huynh vẫn luôn không thích ...

Trong lòng ảo não lo lắng không ngớt, Dạ Quân Lăng sợ Dạ Quân Minh sinh khí, cũng bất chấp đau lòng, lập tức đưa lên khuôn mặt lấy lòng, đối Dạ Quân Minh mở miệng nói.

"Hoàng huynh..."

Đối với Dạ Quân Lăng cẩn thận từng li từng tí lấy lòng, Dạ Quân Minh chỉ là môi mỏng mân chặt một chút, lập tức, hung hăng giơ tay áo.

Đầu tiên là hung hăng trừng Nhạc Đồng Đồng một cái, mới mở miệng lạnh giọng nói.

"Thân thể nẫu hậu đã không ngại, nhi thần xin được cáo lui trước !"

Dạ Quân Minh nói xong lời này, cũng không chờ Nhạc Đồng Đồng nói gì, lập tức sai bước ra khỏi đại điện.

Nhìn bóng lưng lạnh lùng của hắn, trong đầu Nhạc Đồng Đồng không khỏi nhớ tới Từ Chí Ma, phát ổng tay áo, mang đi một mảnh áng mây! (*cái này mị cũng không hiểu à*)

Bất quá, dựa vào thái độ của Dạ Quân Minh bây giờ cũng biết hắn hiện tại khí không nhẹ!

Nhạc Đồng Đồng cũng biết Dạ Quân Minh đang suy nghĩ gì.

Cho tới bây giờ, Dạ Quân Minh đều ngăn cản nàng và Dạ Quân Lăng tiếp xúc.

Bây giờ, nàng không chỉ cùng Dạ Quân Lăng tiếp xúc, vừa rồi lại bị hắn nhìn thấy Dạ Quân Lăng ôm nàng.

Hơn nữa còn biết Dạ Quân Lăng tốn ba vạn lượng mua một dây xích tay chỉ vì muốn nàng vui vẻ...

Những thứ này cộng lại, sợ rằng Dạ Quân Minh bây giờ đối với nàng là hận thấu xương !

Đối với lần này, Nhạc Đồng Đồng chỉ có thật sâu bất đắc dĩ mà thôi.

Đối với Dạ Quân Minh, nàng có cảm kích, có tức giận.

Cảm kích chính là lúc trước hắn đã cứu nàng.

Tức giận chính là hắn lần trước cảnh cáo oan uổng nàng.

Chỉ là, Dạ Quân Minh bây giờ đối với mình hận thấu xương, nàng cũng bất lực.

Nếu bởi vậy mà không cùng Dạ Quân Lăng đi lại, kỳ thực, nàng cũng thực sự làm không được.

Dù sao, nàng là thật tâm thích thiếu niên tâm tư đơn thuần đáng yêu này!

Ai...

Ngay lúc Nhạc Đồng Đồng đang quần quýt thở dài. Bên cạnh Dạ Quân Lăng nhìn thấy Dạ Quân Minh đẩy người tức giận vội vã rời đi, trong lòng lo lắng, lại không lập tức đuổi theo, chỉ là tròng tròng thở dài một hơi.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, không khỏi mở miệng hỏi.

"Hoàng huynh người hình như sinh khí! Người đi xin lỗi hắn đi!"

"Ai, Hoàng huynh bây giờ còn đang nổi nóng, cho dù ta nói cái gì cũng vô dụng."

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lăng nhú mày, vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

Nhạc Đồng Đồng nghe nói, chợt cảm thấy có lý.

Thấy Lý ngư y còn ở bên cạnh, liền lập tức thân thủ giờ giờ, mở miệng nói.

"Lý ngư y, Ai gia đã không có việc gì, ngươi trở về Thái Y viện làm việc đi!"

"Vây thần cáo lui trước."

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, Lý ngư y lập tức cúi đầu chậm rãi đi ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ đại điện chỉ còn lại hai người Nhạc Đồng Đồng và Dạ Quân Lăng.

Chỉ thấy Dạ Quân Lăng sau khi thấy Lý ngư y rời đi, ánh mắt không khỏi rơi vào vòng tay vân thạch trên tay Nhạc Đồng Đồng.

Như là nghĩ đến cái gì đó, mở miệng nói.

"Mẫu hậu, thực xin lỗi, vòng tay này là giả, như vậy, ngươi còn có thể tha thứ nhi thần sao!?"

Nghe thấy Dạ Quân Lăng lời này, lại thấy hần nhìn mình chăm chú, bộ dạng do dự bất an, Nhạc Đồng Đồng không khỏi bật cười, mở miệng nói.

"Xem ngươi nói kìa, Ai gia cũng không phải nhìn ở vòng tay vân thạch phân thượng mà tha thứ cho ngươi!"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lăng nguyên bản nom nớp lo sợ, rốt cuộc thả lỏng.

"Như vậy là được, nhi thần thật sợ mẫu hậu còn đang tức giận đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Công chúa lớn lên xấu muốn chết

"Ha ha, chỉ cần sau này ngươi không lại trêu đùa Ai gia, Ai gia cũng sẽ không giận ngươi!"

Nhìn thấy Dạ Quân Lăng một bộ tiểu sinh sợ sệt, Nhạc Đồng Đồng lập tức bị chọc cười.

"Nhi thần đáp ứng mẫu hậu, sau này sẽ không trêu đùa mẫu hậu!"

Dù sao, một lần giáo huấn đã đủ rồi, hần đâu còn dám có lần thứ hai!?

Nhạc Đồng Đồng nghe nói chỉ gật gù đầu, còn chưa đợi nàng nói gì, đột nhiên, một trận thanh âm 'Ừng ục ừng ục' quai dị liền từ bụng Dạ Quân Lăng phút chốc truyền đến.

Nghe vậy, Nhạc Đồng Đồng lập tức sững sốt, sau một khắc, như là nghĩ đến cái gì đó, không khỏi ha ha cười duyên nói.

"Ha ha, ngươi đói bụng rồi đi!?"

"Uh, vừa rồi nhi thần rời giường liền đi tới nơi này, cũng không có ăn bất kỳ vật gì đâu!"

Nghe thấy lời nói của Nhạc Đồng Đồng, Dạ Quân Lăng đầu tiên là xấu hổ, lập tức mở miệng nói.

Nhạc Đồng Đồng nghe vậy, khoe miệng mỉm cười, lập tức, liền gọi Thúy Nha tới phòng bếp chuẩn bị một ít com sáng.

Thúy Nha lĩnh mệnh, rất nhanh, vài đạo thức ăn tinh xảo liền được đưa tới

Dạ Quân Lăng là đói bụng, nhìn thấy có ăn, lập tức cầm đũa lên bắt đầu ăn.

Không đến một hồi, đồ ăn trên bàn, toàn bộ đều rơi vào trong bụng hần.

Ăn com no xong, Dạ Quân Lăng mới cảm thấy nỡ năn cầm khăn tay lau chùi khóe miệng, bộ dạng kia giống như một cái tiểu cầu ăn uống no đủ, rất là đáng yêu!

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng không khỏi hé miệng cười, đầu tiên là cầm tách trà uống một ngụm, mới mở miệng chậm rãi nói.

"Ăn no!?"

"Uh, no rồi! Ngự trù chỗ Mẫu hậu làm đồ ăn cũng không tệ lắm, có thể cùng Hoàng huynh bên kia so sánh!"

Nghe thấy Dạ Quân Lăng lời này, Nhạc Đồng Đồng chỉ hé miệng cười.

"Khó có được người kén ăn như ngươi lại tán thưởng đối với những thức ăn này, như vậy đợi lát nữa Ai gia phải thưởng cho ngự trù kia một chút!"

"Ha ha, ta chính là luận sự mà thôi!"

Nghe thấy Dạ Quân Lăng lời này, Nhạc Đồng Đồng câu môi cười, lập tức, lại nghĩ đến cái gì đó, mở miệng hỏi.

"Đúng rồi, Ai gia nghe nói, mấy ngày nữa Lăng Ngọc quốc công chúa sẽ đến hoàng cung ở một vài ngày, ngươi có biết việc này! ?"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lăng như là nghĩ đến cái gì đó, trên mặt lập tức trầm xuống, mở miệng nói.

"Tự nhiên biết."

Thấy Dạ Quân Lăng nói lên việc này thần sắc lại không tốt, Nhạc Đồng Đồng thấy vậy liền biết trong này khẳng định có chuyện gì thú vị mà nàng không biết .

Đều là người bát quái, Nhạc Đồng Đồng lập tức mắt sáng ngời, liền thẳng tắp nhìn Dạ Quân Lăng sắc mặt không tốt, mở miệng hiếu kỳ hỏi.

"Nhìn ngươi một bộ như giẫm vào phân, có biết công chúa kia hay không! ? Công chúa kia lớn lên xinh đẹp không! ?"

Vừa ăn cơm no, liền nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, khuôn mặt tuấn tú của Dạ Quân Lăng lập tức tối sầm, khóe miệng co quắp.

Bất quá, nhìn thấy Nhạc Đồng Đồng trông mắt chớp cũng không chớp một cái nhìn mình, đôi mắt long lanh nước, trong suốt vô cầu làm Dạ Quân Lăng nhìn trong lòng không khỏi xoắn xýt. Một cổ khô nóng, liền đột nhiên từ đáy lòng xông lên đỉnh đầu, khuôn mặt tuấn tú nguyên bản tuyết trắng không khỏi bị lây hai mặt đỏ bừng.

Bộ dạng kia nhìn qua tựa như một quả đào vừa chín thối, rất là đáng yêu!

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng càng cảm thấy hứng thú.

"Xem ra, Ai gia suy đoán không sai, ngươi thật đúng là nhận thức công chúa kia! Công chúa kia nhất định là rất xinh đẹp, cho nên hiện tại ngươi mới có thể đỏ mặt, đúng không! ?"

Nhạc Đồng Đồng nói tuy là câu nghi vấn, chỉ là, giọng nói của nàng lại phi thường khẳng định.

Hơn nữa, cũng vì mình đã đoán đúng, trên mặt Nhạc Đồng Đồng càng cười tươi như hoa, vẻ mặt bát quái hưng phấn .

Chỉ là, Dạ Quân Lăng nhìn vẻ mặt Nhạc Đồng Đồng hưng trí bùng bùng, lập tức mở miệng nói.

"Mẫu hậu chớ nói nhảm! Cái kẻ xấu xí mập mạp kia một chút cũng không đẹp!"

Dạ Quân Lăng vẻ mặt khẳng định mở miệng phủ định, rơi vào trong mắt Nhạc Đồng Đồng lại là có tật gậy mình.

Khóe miệng nhất câu, ánh mắt nhìn về phía Dạ Quân Lăng càng mang theo nồng đậm chế nhạo.

"Ha ha, xấu! ? Nếu lớn lên xấu như lời ngươi nói, vừa rồi mới nói đến nàng, vì sao ngươi lại đột nhiên đỏ mặt đâu! ?"

"Ngạch, vừa rồi, đó là bởi vì..."

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lăng liền tính toán mở miệng nói gì đó.

Chỉ là lời cuối cùng lại không biết nên nói như thế nào mới tốt.

Chẳng lẽ muốn nói thẳng, hẳn vừa rồi sở dĩ đỏ mặt hoàn toàn là bởi vì bị nàng nhìn chăm chăm như vậy mới đỏ ! ?

Lời này, hẳn thế nhưng nói không nên lời.

Chỉ là, bộ dạng Dạ Quân Lăng tràn đầy quẫn bách rơi vào trong mắt Nhạc Đồng Đồng, lại là khẳng định suy đoán trong lòng nàng.

Nghĩ đến, Dạ Quân Lăng nhận thức cái công chúa kia, hơn nữa, còn thích công chúa kia đi! ?

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng không khỏi hé miệng cười trộm .

Nàng hiện tại bắt đầu có chút hiếu kỳ, vị công chúa kia lớn lên thiên tư quốc sắc, mới có thể lọt vào mắt Dạ Quân Lăng

Ngay lúc Nhạc Đồng Đồng lòng tràn đầy hiếu kỳ chờ mong, Dạ Quân Lăng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Bởi vì, đối mặt với tiểu nữ nhân này, hắn cũng không biết nên làm sao bây giờ ! ?

... ..

"Hoàng huynh, ngươi còn đang giận ta sao! ?"

Chờ Dạ Quân Minh cùng những đại thần khác xử lý xong chính sự, Dạ Quân Lăng liền đi vào ngự thư phòng, ánh mắt nhìn về phía Dạ Quân Minh mang theo vài phần đáng thương, mở miệng cẩn thận dò hỏi .

Đối với việc Dạ Quân Lăng đến đây, Dạ Quân Minh dường như đã sớm biết, chỉ là, hắn ngay cả đuôi mắt cũng không có nhìn quét một cái.

Mà là thân thủ cầm lấy tấu chương đặt trên bàn, nghiêm túc phê duyệt.

Thấy Dạ Quân Minh đối đãi lạnh lùng với mình, Dạ Quân Lăng không khỏi đưa tay sờ sờ mũi, trên mặt tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

Dù sao, Hoàng huynh hắn rất ít khi tức giận như vậy, hơn nữa còn là giận hắn.

Nghĩ tới đây, Dạ Quân Lăng không khỏi không ngừng cố gắng, về mặt chân chó, đầu tiên là cầm trà trên bàn lên, lấy lòng đưa cho Dạ Quân Minh, mở miệng ha ha cười nói.

"Hoàng huynh, vừa rồi nói nhiều như vậy, hiện tại khát định khát nước, đến, uống ly trà đi!"

Đối với hành động của Dạ Quân Lăng, Dạ Quân Minh nguyên bản vẫn xa cách với hắn, chỉ nâng phượng mâu lên nhẹ nhàng quét mắt liếc Dạ Quân Lăng một cái.

Đối với ánh mắt đậm đặc của Dạ Quân Minh, trên mặt Dạ Quân Lăng vẫn bảo trì nụ cười nịnh nọt như trước.

Thấy vậy, Dạ Quân Minh chỉ là nhìn quét Dạ Quân Lăng một cái, cuối cùng vẫn là thân thủ tiếp nhận ly trà Dạ Quân Lăng đưa tới, nhẹ nhàng nhấp nhấp trà lên gạt đi những mảnh trà vụn, nhẹ nhàng hớp một ngụm.

Thấy Dạ Quân Minh rót cuộc uống ly trà hắn đưa tới, Dạ Quân Lăng cũng biết, Dạ Quân Minh khẩu khí này cũng tiêu bớt.

Trong lòng nhẹ nhõm, sau khi nghe câu nói kế tiếp của Dạ Quân Minh, lập tức như sét đánh ngang đầu.

Con ngươi đen mở lớn, mở miệng kinh hô.

"Hoàng huynh, ngươi nói cái gì? !"

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậ Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Bồng lộc giảm phân nửa

Thấy Dạ Quân Lăng như một con mèo bị người giẫm trung đuôi, cả người sững lại, Dạ Quân Minh chỉ nhàn nhạt thu hồi ánh mắt, thả ly trà xuống, một bên cầm bút lông lên phê duyệt tấu chương, không quay đầu lại mở miệng nói.

"Sau này bồng lộc của ngươi giảm phân nửa!"

"A, Hoàng huynh, vì sao! ?"

Nghe thấy lời của Dạ Quân Minh, Dạ Quân Lăng không khỏi lớn tiếng la hét.

Dù sao giảm bồng lộc phân nửa! Đó cũng không phải là số lượng nhỏ!

Ngay lúc Dạ Quân Lăng đang kinh ngạc.

Dạ Quân Minh chỉ nhàn nhạt quét mắt nhìn bộ dáng hắn như trời sắp sụp xuống, môi mỏng mở ra, nhàn nhạt nói.

"Ngươi không phải là rất có tiền sao! ? Một vòng tay cũng ba vạn lượng, chắc hẳn ngươi cũng không thiếu tiền, trăm chỉ giảm phân nửa bồng lộc của ngươi, có cái gì không đúng sao! ?"

Dạ Quân Minh mở miệng, vẻ mặt vân đạm phong khinh .

Chỉ là Dạ Quân Lăng nghe lại lo lắng như kiến bò trên chảo nóng.

Bất quá, hẳn cũng biết Dạ Quân Minh là vì hẳn mua vòng tay ba vạn lượng cho Thái hậu.

Nói đến cái vòng tay kia, thời điểm mua thì không cảm thấy gì, chỉ là hiện tại biết được là đồ giả, Dạ Quân Lăng liền bắt đầu đau lòng.

Dù sao ba vạn lượng mua phải hàng giả, cho dù là ai cũng sẽ đau lòng!

Bây giờ, vết thương trong lòng hẳn còn chưa khỏi hẳn, việc Dạ Quân Minh làm lúc này, không thể nghi ngờ là sát muối lên vết thương! ?

Nghĩ tới đây, Dạ Quân Lăng lập tức mở miệng đau khổ cầu khẩn.

"Hoàng huynh, ta biết sai rồi, ngươi không nên tức giận, tha thứ ta đi! Ba vạn lượng kia là tất cả tiền của ta, nếu ngươi còn giam lỏng của ta, ta sẽ phải buộc bụng sống qua ngày !"

Dạ Quân Lăng vẻ mặt đáng thương cầu khẩn, nghĩ Dạ Quân Minh có thể thương hại hẳn mà hồi tâm chuyển ý .

Nhưng mà, Dạ Quân Lăng không nói lời này thì không sao, vừa nói, Dạ Quân Minh mày kiếm lập tức nhăn lại, mở miệng lạnh giọng nói.

"Ngươi cứ nhiên dùng toàn bộ tiền đi mua cái vòng tay kia cho nàng! ? Đáng giá không! ?"

Nguyên bản, khi Dạ Quân Minh biết Dạ Quân Lăng bỏ ra từng ấy tiền mua vòng tay tặng cho Nhạc Đồng Đồng đã đủ sinh khí.

Hiện tại biết được, kia lại là tất cả tiền của Dạ Quân Lăng, trong lòng tức giận sâu hơn.

Phượng mâu âm mai, trong lòng bão nổi cuộn cuộn không ngớt.

Rốt cuộc, nữ nhân kia cho đệ đệ mình uống mê dược gì, cứ nhiên mê đến đệ đệ mình thần hồn điên đảo ! ?

Tiếp tục để cho nàng làm mưa làm gió, không chừng sẽ phát sinh chuyện gì đó!

Càng nghĩ, khuôn mặt tuấn mỹ của Dạ Quân Minh nhăn càng chặt .

Bàn tay giấu ở trong ống tay áo, năm ngón buộc chặt, lộ ra gân xanh trên mu bàn tay...

Chỉ tiếc, Dạ Quân Lăng không hề thấy được.

Nghe tới Dạ Quân Minh lời này, cơ hồ là không hề nghĩ ngợi, liền mở miệng nói.

"Đáng giá!"

Dạ Quân Lăng mở miệng, nói thẳng thắn nhanh nhẹn .

Chỉ là, khi hẳn nói xong lời này, nhìn thấy sắc mặt Dạ Quân Minh trầm xuống, trên mặt sùng sốt, liền lập tức mở miệng nói tiếp.

"Hoàng huynh, kỳ thực hiện tại nữ nhân kia cùng trước đây đã hoàn toàn khác nhau, chẳng lẽ ngươi cũng không cảm giác được sao! ? Trước đây, nữ nhân kia thủ đoạn tàn nhẫn, thế nhưng bây giờ nàng dường như đã thay đổi thành một người khác, đối với cung nhân càng ngày càng tốt. Còn có lần trước, kỳ thực cũng là ngươi hiểu lầm nàng. Lần trước là lỗi của ta, là ta cố ý trêu đùa nàng, ta còn làm bộ chết đuối, nàng lúc đó lo lắng, cuối cùng, mới dùng cái gì hô hấp nhân tạo tới cứu ta ..."

Dạ Quân Lăng mở miệng không ngừng giải thích, chỉ là, hiển nhiên Dạ Quân Minh đối với lời của hẳn lại là càng nghe trong lòng lại càng không vui.

Đầu tiên là lãnh hừ lạnh một tiếng, mới lạnh giọng nói.

"Cái gì hô hấp nhân tạo! ? Chỉ có ngươi mới tin chuyện ma quỷ của nàng! Trẫm chưa bao giờ thấy có người cứu người như vậy!"

"Hoàng huynh, thật sự có loại phương pháp này ! Nhạc Đồng cũng đã nói loại hô hấp nhân tạo này, cho nên, có thể nghĩ, lời mẫu hậu nói cũng không giả!"

Nếu là lúc ban đầu đối với lời nữ nhân kia còn ôm hoài nghi, sau lại nghe Nhạc Đồng nói, Dạ Quân Lăng đối với chuyện hô hấp nhân tạo là vô cùng tin tưởng.

Dạ Quân Minh nguyên bản vẻ mặt lãnh, vừa nghe đến Dạ Quân Lăng lời này, trong con ngươi xẹt qua một tia kinh ngạc, môi mỏng hé mở, mở miệng nói.

"Nhạc Đồng! ?"

"Đúng vậy, ngay hôm qua, thời điểm người cùng Sở đại ca ở trong cung thương nghị, ta liền cùng Nhạc Đồng đi đấu giá hội, lúc đó Nhạc Đồng cũng nói, thật có loại phương pháp hô hấp nhân tạo cứu người!"

Dạ Quân Lăng sợ Dạ Quân Minh không tin liền không ngừng giải thích.

Nếu Hoàng huynh không tin lời mẫu hậu, nhưng cũng sẽ tin Nhạc Đồng đi! ?

Ngay lúc Dạ Quân Lăng suy nghĩ, Dạ Quân Minh nghe đến Dạ Quân Lăng lời này, chỉ mỉm cười không nói.

Cuối cùng, thấy Dạ Quân Lăng còn muốn nói nữa, lập tức mở miệng cắt ngang.

"Được rồi, mặc kệ có việc hô hấp nhân tạo hay không, Trẫm không cho người lại cùng nữ nhân kia tiếp xúc!"

Dạ Quân Minh mở miệng, giọng điệu kiên quyết, mang theo uy nghiêm của huynh trưởng.

Dạ Quân Lăng nghe nói, tuần mày lập tức nhắm lại, rõ ràng bất mãn đối với Dạ Quân Minh.

"Hoàng huynh! Ta cũng đã nói, nữ nhân kia đã thay đổi, không tin người có thể cùng nàng tiếp xúc nhiều một chút, người nhất định sẽ cảm nhận được! Lại nói, Hoàng huynh cũng không có quyền can thiệp ta gặp gỡ ai!"

Dạ Quân Lăng mở miệng, tuần mày nhú chặt, trên mặt lộ ra vẻ vô cùng kiên quyết.

Dạ Quân Minh nghe nói, phượng mâu lập tức mở lớn.

Dù sao, đệ đệ này của hần từ nhỏ đến lớn đều phi thường nghe lời hần.

Lần này, là lần đầu tiên hần làm trái với ý của mình...

Thấy vậy, trong cổ họng của Dạ Quân Minh phảng phất như có thứ gì tắc ở đó, một câu cũng không nói ra được.

Sau một khắc, như là nghĩ đến cái gì, phượng mâu hí lại, trong con ngươi xẹt qua một tia sát ý...

Đều là nữ nhân kia...

...

Đêm đã khuya.

Trên bầu trời mây đen giăng kín, mọi vật đều rơi vào một mảnh đen kịt.

Khí trời có chút oi bức, bên ngoài ngay cả một cơn gió cũng không có.

Trước đây lúc này Nhạc Đồng Đồng đã sớm đi vào giấc ngủ.

Chỉ là hôm nay nàng lại mất ngủ.

Trên người chỉ khoác một kiện y phục đơn bạc, Nhạc Đồng Đồng đứng ở bên cửa sổ, ngẩng đầu nhìn cảnh sắc trên trời.

Trên mặt mang theo vài phần lo lắng.

Một tay chậm rãi thương thức vòng tay vân thạch mang trên cổ tay, Nhạc Đồng Đồng không khỏi cúi đầu yên tĩnh quan sát.

Chỉ thấy, vòng tay vân thạch này ở không gian tối đen lại lộ ra một loại tĩnh mịch.

Màu đen kia so với bóng đêm lúc này càng thêm đen kịt.

Dường như mang theo vô hình tà ác, lại như đầm lầy sâu không thấy đáy, làm cho người ta cảm thấy thật sâu bất an.

Mặc dù sáng sớm đã để Lý ngự y bắt mạch, Lý ngự y phi thường khẳng định nói, trên người nàng không có độc.

Chỉ là, đấu giá hội hôm qua có rất nhiều nhân vật nổi tiếng tập hợp, hơn nữa có người đặc biệt đi nghiệm chứng những vật đi bán đấu giá ấy, cho nên, vòng tay vân thạch này thế nào lại là giả! ?

Hôm nay nói với Dạ Quân Lăng vòng tay này là giả chẳng qua là an ủi hần, cũng là an ủi mình.

Chỉ là bây giờ nghĩ kỹ lại, trong lòng Nhạc Đồng Đồng càng cảm thấy bất an.

Chương 132: Lo lắng

Nếu nàng xuyên vào một cổ thân thể bình thường cũng không sao. Chỉ là, nàng bây giờ xuyên vào cổ thân thể này, chính là Thái hậu nương nương cao cao tại thượng.

Hơn nữa Thái hậu nương nương này, từ khi nàng đi tới nơi này, tinh tế quan sát cũng có không ít bí mật.

Giống như, Thái hậu đã cùng tiên đế mây mưa thất thường lâu ngày, vì sao bây giờ còn là tấm thân xử nữ! ?

Lại giống như, Thái hậu không biết võ công trong mắt thế nhân, vì sao lại là người võ công thâm tàng bất lộ! ?

Đi tới nơi này hơn một tháng, Nhạc Đồng Đồng liền phát hiện những điều này.

Có lẽ, còn có không ít chuyện về cổ thân thể này mà nàng còn không biết đâu!

Như vậy, trên người nàng, rốt cuộc trúng độc gì! ?

Độc này, thậm chí ngay cả Lý ngự y y thuật cao minh cũng tra không được! ?

Trời ạ!

Nàng bây giờ nên làm gì! ?

Lúc Nhạc Đồng Đồng trong lòng bất an, nghĩ tới nghĩ lui cũng nghĩ không ra nên như thế nào. Vào thời khắc này, một đạo thanh âm nhu hòa đột nhiên từ phía sau Nhạc Đồng Đồng vang lên.

"Thái hậu nương nương, đêm đã khuya, vì sao người còn không ngủ! ?"

Thúy Nha hôm nay trực đêm, tiến vào chỉ muốn xem Thái hậu nương nương ngủ có ngon hay không.

Ai biết vừa tiến vào, trong phòng không có đèn, Thái hậu nương nương bây giờ lại yên tĩnh đứng phía trước cửa sổ, tựa như đầy bụng tâm sự.

Thấy vậy, Thúy Nha về mặt nghi hoặc không hiểu.

"Thái hậu nương nương có tâm sự gì! ?"

Nghe thấy Thúy Nha nói, Nhạc Đồng Đồng không khỏi xoay người.

Khi nhìn Thúy Nha về mặt lo lắng, không muốn Thúy Nha lo lắng nữa, liền mở miệng nói.

"Không có việc gì, chỉ là vừa rồi ăn nhiều, đầy bụng cho nên ngủ không được."

"Vậy, nếu không nô tỳ vì Thái hậu nương nương nấu bát trà! ?"

Nghe thấy Thúy Nha lời này, Nhạc Đồng Đồng chỉ khẽ gật đầu một cái, mở miệng nói.

"Không cần, Ai gia hiện tại liền đi ngủ."

Nhạc Đồng Đồng mở miệng, gạt đi những ưu phiền trong lòng.

Chuyện bây giờ quá mức phức tạp, mặc kệ nàng nghĩ như thế nào cũng không ngờ, như vậy nàng cũng không nghĩ nữa.

Dù sao thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng không phải sao! ?

...

Liên tiếp vài ngày, Nhạc Đồng Đồng đều ngốc ở trong Mộng Nguyệt điện.

Ở đây ti vi, máy vi tính cái gì cũng không có, dù được ăn ngon mặc đẹp, thân phận tôn quý, thế nhưng Nhạc Đồng Đồng vẫn rất buồn chán.

Nhìn Thúy Nha ngồi ở một bên, cầm kim chỉ trên tay không ngừng thêu, thủ pháp thành thạo, ngồi ở nơi đó là có thể ngồi vài canh giờ.

Nghĩ đến, ở cái triều đại này, chuyện nữ tử có thể làm cũng chỉ có ở nhà luyện một chút khuê tú các loại .

Hơn nữa, Nhạc Đồng Đồng từng nghe Thúy Nha nói, ở trong hoàng cung, những cung nữ này thời gian nhàn rỗi vô sự, đại bộ phận đều sẽ thêu chút khăn tay rồi mang đi bán kiếm thêm thu nhập.

Dù sao, bổng lộc cung nhân mỗi tháng là cực ít.

Trong cung cung nữ, thái giám, thị vệ đều phân thành rất nhiều cấp bậc.

Tam đẳng cung nữ là làm việc nặng, lương tháng chỉ một lượng.

Nhị đẳng cung nữ làm việc nhẹ một chút, mỗi tháng lương cũng có ba lượng.

Nhất đẳng cung nữ là hầu hạ chủ tử, cho nên lương tháng thì có năm lượng.

Chỉ là, giống như Thái hậu trước kia, thủ đoạn độc ác, động một chút là giết người, cho nên người trong cung đều không muốn hầu hạ nàng.

Kết quả là, phạm là cung nhân trong Mộng Nguyệt điện, lương tháng đều gấp hai lần các cung khác.

Cho nên Thúy Nha là cung nữ thiếp thân của Nhạc Đồng Đồng, lương tháng có mười lượng.

Mười lượng bạc này, nếu chuyển đến hiện đại chính là thành phần tri thức đi! ?

Chỉ là, tuy nói như thế, Thúy Nha vẫn phi thường tiết kiệm.

Nghe nói nhà nàng trên có cao đường dưới có đệ muội, dù bổng lộc mỗi tháng toàn bộ đều gửi cho người nhà, người trong nhà mới chỉ đủ ăn.

Bây giờ, nhìn thấy Thúy Nha không ngừng cầm kim thêu, Nhạc Đồng Đồng nhìn cũng có chút đau mắt .

Cũng không biết, Thúy Nha sao có thể vừa ngồi là có thể ngồi vài canh giờ, cũng không sợ mắt bị thương.

Ngay lúc Nhạc Đồng Đồng đang suy nghĩ, Thúy Nha ngồi ở một bên có lẽ là thêu một mồi, không khỏi thả kim chỉ trên tay xuống thân thủ xoa xoa mắt, dụi một lát liền ngẩng đầu, tính toán nhìn Thái hậu nương nương đã uống hết trà hay chưa.

Hiện tại, là Thái hậu nương nương thương cảm nàng, cho nàng có thể ngồi thêu hoa các loại .

Thế nhưng, nàng cũng không dám quên chức trách của mình.

Chỉ là, khi Thúy Nha ngẩng đầu nhìn lên, chống lại đôi mắt đẹp của Nhạc Đồng Đồng đang chớp cũng không chớp nhìn sang, mặt cười lập tức sững sờ, mở miệng hỏi.

"Thái hậu nương nương có gì phân phó! ?"

Nghe thấy Thúy Nha lời này, Nhạc Đồng Đồng chỉ khẽ lắc đầu, mở miệng nghi hoặc hỏi.

"Thúy Nha, ngươi không mệt sao! ? Nhìn ngươi mỗi ngày đều thêu, cũng không thấy chán!"

"Ha ha, Thái hậu nương nương, thêu này sao có thể chán! Cung nữ ở trong cung không có gì tiêu khiển, trừ hầu hạ chủ tử ra, trong lúc rảnh rỗi mọi người đều thêu thùa các loại. Thêu xong còn có thể cho người mang ra ngoài bán kiếm thêm tiền."

Mặc dù việc này không tiện nói cho chủ tử. Chỉ là Thúy Nha cùng Nhạc Đồng Đồng ở chung mấy ngày, đối với tính cách của Nhạc Đồng Đồng, cũng giải không ít.

Trong lòng biết hiện tại Nhạc Đồng Đồng cùng trước kia là hoàn toàn khác nhau, Thúy Nha đối với nàng cơ hồ là tri vô bất ngôn .

Nhạc Đồng Đồng nghe thấy Thúy Nha lời này, chỉ khẽ gật đầu một cái.

Thấy lúc này sắc trời không tệ, mình cũng không muốn ngồi như vậy nữa, còn không bằng ra ngoài đi dạo.

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng liền đứng lên, hướng phía ngoài Mộng Nguyệt điện đi đến.

Thúy Nha thấy vậy, lập tức đứng lên.

"Thái hậu nương nương muốn đi đâu! ?"

"Ngồi đau lưng, ra ngoài dạo một chút."

Đối với Nhạc Đồng Đồng lời này, khóe miệng Thúy Nha co quắp, cũng không nói thêm cái gì.

Mặc dù nàng cảm thấy Thái hậu nương nương có đôi khi nói một vài từ nàng cũng chưa từng nghe qua, đặc biệt mới mẻ, chỉ là, Thái hậu nương nương lại phi thường ngay thẳng, làm cho người ta một khi tiếp xúc liền sẽ thích.

Cho nên, đây cũng là nguyên nhân nàng cam tâm tình nguyện hầu hạ Thái hậu nương nương...

Ngay lúc Thúy Nha đang suy nghĩ, Thúy Nha cũng thả việc trong tay xuống, đi theo phía sau Nhạc Đồng Đồng.

Hôm nay trời quang mây tạnh, mặt trời tỏa sáng, gió thổi nhẹ nhẹ, là một ngày lành.

Hoa trong ngự hoa viên toàn bộ nở rộ, đỏ tươi xen lẫn xanh lục, tranh nhau khoe sắc, rất là mê người!

Nhạc Đồng Đồng một bên thưởng thức mỹ cảnh, bắt tri bắt giác liền đi tới bên hồ.

Nước hồ cổ đại không bị ô nhiễm lợi hại như hiện đại, gợn nước trong vắt, trong suốt thấy đáy.

Cho nên, từ trên hồ nhìn xuống còn có thể nhìn thấy từng con cá, tự do tự tại vui chơi thỏa thích, rất là khoái hoạt!

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng không khỏi nghĩ đến cái gì đó, mở miệng nói.

"Nghe nói trí nhớ của cá chỉ có bảy giây, cho nên sẽ không nhớ bất luận cái gì không vui, thật tốt! Mỗi ngày đều có thể tự do tự tại vui chơi thỏa thích."

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, Thúy Nha đi theo phía sau Nhạc Đồng Đồng không khỏi sùng sốt, vẻ mặt không hiểu.

"Thái hậu nương nương làm sao biết trí nhớ của cá chỉ có bảy giây! ? Nô tỳ thế nào không biết! ?"

"Ha ha, chuyện người không biết còn rất nhiều!"

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãng Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Bồn vương biết người sao

Thúy Nha nghe nói, còn muốn nói điều gì, chỉ là, lúc này, Nhạc Đồng Đồng đôi mắt đẹp đảo qua, khi rơi vào một đạo bóng dáng thướt tha cách đó không xa, trên mặt không khỏi sùng sốt.

Chỉ thấy nữ tử kia tóc đen như nước, được búi thành hình hướng nguyệt tinh xảo, ở giữa cắm một cây trâm cài tinh xảo, trừ thứ này ra không còn cái khác.

Tuy là như thế, theo gió mát từ từ thổi qua, thổi trúng trâm cài chập chòn không ngớt, tăng thêm phong tình.

Trên người nữ tử mặc y phục lục sắc lụa mỏng la quần, đem thân thể thướt tha của nàng hiện lên vô cùng nhuần nhuyễn.

Chỉ tiếc, bởi vì nữ tử đưa lưng về phía nàng, cho nên nàng không thấy bộ dạng của nữ tử kia.

Chỉ là, chỉ là bóng lưng xinh đẹp bất phàm kia, liền biết nhất định là giai nhân khuynh quốc khuynh thành.

Bên trong hoàng cung, khi nào tới một người như vậy! ?

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng trong lòng nghi hoặc, lập tức liền thân thủ chỉ hướng lục y nữ tử bên kia, mở miệng đối Thúy Nha dò hỏi.

"Cô gái kia là ai! ? Thế nào Ai gia chưa từng thấy qua! ?"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, Thúy Nha không khỏi theo phương hướng ngón tay Nhạc Đồng Đồng nhìn lại.

Khi thấy lục y nữ tử đứng ở cách đó không xa, trên mặt đầu tiên là sùng sốt, lập tức mở miệng nói.

"Hồi bẩm Thái hậu nương nương, nô tỳ cũng chưa từng thấy qua nữ tử kia! Chỉ là, theo nữ tử kia mặc xem ra, nhất định là không phú tât quý, nô tỳ hôm nay nghe nói, Lăng Ngọc quốc Bình An công chúa đã tiến cung, chẳng lẽ cô gái kia chính là Lăng Ngọc quốc Bình An công chúa! ?"

Nghe thấy Thúy Nha lời này, Nhạc Đồng Đồng không khỏi sùng sốt.

Mấy ngày trước nghe nói Lăng Ngọc quốc công chúa muốn tới hoàng cung ở một ít thời gian.

Nàng lúc đó cũng không hỏi lúc nào đến.

Hơn nữa, Thái hậu này là hữu danh vô thực, bị Dạ Quân Minh không quản, cho nên cũng không rõ lắm.

Hôm nay nghe Thúy Nha lời này, lại thấy nữ tử kia quần áo bất phàm, suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy Thúy Nha nói không sai.

Lăng Ngọc quốc Bình An công chúa! ?

Không biết lớn lên thế nào! ?

Lần trước thấy Dạ Quân Lăng nói đến Bình An công chúa này, hình như giữa bọn họ có chút bí mật không muốn người biết.

Nghĩ tới đây, trong nháy mắt, Nhạc Đồng Đồng đối với Bình An công chúa này nổi lên hứng thú.

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng liền mở miệng nói.

"Đi! Nhìn Bình An công chúa này một cái!"

Nói xong lời này, Nhạc Đồng Đồng liền bước nhanh tới, hướng phía lục y nữ tử cách đó không xa đi đến.

Bình An ở bên hồ, một chút cũng không phát hiện có người tới gần.

Lúc này, nàng ảo não đứng ở bên hồ, khom người muốn nhặt khăn tay không cẩn thận rơi trong hồ lên.

Nếu là cái khăn tay khác thì thôi, thế nhưng khăn tay này là ca ca đưa cho nàng, nàng cũng không muốn vứt bỏ.

Hiện tại, nàng chỉ hận vừa rồi không muốn có người đi theo, nếu không, đến bây giờ, nàng cũng không cần một người ở đây với khăn tay.

Chỉ là, nàng càng muốn nhặt khăn tay trôi bên hồ kia, khăn tay liền bị gọn nước đẩy đi xa hơn.

Bình An thấy vậy, trong lòng lo lắng, anh mày nhíu lại, liền lập tức hướng phía trước bước một bước, ngọc thủ duỗi ra, rút cuộc nhặt được khăn tay rơi trong hồ.

Thấy vậy, khóe miệng Bình An câu lên, vô cùng mừng rỡ.

Nhưng mà, nàng vui mừng duy trì không được một khắc, chỉ cảm thấy lòng bàn chân vừa trượt, cả người liền lập tức mất đi cân bằng, hướng phía trong hồ thẳng tắp rơi xuống.

Mất thấy mình sẽ phải ngã vào trong hồ, Bình An sợ đến đôi mắt đẹp mở lớn, âm thanh sắc nhọn kinh hô một tiếng.

Nhưng mà, ngay lúc Bình An cho rằng mình khó thoát khỏi vận mệnh bị rơi xuống hồ, đột nhiên, nàng cảm thấy tay bị nắm chặt.

Sau một khắc, cả người nàng liền bị người kéo lên, thoát khỏi vận rủi bị rơi xuống hồ.

Việc này làm cho người ta trở tay không kịp, cho nên Bình An thật lâu cũng không có phục hồi tinh thần lại.

Thẳng đến bên tai truyền đến một đạo thanh âm thanh thúy mang theo lo lắng, mới chậm rãi hoàn toàn tỉnh giấc.

"Cô nương, người không sao chứ! ?"

Nhìn lục y nữ tử trước mắt, một bộ kinh hồn chưa định, Nhạc Đồng Đồng mày không khỏi nhăn lại.

Chẳng lẽ là nữ tử này bị sợ choáng váng! ?

Ngay lúc trong lòng nghi hoặc, Bình An nghe đến lời này của Nhạc Đồng Đồng, con ngươi đen hằm chứa kinh hãi không khỏi hướng phía Nhạc Đồng Đồng nhìn lại.

Khi thấy nữ tử thanh lệ thoát tục đứng ở trước mắt này, trông mắt Bình An lập tức sáng ngời.

Trong con ngươi lập tức dâng lên một vẻ kinh diễm.

Hào một tuyệt sắc nữ tử như hoa như ngọc!

Da quang trắng tuyết, hoa đào ngọc diện, mày cong cong, song đồng tiễn thủy, đôi môi anh đào, ...

Nữ tử tuyệt sắc như vậy, cho dù Bình An đã thấy qua vô số tuyệt sắc giai nhân cũng phải kinh diễm không ngớt!

Trong lúc nhất thời, Bình An chỉ ngây ngốc nhìn Nhạc Đồng Đồng.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, trong lòng nghi hoặc, không khỏi thân thủ ở trước mặt Bình An nhẹ nhàng quơ quơ.

Môi mọng mở ra, mở miệng lần nữa hỏi.

"Cô nương, ngươi không sao chứ! ?"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, lần này, Bình An mới từ trong kinh diễm phục hồi tinh thần lại.

Nhìn thấy vẻ lo lắng trong mắt Nhạc Đồng Đồng, không khỏi mở miệng nói.

"Ta không sao, vừa rồi cảm ơn tỷ tỷ cứu mạng, nếu không phải tỷ tỷ xuất thủ cứu giúp, chỉ sợ ta đã sớm rơi xuống hồ ."

Bình An mở miệng chân thành nói.

Nghe thấy lời Bình An, Nhạc Đồng Đồng chỉ mỉm cười.

Trái lại bên cạnh Thúy Nha nghe thấy Bình An nói, trên mặt đầu tiên là sững sờ, liền tính toán mở miệng nói ra thân phận của Nhạc Đồng Đồng.

Nhưng mà, vừa lúc đó, một đạo thanh âm thanh thúy mang theo vui mừng phút chốc từ phía sau bọn họ vang lên ——

"Mẫu hậu, thì ra người ở nơi này!"

Nghe thấy động tĩnh phía sau, Nhạc Đồng Đồng không khỏi quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy, Dạ Quân Lăng đang bước nhanh tới đây!

Chỉ thấy hôm nay, trên người Dạ Quân Lăng mặc cẩm bào xanh nhạt thêu ám văn viền bạc, đai lưng màu vàng, phía trên treo một khối dương chi ngọc, đốn hiển quý khí!

Tóc đen ngọc quan, mặt như quan ngọc, mái tóc dài theo bước đi của hắn thoải bay về phía sau, thoạt nhìn hắn quý khí bất phàm!

Nhìn Dạ Quân Lăng đột nhiên xuất hiện, Nhạc Đồng Đồng chỉ là hơi sững sờ.

Chỉ là, còn không đợi nàng nói thêm cái gì, Bình An đứng ở nàng bên cạnh đôi mắt đẹp mở lớn, không hề nghĩ ngợi, liền nhìn Dạ Quân Lăng đang hướng bọn họ đi tới mở miệng kinh hô.

"Là người! ? Người tại sao lại ở chỗ này! ?"

Theo câu nói đầy kinh ngạc của Bình An, mọi người tại đây không khỏi hướng phía Bình An bên kia nhao nhao nhìn lại.

Khi thấy Bình An không dám tin tưởng nhìn Dạ Quân Lăng, Nhạc Đồng Đồng đứng ở một bên chân mày không khỏi nhấc lên.

Chỉ là, Nhạc Đồng Đồng không mở miệng nói gì.

Trái lại Dạ Quân Lăng, vừa rồi hắn nhìn thấy Nhạc Đồng Đồng ở bên cạnh liền lập tức không hề nghĩ ngợi hướng phía bên này đi tới .

Hơn nữa, sau khi ánh mắt của hắn rơi vào trên người Nhạc Đồng Đồng, càng tự động đem tất cả mọi người coi như không thấy, tự nhiên không chú ý tới Bình An đứng ở bên cạnh Nhạc Đồng Đồng.

Bây giờ, nghe thấy Bình An này không chút nào che giấu kinh ngạc, Dạ Quân Lăng không khỏi sững sờ.

Con người đen đầu tiên là nhẹ nhàng quét một vòng Bình An về mặt kinh ngạc, lập tức, tuấn mày nhíu lại, mở miệng hỏi.

"Người là ai! ? Bỏn vương biết người sao! ?"

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 134: Bình An công chúa

Nghe thấy Dạ Quân Lăng lời này, lại thấy hần nhìn mình với ánh mắt hoàn toàn xa lạ nghi hoặc, Bình An anh mày một chọi, ánh mắt nhìn phía Dạ Quân Lăng càng lộ ra không chút nào che giấu trên chọi.

"Thế nào nhanh như vậy liền quên ta ! ? Mấy ngày trước chúng ta mới ở đường cái gặp qua, hơn nữa, một cước mang phân kia để làm cho người ta quên như vậy! ?"

"Một cước mang phân! ?"

Nghe thấy Bình An lời này, lại thấy bộ dạng nàng đầy trên chọi khiêu khích, khuôn mặt tuấn tú của Dạ Quân Lăng đầu tiên là sùng sốt, sau một khắc, giống như là nghĩ đến cái gì đó, con ngươi đen lập tức mở lớn, hiển nhiên là nghĩ đến cái gì đó.

Ánh mắt nhìn phía Bình An mang theo nồng đậm tức giận.

Một tay chỉ hướng Bình An, Dạ Quân Lăng môi đỏ mở ra, liền mở miệng hô to một tiếng.

"Thì ra là ngươi! Ngươi chính là tiểu tử thối lần trước ở trên đường cái đụng vào ta, còn đá ta một cước kia!"

Nếu không phải Bình An chính mình nói ra, Dạ Quân Lăng nhìn Bình An một thân nữ trang trước mắt này, thật đúng là nhận không ra đâu!

Bây giờ, đã nhận ra nữ tử trước mắt, Dạ Quân Lăng càng thù mới hận cũ cùng nhau dâng lên.

Tuấn mày nhíu chặt, con ngươi nén giận ý, ánh mắt nhìn phía Bình An tựa như hận không thể đem nàng bóp chết.

Ngược lại với Dạ Quân Lăng tràn đầy phẫn nộ, Nhạc Đồng Đồng đứng ở một bên thấy bọn họ mặt to trừng mắt nhỏ, một mặt mang khiêu khích, bộ dạng vừa nhìn liền muốn đánh nhau, không khỏi mở miệng hỏi.

"Các ngươi đây là thế nào! ? Cái gì tiểu tử thối! ? Quân Lăng, nàng rõ ràng là cô nương..."

Dạ Quân Lăng thấy bộ dạng Nhạc Đồng Đồng tràn đầy không hiểu, lập tức đem chuyện đã xảy ra ở trên đường mấy ngày trước toàn bộ nói ra.

Nhạc Đồng Đồng nghe vậy mới bừng tỉnh đại ngộ.

Nghĩ lại mấy ngày trước, nàng ở đấu giá hội cũng nghe Dạ Quân Lăng đề cập qua chuyện đã xảy ra ở trên đường.

Không ngờ thế giới lớn như vậy bọn họ lại trùng hợp đụng vào nhau lần nữa như vậy.

Hơn nữa, thiếu niên chọi gần Dạ Quân Lăng kia lại là người con gái trước mắt này.

Trong lòng suy nghĩ, Nhạc Đồng Đồng đôi mắt đẹp đảo qua, không khỏi yên tĩnh quan sát Bình An đứng bên cạnh.

Chỉ thấy nữ tử trước mắt, đôi mắt đẹp đen nhánh, da nết nỏ nà, môi hồng răng trắng. Không thể không nói là một tiểu mỹ nhân!

Chỉ là, càng nhìn, Nhạc Đồng Đồng càng cảm thấy nữ tử này có chút quen thuộc.

Nỗ lực suy nghĩ một chút, sau một khắc, Nhạc Đồng Đồng như là nghĩ đến cái gì đó, đôi mắt đẹp mở lớn.

A!

Nữ tử này, không phải là thiếu niên ngày đấu giá hội đó cùng nàng ăn chao, về sau nàng lại giúp nàng ta bắt tiểu tặc sao! ?

Chẳng trách cảm thấy nhìn quen mắt, thì ra, hần lại là nàng!

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng không khỏi kinh ngạc không ngớt.

Này cũng thực sự quá trùng hợp đi! ?

Chẳng lẽ đây là duyên phận theo như lời mọi người! ?

Trong lòng đang nghĩ ngợi, chỉ thấy bên này Dạ Quân Lăng cùng Bình An đã bắt đầu chọi chọi nhau.

"Nga, thì ra ngươi chính là muội muội mập mập năm đó ! Không ngờ a không ngờ, chúng ta thật đúng là oan gia ngõ hẹp ! Nhớ lại trước đây, ngươi một thân thịt mỡ, cả người giống như là một quả cầu, đưa chân đá một cái là có thể đá rất xa!"

Dạ Quân Lăng hai tay khoanh trước ngực, về mặt chọi chọi nói.

Bình An nghe vậy, anh mày lập tức nhấn lại, trong con ngươi xẹt qua vẻ giận dữ.

Chỉ là sau một khắc, giống như là nghĩ đến cái gì đó, môi đỏ mọng nhất câu, mở miệng trên chọi nói.

"A, người đây là năm mươi bộ cười một trăm bộ sao! ? Người này con sên! Năm đó người thế nhưng mỗi ngày trên mũi treo một hàng nước mũi, không ngừng hít nha hít , buồn nôn muốn chết !"

"Người là đồ mập mạp !"

"Người là con sên!"

Mắt thấy Dạ Quân Lăng cùng Bình An càng mắng càng hăng, Nhạc Đồng Đồng lập tức nhủ mày quát.

"Được rồi, các người đừng cãi nhau nữa!"

Theo Nhạc Đồng Đồng một tiếng quát, hai người nguyên bản thiếu chút nữa đánh nhau, mới ngừng miệng.

Chỉ là hai người vẫn là về mặt cừu thị trừng mắt đối phương, hận không thể ở trên người đối phương đục ra một cái động.

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng chỉ bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Lúc trước thấy Dạ Quân Lăng nhắc tới Bình An công chúa này, đột nhiên đỏ mặt ngượng ngùng, còn tưởng rằng hán thích Bình An!

Bây giờ vừa nhìn, ở nơi nào là thích! ? Quả thực là một đôi oan gia!

Sợ Dạ Quân Lăng cùng Bình An tiếp tục như vậy nữa sẽ đánh nhau thật, Nhạc Đồng Đồng không khỏi quay đầu, đối Dạ Quân Lăng mở miệng nói.

"Được rồi, Bình An công chúa nói như thế nào cũng khách, có người đối đãi khách nhân như người sao! ?"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lăng chỉ ủy khuất biền mếu máo, lại không dám phản kháng.

"Mẫu hậu, nhi thần biết."

"Mẫu hậu! ?"

Nghe thấy Dạ Quân Lăng lời này, Bình An đứng ở một bên đôi mắt đẹp lập tức mở lớn.

Vừa rồi nàng chỉ để ý đến Dạ Quân Lăng, chưa từng nghe tới xưng hô của Dạ Quân Lăng với Nhạc Đồng Đồng.

Bây giờ nghe được rõ ràng, trong lòng càng kinh ngạc không ngớt.

Dù sao, nhìn nữ tử bên cạnh này bất quá lớn hơn mình một vài tuổi, cư nhiên lại là đương kim Thái hậu nương nương! ?

Trong lòng kinh ngạc.

Nhạc Đồng Đồng thấy bộ dạng Bình An tràn đầy kinh ngạc , không khỏi mở miệng cười nói.

"Ha ha, đúng vậy, Ai gia chính là đương kim Thái hậu. Không ngờ hôm nay lại ở chỗ này gặp được Bình An công chúa!"

Nhìn Nhạc Đồng Đồng câu môi cười tươi xinh đẹp, Bình An chỉ mỉm môi cười.

Trong lòng vẫn là khiếp sợ không thôi.

Dù sao, trước khi nàng đi tới nơi này đã nghe kể không ít sự tích về Thái hậu nương nương này.

Nghe nói, Thương Minh quốc Thái hậu nương nương xinh đẹp như hoa, lại là mỹ nhân tâm địa ác độc như rắn rết !

Trước kia nàng ý vào tiên đế sủng ái, ở hậu cung tác oai tác quái, giết hại không ít cung nhân còn có tần phi của tiên đế.

Cho nên, trước khi nàng đi tới nơi này, bên cạnh đã có không ít người nhắc nhở nàng, đi tới nơi này, tốt nhất là không nên cùng Thương Minh quốc Thái hậu nương nương có nhiều tiếp xúc.

Chỉ là hiện tại, nhìn tuyệt sắc nữ tử đứng ở bên cạnh mình tươi cười xinh đẹp, Bình An không khỏi cười nhạo .

Lời đồn thực sự là hại chết người!

Nữ tử thiện lương dịu dàng như vậy, thế nào lại là cái loại mỹ nhân rắn rết tâm địa ác độc! ?

Có lẽ là có người cố ý bịa đặt, muốn hại danh dự Thái hậu này đi! ?

Dù sao, mặc kệ là hậu cung ở đâu cũng đều lục đục với nhau, điều này nàng đã thấy từ nhỏ.

Cho nên, cái gì là người tốt, cái gì là người xấu, nàng tự nhiên phân rõ!

Cho nên, Bình An cũng thập phần tin tưởng, tuyệt sắc nữ tử trước mắt này chắc chắn sẽ không phải là người xấu!

Ngay lúc Bình An đang suy nghĩ, Nhạc Đồng Đồng không biết tâm tư của nàng.

Chỉ thấy Bình An đột nhiên nhìn mình chăm chăm, tựa như đang suy nghĩ cái gì.

Môi đỏ nhất câu, không khỏi mở miệng nói.

"Bình An công chúa, trên mặt Ai gia có gì sao! ? Người thế nào nhìn Ai gia như vậy! ?"

"Ha ha, không phải, ta chỉ là kinh ngạc, thì ra Thương Minh quốc Thái hậu nương nương lớn lên trẻ tuổi như vậy, vừa rồi không biết thân phận Thái hậu nương nương, còn tưởng rằng là tỷ tỷ nhà nào đâu!"

Nghe thấy Bình An lời này, Nhạc Đồng Đồng lập tức cười mặt mày cong cong.

Chỉ cảm thấy Bình An này nói chuyện thật đúng là dễ nghe.

Mặc dù, nàng ở trong hoàng cung cũng đã từng nghe rất nhiều lời nói a dua nịnh hót. Chỉ là, người nào thật tình, người nào nịnh nọt, nàng cũng nghe được rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Khẩu thị tâm phi

Bộ dạng đặc ý đào tạo kia như một tiểu hồ ly vừa ăn vụng, rất là đáng yêu!

Chỉ là, một phần đặc ý này của nàng rơi vào trong mắt Dạ Quân Lăng lại làm cho hắn hận nghiền răng nghiền lợi.

Hắn không rõ, nữ tử đáng ghét như thế, vì sao Hoàng huynh lại bảo hắn tới nơi này bởi nàng! ?

Nữ tử lời nói ác độc như vậy, hắn thực sự là liếc nhìn nàng một cái cũng không muốn.

Bất đắc dĩ, nàng mỗi ngày đều chạy tới Mộng Nguyệt điện. Bởi vì trong Mộng Nguyệt điện có người hắn vẫn muốn thấy, bất đắc dĩ, hắn mới mỗi ngày tới nơi này...

Nhìn Bình An và Dạ Quân Lăng, một đặc ý đào tạo, một tức giận không ngớt, Nhạc Đồng Đồng ngồi ở một bên chỉ mỉm cười, tràn đầy bất đắc dĩ lắc đầu.

Mặc dù đối với oan gia này có chút bất đắc dĩ, chỉ là, mỗi ngày nghe bọn hắn cãi nhau như vậy, kỳ thực cũng rất thú vị. Dù sao ở trong hoàng cung, thực sự quá nhàm chán.

Hơn nữa, ở bên trong Mộng Nguyệt của nàng, bình thường mọi người đối với nàng đều là vâng vâng dạ dạ, hiện tại có Bình An, Nhạc Đồng Đồng trái lại cảm thấy Mộng Nguyệt của nàng điện bắt đầu náo nhiệt lên!

Trong lòng suy nghĩ, thấy Bình An và Dạ Quân Lăng hai người mắt to đối mắt nhỏ một lúc lâu, không khỏi mở miệng chế nhạo nói.

"Đừng trừng, cẩn thận còn trừng tiếp sẽ thành mắt gà chọi!"

Nghe thấy treu ghẹo trong giọng nói của Nhạc Đồng Đồng, Bình An và Dạ Quân Lăng mới thu hồi ánh mắt. Chỉ là cuối cùng, còn cùng hừ lạnh một tiếng.

Đối với điểm này, hai người trái lại thật là ăn ý!

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng chỉ là cười mỉm.

Sau một khắc, Dạ Quân Lăng đứng ở một bên, như là nghĩ đến cái gì đó, quay đầu nhìn Nhạc Đồng Đồng mở miệng hỏi.

"Đúng rồi, mẫu hậu, hôm nay thế nào có nhã hứng như vậy, gọi nhạc sư đến nơi đây đánh đàn cho các người! ?"

Nghe thấy Dạ Quân Lăng lời này, Nhạc Đồng Đồng cũng không giấu giếm, mở miệng nói.

"Hôm nay Ai gia cùng Bình An cũng có nhã hứng, liền muốn khiêu vũ các loại, vừa lúc, đợi một lát người làm bình phán, xem ai nhảy đẹp hơn."

Đối với Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lăng cơ hồ là không hề nghĩ ngợi, liền mở miệng nói.

"Đương nhiên là mẫu hậu nhảy đẹp!"

Đối với Dạ Quân Lăng lời này, Nhạc Đồng Đồng lập tức phì cười.

"Người thấy qua Ai gia khiêu vũ sao! ? Thế nào liền biết Ai gia nhảy nhất định đẹp! ?"

Nhìn thấy bộ dạng Nhạc Đồng Đồng cười mỉm, Dạ Quân Lăng xấu hổ, lập tức mở miệng ngại ngùng nói.

"Mặc dù nhi thần chưa từng thấy mẫu hậu khiêu vũ, chỉ là xưa nay nghe nói mẫu hậu vũ kỹ nhất tuyệt, hôm nay, nhi thần thế nhưng có phúc ! Về phần nàng..."

Nói đến đây, Dạ Quân Lăng tuần mảy nhăn lại, đem Bình An từ trên xuống dưới nhìn một lần, nhìn Bình An toàn thân không được tự nhiên, mới miễn cưỡng nói.

"Nữ nhân thô lỗ như nàng, không có nửa phần ý vị nữ nhân, nhảy múa, khẳng định không thể dễ nhìn được!"

Vừa nghe thấy Dạ Quân Lăng trực tiếp chê bai, Bình An lập tức tức giận bất bình nói.

"Người này tao bao, người nói ai thô lỗ! ? Nếu nói ta thô lỗ, vậy còn người! ? Mỗi ngày trang điểm ăn mặc xinh đẹp, rất giống là một cái tao bao, như một con chim công ! Tao vị mừi phần!"

"Người!"

Mất thấy Bình An và Dạ Quân Lăng lại bắt đầu đấu, Nhạc Đồng Đồng lập tức mở miệng cắt ngang.

"Được rồi, các người đừng cãi nữa! Còn ẩm ỉ nữa, trời tối rồi, Ai gia xem các người cãi nhau, thuận tiện còn có thể để nhạc sư đệm nhạc cho các người!"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng reu ghẹo, Bình An và Dạ Quân Lăng mới ngừng lại.

Chỉ là hai người đều nhìn nhau không thuận mắt, mỗi khi nhìn phương, sắc mặt giống như là giẫm phải phân vậy.

Nhạc Đồng Đồng cũng bắt đầu dĩ.

Cuối cùng, thấy bọn họ không gây nữa, mới để cho nhạc sư đến hoa viên明月 điện, để bọn họ đợi một lát vì bọn họ đệm nhạc.

"Hôm nay khí trời không tệ, chúng ta đến bãi cỏ phía trước hoa viên khiêu vũ đi!"

"Được!"

Đối với đề nghị của Nhạc Đồng Đồng, Bình An tự nhiên không phản đối.

Kết quả là, mấy người Nhạc Đồng Đồng liền dời giá đến hoa viên.

Hôm nay vận lý không mây, trời trong nắng ấm, gió mát nhẹ thổi, mang đến từng đợt không khí mang theo hương hoa tươi mát.

Hoa viên này rất rộng, bốn phía càng đủ loại hoa tươi.

Mẫu Đơn ung dung, tường vi kiều mị, hoa sơn trà điểm lệ, bách hợp thanh nhã...

Chính là thời điểm bách hoa khoe sắc, trăm hoa đua nở, đỏ như lửa, lam trắng thiên, bạch cao quý, tím xinh đẹp, nhìn thế nào cũng là cảnh đẹp ý vui.

Mà trên mặt đất, bãi cỏ trải một tầng bích lục, đi ở phía trên, chỉ cảm thấy mềm mại thoải mái vô cùng.

Nhạc Đồng Đồng nhìn hoa viên mỹ lệ tinh xảo này, cũng không quên cho người chuẩn bị một ít trà quả điểm tâm các loại.

Bây giờ là buổi sáng lúc, khí trời không nóng. Ánh vàng rực rỡ tỏa ra khắp nơi, chỉ cảm thấy ấm áp thoải mái.

Nhạc Đồng Đồng trước hết để Bình An khiêu vũ, nàng liền cùng Dạ Quân Lăng ngồi ở trong lương đình, vừa ăn điểm tâm vừa thưởng thức kỹ thuật nhảy của Bình An.

Theo một trận tiếng đàn duyên dáng vang lên, cô nương áo tím đứng ở trên cỏ lập tức nhẹ nhàng khởi vũ.

Chỉ thấy hôm nay Bình An, trên người mặc quần áo màu tím lụa mỏng la quần, bên hông buộc yên la màu trắng, buộc quanh vòng eo thon nhỏ không bằng năm tay vô cùng nhuần nhuyễn.

Vạt áo và ống tay áo rộng lớn, cho nên theo điệu múa của nàng, tay áo tung bay, tóc dài phiêu động, nhìn qua như hồ điệp màu sắc rực rỡ, mỹ lệ vô cùng.

Nhạc Đồng Đồng từ nhỏ đã thích khiêu vũ ca hát, cho nên vừa nhìn Bình An nhảy tự nhiên tốt như vậy, càng nhìn mắt cũng không chớp một cái, trong lòng kinh ngạc.

Không ngờ Bình An nhảy tốt như vậy!

Dạ Quân Lăng ngồi ở một bên kinh ngạc một chút cũng không ít hơn so với Nhạc Đồng Đồng.

Đối với Bình An, Dạ Quân Lăng là hận thấu xương.

Vừa nghe các nàng nói muốn khiêu vũ, trong lòng đối với Bình An càng không coi trọng.

Dù sao nữ nhân thô lỗ lời nói ác độc này khiêu vũ có thể coi được chỗ nào! ?

Chỉ là hiện tại, khi thấy nữ tử mỹ lệ ở trong hoa viên nhẹ nhàng khởi vũ, Dạ Quân Lăng trong lòng không khỏi chấn động.

Con người đen mờ lớn, cái miệng nhỏ nhắn vi trưng, vẻ mặt không dám tin.

Này... Thực sự là nữ nhân thô lỗ lời nói ác độc kia sao! ?

Không ngờ bình thường nhìn nàng làm người chán ghét như vậy, thời điểm nhảy múa lại ... dễ nhìn như vậy!

Mái tóc tung bay, sa y phất phới, vòng eo là lướt tựa liễu yếu, ngưỡng phủ vân búi, cánh tay áo xoay tròn, phiêu nhược kinh hồng...

Làm Dạ Quân Lăng nhìn đến mục trường khẩu ngốc, kinh hãi không ngớt.

Nhạc Đồng Đồng phục hồi tinh thần lại, đuôi mắt đảo qua, nhận thấy Dạ Quân Lăng một bộ không dám tin, không khỏi hé miệng cười nói.

"Bình An nhảy cũng thật không tệ đâu!"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, khuôn mặt tuần tú của Dạ Quân Lăng cương cứng, lập tức muộn thanh nói.

"Ngạch, bình thường đi!"

"Ha ha, người nha, thật đúng là khẩu thị tâm phi! Thừa nhận một chút sẽ chết sao! ?" Nhạc Đồng Đồng môi đỏ mở ra, nói thẳng.

Dạ Quân Lăng nghe nói, khuôn mặt tuần tú xấu hổ, lại không lên tiếng nói gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Lại là nàng

Thẳng đến khi tiếng nhạc dừng lại, Bình An cũng dùng một tư thái duyên dáng hoàn tất.

Bình An chậm chậm hít thở, nhảy đến mặt đỏ hồng, đôi mắt đẹp lóe ra mỉm cười, liền hướng phía Nhạc Đồng Đồng bên này đi tới.

"Ha ha, nương nương, ta nhảy thế nào! ?"

"Ha ha, đẹp! Người nhảy thực sự rất đẹp!"

Nghe thấy Bình An lời này, Nhạc Đồng Đồng không chút keo kiệt tán dương.

Nghe vậy, Bình An lập tức thần thái phấn khởi, lòng tràn đầy vui mừng kích động.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng kia nhìn qua như một trái táo đỏ chín mọng, rất là đáng yêu!

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng đôi mắt đẹp không khỏi đảo qua, liền rơi vào Dạ Quân Lăng ngồi ở một bên, nhủ thầm:

"Quân Lãng, người có phải cũng cảm thấy như vậy hay không! ?"

"Ngạch..."

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, lại thấy trêu tức lóe ra trên mặt nàng .

Khuôn mặt Dạ Quân Lãng xấu hổ.

Lại thấy bộ dạng đắc ý dào dạt của Bình An, Dạ Quân Lãng chỉ là môi đỏ mọng một phiết, mở miệng nói.

"Thật bình thường!"

Nghe thấy Dạ Quân Lãng lời này, vẻ mặt Bình An nguyên bản còn đắc ý, vừa nghe, lập tức khí trừng mắt dưng.

"Cái gì thật bình thường! ? Có bản lĩnh, người tới nhảy!"

"Ha ha, buồn cười! Người có thấy nam nhân khiêu vũ sao! ? Người nhảy xấu còn không thừa nhận, chẳng lẽ muốn ta đối lương tâm nói coi được sao! ?"

Nhìn thấy Bình An bị chọc tức, Dạ Quân Lãng lập tức đắc ý .

Bình An thấy vậy càng tức giận, cuối cùng, quay đầu không đi để ý tới Dạ Quân Lãng. Mà là quay đầu đối với Nhạc Đồng Đồng đang xem cuộc vui bên cạnh mở miệng nói.

"Nương nương, chúng ta không cần để ý đến hắn, nương nương vũ ta còn chưa có nhìn đâu!"

"Ha ha, không được, Ai gia xem các người đấu võ mồm thật thú vị, hôm nay Ai gia liền nhìn hai người các người đấu võ mồm là được rồi!"

Đối với Bình An, Nhạc Đồng Đồng không khỏi nhún mày trêu ghẹo.

Bình An nghe vậy, khuôn mặt không khỏi xấu hổ.

Bên cạnh Dạ Quân Lãng thấy vậy, lập tức mở miệng nói.

"Mẫu hậu, nhi thần cho tới bây giờ còn chưa từng thấy mẫu hậu khiêu vũ đâu! Mẫu hậu hôm nay liền nhảy một chút thôi!"

Dạ Quân Lãng mở miệng nói, ánh mắt nhìn phía Nhạc Đồng Đồng càng mang theo nồng đậm hiếu kỳ và chờ mong.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, cũng không muốn phạt ý của hắn. Vậy nên liền gật đầu, mở miệng nói.

"Được, Ai gia nhảy, chỉ là nhảy không tốt, các người ngàn vạn không được chê cười!"

Nói xong lời này, Nhạc Đồng Đồng mới ở dưới ánh mắt mong chờ của Bình An và Dạ Quân Lãng, đi tới trên cỏ.

Đôi mắt đẹp nhìn quanh bốn phía. Chỉ thấy bốn phía bách hoa khoe sắc, hồ điệp bay múa.

Gió mát nhẹ thổi, dương liễu phiêu như, một cảnh một vật, rất là mỹ lệ!

Nhìn cảnh sắc xinh đẹp như vậy, chớp mắt người thấy là hương hoa thơm ngát, bên tai nghe thấy là tiếng đàn ưu mỹ động lòng người, Nhạc Đồng Đồng đôi mắt đẹp không khỏi hơi nhắm lại, khóe miệng cong lên.

Lập tức, thân thể liền theo tiếng đàn duyên dáng kia mà nhẹ nhàng khởi vũ.

Đối với khiêu vũ, Nhạc Đồng Đồng là phi thường thích.

Trước đây thời điểm ở trường học, nàng thường xuyên tham gia một ít hoạt động khiêu vũ ca hát.

Bây giờ, dưới hoàn cảnh mỹ cảnh như họa này, Nhạc Đồng Đồng càng tùy tâm nhảy múa...

Nhạc Đồng Đồng nhảy vong tình, nhảy vui vẻ, khóe miệng mỉm cười, tâm tình vui sướng. Dần dần, nhảy đến quên hết mọi thứ .

Cho nên, nàng tự nhiên không nhận thấy được một đạo bóng dáng cao lớn màu vàng sáng đang đứng ở cửa Mộng Nguyệt điện...

Lúc này, nhìn nữ tử xinh đẹp đang nhảy múa trong hoa viên, Dạ Quân Minh phượng mâu mở lớn, trong con ngươi đều là chấn động và kinh ngạc.

Vừa hạ triều, hắn nguyên bản phải đi ngự thư phòng xử lý tấu chương . Ai biết, đi tới đi lui, bên tai liền truyền đến một trận tiếng đàn duyên dáng.

Dạ Quân Minh trong lòng hiếu kỳ, chưa kịp suy nghĩ nhiều, hai chân tựa như có ý thức, liền hướng phía bên này đi tới .

Nhưng mà, khi hắn đi đến nơi đây, phát hiện tiếng đàn kia lại là từ bên trong Mộng Nguyệt điện truyền đến, liền lập tức dừng lại.

Dù sao, Mộng Nguyệt điện này là địa phương hắn không muốn bước vào nhất trong hoàng cung.

Chỉ là sau khi biết được Bình An công chúa và Dạ Quân Lăng lúc này đang ở trong Mộng Nguyệt điện, trong lòng kinh ngạc hiếu kỳ, thế là liền đi đến nhìn một chút rốt cuộc là chuyện gì xảy ra .

Ai biết, khi hắn đi vào Mộng Nguyệt điện, nhìn thấy lại là một màn như thế.

Chỉ thấy ở đó trăm hoa đua nở, bạch điệp bay múa. Một nữ tử mặc bạch y, thướt tha nhiều vẻ, đang ở trên cỏ nhanh nhẹn khỏi vũ.

Thân thể mềm mại xoay tròn, ngón tay ngọc nhẹ vung, trường y tung bay, mũi chân nhẹ điểm, tay áo tung bay.

Mái tóc dài đen nhánh theo nữ tử vũ động, mà ở sau lưng nàng giương lên một độ cung duyên dáng. Vòng eo mảnh khảnh thon thả kia, mềm mại như liễu, thướt tha nhiều vẻ.

Bước đi nhẹ nhàng, phiêu nhược kinh hồng, uyển như du long..

Một màn này kinh diễm như vậy , cũng quen thuộc như vậy .

Đây chẳng phải là nữ tử lần trước hắn nhìn thấy ở ngự hoa viên sao! ?

Nhớ lại ngày ấy, hắn trên đường đi qua ngự hoa viên, xa xa liền nhìn thấy một bạch y nữ tử ở trong vườn hoa nhẹ nhàng khỏi vũ.

Chỉ là bởi vì cách khá xa, hắn thấy không rõ dung mạo nữ tử.

Hắn xuất phát từ hiếu kỳ đi qua, tính toán nhìn dung mạo cô gái kia, cô gái kia lại đột nhiên xoay người bỏ đi.

Nữ tử đi thật nhanh, chỉ chốc lát sau liền biến mất .

Mặc kệ hắn tìm như thế nào cũng đều không tìm được.

Mà hôm nay nhìn thấy bạch y nữ tử trước mắt này đang khỏi vũ, tâm tình Dạ Quân Minh không khỏi kích động.

Tâm nguyên bản bình tĩnh như hồ, bị người quăng vào một hòn đá nhỏ, khơi dậy tầng tầng rung động.

Cuối cùng, Dạ Quân Minh liền hướng phía Mộng Nguyệt điện bên trong đi đến.

Một lòng, chỉ vì muốn thấy rõ ràng dung mạo nữ tử này.

Nhưng mà, khi Dạ Quân Minh bước đến, bạch y nữ tử kia vừa lúc xoay người lại.

Khi thấy rõ dung mạo tuyệt sắc khuynh thành của bạch y nữ tử kia, Dạ Quân Minh trong lòng không khỏi hung hăng chấn động.

Chỉ cảm thấy cả người như sét đánh ngang đầu..

Chỉ thấy nữ tử mặt như quan ngọc, da như mỡ đông, mày cong cong, quỳnh mũi môi anh đào, đôi mắt đẹp liễm diễm, tiểu ý dịu dàng..

Đây là một khuôn mặt tuyệt sắc đủ để mê đảo tất cả nam tử trong thiên hạ.

Nhưng mà, khi Dạ Quân Minh nhìn thấy khuôn mặt tuyệt sắc như vậy, trong lòng chỉ có thật sâu chấn động.

Thì ra, bóng hình xinh đẹp mấy ngày liền dây dưa ở trong lòng hắn lại là nàng! !! Nữ nhân tâm địa ác độc ! Mẫu hậu trên danh nghĩa của hắn! !!

Ngược lại với Dạ Quân Minh ghen hờn nhìn trần trối, không dám tin, Nhạc Đồng Đồng một điểm cũng không biết.

Lúc này, nàng nhảy vong tình.

Thẳng đến khi tiếng đàn duyên dáng dần dần dừng lại, Nhạc Đồng Đồng mới lấy một tư thái ưu mỹ dừng lại.

Sau một khắc, một trận tiếng vỗ tay kịch liệt liền từ đình nghỉ mát bên kia truyền đến.

"Ha ha, mẫu hậu nhảy thực sự rất đẹp!"

"Nương nương tài múa hơn người, Bình An cam bái hạ phong!"

Nghe thấy lời Bình An và Dạ Quân Lăng trong lương đình , Nhạc Đồng Đồng chỉ mỉm cười.

Nhưng mà, vừa lúc đó, Nhạc Đồng Đồng lại cảm thấy như có một đạo tầm mắt nóng rực rơi vào trên người nàng.

Trong lòng nghi hoặc, liền chậm rãi quay đầu, hướng phía cửa Mộng Nguyệt điện nhìn lại...

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậ Xinh Đẹp, Lãng Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Miếu nguyệt lão

Chỉ thấy một mặt bóng dáng màu vàng sáng đang nhanh chóng biến mất trong tầm mắt mình...

Thấy vậy, trên mặt Nhạc Đồng Đồng không khỏi sùng sốt.

Trong lúc nhất thời, cũng không biết là mình nhìn nhầm hay là thế nào.

Bởi vì, trong Hoàng cung rộng lớn này, dám mặc màu vàng sáng duy chỉ có một người!

Chỉ là, không có khả năng nha!

Dạ Quân Minh hẳn như thế nào tới Mộng Nguyệt điện! ?

Là mình nhìn lầm rồi đi! ?

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng chỉ khẽ lắc đầu, không suy nghĩ nhiều cái khác.

...

Bình An là một người hoạt bát hiếu động, sau khi tới Hoàng cung mấy ngày liền không chịu nổi nữa.

Kết quả là, nàng liền la hét muốn xuất cung.

Đặc biệt, ngày mai chính là tiết nhân duyên mỗi năm một lần.

Nghe nói hằng năm lúc này, người chưa thành thân sẽ đến miếu Nguyệt Lão cầu duyên, sau này sẽ tìm được người như ý. Hơn nữa, miếu Nguyệt Lão kia nghe nói rất linh nghiệm.

Hằng năm lúc này, người đến miếu Nguyệt Lão bái thần cầu duyên tấp nập không ngừng, cơ hồ dẫm nát đại môn miếu Nguyệt Lão.

Lần này Bình An tới nơi này, trong lòng nàng cũng biết mình là vì sao mà đến.

Chỉ là, Bình An là một người không muốn khuất phục vận mệnh, nếu muốn nàng lựa chọn giữa Dạ Quân Minh và Dạ Quân Lăng, nàng ai cũng không muốn.

Cho nên, nàng liền tính toán đi miếu Nguyệt Lão nhìn nhìn, có thể tìm được lang quân như ý hay không!

Thấy Bình An đề cập đến chuyện đi miếu Nguyệt Lão, Nhạc Đồng Đồng tự nhiên cũng hứng thú. Chỉ là, nàng không phải muốn cầu duyên.

Dù sao, nghĩ đến thân phận mình, sau này cũng không thể gả đi nữa.

Nàng sở dĩ cảm thấy hứng thú, là vì muốn giúp vui.

Nghe nói, trên đỉnh núi miếu Nguyệt Lão kia có một khóa đại thụ ngàn năm, gốc cây đại thụ này vô cùng to, cành lá rậm rạp, che trời tế nguyệt, cơ hồ che phủ cả ngọn núi.

Nghe nói, mỗi một người lên miếu Nguyệt Lão cầu duyên đều sẽ ở dưới gốc cây viết tên mình lên dải lụa đỏ rồi ném lên trên cây.

Đến khi người trong số mệnh của mình xuất hiện, chỉ cần họ đứng ở dưới gốc cây, như vậy hồng trù kia sẽ rơi vào người đó.

Tuy nói chuyện này không biết là thật hay giả, chỉ là, Nhạc Đồng Đồng cũng vô cùng hiếu kỳ.

Chỉ là ngại với thân phận này không thể tùy tiện xuất cung, nếu chỉ là để Bình An mang theo hạ nhân đi, có phần cảm thấy cô đơn.

Dạ Quân Lăng biết được việc Nhạc Đồng Đồng có ý định xuất cung đến miếu Nguyệt Lão du ngoạn, lập tức không nói hai lời, liền thân thủ vỗ vỗ ngực, bảo đảm nói.

"Điểm việc nhỏ ấy, để ta đi làm đi! Ta đi cầu Hoàng huynh, Hoàng huynh nhất định sẽ cho các người xuất cung!"

"Thật vậy sao! ? Người đi cầu Hoàng huynh người! ?"

Nghe thấy Dạ Quân Lăng lời này, Nhạc Đồng Đồng sùng sốt, có chút kinh ngạc.

Vì chuyện lần trước, nàng cũng đã một thời gian không gặp Dạ Quân Minh.

Lần này nàng cũng muốn xuất cung đến miếu Nguyệt Lão du ngoạn, chỉ là, nàng là đương kim Thái hậu, nếu không có Hoàng đế cho phép thì tuyệt đối không thể xuất cung.

Chỉ là hiện tại, nàng lại không muốn bởi vì việc này mà đi tìm Dạ Quân Minh, cũng không biết Dạ Quân Minh biết được nàng muốn xuất cung có thể cho phép hay không, cho nên vẫn luôn không cho người đi nói với Dạ Quân Minh việc này.

Bây giờ, nếu có Dạ Quân Lăng đi nói, cũng không biết Dạ Quân Minh cho phép hay không cho phép.

Dù sao, Dạ Quân Minh bảo hộ đệ đệ hần như vậy, trước đây đã năm lần bảy lượt cảnh cáo nàng, không được tiếp cận Dạ Quân Lăng...

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng lộ vẻ lo lắng.

Bên cạnh Dạ Quân Lăng thấy vậy, trong lòng nghĩ nghĩ, cũng biết lo lắng trong lòng Nhạc Đồng Đồng. Lập tức mở miệng nói.

"Mẫu hậu yên tâm đi, Hoàng huynh không phải người không phân rõ phải trái, lại nói, chỉ là xuất cung, ta nghĩ Hoàng huynh cũng sẽ không ngăn cản!"

"Ai, vậy người tạm thời thử đi!"

Nghe thấy lời Dạ Quân Lăng, Nhạc Đồng Đồng không ôm bất cứ hy vọng nào, chỉ là để Dạ Quân Lăng đi thử.

Dù sao, từ sau khi Bình An công chúa tới, hai người bọn họ cả ngày dính cùng một chỗ.

Cảm giác như thế, làm cho nàng nghĩ tới thời gian ở thế kỷ hai mươi mốt trước đây. Cảm giác như vậy thật tốt!

Cho nên, nàng cũng muốn cùng Bình An đến miếu Nguyệt Lão du ngoạn một phen.

Chỉ là, đối với việc đi miếu Nguyệt Lão, Nhạc Đồng Đồng cũng không dám ôm hy vọng quá lớn.

Dù sao, hi vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều.

Cho nên, khi Nhạc Đồng Đồng từ trong miệng Dạ Quân Lăng biết được, Dạ Quân Minh cứ nhiên cho phép nàng cùng Bình An xuất cung, Nhạc Đồng Đồng trong lòng chấn động không ngớt.

"Cái gì! ? Hoàng huynh người đáp ứng Ai gia ngày mai xuất cung! ?"

"Ha ha, đúng vậy, ta đã nói Hoàng huynh không phải là người không nói lý, chỉ là xuất cung du ngoạn một chút, Hoàng huynh sẽ không cự tuyệt!"

Nhìn thấy Nhạc Đồng Đồng vẻ mặt kinh ngạc vui mừng, Dạ Quân Lăng không khỏi nhếch miệng cười.

Dù sao, hần thích nhìn thấy nhất, chính là bộ dạng nữ tử này hài lòng.

Chỉ nhìn thấy nàng hài lòng, hần liền hài lòng!

...

Ngày hôm sau, sắc trời mờ mờ vừa hừng sáng, Nhạc Đồng Đồng liền rời khỏi giường, sau đó để Thụy Nha hầu hạ trang điểm.

Hôm nay nàng được Dạ Quân Minh cho phép, lại hẹn Bình An và Dạ Quân Lăng cùng nhau đến miếu Nguyệt Lão.

Nghĩ đến hôm nay có thể thỏa thích du ngoạn, Nhạc Đồng Đồng liền vui vẻ không thôi.

Tuy nói mình thân là Thái hậu nương nương, chỉ là, Nhạc Đồng Đồng lại không thích mặc những trang phục điểm lệ đẹp để quý giá.

Cho nên hôm nay, Nhạc Đồng Đồng chỉ để Thụy Nha búi một búi tóc đơn giản.

Mái tóc dài đen nhánh mềm mại, trên đầu chỉ nhẹ nhàng kéo một búi tóc đơn giản, ở giữa cắm một cây trâm bạch ngọc lan hoa thanh lịch. Số tóc còn lại chỉ là tùy ý xõa tung phía sau, nhiễm mực hai vai.

Một thân y phục tuyết trắng thấu ánh trăng, cổ áo mở rộng, càng làm nổi bật nền xương quai xanh ưu nhã phảng phất của nàng.

Bên hông thắt yên la màu hồng nhạt, làm vòng eo thon nhỏ không bằng nắm tay càng thêm thon thả.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn không chút son phấn cũng đã minh điểm chiếu người.

Đội Thúy Nha trang điểm hoàn tất, Nhạc Đồng Đồng không khỏi đứng ở trước gương đồng chậm rãi xoay một vòng, tinh tế quan sát chính mình hôm nay mặc.

Chỉ cảm thấy một thân trang điểm này cực kỳ thanh lịch tinh xảo.

Nhạc Đồng Đồng vô cùng yêu thích.

Chỉ là, nàng cũng biết, khuôn mặt này của mình vô cùng tốt.

Dù cho tố y trang điểm, cũng khó che thiên tư quốc sắc!

Trong lòng đang vui vẻ, Thúy Nha đứng ở một bên không khỏi mở miệng than thở .

"Nương nương thật xinh đẹp! Cứu thiên tiên nữ cũng không hơn là bao!"

"Ha ha..."

Đối với lời Thúy Nha , Nhạc Đồng Đồng chỉ mỉm cười.

Nhưng mà, vừa lúc đó, một đạo thanh âm thanh thúy mang theo nồng đậm tiểu ý, liền từ cửa phút chốc truyền đến.

"Ha ha, nương nương đương nhiên là thiên tư quốc sắc, hôm nay một thân trang điểm này, nếu không phải ta đã sớm biết thân phận của nương nương, còn tưởng rằng là cô nương chưa xuất giá nhà người nào đâu!"

Theo thanh âm thanh thúy kia, một đạo bóng dáng màu tím xinh đẹp liền từ cửa bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Miếu nguyệt lão 2

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, mặt mày giãn ra, không khỏi mỉm cười nói.

"Ha ha, còn nói ta! Bình An công chúa cũng khuyên quốc khuyên thành! Nghĩ đến, hôm nay đi miếu Nguyệt Lão , những công tử thiếu gia trẻ tuổi chưa lập gia thất, nhất định sẽ nhao nhao mê đảo ở dưới làn váy !"

Nhạc Đồng Đồng mở miệng cười nói. Đôi mắt đẹp liễm diễm, tinh tế quan sát Bình An đang bước đến .

Chỉ thấy nữ tử trước mắt, mắt ngọc mày ngài, mày như lông chim trà, eo như bó tó, tăng thêm một phân thì quá dài, giảm một phân thì quá ngắn, đúng là một mỹ nhân hiếm có!

Thân phận lại là công chúa tôn quý vô cùng, nữ tử có thân phận, có bộ dạng như vậy, không biết sau này ai có phúc khí có thể lấy được nàng!

Ngay lúc Nhạc Đồng Đồng suy nghĩ , Bình An vừa đi vào gian phòng , thấy Nhạc Đồng Đồng dùng một đôi mắt long lanh nhìn mình, liền vô thức cúi đầu quan sát chính mình một phen.

Thấy mình cũng không có chỗ không ổn, không khỏi giương đôi mắt đầy nghi hoặc hiếu kỳ mở miệng hỏi.

"Nương nương vì sao nhìn ta như vậy! ?"

"Ha ha, chỉ là cảm thấy Bình An lớn lên thật đẹp, thân phận lại cao quý, tính tình lại tốt, sau này nếu nam tử nào thú được người, thật đúng là phúc khí hần đã tu luyện mấy đời!"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng trêu ghẹo, Bình An không khỏi lộ ra thần sắc mấy phần tựa giận dữ tựa nể, đối Nhạc Đồng Đồng mở miệng hờn dỗi nói.

"Nương nương người đừng trêu đùa ta !"

Nhìn Bình An khó có được lộ ra kiều thái tiểu nữ nhi, Nhạc Đồng Đồng chỉ mỉm môi cười, đột nhiên, một đạo thanh âm quen thuộc lại không chút khách khí, liền phút chốc truyền đến.

"Theo ta thấy, một nữ tử thô lỗ lại không có nửa điểm tư vị nữ nhân như nàng, nếu ai thú phải nàng, nhất định là ngã tám đòi mới đúng!" Người chưa tới, tiếng đã tới trước.

Cho dù không nhìn Nhạc Đồng Đồng cũng biết người tới người nào !

Nghe thấy lời chê bai mình như vậy, Bình An chân mày lập tức nhíu lại, con ngươi nén giận ý, quay đầu liền hướng phía cửa nhìn lại.

Sau một khắc, một đạo bóng dáng màu xanh nhạt liền từ cửa lớn cấp tốc đi vào.

Bình An thấy vậy, lập tức không hề nghĩ ngợi, liền mở miệng nói.

"Tên kia! Ngươi vừa nói cái gì!"

"Ha ha, không có nghe rõ sao! ? Là người nói!"

Dạ Quân Lăng tựa như còn ngại Bình An không đủ sinh khí, lập tức mở miệng đắc ý nói.

Bình An nghe nói, lập tức chỉ Dạ Quân Lăng khuôn mặt đang đắc ý dào dạt, trừng mắt mở miệng nói.

"Ngươi!"

"Ngươi cái gì ngươi! ? Bản vương biết mình phong lưu phóng khoáng, ngươi nhìn động tâm có phải hay không! ? Bất quá, ngươi yên tâm, cho dù trên đời chỉ còn lại có mình ngươi là nữ nhân, bản vương cũng sẽ không nhìn ngươi liếc mắt một cái !"

Nghe thấy Dạ Quân Lăng lời này, Bình An cũng không cam tỏ ra yếu kém, mở miệng quát.

"Lời này nên là ta nói mới đúng! Nam nhân giống chim công như ngươi, dù cho nam nhân trên đời này chết hết, ta cũng sẽ không nhìn ngươi liếc mắt một cái!"

Nghe thấy Dạ Quân Lăng cùng Bình An lại bắt đầu đầu đầu khẩu, Nhạc Đồng Đồng bắt đắc dĩ lắc lắc đầu, lập tức, cũng không quản bọn họ, mang theo Thúy Nha ra khỏi phòng, nhẹ nhàng bỏ xuống một câu.

"Các ngươi chậm rãi âm ỉ đi! Ai gia hiện tại muốn đi miếu Nguyệt Lão, chắc hẳn miếu Nguyệt Lão hiện tại phi thường náo nhiệt!"

Vừa nghe đến Nhạc Đồng Đồng lời này, Bình An và Dạ Quân Lăng hai người lập tức dừng cãi.

Dù sao cũng chỉ là đứa nhỏ, được đi chơi, tự nhiên sẽ không nghĩ nhiều cái khác .

Nhìn thấy Dạ Quân Lăng cùng Bình An một khắc trước còn đầu võ mồm đến bốc hỏa, sau một khắc lập tức biến thành hảo hảo tử, Nhạc Đồng Đồng liền không nhịn được cảm thấy buồn cười.

Này thật đúng là một đôi dở hơi!

Chỉ là không biết Nguyệt Lão sẽ an bài nhân duyên cho bọn hắn như thế nào...

Trong lòng suy nghĩ, Nhạc Đồng Đồng liền dẫn bọn họ đi ra ngoài điện.

Lần này, bởi vì là cái trang ra, cho nên Nhạc Đồng Đồng không tính toán mang theo nhiều người.

Cũng bởi vì bọn họ thân phận tôn quý, hôm qua Dạ Quân Minh đã an bài không ít thị vệ công cao cường cái trang đi bảo hộ bọn hắn.

Chỉ là, Nhạc Đồng Đồng vạn vạn không ngờ tới chính là, đang đi ra ngoài điện, cư nhiên lại nhìn thấy người mình không tưởng tượng được !

Lúc này đang là lúc sáng sớm, thái dương rực rỡ đang chậm rãi mọc lên từ phía đông. Kim quang nhu hòa nhẹ nhàng phủ khắp mọi nơi.

Chỉ thấy, một nam tử vóc người cao lớn đang an vị trên tuần mã, gió nhẹ thổi tung tóc dài hắn lay động, tay áo tung bay, dương quang nhu hòa kia chiếu lên người hắn càng làm nổi bật lên ngũ quan tuấn mỹ.

Mây kiếm nhập tóc mai, mũi như đao khắc, cao ngất ưu nhã. Một đôi môi mỏng đường nét hoàn mỹ, nhẹ nhàng mỉm lại, dưới ánh nắng lại lộ ra mấy phần mê người.

Chỉ là, đôi phượng mâu hẹp dài kia lại không hề gọn sóng, tựa như đầm sâu ngàn năm, làm cho người ta nhìn không thấu tâm tư của hắn.

Nam tử này, thật giống như một bảo kiếm sắc bén chưa ra khỏi vỏ, nếu ra khỏi vỏ nhất định sẽ bộc lộ tài năng.

Cho dù lúc này hấn chỉ yên tĩnh ngồi trên tuần mã , lại là một phong tư trắc việt, tuần lãg bất phàm!

Nhìn thấy nam tử không nên xuất hiện, Nhạc Đồng Đồng trong lòng kinh ngạc .

Dạ Quân Minh lúc này không phải vừa mới hạ triều, sau đó sẽ tới ngự thư phòng phê duyệt tấu chương sao! ? Tại sao lại ở chỗ này! ?

Hơn nữa, hấn mặc trên người cũng không phải long bào, mà là quần áo màu vàng nhạt theo áo văn áo măng bào.

Nhìn Dạ Quân Minh một thân y phục như vậy, Nhạc Đồng Đồng trong lòng ần ần đã có suy đoán, chỉ là nàng chỉ mím môi không nói gì.

Thẳng đến khi Dạ Quân Minh ưu nhã xoay người xuống ngựa, sau đó trầm ổn đi tới trước mặt nàng.

Mặc dù, nhìn ra được Dạ Quân Minh lạnh lùng nghiêm nghị, chắc hấn cũng không muốn gặp lại chính mình. Chỉ là còn vương bận thân phận của bọn họ!

Hơn nữa, công chúa Lăng Ngọc quốc còn đang ở đây, Dạ Quân Minh dùng một khuôn mặt lạnh lùng, hướng phía Nhạc Đồng Đồng thỉnh an.

"Mẫu hậu vạn an!"

"Hoàng thượng, đứng lên đi!"

Đối với Dạ Quân Minh, Nhạc Đồng Đồng chỉ nhàn nhạt mở miệng, kinh ngạc trên mặt rất nhanh tiêu tan không thấy.

Ngược lại, bên cạnh Dạ Quân Lăng vừa thấy Dạ Quân Minh xuất hiện ở nơi này, hơn nữa, lại là một thân y phục như vậy, không khỏi mở miệng hỏi.

"Hoàng huynh, như huynh ăn mặc như vậy là muốn làm cái gì! ?"

Nghe thấy Dạ Quân Lăng lời này, lại thấy hấn vẻ mặt không hiểu, Dạ Quân Minh phượng mâu hơi lóe ra một chút, lập tức mở miệng nói.

"Hôm nay, Trẫm cùng các người đi miếu Nguyệt Lão !"

"Cái gì! ?"

Dạ Quân Minh những lời này, âm lượng nhẹ nhàng lại giống như một quả bom, triệt để làm mọi người nổ tung.

Trong lòng mọi người nhao nhao kinh ngạc.

Dù sao, Dạ Quân Minh cũng là vua của một nước, hiện tại lại bỏ xuống quốc sự, bởi bọn họ đi miếu Nguyệt Lão ! ! ?

Nghĩ tới đây, Dạ Quân Lăng phục hồi tinh thần lại, lập tức mở miệng nói.

"Thế nhưng Hoàng huynh, người không cần phê duyệt tấu chương sao! ?"

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: Miếu Nguyệt Lão 3

Đối với câu hỏi của Dạ Quân Lăng , Dạ Quân Minh chỉ nhàn nhạt nói.

"Quốc sự có thể tạm thời để một bên, trở về rồi phê duyệt cũng không muộn. Lại nói , Trẫm cũng đã lâu chưa xuất cung , khó có được Bình An công chúa tới chỗ chúng ta, Trẫm cũng muốn tiếp đãi thật tốt!"

Nghe thấy Dạ Quân Minh lời này, mọi người cũng không biết nói gì.

Chỉ là, Nhạc Đồng Đồng nguyên bản tâm tình vô cùng kích động vui mừng , vừa nghĩ đến Dạ Quân Minh sẽ đi theo bọn họ tới miếu Nguyệt Lão , trong lòng lại cảm thấy là lạ .

Dù sao, lấy quan hệ hiện tại giữa nàng và Dạ Quân Minh, có hấn ở đây sẽ không được tự nhiên .

Cũng không biết Dạ Quân Minh này rốt cuộc là trúng ngọn gió nào, cư nhiên muốn cùng bọn hấn đi miếu Nguyệt Lão .

Chẳng lẽ là, Dạ Quân Minh thấy niên kỷ mình không còn nhỏ, cũng muốn cầu Nguyệt Lão ban nhân duyên cho hấn sao! ?

Chỉ là, hần đường đường là vua của một nước, muốn dạng nữ nhân gì mà không có, cũng không cần cầu Nguyệt Lão! ?

Nhạc Đồng Đồng trong lòng nghi hoặc, chỉ là đến cuối cùng cũng nghĩ không ra.

Cuối cùng, thẳng thắn không nghĩ nữa, dù sao, tâm tư của Hoàng đế ai có thể thấu hiểu được! ?

...

Vạn lý trời quang, mây trắng như bong, bầu trời xanh thẳm như được nước rửa qua, sạch sẽ thông thấu như vậy !

Miếu Nguyệt Lão cách Hoàng cung không xa, ngòi xe ngựa một canh giờ liền đến.

Chỉ là hôm nay là tiết nhân duyên, người lên miếu Nguyệt Lão hôm nay nhiều không kể xiết.

Ở dưới chân núi đã là người đến người đi, không còn chỗ để chân .

Hơn nữa trên núi đều là bậc thang, xe ngựa không thể đi lên , thế nên, sau khi tới chân núi, mấy người Nhạc Đồng Đồng liền xuống xe ngựa tính toán đi bộ lên núi.

Dưới sự hầu hạ cẩn thận của cung nhân, Nhạc Đồng Đồng vừa xuống xe ngựa đôi mắt đẹp đảo qua, không khỏi hướng phía miếu Nguyệt Lão nhìn lại.

Chỉ thấy miếu Nguyệt Lão này được xây giữa sườn núi, trước mắt nàng là những bậc thang thật dài, thẳng đến miếu Nguyệt Lão. Lúc này, này trên bậc thang đã sớm kín người.

Ở đỉnh núi là một cây đại thụ ngàn năm chọc trời, cành bắt mắt! Chỉ thấy đại thụ chọc trời kia, cành lá tươi tốt, lá cây màu Bích Lục mọc ở đỉnh núi, nhìn qua như một cây quạt lục sắc thật lớn, đem cả tòa núi cao che nghiêm kín thực .

Nhạc Đồng Đồng đã sớm nghe nói trên đỉnh núi miếu Nguyệt Lão có khóa đại thụ ngàn năm nổi danh, không ngờ hôm nay vừa thấy, quả thực không giống bình thường!

Nhạc Đồng Đồng lớn như vậy, thật đúng là chưa từng thấy qua cây đại thụ lớn như vậy! Dù sao ở hiện đại, cây cối lớn như vậy, sớm đã bị chặt bỏ !

Trong lòng đang nghĩ ngợi, bên cạnh Bình An cũng đang nhìn đại thụ ngàn năm kia, chu cái miệng nhỏ, không khỏi kinh hô nói.

"Nha! Cây này thật đúng là to! Nghe nói đã được ngàn năm, cây đại thụ này có phải đã thành tinh hay không ! ?"

Nghe thấy Bình An lời này, Nhạc Đồng Đồng chợt cảm thấy thú vị.

Không khỏi nghĩ tới Phong thần bảng, Tây Du ký các loại trước đây đã xem qua. Dù sao đại thụ ngàn năm cũng không dễ gặp!

Trong lòng suy nghĩ, Dạ Quân Lăng bên cạnh, vừa nhìn đến bậc thang thật dài kia lại là vẻ mặt ảo não.

"Nha! Bậc thang này thật dài, lại nhiều người như vậy, chúng ta phải đi lên thế nào!"

Dạ Quân Lăng từ nhỏ đã được nuông chiều, có thể ngồi kiệu sẽ không bước đi, đặc biệt hôm nay người nhiều như vậy, bảo hần đi khó tránh khỏi có chút buồn bực.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, không khỏi trêu ghẹo nói.

"Đương nhiên là đi bộ lên! Chẳng lẽ ngươi còn muốn bay lên! ?"

"Ngạch..."

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng trêu ghẹo, Dạ Quân Lăng không khỏi xấu hổ.

Bình An bên cạnh thấy vậy, liền mở miệng cười nhạo nói.

"Người ta đều là đi lên, chỉ có ngươi có ý kiến! Ngươi nếu ghét bỏ, vậy ngươi liền đứng ở chỗ này là được!"

"Ngươi!"

Nghe ra Bình An châm chọc, con ngươi Dạ Quân Lăng trừng lớn, thở phì phì muốn phản bác lại.

Không ngờ, Dạ Quân Minh đứng ở một bên lại nhẹ nhàng trừng hần một cái.

Nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Dạ Quân Minh, cho dù trong lòng Dạ Quân Lăng có nhiều ủy khuất hơn nữa, cũng chỉ có thể nuốt trở lại trong bụng.

Dù sao Hoàng huynh đã sớm nói với hần, nữ nhân kia là Lăng Ngọc quốc công chúa, bảo hần phải nhường nhịn nàng.

Nghĩ tới đây, Dạ Quân Lăng chỉ thể có thờ phỉ phỉ rồi quay mặt đi, một bộ không muốn để ý tới Bình An.

Bên cạnh Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, không khỏi mở miệng dằn xép.

"Được rồi! Chúng ta lên đi! Nếu không, đến buổi trưa lại khó chịu."

"Uhm, được!"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, Bình An lập tức khoác lên tay Nhạc Đồng Đồng, sau đó sôi nổi đi ở phía trước. Mà hai người Dạ Quân Minh và Dạ Quân Lăng thì đi theo phía sau bọn họ.

Bậc thang lên miếu Nguyệt Lão này vừa dài, dòng người lại nhiều cho nên đi lên cũng thực vất vả.

Phải đi một lúc lâu mọi người mới tới miếu Nguyệt Lão.

Mặc dù đường đi vất vả, nhưng khi Nhạc Đồng Đồng bọn họ lên tới miếu Nguyệt Lão, từ trên đỉnh bậc thang dài kia nhìn xuống, nhìn dòng người đông như kiến phía dưới, còn có vô hạn cảnh tượng, chỉ cảm thấy đồ sộ vô cùng!

Gió núi nhẹ thổi, đưa tới từng đợt cảm giác mát lạnh. Còn mùi hương trầm không ngừng từ bên trong miếu Nguyệt Lão bay ra.

Bởi vì muốn tới miếu Nguyệt Lão, cho nên Nhạc Đồng Đồng đã sớm cho người chuẩn bị tiền cùng hương các loại.

Trong miếu người thật nhiều, hương bay lượn lơ, tiếng người huyền ảo.

Chỉ thấy phóng mắt nhìn đi, vô số người đang quỳ trên mặt đất cầu khẩn, bất quá, đến miếu Nguyệt Lão, cầu đương nhiên là nhân duyên các loại.

Bởi vì không có chỗ trống, Nhạc Đồng Đồng cùng Bình An trước đứng ở một bên, đợi người cầu duyên đi rồi sẽ đi qua cúi lạy.

Chỉ là, đứng ở nơi đó nhân rồi không thú vị, Nhạc Đồng Đồng nhĩ lực lại tốt, tự nhiên đem lời cầu duyên của mọi người toàn bộ thu vào trong tai.

Chỉ thấy đứng ở nàng bên cạnh là một nam tử to béo, vẻ mặt tiêu tụy quỳ ở nơi đó, miệng lầm bầm

Lại sợ hôm nay có quá nhiều người cầu duyên, Nguyệt Lão nghe không được lời của hần, âm lượng nói chuyện rất lớn.

"Nguyệt Lão a Nguyệt Lão, tiểu nhân năm nay đã ba mươi tuổi, nhưng đến bây giờ vẫn chưa lấy vợ, hai lão nhân gia trong nhà thúc ép, ta cũng rất lo lắng! Ta yêu cầu không cao, chỉ cần thể tử của ta sau này lớn lên khuynh quốc khuynh thành, vóc người thướt tha uyển chuyển, hơn nữa không chê ta béo là được, tạ ơn Nguyệt Lão trước..."

"Xi" một tiếng, vừa nghe đến lời của nam tử mập mạp, Dạ Quân Lăng bên cạnh không chút khách khí cười to.

"Béo như vậy còn muốn thú một nữ tử từ vóc người thướt tha uyển chuyển, cũng không sợ sau này dề chết thể tử!"

Đối với lời nói ác độc của Dạ Quân Lăng, Nhạc Đồng Đồng đã sớm thành thói quen, chỉ mím môi cười.

"Này rất bình thường, chẳng lẽ lớn lên béo, xấu, thì không thể thú một thể tử đẹp sao! ? Chẳng lẽ ngươi sau này muốn thú một thể tử khó coi! ?"

"Ngạch..."

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lăng đầu tiên là sững sốt, lập tức không khỏi đưa tay sờ sờ mũi.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy cũng không nói thêm gì, vừa lúc thấy nam tử mập mạp kia đứng dậy, liền vô thức muốn đi tới.

Nhưng vừa lúc đó, một người thân hình cao lớn lập tức đem nàng hung hăng đẩy ra.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Miếu nguyệt lão 4

"Ngạch...!?"

Bị thân hình cao lớn này hung hăng đẩy ra sau, Nhạc Đồng Đồng không khỏi sững sốt.

Còn tưởng là nam nhân không có tố chất nào, không ngờ bên tai lại truyền đến một giọng nữ kiêu căng.

"Nguyệt Lão a Nguyệt Lão, Như Hoa ta năm nay đã qua tuổi ba mươi, mẫu thân đã chết nhiều năm trước đây của ta đã nói với ta, hồi nhỏ đã từng tính mệnh cho ta, nói ta là mệnh mẫu nghi thiên hạ! Nói như vậy, nam nhân kiếp này ta phải gả là đương kim Hoàng thượng! Chỉ là, đương kim Hoàng thượng hủy bỏ ba năm tuyển tú, ta lại không thể gặp hắn, này nên làm thế nào cho phải! ? Nghĩ ta lớn lên như hoa như ngọc như vậy, chẳng lẽ cứ sống uổng như vậy sao! ? Van cầu Nguyệt Lão, nhanh đi ta gặp đương kim Hoàng thượng! Ta đợi thật lo lắng..."

Nghe thấy thanh âm nũng nịu mang theo khổ não kia chính là từ thân thể cao lớn vừa đẩy mình ra truyền đến, Nhạc Đồng Đồng lập tức đứng hình.

Trước còn tưởng rằng có tư thái như thế, chắc hẳn là một nam tử. Không ngờ, lại là một nữ tử!

Là nữ tử cũng được, lại còn đặt tên là Như Hoa!

Còn có lời nói mang theo hờn dỗi ảo não vừa rồi kia, xác thực làm Nhạc Đồng Đồng giật mình.

Đôi mắt đẹp lại đảo qua, ánh mắt Nhạc Đồng Đồng liền hướng phía nữ tử kia nhìn lại.

Này không nhìn thì thôi, vừa nhìn, nàng còn cho là mình xuyên đến bộ phim "Tinh Gia".

Thế nào Như Hoa này, cùng một vị trong "Tinh Gia" kia tương tự như vậy! ? ?

Này này này...

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng nhận không được khóe miệng giật giật.

Cuối cùng, đôi mắt đẹp đảo qua, ánh mắt không khỏi rơi vào Dạ Quân Minh đứng ở bên cạnh mình.

Hiển nhiên, Dạ Quân Minh cũng nghe được lời của Như Hoa này, lập tức sắc mặt tối sầm.

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng càng nhận không được 'Xi' một tiếng, phì cười không ngớt.

Có lẽ là nhận thấy được Nhạc Đồng Đồng đang cười trộm, sắc mặt Dạ Quân Minh vốn đã không tốt, thấy vậy, phượng mâu thâm thúy lập tức híp lại, ánh mắt nhìn phía Nhạc Đồng Đồng, càng mang theo nồng đậm không vui.

Môi mông măn chặt cho thấy chủ nhân của nó đang không vui vẻ!

Nếu là trước đây, Nhạc Đồng Đồng biết Dạ Quân Minh đang tức giận, nhất định sẽ nhận xuống.

Chỉ là hiện tại, nhìn Như Hoa cực phẩm bên cạnh kia, nhìn nhìn lại khuôn mặt Dạ Quân Minh như giấm phải đồng phân lớn.

Trong đầu, không khỏi hiện lên một hình ảnh.

Đó chính là, Dạ Quân Minh tuần mỹ bất phẩm bị Như Hoa vốc người to lớn này vừa kéo vừa ôm, suy nghĩ một chút, nàng cũng cảm thấy đầy người nổi da gà!

Càng nghĩ, trong lòng Nhạc Đồng Đồng càng vui vẻ, khóe miệng chỉ kém không kéo đến sau tai.

Ngược lại với Nhạc Đồng Đồng đang vụng trộm cười, Dạ Quân Minh đứng ở bên cạnh, sắc mặt nói có bao nhiêu khó coi thì có khó bấy nhiêu khó coi.

Ánh mắt nhìn phía Nhạc Đồng Đồng như hai lưỡi dao sắc bén.

Nữ nhân chết tiệt này! Hắn chẳng lẽ không biết nàng đang cười cái gì sao! ?

Thực sự đáng chết!

Dạ Quân Minh trong lòng tức giận bất bình, cắn chặt răng, cuối cùng, không nhận được bộ dạng Nhạc Đồng Đồng này quang minh chính đại chê cười hắn, liền hung hăng hừ lạnh một tiếng, lấy đó làm cảnh cáo!

Nghe thấy tiếng hừ lạnh mang theo nồng đậm cảnh cáo của Dạ Quân Minh này, Nhạc Đồng Đồng chỉ là nhấp hế miệng, sau đó cúi đầu liếm môi, đưa tay để ở bên môi, nhẹ nhàng ho một chút.

Tiểu ý trên mặt thu lại không ít, chỉ là đôi mắt còn mang theo nồng đậm tiểu ý kia lại bán đứng tâm tư của nàng.

Dạ Quân Minh vốn là phi thường tức giận, chỉ là không biết vì sao, khi thấy nữ tử trước mắt này cười trộm, đôi mắt đẹp long lanh, phần nộ trong lòng dần dần biến mất hầu như không còn.

Chỉ thấy người con gái trước mắt này, hôm nay mặc y phục tuyết trắng, trên đầu chỉ búi một búi tóc đơn giản, làm cho nàng thoát nhìn như thiếu nữ chưa xuất giá.

Bàn tay trên khuôn mặt nhỏ nhắn không chút phấn son, cũng phá lệ sắc sảo lóa mắt.

Ngũ quan xinh xắn như ngọc, phối hợp hoàn mỹ. Mỗi một độ cong, đều hoàn mỹ không chê vào đâu được.

Chỉ là, hấp dẫn Dạ Quân Minh nhất lại là đôi mắt đẹp nồng đậm tiêu ý của nữ tử kia.

Đây rốt cuộc là một đôi mắt như thế nào! ? Đường nét hoàn mỹ, con ngươi hàm xuân thủy, hắc bạch phân minh.

Hắn chỉ cảm thấy, đôi mắt này như mang theo một loại ma lực hồn xiêu phách lạc, cơ hồ có thể đem linh hồn của con người nhiếp vào...

Nghĩ tới đây, Dạ Quân Minh phượng mâu không khỏi lóe ra một chút.

Đối với tâm tư của Dạ Quân Minh, Nhạc Đồng Đồng không biết.

Lúc này, nàng còn đang vì chuyện mới vừa rồi vui sướng, cũng biết ánh mắt Dạ Quân Minh vẫn rơi vào trên người mình.

Chỉ là không biết vì sao, ánh mắt Dạ Quân Minh vừa rồi nhìn nàng, rõ ràng là tức giận và không vui. Thế nhưng bây giờ, bất tri bất giác biến thành tìm tòi nghiên cứu, mê hoặc...

Nhìn Dạ Quân Minh phượng mâu hơi híp, yên tĩnh quan sát mình, như đang suy nghĩ cái gì, Nhạc Đồng Đồng không khỏi nghi ngờ...

...

Đợi lúc Nhạc Đồng Đồng bọn họ rời khỏi miếu Nguyệt Lão, chỉ cảm thấy như đã cách một thế kỷ.

Không ngờ hôm nay người đến miếu Nguyệt Lão nhiều như vậy, bọn họ tranh đoạt thật lâu mới cướp được vị trí bái Nguyệt Lão.

Nhạc Đồng Đồng hiện tại thân là Thái hậu, không thể cầu Nguyệt Lão vì nàng từ một đoạn nhân duyên.

Cho nên, cũng chỉ có Bình An ở nơi đó lạy Nguyệt Lão.

Đợi ra khỏi miếu Nguyệt Lão, Nhạc Đồng Đồng bọn họ liền cùng những người khác hướng phía đỉnh núi đi đến.

Dù sao cây nhân duyên trên đỉnh núi kia nổi danh như vậy, người tới chỗ này không một ai là không đi lên!

Dọc theo đường đi, Nhạc Đồng Đồng nghe không ít người nói đến cây nhân duyên kia, đại đa số đều nói cây nhân duyên kia linh nghiệm thế nào các loại.

Rốt cuộc có bao nhiêu linh nghiệm Nhạc Đồng Đồng cũng không biết, nàng chỉ là hiếu kỳ, muốn đi lên nhìn một cái mà thôi.

Dù sao, đại thụ ngàn năm, nàng thật đúng là chưa từng thấy qua đâu!

Đợi đến khi lên tới đỉnh núi, nhìn thấy cây đại thụ ngàn năm kia, Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy, gốc cây này so với trong tưởng tượng còn to hơn.

Lúc này đã là sau giờ Ngọ, mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, dương quang rực rỡ thẳng tắp chiếu toàn bộ cả vùng đất.

Chỉ là, ánh mặt trời chói chang kia lại bị gốc cây đại thụ ngàn năm này triệt để che chắn.

Chỉ thấy đại thụ ngàn năm này, thân cây rất lớn, áng chừng phải hơn mười người vòng tay mới có thể ôm hết. Hơn nữa trên cây cành giăng khắp nơi, lá cây rậm rạp.

Gió nhẹ nhàng thổi rơi xuống không ít lá cây, mang đến từng đợt mát lạnh. Đặc biệt nhất là trên cây này treo rất nhiều hồng điều (lụa đỏ).

Chỉ thấy một đầu hồng điều cột đầu gỗ khắc thành mười hai sinh tiểu, phía trên hồng điều lại viết rất nhiều tên.

Ở dưới gốc cây còn có mấy quán nhỏ chuyên bán hồng điều, lúc này ở phía trước quán nhỏ có không ít người lên núi cầu duyên đang mua hồng điều viết gì đó.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, không khỏi mở miệng nói.

"Nghe nói, chỉ cần viết tên của mình lên trên hồng điều, sau đó ném lên trên cây, ném càng cao càng dễ để Nguyệt Lão nhìn thấy. Hơn nữa, nếu có người đi ở dưới gốc cây bị hồng điều rơi trúng, như vậy, tên người được viết trên đó chính là nhân duyên Nguyệt Lão ban cho người!"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, Dạ Quân Lăng nghe vậy, nghĩ nghĩ, như là nghĩ đến cái gì đó, mở miệng nói.

"Nếu người có tên trên hồng điều đó có cùng giới tính với nhau, vậy nên làm thế nào cho phải! ?"

"Ngạch... ! ?"

Đối với Dạ Quân Lăng lời này, Nhạc Đồng Đồng không khỏi sùng sốt.

Bất quá suy nghĩ một chút, Dạ Quân Lăng nói cũng không sai.

Nếu rơi trúng bọn họ là cùng giới, như vậy không phải sẽ thành bách hợp, đam mỹ các loại ! ?

Bất quá, đồn đại không thể tin, những thứ này đều là truyền thuyết mà thôi.

Trên đời rốt cuộc có Nguyệt Lão thần tiên các loại hay không, Nhạc Đồng Đồng chưa từng thấy, cho nên cũng không xác định.

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng không khỏi mở miệng nói.

"Đây ta cũng không rõ ràng lắm! Dù sao những thứ này đều là người khác nói , rốt cuộc có đúng hay không, ta cũng không biết!"

"Quần nhiều như vậy làm gì! ? Dù sao chúng ta bây giờ cũng đã tới, không bằng chúng ta cũng học theo bọn họ, mua cái hồng điều, viết tên của mình lên rồi ném đi! ? Đúng hay không cũng không quan trọng, vui đùa một chút cũng không sao!"

Nghe thấy Bình An lời này, mọi người đều cảm thấy có lý.

Kết quả là, Bình An liền sôi nổi đi tới quán nhỏ bên kia, đợi lúc nàng trở về trên tay đã cầm bốn hồng điều .

"Nha, một cho người!"

"Ngạch..."

Đối với hồng điều Bình An đưa cho, Nhạc Đồng Đồng lại không lập tức tiếp nhận.

Dù sao, nàng bây giờ là đương kim Thái hậu, dựa theo quốc pháp, Thái hậu không thể tái giá !

Ngay lúc Nhạc Đồng Đồng đang suy nghĩ, Dạ Quân Lăng bên cạnh thấy Bình An cứ nhiên đưa hồng điều cho Nhạc Đồng Đồng, khuôn mặt tuần tú sùng sốt, lập tức mở miệng nói.

"Người nữ nhân này, người đây là ý gì! ? Nàng là thân phận gì chẳng lẽ người không biết! ?"

Kỳ thực vừa rồi Bình An trong lúc nhất thời cũng quên điêm này.

Dù sao cùng Nhạc Đồng Đồng ở chung một thời gian, niên kỷ hai người cũng xấp xỉ, trò chuyện lại thoải mái, trong lúc nhất thời lại quên nàng là đương kim Thái hậu nương nương .

Chỉ là hiện tại, vừa nghe thấy Dạ Quân Lăng lời này, lại làm cho Bình An nhăn mày, con người nén giận, không cam lòng nói.

"Cái gì có ý gì! ? Ta chỉ là nhất thời quên mất mà thôi! Lại nói, này cũng không thể trách ta, ở Lăng Ngọc quốc chúng ta, Thái hậu hoặc là phi tần không có con nối dõi, sau khi hoàng thượng băng hà cũng có thể tái giá !"

Bình An tức giận bất bình mở miệng, trong giọng nói là chỉ Thương Minh quốc vô nhân đạo!

Bình An là người thẳng tính , trong lòng có cái gì thì nói cái đó.

Nghe vậy, Dạ Quân Lăng tuần mảy không khỏi nhăn lại, định mở miệng nói cái gì lại bị Nhạc Đồng Đồng mở miệng ngăn cản.

"Được rồi, các người cũng đừng cãi nhau nữa, Quân Lăng, Bình An cũng không phải cố ý."

Nói đến đây, Nhạc Đồng Đồng như là nghĩ đến cái gì đó, trên mặt không khỏi bị lấy mấy phần buồn bã, mở miệng yếu ớt nói.

"Lại nói , ta cũng biết mình là thân phận gì, kiếp này cũng chỉ thể ở nơi này."

Nhạc Đồng Đồng nói mặc dù nhẹ, chỉ là, giọng nói của nàng trầm trọng và bất đắc dĩ, làm cho Dạ Quân Lăng mấy người bọn họ nghe vào đều trầm mặc.

Ánh mắt nhìn phía Nhạc Đồng Đồng, càng mang theo vài phần đồng tình.

Dù sao, Nhạc Đồng Đồng còn trẻ tuổi như thế, mặc dù là Thái hậu, áo cơm không lo. Thế nhưng, trên thế gian này, ai không muốn có một người thương yêu mình! ?

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 141: Miếu nguyệt lão 5

Chỉ là thân phận của Nhạc Đồng Đồng hiện tại chính là Thượng Minh quốc Thái hậu nương nương, thân phận tôn quý, hưởng thụ tôn vinh thường nhân không có, nhưng lại mất đi tự do, kiếp này, càng không thể tái giả!

Nghĩ đến đây, Dạ Quân Lăng chỉ cảm thấy trong lòng như có người đang dùng tay hung hăng bóp chặt tim của hắn.

Nếu có thể, hắn thực sự muốn bảo hộ người con gái trước mắt này. Bởi vì, nữ tử này, lúc này ở trong mắt của hắn là nhỏ nhắn, nhu nhược, chọc người thương tiếc như vậy.

Đặc biệt là nét đau thương nhàn nhạt trên mặt nàng, càng làm cho tim của hắn đau thắt ...

Ngược lại với Dạ Quân Lăng đau lòng, Dạ Quân Minh đứng ở một bên im lặng không lên tiếng, vừa nghe đến Nhạc Đồng Đồng lời này, mày kiếm nhẹ nhàng nhăn lại không thể nhận ra. Phụng mầu xẹt qua một mặt thương tiếc mà chính hắn cũng không biết.

Dạ Quân Minh không biết vì sao, nhìn thấy bộ dạng nữ tử trước mắt này bị thương, trong lòng hắn như có một tảng đá đè nặng, có chút rầu rĩ.

Hắn đây rốt cuộc là làm sao vậy! ?

Dạ Quân Minh trong lòng nghi hoặc, chỉ là rất nhanh, hắn liền bỏ xuống khác thường trong lòng, môi mỏng mở ra, lạnh giọng nói.

"Sắc trời không còn sớm, chúng ta ném nhanh một chút rồi trở về đi!"

Dạ Quân Minh mở miệng, mọi người nghe vậy, nhao nhao gật gật đầu.

Trong lòng mọi người cũng biết, Dạ Quân Minh là vua của một nước, có thể ra ngoài đã là hiếm lạ. Dù sao, mỗi một ngày đều có rất nhiều quốc gia đại sự chờ hắn xử lý!

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng cũng ném đi ưu thương trong lòng, không suy nghĩ nhiều cái khác, liền đối với Bình An và Dạ Quân Lăng mở miệng cười nói.

"Ha ha, đúng vậy, các người nhanh lên một chút viết tên của mình lên rồi ném cho thật cao, để Nguyệt Lão nhìn thấy sớm một chút, ban tặng cho các người nhân duyên tốt đẹp!"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, Bình An và Dạ Quân Lăng nhao nhao gật gật đầu, sau đó liền cầm hồng điều đến bên kia viết.

Nhạc Đồng Đồng liền đứng ở nơi đó, khoé miệng mỉm cười nhìn bọn họ.

Chỉ là, nàng lại không biết, ánh mắt Dạ Quân Minh ở bên cạnh vẫn rơi vào trên người nàng, một giây cũng chưa từng dời đi.

Lúc này ánh mắt Dạ Quân Minh nhìn phía Nhạc Đồng Đồng có chút nghi hoặc, có chút không hiểu.

Bởi vì, vừa rồi trên mặt nữ tử này rõ ràng lộ ra một cổ đau thương. Chỉ là hiện tại lại tươi cười rạng rỡ, giống như đau thương vừa rồi chưa từng xuất hiện trên mặt nàng.

Đây rốt cuộc là một nữ tử như thế nào! ?

Thực sự làm cho người ta đoán không ra.

Quân Lăng đã cùng hắn đề cập qua nhiều lần, nữ tử này thay đổi. Trước đây hắn không tin, thế nhưng bây giờ, nhìn thấy người con gái trước mắt này, Dạ Quân Minh trong lòng có chút do dự.

Hắn không biết có nên tin nữ tử này thực sự thay đổi hay không. Hay là nàng hiện tại chỉ là đang diễn trò! ? Dù sao, các nàng là cùng một người ...

Còn là, hắn trước tiên quan sát nhiều hơn một chút...

Dạ Quân Minh trong lòng suy nghĩ, chỉ là, hắn giờ phút này cũng không biết, hắn bây giờ là vì Dạ Quân Lăng mà quan sát nàng hay là vì cái khác...

Đối với tâm tư của Dạ Quân Minh, Nhạc Đồng Đồng không biết.

Chỉ là, Nhạc Đồng Đồng cảm thấy có một đạo ánh mắt nóng rực đang rơi vào trên người mình.

Trong lòng cả kinh, lập tức, Nhạc Đồng Đồng liền quay đầu nhìn lại, vừa lúc chống lại ánh mắt thâm thúy mang theo dò xét của Dạ Quân Minh.

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng trên mặt sùng sốt không biết nói gì .

Vì sao nam nhân này, cả ngày hôm nay đều đang đánh giá nàng! ? Giống như nàng là người ngoài hành tinh!

Trong lòng nghi hoặc, Nhạc Đồng Đồng thấy Dạ Quân Minh đã phát hiện mình nhìn hẩn, lại không hề thu hồi ánh mắt, trên mặt không khỏi nóng lên, chỉ cảm thấy toàn thân có chút không được tự nhiên.

Sau một khắc, vì đánh vỡ xấu hổ lúc này, Nhạc Đồng Đồng không khỏi nhẹ nhàng thanh giọng, sau đó mở miệng nói.

"Ngạch, cái kia, khó có được tới nơi này, ngươi không đi viết một cái hồng điều sao! ?"

Dù sao mình là Thái hậu, sau này không thể tái giá, nhưng Dạ Quân Minh lại không giống, không phải sao! ?

Ngay lúc Nhạc Đồng Đồng suy nghĩ , Dạ Quân Minh nghe đến Nhạc Đồng Đồng lời này, phượng mâu lóe ra một chút, như chưa từng nghĩ đến Nhạc Đồng Đồng sẽ nói chuyện với hẩn.

Khuôn mặt tuấn tú hơi sững sờ, Dạ Quân Minh môi mông mở ra, liền nhân nhật nói.

"Ta không tin thứ này!"

Nam tử mở miệng, thanh âm mặc dù nhẹ nhàng , chỉ là, trong giọng nói lại lộ ra vô cùng kiên định.

Nghe vậy, Nhạc Đồng Đồng chỉ nhẹ nhàng 'Nga' một tiếng.

Kỳ thực nàng sớm phải biết điểm này mới phải.

Dù sao, ngay cả nàng cũng không tin, huống hồ là nam tử luôn nắm chặt mọi thứ trong tay trước mắt này thì làm sao sẽ tin tưởng! ?

Trong lòng đang nghĩ ngợi, Bình An và Dạ Quân Lăng cũng đã viết xong hồng điều đi tới.

Thấy Dạ Quân Minh chỉ đứng ở nơi đó, Dạ Quân Lăng không khỏi mở miệng nói.

"Ca ca, ngươi tại sao không viết! ?"

"Các ngươi viết là được rồi."

Đối với lời nói của Dạ Quân Lăng , trên mặt Dạ Quân Minh vẫn nhân nhật như trước.

Dạ Quân Lăng nghe vậy, như đã sớm quen với bộ dạng lạnh như băng của Dạ Quân Minh. Chỉ là, vừa nghe đến Dạ Quân Minh lời này, tuấn mạt không khỏi nhẹ nhàng nhú lại, mở miệng nói.

"Ca ca, chúng ta đã đến tận đây, tin hay không cũng thử một lần đi! ?"

"Đúng vậy! Nghe nói, cây nhân duyên này phi thường linh nghiệm , có lẽ Nguyệt Lão sẽ thấy tên của ngươi, sau đó giúp ngươi tạo một mối nhân duyên đâu!"

Đối với lời Dạ Quân Lăng , Bình An khó có được phụ họa.

Nghe thấy lời Dạ Quân Lăng cùng Bình An, Dạ Quân Minh chỉ là môi đỏ nhẹ mân.

Ngay lúc mọi người cho rằng hẩn sẽ không viết, đột nhiên, Dạ Quân Minh lại cất bước hướng phía đặt giấy bút đi đến .

Thấy vậy, mấy người Nhạc Đồng Đồng không khỏi sùng sốt.

"Không ngờ ca ca ngươi thật sự đi viết! Ta còn tưởng hẩn không tin, cũng sẽ không viết đồ chơi này!"

"Đúng vậy, chỉ là, ta cảm thấy hôm nay ca ca có chút kỳ quái!"

Đối với lời Nhạc Đồng Đồng , Dạ Quân Lăng sau đó mở miệng nói.

Khi mấy người đang nói chuyện, Dạ Quân Minh đã đi tới.

Nhạc Đồng Đồng đôi mắt đẹp đảo qua, ánh mắt không khỏi rơi vào phía trên hồng điều Dạ Quân Minh cầm.

Trước đây đã từng nghe người ta nói, tính cách của một người có thể từ chữ của người họ viết mà nhìn ra.

Chỉ thấy chữ viết của Dạ Quân Minh phi long phượng vũ, nét bút sắc bén lại khí phách! Thực sự là người cũng như tên!

Trong lòng đang nghĩ ngợi, Dạ Quân Lăng bên cạnh không khỏi mở miệng nói.

"Được rồi, chúng ta đều đã viết tên mình lên, chúng ta liền ném hồng điều đi! Ta nhất định phải ném hồng điều này cao nhất!"

"Ha ha, chỉ bằng ngươi!?"

Nghe thấy Dạ Quân Lăng lời này, Bình An không khỏi mở miệng chế nhạo.

Ánh mắt nhìn phía Dạ Quân Lăng lại không chút nào tin tưởng!

Dạ Quân Lăng thấy vậy, lập tức kích thích bất phần trong lòng, mở miệng nói.

"Nếu không, chúng ta tỷ thí một chút, xem ai ném hồng điều cao hơn!"

"Được, tỷ thí thì tỷ thí! Vậy trước hết phải nói rõ, thua thế nào, thắng thì thế nào!?"

Nghe thấy Bình An lời này, Dạ Quân Lăng cúi đầu nghĩ nghĩ, sau một khắc, liền như nghĩ đến cái gì đó, mở miệng nói.

"Nếu thắng thì có thể yêu cầu người thua làm một việc cho mình!"

"Này cũng thú vị! Đến, chúng ta tỷ thí đi!"

Bình An và Dạ Quân Lăng vừa nói xong, liền bắt đầu ném hồng điều.

Hai người bình thường đã nhìn nhau không thuận mắt, cho nên lúc này ai cũng xuất ra toàn lực, đem hồng điều trên tay hướng nơi cao nhất trên đại thụ ném đi.

Theo hai người dùng sức, hai hồng điều giống như hỏa tiễn, hướng trên cây cao cao bay đến.

Có lẽ là khí lực của nam nhân lớn hơn so với nữ nhân, cho nên, cuối cùng hồng điều trên tay Dạ Quân Lăng bay cao hơn so với Bình An rất nhiều. Thấy vậy, Dạ Quân Lăng lập tức đắc ý nói.

"Ha ha, ta thắng!"

Nghe thấy Dạ Quân Lăng lời này, lại thấy hân hỉ vẻ mặt đắc ý, Bình An liền hận không thể quần áo hất một trận.

Khuôn mặt nhỏ nhắn thở phì phì, Bình An liền mở miệng nói.

"Thắng một nữ tử, trông ngươi đắc ý!"

"Ha ha, ta tự nhiên đắc ý! Bởi vì ngươi thua!"

Dạ Quân Lăng nhìn thấy Bình An càng sinh khí thì càng đắc ý hài lòng.

Lúc này, đắc ý kiêu ngạo trên mặt càng không chút nào che giấu.

Bình An nhìn vậy càng tức giận không ngớt, ánh mắt nhìn phía Dạ Quân Lăng chỉ kém không phun ra lửa.

Chỉ là, thua chính là thua, Bình An cũng không phải người quỵ nặc.

"Được rồi! Ta thua, ta đáp ứng ngươi một điều kiện, ngươi nói đi!"

Nghe thấy lời Bình An, Dạ Quân Lăng đầu tiên là nghiêm túc nghĩ nghĩ, suy nghĩ kỹ một hồi cũng không biết hiện tại muốn Bình An vì mình làm chuyện gì. Dạ Quân Lăng liền mở miệng nói.

"Ta tạm thời còn chưa nghĩ ra, chờ ta nghĩ được sẽ nói cho ngươi biết!"

Nghe thấy Dạ Quân Lăng nói, Bình An chỉ mỉm cười tức giận không nói.

Mà Dạ Quân Lăng đắc ý xong, con ngươi đen vừa chuyển, thấy Dạ Quân Minh chỉ đứng ở nơi đó, không có ném hồng điều trên tay đi, không khỏi mở miệng nói.

"Ca ca, ngươi còn không ném hồng điều đi!?"

Nghe thấy Dạ Quân Lăng lời này, Dạ Quân Minh nhàn nhạt nhìn hân hỉ liếc mắt một cái, mới thân thủ, đem hồng điều trên tay nhẹ nhàng ném đi.

Động tác của Dạ Quân Minh nhìn thì nhẹ nhàng, chỉ là, không hổ là người luyện võ, chỉ nhẹ nhàng ném đi, hồng điều trong tay hắn lập tức ném lên thật cao . Cuối cùng, dừng lại trên ngọn cây .

Mấy người Nhạc Đồng Đồng thấy vậy không khỏi nhao nhao khiếp sợ, con người đen mỡ lớn, không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Bởi vì, hồng điều của Dạ Quân Minh là cái cao nhất!

"Oa, ca ca, người làm thế nào lại ném được cao như thế!"

"Đúng vậy, ở đây, cái của người ném là cao nhất! Đợi Nguyệt Lão nhìn thấy , nhất định sẽ dặt một đoạn nhân duyên đẹp!"

Đối với lời hai người , Dạ Quân Minh như trước mặt không đổi sắc, nhàn nhạt nói.

"Chúng ta trở về!"

"Được rồi!"

Trong lòng biết tính cách của Dạ Quân Minh, Dạ Quân Lăng chỉ gật gật đầu, sau đó đoàn người liền hướng phía dưới chân núi đi đến .

Người ta nói rằng lên núi khó, xuống núi dễ. Chỉ là hiện tại người lên núi nhiều như vậy, mọi người đều là hướng về phía cây nhân duyên mà đi .

Nếu đi xuống bằng đường cũ nhất định sẽ mất chút thời gian.

Thấy vậy, Dạ Quân Minh chân mày không khỏi nhăn lại, lập tức gọi Tiểu đức tử tới hỏi.

"Ở đây còn đường nào khác xuống không! ?"

Nghe thấy Dạ Quân Minh nói, Tiểu đức tử lập tức mở miệng nói.

"Hồi bẩm chủ tử, hậu sơn có một con đường nhỏ có thể xuống núi, chỉ là bên kia vết chân thưa thớt, lại hẻo lánh, hơn nữa

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Bị tập kích

Tiểu đức tử là một nô tài tận trung, vừa biết chủ tử nhà mình muốn đến miếu Nguyệt Lão, đã sớm hỏi thăm tất cả về miếu Nguyệt Lão.

Dù sao, có thể hầu hạ ở bên người Dạ Quân Minh, chút bản lĩnh là không thể không có!

Dạ Quân Minh nghe vậy chỉ gật gật đầu, mở miệng nói.

"Vậy từ hậu sơn bên kia xuống núi đi!"

Đối với đề nghị của Dạ Quân Minh, mọi người đều không có dị nghị .

Kết quả là, dưới sự dẫn đường của Tiểu đức tử, mọi người liền hướng phía hậu sơn bên kia đi đến.

Cùng với trước miếu Nguyệt Lão người người tấp nập, ồn ào huyên náo,khói hương giăng kín, hậu sơn lại vô cùng an tĩnh.

Lúc này đã là sau giờ ngọ, bởi vì có cây nhân duyên che chắn, ánh nắng cũng không thể chiếu xuống được.

Kết quả là, phóng mắt nhìn đi, chỉ thấy bốn phía cây cối san sát, cây cỏ tươi tốt.

Gió mát nhẹ nhàng thổi, thổi trúng ngọn cây không ngừng lay động. Chim chóc càng không ngừng qua lại, hơn nữa còn phát ra tiếng chim hót líu ríu.

Trước giờ ở trong hoàng cung, nhìn quen với cảnh sắc tráng lệ , bây giờ nhìn lại bốn phía yên tĩnh, làm cho người ta có một cảm giác vô cùng thoải mái.

Nếu không phải vội vàng hồi cung, Nhạc Đồng Đồng ngược lại còn muốn nán lại đây một hồi .

Trong lòng suy nghĩ, ánh mắt Nhạc Đồng Đồng lại không tự chủ được rơi vào người Dạ Quân Minh đi ở phía trước.

Chỉ thấy ở đây sơn đạo khó đi, chỉ là nam tử kia lại bước đi thoải mái, không hề là người luyện võ!

Vóc người cao ngất, bước tiến trầm ổn, động tác sạch sẽ nhanh nhẹn. Chỉ là một bóng lưng cũng cho cảm giác khí vũ hiên ngang như vậy !

Nam tử này thật đúng là may mắn, không chỉ có quyền lực, địa vị cao nhất, bộ dạng lớn lên lại phong tư trác việt, khí vũ hiên ngang!

Cũng không biết, nam tử tôn quý tuần mỹ như Dạ Quân Minh, sau này sẽ thú một nữ tử như thế nào! ?

Trong lòng đang nghĩ ngợi, chỉ thấy Dạ Quân Minh nguyên bản đi ở phía trước đột nhiên dừng bước. Tay nhắc lên cao, ý bảo bọn họ dừng lại.

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng không khỏi sùng sốt, trong lòng còn đang nghi hoặc, thanh âm băng lãnh mang theo cảnh cáo của Dạ Quân Minh cũng đã truyền tới .

"Mọi người cẩn thận! ! !"

Cẩn thận! ? Có ý gì! ?

Nghe thấy Dạ Quân Minh nói, mọi người đều ghi hoặc.

Nhưng mà, vừa lúc đó, rừng cây nguyên bản yên tĩnh, chìm chốc tựa như bị cái gì làm cho khiếp sợ, đột nhiên từ bốn phía bay lên xào xạc.

Cảm giác được rừng cây khác thường, mọi người trong nháy mắt đề cao cảnh giác.

Vì trong rừng cây chỉ có mấy người bọn họ sẽ không khiếp sợ đến chìm chốc. Trừ phi, trong rừng cây còn mai phục những người khác!

Nhạc Đồng Đồng còn đang nghĩ ngợi, quả nhiên, sau một khắc, từ bốn phía nhanh như chớp thoát ra mấy chục hắc y nhân bịt mặt!

Chỉ thấy những hắc y nhân bịt mặt này cầm trong tay vũ khí sắc bén, vừa nhìn liền biết là mai phục ở đây đã lâu.

Lúc này, bọn họ cầm vũ khí trong tay, thế tới rào rạt hướng phía Nhạc Đồng Đồng bọn họ thẳng tắp chạy tới .

"Giết! Một cũng không lưu lại!"

Hắc y nhân dẫn đầu mở miệng, trong giọng nói chứa đầy sát khí!

Nghe vậy, Dạ Quân Minh đứng ở nơi đó phượng mâu không khỏi thoáng qua một mặt băng lãnh sát ý.

Tiểu đức tử đứng ở bên cạnh hần nhìn thấy hắc y nhân thế tới rào rạt, lập tức thất kinh mở miệng hô.

"Người tới! Hộ giá! Hộ giá!"

Theo thanh âm sắc bén của Tiểu đức tử, đại nội thị vệ mặc thường phục vẫn đi theo phía sau bọn họ đã sớm rút kiếm ra khỏi vỏ, cùng những hắc y nhân kia đánh nhau.

Trong lúc nhất thời, nguyên bản rừng cây yên tĩnh lại trở nên huyền ảo không ngớt.

Thanh âm đao kiếm giao nhau, thanh âm đao nhập thịt, tiếng kêu thảm thiết cùng sợ hãi không ngừng đan vào nhau. Còn có mùi máu tươi không ngừng lan tràn ra, theo gió núi từ từ thổi qua, làm cho người ta nghĩ thấy cũng cảm thấy kinh hồn táng đảm .

Đối với một màn trước mắt, Nhạc Đồng Đồng càng bị kinh sợ. Dù sao, Nhạc Đồng Đồng cũng chỉ là một học sinh bình thường, đâu thấy qua tình huống đao quang kiếm ảnh như thế! ?

Một màn trước mắt này trước đây cũng chỉ thấy ở trên ti vi. Thế nhưng bây giờ lại là chân chân thật thật phát sinh ở trước mặt mình .

Chỉ thấy những hắc y nhân này và đại nội thị vệ rất nhanh liền đánh thành một đoàn.

Những hắc y nhân này, từng người một thoát nhìn cũng biết là người võ công cao cường, chỉ là đại nội thị vệ Dạ Quân Minh mang theo lần này cũng không phải ăn chay .

Mỗi một người đều là sát khí đằng đằng, quyết tâm phải đem đối phương đưa vào tử địa. Kết quả là, tay nâng kiếm lên chính là huyết hoa văng khắp nơi.

Đao quang kiếm ảnh, hàn mang bắn ra bốn phía, đao kiếm không ngừng ma sát.

Không đến một hồi, rừng núi nguyên bản yên tĩnh lại trở thành địa ngục nhân gian.

Rõ ràng là một người sống, sau một khắc liền trở thành từng cỗ thi thể không thể nhúc nhích. Hơn nữa mỗi người chết đều phi thường khủng bố. Có đứt tay, có đứt chân, có rất nhiều một đao xuyên thấu lồng ngực, có rất nhiều trực tiếp đem đầu chém đứt .

Nhìn từng cổ thi thể chết thảm trước mắt, Nhạc Đồng Đồng mặt cười thoáng cái trắng bệch .

Trời ạ! Thật là khủng khiếp!

Nàng không muốn ở lại chỗ này, trốn, nàng phải chạy khỏi nơi này.

Bởi vì, nàng rất sợ hãi!

Sợ sau một khắc, những cổ thi thể trên mặt đất sẽ có một phần của nàng..

Trong lòng đang nghĩ ngợi, Dạ Quân Minh đứng ở nơi đó thấy tình huống nguy cấp, lập tức lạnh giọng mở miệng, phản phó một phần nhỏ đại nội thị vệ che chở Nhạc Đồng Đồng bọn họ xuống núi.

Sau khi nói xong lời này, Dạ Quân Minh liền rút bảo kiếm bên hông ra khỏi vỏ, gia nhập vào chém giết.

Chỉ thấy Dạ Quân Minh trường kiếm nơi tay, động tác nhanh như chớp, giờ tay chém xuống là huyết hoa văng khắp nơi, tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên.

Sau khi liên tiếp chém mười mấy hắc y nhân, những hắc y nhân còn lại đối với Dạ Quân Minh dần dần bắt đầu sợ hãi.

Dù sao trước mắt nam tử này võ công cao cường, cho dù bọn họ hợp sức, có lẽ cũng không phải là đối thủ của hắn!

Cùng lúc đó, bên này, Nhạc Đồng Đồng vốn là được đại nội thị vệ bảo hộ ly khai. Ai biết, những hắc y nhân kia giống như là kẹo dẻo, không ngừng quần lấy.

Kết quả là, đại nội thị vệ bảo hộ bọn họ đành phải cùng những hắc y nhân kia giao phong.

Lần này, bởi vì là vì phục xuất tuần, đại nội thị vệ Dạ Quân Minh mang theo không nhiều. Mà những hắc y nhân này là có chủ ý mai phục, nhân số gấp ba Dạ Quân Minh.

Nhạc Đồng Đồng nhìn cục diện bây giờ càng thêm lo lắng. Tiếp tục như vậy nữa, đối với bọn họ vô cùng không ổn !

Trong lòng đang nghĩ ngợi, Dạ Quân Lăng đứng ở bên cạnh nàng thấy tình huống trước mắt, khuôn mặt tuấn tú cũng đầy vẻ hoảng loạn. Dù sao, nói như thế nào hắn cũng chỉ là một đứa nhỏ mới lớn mà thôi.

Chỉ là, nhìn thấy Nhạc Đồng Đồng sợ đến sắc mặt tái nhợt, Dạ Quân Lăng không khỏi trấn định nói.

"Mẫu hậu, không cần sợ hãi, có hoàng huynh ở đây, chúng ta nhất định không có việc gì!"

Dạ Quân Lăng mở miệng, trong lòng mặc dù hoảng loạn, thế nhưng đối với hoàng huynh mình, hắn thế nhưng thập phần tin tưởng!

Dạ Quân Lăng nói xong lời này, Nhạc Đồng Đồng còn chưa kịp mở miệng nói. Tiểu đức tử đột nhiên mở miệng nói.

"Thất vương gia, bên kia có một đường đột phá, chúng ta theo bên kia xuống núi đi!"

"Ừ", được! Mẫu hậu, chúng ta đi nhanh đi!"

Nghe thấy lời Tiểu đức tử, Dạ Quân Lăng lập tức gật đầu, sau đó mang theo Nhạc Đồng Đồng cùng Bình An ly khai.

Nhạc Đồng Đồng nghe vậy, lập tức đi theo. Chỉ thấy, ở bên kia, Dạ Quân Minh đang cầm bảo kiếm trong tay, vì bọn họ mở đường.

Chỉ thấy lúc này Dạ Quân Minh cầm bảo kiếm trong tay, giống như Tu La từ địa ngục đi tới.

Thân thủ mãnh liệt, xuất thủ mau chuẩn ngoan!

Đối mặt với thế công sắc bén của Dạ Quân Minh, những hắc y nhân kia đều có chút không thể chống đỡ.

Cuối cùng, hắc y nhân dẫn đầu trao đổi ánh mắt với hai hắc y nhân bên cạnh.

Thấy vậy, một hắc y nhân trong đó liền lập tức mang theo hắc y nhân khác cùng nhau hướng phía Dạ Quân Minh xông tới.

Dạ Quân Minh thấy vậy, môi mỏng không khỏi nhát cười, cười lạnh nói.

"Hừ! Không biết tự lượng sức mình!"

Nói xong lời này, lại là một vòng giết chóc mới!

Nhưng mà, Dạ Quân Minh cùng những hắc y nhân này đánh nhau kịch liệt, lại không nhận thấy được hắc y nhân dẫn đầu kia lại đột nhiên vươn tay ra,

sau đó hướng phía cổ tay mình nhấn một cái.

Trong nháy mắt, một ám khí sắc bén liền nhanh như chớp hướng phía Dạ Quân Minh vọt tới...

Cùng lúc đó, bên này ——

Nhạc Đồng Đồng nguyên bản đi theo phía sau Dạ Quân Lăng, tính toán có Dạ Quân Minh ở phía trước che chở thì sẽ nhanh chóng trốn đi.

Chỉ là, thời điểm Nhạc Đồng Đồng vượt qua Dạ Quân Minh, trong lòng đột nhiên nổi lên một trận lo lắng.

Đôi mắt đẹp mang theo lo lắng, không khỏi hướng phía Dạ Quân Minh bên kia nhìn lại.

Chỉ thấy Dạ Quân Minh lúc này đang bị hơn mười hắc y nhân vây quanh, trong lúc nhất thời không thể phân thân.

Nhưng mà, vừa lúc đó, Nhạc Đồng Đồng đôi mắt đẹp đảo qua, phát hiện hắc y nhân ở cách đó không xa đột nhiên duỗi thẳng tay trái, sau đó, một ám khí sắc bén liền từ cổ tay hắn thẳng tắp bắn ra...

Trong nháy mắt, tâm Nhạc Đồng Đồng lập tức nhảy lên

Đôi mắt đẹp phút chốc mở lớn, mở miệng kinh hô.

"Nha! Dạ Quân Minh, cẩn thận!"

Nhạc Đồng Đồng mở miệng kinh hô, hai chân lại như có ý thức, hướng phía trước bước ra hai bước.

Ai biết, sau một khắc, Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy trên chân trượt một cái, không biết mình giẫm phải thứ gì. Kết quả là, cả người liền mất đi cân bằng, hướng phía Dạ Quân Minh bên kia thẳng tắp nhào tới ...

"Ngạch..."

Mũi đau quá!

Không biết đập phải cái gì, trong nháy mắt, Nhạc Đồng Đồng đau đến nước mắt chỉ kém không chảy ra.

Chỉ là, còn chưa đợi nàng xót thương cho chiếc mũi của mình, chỉ cảm giác phía sau lưng lập tức truyền đến một trận đau đớn.

Tựa như có gì đó sắc bén vừa đâm vào sau lưng mình...

Cái loại đau đớn đó làm Nhạc Đồng Đồng nhận không được kinh hô lên tiếng.

"A... Đau quá!"

Nhạc Đồng Đồng mở miệng kinh hô, ngũ quan xinh xắn kia càng là vì đau đớn mà nhúu chặt cùng một chỗ.

Ngược lại với Nhạc Đồng Đồng bị đau đớn khó chịu, Dạ Quân Minh đang ôm Nhạc Đồng Đồng, lúc này cả người như bị sét đánh, triệt để chấn động.

Bởi vì, hắn căn bản cũng không biết, nữ nhân này sẽ vì hắn, lấy thân ngăn cản ám khí!

Vừa rồi, hắn bị hắc y nhân vây quanh, không rảnh phân thân, cho dù biết được phía sau có người sử dụng ám khí, trong lòng lo lắng cũng chỉ có thể bất lực.

Ngay lúc Dạ Quân Minh cho rằng lần này nhất định không thể đỡ được ám khí của địch nhân, đột nhiên, đuôi mắt hắn đảo qua, chỉ thấy một đạo bóng trắng hướng phía hắn bên này nhào tới

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậ Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 143: Nhảy xuống vực

Sau một khắc, nguyên bản ám khí phóng tới hướng phía hắn nhanh như chớp lại trúng vào lưng nữ tử phía sau.

Phượng mâu mở lớn, cúi đầu nhìn nữ nhân trong ngực.

Chỉ thấy nữ tử sắc mặt tái nhợt, không có chút huyết sắc nào.

Ngũ quan xinh xắn lại vì đau đớn mà càng nh陷 vào một chỗ. Trên mặt không chút nào che giấu vẻ đau đớn.

Ánh mắt lại nhẹ nhàng đảo qua, rơi vào phía sau lưng đơn bạc của nữ tử kia.

Chỉ thấy, một màu đỏ tươi không ngừng từ chỗ ám khí đó tuôn ra.

Màu đỏ xinh đẹp không ngừng tràn ra, như hồng mai nở rộ trên mặt tuyết, xinh đẹp lóa mắt như vậy lại làm người ta nhìn thấy mà giật mình!

Cũng làm cho Dạ Quân Minh nhìn thấy, trong lòng càng hung hăng co giật, trầm trọng vô cùng!

Nhìn cô gái trong ngực vẻ mặt nh陷 nhỏ, Dạ Quân Minh vô cùng kinh ngạc, một mặt nồng đậm tức giận cấp tốc bùng lên trong lòng hấn.

Sau một khắc, khuôn mặt tuấn tú của Dạ Quân Minh vừa nh陷, ánh mắt sắc bén cùng nghiêm nghị hung hăng hướng bốn phía mọi người nhìn lại.

Mọi người thấy vậy, trong lòng không khỏi run lên.

Trời ạ!

Đây rốt cuộc là một đôi mắt như thế nào! ?

Con người băng lãnh sắc bén mang theo nồng đậm sát khí. Như một lưỡi dao vô cùng sắc bén thẳng tắp phóng tới phía bọn họ.

Làm cho người ta nhìn thấy, chỉ cảm thấy một luồng hàn khí từ lòng bàn chân, một tắc một tắc truyền đến đỉnh đầu...

Còn có sát khí phát ra từ trên người nam tử, làm hấn thoát nhìn tựa như tu la từ mười tám tầng địa ngục đi tới, làm những sát thủ quanh năm sống trong giết chóc cũng phải cảm thấy run sợ...

Phượng mâu hàm chứa tức giận nhẹ nhàng quét một vòng bốn phía, đem sự sợ hãi của những hắc y nhân ấy thu nhập đầy mắt.

Dạ Quân Minh một tay đem Nhạc Đồng Đồng đã hôn mê ôm vào trong ngực, một tay nắm chặt bảo kiếm, hướng phía trước bước ra một bước.

Môi mông khê mở, thanh âm kia cơ hồ là từ trong hàm răng hấn thoát ra.

"Đã thương nàng, chết!"

Dạ Quân Minh mở miệng, tiếng nói băng lãnh như gió lạnh trời đông giá rét thẳng chập đột nhiên thổi qua, cơ hồ có thể đông cứng mọi thứ.

Hắc y nhân vây quanh Dạ Quân Minh nghe vậy, trong lòng phát lạnh.

Hắc y nhân dẫn đầu thấy vậy, con người đen không khỏi lóe ra một tia khác thường.

Lập tức, liền lập tức giơ đao, dẫn theo hắc y nhân hướng phía Dạ Quân Minh phóng đi.

"Giết tên cầu hoàng đế kia!"

"Lên!"

Dưới sự dẫn dắt của hắc y nhân dẫn đầu, những hắc y nhân kia lại lần nữa giơ đao hướng phía Dạ Quân Minh tiến công.

Thấy vậy, Dạ Quân Minh chỉ là một tay xiết chặt Nhạc Đồng Đồng đã bất tỉnh ôm vào trong ngực, một tay cầm bảo kiếm, hướng phía những hắc y nhân kia vùng tới.

Mặc dù Dạ Quân Minh lúc này ôm Nhạc Đồng Đồng, thế nhưng lại một chút cũng không ảnh hưởng tới động tác của hấn.

Hơn nữa, so sánh với vừa rồi, Dạ Quân Minh hiện tại xuất thủ càng sắc bén tàn nhẫn vô cùng.

Lúc này Dạ Quân Minh như một ác quỷ, trường kiếm vùng lên, đó là một cái mạng.

Theo từng đợt tiếng người ngã xuống cũng chính là tiếng kêu thảm thiết, nguyên bản hắc y nhân bọc đánh Dạ Quân Minh liền thiếu phân nửa!

Đối mặt với nam tử đầy người sát khí trước mắt này, trong lòng chúng hắc y nhân dần dần dâng lên vô cùng sợ hãi.

Bởi vì, nam tử này, quả thực quá điên cuồng, quá biến thái.

Hấn, quả thực không phải là người!

Nhìn những hắc y nhân ngã gục dưới chân nam tử, hắc y nhân còn sống cũng không dám tiến gần một bước .

Bởi vì, chỉ cần đi lên, không có người nào là còn sống.

Hắc y nhân dần dần thấy vậy, trong con ngươi lộ khí sâu hơn.

Con ngươi đầy lệ khí kia quét một vòng bốn phía.

Nhìn những hắc y nhân mình mang đến đã không còn lại bao nhiêu, tiếp tục như vậy nữa chỉ có một con đường chết.

Nghĩ tới đây, trong lòng mặc dù không cam lòng, cuối cùng, hắc y nhân dần dần cắn chặt răng, mở miệng quát.

"Mọi người lui lại!"

Nghe thấy lời hắc y nhân dẫn đầu, những hắc y nhân còn lại cũng không ham chiến, nhao nhao như thủy triều rút, cấp tốc thâm nhập rừng cây, không đến một hồi liền biến mất vô tung vô ảnh.

Sau khi những hắc y nhân kia ly khai, rừng cây lại lần nữa khôi phục một mảnh yên tĩnh.

Gió núi nhẹ nhàng thổi trúng ngọn cây phát ra thanh âm 'Sàn sạt'.

Nếu không phải thi thể đầy đất, máu chảy thành sông, còn có không khí lan tràn nồng đậm mùi máu tươi, màn đào quang kiếm ánh vừa rồi như chưa từng xảy ra.

Đối với những hắc y nhân rút lui kia, Dạ Quân Minh cũng không cho người đuổi theo.

Bởi vì hiện tại người hắc mang tới cũng bị thương không nhẹ.

Đuổi theo, chưa chắc đã đuổi kịp!

Trong lòng suy nghĩ, Dạ Quân Minh môi mỏng chăm chú nhấp một chút.

Lập tức, lại như nghĩ đến cái gì đó, cúi đầu hướng phía nữ nhân trong ngực nhìn lại.

Chỉ thấy nữ nhân trong ngực đã sớm hôn mê, cả người mềm mại như bông, bị hắn ôm vào trong ngực.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt kia bởi vì mất máu quá nhiều mà trắng như tờ giấy, làm nàng thoát nhìn càng thêm động lòng người, chọc người thương tiếc!

Thấy vậy, Dạ Quân Minh lập tức thân thủ, hướng phía người trong lòng điểm một vài huyệt đạo, giúp nàng cầm máu đang không ngừng tuôn chảy ra.

Nếu không, nữ tử này hiện tại không chết, đợi một lát cũng sẽ bởi vì mất máu quá nhiều mà chết.

...

Trong lòng suy nghĩ, ánh mắt Dạ Quân Minh nhìn phía nữ tử trong ngực càng thêm phức tạp

Bởi vì, đến bây giờ, trong lòng hắn vẫn vô cùng chấn động như trước.

Nữ tử này, hắn vẫn không thích.

Mà hắn cũng biết, nữ tử này cũng vẫn không thích hắn!

Quan hệ của bọn họ chỉ là quan hệ mẫu tử không có huyết thống mà thôi.

Bằng quan hệ bọn họ, vì sao vừa rồi, trong tình huống nguy hiểm như vậy, nàng lại không tiếc tính mạng của mình, vì mình đỡ ám khí trí mạng kia! ?

Giờ khắc này, trong lòng Dạ Quân Minh có rung động, có nghi ngờ, cũng không hiểu. Lúc này hắn thực sự muốn lay tỉnh nữ nhân này để hỏi ra đáp án.

Chỉ là, hắn biết điều này là không thể.

Muốn biết đáp án, phải đợi nàng tỉnh rồi hãy nói!

Trong lòng đang nghĩ ngợi, đột nhiên, một đại nội thị vệ, thần sắc vội vã hướng phía Dạ Quân Minh đi tới.

Dạ Quân Minh thấy vậy, trên mặt lập tức khôi phục trầm tĩnh dĩ vãng, mở miệng hỏi.

"Chuyện gì! ?"

"Không xong Hoàng Thượng, Thất vương gia cùng Bình An công chúa không thấy!"

"Cái gì! ?"

Nghe thấy lời người tới, Dạ Quân Minh mày kiếm lập tức nhả lại, trên mặt đều là vẻ ngưng trọng.

Sau một khắc, môi mỏng mở ra, lạnh giọng nói.

"Lập tức phái người tìm!"

"Dạ!"

Nghe thấy Dạ Quân Minh phân phó, người tới lập tức cung kính trả lời, lập tức liền xoay người rời đi.

Mà Dạ Quân Minh lại là ôm người đang hôn mê trong lòng hướng phía dưới chân núi đi đến...

...

Cùng lúc đó, bên kia ——

Dạ Quân Lăng cùng Bình An đang thở hổn hển, đầu đầy mồ hôi, chạy thực mạng về phía trước.

Đại nội thị vệ che chở bọn họ vừa rồi đã sớm hôn về dưới đao.

Tiểu đức tử cũng không biết tung tích.

Bây giờ, ở phía sau bọn họ, là mấy hắc y nhân cầm đao kiếm trong tay điên cuồng đuổi theo .

Bọn họ được nuông chiều từ bé, một điểm võ công cũng không có, chỉ có thể không ngừng chạy thoát thân!

Chỉ là, mặc kệ bọn họ trốn như thế nào, những hắc y nhân kia đều đuổi sát bọn họ không buông. Cuối cùng, bọn họ không còn chỗ nào trốn nữa.

Nhìn phía trước là vách núi sâu không thấy đáy, Dạ Quân Lăng cùng Bình An đều dừng bước, trong lòng hoảng hốt.

"Trời ạ! Không còn đường nữa! Chúng ta nên làm cái gì bây giờ! ?"

Phía sau có truy binh, phía trước lại không có đường, chẳng lẽ, hôm nay trời muốn diệt bọn họ sao! ?

Nghĩ tới đây, Bình An lại muốn khóc. Mà Dạ Quân Lăng đứng ở bên cạnh nàng cũng không khá hơn chút nào.

Đối diện với loại tình huống này, Dạ Quân Lăng hoảng hốt như ma, sợ hãi không ngớt.

Nhìn hắc y nhân càng ngày càng tiến lại gần, nếu bị bắt được, bọn họ cũng chỉ có con đường chết.

Nghĩ tới đây, Dạ Quân Lăng không khỏi quay đầu, hướng phía nữ tử bên cạnh nhìn lại.

Chỉ thấy nữ tử lúc này cũng giống như mình, lo lắng hoảng loạn không ngớt.

Thấy vậy, Dạ Quân Lăng không khỏi câu môi nói.

"Không ngờ trước ghét người muốn chết, bây giờ lại phải cùng người chết cùng một chỗ!"

Có lẽ là biết mình sắp chết, sợ hãi qua đi, tâm liền bắt đầu bình tĩnh trở lại .

Giờ khắc này, Dạ Quân Lăng đôi môi nhát cười, không khỏi mở miệng cười nói.

Bình An nguyên bản vẻ mặt hoang mang, vừa nghe đến Dạ Quân Lăng lời này, trên mặt đầu tiên là sững sốt, lập tức phiết môi nói.

"Người nghĩ rằng ta nguyện ý chết cùng với người sao! ? Người làm quý một mình đi!"

"Ha ha, đều phải chết, vẫn còn muốn mắng ta một trận sao! ?"

Đối với lời Bình An, Dạ Quân Lăng không khỏi mở miệng cười nói.

Không biết vì sao, hiện tại sắp chết, nhìn kỹ nữ tử này một chút, kỳ thực, nữ tử này cũng rất đáng yêu .

Trong lòng suy nghĩ, Dạ Quân Lăng không khỏi nghiêm túc nói.

"Kỳ thực, thời điểm ngươi không hung dữ cũng rất đáng yêu!"

"Ngạch! ?"

Nghe thấy Dạ Quân Lăng lời này, Bình An không khỏi sùng sốt.

Dù sao, vào hoàn cảnh này, nam tử này lại nói như vậy.

Chỉ là, nghe thấy hần lời này, lại thấy hần dùng một đôi mắt vô cùng nghiêm túc nhìn mình.

Dương quang trải khắp, chiếu vào trên người hần, mặc dù lúc này hần đầu đầy mồ hôi, chỉ là, nhìn kỹ, kỳ thực hần lớn lên cũng rất tuấn lãng !

Nghĩ tới đây, Bình An mở miệng nói.

"Kỳ thực ngươi lớn lên cũng không đến nỗi tệ!"

Nghe thấy lời Bình An , Dạ Quân Lăng chỉ mỉm môi cười, mặt mày cong cong, mở miệng cười nói.

"Ha ha, đó là tự nhiên! Bản vương lớn lên ngọc thụ lâm phong, tiêu sái bất phàm.."

Nghe thấy Dạ Quân Lăng tự kỷ , Bình An chỉ liếc hần một cái, nói một câu.

"Không biết xấu hổ!"

Nói xong lời này, những hắc y nhân kia đã đi tới.

Dạ Quân Lăng cùng Bình An thấy vậy, trong lòng biết lần này khó thoát khỏi cái chết .

Thấy vậy, lần này, Dạ Quân Lăng cùng Bình An đều phi thường ấn ý, đầu tiên là yên lặng nhìn nhau, sau một khắc cắn chặt răng, lấy hết dũng khí, hướng phía trước tung mình nhảy xuống..

...

"Không xong Hoàng Thượng! Thất vương gia cùng Bình An công chúa bọn họ..."

Bên trong hoàng cung ——

Dạ Quân Minh vừa vội vàng vàng trở lại hoàng cung, sau khi an bài ngự y chẩn trị cho Nhạc Đồng Đồng xong, một thị vệ thần sắc lo lắng vội vã tiến vào.

Thấy vậy, Dạ Quân Minh lập tức ngưng trọng, chỉ là, vẫn bảo trì trấn định, trầm giọng hỏi.

"Bọn họ ra sao! ?"

"Bọn họ..."

Nghe thấy Dạ Quân Minh lời này, người tới cắn chặt môi, lấy hết dũng khí mở miệng nói.

"Lúc thuộc hạ dẫn người tìm được Thất vương gia lại muộn một bước, Thất vương gia bọn họ, đã nhảy xuống vách núi..."

"Cái gì! ?"

Mặc dù đã sớm tính đến những tình huống xấu nhất, chỉ là, nghe thấy lời người tới, Dạ Quân Minh vẫn kích động từ chỗ ngồi phút chốc đứng lên, vẻ mặt chấn động và không dám tin tưởng!

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 144: Người đây là muốn phản bội ta sao

Dù sao, Dạ Quân Lăng cũng là thân đệ đệ duy nhất của hần!

Vừa nghĩ tới thân đệ đệ mình gặp bất trắc, Dạ Quân Minh lòng đau như cắt.

Năm ngón tay giấu ở trong ống tay áo đã cắm sâu vào thịt mà vẫn không thấy đau.

Trên khuôn tuấn mỹ đều là vẻ lo lắng ngưng trọng, mày kiếm nhíu chặt.

Môi mỏng mân chặt thành một đường, càng cho thấy vẻ phần nộ của chủ nhân .

Môi mỏng mở ra, thanh âm lạnh như băng, cơ hồ là từ kẽ răng Dạ Quân Minh lộ ra.

"Lập tức điều tra chuyện ám sát lần này! Bất kể là ai, giết không tha!"

...

Đêm đã khuya .

Ban ngày còn là dương quang chiếu khắp, lúc này lại là mây đen rậm rạp.

Chỉ thấy trên bầu trời đen kịt, mây đen giăng kín, kèm theo từng đợt tiếng sấm chớp, bầu trời đêm nhìn qua như một cái miệng quỷ mở rộng chỉ chờ cắn nuốt toàn bộ thế giới, làm cho người ta vô cùng sợ hãi!

Lúc này, trong một căn nhà hẻo lánh ở ngoài kinh thành. Một nam tử vóc người cao lớn đang lười nhác ngồi ở trên ghế quý phi, xuyên qua ô cửa sổ chạm hoa đề nhìn bầu trời đen kịt bên ngoài. Nam tử thập phần yên tĩnh, tựa như phi thường hưởng thụ.

Nam tử mặc dù chỉ yên tĩnh ngồi ở trên ghế quý phi, chỉ là, khí tức tà mị kia cũng không thể nào che dấu nổi.

Mãng bào màu đen của nam tử bị gió đêm thổi bay cơ hồ dung nhập vào bóng đêm, làm khí phách tà mị của nam tử tăng lên một bậc.

Một chiếc mặt nạ điêu khắc tinh xảo đã che gần hết khuôn mặt nam tử. Chiếc cằm với đường nét hoàn mỹ tùy thời lộ ra lại làm nam tử càng tăng thêm sức quyến rũ.

Nam tử này thật giống như hoa anh túc nở rộ buổi đêm, thực sự là hồn xiêu phách lạc, lại cần cốt trí mạng!

Nam tử cứ như vậy tĩnh tĩnh ngồi ở chỗ kia, thẳng đến một lúc lâu sau, một hắc y nhân giống như quỷ mị liền nhảy qua tường cao, yên lặng đi tới phía sau nam tử.

Hắc y nhân đi tới phía sau nam tử lập tức một mực cung kính quỳ xuống.

Cho dù không xoay người lại nhìn, nam tử cũng nhận thấy được tất cả, đôi môi mở ra, thanh âm trầm thấp kia liền chậm rãi vang lên.

"Chuyện làm thế nào rồi! ?"

Nam tử mở miệng, tiếng nói trầm thấp tựa như một vò rượu lâu năm, thập phần thuần hậu cảm tính.

Nhưng mà, nghe được lời này của nam tử, hắc y nhân nguyên bản quỳ ở nơi đó không khỏi cúi thấp xuống, mặt lộ vẻ xấu hổ.

"Hồi bẩm chủ tử, nhiệm vụ lần này... Thất bại!"

"Cái gì! ? !"

Nghe thấy lời hắc y nhân, nam tử nguyên bản lười nhác ngồi ở trên ghế quý phi không khỏi xoay người ngồi dậy, sau đó quay đầu, hướng phía hắc y nhân nhìn lại.

Đêm đã khuya, nam tử đưa lưng về phía ánh sáng, làm cho người ta thấy không rõ dung mạo của hắn.

Tuy là như thế, ánh mắt sắc bén lạnh lùng như đao của hắn lại làm cho không người nào có thể lờ đi.

Hắc y nhân thấy vậy, sợ đến mức toàn thân run rẩy, lập tức cúi đầu đem sự tình hôm nay nói ra.

"Hồi bẩm chủ tử, nguyên bản nhiệm vụ lần này phi thường thuận lợi, chúng ta nhận được mật thám hội báo liền lập tức dẫn người mai phục phía sau miếu Nguyệt Lão. Thời điểm cầu hoàng đế kia xuống núi liền tập kích. Ai biết, lúc thuộc hạ phóng ám khí về phía cầu hoàng đế kia, Long Nhi lại đột nhiên nhào tới phía cầu hoàng đế, vì cầu hoàng đế kia đỡ ám khí..."

"Cái gì! ? Người nói Long Nhi cứu Dạ Quân Minh! ?"

Nghe thấy lời hắc y nhân, nam tử con người đen mờ lớn, trong con người đều là vẻ không dám tin.

Tuy thấy không rõ biểu hiện trên mặt nam tử, hắc y nhân vẫn từ trong giọng nói của nam tử nghe ra hắn không dám tin tưởng và kinh ngạc.

Bất quá, cũng không trách hẳn lại khinh ngạc.

Nếu đổi lại là người khác nói với hẳn, Long Nhi lấy thân gần trở ám khí cho cầu hoàng đế kia hẳn cũng là không tin .

Thế nhưng bây giờ, hẳn lại là tận mắt nhìn thấy...

Điều này thật sự làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi, dù sao quan hệ của Long Nhi cùng chủ tử...

Trong lòng nghi hoặc kinh ngạc, ánh mắt mang theo dò hỏi không khỏi hơi nhấc lên, hướng phía nam tử ngồi ở trên ghế quý phi nhìn lại.

Chỉ thấy nam tử yên tĩnh ngồi ở nơi đó, không nói một lời, kkhông biết là đang vì chuyện này mà chần động, hay là đang suy nghĩ cái gì.

Thấy vậy, hắc y nhân cũng không dám mở miệng nói cái gì, chỉ yên tĩnh quỳ ở nơi đó.

Thẳng đến một lúc lâu sau mới thấy nam tử mở miệng nói.

"Lui xuống đi!"

Nghe thấy nam tử lời này, hắc y nhân cũng không nói thêm cái gì liền lập tức đứng lên, sau đó giống như lúc đến, yên lặng biến mất.

Trong nháy mắt, căn phòng lại lần nữa khôi phục hoàn toàn yên tĩnh.

Đột nhiên, 'Ầm ầm' một tiếng, một đạo tiếng sấm ầm ầm vang lên, tiếng sấm kia âm lượng to lớn, có thể làm toàn bộ đại địa rung động.

Còn có tia chớp kia như muốn chém bầu trời thành hai khúc, làm cho người ta vô cùng sợ hãi.

Tia chớp lóe sáng, trong nháy mắt chiếu sáng cả đại địa, cũng đem về kinh ngạc nghi hoặc trong mắt nam tử bộc lộ ra.

Nam tử chậm rãi từ trên ghế quý phi đứng lên, sau đó chậm chậm đi tới phía trước cửa sổ.

Hắc mâu nhìn về phương xa, như là đang nhìn cơn mưa tầm tã kia, lại như là xuyên qua màn mưa nhìn về phía địa phương khác...

Sau một lúc lâu, nam tử nhẹ nhàng thở dài một hơi, thanh âm băng lãnh trầm thấp không khỏi lại dập dờn trong bóng đêm ——

"Long Nhi, ngươi đây là muốn phản bội ta sao! ?"

...

Khi Nhạc Đồng Đồng tỉnh dậy, chỉ cảm thấy phía sau lưng nóng bừng đau xót, như có ngàn vạn cây kim đang không ngừng đâm nằng.

Khó chịu đau đớn kia làm Nhạc Đồng Đồng nhú chặt chân mày, hận không thể bất tỉnh lần nữa.

Nhưng mà, vừa lúc đó, bên tai lại truyền đến thanh âm hoan thiên hi địa của Thúy Nha.

"Nha! Nương nương, ngươi rút cuộc tỉnh! ? Ngự y, mau! Nương nương tỉnh!"

Theo thanh âm đầy vui mừng kích động của Thúy Nha, Nhạc Đồng Đồng đôi mắt đẹp hơi mở ra, chậm rãi nhìn chung quanh .

Khi thấy gian phòng cổ kính, vô cùng hoa lệ này, trên mặt hơi sững sờ.

Này không phải là gian phòng của nàng sao! ?

Nàng trở về lúc nào! ?

Còn có, phía sau lưng nàng vì sao đau như vậy! ?

Bởi vì vừa tỉnh lại, Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy trong đầu một mảnh hỗn loạn, cái gì cũng nghĩ không ra .

Chỉ là nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Thúy Nha kích động vui mừng, lại mang theo lệ quang, Nhạc Đồng Đồng mày không khỏi nhẹ nhàng nhíu lại, mở miệng hỏi.

"Thúy Nha, ngươi đây là về mặt gì! ?"

Nhạc Đồng Đồng mở miệng, sau khi nói xong lời này mới giật mình cảm nhận được thanh âm của mình khàn khàn, như bị người bóp cổ, khó nghe cực kỳ!

Nghe vậy, Nhạc Đồng Đồng cũng bị thanh âm của mình khiếp sợ.

Trong lòng đang nghi hoặc, đột nhiên, một đạo tiếng nói trầm thấp liền từ bên cạnh Nhạc Đồng Đồng vang lên ——

"Người đã mê man một ngày một đêm, trước uống chén nước thấm giọng rồi nói!"

Nghे thấy tiếng nói trầm thấp mà quen thuộc này, Nhạc Đồng Đồng lập tức quay đầu nhìn lại

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Dạ Quân Minh luống cuống

Khi thấy nam tử cao lớn chẳng biết từ lúc nào đứng ở bên giường mình, Nhạc Đồng Đồng mở mắt thật lớn, không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Thân thể căng thẳng liền từ trên giường ngồi dậy

Nhưng mà, bởi vì Nhạc Đồng Đồng quá mức kích động, lại không cẩn thận động đến vết thương sau lưng, trong nháy mắt, cơn đau liền cấp tốc từ phía sau lưng lan đến toàn thân.

"Á! Đau!"

Phía sau lưng đau nhức, làm khuôn mặt Nhạc Đồng Đồng nguyên bản khôi phục một ít huyết sắc, trong nháy mắt thoáng cái trắng bệch. Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo lúc này vo thành một nắm. Trên trán là mồ hôi nhễ nhại.

Nhìn khuôn mặt Nhạc Đồng Đồng bởi vì bị đau mà tái nhợt lại, Dạ Quân Minh mày kiếm nhíu chặt, trên mặt có thêm mấy phần thương tiếc mà chính hắn cũng không nhận ra.

"Người sao rồi? Cẩn thận một chút, phía sau lưng người còn có vết thương!"

Dạ Quân Minh mở miệng, giọng điệu có mấy phần ảo não, như là trách cứ Nhạc Đồng Đồng vừa kích động cừ động.

Chỉ là, hắn lại không nhận thấy được, giọng điệu mình nói so với trước đây hơn mấy phần ôn nhu.

Dạ Quân Minh không hề phát hiện, Nhạc Đồng Đồng lại càng không thể phát hiện.

Lúc này, Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy phía sau lưng mình đau muốn chết, giống như có người đang cầm chủy thủ sắc bén đâm phía sau lưng nàng, nỗi đau kia quả thực khó có thể dùng bút để hình dung!

Nói như thế nào, nàng cũng là người đã từng chết một lần, chỉ là, trước đây nàng chết một cách mơ hồ, một điểm đau đớn cũng không có.

Thế nhưng bây giờ, nàng lại đau sống không bằng chết.

Như vậy, không bằng nàng bất tỉnh cho rồi.

Chỉ tiếc, cho dù nàng đau như thế nào cũng không thể ngất đi, đây mới là phiền muốn chết!

Trong lòng suy nghĩ, phía sau lưng đau rát, Nhạc Đồng Đồng không nhận được, nước mắt liền tuôn rơi.

"Ô ô, đau quá..."

Dạ Quân Minh nguyên bản đứng ở bên giường, nhìn thấy Nhạc Đồng Đồng cứ nhiên khóc, lập tức có chút tay chân luống cuống.

Dù sao, trước đây nhìn quen nữ nhân này lãnh huyết vô tình, nhưng không nghĩ tới nàng cũng có bộ dạng đáng thương như thế.

Chỉ thấy nữ tử trước mắt lúc này khóc đáng thương, nước mắt óng ánh trong suốt kia càng không ngừng từ khóe mắt nàng chảy xuống, chảy xuống hai gò má tái nhợt, làm nàng thoát nhìn chọc người thương tiếc!

Còn có thân thể đơn bạc kia của nàng lúc này khóc đến run lên, như một đóa hoa nhỏ không ngừng bị cuồng phong thổi quét, Dạ Quân Minh nhìn lại cảm thấy đau lòng!

Trong lòng thương tiếc lo lắng, Dạ Quân Minh hướng phía ngoài điện hô to.

"Người tới! Ngự y làm sao còn chưa tới? Không cần đầu nữa sao?"

Theo tiếng rống nồng đậm tức giận của Dạ Quân Minh, bóng dáng Lý ngự y vội vội vàng vàng hướng phía Nhạc Đồng Đồng bên này chạy tới .

"Hoàng Thượng vạn tuế!"

"Hiện tại ngươi còn bảo trăm vạn tuế! ? Chẳng lẽ ngươi không thấy Thái hậu đang bị đau sao! ?"

Nhìn lúc này Lý ngự y còn không quên hành lễ với hân, Dạ Quân Minh chỉ cảm thấy trong lòng 'bùng' một tiếng, xông lên một mặt nồng đậm lửa giận.

Lại thấy Nhạc Đồng Đồng ở trên giường bởi vì đau đớn mà khóc như một đứa nhỏ, Dạ Quân Minh cắn chặt quai hàm, hận không thể nhận hết nỗi đau kia.

Nghĩ lại, nữ tử này bây giờ sờ dĩ như vậy hoàn toàn là vì cứu hân!

Đối với ánh mắt nồng đậm tức giận cùng sát khí kia của Dạ Quân Minh, khiến Lý ngự y nhìn trong lòng giật mình, chấn động.

Trong lòng càng kinh ngạc không ngớt.

Dù sao, Lý ngự y ở hoàng cung lẫn lộn không ít thời gian , đối với tình hình hậu cung cũng thanh thanh sở sở .

Cho tới bây giờ, Thái hậu ngang ngược, Hoàng Thượng lãnh khốc, hai người trừ quan hệ bối phận, căn bản chính là tám cây gậy đánh không cùng một chỗ .

Hơn nữa Thái hậu lãnh huyết vô tình, tất cả mọi người trong hậu cung đều nhìn ở trong mắt.

Hoàng Thượng ngoài mặt mặc dù không nói gì, thế nhưng, đối với hành động của Thái hậu, Hoàng Thượng cũng vô cùng chán ghét.

Lại nói, lần trước Thái hậu cũng từng bị thương, thế nhưng cũng không thấy Hoàng Thượng lo lắng như thế.

Thế nhưng bây giờ, nhìn nam tử thái son áp đỉnh trước mặt mà mặt không đổi sắc, lúc này lại vẻ mặt nóng nảy giận dữ, tựa như muốn giết người. Lý ngự y thực sự vô cùng nghi ngờ.

Từ lúc nào Hoàng Thượng lại quan tâm Thái hậu nương nương như vậy! ?

Trong lòng mặc dù kinh ngạc, chỉ là Lý ngự y cũng không dám suy nghĩ nhiều, chỉ là cấp tốc vì Nhạc Đồng Đồng bắt mạch kiểm tra.

Sau khi kiểm tra, Lý ngự y không khỏi thay đổi sắc mặt, vẻ mặt lo lắng nhìn Dạ Quân Minh mở miệng nói.

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, vết thương của Thái hậu nương nương lại bị vỡ, thần hiệu tại liền lập tức vì nương nương xử lý vết thương!"

"Vậy còn không mau một chút!"

Nghe thấy lời Lý ngự y , Dạ Quân Minh không khỏi nhíu mày quát.

Ánh mắt nhìn phía Lý ngự y càng mang theo không vui.

Dù sao, nữ tử trên giường đã khó chịu thành cái bộ dạng kia, mà Lý ngự y này còn chậm rì rì.

Chẳng lẽ bị thương không phải là hân nên mới lạnh nhạt như vậy sao! ?

Trong lòng khí phẫn , ánh mắt Dạ Quân Minh nhìn phía Lý ngự y càng sắc bén như đao.

Nhận thấy ánh mắt sắc bén kia của Dạ Quân Minh, Lý ngự y sợ đến mồ hôi lạnh chảy ròng, trong lòng chấn động không ngớt.

Không ngừng vén ống tay áo lau mồ hôi trên trán, trong lòng kêu khổ không ngớt.

Trời ạ!

Hoàng đế này là thế nào! ! ?

Thật sự là quá đáng sợ!

Nếu ánh mắt có thể giết người, bây giờ hân chỉ sợ đã sớm bị lăng trì ! ! !

Trong lòng khóc không ra nước mắt, Lý ngự y không khỏi đối với Dạ Quân Minh ở bên giường mở miệng nói.

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, thần phải xử lý vết thương phía sau lưng cho Thái hậu nương nương, thỉnh Hoàng Thượng tránh đi chỗ khác!"

Nghe thấy lời Lý ngự y , vẻ mặt Dạ Quân Minh vốn giận dữ, không khỏi sùng sột.

Nghĩ lại hành động luống cuống vừa rồi của mình, Dạ Quân Minh không khỏi nhẹ nhàng nhún mày lại.

Trong con người không khỏi xẹt qua một tia ảo não.

Phượng mâu xinh đẹp lại nhìn nữ tử đang nức nở nằm ở trên giường, môi mỏng mở ra, nhàn nhạt nói.

"Vậy người trị liệu cho Thái hậu đi!"

Nói xong lời này, Dạ Quân Minh đã khôi phục lãnh khốc dĩ vãng.

Dường như nóng nảy luống cuống vừa rồi chưa từng xuất hiện!

Bước ra khỏi phòng, Dạ Quân Minh đứng ở hành lang, lẳng lặng nhìn cơn mưa tầm tã bên ngoài.

Chỉ thấy trên trời sấm chớp lóe ra không ngừng, hạt mưa lớn không ngừng rơi xuống làm cho người ta không thể thấy rõ cảnh vật phía trước.

Thật giống như tâm tình hắn lúc này, cũng không thể thấy rõ.

Sinh ra trong hoàng thất, hưởng thụ tôn vinh thường nhân không có, thế nhưng lại chịu những công xiềng mà thường nhân không thể biết được.

Cho nên, cho tới bây giờ, hắn đều giấu mình dưới một chiếc mặt nạ băng lãnh, nỗ lực làm một người hi vọng không hiện ra mặt, làm cho người ta nhìn không thấu tâm tư của hắn.

Thế nhưng hôm nay, vì sao bởi vì nữ nhân kia mà luống cuống! ! ?

"Trẫm... Rốt cuộc làm sao vậy! ?"

Dạ Quân Minh mở miệng, giờ khắc này, chính hắn cũng không hiểu ...

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Bắt cá

"Ồi, ta đói, người đã bắt được cá chưa! ?"

Thanh âm mang theo ảo não oán giận không ngừng vang lên, làm Dạ Quân Lăng vốn vừa mệt vừa đói bắt đầu nóng nảy.

Tuần mày nhíu chặt, liền quay đầu hướng phía nữ tử ngồi ở trên bờ rống lên.

"Người tưởng ta không đói sao! ? Có bản lĩnh tự người xuống bắt đi!"

Dạ Quân Lăng rống lớn, trong lòng vừa ảo não vừa tức giận.

Hôm qua hắn còn cho là bọn họ là hắn là phải chết, nên mới tung mình nhảy xuống vách núi.

Ai biết, vách núi nhìn sâu không thấy đáy, phía dưới lại là một đầm nước!

May mắn hắn thủy tính tốt, vừa rơi xuống nước lập tức bơi lên bờ. Thuận tiện cứu Bình An không biết bơi lên.

Chỉ là, thời điểm Bình An rơi xuống vách núi bị cành cây va quệt bị thương, không tiện hoạt động.

Sau khi hai người ở bơi lên bờ cũng đã thấm mệt, liền hôn mê, đợi sau khi tỉnh lại thì trời đã bắt đầu mưa tầm tã.

May mắn bốn phía có nhiều cây đại thụ che chắn, cứ như vậy, bọn họ ở dưới gốc cây vượt qua buổi chiều đầu tiên.

Đợi sau khi tỉnh lại, mưa đã tạnh. Hơn nửa hôm nay dương quang chiếu khắp, vạn lý trời quang.

Xung quanh núi cao san sát, đại thụ chọc trời, san sát phi điều bay vào bay ra, thật là tiên cảnh nhân gian.

Nếu bụng không kêu gào, vậy thì càng tốt hơn.

Người thì phải ăn ngũ cốc hoa màu, đói bụng rồi, đương nhiên phải tìm đồ ăn.

Chỉ là hiện tại là mùa xuân, trên cây hoa cũng không có! Lấy đâu ra trái cây ăn! ? Thế nên Dạ Quân Lăng liền xắn ống quần xuống nước bắt cá.

Thế nhưng hiện tại, hần đã ở dưới nước một canh giờ, ngay cả một con cá nhỏ cũng không bắt được.

Bụng vốn đã đói, lại thêm không bắt được cá, Dạ Quân Lăng cũng bức bối. Thế nhưng trên bờ còn có một nữ tử không ngừng hô to, làm Dạ Quân Lăng càng thêm tức giận, thế nên có một màn hiện tại.

Hai tay chống nạnh, hai mắt nén giận, hung hăng trừng nữ tử ngồi trên bờ.

Chỉ thấy bởi vì chuyện tối hôm qua, nữ tử nguyên bản trang điểm xinh đẹp, lúc này toàn thân chật vật. Búi tóc đã sớm rối loạn, y phục cũng bẩn thỉu, nhìn qua như một bà điên.

Lúc Dạ Quân Lăng hai tay chống nạnh trừng mắt Bình An, Bình An ngồi ở trên bờ mở miệng hừ lạnh nói.

"Người nghĩ rằng ta không muốn sao! ? Nếu không phải chân ta bị thương, đã sớm xuống bắt cá rồi!"

"Hừ! Biết mình bị thương là được, đừng có ở đó la hét, phiền muốn chết, người còn kêu loạn như vậy, cho dù có cá cũng bị người dọa chạy!" Dạ Quân Lăng sinh khí nói.

Nghĩ lại hôm qua mình cứ nhiên cảm thấy nữ tử này đáng yêu, thực là gặp quý!

Nữ nhân này chính là một kẻ phiền phức!

Trong lòng ảo não, sau một khắc, Dạ Quân Lăng lại thấy Bình An đột nhiên hai mắt mở lớn, vẻ mặt kinh hãi.

Lập tức, một tay chỉ phía sau hần, về mặt kinh hãi kinh hô lên.

"A! Ở phía sau người có rắn! Chạy mau!"

"Cái gì! ? Rắn! ?"

Vừa nghe đến Bình An lời này, lại thấy bộ dạng nàng tựa như gặp quý, Dạ Quân Lăng sợ đến toàn thân run rẩy, lập tức, không quay đầu lại chạy thẳng về phía trước.

Phải biết, tại nơi hoang sơn dã lĩnh này, rắn độc mãnh thú vô cùng nhiều.

Tối hôm qua nhảy xuống vách núi không chết, hần cũng không muốn bị rắn độc cắn chết!

Dạ Quân Lăng trong lòng kinh hãi, liền sử xuất ra khí lực từ khi bú sữa, liều mạng chạy về phía trước.

Ai biết, lúc sắp tới bờ, chân không biết giẫm phải cái gì, trên chân đau xót, sau một khắc 'Ừm' một tiếng, Dạ Quân Minh hung hăng nhào tới trong nước.

Trong nháy mắt, bọt nước văng khắp nơi, làm Bình An ngồi ở trên bờ không kịp đề phòng, cả người đều là nước.

Tự nhiên lại bị ướt, Bình An đen mặt lại.

"Đáng chết! Người là cố ý! Cả người ta đều ướt hết rồi!"

Bình An ảo não không ngớt. Nhưng mà, ngược lại với Bình An ảo não không ngớt, Dạ Quân Lăng ở trong nước đột nhiên 'ào' một tiếng, từ trong nước nhô ra, một tay vuốt nước trên mặt, từng ngậm từng ngậm thở, Dạ Quân Lăng không quên hướng phía sau nhìn lại.

Đôi môi mở ra, còn không quên hoang mang hô to.

"Rắn đâu! ? Rắn ở nơi nào! ?"

Phải biết, hần từ nhỏ đến lớn, sợ nhất là rắn!

Nhìn Dạ Quân Lăng toàn thân chật vật, tóc còn nhỏ nước, vẻ mặt hoang mang sợ hãi, Bình An nguyên bản ảo não không ngớt, nhin không được bật cười, mở miệng nói.

"Trông người thật là không có tiền đồ! Rắn đã chạy xa rồi!"

Nghe thấy lời Bình An, Dạ Quân Lăng nguyên bản hoang mang không ngớt, mới hoàn toàn thả lỏng.

Lại thấy vẻ trêu chọc trên mặt Bình An, khuôn mặt tuần tú không khỏi ảo não nói.

"Cái gì không có tiền đồ! ? Chẳng lẽ ngươi không sợ rắn sao! ?"

"Hừ! Cho dù ta sợ thì thế nào! ? Ta là nữ tử, sợ mấy thứ côn trùng chuột kiến là quyền lợi của nữ nhân !"

"Ngạch... ! ?"

Nghe thấy lời Bình An, lại thấy nàng một bộ đương nhiên, Dạ Quân Lăng lập tức không nói gì.

"Chẳng trách phu tử đều nói, nữ tử cùng tiểu nhân khó đường! Ngươi là nữ tử, lại là tiểu nhân, chẳng trách phiền phức như vậy!"

"Ngươi nói cái gì! ?"

Nghe thấy Dạ Quân Lăng nói, Bình An lập tức khí đôi mắt đẹp mở lớn.

Nhưng mà, không đợi Bình An nói gì, lại thấy Dạ Quân Lăng đột nhiên cả người hướng phía nước một lần nữa lặn xuống.

Thấy vậy, Bình An lập tức che lại, cũng không biết Dạ Quân Lăng muốn bắt cái gì.

Sau một khắc, khi thấy Dạ Quân Lăng khép mắt vui mừng ôm một con cá lớn, Bình An lập tức kích động mặt mày rạng rỡ .

"Nha! Ngươi rốt cuộc bắt được cá, cá thật lớn !"

"Ha ha, đó là tất nhiên! Ta là ai! ? Bắt cá mà thôi, còn làm khó được ta sao! ?"

Nghe thấy Bình An kinh hô, Dạ Quân Lăng hai tay bắt được một con cá lớn nặng chừng năm sáu cân, cũng quên vừa rồi cùng Bình An đối chọi gay gắt, lúc này đang đắc ý dào dạt, mặt mày rạng rỡ .

Dù sao vẫn là tiểu hài tử, đâu biết thù dai! ?

Hai người đều đã đói bụng một ngày một đêm .

Lúc này rốt cuộc tìm được đồ ăn , tự nhiên vui mừng.

Vậy nên, sau khi Dạ Quân Lăng ôm cá lên bờ, liền lập tức lấy ra bội kiếm tùy thân làm vây cá, mổ bụng cá các loại .

Nhìn Dạ Quân Lăng thủ pháp thuần thục, liền biết không phải là lần đầu tiên làm loại chuyện này .

Thấy vậy, trên mặt Bình An hiện lên mấy phần kinh ngạc.

"Ta còn tưởng rằng ngươi chỉ biết trà đến thì nhận, cơm đến há mồm, không ngờ đối với việc này cũng quen tay như vậy!"

Bình An mở miệng nói, rõ ràng là khen ngợi nhưng vẫn muốn châm chọc mấy câu.

Nghe vậy, Dạ Quân Lăng cũng lười cùng nàng tính toán, một bên thủ pháp thuần thục xử lý cá lớn, một bên câu môi đắc ý nói.

"Ha ha, ngươi muốn nói gì thì nói! Ngươi thật cho ta cái gì cũng không biết sao! ?" Dạ Quân Lăng tràn đầy đắc ý.

Chỉ là, hắn cũng không nói gì. Kỳ thực, nếu là một tháng trước, muốn chính hắn làm những chuyện này, hắn thật đúng là sẽ không.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hạng Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 147: Ngươi rốt cuộc là một nữ nhân như thế nào

Điều này đều là công lao của Nhạc Đồng Đồng. Nhớ tới lần trước ở ngự hoa viên cùng Nhạc Đồng Đồng xuống nước bắt cá, cùng nhau tự làm cá nướng, cho nên, đối với việc này, Dạ Quân Lăng một chút cũng không xa lạ gì .

Bận rộn một hồi lâu, rốt cuộc xử lý xong con cá lớn, Dạ Quân Lăng liền bắt đầu cầm cây đánh lửa, xiên cá vào một cành cây, lại đặt phía trên đồng lửa chậm rãi nướng.

Lúc Dạ Quân Lăng đang bận rộn không ngừng, Bình An không khỏi len lén đánh giá thiếu niên đầy người chặt vật bên cạnh này.

Chỉ cảm thấy, thiếu niên không học vấn không nghề nghiệp, chỉ biết bắt nạt nàng trước đây, kỳ thực cũng không vô dụng như nàng tưởng..

Ngay lúc Bình An len lén quan sát Dạ Quân Lăng, nguyên bản Dạ Quân Lăng đang nghiêm túc nướng cá, như là nhận thấy cái gì, con ngơoi đen vừa nhấc, vừa lúc chống lại ánh mắt Bình An nhìn tới.

Thấy vậy, Dạ Quân Lăng sững sốt, lập tức như là nghĩ đến cái gì đó, đôi môi mở ra, câu môi cười nói.

"Sao lại nhìn ta chằm chằm như vậy! ? Có phải cảm thấy ta lớn lên đẹp trai mê người, bị ta mê đảo hay không ! ?"

"Ngạch..."

Nghe thấy Dạ Quân Lăng tự kỷ không biết xấu hổ, Bình An lập tức không nói gì, làm ra một bộ muốn nôn mửa, mở miệng nói.

"Thật là không biết xấu hổ, lời như vậy cũng có thể nói ra miệng, ta nghe còn muốn ói!"

Bình An mở miệng, ánh mắt nhìn phía Dạ Quân Lăng càng tỏ ra khinh thường.

Dạ Quân Lăng thấy vậy, chỉ là môi đỏ mọng một phiết, không thèm để ý tới Bình An.

Cho nên không nhìn thấy trong mắt Bình An xẹt qua một tia ngượng ngùng...

...

Đại thụ che trời tể nguyệt, gió núi nhẹ nhàng thổi trúng ngọn cây không ngừng phát ra thanh âm xào xạc. Chim chóc không ngừng bay qua bay lại.

Nhạc Đồng Đồng đi về phía trước trong vô định, nhìn quét bốn phía, chỉ cảm thấy trước mắt vô cùng quen thuộc, như đã từng thấy ở nơi nào.

Trong đầu có chút trống rỗng, Nhạc Đồng Đồng không biết mình rốt cuộc muốn đi đâu, chỉ là không ngừng đi về phía trước.

Bốn phía không có người làm nàng cảm thấy sợ hãi. Dần dần, Nhạc Đồng Đồng nhớ lại, rừng cây này nàng đã từng tới .

Đây không phải hậu sơn miếu Nguyệt Lão sao! ? Chỉ là, vì sao hiện tại nàng lại ở đây một mình! ? Dạ Quân Lăng, Dạ Quân Minh và Bình An bọn họ đều đã đi nơi nào! ?

Trong lòng lo lắng không thôi, Nhạc Đồng Đồng nhìn không được mở miệng hướng bốn phía hô to .

"Quân Lăng, Bình An, các người ở nơi nào! ?"

Nhạc Đồng Đồng hô đã lâu cũng không ai đáp lại nàng. Trong lòng bắt đầu nghi hoặc bất an .

Nhưng mà, vừa lúc đó, một trận thanh âm đao kiếm chạm vào nhau đột nhiên từ phía trước truyền đến.

Nghe vậy, Nhạc Đồng Đồng lập tức bước nhanh hơn, hướng phía thanh âm nhìn lại.

Khi thấy một màn trước mắt, Nhạc Đồng Đồng sợ đến cả người đều ngây ra.

Chỉ thấy, trong rừng cây có hai phe đang tranh đấu kịch liệt. Một bên là Dạ Quân Minh và đại nội thị vệ hán mạt đến, một bên là hắc y nhân che mặt.

Song phương tranh đấu vô cùng kịch liệt.

Lại thấy mười mấy hắc y nhân cầm vũ khí sắc bén trong tay đâm tới Dạ Quân Minh, Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, sợ đến tái mặt.

Sau một khắc, môi mọng mở ra, liền la lớn.

"Không được! ! Dạ Quân Minh cẩn thận! Dạ Quân Minh! !"

"Không được..."

Nhạc Đồng Đồng không ngừng mở miệng hô to, chỉ là, cho dù như vậy, nàng vẫn trở mặt nhìn hơn mười thanh kiếm đồng thời cắm vào người Dạ Quân Minh.

Màu máu đỏ tươi lập tức từ trên người Dạ Quân Minh phun ra, cuối cùng, thân hình cao lớn của Dạ Quân Minh lao đảo mấy bước cuối cùng ngã xuống trong vũng máu ...

"Đừng! Dạ Quân Minh! Người không được chết! ! !"

...

Nhìn Nhạc Đồng Đồng nằm ở trên giường, sắc mặt tái nhợt, mày nhíu chặt, hơn nữa không ngừng nói mớ, Dạ Quân Minh đứng ở bên cạnh mày kiểm

nhúu chặt, môi mỏng chặt mần.

Phượng mâu từ khi nhìn nữ tử trên giường thì chưa từng dời đi.

Hắn cũng không biết mình rốt cuộc ở đây ngây người bao lâu.

Rõ ràng hắn còn có nhiều chuyện phải xử lý, thế nhưng, hai chân của hắn lại không thể rời một bước.

Đặc biệt khi biết nàng đang phát sốt, mơ mơ màng màng, thần chí không rõ, tâm tình Dạ Quân Minh liền phi thường bức bối.

Là bởi vì nữ nhân này đỡ ám khí cho hắn, cho nên hắn mới có thể áy náy, mới có thể lo lắng, quan tâm như thế sao! ?

Có lẽ là như vậy đi!

Dạ Quân Minh trong lòng suy nghĩ, ánh mắt nhìn phía Nhạc Đồng Đồng càng thêm phức tạp.

Nguyên bản, hắn đang ở thư phòng phê duyệt tấu chương, lại nghe người đến bẩm báo, Thái hậu nương nương phát sốt, hơn nữa thần chí không rõ, hôn mê bất tỉnh, biết được việc này, hắn liền lập tức bỏ tất cả mọi chuyện xuống, chạy tới nơi này.

Từ chỗ Lý ngư y biết được, nữ nhân này sờ dĩ như vậy hoàn toàn là bởi vì vết thương phía sau lưng nàng, mới khiến cho sốt cao.

Hơn nữa, sốt cao vô cùng nghiêm trọng, nếu qua đêm nay nữ nhân này không tỉnh, nhẹ thì sẽ biến thành kẻ ngốc, nặng có lẽ là sẽ ngủ mãi không tỉnh.

Sau khi biết được việc này, tâm Dạ Quân Minh như bị một khối đá thật lớn đè nặng, cơ hồ không thở nổi.

Đặc biệt nhìn thấy nữ tử trên giường bệnh tình nghiêm trọng như vậy. Mồ hôi lạnh chảy thành ròng, sắc mặt tái nhợt, nhìn qua như một đóa hoa sen bị mưa gió vùi dập, chọc người thương tiếc.

Dạ Quân Minh vô cùng nghi hoặc, vì sao trong tình huống nguy hiểm đó, nữ tử vẫn luôn không hòa hợp với mình lại lao tới chặn ám khí trí mạng kia cho mình! ! ? Hắn thực sự rất muốn biết đáp án.

Thế nhưng, nếu nữ nhân này chết, hắn liền vĩnh viễn không biết đáp án.

Chỉ cần nghĩ đến nữ nhân này sẽ chết, tim Dạ Quân Minh sẽ gấp hung hăng co giật, như vạn tiễn xuyên tâm! ! Cảm giác như thế, hắn là lần đầu tiên cảm nhận được.

Nói cũng buồn cười, nếu trước đây có người nói hắn sẽ vì nữ tử này bỏ xuống đại sự triều đình không đếm xỉa đến, hắn nhất định sẽ chẳng thèm ngó tới.

Dù sao, nữ nhân này ở trong mắt của hắn vẫn luôn là nữ nhân tâm địa rắn rết, thủ đoạn tàn nhẫn.

Đặc biệt, khi hắn biết được nữ nhân này bắt đầu tiếp xúc Dạ Quân Lăng, hắn chỉ cảm thấy nữ nhân này là đang diễn trò, tâm hoài bất quỷ mà thôi.

Thế nhưng bây giờ, hắn thực sự bắt đầu nghi ngờ.

Nếu nói nữ nhân này là tâm hoài bất quỷ mới tiếp cận Dạ Quân Lăng, như vậy, vì sao thời điểm hắn nguy hiểm lại không tiếc tính mạng mình chặn lại ám khí trí mạng kia cho hắn! ? ?

Nỗi nghi hoặc này không ngừng quanh quẩn trong lòng, làm Dạ Quân Minh mày kiếm nhúu chặt, tâm sinh nghi hoặc.

"Người rốt cuộc là một nữ nhân như thế nào! ! ! ?"

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Uống thuốc

Khi Nhạc Đồng Đồng tỉnh dậy, chỉ cảm thấy toàn thân vô cùng đau nhức, không còn khí lực để nhấc tay lên.

Tư vị sống không bằng chết như vậy thực khó chịu. Đặc biệt chỗ cổ họng như bị hỏa thiêu.

Trong lúc khó chịu, Nhạc Đồng Đồng không khỏi vô thức mở miệng nói.

"Nước, nước..."

Nghe tới Nhạc Đồng Đồng lời này, Thúy Nha vẫn hầu hạ bên cạnh, thấy Nhạc Đồng Đồng rót cuộc cũng tỉnh lại, lập tức vui đến phát khóc.

"Thái hậu nương nương, ngài rót cuộc tỉnh! ? Ô ô, thật tốt quá, thật tốt quá..."

Thúy Nha một bên hoan thiên hi địa hô, một bên rót tới một ly trà nóng cho Nhạc Đồng Đồng .

Cẩn thận hầu hạ Nhạc Đồng Đồng uống nước, Thúy Nha không khỏi mở miệng hỏi.

"Thái hậu nương nương, ngài hiện tại cảm thấy thế nào! ?"

Nghe thấy Thúy Nha nói, Nhạc Đồng Đồng không có trả lời ngay.

Sau khi uống xong nước trà, Nhạc Đồng Đồng cảm thấy cổ họng không còn đau như trước nữa.

Chỉ là mới vừa tỉnh lại, đầu Nhạc Đồng Đồng vẫn còn có chút mơ hồ.

Đợi một lúc lâu sau mới mở miệng hỏi.

"Ai gia đã hôn mê mấy ngày! ?"

Thân thể mệt mỏi, xương cốt đau nhức, trong đầu cũng đục ngầu một mảnh, Nhạc Đồng Đồng phỏng đoán, mình khẳng định đã hôn mê mấy ngày .

Thúy Nha vừa nghe Nhạc Đồng Đồng hỏi, lập tức mở miệng nói.

"Thái hậu nương nương, người không biết, ngày hôm trước người phát sốt, hôn mê đến sáng sớm hôm nay mới hạ sốt. Lúc đó Lý ngự y còn nói, nếu nương nương không hạ sốt, chỉ sợ sẽ không tỉnh dậy nữa..."

Nói đến đây, Thúy Nha đột nhiên 'Oa' một tiếng khóc to.

Nom nóp lo sợ mấy ngày, vẫn sợ Nhạc Đồng Đồng cứ như vậy chết đi, Thúy Nha cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Cho dù hiện tại Nhạc Đồng Đồng đã thoát khỏi nguy hiểm, chỉ là, trong lòng Thúy Nha vẫn còn sợ hãi.

Tâm trạng căng thẳng mấy ngày, sau khi thả lỏng rốt cuộc cũng bạo phát.

Nhìn Thúy Nha khóc thương tâm khổ sở, lại là chân tình, làm Nhạc Đồng Đồng thấy cảm động ảm áp.

Ở chung với Thúy Nha lâu như vậy , đối với tính cách của Thúy Nha, Nhạc Đồng Đồng tự nhiên rõ ràng.

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng không khỏi mở miệng nói.

"Người nha đầu này, Ai gia cũng đã tỉnh lại, người còn khóc cái gì! ?"

"Ô ô, nhưng nô tỳ vẫn thấy sợ hãi, mấy ngày nay nương nương sốt cao lợi hại, nô tỳ vẫn luôn lo sợ, sợ nương nương cứ như vậy mà bỏ đi, ô ô..." Thúy Nha khóc nước mắt nước mũi tứ tung .

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, chỉ tùy ý để nàng phát tiết.

Thúy Nha khóc một lúc lâu mới biết mình luống cuống, lập tức nín khóc, vừa lau nước mắt vừa mở miệng nói.

"Xin lỗi, để nương nương chê cười!"

"Ha ha, sao có thể, Ai gia biết, ở trong hoàng cung này chỉ có Thúy Nha là thật tâm đối tốt với Ai gia!" Nghe thấy Thúy Nha nói, Nhạc Đồng Đồng lập tức câu môi cười nói.

Đối với Thúy Nha, Nhạc Đồng Đồng là thật tâm cảm kích .

Nhưng mà, Thúy Nha vừa nghe đến Nhạc Đồng Đồng nói, lập tức mở miệng nói.

"Nương nương, lời ấy sai rồi, Hoàng thượng cũng phi thường quan tâm nương nương ! Người cũng không biết, mấy ngày nương nương hôn mê, Hoàng thượng cơ hồ cực nhọc ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi chiếu cố nương nương, mỗi ngày sau khi Hoàng thượng thượng bái triều sớm đều sẽ tới đây, ngay cả tấu chương, Hoàng thượng cũng xử lý ở trong này. Đến lúc vừa rồi nương nương hạ sốt, Lý ngự y nói nương nương không còn đáng ngại, rất nhanh sẽ tỉnh lại, Hoàng thượng mới trở về tắm rửa thay y phục..."

"Cái gì! ?"

Nghe thấy lời Thúy Nha , Nhạc Đồng Đồng mở mắt thật lớn, miệng há ra, vẻ mặt chấn động.

Sau một khắc, lại như nghĩ đến cái gì, Nhạc Đồng Đồng mở miệng hỏi.

"Ai gia nhớ lúc mình hôn mê hình như có người uy Ai gia uống nước mấy lần..."

"Đó cũng là Hoàng thượng! Mấy ngày nướng nướng hôn mê đều là Hoàng thượng chiếu cố nướng nướng!"

Thụy Nha mở miệng nói, trên mặt càng hiện đầy vẻ kích động hưng phấn.

"Nướng nướng cũng không biết Hoàng thượng quan tâm người nhiều như thế nào! Hoàng thượng đối xử với người khác đều là lạnh như băng, nô tỳ thật đúng là chưa từng thấy Hoàng thượng đối xử ôn nhu với một người như vậy!"

"Lại là hần..."

Nghe thấy Thụy Nha nói, Nhạc Đồng Đồng chấn động không ngớt.

Mấy ngày nay, nàng mặc dù vẫn luôn hôn mê, chỉ là cũng có lúc tỉnh thoảng thanh tỉnh.

Chỉ nhớ lúc nàng bệnh mơ mơ màng màng, vẫn cảm giác được hình như có người ở bên cạnh nàng.

Một hồi vì nàng đổi khăn ướt trên đầu, một hồi bón nước cho nàng.

Trước nàng còn tưởng là Thụy Nha hầu hạ nàng! Không ngờ, lại là Dạ Quân Minh...

Điều này thật sự là chuyện không thể tưởng tượng nổi! ?

Nghĩ lại thời điểm mình hôn mê, Dạ Quân Minh vẫn luôn chiếu cố mình.

Hơn nữa, Thụy Nha còn nói cái gì! ?

Dạ Quân Minh ôn nhu! ?

Không phải là do nàng ấy quá mức lo lắng cho nàng, cho nên trong lúc nhất thời nhìn lầm rồi đi! ?

Nghĩ đến Dạ Quân Minh như một tòa băng sơn vạn năm cũng sẽ ôn nhu sao! ? Gặp quý!

Chỉ là, Dạ Quân Minh lại đích thân chiếu cố nàng. Suy nghĩ một chút, có lẽ là hần muốn báo đáp nàng đi!

Dù sao, sở dĩ nàng bị thương sốt cao không lùi như vậy, hoàn toàn là vì Dạ Quân Minh. Mặc dù, cứu hần là mình vô ý.

Còn nhớ lúc đó, khi nàng nhìn thấy Dạ Quân Minh bị thập diện vây công, phía trước còn có người sử dụng ám khí ám toán.

Trong lòng nàng là lo lắng cho Dạ Quân Minh, thế nhưng nàng cũng không vĩ đại đến mức không đếm xỉa đến tính mạng của mình để đi cứu hần. Về phần chặn ám khí cho hần, hoàn toàn là ngoài ý muốn.

Có quý mới biết lúc đó nàng gãi phải cái gì, cư nhiên lại nhào tới. Lại vô cùng trùng hợp chặn ám khí cho Dạ Quân Minh.

Bây giờ suy nghĩ một chút, Nhạc Đồng Đồng cũng cảm thấy thực sự không thể tưởng tượng được.

Chỉ là hiện tại, nàng cũng nên cảm thấy may mắn vì mình không có chết. Coi như là mình mạng lớn đi!

Mặc dù hiện tại phía sau lưng còn đau, mới từ quý môn quan đi một vòng trở về, chỉ là, Nhạc Đồng Đồng suy nghĩ một chút, cũng không hối hận. Ít nhất, mình cũng chưa chết.

Hơn nữa, nếu lúc đó nàng không chặn lại cho Dạ Quân Minh, có lẽ mạng Dạ Quân Minh sẽ không lớn như vậy, nhất định sẽ đi đòi nhà ma ...

Suy nghĩ một chút, Nhạc Đồng Đồng cũng cảm thấy lần ngoài ý muốn này, kỳ thực cũng đáng giá .

Ngay lúc Nhạc Đồng Đồng đang nghĩ xuất thần, một cung nữ bụng một chén thuốc còn bốc khói nhẹ nhàng đi vào.

Trong nháy mắt, một mùi khó nghe liền cấp tốc lan tràn toàn bộ trong phòng.

Người thấy thứ mùi làm cho người buồn nôn, Nhạc Đồng Đồng hoàn toàn tỉnh giấc.

Mây lập tức nhấn lại, trong con ngươi đều là vẻ chán ghét.

Nàng lớn như vậy, ghét nhất chính là mùi vị thuốc đông y này.

Trước đây nếu nàng bị ốm, nàng tình nguyện tiêm thuốc tây cũng không chịu uống thứ thuốc đắng ngắt này.

Trong lòng đang nghĩ ngợi, Thúy Nha đã tiếp nhận chén thuốc cung nữ đưa tới, dùng thìa nhẹ nhàng khuấy mấy cái, thấy vẻ mặt chán ghét của Nhạc Đồng Đồng, khóe miệng không khỏi nhẹ nhàng nhất câu, mở miệng cười nói.

"Nương nương, người phải thuốc thôi! Người vừa mới hạ sốt, phía sau lưng còn bị thương, nhanh một chút uống bát được này sẽ nhanh lành bệnh!"

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 149: Uống thuốc 2

Thúy Nha mở miệng, giọng điệu ôn nhu, như đang dỗ tiểu hài tử uống thuốc.

Hầu hạ bên cạnh Nhạc Đồng Đồng lâu ngày, Thúy Nha đã sớm biết Nhạc Đồng Đồng ghét uống thuốc đông y.

Mỗi một lần Thúy Nha đều bỏ ra sức lực thật lớn mới có thể làm cho nàng uống thuốc.

Bây giờ cũng không ngoại lệ!

Chỉ là, thuốc này so với trước đây càng thêm đắng, Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy trong bụng cuộn cuộn, thế nào cũng không muốn uống.

"Ngạch, Lý ngự y là cố ý muốn chinh Ai gia sao! ? Chuyên tìm một ít được khó người cho Ai gia uống! Ai gia ngửi mùi này đã muốn ói còn uống thế nào! ?"

"Này..."

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng lời này, Thúy Nha nhú chặt mi, còn muốn mở miệng nói gì đó.

Nhưng mà, lúc này, một đạo tiếng nói trầm thấp thuần hậu từ cửa phòng phút chốc truyền đến ——

"Thuốc đắng già tật, mẫu hậu vẫn là ngoan ngoãn uống thuốc đi!"

Theo thanh âm trầm thấp kia, một đạo bóng dáng cao lớn liền từ cửa sải bước đi đến.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, trên mặt không khỏi sùng sốt.

Chỉ thấy nam tử long hành hổ bộ tiến đến.

Cảm bảo màu tím càng tôn lên vẻ uy nghiêm cùng khí phách trắc lậu của nam tử!

Mái tóc dài đen nhánh như nước dùng một cây bảo thạch màu tím cột trên đỉnh đầu, còn lại toàn bộ xoắn tung phía sau, nhiễm mực hai vai, làm nam tử càng thêm cương nghị tuấn mỹ!

Mày như đao cạo, mũi cao môi mỏng, phượng mâu lấp lánh hữu thần, mỗi một độ cong đều như tỉ mỉ tạo hình mà thành.

Nam tử hiển nhiên là mới vừa tắm rửa xong, bởi vì thời điểm hắn đi tới trước người, một cổ hương bạc hà nhàn nhạt thơm ngát liền xông vào mũi.

Nhìn nam tử trước mắt tinh thần phấn chấn, chỉ là, nếu không có quần thâm dưới mắt kia thì càng thêm hoàn mỹ.

Nghĩ lại mấy ngày nay Dạ Quân Minh liên tiếp cực nhọc ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi chiếu cố chính mình, ban ngày còn phải xử lý chuyện của triều đình, thực sự vất vả.

Nếu đổi lại là mình đã sớm không trụ được.

Trong lòng đang nghĩ ngợi, bên tai liền truyền đến thanh âm trầm thấp thuần hậu của Dạ Quân Minh.

"Sắc mặt Mẫu hậu vẫn còn rất kém, người tới, mau truyền ngự y!"

Nghe thấy Dạ Quân Minh lời này, Nhạc Đồng Đồng lập tức phục hồi tinh thần lại.

Thấy Dạ Quân Minh đang nhíu mày không vui phân phó cung nhân thỉnh ngự y, Nhạc Đồng Đồng lập tức mở miệng nói.

"Ai gia đã cảm thấy khá hơn nhiều, Hoàng thượng không cần lo lắng." Nhạc Đồng Đồng mở miệng nói.

Chỉ là hôn mê nhiều ngày, hiện tại vừa mới tỉnh lại, sắc mặt cũng không tốt, đến nói chuyện cũng có chút vô lực.

Nghe thấy thanh âm Nhạc Đồng Đồng mang theo suy yếu, còn có khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, Dạ Quân Minh không khỏi nhú chặt chân mày.

Nhìn Dạ Quân Minh biểu lộ rõ ràng lo lắng cho mình, Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy trong lòng là lạ .

Dù sao, từ khi nàng đi tới nơi này, quan hệ của nàng cùng Dạ Quân Minh vẫn phi thường không tốt.

Đặc biệt mấy lần trước, hắn cũng bởi vì nàng thân cận Dạ Quân Lăng mà dùng giọng điệu bất thiện cảnh cáo nàng mấy lần.

Bộ dạng hộ độc tinh thâm kia của hắn thì nàng tin, nếu nàng thật sự thương tổn đến một sợi lông của Dạ Quân Lăng , hắn nhất định sẽ mất cũng không chớp một cái mà giết nàng!

Thế nhưng bây giờ, nhìn đến nam tử trước mắt này. Mày kiếm nhú chặt, trên mặt đều là lo lắng về, này...

Kém nhau quá nhiều, làm Nhạc Đồng Đồng trong lúc nhất thời cũng không thể thích ứng.

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng vì liêm, cũng không biết nên dùng thái độ gì để đối mặt với Dạ Quân Minh.

Ngược lại với Nhạc Đồng Đồng toàn thân không được tự nhiên, Dạ Quân Minh là một người có năng lực quan sát rất cao .

Quan sát tỉ mỉ, tự nhiên nhận thấy sự mất tự nhiên trong mắt Nhạc Đồng Đồng.

Thấy vậy, Dạ Quân Minh phượng mâu không khỏi lóe ra một chút. Lập tức, con ngươi đảo qua, thấy trên tay Thúy Nha còn bung một chén thuốc đứng ở nơi đó.

Thấy vậy, không khỏi thân thủ tiếp nhận chén thuốc kia, sau đó hướng phía Nhạc Đồng Đồng đi đến.

"Mẫu hậu, hay là uống thuốc trước đi!"

"Ngạch..."

Nghe thấy lời Dạ Quân Minh, lại thấy hắn đích thân bê chén thuốc kia tới, Nhạc Đồng Đồng không khỏi sùng sốt, mày nhú chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trở nên sầu não.

"Ngạch, cái kia, cái kia quá nóng, ngươi cứ để đó đã, đợi lát nữa Ai gia sẽ tự uống ..."

Nhạc Đồng Đồng áp áp ứng ứng nói, nghe vậy, Dạ Quân Minh mày kiếm lại nhẹ nhàng chau lại, ánh mắt nhìn về phía Nhạc Đồng Đồng không chút nào che giấu hoài nghi.

"Thuốc này vừa vặn! Hiện tại uống là không còn gì tốt hơn, để lạnh, được lực sẽ hạ thấp! Mẫu hậu, hay là cứ uống trước đi!"

Dạ Quân Minh mở miệng, giọng điệu nhẹ nhàng, chỉ là, trong giọng nói lại lộ ra uy nghiêm không cho người khác cự tuyệt

Nhạc Đồng Đồng vốn còn muốn trốn tránh uống thuốc , lập tức ảo não không thôi.

Đôi mắt đẹp nhìn lại chén thuốc tối như mực kia. Chỉ cảm thấy bát thuốc này ngửi từ xa đã làm cho người ta buồn nôn, hiện tại gần như vậy càng không chịu nổi.

Trong lòng suy nghĩ, mày liễu của Nhạc Đồng Đồng không khỏi nhíu lại.

Nếu là Thúy Nha, Nhạc Đồng Đồng đã sớm kiếm cớ thoái thác, chỉ là, hiện tại muốn nàng uống thuốc lại là nam tử trước mắt này...

Trong lòng ảo não, Nhạc Đồng Đồng môi đỏ nhẹ mằn, nghĩ nghĩ, liền mở miệng nói.

"Làm sao ngươi biết thuốc này nhiệt độ vừa vặn! ? Ngươi trông, thuốc này vẫn còn bốc hơi nghi ngút! Khẳng định rất nóng, hay là ngươi cứ để đó trước đi!"

Mặc dù biết khó thoát khỏi vận mệnh phải uống thuốc, chỉ là, Nhạc Đồng Đồng nghĩ có thể kéo thời gian bao lâu liền kéo dài bấy lâu.

Có lẽ là nhìn ra Nhạc Đồng Đồng kéo dài thời gian, không muốn uống thuốc.

Dạ Quân Minh thấy vậy, phượng mâu không khỏi lóe ra một mạt tinh quang.

Lập tức, liền cúi đầu liếm mâu, vươn ngón tay thon dài, nhẹ nhàng cầm lấy cái thìa khuấy vài vòng rồi múc lên.

Vốn tướng Dạ Quân Minh là muốn đích thân bón thuốc cho mình, Nhạc Đồng Đồng liền mím chặt môi lại.

Không ngờ, Dạ Quân Minh lại là mức thuốc chính mình thử một ngụm.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy không khỏi ngẩn ra.

Lại thấy Dạ Quân Minh nhẹ nhàng uống một ngụm thuốc tối như mực kia, trên mặt lại không đổi sắc, chân mày cũng chưa từng nhăn một cái. Đường như, đây chẳng qua là nước sôi bình thường mà thôi.

Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng sùng sốt, lập tức không hề nghĩ ngợi, liền bật thốt lên hỏi.

"Thuốc này không đáng sao! ?"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng hỏi, Dạ Quân Minh phượng mâu vừa nhấc.

Chỉ thấy nữ tử trước mắt, đôi mắt đẹp mở lớn, tràn đầy kinh ngạc nhìn mình.

Bộ dạng có chút ngơ ngác, hoàn toàn không giống nữ nhân rắn rết trước đây, làm cho người ta nhìn chỉ cảm thấy đáng yêu không ngót.

Tựa như tiểu bạch thỏ lông xù, đáng yêu không ngót, vô cùng chọc người thương tiếc!

Thấy vậy, Dạ Quân Minh môi mỏng không khỏi nhát câu, mở miệng nói.

"Mẫu hậu nhìn bộ dạng Trầm hiện tại liền biết."

"Ngạch..."

Nghe thấy Dạ Quân Minh lời này, Nhạc Đồng Đồng không khỏi cẩn thận nhìn lại.

Nhìn Dạ Quân Minh uống thuốc này mặt không đổi sắc. Chẳng lẽ, thuốc này chỉ là ngửi thấy đáng, kỳ thực không đáng! ?

Thật giống như đậu phụ thối vậy, nghe mặc dù thối muốn chết, chỉ là ăn lại thơm! Nàng phi thường thích ăn, không phải sao! ?

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 150: Người lừa Ai gia

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng mới tiếp nhận chén thuốc Dạ Quân Minh đưa tới.

Cúi đầu nhìn thứ thuốc đen xì trong bát, Nhạc Đồng Đồng mày nhíu chặt.

Chỉ là, dưới ánh mắt nóng rực của Dạ Quân Minh, Nhạc Đồng Đồng như là một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, bóp mũi, đem chén thuốc kia uống một hơi cạn sạch.

Đợi đến khi uống hết thuốc, Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy một cổ vị đắng lan tràn khắp trong miệng, làm nàng buồn nôn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo vo thành một nắm.

"Oa! Đáng, thật là đáng! Người lừa Ai gia! Người còn nói thuốc này không đáng!"

Nhạc Đồng Đồng một bên lè lưỡi, một bên không quên chỉ trích Dạ Quân Minh ngồi ở một bên.

Nếu không phải vừa rồi nhìn hần uống thuốc mặt không đổi sắc, nàng sao có thể cho rằng thuốc này không đáng đâu! ?

Ngay lúc Nhạc Đồng Đồng tức giận, Dạ Quân Minh ngồi ở một bên cúi đầu nhìn tiểu nữ tử trước mắt này không ngừng lè lưỡi, vẻ mặt ảo não, trong mắt không khỏi xẹt qua một tia tiếu ý.

Môi mỏng hé mở, mở miệng nói.

"Mẫu hậu, Trầm chưa từng nói này thuốc không đáng."

"Ngạch..."

Nghe thấy Dạ Quân Minh lời này, Nhạc Đồng Đồng lập tức không biết nói gì.

Bất quá nghĩ nghĩ, vừa rồi Dạ Quân Minh hình như thực sự chưa từng nói thuốc kia không đáng.

Chỉ là, vừa rồi Dạ Quân Minh lời kia nhất định là thiết kế nàng, làm nàng cho rằng thuốc này không đáng, nàng mới uống. Nếu không, thuốc đáng như thế, nàng mới không uống đâu!

Dạ Quân Minh này không ngờ bình thường lãnh khốc, kỳ thực lại là người gian trá như vậy!

Trong lòng mặc dù tức giận, chỉ là, Nhạc Đồng Đồng cũng không biết nên nói cái gì cho phải. đành thở phì phì trừng mắt nhìn Dạ Quân Minh, vẻ mặt tức giận ảo não.

Nhìn tiểu nữ tử trước mắt này bởi vì tức giận mà hai gò má phồng hồng, nguyên bản sắc mặt tái nhợt, lúc này cũng thêm mấy phần hồng hào, thấy vậy, lo lắng trong lòng Dạ Quân Minh mới hơi buông xuống không ít.

Vừa lúc lúc này, Lý ngự y cũng vội vội vàng vàng từ cửa đi tới.

Đầu tiên là hành lễ với Dạ Quân Minh và Nhạc Đồng Đồng rồi mới quỳ gối bên giường chẩn mạch cho Nhạc Đồng Đồng.

Trong nháy mắt, toàn bộ phòng là một mảnh yên tĩnh.

Đợi một lúc lâu sau Lý ngự y mới thu hồi tay lại. Thấy vậy, Dạ Quân Minh liền mở miệng hỏi.

"Lý ngự y, thân thể Thái hậu thế nào!?"

Nghe thấy Dạ Quân Minh hỏi, Lý ngự y lập tức mở miệng cung kính nói.

"Hồi bẩm Hoàng thượng, Thái hậu nương nương sốt cao đã lui, chỉ cần uống thuốc là được. Về phần vết thương phía sau lưng quá sâu, cách tâm tạng rất gần, cho nên, Thái hậu nương nương sau này ngàn vạn không thể tùy tiện cử động, để tránh vết thương nhiễm trùng, lại dựa theo phương thuốc của thần, mỗi ngày đều dùng, chắc hẳn nghỉ ngơi một tháng thì sẽ khỏi."

Nghe thấy Lý ngự y nói, chân mày Dạ Quân Minh nguyên bản ngưng trọng mới nhẹ nhàng giãn ra, mở miệng nói.

"Như vậy là được."

"A! ? Có cái gì tốt! ? Còn muốn Ai gia uống thuốc một tháng! ? Lý ngự y, lần sau ngươi sắc thuốc có thể cho thêm một chút đường hay không, thuốc này thực sự quá đắng, Ai gia uống xong, hiện tại trong bụng vẫn còn khó chịu!"

Nhạc Đồng Đồng mở miệng, vẻ mặt khổ sở nói.

Dù sao, lớn như vậy, nàng sợ nhất chính là uống thuốc.

Một chén thuốc vừa rồi kia đáng đến nỗi đến bây giờ nàng cũng muốn phun.

Nếu sau này mỗi ngày đều phải uống thuốc, còn phải uống một tháng, nàng còn không bằng chết quách đi.

Dạ Quân Minh ngồi ở bên cạnh thấy vẻ mặt Nhạc Đồng Đồng khổ sở, biết Nhạc Đồng Đồng không thích uống thuốc, liền quay đầu hỏi Lý ngự y.

"Lý ngự y, có thể làm cho thuốc bớt đắng được không!?"

"Này..."

Nghe thấy Dạ Quân Minh nói, Lý ngự y đầu tiên là khó xử một chút, một hồi, liền mở miệng nói.

"Hồi bẩm Hoàng thượng, vậy thần sẽ kê thêm một ít loại thuốc không đắng như vậy!"

"Ừ, như thế tốt lắm."

Nghe thấy lời Lý ngự y, Nhạc Đồng Đồng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Đôi mắt đẹp cong cong, lập tức hài lòng cười. Lại không biết mình cười, rơi vào trong mắt người nào đó có bao nhiêu mỹ lệ!

Chỉ thấy nữ tử trước mắt cười tươi như hoa, mày cong cong, hai mắt mỉm cười, mặc dù sắc mặt có chút tái nhợt, chỉ là, một chút cũng không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của nàng. Trái lại làm nàng càng thêm điểm đậm đáng yêu...

Thấy vậy, trong lòng Dạ Quân Minh không khỏi nhẹ nhàng xao động.

Tựa như có người ném một hòn đá nhỏ vào trong mặt hồ yên tĩnh, kích thích tầng tầng rung động...

Ánh mắt nhìn phía Nhạc Đồng Đồng, càng thêm mấy phần thương tiếc chính hắn cũng chưa từng nhận thấy...

Ngược lại với Dạ Quân Minh trong lòng rung động, Nhạc Đồng Đồng ngồi ở chỗ kia đang vui mừng vì Lý ngự y đổi được cho mình, chỉ là, đôi mắt đẹp đảo qua, lại thấy Dạ Quân Minh yên tĩnh nhìn nàng.

Ánh mắt nam tử thâm thúy, nóng rực như vậy làm Nhạc Đồng Đồng không khỏi căng thẳng, tim đập cũng đột nhiên nhanh hơn.

Dạ Quân Minh này đang yên lành thế nào lại nhìn nàng như vậy! ?

Trong lòng nghi hoặc ngượng ngùng, Nhạc Đồng Đồng dần dần bắt đầu cảm thấy toàn thân không được tự nhiên.

Ánh mắt Dạ Quân Minh tựa như mang theo ngọn lửa, bị hắn nhìn như vậy, nàng chỉ cảm thấy trên người như bị hỏa thiêu cháy.

Nóng quá...

Tim đập rộn lên, đứng ngồi không yên.

Thẳng đến lúc Thúy Nha mở miệng nhắc nhở.

"Thái hậu nương nương, ngài vừa mới uống thuốc, hiện tại cũng mệt mỏi, không bằng nghỉ ngơi một chút."

Nghe thấy lời Thúy Nha, Nhạc Đồng Đồng lập tức gật gật đầu.

"Ừ, được, vừa lúc Ai gia cũng mệt mỏi."

Nhạc Đồng Đồng vừa nói, đôi mắt đẹp nhẹ nhàng đảo qua.

Chỉ thấy Dạ Quân Minh nguyên bản nhìn chăm chăm nàng, vừa nghe Thúy Nha nói cũng lập tức thu hồi ánh mắt. Đứng lên mở miệng nói.

"Như vậy, Trẫm về trước, mẫu hậu hảo hảo tu dưỡng thân thể. Trẫm rảnh rồi, lại đến nhìn mẫu hậu."

"Ừ, được."

Nghe Dạ Quân Minh nói, Nhạc Đồng Đồng chỉ khẽ gật đầu một cái.

Sau khi Dạ Quân Minh rời khỏi, Nhạc Đồng Đồng cũng mệt mỏi. Nằm không đến một hồi liền tiến vào mộng đẹp...

...

Cùng lúc đó, bên kia ——

"Không phải là chúng ta là lạc đường rồi chứ! ? Vì sao đi lâu như vậy còn chưa ra khỏi rừng cây này! ?"

Trên đầu mặt trời đã nhô lên cao, vạn lý không mây, ánh mặt trời gay gắt làm người ta đầu choáng mắt hoa.

Đã đi vài cái canh giờ cũng không ra khỏi rừng cây này, cũng không thấy có người tới tìm bọn họ, Bình An vô cùng lo lắng.

Trước, nàng bị thương ở chân, không thích hợp bước đi, cho nên liền nghỉ ngơi một ngày hai người mới khởi hành, tính toán ra khỏi rừng cây.

Chỉ là, hôm nay đi lâu như vậy lại vẫn không ra ngoài được.

Hơn nữa, rừng cây này đại thụ trăm năm chọc trời giăng khắp nơi, lại một bóng người cũng không có. Cũng không biết bọn họ đi bao lâu mới có thể đi ra ngoài.

Bình An vốn được nuông chiều từ bé nên vô cùng lo lắng sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lành Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 151: Không ai thú người, ta thú

Ngược lại với Bình An lo lắng không thôi, Dạ Quân Lăng chưa từng sợ hãi lo lắng! ?

Dù sao hai người đều là hoàng tôn quý tộc nuông chiều từ bé, bình thường đi đâu không phải ngồi kiệu chính là ngồi xe ngựa.

Nghĩ đến hôm nay đi nhiều như vậy, cũng là lần đầu tiên!

Lúc này, Dạ Quân Lăng cũng cảm thấy hai chân đau nhức, cảm giác thể lực đã dần tiêu hao, chỉ là, rừng cây này lại không có người ở, chắc hẳn rắn độc mãnh thú nhiều không kể xiết, cho nên Dạ Quân Lăng cũng không dám nghỉ ngơi, nếu không đợi một lát có mãnh thú xuất hiện, bọn họ nên làm thế nào cho phải! ?

Trong lòng suy nghĩ, con người đen vừa chuyển, thấy nữ tử đi ở bên cạnh đã sớm mồ hôi nhễ nhại, bộ dạng hữu khí vô lực, tựa như tùy thời cũng có thể ngã xuống.

Thấy vậy, Dạ Quân Lăng không khỏi nhíu mày hỏi.

"Ai, người không sao chứ! ?"

"Ta thật đói..."

Nghe thấy Dạ Quân Lăng nói, Bình An nhíu chặt mi, vẻ mặt ủy khuất nói.

Bình An không đề cập tới còn tốt, nàng nhắc tới, Dạ Quân Lăng chỉ cảm thấy bụng lập tức náo không thành kể.

Một tay sờ sờ bụng đã sớm đói cồn cào, Dạ Quân Lăng nhẹ nhàng nhìn bốn phía, liền chỉ vào bãi cỏ cách đó không xa, quay đầu nói với Bình An.

"Vậy người ngồi ở chỗ kia trước, ta đi tìm vài thứ ăn!"

Nghe thấy lời Dạ Quân Lăng, Bình An cũng một muốn chết rồi, nên liền gật đầu, đi tới bãi cỏ bên kia, cũng không có hình tượng thẳng tắp ngã xuống.

Dù sao hiện tại Bình An là vừa mệt vừa đói, có thể ra khỏi rừng cây này hay không còn không biết, đâu còn có cái gì hình tượng .

Dạ Quân Lăng thấy vậy chỉ bất đắc dĩ thở dài, sau đó liền hướng phía rừng cây bên cạnh đi đến.

Vừa rồi hình như hẳn nghe thấy bên kia có thanh âm nước chảy, cũng không biết bên kia có phải có dòng suối nhỏ hay không, nếu có suối khẳng định có cá .

Bây giờ là mùa xuân, trái cây cũng không có mọc ra đâu! Cũng chỉ có thể bắt chút cá ăn .

Trong đầu suy nghĩ, Dạ Quân Lăng liền hướng phía dòng nước bên kia đi đến.

Nhưng mà, khi Dạ Quân Lăng mới đi vài chục bước, đột nhiên, từ phía sau hắn liền truyền đến một tiếng kêu thảm thiết.

Nghe ra là thanh âm Bình An, Dạ Quân Lăng lập tức xoay người chạy lại.

"Người làm sao vậy! ?" Dạ Quân Lăng mở miệng vội hỏi.

Mặc dù hắn ghét nữ nhân này, thế nhưng, cũng không muốn nữ nhân này xảy ra việc !

Ngược lại với Dạ Quân Lăng lo lắng. Chỉ thấy Bình An vẻ mặt thống khổ ngồi ở nơi đó, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo càng vì đau đớn mà trở thành một nắm .

"Nha! Ta bị rắn độc cắn! Ta sắp chết, đau quá!"

"Cái gì! ? Người bị rắn độc cắn! ? Ở nơi nào! ? Để ta xem xem!"

Nghe thấy lời Bình An, Dạ Quân Lăng lập tức bị dọa.

Nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh Bình An, ánh mắt tràn đầy lo lắng nhìn khắp người Bình An.

Khi thấy một điểm màu đỏ tươi trên bắp chân Bình An, Dạ Quân Lăng cũng bất chấp liền vươn hai tay muốn cởi giày của Bình An ra.

Bình An thấy vậy, lập tức mở miệng hoang mang nói.

"Người, người muốn làm gì! ?"

"Nữ nhân ngu ngốc! Ta còn có thể làm cái gì! ? Đương nhiên phải giúp người hút độc ra! Nếu rắn độc nhập tâm, người chắc chắn sẽ phải chết!"

Dạ Quân Lăng quay đầu hướng phía Bình An rống lên một tiếng, sau đó tiếp tục làm việc trong tay mình.

Bình An bị Dạ Quân Lãng rống như vậy, trên mặt đầu tiên là sùng sốt, sau một khắc, giống như là nghĩ đến cái gì cũng bắt chập đầu đón, lập tức vuron tay muốn ngăn cản.

"Không được! Nam nữ thụ thụ bất thân, ta còn chưa có thành thân, tuyệt đối không thể bị người nhìn thấy chân!"

Nghe thấy Bình An lời này, Dạ Quân Lãng tức đến muốn học máu. Trùng mắt nhìn Bình An, không cần suy nghĩ, liền mở miệng quát.

"Nữ nhân ngu ngốc này! Đã là lúc nào rồi còn nói cái gì nam nữ thụ thụ bất thân! ? Nếu không hút máu độc ra giúp người, người sẽ chết !"

"Chết thì chết, ai cần người lo! ? Nếu sau này để người khác biết việc này, không ai thêm lấy ta thì ta biết phải làm gì bây giờ! ?"

Ngược lại với Dạ Quân Lãng tức giận không thôi, Bình An nguyên bản sợ hãi lo lắng, bị Dạ Quân Lãng rống như vậy, cũng khoi dậy hùng hực lửa giận.

Đều là lửa nóng bốc lên, Bình An không cần suy nghĩ, liền rống trở lại.

Bị Bình An rống như vậy, Dạ Quân Lãng vô cùng sùng sốt. Nhưng nghĩ đến nữ nhân này sẽ chết, tuấn mảy lập tức nhẫn lại. Dạ Quân Lãng cơ hồ là không hề nghĩ ngợi, liền mở miệng quát.

"Không ai thú người, ta thú! Như vậy được chưa!"

Nói xong lời này, Dạ Quân Lãng đã lột được hải Bình An, sau đó cúi đầu, bắt đầu hút máu độc cho Bình An...

Lúc này, Bình An lại là vẻ mặt ghen hòng nhìn trần trối, mục trừng khẩu ngốc .

Nhìn thiếu niên trước mắt này không ngừng vì mình hút máu độc, tim của Bình An bỗng chệch một nhịp.

Trong đầu, càng không ngừng lặp lại câu nói vừa rồi của thiếu niên ——

Không ai thú người, ta thú!

Trời ạ!

Hắn nói, hắn muốn thú nàng! ?

Trong lòng chấn động. Nếu là trước đây nghe thấy lời này, nàng nhất định sẽ hừ mũi chẳng thèm ngó tới, hơn nữa còn sẽ rống trở lại.

Thế nhưng bây giờ...

Nghe thấy thiếu niên lời này, Bình An chỉ cảm thấy tim đập rộn lên, 'Bang bang' tiếng tim đập nhanh như vậy, tựa như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Đối với lời này của thiếu niên, nàng một chút cũng không thấy chán ghét ...

Hơn nữa, nhìn bộ dạng thiếu niên hiện tại quan tâm lo lắng như vậy, Bình An chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp .

Bởi vì, lớn như vậy, trừ Phụ hoàng, Mẫu hậu và ca ca thương yêu nàng cũng chỉ có thiếu niên này quan tâm nàng như vậy...

Nếu sau này thật có thể gả cho hắn, hắn là cũng không tệ lắm! ?

Ngay lúc trong lòng Bình An ngượng ngùng ngọt ngào, đột nhiên, bên tai truyền đến tiếng rống to hơn của Dạ Quân Lãng.

"Dựa vào! Xà này căn bản là không có độc! Máu này đều là màu đỏ!"

"Cái gì! ?"

Nghe thấy lời Dạ Quân Lãng, Bình An lập tức phục hồi tinh thần lại, trên mặt sùng sốt.

Cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy chỗ bị rắn cắn chỉ có máu màu đỏ tươi chảy ra, cũng chứng minh con rắn vừa rồi cắn nàng không có độc .

Thấy vậy, Bình An thở dài nhẹ nhõm, trên mặt không khỏi hiện lên mấy phần xấu hổ.

"Ngạch, vừa rồi ta bị rắn cắn , trong lúc nhất thời quá mức sợ hãi, còn tưởng rắn này có độc!"

"Ngạch..."

Đối với Bình An, Dạ Quân Lãng lập tức không nói gì.

"Người nữ nhân này, rắn kia có độc hay không cũng không biết, chỉ biết kêu loạn, thiếu chút nữa bị người hù chết!"

Biết thì ra chỉ là sợ bóng sợ gió, Dạ Quân Lăng nhin không được lại lần nữa rổng to .

Nghe thấy Dạ Quân Lăng nói, Bình An nguyên bản xấu hổ chột dạ, trong lòng lửa giận lập tức lại lần nữa bùng lên .

"Người đây là tiếng người sao! ? Ai bị rần rần mà không sợ hãi ! ? Nếu là người bị rần rần, khẳng định so với ta còn hoang mang, sợ hơn! Ta đã bị thương người còn kêu to gọi nhỏ với ta, người có còn tính người hay không!"

Nói đến đây, Bình An chợt cảm thấy ủy khuất không ngớt.

Nghĩ lại nằng đường đường là Lăng Ngọc quốc công chúa, thiên kim chi nữ, vô tội bị liên lụy nhảy xuống sườn núi không chết, bây giờ còn bị rần rần .

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Người rất quan tâm mẫu hậu người

Còn nói cái gì muốn thú nằng, quay đầu liền quên mất!

Thực sự là một tên khốn kiếp!

Trong lòng tức giận , Bình An cúi đầu nhìn quét một chút, liền lập tức nắm đưicj một nắm lá cây, liền hướng phía Dạ Quân Lăng ném đi.

Mặc dù trong lòng biết lá cây không có lực sát thương, Bình An chỉ muốn phát tiết một chút mà thôi.

Nhưng mà, hành động này của Bình An, lại chọc giận Dạ Quân Lăng .

"Người nữ nhân này! Thực là không có lý lẽ! Có lời gì thì nói thẳng ra, cái gì ta nói không giữ lời! ? Người trái lại nói một chút, ta nói cái gì không giữ lời! ?"

"Người!"

Nghe thấy Dạ Quân Lăng lời này, Bình An liền tính toán nói cái gì, cuối cùng, tất cả lại mắc ở trong cổ họng. Dù sao nữ tử rụt rè, làm sao nằng nói ra được lời kia.

Cuối cùng, Bình An chỉ hung hăng trừng mắt Dạ Quân Lăng, mở miệng quát.

"Quên đi! Coi như ta chưa từng nghe thấy! Ta đói bụng rồi, người tìm đồ ăn cho ta nhanh một chút!"

"Ngạch..."

Nghe thấy Bình An hô to hét lớn, Dạ Quân Lăng đầu tiên là sững sốt, lập tức hung hăng phẩy ống tay áo, liền xoay người rời đi.

"Nữ nhân, chính là không nói lý lẽ!"

Nhìn Dạ Quân Lăng thờ phỉ phỉ ly khai, Bình An ủy khuất cắn cắn môi dưới, cuối cùng tức giận đấm xuống bãi cỏ, mở miệng quát.

"Đáng chết! Không thú thì không thú! Ta cũng không phải không gả cho người thì không được!"

...

Lần này, vận khí của Dạ Quân Lăng không tệ, tìm được một dòng suối nhỏ, rất nhanh liền bắt được cá.

Cầm chủy thủ lên thủ pháp thuần thực làm vảy cá sạch sẽ, Dạ Quân Lăng bắt đầu chất củi nhóm lửa nướng cá .

Từ sau đại nạn nhảy xuống sườn núi không chết, Dạ Quân Lăng bắt đầu trở lên trưởng thành.

Dù sao, bên người còn có một nữ tử cái gì cũng không biết, còn nhiều lần bị thương, nếu hần không trưởng thành lên, khẳng định hai người đều sẽ chết đói .

Bởi vì chuyện mới vừa rồi, Bình An đến bây giờ vẫn thờ phỉ phỉ, đối với vẻ mặt vẻ giận dữ của Bình An, Dạ Quân Lăng một chút cũng không để ý tới.

Bởi vì ở trong cảm nhận của hần, nữ nhân này chính là không thể nói lý.

Vì sao đồng dạng là nữ nhân, nữ nhân này lại khác biệt như vậy, không thể nói lý. Mà Nhạc Đồng Đồng lại là cơ linh hoạt bát, hiểu lòng người như vậy! ?

Hai người này, thật đúng là khác nhau một trời một vực !

Nghĩ tới đây, trong đầu Dạ Quân Lăng không khỏi hiện lên một nữ tử thanh lệ thoát tục.

Nhớ đến mỗi một nụ cười, nhất cử nhất động của nữ tử đều tiêu sái mê người, không chút nào ra vẻ, làm người khác quý mến... Đã phân ly mấy ngày, cũng không biết nàng bây giờ thế nào.

Nghĩ lại ngày đó, những người áo đen kia thế tới rào rạt, cũng không biết nàng có bị thương không.

Lúc đó, nàng rõ ràng đi phía sau bọn họ không phải sao! ?

Thế nhưng, khi hắn phục hồi lại tinh thần, quay đầu nhìn lại đã không thấy nàng.

Không biết nàng có gặp bất trắc gì không ...

Nghĩ tới đây, Dạ Quân Lăng mày kiếm nhíu chặt, vẻ mặt tràn đầy lo lắng.

Ngược lại với Dạ Quân Lăng vẻ mặt lo lắng lo lắng, Bình An ngồi ở một bên sinh hỏa, thấy Dạ Quân Lăng không thèm để ý đến mình.

Hiện tại lại ngồi ở chỗ kia nướng cá xuất thần, ngay cả cá bị nướng cháy hắn cũng không biết.

Nghe mùi khét, Bình An lập tức mở miệng hô.

"Này! Người rót cuộc đang nghĩ gì mà nghĩ xuất thần như vậy! ? Cá nướng cháy mất rồi kia!"

"Ngạch... ! ?"

Bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng quát làm Dạ Quân Lăng hoàn toàn tỉnh giấc.

Đầu tiên là ngẩng đầu nhìn Bình An ngồi ở đối diện đang trừng mắt nhìn hắn, Dạ Quân Lăng lại cúi đầu nhìn nhìn cá nướng trong tay. Chỉ thấy cá nướng này một bên đã có chút cháy.

Thấy vậy, Dạ Quân Lăng vẻ mặt ảo não.

Bình An thấy vậy liền nhìn ra được là Dạ Quân Lăng có tâm sự, không khỏi mở miệng hỏi.

"Người vừa suy nghĩ gì đấy! ?"

Nghe thấy Bình An hỏi, Dạ Quân Lăng một bên tiếp tục nướng cá, một bên mở miệng nói.

"Ta đang suy nghĩ, mấy ngày nay chúng ta ở đây vực, không biết phía trên rốt cuộc ra sao! ? Lúc đó hắc y nhân thế tới rào rạt, không biết Hoàng huynh và Mẫu hậu có sao không, Hoàng huynh võ công cao cường không cần ta lo lắng, nhưng Mẫu hậu chỉ là một cô nương yếu đuối, một điểm võ công cũng không biết, nếu bị thương thì phải làm sao! ?"

Càng nói, trong lòng Dạ Quân Lăng càng thêm lo lắng. Thực sự là hận không thể mọc thêm hai cái cánh để bay về hoàng cung nhìn một cái.

Mà thần sắc lo lắng kia của Dạ Quân Lăng đều rơi vào trong mắt Bình An, thấy vậy, Bình An không biết tại sao, chỉ cảm thấy trong lòng khó chịu, như có tảng đá lớn đè ở trước ngực.

Nàng cũng không biết mình bị làm sao, thế nhưng, nhìn Dạ Quân Lăng quan tâm một nữ nhân như vậy, trong lòng nàng chính là không thoải mái. Dù cho, nữ nhân kia là mẫu hậu của hắn cũng vậy!

Trong lòng suy nghĩ, Bình An mở miệng nói.

"Người giống như rất quan tâm mẫu hậu người! Thực là khó có được! Các người căn bản không có quan hệ huyết thống, vì sao người quan tâm nàng còn hơn cả Hoàng huynh người! ?"

Tuy là câu hỏi, chỉ là trong giọng nói của Bình An lại có chút chất vấn.

Thật giống như là một thê tử đang ghen vì trượng phu mình để ý nữ tử khác.

Đối với điểm này, Dạ Quân Lăng một chút cũng không nhận thấy được.

Vừa nghe đến Bình An lời này, lập tức không hề nghĩ ngợi liền mở miệng nói.

"Đó là tất nhiên ! Hoàng huynh võ công cao cường, có thể lấy một địch trăm, ta tự nhiên không cần lo lắng, nhưng mẫu hậu chỉ là một cô nương yếu đuối, tình huống lúc đó nguy hiểm như vậy, ta thật lo lắng mẫu hậu sẽ xảy ra chuyện! Lại nói , mặc dù mẫu hậu cùng ta không có quan hệ huyết thống, thế nhưng, mẫu hậu không hề giống những nữ nhân khác!"

"Không giống! ? Thế nào là không giống! ?"

Nghe thấy Dạ Quân Lăng quan tâm Nhạc Đồng Đồng, Bình An trong lòng hiểu kỳ .

Dù sao lúc trước nàng đã nghe nói qua, Thương Minh quốc Thái hậu nương nương thủ đoạn độc ác, trong cung người người nghe tên đều biến sắc.

Dạ Quân Lăng lại cùng mẫu hậu không cùng huyết thống kia hữu hảo như vậy, thật đúng là làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi .

Ngay lúc trong lòng Bình An nghi hoặc, Dạ Quân Lăng ngẩng đầu nhìn về phía xa, như là xuyên qua chỗ đó nhìn về một địa phương.

Sau một lúc lâu mới mở miệng nói.

"Nói thế nào người cũng sẽ không tin, kỳ thực, hai tháng trước đây ta còn hận không thể giết chết nữ nhân kia! Trước đây, khi lần đầu tiên nhìn thấy nàng ta đã vô cùng ghét nàng! Nàng mặc dù đẹp, nhưng trong cảm nhận của ta lại là một nữ nhân hại nước hại dân. Quả nhiên, khi Phụ hoàng lập nàng làm Hậu, nữ nhân kia liền ở hậu cung hô mưa gọi gió, giết hại vô số cung nhân tần phi. Ở trong hoàng cung, người người nói tới nàng đều biến sắc. Mỗi một lần ta nhìn thấy bộ dạng hung ác kia của nàng đều là vô cùng chán ghét!"

Dạ Quân Lăng mở miệng, như đang kể lại một câu chuyện từ xa xưa.

Mà "nàng" trong miệng hắn, cho dù không nói tên ra, Bình An cũng biết là người nào.

Nghe vậy, Bình An kinh ngạc không ngớt.

Dù sao, "nàng" trong miệng Dạ Quân Lăng nói đến, vì sao cùng Thái hậu nương nương hiện tại hoàn toàn khác nhau! ?

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Không giống nhau

Bởi vì, Thái hậu nương nương hiện tại nàng gặp là một người tâm địa ngay thẳng, hoạt bát đáng yêu. Nếu không phải biết nàng là Thái hậu nương nương, nhìn qua còn tưởng rằng nàng chỉ là một tiểu cô nương thiên chân vô tà mà thôi!

Rốt cuộc, Thái hậu nương nương vì sao lại biến thành như bây giờ! ?

Bình An trong lòng nghi hoặc liền mở miệng hỏi.

"Nàng" trong lời người nói là đương kim Thái hậu nương nương sao! ?"

Q

"Đúng vậy! Ta nói như vậy, người cũng cảm thấy không thể tưởng tượng được đúng không! ?"

Thấy bộ dạng Bình An một bộ nghi hoặc, Dạ Quân Lăng lập tức mở miệng nói.

"Vậy tại sao Thái hậu nương nương bây giờ như thay đổi thành một người khác! ?"

Trong lòng Bình An hiểu kỳ, liền đem nghi hoặc trong lòng hỏi ra.

Dạ Quân Lăng nghe vậy lại nhẹ khẽ lắc đầu.

"Này, kỳ thực ta cũng không biết. Ta chỉ biết là Mẫu hậu hiện tại không biết bắt đầu từ lúc nào lại trở nên không giống trước đây! Nàng bây giờ xử sự ôn cùng, tâm địa thiện lương..."

Càng nói, bóng dáng xinh đẹp diễm lệ trong đầu Dạ Quân Lăng càng trở nên rõ ràng.

Trong lòng đầu, một cỗ cảm xúc tên là tưởng niệm không ngừng lan tràn.

Thực sự hiện tại vô cùng muốn được nhìn thấy nàng.

Thật muốn biết, nàng hiện tại rốt cuộc ra sao! ?

Có bị thương không, hay là bình yên vô sự! ?

Trong lòng lo lắng bất an, làm trên mặt Dạ Quân Lăng bị lây mấy phần sầu bi không che giấu được.

"Không biết Mẫu hậu hiện giờ thế nào! ? Có mạnh khỏe không! ?"

Nghe thấy Dạ Quân Lăng lo lắng, trong lòng Bình An bắt đầu có chút bất an ...

...

Nhạc Đồng Đồng đã hết sốt, thế nhưng phía sau lưng vẫn đau lợi hại.

Không biết thuốc kia có tác dụng trợ ngủ hay không, mỗi một lần Nhạc Đồng Đồng uống thuốc xong, rất nhanh liền mệt mỏi.

Bất quá, kỳ thực ngủ cũng được cũng tốt, ít nhất ngủ rồi sẽ không cảm thấy đau đớn.

Cứ như vậy, liên tiếp ngủ vài ngày, tinh thần Nhạc Đồng Đồng mới hơi chút tiến triển. Cũng có thể ngồi ở trên giường .

Nghĩ lại, mấy ngày nay nàng bị thương sau lưng nên phải nằm một chỗ, nằm đã lâu nàng cảm thấy xương cốt đều đau nhức không thôi.

Vậy nên, mỗi ngày thời điểm Nhạc Đồng Đồng tỉnh lại, Thúy Nha liền xoa bóp tay chân cho nàng.

Trong lúc đó, Dạ Quân Minh mỗi ngày đều sẽ đến Mộng Nguyệt điện.

Hơn nữa, mỗi một lần đều chọn thời điểm Nhạc Đồng Đồng phải uống thuốc.

Trước đây mỗi lần Nhạc Đồng Đồng phải uống thuốc đều sẽ nghĩ ra đủ cơ để kéo dài thời gian, Thúy Nha không có biện pháp, chỉ thiếu không quỳ lạy với nàng.

Bây giờ, mỗi một lần Dạ Quân Minh đều chọn thời điểm nàng phải uống thuốc để đến.

Dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của Dạ Quân Minh, Nhạc Đồng Đồng chỉ có thể ngoan ngoãn uống thuốc.

Vì thế, Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy khóc không ra nước mắt.

Rõ ràng lần này, nàng là bởi vì hấn mới bị thương, vì sao mỗi lần nàng uống thuốc đều như là nàng thiếu hấn.

Cảm giác như thế, nói rõ là Dạ Quân Minh là muốn ăn định nàng!

Lần này Nhạc Đồng Đồng muốn phản kháng, bất quá, không biết vì sao, mỗi một lần chống lại ánh mắt sắc bén của Dạ Quân Minh sẽ luôn cảm thấy bất lực.

Hôm nay, cũng không ngoại lệ!

Giống như thường ngày, Dạ Quân Minh lại tới Mộng Nguyệt điện giám sát nàng uống thuốc.

Chỉ thấy hôm nay Dạ Quân Minh, trên người mặc chính là một kiện măng bào màu vàng sáng thêu kim long ngũ trảo. Bên hông treo một khối ngọc thượng đẳng .

Tóc dài đen nhánh được một chiếc ngọc quan tinh xảo quấn chặt, còn lại toàn bộ rối tung phía sau, trùm xuống bên hông.

Dạ Quân Minh quả nhiên là một uy nghiêm vô hạn, tuấn mỹ vô trù! Chỉ thấy sau khi Dạ Quân Minh đi tới, cung nhân thái giám trong phòng đều nhao nhao cung kính quỳ lạy.

"Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

"Ừ, đều bình thân đi!"

Dạ Quân Minh nhàn nhạt nói, cũng không quay đầu lại hướng phía Nhạc Đồng Đồng bên kia đi đến.

"Nhi thần thỉnh an Mẫu hậu."

"Ừ, đứng lên đi!"

Nghe thấy Dạ Quân Minh nói, Nhạc Đồng Đồng chỉ khẽ nói.

Nhìn Dạ Quân Minh đi tới trước mặt, giống như thường lệ, tự động tiếp nhận chén thuốc trong tay Thúy Nha, sau đó dứt cho mình.

"Mẫu hậu, thuốc nhiệt độ vừa vặn, thỉnh Mẫu hậu uống thuốc!"

"Ngạch..."

Nghe thấy Dạ Quân Minh nói, lại thấy hắn không có biểu tình gì, Nhạc Đồng Đồng nhẹ nhàng mím môi, trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Dù sao, uống thuốc là thời điểm nàng thống khổ nhất.

Liên tiếp uống mấy ngày thuốc, miệng của nàng cũng toàn vị đắng.

Cộng thêm phía sau lưng bị thương, Lý ngự y không ngừng căn dặn nàng, cho nên, mỗi ngày nàng chỉ được ăn một ít rau xanh cháo hoa, đồ ăn thanh đạm.

Cho nên chưa được mấy ngày, cả người Nhạc Đồng Đồng đã gầy một vòng lớn.

Nhìn lại bát thuốc trên tay Dạ Quân Minh, Nhạc Đồng Đồng mày nhíu chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo cũng trở nên nhăn nhó.

"Ai, mỗi ngày đều uống thuốc, trong miệng Ai gia đều là vị đắng, Lý ngự y kia cũng không biết là y thuật không tinh hay là như thế nào, đã thay đổi thuốc mà vẫn còn đắng như vậy!"

Nghe Nhạc Đồng Đồng mỗi ngày đều lải nhải, trong mắt Dạ Quân Minh lóe ra một mặt tiếu ý.

Môi mỏng mở ra, nhàn nhạt nói.

"Mẫu hậu, thuốc đắng giả tật, Trẫm tin, Lý ngự y đã tận lực."

"Ai..."

Nghe thấy Dạ Quân Minh nói, Nhạc Đồng Đồng chỉ nhẹ nhàng thờ dài một hơi.

Trong lòng biết chạy không khỏi vận mệnh uống thuốc, đau dài không bằng đau ngắn.

Thế là liền nhận lấy chén thuốc trên tay Dạ Quân Minh, một tiếng trống lăm tinh thần hăng hái thêm, một ngụm uống sạch.

Nhìn Nhạc Đồng Đồng một bộ chiến sĩ xung phong giết địch, trong con ngươi Dạ Quân Minh tiếu ý sâu hơn.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, hắn dần dần thích nhìn thấy bộ dạng nữ tử này uống thuốc.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, có chút vô lại, vô cùng đáng yêu! Trước đây, hắn chưa bao giờ phát hiện điểm này! ?

Trong lòng đang nghĩ ngợi, bên này Nhạc Đồng Đồng đã uống cạn chén thuốc kia.

Trong nháy mắt, trong miệng một vị đắng không ngừng lan tràn, làm bụng nàng cuộn cuộn, nước bọt tràn lan, chỉ muốn ới ra.

Nhưng mà, vừa lúc đó, Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy miệng bị người nhét vào một thứ ngọt ngào gì đó. Cảm giác được điều này, Nhạc Đồng Đồng lập tức dùng sức nhai.

Trong nháy mắt, mùi thuốc gay mũi trong miệng lập tức bị vị ngọt thay thế.

Ăn xong, Nhạc Đồng Đồng nâng mắt nhìn nam tử trước mặt.

"Đây là cái gì! ? Lý ngự y không phải nói, thuốc hắn kê không thích hợp ăn mứt hoa quả sao! ?"

Nhạc Đồng Đồng sợ đắng, cho nên mỗi lần uống thuốc xong đều sẽ ăn một chút kẹo mứt hoa quả các loại.

Thế nhưng lần này không giống, Lý ngự y nói cái gì vết thương của nàng quá sâu, sợ ăn bậy sẽ nhiễm trùng, cho nên mỗi lần nàng uống thuốc xong cũng không được ăn những thứ ấy nữa.

Cho nên mỗi một lần nàng uống thuốc xong đều phải chịu đựng xúc động muốn phun.

Chỉ là lần này, không biết Dạ Quân Minh cho mình ăn cái gì, Nhạc Đồng Đồng lập tức nghi hoặc hỏi.

Dạ Quân Lăng nghe vậy, lập tức mở miệng nói.

Chương 155: Kịch động

"Mẫu hậu yên tâm, đây không phải là mứt quả, mà là mật hoa quả Trầm cho người vận chuyển từ Cung Quốc tới. Mật hoa quả này cùng thuốc Mẫu hậu uống không có xung đột, hơn nữa mật hoa quả còn có hiệu quả đối với việc làm lành vết thương, những thứ này đều để Lý ngự y xem qua rồi mới để cho Mẫu hậu dùng!"

Nghe Dạ Quân Minh giải thích Nhạc Đồng Đồng mới bừng tỉnh đại ngộ.

Mật hoa quả từ Cung Quốc tới! ?

Nghe nói Cung Quốc cách Thương Minh quốc đường sá xa xôi, lúc này mới mấy ngày đã chuyển tới đây một chút mật hoa quả.

Nghĩ đến, Dạ Quân Minh đã sớm cho người chuẩn bị...

Không ngờ, Dạ Quân Minh này cũng có thời gian cẩn thận như vậy...

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng mở miệng nói.

"Vậy phải cảm ơn Hoàng Thượng, vì bệnh tình của Ai gia mà mấy ngày nay Hoàng Thượng phải cực khổ."

"Không vất vả, chiếu cố Mẫu hậu là việc Trầm phải làm, lại nói, lần này Mẫu hậu sở dĩ bị thương hoàn toàn là bởi vì Trầm!"

Nói đến đây, Dạ Quân Minh càng chăm chú nhìn Nhạc Đồng Đồng.

Môi mòng mở ra, đem nghi ngờ mấy ngày nay hỏi ra.

"Mẫu hậu, tình huống lúc đó nguy hiểm như vậy, vì sao người lại không quan tính mạng mình đi lên cứu Trầm! ?"

Dạ Quân Minh mở miệng, thần sắc nghiêm túc chưa từng có.

Nhạc Đồng Đồng nghe vậy, trên mặt đầu tiên là sửng sốt, lại không lập tức mở miệng.

Bởi vì, vấn đề này nàng cũng không biết nên nói như thế nào.

Ở trong cảm nhận của Dạ Quân Minh, nàng là không quan tâm đến tính mạng của mình đi cứu hấn.

Thế nhưng kỳ thực, nàng cũng không vĩ đại như vậy.

Lúc đó, nàng đứng là lo lắng cho Dạ Quân Minh, thế nhưng, nàng càng yêu quý tính mạng của mình.

Chỉ là, nàng không cẩn thận giẫm phải thứ gì đó, cả người liền nhào tới phía Dạ Quân Minh.

Cuối cùng, càng âm sai dương thác vì hấn cản ám khí trí mạng kia...

Việc này, Nhạc Đồng Đồng cũng cảm thấy thực trùng hợp.

Thế nhưng bây giờ, nàng không muốn chặn cũng đã chặn rồi. Hiện tại phía sau lưng còn mơ hồ đau xót!

Nếu nói ra sự thực với Dạ Quân Minh, còn không bằng để cho mình vĩ đại một lần!

Nghĩ tới đây, Nhạc Đồng Đồng liền đối với Dạ Quân Minh, mở miệng nói.

"Kỳ thực lúc đó Ai gia cũng không suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ là nhìn thấy Hoàng Thượng gặp nguy hiểm, còn chưa kịp suy nghĩ, hai chân thật giống như tự có ý thức bỏ nhào tới, may mắn Hoàng Thượng không có việc gì, Ai gia cũng mạng lớn, không chết được."

Nhạc Đồng Đồng mở miệng nói, trong nháy mắt, cảm giác mình thoáng cái trở nên vô cùng vĩ đại.

Xem xem, nàng nói đến mình cũng cảm động. Chớ nói chi là Dạ Quân Minh.

Dù sao, trước đây Dạ Quân Minh có bao nhiêu ghét nữ tử này. Hấn ghét nàng tâm địa ác độc, quyến rũ Phụ hoàng hấn, hại nước hại dân, tàn hại bách

tính.

Thế nhưng, hần vạn lần không ngờ, ở thời điểm hần nguy hiểm nhất lại là nữ tử này không đếm xỉa tính đến mạng mình mà nhào tới cứu hần. Này, thế nào không làm cho hần cảm động! ?

Trong lòng suy nghĩ, Dạ Quân Minh thật lâu cũng không có phục hồi tinh thần lại. Thẳng đến một lúc lâu, Dạ Quân Minh mới mở miệng nói.

"Cám ơn ngươi."

Lần đầu tiên, Dạ Quân Minh dùng thanh âm chân thành nghiêm túc như vậy nói cảm ơn với Nhạc Đồng Đồng.

Nghe vậy, Nhạc Đồng Đồng sùng sốt, lập tức mở miệng nói.

"Đây là việc nên làm!"

Nói đến đây, Nhạc Đồng Đồng lại như nghĩ đến cái gì, đối Dạ Quân Minh mở miệng hỏi.

"Nga, đúng rồi, Dạ Quân Lăng cùng Bình An thế nào! ?"

Nhạc Đồng Đồng hôn mê mấy ngày, bởi vì bị thương trong người, bị đau đớn quằn quại, cũng không thể hỏi gì.

Bây giờ thân thể tốt lên nhiều mới nhớ tới, đã mấy ngày không có nhìn thấy hai người Dạ Quân Lăng cùng Bình An .

Chẳng lẽ là bọn họ cũng bị thương! ? Hay là gặp bất trắc ! ?

Trong lòng lo lắng, Dạ Quân Minh vừa nghe đến Nhạc Đồng Đồng lời này, khuôn mặt tuấn tú lập tức trầm xuống, trên mặt cũng bị lay mấy phần ngưng trọng.

Thấy vậy, trong lòng Nhạc Đồng Đồng không khỏi 'Lộp bộp' một tiếng, một nỗi bất an lập tức xông lên đầu .

"Có phải Quân Lăng cùng Bình An đã xảy ra chuyện hay không! ?"

Nhạc Đồng Đồng mở miệng nói, cũng bởi vì quá mức lo lắng kích động, cả người lập tức từ trên giường ngồi dậy . Cũng bởi vì kích động, lại không cẩn thận động tới vết thương.

Trong nháy mắt, một cơn đau nhói như xé rách liền lập tức từ phía sau lan tràn đến toàn thân.

"A, đau quá!"

Phía sau lưng đau nhức, làm ngũ quan xinh xắn của Nhạc Đồng Đồng lập tức vo thành một nắm .

Dạ Quân Minh thấy vậy, mày kiếm lập tức nhú chặt cùng một chỗ, lập tức lo lắng nói.

"Ngươi không nên quá mức kích động! Lý ngự y nói vết thương của ngươi mới bắt đầu khép lại thôi!"

Dạ Quân Minh mở miệng, trên mặt đều là vẻ lo lắng không chút nào che giấu.

Nói xong lời này, Dạ Quân Minh lập tức quay đầu, hướng phía cung nhân bên cạnh mở miệng quát.

"Các ngươi còn đứng đó làm cái gì! ? Còn không mau đi gọi ngự y! ?"

"Dạ dạ dạ... Nô tì lập tức đi!"

Nghe thấy Dạ Quân Minh quát, lại thấy ánh mắt tràn đầy vẻ lo lắng kia của Dạ Quân Minh, cung nhân đứng ở một bên trong lòng kinh hãi, vội vàng chạy ra ngoài.

Dù sao ánh mắt Hoàng Thượng hiện tại quá mức đáng sợ, tựa như muốn ăn thịt người!

Sau khi cung nhân vội vã đi thỉnh ngự y, lúc này, Nhạc Đồng Đồng mới chậm rãi định thần lại.

Trong lòng lo lắng cho mấy người Dạ Quân Lăng, Nhạc Đồng Đồng cũng bất chấp vết thương phía sau lưng, lập tức vươn tay bắt lấy cánh tay Dạ Quân Minh, khẩn trương hỏi.

"Ngươi nói mau đi! Quân Lăng cùng Bình An sao rồi! ? Chẳng lẽ là..."

Lời cuối cùng kia Nhạc Đồng Đồng không dám nói ra khỏi miệng.

Chỉ là, mặc dù Nhạc Đồng Đồng chưa nói, trong lòng Dạ Quân Minh cũng biết rõ ràng.

Chỉ là, nhìn nữ tử trước mắt này vẻ mặt khẩn trương lo lắng, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, giống như tùy thời sẽ ngã xuống, Dạ Quân Minh có chút không đành lòng.

Môi mỏng mở ra, không khỏi mở miệng an ủi nói.

"Mẫu hậu, người không cần lo lắng, Trầm đã phái người xuống đáy vực tìm.."

"Đáy vực!?"

Nghe thấy lời Dạ Quân Minh, Nhạc Đồng Đồng không khỏi hoảng sợ.

"Người lời này là có ý gì!?"

Thấy không gạt được Nhạc Đồng Đồng nữa, Dạ Quân Minh mới mở miệng nói.

"Quân Lăng cùng Bình An đều bị rơi xuống vực..."

"Cái gì!?"

Nghe thấy Dạ Quân Minh nói, Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy 'Ầm' một tiếng, như sét đánh ngang tai, cả người triệt để chấn động.

Trong đầu, càng không ngừng vang vọng hai từ 'Truyện này'.(*. *ý là rơi xuống vực đây ạ*.*)

Trời ạ!

Dạ Quân Lăng cùng Bình An...

Nghĩ đến hai người Dạ Quân Lăng cùng Bình An đã chết, tim Nhạc Đồng Đồng liền hung hăng co rút.

Dù sao, nàng là thật tâm coi Dạ Quân Lăng cùng Bình An thành hảo huynh đệ tỷ muội.

Bây giờ, nghĩ đến bọn họ gặp bất trắc, Nhạc Đồng Đồng chỉ cảm thấy trong lòng mất mát, như bị một tảng đá khổng lồ đè nặng đến không thở nổi.

Sau một khắc, trước mắt tối sầm, Nhạc Đồng Đồng liền ngất đi...

Ôm nữ tử ngã vào trong lòng, nhìn khuôn mặt nàng tái nhợt không chút huyết sắc, tựa như một đóa hoa thủy tinh đựng vào thì sẽ lập tức tan ra.

Dạ Quân Minh trong lòng căng thẳng, một loại cảm giác tê là đau lòng lập tức xông lên đầu.

"Người tới! Mau truyền ngự y!"

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 156: Ta rất sợ hãi

Bây giờ đã là buổi đêm, trên trời mây đen giăng kín, sấm chớp đan xen, phong vân biến sắc, dấu hiệu một hồi sấm chớp mưa bão sắp đến !

Bởi vì Bình An bị thương ở chân, không tiện đi lại, cho nên, sau khi ăn xong cá nướng buổi trưa, hai người liền tìm một sơn động dừng chân.

Nhìn trên trời mây đen không ngừng kéo đến, còn có cuồng phong không ngừng thổi quét, đêm cảnh cây cối thổi trúng ngã trái ngã phải, rất là dọa người!

Thấy vậy, Dạ Quân Lăng nhíu mày lo lắng.

"Trời sắp mưa rồi, ta ra ngoài nhặt một chút cành cây về nhóm lửa."

"Ừ, vậy người đi nhanh về nhanh!"

Nghe thấy Dạ Quân Lăng nói vậy, Bình An ngồi ở trong sơn động không khỏi mở miệng nói.

Dù sao bên ngoài cuồng phong loạn quét, mây đen đầy trời, trong sơn động càng tối như mực, nếu để nàng ở chỗ này một mình, nàng sẽ sợ hãi.

Có lẽ nhận thấy được Bình An sợ hãi, Dạ Quân Lăng không nói gì, chỉ gật gật đầu, sau đó đi ra ngoài .

... ..

Trong rừng cây, cái gì cũng không có, chỉ có lá cây và củi khô là nhiều.

Không đến một lát, Dạ Quân Lăng đã nhặt được một đồng củi lớn.

Cầm đá đánh lửa lên, rất nhanh, son động nguyên bản tối như mực lập tức sáng lên. Thấy vậy, Bình An mới thả lỏng một chút.

Hiện tại là mùa xuân, ban ngày dương quang xán lạn, tự nhiên không cảm thấy lạnh, thế nhưng một khi đến tối, nhiệt độ không khí liền giảm xuống.

Đặc biệt đêm nay, bên ngoài mây đen rậm rạp, cuồng phong loạn quét, nhiệt độ không khí so với bình thường càng lạnh hơn.

Hiện tại Dạ Quân Lăng đã nhóm lửa lên, Bình An lập tức đi qua sưởi ấm.

Nhưng mà, thời điểm Bình An ngồi ở chỗ kia sưởi ấm, lại cảm thấy phía dưới mông như có thứ gì đó.

Chân này nhả lại, trong lòng nghi hoặc, Bình An liền vô thức đưa tay sờ sờ thứ phía dưới.

Chỉ cảm thấy vật kia có chút tròn tròn, hơn nữa còn có một vài chỗ lõm xuống ...

Chạm sờ mó, nghi hoặc trong lòng Bình An dần dần bị cảm giác bất an thay thế.

Dạ Quân Lăng bên cạnh nguyên bản đang đốt lửa, thấy Bình An không ngừng sờ phía sau, trong lòng nghi hoặc, không khỏi mở miệng hỏi.

"Này, ngươi đang sờ cái gì đó! ?"

Dạ Quân Lăng vừa mới dứt lời, khi thấy thứ ở trên tay Bình An, lập tức bị dọa đến nghẹn họng nhìn trân trối, mặt trắng như giấy.

Bình An cũng không ngoại lệ!

Thời điểm thấy vật cầm ở trên tay, Bình An chỉ cảm thấy 'Àm' một tiếng, cả người triệt để chấn động.

Đôi mắt đẹp mở lớn, sau một khắc, tiếng kêu thảm thiết phút chốc từ trong miệng nằng tràn ra ——

"A..."

Thất kinh thét chói tai, âm lượng vang vọng đến tận trời, làm rung chuyển cả sơn động!

Không trách Bình An thất kinh như vậy, dù sao, thứ nằng cầm ở trên tay không phải cái khác, mà là một cái đầu lâu!

Nhìn cái đầu tròn tròn trắng trắng trên tay, cùng hốc mắt sâu lõm kia, dù cho không có tròng mắt thế nhưng nó như là đang ngó chừng ngươi vậy.

Trong nháy mắt, Bình An chỉ cảm thấy một cỗ hàn khí từ lòng bàn chân từng chút từng chút lan lên đỉnh đầu.

Sau một khắc, khi Bình An tỉnh hồn lại, tay nhỏ bé lập tức vung lên, đem đầu lâu trên tay ném ra . Lại vô cùng vừa vặn ném tới trong lòng Dạ Quân Lăng.

Nguyên bản, Dạ Quân Lăng nhìn thấy Bình An cầm đầu lâu trên tay đã sớm sợ hãi.

Dù sao, hán cũng chỉ là một đứa nhỏ mà thôi, nơi nào thấy qua cái loại đầu lâu này ! ?

Trong lòng sợ hãi, ai biết, Bình An vung tay liền ném đầu lâu tới trên người hán .

Dạ Quân Lăng vốn muốn tránh, thế nhưng thân thể đã sớm cứng ngắc, thời điểm đầu lâu kia ném qua đây lại vô thức tiếp được .

Cúi đầu nhìn đầu lâu trên tay. Vừa lúc đầu lâu kia đối diện với mình.

Mặc dù đầu lâu kia đã sớm không còn huyết nhục, chỉ là nhìn thế nào cũng làm người ta sợ hãi!

Thấy vậy, Dạ Quân Lăng sợ đến tim cũng như ngừng đập, sau một khắc, đem đầu lâu trên tay ném ra khỏi sơn động.

Bình An trong lòng sợ hãi, sau khi ném đầu lâu kia đi, sau một khắc liền nghĩ tới. Nơi này có đầu lâu, khẳng định còn có những vật khác.

Nghĩ tới đây, cũng bất chấp đau đớn, lập tức hướng phía Dạ Quân Lăng bên kia nhào tới.

"Oa... Thật đáng sợ! Chúng ta mau chạy đi! Ở đây thật đáng sợ!"

Chỉ cần vừa nghĩ tới trong sơn động này có người chết, hơn nữa ở đây còn có bạch cốt các loại, Bình An liền sợ đến thất kinh, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp cũng sợ đến hoa dung thất sắc.

Ngược lại với Bình An sợ hãi không thôi, Dạ Quân Lăng sau khi ném cái đầu lâu đi còn chưa kịp định tinh thần lại, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, sau một khắc, hắn liền bị Bình An ôm chặt lấy.

Bụng bị đè nặng, ép tới Dạ Quân Lăng chỉ thiếu không phun cá nưong đã ăn ra.

Quan trọng nhất là cổ của hắn lúc này đang bị người nắm chặt đến không thể hít thở.

"Người mau buông tay! Buông tay!"

Cổ bị người bóp chặt, rất nhanh, mặt Dạ Quân Lăng liền trướng lên như màu gan heo. Chỉ tiếc Bình An vẫn hoàn toàn không biết.

Lúc này, Bình An vẻ mặt hoang mang sợ hãi, thét chói tai liên tục, nằng bậy giờ chỉ nghĩ rời khỏi cái sơn động này nhanh lên một chút mà thôi.

Thấy vậy, Dạ Quân Lăng bắt đắc dĩ, không muốn bị người bóp chết ở trong này. Nếu không, ở đây lại có thêm một khối bạch cốt!

Nghĩ tới đây, hai tay Dạ Quân Lăng hung hăng đẩy Bình An đang ôm chặt hắn ra.

"A, đau quá..."

Bị Dạ Quân Lăng hung hăng đẩy tới trên mặt đất, phía sau lưng phát đau, làm cho nàng nhịn không được bị đau kinh hô lên tiếng.

"Người làm gì lại đẩy ta! ? Đau quá!"

"Làm sao lại đẩy người! ? Nếu không đẩy người ra, ở đây lại có thêm một cỗ thi thể!"

"Cái gì! ? Thi thể! ? Ở chỗ nào! ? Ở chỗ nào! ?"

Vừa nghe đến Dạ Quân Lăng lời này, Bình An không có nghe được hắn ý tại ngôn ngoại, lập tức thất kinh quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy, ở trong sơn động trừ cái đầu lâu vừa rồi kia ra cũng không thấy các loại xương khác.

Dạ Quân Lăng thấy vậy, không khỏi bắt đắc dĩ thở dài một hơi.

Hắn đã xém biết nữ nhân này là một phiền phức! Trong lòng bắt đắc dĩ nghĩ, Dạ Quân Lăng mở miệng nói.

"Người thật là ngốc! Ta nói thi thể, là ta! Vừa rồi ta thiếu chút nữa bị người bóp chết!"

"Ngạch..."

Nghe thấy Dạ Quân Lăng nói, Bình An nguyên bản thất kinh trên mặt sùng sốt, nghĩ lại vừa rồi mình luống cuống, trên mặt lập tức xấu hổ.

Chỉ là, sau một khắc, Bình An giống như là nghĩ đến cái gì, đôi mi thanh tú nhíu chặt, trên mặt không chút nào che giấu vẻ sợ hãi.

"Ta rất sợ! Cái sơn động này còn có người chết! Chúng ta rời khỏi nơi này nhanh một chút đi!"

Chỉ cần nghĩ đến từng có người chết ở nơi này, Bình An một khắc cũng không muốn ở lại chỗ này.

Nhưng mà, khi Bình An vừa mới nói ra lời này, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn. Ngay sau đó, một hồi mưa tầm tã liền trút xuống.

Nhìn bên ngoài cuồng phong loạn quét, sấm chớp ầm ầm, mưa to như trút nước, Dạ Quân Lăng tuần mảy nhíu chặt, mở miệng nói.

"Bên ngoài đang mưa to! Chúng ta trừ ở đây, còn có thể đi đâu! ?" Dạ Quân Lăng bắt đắc dĩ nói.

Lại nói, cái sơn động này, bọn họ phải mất một lúc lâu mới tìm được!

Nghe thấy Dạ Quân Lăng nói vậy, Bình An lập tức nhíu mày nói.

"Thế nhưng, thế nhưng ta rất sợ..."

Bình An mở miệng nói, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng bởi vì sợ hãi mà không còn huyết sắc, tái nhợt một mảnh, thoát nhìn, vô cùng đáng thương.

Thấy vậy, mặc dù trong lòng Dạ Quân Lăng cũng phi thường sợ hãi. Chỉ là nói thế nào hắn cũng là nam nhân, nam nhân hắn là phải ở thời điểm nữ nhân sợ hãi mà bảo hộ nữ nhân!

Trong lòng suy nghĩ, Dạ Quân Lăng lập tức hung hăng đè nén nỗi sợ xuống đáy lòng, trên mặt cũng làm làm ra một bộ trời không sợ, đất không sợ, mở miệng nói.

"Nữ nhân ngốc! Có cái gì đáng sợ ! ? Chẳng qua là một cái đầu lâu khô mà thôi! Ta một chút cũng không sợ, ha ha..."

Dạ Quân Lăng mở miệng ha ha cười, nhưng có trời mới biết hần cười có bao nhiêu giả.

Nhìn Dạ Quân Lăng rõ ràng là sợ muốn chết lại làm ra một bộ trời không sợ, đất không sợ, nếu là bình thường Bình An đã sớm vạch trần hần .

Thế nhưng bây giờ, nhìn thiếu niên trước mắt cười gượng , Bình An chỉ mím môi không nói một câu.

Dạ Quân Lăng cười một hồi, thấy Bình An im lặng không lên tiếng, không khỏi mở miệng nói.

"Được rồi, bây giờ sắc trời không còn sớm, chúng ta ngủ đi! Ngày mai chúng ta còn phải tiếp tục tìm đường ra nữa! Cũng không biết người Hoàng huynh phải đi tìm chúng ta lúc nào mới tìm được chúng ta, chúng ta cũng phải tự lực cánh sinh!"

"Ừ. Được!" Nghe thấy Dạ Quân Lăng nói, Bình An khẽ gật đầu một cái.

Bất quá, trước khi nằm xuống, đôi mắt đẹp lại lần nữa nhìn quét bốn phía một lần. Thấy bốn phía không có những thứ làm người sợ hãi, mới chậm rãi nằm trên mặt đất.

Trên mặt đất không có cỏ khô, thật lạnh. Hơn nữa hiện tại bên ngoài đang mưa tầm tã, nằm trên mặt đất càng lạnh hơn.

Nằm trên mặt đất vừa cứng lại ướt này, Bình An chỉ cảm thấy toàn thân không thoải mái .

Toàn thân như bị một tầng hơi lạnh vây quanh, sau một khắc, Bình An chỉ cảm thấy ngứa mũi, lập tức hắt xì.

"Hắt xì, hắt xì..."

Liên tiếp đánh vài cái hắt xì, nước mắt nước mũi toàn bộ phun ra.

Đang lúc Bình An khó chịu, sau một khắc, nàng chỉ cảm thấy trên người ấm áp, một kiện trường bào còn mang theo hơi ấm liền đắp lên trên người nàng .

"Ngạch..."

Nhìn cảm bào màu lam trên người, trên mặt Bình An lập tức sùng sốt, đôi mắt đẹp đảo qua liền rơi vào thiếu niên đang ngồi ở bên cạnh mình.

Bởi vì bộ y phục này không phải là của ai khác , mà là của thiếu niên này vẫn mặc .

Thấy vậy, Bình An lập tức mở miệng nói.

"Không cần, trời lạnh như vậy ngươi vẫn nên mặc vào đi!"

Bình An mở miệng nói , sau một khắc liền định đứng lên phủ y phục lên trên người Dạ Quân Lăng, lại bị Dạ Quân Lăng một tay ngăn trở.

"Ta cho ngươi đắp ngươi liền đắp đi! Ngươi đã đủ phiền phức , nếu bị lạnh lần nữa phát sốt cảm mạo , ta lại phải chiều cổ ngươi!"

Thấy Dạ Quân Lăng vẻ mặt ghét bỏ, Bình An không khỏi lẩm bầm.

"Ngươi có thể không chiều cổ ta..."

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 157: Thiếu niên gần trong gang tấc

Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, không biết tại sao, Bình An chỉ cảm thấy trong lòng ngọt ngào , tựa như trong lòng được rót mật .

Còn có, y phục trên người rõ ràng đơn bạc như vậy, không ngăn được bao nhiêu hàn khí, chỉ là, nàng lại cảm thấy toàn thân đều ấm áp, như được một vòng thái dương ấm áp vây quanh...

Cuối cùng, khóe miệng Bình An nhẹ nhàng câu lên, đôi mắt đẹp khẽ nhắm, không bao lâu liền tiến vào trong mộng đẹp...

Mà bên Dạ Quân Lăng ngồi ở một cũng một mối, ngập một cái liền tùy ý tìm một chỗ nằm xuống đi ngủ.

Vốn tưởng rằng son động này có xương người hẳn nhất định sẽ ngủ không được. Ai biết, hẳn vừa nằm xuống, một cơn buồn ngủ lập tức kéo tới. Không bao lâu sau Dạ Quân Lăng cũng chìm vào giấc ngủ ...

...

"Hoàng Thượng, Lý ngự y nói Thái hậu nương nương là vì kinh sợ quá độ mới dẫn đến ngắt xù, ngày mai sẽ tỉnh lại, không bằng Hoàng Thượng trở về nghỉ ngơi trước đi! Nơi này có nô tỳ chiếu cố Thái hậu nương nương là được rồi!"

Nhìn Dạ Quân Minh cực nhọc ngày đêm, không hề nghỉ ngơi hầu hạ trước giường chiếu cố Nhạc Đồng Đồng, Thúy Nha đứng ở một bên, sau khi do dự rất lâu, rốt cuộc lấy hết dũng khí đối với nam tử tuấn mỹ vô song, lại lãnh khốc trước mắt này mở miệng nói.

Chỉ thấy nam tử trước mắt này từ khi Thái hậu nương nương hôn mê cư nhiên tấu chương cũng không phê, cực nhọc ngày đêm, không hề nghỉ ngơi, nửa bước không rời đứng ở chỗ này, thực làm cho người ta kinh ngạc không thôi.

Nghĩ lại trước đây quan hệ giữa Thái hậu nương nương và Hoàng Thượng ác liệt, bây giờ, thái độ Hoàng Thượng đối đãi với Thái hậu nương nương cùng trước quả thực là khác nhau một trời một vực!

Đối với việc này, Thúy Nha vừa mừng vừa lo. Mừng đương nhiên là Hoàng Thượng bắt đầu coi trọng Thái hậu nương nương, sau này Thái hậu nương nương ở trong cung cũng có chỗ dựa vào.

Đề sinh tồn trong hậu cung này, nếu không có chỗ dựa, cho dù là Thái hậu tôn quý cũng sẽ bị người khi dễ.

Bây giờ, Hoàng Thượng quan tâm Thái hậu nương nương như vậy, sau này Thái hậu nương nương cũng sẽ không bị người khi dễ.

Lo lại là không biết vì sao, nhìn nam tử trước mắt này chiếu cố Thái hậu nửa bước không rời, Thúy Nha lại cảm thấy trong lòng là lạ.

Hoàng Thượng cho dù quan tâm Thái hậu, thế nhưng phần quan tâm này hình như có chút hơi quá...

Cũng không biết là có phải nàng đa tâm ...

Ngay lúc Thúy Nha trong lòng nghi hoặc, Dạ Quân Minh vừa nghe thấy Thúy Nha nói, khuôn mặt tuấn tú hơi sững sờ, phượng mâu lóe ra liên phục hồi tinh thần lại.

Sau một khắc, Dạ Quân Minh chỉ hơi quay đầu, nhìn nhìn sắc trời bên ngoài.

Chỉ thấy bên ngoài mưa rền gió dữ, tiếng sấm tia chớp, không ngừng đan xen.

Nghĩ lại lúc hẳn tới nơi này mới là buổi trưa, không ngờ nháy mắt trời đã tối. Chẳng trách hẳn hiện tại ngồi có chút eo mỏi lưng đau.

Trong lòng suy nghĩ, Dạ Quân Minh liền từ chỗ ngồi chậm rãi đứng lên, đầu tiên là cúi đầu nhìn nữ tử vẫn còn mê man nằm ở trên giường.

Thấy nữ tử còn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, Dạ Quân Minh liền tính toán xoay người hồi cung.

Dù sao, hôm nay hẳn còn có rất nhiều tấu chương còn chưa phê duyệt!

Trong mắt người đời, Hoàng đế là người có quyền thế, có thể hô phong hoán vũ! Thế nhưng ai biết, kỳ thực làm Hoàng đế cũng không phải là chuyện dễ dàng!

Hơn nữa, để làm một vị Hoàng đế tốt càng không dễ dàng! Bởi vì mỗi một ngôn hành cử chỉ của Hoàng đế cũng có thể ảnh hưởng đến thiên hạ muôn dân!

Nghĩ tới đây, Dạ Quân Minh chỉ cảm thấy trên vai càng thêm nặng.

Khe khẽ thở dài một hơi, Dạ Quân Minh hơi quay đầu, nhẹ nhàng liếc mắt nhìn Thúy Nha đứng ở một bên, mở miệng nhàn nhạt nói.

"Vậy người hầu hạ Thái hậu cẩn thận đi!"

"Nô tỳ tuân chỉ!"

Nghe thấy Dạ Quân Minh căn dặn, Thúy Nha lập tức một mực cung kính đáp lại.

Dạ Quân Minh thấy vậy, mới yên tâm bước về phía trước.

Nhưng mà, vừa lúc đó, phía sau lại truyền đến một đạo thanh âm yếu ớt.

"Nước, nước... Khụ khụ..."

Khi Dạ Quân Minh nghe thấy động tĩnh phía sau, lập tức không hề nghĩ ngợi liền xoay người đi tới.

Thúy Nha đứng ở một bên vừa nghe thấy lời nữ tử trên giường, lập tức đi tới bàn rót một ly trà nóng tính toán bón cho Nhạc Đồng Đồng.

Chỉ là hiện tại, Nhạc Đồng Đồng vẫn còn đang hôn mê, Thúy Nha muốn uy nàng uống nước cũng có chút khó khăn.

Dạ Quân Minh thấy vậy, mày kiếm lập tức nhăn lại, lập tức mở miệng trầm giọng nói.

"Đề Trầm làm!"

"Ngạch... dạ..."

Nghe thấy Dạ Quân Minh nói vậy, Thúy Nha đầu tiên là do dự một chút, lập tức đưa ly trà tới.

Dạ Quân Minh thấy vậy, đầu tiên là vén vạt áo ngồi ở trên giường, sau đó cẩn thận nâng đầu Nhạc Đồng Đồng đặt lên đùi mình, điều chỉnh tốt tư thế cho Nhạc Đồng Đồng, Dạ Quân Minh mới tiếp nhận ly trà Thúy Nha đưa tới, cẩn thận uy Nhạc Đồng Đồng uống.

Cuối cùng, cho Nhạc Đồng Đồng uống nước trà xong, thấy khỏe miệng Nhạc Đồng Đồng dính một chút nước trà, Dạ Quân Minh còn cẩn thận lấy khăn tay ra lau cho Nhạc Đồng Đồng.

Hành động ôn nhu, cẩn thận kia càng khiến người khác nghi ngờ!

Nếu không phải sớm biết hai người trước mắt là quan hệ 'Mẹ con', người ngoài còn tưởng đây là một đôi là vợ chồng!

Nhìn Dạ Quân Minh cẩn thận săn sóc Nhạc Đồng Đồng như vậy, làm Thúy Nha nhìn lú lười!

Không ngờ, Hoàng Thượng vẫn lạnh như băng cũng có thời điểm ôn nhu như vậy.

Đối với tâm tư của Thúy Nha, Dạ Quân Minh không hề hay biết, lúc này ở trong mắt Dạ Quân Minh chỉ có tiểu nữ tử đang gối đầu lên chân mình.

Chỉ thấy tiểu nữ tử này uống xong nước trà lại tiếp tục mê man, hàng lông mày vẫn luôn cau chặt của Dạ Quân Minh mới hơi giãn ra .

Chỉ là, thấy hai gò má của tiểu nữ tử trước mắt này nguyên bản phấn hồng, lúc này lại trắng như tờ giấy, không có huyết sắc, hai gò má còn rõ ràng gầy đi không ít.

Thấy vậy, ánh mắt Dạ Quân Minh nhìn phía Nhạc Đồng Đồng càng thêm mấy phần thương tiếc mà ngay cả hắn không hề nhận thấy...

Nữ nhân này thành ra như vậy hoàn toàn là vì hắn...

Trong lòng suy nghĩ, Dạ Quân Minh đối với Nhạc Đồng Đồng, không khỏi nổi lên một chút áy náy.

Nghĩ lại trước đây mình còn tưởng nàng tiếp cận Dạ Quân Lăng là có mục đích, đối với nàng cừu thị không ngớt.

Tới thời điểm hắn nguy hiểm nhất, nàng lại đứng ra, thử hỏi thế gian này có ai có thể làm được điều này! ?

Hắn nợ nữ nhân này một mạng...

Ngay lúc Dạ Quân Minh đang suy nghĩ, đột nhiên một tiểu thái giám liền từ ngoài vội vã đi vào.

Khi thấy tình huống bên trong, trên mặt tiểu thái giám kia không khỏi sùng sốt.

Bất quá, cũng không kịp suy nghĩ nhiều liền bị con người lạnh như băng của Dạ Quân Minh quét tới, trong lòng giật mình, lập tức cúi đầu.

Dạ Quân Minh thấy vậy, môi mông nhẹ mân, lập tức lại cúi đầu nhìn tiểu nữ tử đang gối trên chân mình.

Trong con người xẹt qua một tia thương tiếc, lập tức thân thủ nhẹ nhàng đặt tiểu nữ này nằm xuống giường, mới chậm rãi đứng lên.

Không muốn âm ỉ đến nữ tử trên giường, Dạ Quân Minh nhẹ nhàng đi ra khỏi tầm cung.

Tiểu thái giám kia thấy vậy, lập tức biết ý nhẹ nhàng theo ra.

Đợi đến khi ra khỏi phòng ngủ, Dạ Quân Minh mới chấp hai tay ra sau lưng, ngẩng đầu nhìn mưa to bên ngoài trầm giọng nói.

"Chuyện gì! ?"

Nam tử mở miệng, giọng điệu trầm thấp, không giận mà uy!

Người tới nghe vậy, trong lòng căng thẳng, lập tức liền cúi đầu liếm máu, một mực cung kính mở miệng nói.

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, có tin tức của Thất vương gia cùng Bình An công chúa!"

"Cái gì!?"

Nghe thấy lời người tới, Dạ Quân Minh phượng máu mở lớn, lập tức xoay người, hướng phía tiểu thái giám kia nhìn lại.

"Đã tìm được bọn họ!?"

Thấy Dạ Quân Minh lo lắng, người tới lập tức mở miệng nói tiếp.

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, Hồ thị vệ bẩm báo, tạm thời vẫn chưa tìm được Thất vương gia cùng Bình An công chúa, chỉ là bọn họ phát hiện ở rừng cây dưới đáy vực có dấu vết có người đốt lửa, ở đáy vực không hề có người ở, hơn nữa dưới đáy vực có một đầm nước cực sâu. Chắc hẳn lúc đó Thất vương gia nhảy xuống vách núi sau đó rơi vào trong đầm nước, cho nên kết luận Thất vương gia vẫn chưa chết, chắc hẳn hai ngày nữa là có thể tìm được Thất vương gia bọn họ!"

Nghe thấy người tới bẩm báo, Dạ Quân Minh mày kiếm nguyên bản nhú chặt, lập tức hơi giãn ra.

Chỉ cảm thấy tảng đá lớn vẫn đặt trong lòng kia rốt cuộc nhẹ đi không ít.

Biết mấy người Dạ Quân Lăng chưa chết, tâm tình Dạ Quân Minh vui mừng không ít.

Chỉ là, bây giờ vẫn chưa nhìn thấy Dạ Quân Lăng bình yên vô sự, Dạ Quân Minh thủy chung vẫn còn lo lắng.

Kết quả là, Dạ Quân Minh lập tức mở miệng nói.

"Phân phó xuống, toàn lực lục soát, nhất định phải mau chóng tìm được Thất vương gia cùng Bình An công chúa!"

"Dạ!"

...

Khi Bình An tỉnh giấc, chỉ cảm thấy cả người như được một hỏa lò ấm áp bao bọc, thoải mái ấm áp vô cùng.

Hơn nữa, mặt đất nguyên bản lạnh như băng, lúc này lại trở nên ấm áp dần hồi, quả thực so với giường lớn trong hoàng cung càng làm cho người thoải mái!

Cảm giác thoải mái như vậy mấy ngày nay chưa từng cảm nhận được.

Lúc này, cảm giác thoải mái như thế làm Bình An không khỏi muốn tiếp tục ngủ.

Nhưng mà, vừa lúc đó, Bình An đột nhiên nghĩ đến cái gì, giật mình lập tức tỉnh táo lại.

Bởi vì, nơi này chính là hoang sơn dã lĩnh, trong sơn động băng lãnh này, mặt đất lạnh như băng sao có thể đàn hồi và ấm áp!?

Trừ phi là nàng đã chết, tới thiên đường!

Trong lòng nghi hoặc lại kinh ngạc, Bình An lập tức mở mắt.

Khi thấy một màn trước mắt, Bình An lập tức như bị sét đánh, kinh sợ đứng hình.

Chỉ thấy, đập vào mắt là một khuôn mặt tuấn mỹ đang ngủ say.

Hiện tại đã là sáng sớm, cả đêm mưa tầm tã chẳng biết dừng lại lúc nào.

Dương quang rực rỡ xuyên qua cành lá chiếu vào trong sơn động. Cũng chiếu sáng toàn bộ sơn động.

Cũng đem khuôn mặt tuấn mỹ gần trong gang tấc chiếu thanh thanh sở sở.

Mặt như quan ngọc, trán cao mày rậm, mũi cao thẳng tắp, đôi môi đỏ tươi, đường nét hoàn mỹ...

Nhìn thiếu niên trước mắt đang ngủ say này, Bình An cả người đều đại ra.

Bởi vì, thiếu niên cách mình gần như vậy, gần đến mức nàng có thể thấy rõ từng sợi lông mi của hắn.

Nếu là trước đây, nàng gặp phải tình huống như vậy, khẳng định không nói hai lời, một cước đá bay.

Thế nhưng bây giờ...

Nhìn khuôn mặt ngủ say trước mắt này, Bình An chỉ cảm thấy tim đập rộn lên...

Bởi vì, đây là lần đầu tiên có một nam nhân cách nàng gần như vậy...

Thế nhưng, đối với cảm giác này, nàng một chút cũng không chán ghét...

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 158: Nhi thần đã trở về

Chỉ cảm thấy, thiếu niên trước mắt này thì ra lớn lên cũng rất dễ nhìn!

Trước đây, nàng vẫn chỉ cho rằng ca ca của mình nam tử đẹp mắt nhất.

Thời điểm ở Lăng Ngọc quốc cũng không thiếu hoàng tôn quý tộc theo đuổi mình.

Thế nhưng, đối với những kẻ a dua nịnh hót ấy nàng lại một chút hứng thú cũng không có, chứ đừng nói là liếc mắt nhìn bọn hắn .

Bởi vì nàng biết, những người đó sở dĩ đối tốt với mình, hoàn toàn là vì thân phận công chúa của nàng mới khắp nơi lấy lòng nàng!

Nhưng mà thiếu niên này lại không như vậy! Từ lúc nhỏ bọn họ đã kết bạn .

Lúc đó hai người bọn họ đều nhìn đối phương không vừa mắt, lần này tới đây cũng là nhìn không thuận mắt.

Thế nhưng trải qua chuyện ám sát lần này, dần dần, nàng đối với thiếu niên này có chút thay đổi .

Trước mắt, nàng ghét thiếu niên này, vô xi, công tử bột, hơn nữa thường xuyên cùng nàng đối nghịch!

Thế nhưng lần này, bọn họ cùng nhau bị người đuổi giết, nhảy xuống vách núi. Sau khi rơi xuống nàng lại bị thương, cái gì cũng không làm được. Lúc này đều là thiếu niên này chiếu cố nàng.

Hai người bọn họ đều sinh ra trong gia đình Hoàng đế, bình thường đâu phải làm những việc nặng nhọc! ?

Nếu chỉ có một mình nàng, nàng đã sớm chết đói. May mắn có hắn bên cạnh...

Trong lòng cảm thán, Bình An nhìn thiếu niên bên cạnh, bất tri bất giác gian, nhìn đến đại ra.

Chỉ cảm thấy cảm giác hiện tại thực sự... Rất tốt!

Trong lúc Bình An rung động, Dạ Quân Lăng nguyên bản ngủ say, tuấn mây hơi khẽ động, lập tức liền chậm rãi mở mắt ra.

Khi thấy thiếu niên trước mắt này sắp tỉnh, Bình An chỉ cảm thấy trong lòng ngọt ngào.

Chỉ cảm thấy nếu sau này, mỗi ngày nàng mở mắt ra, điều đầu tiên nhìn thấy là thiếu niên này, hẳn là một chuyện không tệ đi! ?

Nghĩ tới đây, Bình An trong lòng ngọt tự tử .

Nhưng mà, ngược lại với Bình An tâm tình vui mừng không ngớt, Dạ Quân Lăng nằm ở bên cạnh nàng, sau khi mở mắt ra, nhìn thấy thiếu nữ nằm ở bên cạnh mình, đầu tiên là sững sờ.

Đợi đến khi phục hồi tinh thần lại, cả người càng thoáng cái từ trên mặt đất nhảy lên.

Bộ dạng kinh sợ kia tựa như gặp thứ gì đó đáng sợ! Thấy vậy, Bình An nguyên bản còn đang chìm đắm trong ngọt ngào, trên mặt lập tức trầm xuống.

Thế nào thiếu niên này nhìn thấy nàng lại sợ như vậy, chẳng lẽ nàng xấu như vậy! ? Làm cho hắn không muốn thấy sao? !

Trong lòng suy nghĩ, Bình An liền mở miệng quát.

"Người gặp quỷ sao! ?"

"So với quý còn đáng sợ hơn? ! Đang yên lành, người thế nào ngủ ở bên cạnh ta? ! Tối hôm qua người rõ ràng ngủ ở bên kia, thế nào lại qua đây ngủ! ? May mắn y phục của ta còn mặc chỉnh tề..."

Dạ Quân Lăng vừa lắc nhai, vừa cúi đầu kiểm tra y phục trên người.

Thấy y phục trên người mình không tổn hao gì mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà, nghe thấy Dạ Quân Lăng nói những lời này, sắc mặt Bình An lập tức chuyển thành mây đen, đôi mi thanh tú nhíu chặt, trong con ngươi vẽ tức giận cuộn cuộn.

"Dạ Quân Lăng! Người lời này là có ý gì? ! Chẳng lẽ, ở trong lòng của người, ta là hạng người như vậy sao? ! Lại nói, cô nam quả nữ ở cùng một chỗ, muốn nói bất lợi, cũng là ta chịu thua thiệt có được không? !"

Nghe thấy Bình An sư tử hồng, Dạ Quân Lăng chỉ quệt môi, mở miệng nói.

"Nếu đôi là nữ tử khác, là các nàng chịu thiệt, còn người! ? Người nhìn một cái bộ dạng người bây giờ! ? Giống như một con sư tử! Một điểm tư vị nữ nhân cũng không có, ở cùng một chỗ với người, ta mới là người chịu thiệt!"

"Người!"

Nghe thấy Dạ Quân Lăng lời này, Bình An chỉ cảm thấy ngực tức giận cuộn cuộn, chỉ muốn bùng phát.

Dạ Quân Lăng đáng chết này !

Một nàng vừa rồi còn nghĩ hân không tệ!

Ai biết hiện tại, lại làm trầm trọng thêm!

Vừa rồi nàng nhất định là chưa tỉnh ngủ, đầu óc một mảnh hỗn độn mới có thể nghĩ ngợi lung tung !

Dạ Quân Lăng này, cho dù nam nhân trên thế giới này đều chết sạch nàng cũng sẽ không coi trọng hân!

Trong lòng đang nghĩ ngợi, khuôn mặt Bình An càng là vì tức giận mà trường đỏ lên.

Đôi môi mở ra, liền tính toán rống trở lại.

Nhưng mà, vừa lúc đó, một trận tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến. Nghe vậy, Bình An cũng quên mất bọn họ đang cãi nhau.

Hai người đầu tiên là đưa mắt nhìn nhau, không dám mở miệng nói chuyện.

Bởi vì có tiếng bước chân, chứng minh bên ngoài có người!

Thế nhưng bọn họ không xác định những người này là người trong cung đến tìm bọn họ , hay là thích khách!

Nếu là thích khách, như vậy bọn họ nhất định phải chết!

Suy nghĩ trong lòng Bình An cũng là suy nghĩ trong lòng Dạ Quân Lăng.

Kết quả là, hai người không hề nói chuyện, trong lúc nhất thời, toàn bộ sơn động đều trở nên im ắng, tựa như kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Trong sơn động yên tĩnh một mảnh, động tĩnh bên ngoài lại càng trở nên rõ ràng.

Nghe tiếng bước chân loạn loạn xạ xạ từ xa đến gần, rõ ràng là hướng phía bên này đi tới .

Trong lúc nhất thời, tim Bình An và Dạ Quân Lăng trong nháy mắt đề cao .

Hai người đều giương một đôi mắt đầy lo lắng khẩn trương, chăm chú nhìn cửa sơn động.

Sống hay chết, liền nhìn giờ khắc này .

Trong lòng lo lắng, sau một khắc, một đội nhân mã liền từ bên ngoài sơn động đi đến.

Khi thấy nam tử dẫn đầu xuất hiện, con ngươi Dạ Quân Lăng không khỏi mở lớn...

...

"Thái hậu nương nương, người rốt cuộc tỉnh, thật là tốt quá!"

Khi thấy nữ tử trên giường chuyển tỉnh, Thúy Nha càng kinh hi nói.

Lập tức, liền đem trà sâm đã chuẩn bị tốt đưa tới, hầu hạ Nhạc Đồng Đồng uống hết.

Đợi đến khi uống hết ly trà này Nhạc Đồng Đồng mới cảm thấy tỉnh táo lại .

Đôi mắt đẹp đầu tiên là tỉnh tỉnh nhìn bốn phía, thấy trong phòng chỉ có mình và Thúy Nha, thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng đầu tiên là ngẩn ra, sau một khắc, giống như là nghĩ đến cái gì, đôi mắt đẹp lập tức mở lớn. Hai tay vươn ra liền bắt được cánh tay Thúy Nha.

"Thúy Nha! Quân Lăng cùng Bình An rốt cuộc ra sao rồi! ? Bọn họ không rơi xuống vực bỏ mình! ? Người mau nói cho Ai gia đi!

Nghĩ đến điều mình nghe được trước khi hôn mê, Nhạc Đồng Đồng càng thêm lo sợ.

Dạ Quân Lăng cùng Bình An đều bằng hữu tốt nhất của nàng ở nơi này, nàng một chút cũng không muốn bọn họ gặp chuyện không may!

Ngay lúc Nhạc Đồng Đồng kích động khổ sở, Thúy Nha bị Nhạc Đồng Đồng lắc đến choáng váng, lắc đến xương cốt cũng phải bị tán ra.

Trong lòng thần phục, không ngờ Thái hậu nương nương bị bệnh, khí lực cư nhiên lớn như vậy!

Trong lòng đang nghĩ ngợi, nhưng mà, còn chưa đợi Thúy Nha mở miệng nói gì. Sau một khắc, một đạo tiếng nói quen thuộc mang theo kinh hi liền từ cửa phòng phút chốc truyền đến ——

"Mẫu hậu, nhi thần đã trở về!"

Theo tiếng nói quen thuộc kia, một đạo bóng dáng màu xanh nhạt tựa như sao băng cấp tốc vọt vào.

Nhạc Đồng Đồng nghe vậy, còn chưa kịp phản ứng, sau một khắc, cả người liền bị nhét vào một cái ôm dày rộng ấm áp...

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậ Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 159: Mẫu hậu người thật ngốc

"Ngạch..."

Bị người ôm thật chặt, làm Nhạc Đồng Đồng sững sờ.

Sau một khắc, đôi mắt đẹp nhấc lên, khi thấy thiếu niên đang ôm mình, cả người lập tức như sét đánh ngang đầu, triệt để chấn động.

Tóc đen như mực, mặt như quan ngọc, thần thái phấn khởi, này... Không phải Dạ Quân Lăng đã trụy nhai sao! ?

"Trời ạ! Ai gia không phải đang nằm mơ chứ! ?"

Khi thấy thiếu niên trước mắt, Nhạc Đồng Đồng ngẩn ra, mở miệng nói.

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng nói, lại thấy khuôn mặt nàng ngốc lảng, Dạ Quân Lăng không khỏi xì cười.

"Có phải là nằm mơ hay không, Mẫu hậu sờ nhi thần chẳng phải sẽ biết sao! ?"

Dạ Quân Lăng nói xong lời này, liền lập tức vươn bàn tay to nắm bàn tay mềm mại của Nhạc Đồng Đồng áp lên hai má của mình.

Hành động của Dạ Quân Lăng đều là phát ra từ nội tâm . Bởi vì lúc này, hắn thật sự là quá mức kích động .

Từ sau khi rơi xuống sườn núi, mình mặc dù đại nạn không chết, thế nhưng, mỗi thời mỗi khắc, đều nghĩ đến tiểu nữ tử trước mắt này.

Không biết nàng hiện tại đang làm cái gì! ? Nàng có thể có bị thương không! ?

Hắn rơi xuống núi, nàng có vì vậy mà lo lắng khổ sở hay không! ?

Ở dưới núi mấy ngày nay, mấy vấn đề này không ngừng quấy nhiễu hắn, làm hắn cảm thấy sống một ngày giống như một năm.

Hắn không thể mọc thêm hai đôi cánh bay về Hoàng cung nhìn nàng một chút.

Cho tới bây giờ, hắn được thị vệ tìm thấy rồi dẫn trở về.

Nguyên bản, hắn muốn sớm hỏi cung nhìn nữ tử này, đặc biệt khi biết nàng bị thương, tim của hắn càng hung hăng co rút.

Thế nhưng, hắn ở đây vực mấy ngày, đã sớm thành bộ dạng nhếch nhác, nếu trực tiếp tiến cung, để nàng nhìn thấy bộ dạng chật vật của mình sẽ chỉ làm nàng lo lắng mà thôi.

Kết quả là, sau khi Dạ Quân Lăng trở về liền hỏi phủ tắm rửa thay y phục, lập tức lên xe ngựa cấp tốc tiến cung.

Mà Dạ Quân Lăng tiến cung, chuyện đầu tiên không phải là đi gặp Dạ Quân Minh, mà là chạy thẳng tới Mộng Nguyệt điện.

Bởi vì, không nhìn thấy nữ tử này, tim của hắn vẫn luôn không yên ổn.

Cho tới bây giờ, nhìn nữ tử nhu nhược trước mắt này, tim hắn mới rút cuộc buông lỏng.

May mắn lần này mọi người đều còn sống...

Trong lòng cảm thán, Dạ Quân Lăng cũng không hề nhận thấy, hành động lúc này của mình ở trong mắt mọi người có bao nhiêu kinh thế hãi tục!

Lúc này, hắn đang ôm Nhạc Đồng Đồng thật chặt, giống như ôm một món trân bảo mình đánh mất mà tìm về được.

Mặc dù, Nhạc Đồng Đồng còn sống làm Dạ Quân Lăng vô cùng vui mừng.

Thế nhưng, nhìn nữ tử nằm ở trên giường thân thể yếu nhược, hai gò má tái nhợt, Dạ Quân Lăng chỉ cảm thấy đau lòng không thôi.

"Mẫu hậu, sắc mặt người tái nhợt, nghe nói Mẫu hậu bị thương, vết thương còn đau không!?"

Dạ Quân Lăng mở miệng, trên mặt đều là vẻ quan tâm không chút nào che giấu.

Nhìn Dạ Quân Lăng lo lắng, Nhạc Đồng Đồng cũng cảm thấy ấm áp.

Bởi vì nhìn thấy Dạ Quân Lăng bình yên vô sự, tâm tình Nhạc Đồng Đồng kích động vui mừng, tự nhiên cũng không thấy tư thế hai người bọn họ có bao nhiêu ái muội.

Tay nhỏ bé bị Dạ Quân Lăng nắm thật chặt, vuốt hai gò má ấm áp của Dạ Quân Lăng, Nhạc Đồng Đồng vui mừng không ngớt.

Dù sao, cho tới bây giờ, nàng luôn lo lắng Dạ Quân Lăng sẽ xảy ra chuyện, hiện tại biết được nàng không phải đang nằm mơ, Dạ Quân Lăng chưa chết, hơn nữa còn đã trở về, Nhạc Đồng Đồng vô cùng cao hứng.

"Ai gia không có việc gì, chỉ cần người có thể bình an trở về là được, người cũng không biết, khi Ai gia biết người cùng Bình An trụ nhai thì vô cùng lo lắng, còn tưởng rằng các người sẽ không về được!"

Nói đến đây, sống mũi Nhạc Đồng Đồng cay cay, một tầng hơi nước liền lập tức hiện lên viền mắt.

Mặc dù hiện tại Dạ Quân Lăng đã bình an trở về, thế nhưng bây giờ nghĩ lại, Nhạc Đồng Đồng vẫn vô cùng sợ hãi.

Nếu lần này Dạ Quân Lăng không thể bình an trở về, vậy phải làm thế nào!?

Nghĩ đến đây, lòng Nhạc Đồng Đồng lại cảm thấy sợ hãi.

Trong con người mỹ lệ, hơi nước óng ánh trong suốt không ngừng lưu chuyển, làm nàng nhìn qua tựa một đóa hoa sen buổi sáng xóm, đầm đìa đáng yêu...

Dạ Quân Lăng thấy vậy, trong lòng không khỏi hung hăng đau thắt, như có người đang bóp chặt lấy tim của hắn, ánh mắt nhìn phía Nhạc Đồng Đồng càng thêm mấy phần thương tiếc chính hắn cũng không hề nhận thấy được.

"Mẫu hậu, người không cần khổ sở, ta không phải đã trở về sao!?"

"Đúng vậy, người đã trở về, trở về là được rồi, trở về là được rồi..."

Nói đến đây, Nhạc Đồng Đồng giống như là nghĩ đến cái gì đó, đôi mắt đẹp hướng phía sau Dạ Quân Lăng nhìn lại, thấy trừ Dạ Quân Lăng và Thúy Nha ra cũng không có người khác, mày lập tức nhíu lại, mở miệng hỏi.

"Thế nào chỉ có mình người! ? Bình An đâu! ? Bình An ở nơi nào! ? Chẳng lẽ là..."

Chẳng lẽ Bình An đã xảy ra chuyện! ?

Nghĩ đến đây, tim Nhạc Đồng Đồng liền hung hăng co rút, trên mặt càng đầy vẻ lo lắng.

Dạ Quân Lăng thấy vậy, trong lòng biết Nhạc Đồng Đồng đang nghĩ cái gì, sợ Nhạc Đồng Đồng nghĩ ngợi lung tung, lập tức mở miệng nói.

"Mẫu hậu đừng lo lắng, nàng không có việc gì, nàng hiện tại cũng đã trở về, chỉ là vừa rồi lúc ta trở lại thì trở về phủ tắm rửa thay y phục mới tiến cung, về phần nàng, hẳn là ở trong cung của mình đi! ?"

Nghe thấy Dạ Quân Lăng nói vậy, Nhạc Đồng Đồng nguyên bản căng thẳng mới có thể thả lỏng.

"May mắn, các người không có việc gì..."

Thấy bộ dạng Nhạc Đồng Đồng như trút được gánh nặng, Dạ Quân Lăng lập tức nhú mày nói.

"Chúng ta không có việc gì, có việc chỉ có Mẫu hậu người! Mẫu hậu thật ngốc, tình huống lúc đó nguy hiểm như vậy, người cư nhiên không quan tâm đến an nguy của mình chặn lại ám khí cho Hoàng huynh, vừa rồi ta đã nghe người ta nói, ám khí kia rất sâu, thiếu chút nữa đã lấy mạng của người!"

Dạ Quân Lăng mở miệng nói, ánh mắt nhìn phía Nhạc Đồng Đồng càng mang theo chỉ trích.

Mặc dù, Nhạc Đồng Đồng bảo hộ là thân ca ca của mình, thế nhưng, hẳn cũng không muốn nhìn thấy nữ nhân này gặp chuyện không may.

Đặc biệt nhìn nữ tử trước mắt vẻ mặt bệnh trạng, trong lòng Dạ Quân Lăng liền khổ sở không thôi.

Nghe thấy Dạ Quân Lăng nói, Nhạc Đồng Đồng chỉ mím môi, mở miệng nói.

"Hiện tại Ai gia không phải đã không có việc gì sao! ?"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng nói vậy, Dạ Quân Lăng định mở miệng nói gì đó, Nhạc Đồng Đồng sợ hãi chuyển đề tài đến chuyện nàng cảm ám khí cho Dạ Quân Minh, lập tức mở miệng nói.

"Đúng rồi, mấy ngày nay người cùng Bình An ở đây vậy, khẳng định chịu không ít khổ đi! ? Trông người, hai má cũng hóp vào."

Nghe ra Nhạc Đồng Đồng đau lòng, Dạ Quân Lăng mặt mày vui vẻ, lập tức nhếch miệng cười nói.

"Mẫu hậu đừng lo lắng, mấy ngày nay ta mặc dù vất vả, bất quá, lại học được không ít thứ. Cũng may mắn trước đây theo Mẫu hậu học được nướng đồ ăn, cho nên mấy ngày ở đây vậy, ta đều tự mình bắt cá, nướng cá ăn, mới không chết đói."

Nói đến đây, trên mặt Dạ Quân Lăng đều là vẻ đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 160: Ôm nhau

Nhạc Đồng Đồng nhìn bộ dạng đắc ý khoe khoang của Dạ Quân Lăng không khỏi hé miệng cười nói.

Dạ Quân Lăng này thật đúng là đáng yêu!

Lúc hai người nói chuyện vui vẻ, lại không nhận thấy hai đạo bóng dáng đang đứng ở cửa.

Dạ Quân Minh nhìn hai người trong phòng đang ôm nhau nói chuyện thật vui vẻ, phượng mâu không khỏi hơi híp lại.

Vừa biết được Dạ Quân Lăng rốt cuộc đã bình an trở về, lo lắng trong lòng Dạ Quân Minh mới bỏ xuống.

Vốn tưởng rằng Dạ Quân Lăng tiến cung sẽ đến tìm mình, ai biết, hẳn ở trong cung đợi lâu như vậy, lại đợi không được Dạ Quân Lăng.

Về sau lại biết được, Dạ Quân Lăng vừa tiến cung liền chạy thẳng tới Mộng Nguyệt điện.

Biết được tin tức, Dạ Quân Minh liền lập tức vội vã chạy tới.

Không ngờ, nhìn thấy lại là một màn như vậy ——

Chỉ thấy trong gian phòng cổ kính, một nam một nữ đang gắt gao ôm nhau.

Nam tử thần thái phấn khởi, đang vui mừng nói gì đó. Nữ tử được nam tử ôm vào trong ngực cười tươi như hoa.

Nam tuấn nữ mỹ, nếu người không biết nhìn còn tưởng đây là một đôi hữu tình đâu!

Thấy vậy, vẻ mặt Dạ Quân Minh lập tức trầm xuống, trong lòng như bị xáo trộn, đủ loại tư vị.

Chỉ cảm thấy hình ảnh này quá chói mắt, khiến hần hận không thể hung hăng tách đôi nam nữ đang ôm nhau kia ra.

Ngược lại với Dạ Quân Minh sắc mặt âm trầm, Bình An đứng ở bên cạnh Dạ Quân Minh vừa nhìn thấy tình huống bên trong, sắc mặt cũng không khá hơn chút nào.

Sau khi được mang về Hoàng cung, Bình An toàn thân chật vật, chân lại bị thương, liền tắm rửa thay y phục trước, lại để ngự y băng bó kỹ vết thương.

Về sau từ trong miệng cung nữ biết được Thái hậu nương nương bị trọng thương, trong lòng lo lắng, liền tính toán đến xem.

Ai biết, khi nàng đi tới nơi này lại nhìn thấy một màn như thế!

Nhìn Dạ Quân Lăng ôm chặt Nhạc Đồng Đồng, ánh mắt nhìn Nhạc Đồng Đồng không chút nào che giấu quan tâm và lo lắng.

Tựa như trong ngực hần ôm là trân bảo quan trọng nhất của hần!

Nhu tình trong mắt thiếu niên, thần thái phấn khởi của hần, nhất cử nhất động đều chưa từng có ở trước mặt nàng. Thế nhưng bây giờ...

Nhìn thiếu niên nhu tình, quan tâm thiếu nữ trong lòng hần, tìm Bình An như bị một tảng đá lớn đè nặng..

Ngược lại với hai người sắc mặt phức tạp ngoài cửa, hai người trong phòng lại hoàn toàn không biết.

Lúc này, Nhạc Đồng Đồng nghe Dạ Quân Lăng thần thái phấn khởi nói đến cuộc sống mấy ngày ở dưới đáy vực .

Dù sao cũng chỉ là một tiểu hài tử, hơn nữa sinh ra trong Hoàng thất, cho nên, ở đáy vực làm những chuyện như vậy, Dạ Quân Lăng đều cảm thấy tự hào đắc trí không thôi.

Nhìn Nhạc Đồng Đồng bất đắc dĩ, trên mặt tiểu ý không ngừng.

Nhưng mà, ngay lúc hai người nói chuyện vui vẻ, đột nhiên một tiếng ho khan phút chốc từ cửa tấm cung truyền đến.

Nghe thấy tiếng ho khan này, Nhạc Đồng Đồng đầu tiên là sững sốt, lập tức liền quay đầu nhìn lại.

Khi thấy hai người chẳng biết xuất hiện lúc nào ở cửa, đầu tiên là ngẩn ra, sau một khắc, khi ánh mắt Nhạc Đồng Đồng rơi vào Bình An bình yên vô sự, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức vui vẻ, mở miệng kêu .

"Nha, Bình An, mau, mau vào đây!"

Mặc dù vừa rồi từ trong miệng Dạ Quân Lăng biết được Bình An không có việc gì, thế nhưng, chưa tận mắt nhìn thấy thì nàng không thể yên lòng.

Bây giờ, nhìn thấy Bình An chẳng biết đi tới nơi này từ lúc nào, Nhạc Đồng Đồng không suy nghĩ nhiều, chỉ kêu Bình An tiến vào.

Tự nhiên cũng không hề nhận thấy được khác thường trên mặt Dạ Quân Minh cùng Bình An.

Ngược lại với Nhạc Đồng Đồng vẻ mặt vui mừng, Dạ Quân Lăng nguyên bản đang hăng say kể với Nhạc Đồng Đồng cuộc sống ở đáy vực, vừa nghe thấy tiếng ho khan này, tuấn mã lập tức dừng thẳng, như có chút không vui vì có người tới quấy rầy bọn họ.

Bất quá, khi hần quay đầu nhìn lại, phát hiện đến đây không phải ai khác mà là Dạ Quân Minh cùng Bình An, khuôn mặt tuấn tú sững sốt.

Sau một khắc, khi thấy Dạ Quân Minh sắc mặt lo lắng, còn có ánh mắt chăm chú rơi vào trên người hần mới ý thức được, mình cứ nhiên ôm cô gái trong ngực, ôm đến bây giờ...

Thấy vậy, Dạ Quân Lăng giật mình, lập tức buông lỏng tay ra.

Trong lòng cũng xấu hổ ảo não, đặc biệt bị ánh mắt thâm sâu khó lường của Dạ Quân Minh nhìn, Dạ Quân Lăng không khỏi có chút chột dạ...

Như tiểu hài tử làm sai bị đại nhân bắt ...

Chột dạ làm con người Dạ Quân Lăng không khỏi lóe ra một chút, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt thâm thúy của Dạ Quân Minh...

Đối với hồ động giữa Dạ Quân Minh và Dạ Quân Lăng, Nhạc Đồng Đồng một chút cũng không nhận thấy được.

Hiện tại, nàng tràn đầy vui mừng nhìn Bình An.

Trước đây, nàng còn tưởng Dạ Quân Lăng cùng Bình An rơi xuống vực nhất định sẽ gặp bất trắc, không ngờ hai người bọn họ còn có thể bình an trở về.

Đối với lần này, Nhạc Đồng Đồng tự nhiên vui mừng khôn xiết.

Loại cảm giác mất đi mà có lại được này làm cho nàng vô cùng vui mừng, đâu còn chú ý tới cái khác! ?

Bình An nguyên bản sắc mặt âm trầm, khi thấy Nhạc Đồng Đồng nhìn mình, vẻ mặt vui mừng thần sắc kích động, tâm tình cũng tốt lên không ít.

Dù sao, Bình An biết, Nhạc Đồng Đồng là thật tâm quan tâm chính mình .

Nghĩ tới đây, sắc mặt Bình An lập tức khôi phục lại thần sắc dĩ vãng, dưới sự nâng đỡ của cung nữ chậm rãi đi đến phía Nhạc Đồng Đồng.

"Thái hậu nương nương, nghe nói người bị thương phía sau lưng, người nhanh nằm xuống đi, nếu không động đến vết thương sẽ không tốt."

Bình An mở miệng, trên mặt đều là vẻ quan tâm.

Nhạc Đồng Đồng thấy vậy, không khỏi câu môi cười, mở miệng nói.

"Ha ha, Ai gia không có việc gì, cảm ơn người quan tâm, chân người còn bị thương, đừng đứng , mau ngồi xuống đi!"

Nghe thấy Nhạc Đồng Đồng nói vậy, Bình An gật gật đầu, sau đó được cung nữ cẩn thận hầu hạ ngồi ở một bên.

Nhìn Bình An chỉ bị thương ở chân, khí sắc cũng không tệ lắm, Nhạc Đồng Đồng mới rút cuộc thả lỏng.

Đôi mắt đẹp đảo qua, liền rơi vào Dạ Quân Minh còn đứng ở cửa. Thấy vậy, Nhạc Đồng Đồng không khỏi mở miệng nói.

"Hoàng thượng người cũng tới."

Nhạc Đồng Đồng mở miệng, đối với việc Dạ Quân Minh đến đây, một chút cũng không ngoài ý muốn.

Bởi vì từ khi nàng bị thương nằm trên giường tới nay, Dạ Quân Minh quả thực là coi nơi này thành tâm cung của mình.

Có đôi khi chuyển cả tẩy chương sang đây xử lý.

Đối với khác thường của Dạ Quân Minh, Nhạc Đồng Đồng ban đầu cũng kinh ngạc không ngớt.

Chỉ là về sau suy nghĩ một chút, Dạ Quân Minh là bởi vì mình chặn lại ám khí, cứu hần một mạng, cho nên hần mới đối xử khác với mình.

Mặc dù, ám khí kia không phải nàng nguyện ý đi chặn. Thế nhưng chuyện cũng đã xảy ra, kỳ thực để Dạ Quân Minh hiểu lầm cũng không tệ.

Ít nhất, hiện tại Dạ Quân Minh cũng sẽ không nổi nóng với mình .

Cho nên nói, trong cái họa có cái may! ?

Nhạc Đồng Đồng đang nghĩ ngợi, Dạ Quân Minh nguyên bản đứng ở cửa, vừa nghe thấy lời Nhạc Đồng Đồng liền sai bước đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 161: Dạ Quân Lăng thay đổi

Phượng mẫu thâm thúy yên tĩnh quan sát Nhạc Đồng Đồng, thấy sắc mặt Nhạc Đồng Đồng hôm nay không tệ, mới hơi chút yên tâm lại.

Cuối cùng, phượng mẫu vừa chuyển, liền rơi vào trên người Dạ Quân Lăng.

"Quân Lăng, mấy ngày nay người chịu khổ, đã bảo ngự y nhìn cho người một cái chưa! ?"

Nói như thế nào cũng là thân đệ đệ duy nhất của mình, Dạ Quân Minh đương nhiên là quan tâm .

Nghe thấy Dạ Quân Minh nói, Dạ Quân Lăng lập tức mở miệng nói.

"Hoàng huynh không cần lo lắng, ta không sao."

"Nói như thế nào cũng ngã xuống từ chỗ cao như vậy, dù bên ngoài không có thương tích nhưng vẫn nên để ngự y nhìn một cái Trẫm mới yên tâm."

Nghe thấy Dạ Quân Minh nói, Dạ Quân Lăng liền tính toán cự tuyệt.

Nhưng mà, lúc này Nhạc Đồng Đồng ngồi ở trên giường không khỏi mở miệng nói.

"Đúng vậy! Quân Lăng, người nghe Hoàng thượng nói đi, ngoan ngoãn để ngự y kiểm tra một chút đi! Nếu không, Ai gia cũng không yên lòng đâu!"

Nhạc Đồng Đồng mở miệng, trên mặt đều là vẻ quan tâm.

Dạ Quân Lăng nghe nói, khóe miệng không khỏi nhếch cười, mở miệng cười nói.

"Được, vậy ta sẽ tới chỗ ngự y xem một chút!"

Dạ Quân Lăng mở miệng, mặt mày vui vẻ, hai tròng mắt mỉm cười, một bộ bảo bảo nghe lời.

Đối với lời Nhạc Đồng Đồng càng là nói gì nghe nấy.

Ánh mắt nhìn phía Nhạc Đồng Đồng càng đầy vui mừng tiếu ý.

Nhưng mà, ngay lúc ánh mắt Dạ Quân Lăng đang hết sức chăm chú nhìn Nhạc Đồng Đồng, lại không hề nhìn thấy ánh mắt của Dạ Quân Minh đứng ở bên cạnh hần càng thâm sâu khó lường...

Còn có Bình An cái miệng nhỏ nhắn phiết cao cao, vẻ mặt không vui...

...

Dạ Quân Lăng cùng Bình An có thể trở về, Nhạc Đồng Đồng tự nhiên vô cùng vui mừng.

Tâm tình lo lắng mấy ngày nay rốt cuộc đặt xuống, cho nên, gần đây Nhạc Đồng Đồng đều ngoan ngoãn nghe lời ngự y, hảo hảo ở trong tần điện dưỡng thương.

Bởi vì Nhạc Đồng Đồng này lần bị thương rất sâu, ám khí kia thiếu chút nữa chạm tới trái tim, cho nên Lý ngự y càng phân phó Nhạc Đồng Đồng trong vòng một tháng không được lộn xộn.

Thế nhưng, Nhạc Đồng Đồng là người không chịu ngồi yên, để cho nàng ngoan ngoãn một hai ngày còn được, nếu kéo dài nàng cũng không kiên trì được!

Kết quả là, khi tinh thần Nhạc Đồng Đồng khá hơn, Nhạc Đồng Đồng liền ngốc không nổi nữa, mỗi ngày đều muốn đi ra ngoài một chút.

Thế nhưng, mấy người Dạ Quân Lăng đâu thể đồng ý! ?

Mỗi ngày, Dạ Quân Lăng đều đi tới Mộng Nguyệt điện bồi Nhạc Đồng Đồng, biết Nhạc Đồng Đồng không chịu ngồi im, cho nên liền đặc biệt cho người đi tìm các loại ca vũ. Còn có các loại tạp kỹ biểu diễn đặc sắc vô cùng!

Kết quả là, Mộng Nguyệt điện mỗi ngày đều vô cùng náo nhiệt, tiếng cười nói vỗ tay liên tiếp không ngừng.

Nhạc Đồng Đồng thích náo nhiệt, cho dù hiện tại không thể lộn xộn, thế nhưng mỗi ngày có thể nhìn thấy biểu diễn đặc sắc như thế, còn có Dạ Quân Lăng ở bên, Nhạc Đồng Đồng tự nhiên rất hài lòng. Cũng không cảm thấy buồn chán.

Thật giống như hiện tại, Dạ Quân Lăng mời một đoàn tạp kỹ phi thường nổi danh tới biểu diễn.

Chỉ thấy đoàn tạp kỹ này, mỗi một màn biểu diễn đều vô cùng đặc sắc.

Có nhảy qua lửa, giẫm đao, thiết la hán, phun lửa ...

Tiết mục phong phú, đặc sắc làm cho người ta thấy hoa cả mắt, tiếng vỗ tay, tiếng hét to càng liên tục không ngừng...

Nhạc Đồng Đồng hành động bất tiện, chỉ có thể nằm ở trên ghế quý phi nhìn biểu diễn trên sân khấu.

Trên ghế quý phi này trải một tầng đệm thật dày, theo Thúy Nha nói, đây là Dạ Quân Lăng cố ý cho người chuẩn bị, nói nàng bị thương phía sau lưng, nằm như vậy sẽ thoải mái hơn.

Đối với việc này, Nhạc Đồng Đồng lại càng hài lòng.

Trước đây, nàng chỉ cho rằng Dạ Quân Lăng là một người cái gì cũng không biết, ăn chơi trác táng, không ngờ cũng có thời điểm cẩn thận như thế.

Hơn nữa, bây giờ hần đối với mình càng chăm sóc chu đáo.

Trước đây, Nhạc Đồng Đồng còn oán giận, thiếu niên lớn lên dễ nhìn như vậy lại là con mình.

Thế nhưng bây giờ, nhìn Dạ Quân Lăng quan tâm mình như vậy lại cảm thấy, có một nhi tử sự đối với mình cẩn thận như vậy kỳ thực cũng không tệ !

Nhạc Đồng Đồng một bên ngồi ở trên ghế quý phi mềm mại xem cuộc vui, vừa ăn nho do Dạ Quân Lăng lột vỏ, chỉ cảm thấy thích ý không ngọt!

"Mẫu hậu, nho này ngọt không! ?"

Nhìn Nhạc Đồng Đồng vẻ mặt thích ý ăn nho do mình lột, Dạ Quân Lăng không khỏi câu môi cười nói.

Bộ dạng kia nhìn như một tiểu cầu cầu đợi chủ nhân khen ngợi, rất là đáng yêu.

Nhạc Đồng Đồng nghe nói, chỉ hơi nghiêng mặt, cười híp mắt nhìn Dạ Quân Lăng đang dùng một đôi mắt lấy lòng nhìn nàng, mở miệng cười nói.

"Ừ, rất ngọt!"

Liên tiếp uống thuốc đắng mấy ngày, đói bụng thì ăn một chút rau xanh cháo loãng các loại, bây giờ thật vất vả có thể ăn chút hoa quả, Nhạc Đồng Đồng ăn cái gì cũng cảm thấy ngon.

Đặc biệt, đây là 'Nhi tử' hiếu thuận nàng! Đương nhiên là ngọt đến nhập tâm nhập phổi !

Dạ Quân Lăng nghe thấy lời Nhạc Đồng Đồng lập tức cười đến khoa trương.

"Ha ha, Mẫu hậu thích ăn thì ăn nhiều một chút, đợi một lát nhi thần lập tức cho người ra roi thúc ngựa chuyển một ít từ Vân Khuê tiến cung!"

Nghe thấy Dạ Quân Lăng nói, Nhạc Đồng Đồng nghĩ nghĩ liền mở miệng hỏi.

"Vân Khuê! ? Nghe nói Vân Khuê cách kinh thành đường xá xa xôi, cho dù mới hái xuống, chuyển đến kinh thành không phải cũng hỏng sao! ?"

Nếu là ở hiện đại phương tiện giao thông phát triển, nàng không cảm thấy cái gì.

Chỉ là ở triều đại phương tiện giao thông khó khăn, chỉ có ngựa và thuyền, hơn nữa Vân Khuê cách kinh thành ít nhất cũng phải mười ngày, cho dù nho mới hái chuyển tới nơi này cũng sẽ bị hỏng! ?

Ngay lúc Nhạc Đồng Đồng đang tính toán lại thấy Dạ Quân Lăng khoe miệng mỉm cười, mở miệng nói.

"Ha ha, này còn không đơn giản sao! ? Chỉ cần đem nho mới hái xuống để trong rương đá, lại cho người cười thiên lý mã, ra roi thúc ngựa, ngày đêm đi gấp, ba ngày là đến kinh thành!"

Dạ Quân Lăng nói vẻ mặt nhẹ nhõm, thế nhưng, Nhạc Đồng Đồng nghe nói, lại khẽ nhăn mày.

Dạ Quân Lăng thấy vậy, không khỏi mở miệng hỏi.

"Mẫu hậu, người đây là thế nào! ?"

Bây giờ, ánh mắt Dạ Quân Lăng một khắc cũng luyến tiếc rời khỏi Nhạc Đồng Đồng, cho nên, đối thần sắc trên mặt Nhạc Đồng Đồng, tự nhiên thấy rõ.

Nhìn ra Nhạc Đồng Đồng như có chút không đồng ý, Dạ Quân Lăng không khỏi quan tâm hỏi.

Nhạc Đồng Đồng nghe nói, lập tức mở miệng.

"Mặc dù Ai gia thích ăn nho, nhưng hao tài tốn của như vậy, Ai gia ăn cũng không vui, sau này, người cũng không cần cho người chuyển nho từ Vân Khuê tới."

Mặc dù, nàng hiện tại là Thái hậu nương nương, tất cả chi phí đều xa hoa vô cùng.

Thế nhưng, nàng vẫn còn có chút không quen.

Dù sao, hai tháng trước nàng vẫn còn là một học sinh bình thường.

Cho dù gia đình có chút điều kiện cũng không có xa xỉ như vậy .

Đối với tâm tư của Nhạc Đồng Đồng, Dạ Quân Lăng không hề hay biết.

Lúc này, vừa nghe thấy Nhạc Đồng Đồng nói, chỉ khẽ gật đầu một cái, mở miệng nói.

"Đúng vậy, Mẫu hậu."

Bạn đang đọc truyện *Manh Hậu Xinh Đẹp, Lãnh Hoàng Khom Lung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **www.EbookFull.Net**.